✦ ✦ ✦

צוועלף מעשיות

פון באהאלטענע טאטעס און מאמעס

— מיט בילדער —

א טאטע אדער א מאמע מיט באהאלטענעם כח קומט צוריק
ווען מען טוט ווי זייער קינד

אינהאלט

.1	רירט נישט אן מיין זון!	3
.2	דער באהאלטענער טאטע	57
.3	דער שאטן פון סילוועי קריק	129
.4	דער פויער־קעניג	214
.5	דער שומר'ס סוד	279
.6	דער טאטע איז דער קעניג	348
.7	די באהאלטענע מאמע	420
.8	די מלכה קומט צוריק	493
.9	די מלכה אין דעם בלאען פארטעך	570
.10	די מלכה וואכט אויף	654
.11	די מלכה פון די שאטנס	727
.12	די שטילע ריינמאכערין	803

רירט נישט אן מיין זון!

דער ווורשטל־פארקויפער וואס איז געווען דער קעניג פון דער אונטערוועלט

א מעשה פון א שטילן טאטע וועמען קיינער האט נישט געשעצט,
ביז מען האט אנגערירט זיין זון

נאכדערציילט אויף אידיש

אינהאלט

הקדמה	3
קאפיטל איינס: דער שטאנד אויפן ראג	5
קאפיטל צוויי: א בקשה פון גערי לאנג	11
קאפיטל דריי: אין דער ארבעטער־וואוינונג	14
קאפיטל פיר: דער צעבראכענער שידוך	18
קאפיטל פינף: צוויי מינוט, צוויי דרעטלעך	22
קאפיטל זעקס: דאס געפעלשטע ראד	26
קאפיטל זיבן: דער טאטע קומט	30
קאפיטל אכט: גערי לאנג קומט אן	37
קאפיטל ניין: „וער וואגט אנצורירן מיין זון?“	43
קאפיטל צען: דער טעלעפאן־רוף	48
נאכווארט	54

הקדמה

די מעשה וואס מיר ברענגען דא איז נאכדערציילט אויף אידיש, אין אייגענע ווערטער, לויט דער ענגלישער דראמע „גייט אוועק! רירט נישט אן מיין זון", פונעם יוטוב קאנאל DDDramora, בערך איין און דרייסיג מינוט לאנג.

עס איז א מעשה פון קריס גארנער, א מאן וואס איז אמאל געווען דער געפערלעכסטער און מעכטיגסטער מענטש אין דער אונטערוועלט, „דער דאן". ער האט אוועקגעלייגט אלעס און זיך באהאלטן הינטער א פשוטן ווורשטל־שטאנד, נאר כדי זיין זון דזשעידען זאל אויפוואקסן מיט א רואיג, ערליך לעבן. אבער ווען דזשעפרי, דער זון פון זיין אייגענער רעכטער האנט, פייניגט און פארשעמט דזשעידען און שטעלט אים אין סכנה, וואכט דער טאטע וואס אלע האבן אונטערגעשאצט.

מיר האבן געהאלטן אלע געשעענישן לויט דער ריי, אבער די מעשה איז אנגעפאסט פאר א היימישן לייענער: דזשעידענ'ס כלה ווערט דערציילט נאר אלס א שידוך וואס איז צעבראכן געווארן, און די מיאוסע ווערטער וואס דזשעפרי רעדט זענען אינגאנצן אויסגעלאזט; דזשעידענ'ס געטרייער חבר ביים בוי־פלאץ ווערט דערציילט אלס א יונגערמאן, לייזער; שלעכטע ווערטער זענען אויסגעלאזט אדער אפגעשוואכט; און די שלעגרייען ווערן דערציילט קורץ, אן פרטים.

דער ווידעא ענדיגט זיך אינמיטן דער מעשה, ביי א טעלעפאן־רוף, און דארט ענדיגט זיך אויך דער לעצטער קאפיטל. א קורץ נאכווארט אויפן סוף זאגט וואס דער באשרייבונג פונעם ווידעא דערציילט וועגן דער וויטערדיגער געשיכטע.

דער שטאנד אויפן ראג

אויף א ראג פון א בילדיגער גאס אין שטאט איז געשטאנען א קליינער שטאנד מיט הייסע ווורשטלעך. הינטער דעם שטאנד איז געשטאנען א מאן אין די פופציגער, מיט א פשוטן פארטעך און א רואיגן פנים. זיין נאמען איז געווען קריס גארנער. די מענטשן וואס זענען פארביי געגאנגען האבן אים געקענט נאר אלס „דעם ווורשטל־פארקויפער“, א שטילער ארבעטער וואס שטייט פון פרי ביז שפעט ביי זיין בלעכענעם וואגנדל.

קריס גארנער, דער שטילער ווורשטל־פארקויפער

„פאסט אויף, מיט דעם ווורשטל־מאן זאל מען זיך נישט שפילן,“ האט איינער אמאל געשושקעט, „מען זאגט אז ער איז א גרויסער באלעבאס פון דער אונטערוועלט.“

„דער?“ האט זיך זיין חבר צעלאכט. „קוק אים נאר אן, א נעבעך אין א פארטעך. ער א באלעבאס פון דער אונטערוועלט? קיינמאל נישט.“

איין טאג איז צוגעקומען צום שטאנד א חבורה יונגע שלעגער, מיט שווערע שטיוול און חוצפה'דיגע פנימער. דער פירער, א הויכער בחור מיט א צעשויבערטן קאפ, האט אנגעקלאפט מיט דער האנט אויפן טיש.

די חבורה יונגע שלעגער ביים שטאנד

„הערסט, אלטער," האט ער געזאגט, „ווער האט דיר ערלויבט צו פארקויפן דא ווורשטלעך? ווייסטו ווער מען גענט דאס איז?"

„קיין אנונג," האט קריס רואיג געענטפערט, און ווייטער געדרייט די ווורשטלעך אויפן פייער.

„און דו שטעלסט דיך אוועק דא סיי ווי סיי? ווער ס'טוט דא געשעפטן, באצאלט אונז. אזוי איז דער סדר."

„איך פיר אן ערליך געשעפט," האט קריס געזאגט. „פאר וואס זאל איך אייך באצאלן?"

„דו ווילסט נישט האלטן פון די כללים? איך צעברעך דיר דעם שטאנד אויף דער מינוט. פרוביר נאר."

דער בחור האט אויפגעהויבן א ווורשטל און עס געשמעקט מיט א פארקרימטן פנים. „ווי לאנג ליגט דאס שוין דא?"

„יעצט געמאכט," האט קריס געזאגט.

„א חבר מיינער האט נעכטן געקויפט ביי דיר איינס, און האט זיך דעם גאנצן טאג געקוועלט פון בויכווייטיק. דו פארקויפסט אלטע, פארפוילטע סחורה. דער שטאנד איז פארטיג."

ער האט א קוועטש געטון מיט די אויגן צו זיינע חברים. „יונגען, פארזוכט!" די גאנצע חבורה האט זיך ארומגעכאפט ארום דעם טיש, יעדער האט געכאפט א ווורשטל, א ביס געטון און עס געווארפן אויף דער ערד. „דאס איז אפילו נישט עסבאר!" האבן זיי געשריגן. „אלט און פארפוילט, און מיר האבן עס נאך געגעסן! שפייט עס אויס!"

קריס האט געקוקט אויף זיי מיט א שטילן בליק, אן א שפור פון שרעק.

„דו האסט נישט קיין מורא, אלטער?“ האט דער פירער געפרעגט.

„מורא פון וואס?“ האט קריס געזאגט. „איר האט געבראכט אזויפיל יונגען צו שטיצן מיין געשעפט. איך דארף אייך נאך א דאנק זאגן. נאר דאס עסן וואס איר האט צעווארפן, דאס קאסט הונדערט דאלאר. באצאלט, ראמט אויף נאך זיך, און דערנאך קענט איר גיין.“

„הא! הערט איר, יונגען?“ האט דער בחור אויסגעשריגן. „ער רעכנט מיר א חשבון, און ער ווייל נאך אז איך זאל אויפראמען! זאגט אים וואס מיר טוען מיט אזעלכע.“

„מען דארף אים לערנען א לעקציע!“ האבן די אנדערע געשריגן.

„איך באצאל דיר נישט קיין פרוטה,“ האט דער פירער געזאגט. „פארקערט, איך וועל דיר לערנען א לעקציע. קיינער האט מיך נאך קיינמאל נישט אפגענארט, און קיינער האט נאך קיינמאל נישט געוואגט צו קומען נאך מיר.“

„גוט,“ האט קריס שטיל געזאגט, „וועל איך זיין דער ערשטער.“

אין יענעם מאמענט האבן זיך אפגעשטעלט נעבן דעם ראג עטליכע שווארצע אויטאס. פון זיי זענען ארויסגעשפרונגען א צענדליג מענער אין שווארצע אנצוגן, און פאר זיי איז געגאנגען א

בריייטער מאן מיט א שטרענגן פנים. זיין נאמען איז געווען גערי לאנג.

„איר זאמלט דא געלט פאר שוץ?“ האט ער געדונערט צו די שלעגער. „האט איר א מושג ווער דער מענטש איז?“

„ס'אינטערעסירט מיך נישט ווער ער איז,“ האט דער פירער געענטפערט.

„אויף די קני!“ האט גערי באפוילן. זיינע מענער האבן אין איין רגע אראפגעלייגט די גאנצע חבורה אויף דער ערד, יעדן איינעם אויף די קני פארן ווורשטל־שטאנד.

„פון אלע זאכן וואס מען קען טון אויף דער וועלט,“ האט גערי געזאגט מיט א קאלטן קול, „האט איר אויסגעקליבן צו זאמלען שוץ־געלט פון דעם מענטש?“

„איר שטעלט זיך אלע אנטקעגן מיר?“ האט דער פירער געמורמלט. „איך וועל דאס געדענקען. ווארט נאר, מיין באלעבאס...“

„שווייג!“ האט גערי אים איבערגעריסן. „דו וואגסט צו רעדן אן חוצפה קעגן דאן גארנער?“

דער בחור איז געווארן ווייס ווי די וואנט. „דאן גארנער?“ האט ער געשושקעט. „דער דאן פון דער משפחה גארנער? דער קעניג פון דער אונטערוועלט, פון וועמען מען זאגט אז ער ווייסט נישט פון קיין רחמנות?“

קריס האט אויסגעווישט די הענט אינעם פארטעך. „נו,“ האט ער געפרעגט, „הונדערט דאלאר פאר די ווורשטלעך, איז דאס צופיל?“

„ניין! ניין, גארנישט צופיל!“ האט דער בחור געציטערט.

„האסטו ביי דיר הונדערט דאלאר?“

דער בחור האט מיט ציטערנדיגע הענט ארויסגענומען דאס בייטעלע.

„אויב אזוי, גיב אהער.“

קריס האט אוועקגעלייגט דאס געלט אין קעסטל, און געקוקט אויף די יונגע שלעגער ווי א טאטע וואס קוקט אויף צעווילדעטע קינדער. „אזעלכע יונגע ווי איר, דארפט זיצן אין שול און לערנען,“ האט ער געזאגט. „הערט אויף שפילן גבורים און זוכן צרות. איר ווייסט גארנישט וועגן דער וועלט. יעצט, ראמט אויף די גאנצע מיסט.“

„יא, הער. יא, הער,“ האבן זיי געמורמלט, און זיך געמומען אויפהייבן די ווורשטלעך פון דער ערד.

א בקשה פון נערי לאנג

ווען די שלעגער האבן געענדיגט אויפראמען און זענען אנטלאפן ווי געיאגטע הינט, איז נערי לאנג צוגענאנגען צום שטאנד. ער האט אראפגעלאזט דעם קאפ מיט דרך ארץ, און א רגע געשוויגן, ווי ער ווייסט נישט ווי אנצוהויבן.

נערי לאנג, די רעכטע האנט פונעם דאן

„דאן, איך וואלט געוואלט רעדן מיט אייך א ווארט, ביי זיך.“

„וואס איז? רעד שוין ארויס,“ האט קריס געזאגט.

„דאן, איך האב היינט אינדערפרי געשיקט מיין זון דזשעפרי צו אייער בוי־פלאץ. ער דארף לערנען וואס איז ארבעט, זיך אביסל אויסהארטעווען מיט די אייגענע הענט. איך האב געוואלט פרעגן אייך פריער, צי ס'איז אייך רעכט.“

קריס האט א נייג געטון מיטן קאפ. „מיין זון דזשעידען ארבעט שוין דארט. זיי קענען ארבעטן צוזאמען.“

„דזשעפרי וועט האבן א כבוד,“ האט נערי געזאגט.

„נאר איין זאך,“ האט קריס אויפגעהויבן א פינגער. „מיין אמת'ע אידענטיטעט מוז בלייבן באהאלטן. דזשעידען מיינט אז זיין טאטע איז סתם א ווורשטל־פארקויפער. ער ארבעט שווער, ער שפארט יעדן דאלאר כדי חתונה צו האבן און אויפצושטעלן א שטוב. איך וויל נישט אז ער זאל לעבן דאס געפערליכע לעבן וואס איך האב געלעבט. איך האב אוועקגעלייגט אלעס, די מאכט, דעם כבוד, די מורא וואס מענטשן האבן געהאט פאר מיר, נאר כדי ער זאל האבן א נארמאלע, רואיגע קינדהייט.“

„פארשטאנען, דאן,“ האט נערי געזאגט. „אז איר זענט דער קעניג פון דער אונטערוועלט, דערפון וועט נישט ארויסקומען קיין ווארט פון מיין מויל. אפילו נישט צו מיין אייגענעם זון.“

קריס האט געקוקט נאך נערי ווי ער גייט צוריק צו זיינע אויטאס. נערי לאנג איז געווען זיין רעכטע האנט פאר יארן, דער צווייטער אין דער גאנצער משפחה גארנער. קריס האט אים געגלייבט ווי א ברודער. ער האט נאך נישט געוואוסט אז דער טאג וואס האט

זיך אנגעהויבן מיט א פשוטן ווורשטל־שטאנד, וועט זיך ענדיגן ווי א שרעקליכער חלום.

קריס ביים שטאנד, מיט גערי׳ס מענער

קאפיטל דריי

אין דער ארבעטער־וואוינונג

ביים בוי־פלאץ, אין א שמאלן צימער פון דער ארבעטער־וואוינונג, איז געזעסן דזשעידען גארנער, קריס'עס זון, א שטילער, פלייסיגער בחור מיט מידע אויגן פון א לאנגן טאג ארבעט. אנטקעגן אים איז געזעסן זיין גוטער חבר לייזער, א יונגערמאן וואס ארבעט אינעם אפיס פונעם בוי־פלאץ און ציכנט די פלענער.

דזשעידען האט אוועקגעשטעלט אויפן טיש צוויי טעלער מיט אייגנגעקאכטע נודלען. „א דאנק דיר פאר דער הילף מיט די פלענער," האט ער געזאגט. „איך וואלט דיך געוואלט מכבד זיין אין א שיינעם רעסטוראנט, אבער איך מוז שפארן יעדן דאלאר פאר דער חתונה, ממילא מוזטו זיך באגיין מיט מיין קאכעריי."

„רעד נישט אזוי," האט לייזער געשמייכלט. „עסן איז עסן, נישט אזוי? און זאג איך דיר דעם אמת, דיינע נודלען זענען בעסער ווי אין רוב רעסטוראנטן."

פלוצלינג האט זיך די טיר אויפגעריסן. אריין איז א יונגער בחור אין טייערע קליידער, מיט א שטאלצן, פארווייטן פנים, און הינטער אים א צווייטער, זיין משרת־חבר. דאס איז געווען דזשעפרי לאנג, גערי'ס זון.

דזשעידען אין דער ארבעטער־וואוינונג

„דאס איז די וואוינונג פונעם בוי־פלאץ?“ האט דזשעפרי פארקרימט די נאז. „פע, ווי שמוציג! מיין טאטע איז אינגאנצן משוגע געווארן, צו שיקן מיך אהער אויף א בוי־פלאץ זיך אויסצוהארטעווען‘. וואס פאר א פארשוועגדונג פון מיין צייט!“

„רואיג, דזשעפרי,“ האט זיין חבר געזאגט. „איך וועל דיר אויסרייניגן דעם לאך.“

דזשעפרי האט אוועקגעשטעלט א זעקל מיט עסן אויף דעם טיש. „מיר עסן דא,“ האט ער באפוילן. דערנאך האט ער באמערקט דעם צווייטן טיש. „אה, ס'איז נאך עמיצער דא? ניין, קוק נאר! אויב ס'איז נישט אונזער שולס בארימטער ,הער

מינימום־שכירות‘! לאמיך טרעפן: וויפיל ארבעטן האסטו יעצט? דרייַ?“

„דזשעפרי, קענט איר רעדן אביסל שטילער?“ האט דזשעידען רואיג געבעטן. „דאס איז א צימער פאר אלעמען.“

„פאר אלעמען?“ האט דזשעפרי זיך צעלאכט. „יעצט וואס איך בין דא, געהערט דער גאנצער ארט צו מיר.“ ער איז צוגעגאנגען צו דזשעידענ'ס טעלער און דערויף אראפגעקוקט מיט חוזק. „נאך אלץ עסט מען איבערגעבליבענע שאריות? עס, עס!“ און ער האט אנגעכאפט דעם טעלער און אים אנגעשטופט אין דזשעידענ'ס פנים.

„וואס טוסטו?“ האט דזשעידען אויפגעשפרונגען.

„איך האב געזאגט: עס!“ האט דזשעפרי געשריגן, און ווען דזשעידען האט זיך אפגעשטעלט: „פאר וואס האסטו אויפגעהערט?“

„וואס איז דיין פראבלעם?“ האט דזשעידען געזאגט. „דו מיינסט אז דו קענסט אזוי סתם פיניגן מענטשן?“

„יא, איך פיניג דיך. וואס גייסטו טון דערמיט?“

לייזער האט אנגעכאפט דזשעידען ביי דער האנט. „דזשעידען, נישט. טראכט פון שעריל. דיין חתונה איז שוין גאר נאענט, דאס נייע לעבן וואס דו בויסט. ווארף דאס נישט אוועק צוליב אזא איינעם.“

פונקט דעמאלט האט מען געהערט פון דרויסן א באקאנטע שטימע: „דזשעפרי! וואו אויף מיר!“

און אין צימער איז אריין שעריל, די כלה פון דזשעידען, וועמען ער האט געהאלטן פאר זיין באשערטע.

קאפיטל פיר

דער צעבראכענער שידוך

דזשעידען איז געבליבן שטיין ווי פארגליווערט. „שעריל? וואס טוסטו דא?“

„דו האסט געהערט,“ האט דזשעפרי ווייטער געזעדט צו דזשעידען, אזוי ווי ער באמערקט זי גארנישט, „איך פיניג דיך. וואס גייסטו טון דערמיט?“

אבער דזשעידען האט שוין געקוקט נאר אויף שעריל. „שעריל, דו האסט מיר דאך געזאגט אז דיין מאמע ליגט שווער קראנק אין שפיטאל! וואס טוסטו דא מיט דעם נידעריגן מענטש?“

„וועמען רופסטו א נידעריגן מענטש?“ האט שעריל געענטפערט מיט א שארפער שטימע. „דאס איז דזשעפרי לאנג. זיין טאטע איז געזי לאנג, די רעכטע האנט פונעם דאן, דער צווייטער אין דער משפחה גארנער. האב אביסל דרך ארץ! און חוץ דעם, מיט וועמען איך גיי ארום, איז נישט דיין געשעפט.“

„איך בין דיין חתן!“ האט דזשעידען אויסגעשריגן. „ווי אזוי איז עס נישט מיין געשעפט?“

„אזוי? דו ביסט שעריל'ס חתן?“ האט דזשעפרי זיך צעלאכט, און ער האט אנגעהויבן רעדן מיאוסע, חוצפה'דיגע ווערטער, נישט ווערט איבערצוחזרן, צו פארשעמען דזשעידען פאר אלעמען.

„שווייג!“ האט דזשעידען געשריגן. „שעריל, דו ביסט מיר שולדיג אן ערקלערונג!“

„אן ערקלערונג?“ האט שעריל אויפגעהויבן די אקסלען. „פאר וואס זאל איך דיר עפעס ערקלערן?“

דזשעפרי האט געכאפט דזשעידען ביים קאלנער און אים צוגעדריקט צום טיש. דזשעידען האט זיך געריסן. „לאז מיך אפ!“

דזשעפרי, דער זון פון געריי לאנג

„דזשעפרי איז אזוי בריייטהארציג,“ האט שעריל געשמייכלט. און דזשעפרי האט געזאגט: „יעצט זאג א דאנק, ,א דאנק, האר דזשעפרי‘!“

לייזער האט נישט געקענט שווייגן. „שעריל, האסטו גארנישט קיין ארץ? דזשעידען האט דיר אזוי געהאלטן חשוב, ער האט פאר דיר אלעס געטון!“

„ער האט מיך חשוב געהאלטן? קען דאס באצאלן מיינע חשבונות?“ האט שעריל געזאגט. דערנאך האט זי זיך געדרייט צו דזשעידען. „דא איז דער אמת, דזשעידען. דזשעפרי און איך האבן געמאכט א געווען, אז איך קען מיט איין פינגער צוציען א ארעמען נעבעך, און ער וועט גלייך פאלן פאר מיר. איך האב נישט געמיינט אז ס'וועט זיין אזוי גרינג. חתונה? דאס איז דאך צום לאכן! דו האסט טאקע געמיינט אז איך וויל א נעבעך ווי דיך?“

„דו ביסט נישט צו גלייבן!“ האט דזשעידען אויסגעשריגן מיט א צעבראכן הארץ.

ער האט זיך ארויסגעריסן פון דזשעפרי'ס הענט און זיך געווארפן אויף אים. „דזשעפרי, איך וועל דיך...!“ אבער דזשעפרי'ס חבר איז געווען שנעלער. „הייבט אים אויף!“ האט דזשעפרי געשריגן, און צוויי פון זיינע מענטשן האבן אנגעכאפט דזשעידען פון ביידע זייטן.

דזשעפרי האט זיך אפגעווישט דאס מויל און זיך דערנענטערט. „דו ווילסט מיך הרג'ענען, האה?“

„דו נידעריגער מענטש! איך וועל דיך לאזן באצאלן פאר דעם!“

„דיין טאטע איז סתם א ווורשטל־פארקויפער,“ האט דזשעפרי'ס חבר געלאכט, „און זיין טאטע איז די רעכטע האנט פונעם דאן,

דער צווייטער אין דער משפחה גארנער. ווי אזוי קענסטו זיך בכלל פארמעסטן?“

דזשעידען האט זיך געדרייט צו שעריל. „שווייג! איז מיין טאטע נישט געווען גוט צו דיר? ער האט אוועקגענעבן יעדן גראשן וואס ער האט פארשפארט פאר אונזער חתונה. ער האט באצאלט אלע דאקטוירים פון דיין מאמע. און אזוי צאלסטו אים אפ?“

„קענסטו שוין אויפהערן מאכן פון ארעמקייט א מעלה?“ האט שעריל געזאגט מיט פאראכטונג.

„און וואס איז אז דו ביסט רייך?“ האט דזשעידען געשריגן צו דזשעפרי. „געלט גיט דיר דאס רעכט צו שטופן מענטשן?“

„יא, אוודאי גיט עס!“ האט דזשעפרי געענטפערט, און אים געגעבן א פראסק איבערן פנים. „דעם פראסק וואס איך גיב דיר, נעמסטו אן שטיל.“

„שלאג זיך מיט מיר איינער אויף איינעם, אויב דו האסט דעם מוט!“

„הערט אירי?“ האט דזשעפרי זיך געדרייט צו זיינע חברים. „ער ווייל זיך שלאגן מיט מיר איינער אויף איינעם!“ ער האט געשמייכלט א שלעכטן שמייכל. „אבער די כללים מאך איך. נעמט אים אוועק.“

צוויי מינוט, צוויי דרעטלעך

דזשעפריי'ס מענטשן האבן ארויסגעשלעפט דזשעידען פון דער וואוינונג און אים אריינגעווארפן אין אן אויטא. זיי זענען געפארן ביז א פארלאזענער, פארשטויבטער שטאל־פאבריק אויפן עק שטאט, די אלטע בלעקריזש פאבריק, וואו קיין מענטש קומט נישט אהין. לייזער איז נאכגעלאפן אויף זיין אייגענעם קאפ, כדי צו זען וואו מען פירט זיין חבר.

דזשעפריי'ס מענטשן שלעפן אוועק דזשעידען

אינעם גרויסן ליידיגן זאל האבן זיי צוגעבינדן דזשעידען צו א זייל. „דאס מאל וועלן מיר עס מאכן אביסל שטארקער,“ האט דזשעפרי געשמייכלט.

„וואס טוסטו?“ האט דזשעידען געשריגן וועו ער האט דערזען וואס דזשעפריס חבר ברענגט אן. עס איז געווען א קעסטל מיט א זייגער און דרעטלעך, א צינדער פון די וואס מען ניצט ביים בוי־פלאץ צו שפרענגען פעלזן.

„א צייט־צינדער פונעם בוי־פלאץ,“ האט דזשעפרי ערקלערט, ווי ער דערציילט א ווינ. „צוויי מינוט, צוויי דרעטלעך. שניידסטו איבער דעם פאלשן, איז פארטיג. אויב דו לעבסט נאך אין צוויי מינוט, וועל איך דיר געבן א געלעגנהייט קעגן מיר.“

„דאס איז רציחה!“ האט דזשעידען געשריגן.

„סתם א שפיל,“ האט דזשעפרי געענטפערט. ער האט אוועקגעלייגט א צוואנג נעבן דזשעידענ'ס הענט, צוגעדרוקט דעם קנעפל, און דער זייגער האט אנגעהויבן לויפן. „מזל טוב, אדער וואס מען זאגט. קומט, מיר גייען.“

די חבורה איז ארויס פון זאל, און דזשעידען איז געבליבן אליין, די הענט האלב אנגעבינדן, די אויגן אויפן זייגער.

אבער פון דער טיר איז אריינגעלאפן לייזער. „דזשעידען! איך קום! האלט זיך!“

„לייזער, ניין! שטעל זיך אפ!“ האט דזשעידען געשריגן. „לויף אוועק! באהאלט זיך! יעצט!“

„איך גיי נישט אוועק," האט לייזער געזאגט, און ער האט געהאלפן דזשעידען אפבינדן די הענט.

„ביסטו משוגע? דו ווילסט אומקומען צוזאמען מיט מיר?"

„ווייל דו ביסט מיין בעסטער חבר, דו נאר איינער!" האט לייזער אויסגעשריגן. „אלע יארן ביסטו געווען צו מיר ווי א ברודער. איך לאז דיך נישט איבער אליין."

דזשעידען האט געקוקט אויף אים, און די טרערן זענען אים געשטאנען אין די אויגן. „לייזער, אויב איך קום ארויס פון דעם... איך הייב אן מיין לעבן פון ניי. געגנג מיט די נארישקייטן, געגנג געלאפן נאך איינער וואס האט מיך נאר אפגענארט. איך וועל שוין וויסן וער ס'איז מיין אמת'ער פריינט."

„נאר זע אז דו האלטסט דיין ווארט," האט לייזער געזאגט.

„דעמאלט גלייב מיר. גיי צוריק."

לייזער האט זיך אפגערוקט צו דער וואנט. דער זייגער האט געווייזט צוואנציג סעקונדעס, צען סעקונדעס. דזשעידען'ס האנט האט געציטערט, ער האט אראפגעשלונגען, אויסגעקליבן איין דראט, און אים איבערגעשניטן.

די אנצייג אויפן זייגער איז פארלאשן געווארן. עס איז געווען שטיל. דזשעידען איז אראפגעפאלן אויף די קני, און לייזער האט אים אנגעכאפט מיט ביידע הענט.

דזשעידען אין דער אלטער שטאל־פאבריק

פון דער טיר האט מען געהערט פאטשן מיט די הענט. „בראווא! וואס פאר א שוישפיל!“ האט דזשעפרי געשריגן, און די חבורה איז צוריק אריין, צוזאמען מיט שעריל.

„ביסטו יעצט צופרידן?“ האט דזשעידען געזאגט מיט א מידן קול. „קענען מיר גיין?“

„אוודאי קענסטו גיין,“ האט דזשעפרי געשמייכלט. „אבער ער...“ און מיט אווינק האבן זיינע מענטשן אנגעכאפט לייזער.

„דזשעפרי, וואס טוסטו?“ האט דזשעידען אויסגעשריגן.

„דו ווילסט אים ראטעווען? דאס איז נישט גענוג געווען שפאס? נאך איין שפיל. אויב דו זאגסט ניין, וועל איך אים הרג'ענען.“

דאס געפעלשטע ראד

אפילו איינער פון דזשעפריס אייגענע חברים האט זיך דערשראקן. „באלעבאס, גייען מיר נישט שוין צו ווייט?“

„שווייג!“ האט דזשעפרי געשריגן. „מיין טאטע איז די רעכטע האנט פונעם דאן. איך קען דא אויפן ארט הרג'ענען דעם בחור, און קיינער וועט מיך נישט אנרירן.“

„דאס איז משוגע,“ האט א צווייטער געשושקעט. „עמיצער וועט דא נאך אומקומען.“

די חבורה אין דער שטאל־פאבריק

„רעד שטיל,“ האט אים דער ערשטער געזודזשעט. „זיין טאטע ארבעט פאר דאן גארנער. דו ווילסט זיך אנלייגן מיט דעם?“

„איך וועל דיך...!“ האט דזשעידען געשריגן, און זיך געריסן פון די הענט וואס האבן אים געהאלטן.

„דיין טאטע איז א נעבעך וואס פארקויפט ווורשטלעך,“ האט דזשעפרי געלאכט. „וואס גייסטו טון דערמיט, הא?“

„אזעלכע ארעמע פון דער גאס ווי דו,“ האט שעריל צוגעגעבן, „קענען זיך נישט שטעלן אנטקעגן דזשעפרי. שפיל לויט זיינע כללים, אדער...“

דזשעידען האט אראפגעלאזט דעם קאפ. „טוט מיט מיר וואס איר ווילט. אבער רירט נישט אן לייזער.“

„דאס האסטו געדארפט זאגן פריער,“ האט דזשעפרי געזאגט. „וואלסטו דיך אפגעשפארט א סך קלעפ.“

דזשעידען האט געקוקט אויף שעריל, וואס איז געשטאנען נעבן דזשעפרי מיט א קאלטן פנים. „שעריל, דאס וועל איך דיר קיינמאל נישט מוחל זיין. קיינמאל!“

„גענוג גערעדט,“ האט דזשעפרי געזאגט. „דו ווילסט וויסן וואס פאר א שפיל?“ זיינע מענטשן האבן ארויסגעשלעפט א גרויס הילצערן ראד, אנגעמאלט מיט צוויי סארטן פעלדער: „לעבן“ און „טויט“. „דו האסט איין דריי. אויב עס פאלט אויף ‚לעבן‘, גייט איר ביידע פריי אהיים. אויב עס פאלט אויף ‚טויט‘, צעברעך איך דעם חבר דיינעם א פוס.“

„ניין!“ האט דזשעידען געשריגן. „אויב ס'פאלט אויף ,טויט‘, נעם עס אפ אויף מיר! נאר לאז אים גיין!“

„דו האסט נישט קיין ברירה.“

דזשעידען האט זיך געדרייט צו לייזער. „איך וועל נישט לאזן אז דיר זאל עפעס געשען. איך זאג דיר צו.“

ער האט אנגעכאפט דאס ראד און עס געגעבן א שטארקן דריי. דאס ראד האט זיך געדרייט, און געדרייט, און פאמעלעך זיך אפגעשטעלט. „לעבן! עס איז ,לעבן‘!“ האט דזשעידען אויסגעשריגן. „מיר זענען פריי!“

אבער דזשעפרי האט צוגעשטעלט די האנט צום ראד, אים א שטופ געטון מיטן פינגער, און דער ווייזער האט זיך אריבערגערוקט אויף ,טויט‘.

„דאס ראד איז געפעלשט!“ האט דזשעידען געשריגן. „דו האסט געגארט!“

„מיין שפיל, מיינע כללים,“ האט דזשעפרי געזאגט מיט א שמייכל. „דו ביסט דער וואס מען האט אפגענארט.“

דזשעידען האט זיך געווארפן אויף אים מיט אלע כחות. אבער די גאנצע חבורה איז אים אנטקעגן געפאלן, און זיי האבן אים געשלאגן ביז ער איז געלעגן אויף דער ערד, צעשלאגן און אן כח זיך אויפצושטעלן. לייזער האבן זיי אויפגעהאנגען ביי די הענט פון א הויכן אייזערנעם בלאק, פיס אין דער לופט, אז ער זאל נישט קענען אראפ.

דערנאך האט איינער פון דזשעפריס חבורה ארויסגענומען זיין טעלעפאן און א רוף געטון אויף א נומער פון דזשעידענס טעלעפאן.

„דו ביסט דער ווורשטל־מאן?“ האט ער געזאגט מיט א שפעטישן קול. „דיין זון איז אין צרות. ווילסטו אים צוריק, ברענג געלט.“

דער טאטע קומט

קריס איז אנגעקומען צו דער אלטער שטאל־פאבריק אזוי שנעל ווי ער האט נאר געקענט. ער איז אריינגעלאפן אין דעם גרויסן זאל, און דאס ערשטע וואס ער האט דערזען, איז געווען זיין זון ליגנדיג אויף דער ערד, צעשלאגן, און לייזער הענגענדיג אויבן אויף דעם אייזערנעם בלאק.

קריס קומט אן צו דער שטאל־פאבריק

„דזשעידען! ביסטו אין ארדענונג?“

„טאטע,“ האט דזשעידען מיט מי ארויסגערעדט, „נעם אראפ לייזער. שנעל!“

קריס האט זיך געמומען צום בלאק און פארזיכטיג אראפגעלאזט לייזער אויף דער ערד. הינטער אים האט ער געהערט א שפעטיש קול.

„נו, נו. קוק נאר ווער ס'איז דא! דזשעידענ'ס נעבעכדיגער ווורשטל־טאטע.“ ס'איז געווען שעריל.

„שעריל, וואס טוסטו דא?“ האט קריס זיך אומגעדרייט. „וואס האט איר געטון צו דזשעידען?“

„וואס מיר האבן געטון? ער האט אנגעהויבן. ער האט זיך אנגעלייגט מיט די אומרעכטע מענטשן.“

„וואס האט מיין זון אייך געטון?“ האט קריס געפרעגט צו דזשעפרי.

„דאס איז דיין קינד?“ האט דזשעפרי זיך צעלאכט. „דיין יינגל האט עס פארדינט, אלטער.“

„היט דיין מויל,“ האט קריס געזאגט רואיג. „איך נעם אים היינט אהיים. וואס וועט עס קאסטן?“

„קוק גוט, זאג דו מיר,“ האט דזשעפרי אויסגעשטרעקט זיין פארבינדענע האנט און געוויזן אויף זיין געשוואלענער נאז. „דאס האט דיין קינד געטון.“

„דו האסט אים געשלאגן?“ האט קריס געפרעגט זיין זון.

„זיי האבן אנגעהויבן," האט דזשעידען געזאגט.

קריס האט טיף אריינגעאטעמט. אין זיין קאפ האבן זיך געדרייט נאר איין געדאנק: אויב דזשעידען זאל האבן א נארמאל לעבן, טאר איך נישט אנטפלעקן ווער איך בין. ער האט גענומען זיך איינהאלטן.

„איר זענט אלע קענן איין יינגל," האט ער געזאגט. „איך קען מיין זון. ער וואלט קיינמאל נישט געגעבן דעם ערשטן קלאפ. לאזט אפ דעם בחור, און לאמיר דאס אויסרעדן ווי פארשטענדיגע מענטשן."

„מיר האבן נישט וואס צו רעדן מיט דיר," האט דזשעפרי געשריגן. „אויב דו מאכסט דאס נישט גוט היינט, וועט נישט איינער פון אייך ארויסגיין פון דאנען!"

„רעד שטילער," האט קריס געזאגט. „זאג מיר, וואס ווילסטו?"

„גאנץ פשוט. דיין יינגל האט געמאכט דעם בלאטע, דו ביסט זיין טאטע, אלזא: פאל אויף די קני און לעק מיר אפ די שיך, און ארויס מיט א מיליאן אדער צוויי. טוסטו דאס, וועל איך דיר אפשר מוחל זיין."

„געלט איז נישט די פראגע," האט קריס געזאגט. „אבער איך זאל קניען פאר דיר? דאס ביסטו נישט ווערט. איך וואלט געלאזט דעם גובערנאטאר קניען פאר מיר."

„ווער ביסטו בכלל?"

„סתם א נעבעך פון דער גאס."

דזשעפרי האט אים א שטופ געטון אין די ברוסט. קריס האט אים אפגעשטופט צוריק. „הענט אוועק. האסט עפעס צו זאגן, זאג.“

„דו האסט מיך יעצט געשטופט?“ האט דזשעפרי זיך אויפגעבלאזן. „קיינער וואס איך שלאג, שלאגט מיך נישט צוריק!“

דזשעפרי בלאזט זיך אויף

„קיין דרך ארץ,“ האט קריס געזאגט פאמעלעך. „קיין שום געדולד. היינט וועל איך דיר לערנען וואס דיינע עלטערן האבן דיר קיינמאל נישט געלערנט.“

„דו וועסט מיך לערנען אנשטאט מיינע עלטערן? האסטו א מושג ווער מיין טאטע איז?“

„זאג מיר.“

„די רעכטע האנט פונעם דאן, דער צווייטער אין דער משפחה גארנער, גערי לאנג!“

קריס האט אים אנגעקוקט לאנג. „דיין טאטע איז גערי לאנג? אזוי, ביסטו דזשעפרי לאנג.“

„יעצט האסטו מורא, הא?“

„גערי'ס זון,“ האט קריס געזאגט. „זאל שוין גערי זיך באגיין מיט דיר.“ און ער האט אנגעכאפט דזשעפרי'ס פארבינדענע האנט און זי צוזאמענגעדריקט, ביז דזשעפרי האט א געשריי געטון.

„מיין האנט איז שוין געווען צעשעדיגט, און יעצט נאך ערגער!“ האט דזשעפרי געקוויטשעט. ער האט זיך ארויסגעריסן, ארויסגעכאפט דעם טעלעפאן און געשריגן אריין: „קומט צו דער בלעקריזש שטאל־פאבריק! יעצט!“ און צו קריס: „לאמיר זען וועלכער גרויסער מענטש וועט זיך באווייזן פאר א ווורשטל־פארקויפער!“

„בלעקריזש שטאל־פאבריק,“ האט קריס שטיל איבערגעחזרט אין זיין אייגענעם טעלעפאן, און עס פארמאכט.

דזשעפרי'ס חבורה האט זיך געווארפן אויף קריס און אים אוועקגעשטופט צו דער וואנט. „לאמיר זען וועלכער שטארקער באווייזט זיך!“ האט דזשעפרי געלאכט. „פוסטע מיסט!“

„טאטע, ביסטו אין ארדענונג?“ האט דזשעידען געשריגן, און זיך אויפגעהויבן מיט די לעצטע כחות. „איר ווילט עמיצן? קומט צו מיר! לאזט אפ מיין טאטן און לייזערו!“

„צו דיר?“ האט שעריל געלאכט. „דו מיינסט אז דו ביסט עפעס ווערט? ארעמע נעבעכלעך פון דער גאס, איר וועט קיינמאל נישט זיין ווערט צו פוצן דזשעפריס שיך. איר דארפט פוילן אין דעם מיסט ווי די מייז וואס איר זענט.“

„שווייג, שעריל,“ האט קריס געזאגט. „דו ביסט נישט ווערט מיין זון.“

„מיין טאטע האט אוועקגענעבן אלעס!“ האט דזשעידען געשריגן. „אלעס! נאר כדי אונז צו געבן א שטוב. און דו האסט אלעס צעשטערט!“

„שווערע ארבעט? כבוד?“ האט שעריל געשפעט. „דאס איז דאס לשון פון ארעמע לייט. דו הארווועסט א האלב לעבן, און דו קענסט נאך אלץ נישט קויפן וואס איך האב אויף מיר. באשולדיג דיך אליין וואס דו האסט נישט קיין טאטן ווי מיינער. לעק אפ די שיך, גיב א מיליאן דאלאר, און דעמאלט וועל איך דיר אפשר ווייזן אביסל רחמנות.“

„דו פארשעמסט מיין טאטן?“ האט דזשעידען אויסגעשריגן מיט צארן. „דאס וועל איך דיר נישט לאזן!“

קריס האט ארויסגענומען פון קעשענע א קארטל און עס אווקגעלייגט אויפן טיש. „אויף דעם קארטל זענען צוואנציג מיליאן דאלאר,“ האט ער געזאגט רואיג. „נעמט עס. דא ענדיגט

זיך די זאך. אבער אויב איר הערט נישט אויף, אויב עס וועט עפעס געשען צו מיין זון, וועל איך אייך לאזן באצאלן הונדערט מאל אזויפיל.“

„זאג דאס וועך דו וועסט נאך לעבן!“ האט דזשעפרי געשריגן. „נעמט אים!“

די גאנצע חבורה איז געלאפן אויף קריס מיט שטעקנס און אייזנס.

קאפיטל אכט

גערי לאנג קומט אן

גערי לאנג באקומט דעם רוף

אבער פונקט ווען די ערשטע האנט האט זיך אויפגעהויבן קעגן קריס, האט זיך די טיר פון זאל אויפגעריסן. אריין איז גערי לאנג מיט א גאנצע מחנה מענער אין שווארצע אנצוגן. ער האט א קוק געטון אויף דער סצענע: דער צעשלאגענער דזשעידען, לייזער אויף דער ערד, די חבורה ארום קריס, און זיין אייגענער זון אין מיטן.

געריִס פנים איז געווארן ווייס. ער איז צוגעלאפן צו קריס. „אוי, הער! איך האב נישט געהאט קיין אנונג!“

„אוי, הער! איך האב נישט געהאט קיין אנונג!“

קריס האט אים א קוק געטון, און אים געגעבן א פראסק איבערן פנים. „א שיינעם זון האסטו אויפגעצויגן.“

„ווי וואגסטו צו שלאגן מיין טאטן?“ האט דזשעפרי אויסגעשריגן. „דו ביסט טויט!“

„דו ביסט אויסער אלע גרעניצן,“ האט געריִ געמורמלט, אבער דזשעפרי האט נישט געהערט.

„יא, ווייט אויסער אלע גרעניצן, אלטער!“ האט דזשעפרי ווייטער געשריגן. „מיין טאטע איז דא, און דו שלאגסט נאך? היינט ביסטו טויט!“

„זיך אנלייגן מיט דזשעפרי,“ האט איינער פון דער חבורה צוגעגעבן, „דאס ערגסטע וואס דו וואלסט באקומען איז קניען און בעטן. אבער שלאגן הער לאנג? היינט קען דיך קיינער נישט ראטעוונען.“

„אזוי?“ האט קריס געזאגט.

„גענוג, אלע! שווייגט!“ האט געריִ געדונערט מיט אזא קול אז די ווענט האבן געציטערט. „פירט זיי באלד צום בעסטן שפיטאל! אויב זיי וועט עפעס געשען, זענט איר אלע פארטיג!“

געריִס מענער האבן פארזיכטיג אויפגעהויבן דזשעידען און לייזער. „טאטע, וואס טוסטו?“ האט דזשעפרי געשריגן. „ער איז סתם אן אלטער נעבעך! פון וואס האסטו מורא? הרג'עט אים!“

„איך האב געזאגט שווייג!“ האט געריִ געשריגן.

„טאטע,“ האט דזשעידען געזאגט ווען מען האט אים געטראגן ארויס, „און דו?“

„מיר איז גוט,“ האט קריס געענטפערט. „פאר אהין. איך קום באלד.“

ווען זיי זענען ארויס, האט זיך דזשעפרי ווידער געוועגדט צו קריס. „אלטער, דו שפילסט א גבור, האִ? דו ביסט גארנישט, א פארלירער. לאמיר זען ווי אזוי דו קומסט היינט אום.“

קריס האט זיך נישט אפגערופן צו אים. ער האט געקוקט נאר אויף געהי. „געהי לאנג. דיין זון וויל זען ווי אזוי איך קום היינט אום.“ ער האט זיך דערנענטערט. „וואס איז, געהי? ביסט אלט געווארן? די אויגן ווערן שוואכער? דער קאפ נאך שוואכער? און דאס איז וואס דו האסט אויפגעצויגן.“

„אלטער, דו זוכסט דעם טויט,“ האט דזשעפרי געזאגט.

„שווייג!“ האט געהי אים אנגעשריגן. „האסטו א מושג ווער ער איז?“ אבער ער האט זיך אפגעשטעלט אינמיטן. דער דאן האט באפוילן אז זיין אידענטיטעט מוז בלייבן באהאלטן, און געהי האט נישט געטארט ארויסזאגן קיין ווארט. אנשטאט דעם האט ער זיין זון געגעבן א פראסק.

„טאטע, דו שלאגסט מיך צוליב א מיאוסן ווורשטל־פארקויפער?“ האט דזשעפרי געשריגן, האלטנדיג זיך ביי דער באק. „איך האב געדארפט פאלגן די מאמע. איך האב קיינמאל נישט געדארפט קומען צו דעם לאך. דיך אינטערעסירט נישט וואס מיט מיר. דו ביסט נישט ווערט צו זיין מיין טאטע!“

„שווייג!“ האט געהי געזאגט. „דו וועסט מיך נאך ברענגען צום טויט. דיין גאנץ לעבן האסטו מיר נאר געברענגט צער. יעצט פאל אויף די קני און בעט מחילה ביי הער גארנער!“

„קיינמאל נישט! איך זאל בעטן מחילה ביי א ווורשטל־פארקויפער?“ דזשעפרי האט זיך געדרייט צו קריס. „דו אלטער! פאל דו אויף די קני און בעט ביי מיר!“

„און אויב נישט?“ האט קריס געפרעגט.

דזשעפרי האט ארויסגעריסן א ביקס פון א מענטש פון זיין חבורה, און זי אויסגעצילט אויף קריס. „נו, יעצט רעדסטו נאך אזוי שטארק, אלטער?“

„ניין, דו ווילדע חיה! לייג אראפ די ביקס!“ האט גערי אויסגעשריגן. „אויב דו רופסט מיך נאך טאטע, לייג אראפ די ביקס! דו צילסט א ביקס אויף הער גארנער? דו ווילסט שטארבן?“

„שווייג!“ האט דזשעפרי געשריגן. „נאר די מאמע האט זיך ווען עס איז געווען געקימערט פאר מיר. דו ביסט א נעבעך. דו ביסט נישט ווערט צו זיין מיין טאטע. גיי אוועק!“ און צו קריס: „אויף די קני!“

קריס האט זיך נישט געירט. ער איז פאמעלעך צוגעגאנגען צו דזשעפרי, ביז די ביקס איז געווען כמעט אין זיין ברוסט. „קום שוין. האלט זי פעסט. הער אויף ציטערן. דריק אויפן צינגל. נו?“

„דו מיינסט איך וועל עס נישט טון?“

„דריק אויפן צינגל,“ האט קריס איבערגעחזרט. „דו האסט מורא צו צילן אויפן קאפ? ציל אהער.“ און ער האט געוויזן מיט א פינגער אויף זיין שטערן.

„איך דארף נישט אז דו זאלסט מיר זאגן וואו!“

„נו, טו עס. דו וועסט ווערן בארימט. קום שוין.“

„דו נאר, טו דאס נישט!“ האט גערי געבעטן. „מיר קענען דאס נאך אויסגלייכן!“

„קוק דיך נאר אן,“ האט קריס געזאגט צו דזשעפריִ, קאלט און קלאר. „דו פארסט אויף דיין טאטנ'ס נאמען, דו שפענדסט זיין געלט, און וואוהין דו גייסט מאכסטו א חורבן. אן אים ביסטו גארנישט.“

„שטופ מיך נישט! איך ווארן דיך, איך וועל באמת שיסן!“

„יא, איך שטופ דיך. שיס!“

„דו האסט מיך געצוואונגען!“ האט דזשעפריִ אויסגעשריגן.

„דזשעפריִ, ניין!“ האט געריִ געשריגן.

א שאס האט אפגעקלונגען אין דעם גרויסן זאל. אבער אין דער לעצטער רגע האט קריס מיט א בליץ־שנעלער באוועגונג אנגעכאפט דזשעפריִס האנט און זי אוועקגעדרייט אין דער זייט. די קויל איז אריין אין דער וואנט. אין דער צווייטער רגע איז די ביקס שוין געווען אין קריס'עס האנט.

„איך האב דיר געגעבן א געלעגנהייט,“ האט ער געזאגט. ווען דזשעפריִס חבורה האט זיך געריִרט, האט ער אויפגעהויבן די האנט: „בלייבט שטיין! צוריק!“

ער האט זיך אומגעדרייט צו געריִ. „געריִ, ער איז דיין זון. דו באשליס.“

קאפיטל ניין

„וער וואגט אנצורירן מיין זון?“

דזשעפרי האט געקוקט אויף זיין טאטן מיט אויגן פול מיט שרעק און כעס. „טאטע, וואס האט דער נעבעך אויף דיר? פאר וואס טוסטו אלעס וואס ער זאגט?“

גערי האט נישט געענטפערט צו זיין זון. ער האט זיך געבויגן פאר קריס. „הער, מיין זון איז געווען אומרעכט. מיט וועלכער האנט ער האט אנגערירט אייך און דעם יונגן האר דזשעידען, די האנט וועל איך אים אליין צעברעכן.“

„ביידע הענט און א פוס,“ האט קריס געזאגט קורץ. „יעצט.“

„יא, הער.“

„טאטע, ניין! ביטע, טאטע!“ האט דזשעפרי זיך צעשריגן. „איך בין דיין זון! דיין אייגן פלייש און בלוט!“

„יעצט געדענקסטו אז איך בין דיין טאטע?“ האט גערי געזאגט מיט א צעבראכן קול. „ווען האסטו מיך אמאל געפאלגט? אויב איך טו דאס, פארלירסטו א האנט אדער א פוס. אויב הער גארנער טוט דאס אליין, פארלירסטו דאס לעבן. דו...“

געריִ שטייט אנטקעגן זיין זון

פונקט דעמאלט האט מען געהערט פון דער טיר א שארפע, הויכע שטימע:

„וער וואגט אנצורירן מיין זון?“

אין זאל זענען אריינגעמארשירט א נייע גרופע מענער מיט ביקסן, און פאר זיי איז געגאנגען א פרוי מיט א שטאלצן, האַרטן פנים. דאס איז געווען מארא כימענעס, געריִס ווייב און דזשעפריִס מאמע, דער קאפ פון דער שטארקער משפחה כימענעס.

„די מאמע איז דא!“ האט דזשעפריִ אויסגעשריגן מיט פרייד. „יעצט זענט איר אלע פארטיג!“

„וואס טוסטו דא?“ האט געריִ געזאגט צו זיין ווייב. „גיי צוריק.“

„צוריק?“ האט מארא געענטפערט. „דזשעפרי איז מיין זון. וואס איז די עוולה אז איך שטעל זיך אויף פאר אים? דו ווילסט אים נישט באשיצן, וועל איך אים באשיצן. גיי אוועק פון וועג.“

„מאמע, זיי האבן מיך אלע געפייניגט,“ האט דזשעפרי זיך באקלאגט ווי א קליין קינד. „דו מוזט זיי לאזן באצאלן!“

„זארג זיך נישט, מיין קינד,“ האט מארא געזאגט. „ווער עס האט דיך אנגערירט, וועט באצאלן.“

„דו אליין האסט פארצערטלט דזשעפרי ביז ער איז אריין אין דעם בלאטע,“ האט געריי געזאגט. „גיי צוריק. מאך נישט די זאך נאך ערגער.“

„גערי, ווי וואגסטו אזוי רעדן צו מיר?“

„ווייסטו ווער ער איז?“ האט גערי געפרעגט, ווייזנדיג אויף קריס.

„עס אינטערעסירט מיך נישט ווער ער איז,“ האט מארא אפגעמאכט מיט דער האנט. „איך בין פון דער משפחה כימענעס. פאר וואס זאל איך אים קענען? ער איז קיינער.“

„אלטער, איך האב דיר דאך געזאגט זיך נישט אנצולייגן מיט מיר,“ האט דזשעפרי זיך אויפגעשטעלט מיט חוצפה הינטער זיין מאמע. „מאמע, ראם אים אוועק!“

„איר זענט שפעט געקומען,“ האט קריס געזאגט צו מארא רואיג. „לאמיך אייך דערציילן. אייער נארישער זון האט ערשט געשלאגן מיין זון.“

„מיין זון שלאגט דיינעם?“ האט מארא געלאכט. „אזוי דארף עס זיין.“

„מאמע, ווייז אים וער ס'איז דא דער באלעבאס! הרג'ע אים!“

„דער עפל פאלט נישט ווייט פונעם בוים,“ האט קריס געזאגט. „ס'איז צייט איך זאל אייך ביידע לערנען א לעקציע.“

„לערנען אונז א לעקציע?“ האט מארא אויסגעשריגן. „אלטער נאר, דו האסט טאקע א שטירן! איך וואלט געוואלט זען ווי דו פרובירסט.“

„ביטע, הער שוין אויף מאכן צרות,“ האט גערי געבעטן זיין ווייב. „קענסטו דאס טון?“

„גיי אוועק!“

מארא האט זיך דערנענטערט צו קריס, און אים אנגעקוקט פון קאפ ביז די פיס. „איך האב נאכגעפארשט וועגן דיר. דו ביסט סתם א ווורשטל־פארקויפער. איך פארשטיי. דו ווילסט זיך שטעלן פאר דיין יינגל. אבער שאד. היינט האסטו זיך אנגעלייגט מיט דער אומרעכטער.“

„דו קענסט מיך,“ האט דזשעפרי צוגעזאגט צו זיין מאמע. „איך הייב קיינמאל נישט אן קיין צרות אינדרויסן. זיין זון האט מיר דאס געטון. קוק נאר אויף מיין נאז, אויף מיין האנט!“

„שלאגט אים!“ האט מארא באפוילן צו אירע מענער.

„קיינער זאל זיך נישט רירן,“ האט קריס געזאגט מיט אזא קול אז די מענער זענען געבליבן שטיין. „פרובירט נאר.“ ער האט זיך

געווענדט צו מארא. „איר קענט אפילו נישט אייער אייגענעם נארישן זון. ער האט צעשטערט דעם שידוך פון מיין זון, און יעצט דרייט ער איבער די מעשה פאר אייערע אויגן, און איר גלייבט אים?“

„אזוי? מיין זון האט צוגענומען די כלה פון דיין זון?“ האט מארא געשמייכלט. „דאס באווייזט נאר אז דיין זון איז א נעבעך.“

„הערט אויף צו רעדן,“ האט גערי אויסגעשריגן. „האסטו א מושג וועד...“

אבער מארא האט אים איבערגעריסן, און אים געגעבן א פראסק פאר אלעמען. „א שיינער!“ האט דזשעפרי געלאכט.

„גערי, אונזער זון ווערט צעשלאגן, און דו טוסט גארנישט?“ האט מארא געשריגן. „איך שטעל זיך אויף פאר אים, און דו האלטסט מיך אפ? ביסטו בכלל זיין טאטע?“

קריס האט אויפגעהויבן די האנט. „גערי איז מיר ווי א ברודער,“ האט ער געזאגט. „און איר זענט זיין ווייב. צוליב אים ווייל איך נישט מאכן די זאך ערגער. בעט מחילה, איר ביידע, און מיר קענען דאס ענדיגן מיט כבוד.“

קאפיטל צען

דער טעלעפאן־רוף

„דו ווייסט נישט דיין פלאץ," האט מארא געזאגט צו קריס מיט פאראכטונג. דערנאך האט זי זיך געדרייט צו איר מאן. „גערי, הער מיך גוט אויס. איך האב חתונה געהאט מיט דיר, אבער איך בין נאך אלץ דער קאפ פון דער משפחה כימענעס. איך גיב דיר א געלעגנהייט: הרג'ע אים. און איך וועל ניצן די גאנצע מאכט פון דער משפחה כימענעס, אז דו זאלסט ווערן דער קעניג פון דער אונטערוועלט."

גערי האט זיך אויסגעגלייכט, און צום ערשטן מאל האט זיך זיין קול נישט געציטערט. „מארא כימענעס, איך האב דיך געליטן לאנג געגוג. דו מיינסט אז מען האט דרך ארץ פאר דיר? מען האט דרך ארץ פארן דאן! ווען ער וואלט נישט געהאלטן אלע משפחות אין ארדענונג, וואלט מען די משפחה כימענעס שוין לאנג צעריסן אויף שטיקער."

„דאס איז נארישקייטן," האט מארא אפגעמאכט. „די משפחה כימענעס איז אנגעקומען וואו מיר האלטן צוליב מיין מאמע. עס האט גארנישט צו טון מיט עפעס א ,דאן'."

„מארא," האט קריס שטיל געפרעגט, „איז דאס באמת וואס דו מיינסט?"

„גערי, איך ווייס געגנוי פון וואס דו האסט מורא," האט מארא ווייטער גערעדט, אן א קוק אויף קריס. „דו ביסט גארנישט נאר דעם דאנ'ס הונט. אבער דיין האר איז שוין פארשוואונדן פאר יארן. און דו ווארפסט נאך אלץ ארום מיט זיין נאמען? היינט פירט די משפחה כימענעס די אונטערוועלט."

אויף אירווינק האבן אירע מענער אנגעכאפט קריס פון ביידע זייטן און אים צוגעדריקט צו דער וואנט.

„וואס איז, אלטער?" האט דזשעפרי געלאכט. „דו ביסט פארשטומט? מיט א מינוט צוריק ביסטו געווען אזוי שטארק. יעצט האסטו גארנישט, הא?"

קריס האט נישט געקוקט אויף אים. ער האט געקוקט נאר אויף מארא. „מארא, בייס נישט די האנט וואס שפייזט דיך. איך גיב דיר א לעצטע געלעגנהייט. טראכט איידער דו רעדסט."

„וועסטו וואס מאכט א מענטש באמת לעכערליך?" האט מארא געזאגט. „א נעבעך אן קיין שום כח, וואס פירט זיך אויף ווי ער שטייט העכער פון אלעמען."

„דו פארשטייסט נאך אלץ נישט?" האט קריס אויסגעשריגן. ער האט זיך ארויסגעריסן פון די מענער'ס הענט, און מארא געגעבן א פראסק איבערן פנים.

אין זאל איז געווארן שטיל. מארא האט זיך אנגעכאפט פאר דער באק. „דו האסט מיך געשלאגן? א נידעריגער נעבעך ווי דו איז אפילו נישט ווערט צו רעדן מיט מיר, און דו האסט געוואגט מיך צו שלאגן?"

„איך האב קיינמאל נישט געמיינט,“ האט קריס געזאגט מיט א טרויעריגן קול, „אז די מענטשן וואס איך האב אויפגעהויבן, וועלן ארויסקומען אזעלכע כפויי טובה. דו האסט מיך אנטוישט.“

„אן אויסגעריבענער נעבעך פון דער גאס, און ער מאכט זיך נאך אלץ חשוב?“ האט מארא געזיפצט. אויף איר באפעל זענען אירע מענער ווידער געפאלן אויף קריס און אים אראפגעלייגט אויף די קני. „נו, ביסטו נאך אלץ אזוי שטארק?“

„מארא, איך ווארן דיך,“ האט גערי געזאגט. „טו נישט קיין נארישקייט. האסטו א מושג ווער ער איז?“

„מארא, איך ווארן דיך“

„עס אינטערעסירט מיך נישט וועמען ער איז! שווייג, דו נאר!“ האט מארא געשריגן. „איך האב מיך געשפילט מיט אים לאנג געגנוג.“ זי האט זיך געדרייט צו קריס. „יעצט וועט מיין זון שיסן אין דיר דריי מאל. אויב דו בלייבסט לעבן, האסטו מזל, און מיר זענען קוויט. אויב נישט, באשולדיג דיין שלעכט מזל.“

„האף נישט אומזיסט,“ האט דזשעפרי געשמייכלט, און אויפגעהויבן א ביקס. „היינט ביסטו טויט. לאמיך זיך אביסל אויסלאזן דעם כעס.“

קריס האט אויפגעהויבן דעם קאפ. „לאמיר מאכן אן אפמאך. גיט מיר איין מינוט צו מאכן איין טעלעפאן־רוף. דערנאך באשליסט, צי איר ווילט נאך אלץ דריקן אויפן צינגל.“

„איך האב דיך געליטן אזוי לאנג, וואס איז נאך איין מינוט?“ האט מארא געלאכט. „איך גיב דיר דריי. געגייס דיינע לעצטע אטעמס.“

קריס האט ארויסגענומען דעם טעלעפאן און געדרוקט א נומער. וועמען האט זיך אפגערופן אויף דער אנדערער זייט, האט ער געזאגט נאר צוויי ווערטער: „דאס בין איך.“

קריס רופט אן

„וועמען רופסטו?“ האט דזשעפרי געלאכט. „די פאליציי? רוף די פאליציי! דאס וועט דיך נישט ראטעווען. איך וועל דיר היינט מאכן צוויי לעכער. פון וואס האסטו מורא? פון מיר? מורא פון א וווּרשטל־פארקויפער? מיין מאמע פירט ניו יארק. זי זאגט ‚שפרינג‘, און אלע שפרינגען, די פאליציי אויך!“

קריס האט אראפגעלאזט דעם טעלעפאן פון אויער, און געקוקט גלייך אויף מארא. „טראכט גוט אויסדער איך רעד ווייטער. דער רוף איז נישט צו דער פאליציי. ווילט איר נאך אלץ אז איך זאל אים מאכן?“

„לאז אים רופן,“ האט מארא געזאגט. „איך וואלט געוואלט זען וועמען ער שלעפט אהער. דו האסט צוויי מינוט.“

געריִ האט זיך דערנענטערט צו זיין ווייב, און געריעדט שטיל, מיט א בלאסן פנים: „האסטו א מושג אין וואספארא צרות דו ביסט אריין?“

„אוי, געריִ, דו ווערסט אלט און צעמישט,“ האט מארא געענטפערט. „דו ווייסט דאך ווער איך בין. איך בין דא פאר מיין זון. האלט דיך אויס דערפון. ער איז א נידעריגער פון דער גאס, ער קען זיך נישט דערנענטערן אפילו א מייל צו די הויכע לייט.“ זי האט זיך געדרייט צו קריס. „נו, ווי לאנג נאך ביז דיינע מענטשן באווייזן זיך?“

אין יענעם מאמענט האט פלוצלינג אנגעהויבן קלינגען א טעלעפאן אין דעם שטילן זאל. אלע אויגן האבן זיך געדרייט צו דעם קלאנג.

„מען רופט דיך,“ האט מען געהערט א קול.

און אין יענעם רגע, פאר די אויגן פון אלע וואס זענען געשטאנען אין דער אלטער שטאל־פאבריק, האט זיך אנגעהויבן דער סוף פון דער משפחה כימענעס'עס שטאלץ, און דער אנהייב פון דער צוריקקער פון דעם קעניג פון דער אונטערוועלט.

נאכוואַרט

דא ענדיגט זיך דער ווידעא, אינמיטן דער מעשה. די באשרייבונג פונעם ווידעא דערציילט קורץ ווי אזוי עס גייט ווייטער:

קריס גארנער לייגט אוועק זיין פארשטעלונג פון א פשוטן ווורשטל־פארקויפער, און קומט צוריק ווי דער לעגענדארער קעניג פון דער אונטערוועלט. ער באשטראפט די פארעטער וואס האבן געסטראשעט זיין משפחה, און נעמט צוריק אלעס וואס מען האט פון אים צוגענומען.

זיי האבן אנגעפירט זיין זון, און יעצט מוזן זיי זיך שטעלן פאר די פאלגן.

דער באהאלטענער טאטע

דער מעכאניקער וואס איז געווען דער קעניג

א מעשה פון א שטילן טאטע אין א גאראזש,
וואס איז אויפגעשטאנען צו שיצן זיין זון

נאכדערציילט אויף אידיש

אינהאלט

הקדמה	3
קאפיטל איינס: דער מעכאניקער פון ברוקלין	4
קאפיטל צוויי: אין דער קיך פונעם רעסטאראן	11
קאפיטל דריי: דאס שפיל מיט די צוויי דראטן	16
קאפיטל פיר: דער טאטע קומט	20
קאפיטל פינף: „קני און בעט מחילה“	26
קאפיטל זעקס: איין טעלעפאן	31
קאפיטל זיבן: א נייער אנהייב	40
קאפיטל אכט: דער שיס־פלאץ אין מערב־דיסטריקט	46
קאפיטל ניין: סערגיי קומט	53
קאפיטל צען: דער פראקטיקאנט וואס האט זיך אפגעזאגט	60
קאפיטל עלף: אין גאלף־צענטער	65

הקדמה

די מעשה וואס מיר ברענגען דא איז נאכדערציילט אויף אידיש, אין אייגענע ווערטער, לויט דער ענגלישער דראמע „זיי האבן פארשעמט זיין קינד, דאן איז זיין טאטע, דער מאפיע־קעניג, צוריקגעקומען", פונעם יוטוב קאנאל גילדעד טעילס, בערך א שעה און אכט און צוואנציג מינוט לאנג.

עס איז א מעשה פון ויקטאר וואקער, א שטילער מעכאניקער אין א קליינעם גאראזש, וועמען אלע האבן געהאלטן פאר אן ארעמאן. קיינער, אפילו נישט זיין אייגענער זון איטען, האט נישט געוואוסט אז ער איז באמת דער פארזיצער פון דער גרופע בלעקוועל, דער מעכטיגסטער מאן אין ניו יארק'ס אונטערוועלט, וואס האט זיך באהאלטן צוואנציג יאר כדי זיין זון זאל וואקסן ערליך און ארבעטן מיט זיינע אייגענע כוחות. אבער וען רייכע און חוצפה'דיגע יונגע לייט פייניגן און פארשעמען זיין זון, הערט ער אויף זיך צו באהאלטן.

מיר האבן געהאלטן אלע געשעענישן לויט דער ריי, אבער די מעשה איז אנגעפאסט פאר א היימישן לייענער: קיין שום ליבשאפט ווערט נישט דערציילט, נאר דערמאנונגען פון א שידוך; די פרויען אין דער מעשה ווערן דערמאנט נאר וויפיל עס דארף זיין פאר דער מעשה, פשוט; שלעכטע ווערטער און מיאוסע זאכן זענען אויסגעלאזט; און די שלעגרייען און די שטראפן ווערן דערציילט קורץ, אן פרטים.

קאפיטל איינס

דער מעכאניקער פון ברוקלין

אין א קליינעם גאראזש אין ברוקלין, צווישן אלטע אויטאס און פעטיגע מכשירים, איז געשטאנען א מאן פון א יאר פופציג, מיט שווארצע הענט און א רואיגן בליק. די שכנים האבן אים געקענט ווי „וויקטאר דער מעכאניקער“, א שטילער מענטש וואס פארריכט אויטאס, באצאלט זיין דירה־געלט צו דער צייט, און רעדט נישט קיין איבעריג ווארט. קיינער אין דער געגנט האט נישט געוואוסט אז דאס איז וויקטאר וואקער, דער מאן וואס האט אמאל געהאלטן גאנץ ניו יארק אין זיין האנט.

אין גאראזש אין ברוקלין

יענעם אינדערפרי איז ער געשטאנען אין הינטערשטן צימער פונעם גאראזש, און פאר אים איז געקניט א מאן מיט א בלאסן פנים. „איך האב פארדארבן, איך ווייס," האט דער מאן געבעטן מיט א ציטערנדיק קול. „איך שווער, איך וועל אלעס צוריקמאכן, נאר גיב מיר נאך א געלעגנהייט!"

„דאס איז דער וואס האט פארקוipט סטיוו," האט דערקלערט דער מאן וואס האט אים געבראכט, „און זינט דעמאלט רייט ער אויף אונזער רוקן."

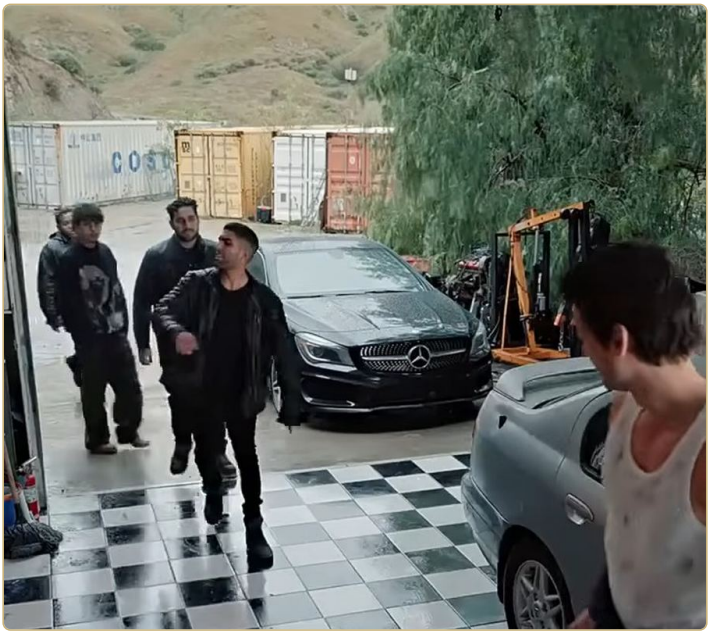
ויקטאר האט אפילו נישט אויפגעהויבן די אויגן פונעם מאטאר וואס ער האט געפוצט. „הערט אויף צו ברענגען אזעלכע זאכן צו

מיין טיר," האט ער געזאגט. „פון היינט און ווייטער רוימט איר אליין אויף אייערע אייגענע בלאטעס."

דער צווייטער מאן איז געווען מארקוס קאול, וויקטאר'ס אלטער רעכטע האנט, וועלכער האט יעצט געפירט די גרופע בלעקוועל אין זיין נאמען. מארקוס איז צוגעגאנגען נענטער. „באס, הער מיך אויס. סערגיי, וואס מען רופט אים ,דער בער', ער איז אינגאנצן ארויס פון די ריינען. ערשט האט ער אוועקגעראמט סטיוו, דערנאך האט מען דערטרונקען א יונג אין טייך, ווי ווילדע חיות. אן דיר וואס זאלסט האלטן די ליניע, קריכן די לייט אריין אין אונזער געגנט."

וויקטאר האט אוועקגעלייגט דעם שמאטע. „מארקוס, איך בין שוין צוואנציג יאר באגראבן, כדי מיין זון זאל אפילו נישט שמעקן פון די זאכן. איטען איז יעצט אריין אין איינעם פון די בעסטע אוניווערסיטעטן אין לאנד, אליין, מיט זיין אייגענעם קאפ. דאס וועל איך נישט צעשטערן פאר קיינעם. איך בין פארטיג מיט יענעם לעבן. איך פארריכט יעצט אויטאס."

נישט לאנג דערנאך האט זיך דערהערט א געלעדער פון מאטאציקלען. א כאפטע יונגע לייט מיט לעדערנע זשאקעטן זענען אריינגעפארן גלייך אין גאראזש. דער ערשטער פון זיי האט אראפגעשפרונגען און געשריגן: „היי, דו פעטיגער אלטער! ווער האט דיר ערלויבט אויפצוהענגען א שילד אויף אונזער געביט?"

די חבורה מיט די מאטאציקלען פארט אריין

„איך האב נישט געוואוסט אז איך דארף א דערלויבעניש,“ האט וויקטאר רואיג געענטפערט. „איך פיר א כשר'ן גאראזש. איך האב נישט געמיינט אז איך מוז קושן איינעמ'ס פינגערל כדי צו דרייען א שרויף.“

די חבורה האט זיך צעלאכט. „דו פירסט זיך נישט לויט די כללים, אלטער,“ האט דער אנפירער געזאגט, און מיט א שטאנג האט ער צעבראכן די שויב פון אן אויטא וואס איז געשטאנען צום פארריכטן. „נו, און יעצט, וועסטו דאס קענען פארריכטן?“

„יא,“ האט וויקטאר געזאגט.

ער האט צעבראכן נאך א שויב. „און יעצט?“

„מען קען עס נאך אלץ פארריכטן.“

„און דו וועסט עס מאכן ווי נייַ?“

„גאראנטירט.“

איינער פון די יונגען האט זיך אריינגעמישט: „באס, איך האב געברענגט מיין מאטאציקל אהער פאריגן חודש, און די בראָמזן האבן אויפגעהערט ארבעטן אינמיטן דעם שאסיי. כמעט געבליבן אויפן פלאץ.“

„אזוי?“ האט דער אנפירער געזאגט. „דאן איז ער אונז שולדיג. צעשלאגט אלעס! יעדע מכשיר, יעדן אויטא, אייַדער נאך איינער ווערט באשעדיגט!“

וויקטאר איז געשטאנען מיט די הענט אין די קעשענעס. „ס'איז זייער שיין פון אייך,“ האט ער געזאגט, „אז איר קומט אונטערשטיצן א היגע געשעפט. איך שעץ עס. יענע שויב וועט קאסטן טויזנט דאלער. די איבעריגע זאכן, צו זאגן דעם אמת, מאכט מיר נישט אויס וואס איר צעברעכט, אבי איר באצאלט, רוימט אויף, און גייט ארויס.“

„הערסטו?“ האט זיך דער יונג צעשריגן. „ער וויל אז איך זאל באצאלן און אויסוואשן די דיל ווי א שמש! איך וועל דיר גארנישט באצאלן, אלטער. איך וועל דיך צעקלאפן!“

„גלייב מיר, יונגערמאן,“ האט וויקטאר געזאגט, „דו קריגסט זיך יעצט מיט דעם אומריכטיגן מענטש.“

מארקוס איז ארויסגעקומען פונעם הינטערשטן צימער. „גענוג! גענוג! האסטו בכלל א געדאנק פאר וועמען דו שטייסט?“

„פאר אים?“ האט דער יונג געשפעט. „וואס ארט מיר ער?“

„דאס איז פונקט די פראבלעם,“ האט מארקוס געמורמלט. ער האט אנגעהויבן: „מיין ברודער, ער איז...“ אבער וויקטאר האט אים אפגעשטעלט מיט איין בליק: „שווייג.“

וויקטאר האט זיך אומגעקערט צום יונג. „דו האסט צעבראכן מיין שויב. איך דארף טויזנט דאלער. אדער איז עס צו טייער פאר דיר?“ אין א פאר מינוט ארום, נאך א קורצע און שארפע שלעגעריי, זענען די יונגען געלעגן אויף דער ערד, און דער אנפירער האט אים מיט ציטערנדיקע הענט אריינגעלייגט דאס געלט אין דער האנט. „יעצט,“ האט וויקטאר געזאגט, „רוימט אויף מיין גאראזש, און דערנאך גייט צוריק אין שולע און זוכט אייך א ריכטיגע ארבעט.“

וען די יונגען זענען אוועק, האט וויקטאר געקוקט אויף מארקוס. „וואס טוסטו דא? איך האב דיר געזאגט נישט צו קומען.“

„באס, נאר איין זאך,“ האט מארקוס געבעטן. „איך וויל אז מיין טיילער זאל זיך לערנען פון איטען. דיין זון, ער האט א רוקנביין; ער ארבעט זיך דורך דעם קאלעדזש מיט זיינע אייגענע כוחות. אבער טיילער, ער איז אריין אין שולע נאר מיט מיין געלט און מיינע פראטעקציעס. איך האב געטראכט, אפשר קען ער זיך א ביסל דרייען נעבן איטען.“

וויקטאר האט א ווייליע געטראכט. „זאג דיין זון ער זאל גיין ארבעטן, איין מאל אין לעבן, אין דעם כינעזישן רעסטאראן וואו

איטען ארבעט. און דערנאך וועל איך בעטן איטען אז ער זאל אים העלפן לערנען.“

„א דאנק, באס.“

„אבער נישט קיין ווארט דערפון צו איטען,“ האט וויקטאר געווארנט. „ער מיינט אז איך בין אן ארעמער מעכאניקער, און אזוי וויל איך עס האלטן. אזוי שטופט ער זיך אליין.“

„איך שווער ביי מיין לעבן, באס. נישט קיין איין ווארט.“

„גוט. יעצט גיי ארויס, דו שטערסט מיר צו ארבעטן.“

אין דער קיך פונעם רעסטאראן

אין א פשוטן כינעזישן רעסטאראן אין שטאט, ווייט פון די גלאנציקע געסער, האט איטען וואקער געארבעט צוויי שיכטן נאך די לימודים. ער איז געווען א יונגערמאן מיט א גוט הארץ, וואס האט געטראגן די שווערע קעסטלעך פאר אנדערע, און קיינמאל זיך נישט באקלאגט.

איטען ביי דער ארבעט אין רעסטאראן

„עלא, לאז מיך עס נעמען," האט ער געזאגט וועז זיין מיטארבעטערין, עלא, האט געשלעפט א שווערן קאסטן. „דו

ביסט דאך מיר געווען אזוי גוט מיט די מוזיק־שטונדן פאר גארנישט. דאס איז דאס וויניגסטע וואס איך קען טון.“

עלא האט ג'טענה'ט אז ער דארף נישט, אבער ער האט געהאט זיין שטייגער. אין דער שטיל האט ער איר דערציילט אז זינט דער מאמע פון סאפיא איז קראנק געווארן, גיט ער אוועק יעדן גראשן וואס בלייבט איבער נאך די חובות. סאפיא איז געווען א מיידל וואס ער האט געהאלטן אז מען וועט מיט איר מאכן א שידוך, און ער האט זיך געפילט שולדיג צו איר.

„זי האט מיר געראטעוועט דאס לעבן,“ האט ער דערקלערט. „געדענקסט יענעם זומער ביים ים, ווען איך בין כמעט דערטרונקען געווארן אין וואסער? זי האט מיך ארויסגעצויגן.“

עלא האט אים אנגעקוקט מיט א מאדנעם בליק. „איטען, ביסטו זיכער אז דאס איז געווען סאפיא?“

„פארוואס נישט? זי איז געווען דארט ווען איך בין צו זיך געקומען. זי האט מיר אליין געזאגט.“

„איך... באמת...“ האט עלא אנגעהויבן, אבער פונקט דעמאלט האט זיך די טיר פון דער קיך געעפנט מיט א קלאפ.

אריין איז טיילער קאול, דער זון פון מארקוס. ער האט זיך ארומגעקוקט מיט פאראכטונג. „דאס איז אט די לאך וואס דער אלטער רעדט אלעמאל דערפון? ער וויל איך זאל לערנען. גוט. אבער יעצט וויל ער אויך איך זאל זיך ארומדרייען אין דער פעטיגער קיך?“ ער האט אראפגעווארפן פון טיש א טאץ מיט

טעלער, און די שערבלעך זענען געפלויגן איבער דער דיל. „איר ווילט איך זאל אויפרוימען? אט האסטו.“

„הער אויף!“ האט עלא געשריגן. „דו קענסט נישט אריינקומען און צעשטערן דעם פלאץ. גיי ארויס!“

„קוק נאר, די וועכטערין רעדט,“ האט טיילער געשפעט. „זאלסט מיר לערנען דרך ארץ?“ ער האט אויסגענאסן א טאפ זופ אויף דער דיל פאר איטען'ס פיס. „רוים עס אויף, קיך־יינגל. דו ביסט דאך אויך דער שמש דא, יא?“

„דו ביסט אינגאנצן ארויס פון שורה,“ האט איטען געזאגט, די פויסטן אנגעקוועטשט.

„איך טו וואס איך וויל,“ האט טיילער געלאכט.

און דעמאלט איז הינטער אים אריינגעקומען סאפיא. איטען איז געבליבן שטיין. „סאפיא? וואס טוסטו דא? דו דארפסט דאך זיין אינדערהיים ביי דיין מאמע. פארוואס ביסטו דא מיט דעם?“

„טיילער, ארגער זיך נישט אויף אזא פשוטן מענטש,“ האט סאפיא געזאגט, אן אנקוקן איטען.

עלא האט נישט געקענט שווייגן. „סאפיא, וואס טוסטו? ער איז דיר נאר געווען גוט!“

„גוט?“ האט סאפיא געשפעט. „ארבעטן צוויי שיכטן פאר א פאר גראשנס, וואס טויג מיר דאס? אויב ער איז דיר אזוי גוט, קענסטו אים האבן. טיילער'ס מאמע פירט די משפחה ווילסאן, און זיין טאטע איז דער אמת'ער באס, דער פארזיצער פון דער

גרופע בלעקוועל. דערפאר היט אייערע מיילער. און מיט וועמען איך גיי, דאס איז נישט אייער געשעפט.“

„מיר האבן געדאדט פון א שידוך!“ האט איטען געזאגט. „וי אזוי איז עס נישט מיין געשעפט?“

„דו ביסט נאר געווען באקוועם,“ האט סאפיא קאלט געענטפערט. „איטען, ס'איז פארטיג. איך האב שוין לאנג געוואלט אוועקגיין, נאר טיילער האט געמיינט אז ס'וועט זיין א שפאס צו זען דיין פנים ווען דו וועסט אלעס דערוויסן. האב איך געשפילט די ראלע.“

טיילער און זיינע חברים האבן אנגעהויבן צו פילמירן איטען מיט די טעלעפאנען, און האבן אים ארויפגעזעצט א נארישע היטל אויפן קאפ, כדי צו מאכן חוזק. „א פערפעקטער נאר,“ האט איינער פון זיי געלאכט. „קוק נאר אויף זיין פנים!“

„וי אזוי קענסטו דאס טון, סאפיא?“ האט עלא געפרעגט. „ער האט דיר געגעבן אלעס.“

„קען מען באצאלן חובות מיט גוטסקייט?“ האט סאפיא געזאגט. „קען דאס מיר קויפן דאס לעבן וואס איך ווייל?“

„טיילער איז פון די רייכסטע אין ניו יארק,“ האט זי צוגעלייגט. „און דו? דיין טאטע איז נאר אן ארעמער מעכאניקער. מיט וואס וועסטו זיך קריגן מיט אים? מיט דיינע טרינקגעלט?“

„רעד נישט אזוי וועגן מיין טאטן!“ האט איטען אויפגעשריגן. „ער האט אויסגעליידיגט אלעס וואס ער האט געהאט כדי צו

העלפן באצאלן דיין מאמע'ס דאקטוירים, און אזוי באצאלסטו אים צוריק?"

„נו, און?" האט סאפיא געזאגט. „דאס געלט וואס טיילער האט מיר געגעבן פאריגן חודש איז מער ווי דיין טאטע וועט פארדינען אין זיין גאנצן לעבן."

„הערסט?" האט טיילער צוגעלייגט. „דיין טאטע איז א גארנישט, פונקט ווי דו. און באלד וועסטו זיין וויניגער פון דעם."

„דו מיינסט אז געלט מאכט דיך אומאנרירבארר?" האט איטען געפרעגט.

„יא. מיט געלט קען איך טון וואס איך וויל. און דערצו איז מיין טאטע א מאפיע־באס. איך ברעך נישט די כללים; איך בין די כללים."

„דו ביסט נאר א פחדן וואס באהאלט זיך הינטער זיין געלט," האט איטען געזאגט. „קריג זיך מיט מיר, איינער קעגן איינעם. קיין חברה, קיין טאטע. נאר דו און איך."

טיילער האט זיך צעלאכט. „הערט נאר, דער ארעמאן וויל זיך שלאגן מיט מיר איינער אויף איינעם. נו גוט, איך וועל דיר טון די טובה."

קאפיטל דריי

דאס שפיל מיט די צוויי דראטן

איטען האט נישט געוואוסט אז טיילער האט קיינמאל נישט געמיינט קיין ערליכן קאמף. אנשטאט א פלאץ פאר א קריג, האבן טיילער'ס לייט אים געכאפט, און אויך עלא, וואס איז אים נאכגעלאפן, און זיי אוועקגעפירט צו א פינצטערן קעלער אונטער טיילער'ס באליבטן נאכט־קלוב.

אין זעלבן מאמענט, אין א גרויסן לאגער אויפן ברעג פון שטאט, האט וויקטאר וואקער צונויפגערופן זיינע אלטע לייט, די מענער וואס האבן אים נישט געזען שוין צוואנציג יאר. אינמיטן האט ער באקומען א טעלעפאן פון אן אומבאקאנטן: „דיין זון האט אויפגעברענגט די אומריכטיגע מענטשן. אויב דו ווילסט אז ער זאל נאך אטעמען, ברענג געלט.“

וויקטאר האט אוועקגעלייגט דעם טעלעפאן און זיך אומגעקערט צו זיינע לייט. „איך האב אייך אהערגערופן פאר איין סיבה. איינער האט צוגענומען מיין זון. מיר ארט נישט וועט ס'איז. געפינט איטען און ברענגט אים אהיים. און וועט עס שטעלט זיך אין וועג, זאל באצאלן דערפאר.“

„יא, באס!“ האבן די מענער אויסגעשריגן, און די אויטאס זענען ארויס איינס נאכן אנדערן אין דער נאכט.

וויקטאר פארט זוכן זיין זון

אינעם קעלער האט טיילער אויסגעשפרייט די הענט ווי א בעל־הבית. „ברוך הבא אין מיין וועלט, קיך־יינגל. היינט שפילן מיר עפעס א שפאסיגס.“ ער האט אנגעוויזן אויף צוויי קליינע קעסטלעך מיט דראטן, צוגעבונדן צו איטען און צו עלא. „צוויי באמבעס. דו האסט דעם בלויען דראט, זי האט דעם רויטן. שניידסט דעם בלויען, שטארבסטו. שניידסט דעם רויטן, שטארבט זי.“

„ניין!“ האט איטען געשריגן. „לאז עלא גיין. זי האט גארנישט צו טון דערמיט!“

„איך האב ליב צו זען מענטשן ווי דיך,“ האט טיילער געזאגט. „ארעמע, אן קיין כח, שפילן זיך ערליך ביז דער זייגער הייבט אן

צו טיקן. דאן פארראטן זיי איינער דעם אנדערן נאר כדי ווייטער צו אטעמען. איין מינוט. אויב דו קלייבסט נישט, גייען ביידע אוועק.“

אין דער זעלבער צייט האט איינער פון וויקטארס לייט אים געמאלדן אין אויטא: „באס, א גליק אז דו האסט אריינגעלייגט א סימן אין איטען'ס טעלעפאן. מיר האבן אים געפונען.“

„ער מוז זיין גאנץ,“ האט וויקטאר געזאגט. „אויב מען האט אים אנגעירט אפילו מיט א שפילקע, וועט ווער עס איז באצאלן.“ ביים קלוב האט ער געהייסן זיינע לייט ווארטן אינדרויסן. „איך גיי אריין אליין. און געדענקט, ברענגט נישט ארויס מיין נאמען.“

אינעם קעלער האט עלא געבעטן: „איטען, שניידט דעם רויטן. איך וויל נישט אז דו זאלסט שטארבן.“

„ניין. דו ביסט דא צוליב מיר. אויב איינער דארף שטארבן, וועל דאס זיין איך.“

„אוי, ווי ריירנדיק,“ האט טיילער געשפעט. „כמעט וויין איך.“

„איטען,“ האט עלא געזאגט, „אויב מיר וועלן ארויסקומען פון דעם לעבעדיג, וועל איך דיר דערציילן דעם אמת וועגן יענער נאכט וועו דו ביסט כמעט דערטרונקען געווארן.“

„גיכער!“ האט טיילער געשריגן. „צען סעקונדעס!“

איטען האט געגומען די שער, ארויפגעלייגט ביידע דראטן צוזאמען, און מיט איין שניט איבערגעשניטן ביידע אויף איין

מאל. אלע האבן זיך פארכאפט דעם אטעם, און... גארנישט. די באמבעס זענען שטיל געבליבן.

„וואס? ווי אזוי האסטו דאס געטון?“ האט טיילער אויפגעשריגן.

„לייען אמאל א ספר,“ האט איטען געענטפערט. „אזא היימגעמאכטע זאך ווערט קורץ־געשלאסן ווען מען שניידט ביידע דראטן אויף איין מאל.“

טיילער'ס פנים איז געווארן רויט. „נו גוט,“ האט ער געזאגט. „יעצט הייבט זיך אן דער אמת'ער שפאס.“

קאפיטל פיר

דער טאטע קומט

טיילער'ס לייט האבן אריינגעשטופט עלא אין א שטאלענעם שטייג אין ווינקל פונעם קעלער. איטען האט זיך געריסן פון די הענט וואס האבן אים געהאלטן. „לאז זי! וואס דו ווילסט, טו מיט מיר!"

„מיט דיר?" האט טיילער געזאגט. „דיינע נירן זענען ווערט א שיין ביסל געלט ביי די שלעכטע הענדלער. און זי, א קלוגע תלמידה פון א גוטער שולע, די וועט מען פארקויפן צו שלעכטע לייט אויף אן אינזל ווייט אוועק, און זי וועט ברענגען מער געלט ווי דיינע אלע גלידער."

„דו רשע!" האט איטען געשריגן.

איינער פון טיילער'ס לייט

סאפיא, וואס איז געשטאנען נעבן טיילער, האט קאלט געזאגט: „איטען, דו קענסט נישט געווינען קעגן טיילער. די קויפער זענען שוין אויפן וועג. פיר זיך שיין, אפשר וועסטו נישט אזוי ליידן.“

„אויב איר רירט מיך אדער זי אן,“ האט איטען געזאגט, „וועט מיין טאטע דאס נישט לאזן אזוי.“

„וער? יענער פעטיגער מעכאניקער?“ האט טיילער זיך צעלאכט. „וואס וועט ער טון? פארקויפן זיינע מכשירים כדי צו באצאלן אויסלייז פאר דיר? אדער ברענגען זיין מאפיע־ארמיי?“ ער האט געגעבן א צייכן. „צעברעכט אים די פיס.“

איטען האט אויסגעשריגן פון וויטאג. עלא האט געקלאפט אויף די שטאנגען פונעם שטייג און געבעטן, אבער טיילער'ס לייט

האבן נאר געלאכט. „רעד נאך אביסל,“ האט טיילער געזאגט, „און די נעקסטע מאל נעם איך דיינע הענט.“ דערנאך האט ער געהייסן אויפמאכן דעם שטייג און עלא ארויסשלעפן.

אין יענעם מאמענט האט זיך די טיר אויפגעריסן. וויקטאר וואקער איז אריינגעקומען, און אין א פאר העכסט שנעלע באוועגונגען זענען די ערשטע וועכטער געלעגן אויף דער ערד. ער איז צוגעלאפן צו זיין זון. „ביסטו אין ארדענונג?“

„קוק נאר,“ האט טיילער געשפעט, „א הארציקע סצענע. איטען'ס מעכאניקער־טאטע האט זיך באשלאסן צו שפילן דעם העלד.“

„קיין שום וועג,“ האט איינער פון זיינע לייט געמורמלט. „דער מעכאניקער קען זיך אזוי באוועגן?“

וויקטאר האט דערזען סאפיא. „סאפיא, וואס טוסטו דא? און וואס האט מען געטון מיט מיין זון?“

„דיין זון האט זיך געשטעלט קעגן איינעם וואס איז פיל העכער פון אים,“ האט זי געענטפערט. „נישט אזוי, טיילער?“

„ניין,“ האט וויקטאר געזאגט. „איטען היט זיך פון צרות. אויב ס'איז דא א קריג, האט ער עס נישט אנגעהויבן. איך נעם מיין זון אהיים. וואס איז דער פרייז?“

„פרייז?“ האט טיילער געשריגן. „דיין יונג האט מיר געגעבן א זעץ אין קין!“

„טאטע, זיי האבן אנגעהויבן,“ האט איטען געזאגט.

„מאכט אויף דעם שטייג,“ האט וויקטאר געזאגט. „לאזט זי ארויס.“

„דו ביסט א וויץ, אלטער,“ האט טיילער געזאגט. „קני אראפ אויף די קני, פוץ מיר אויס די שיך, און שיק מיר א מיליאן דאלער. דעמאלט קענסטו ארויסהינקען פון דאנעט מיט דיין יונג.“

„געלט איז נישט די פראבלעם,“ האט וויקטאר געענטפערט. „אבער דו ווילסט איך זאל קניען פאר דיר? עס וועט דיר נישט געפעלן ווען איך הער אויף צו זיין איידל.“

טיילער האט זיך דערנענטערט, און וויקטאר האט אים מיט איין שנעלן טריט אוועקגעווארפן אויף דער ערד. „וואו זענען דיינע מאניערן? דער נעקסטער מאל וועל איך נישט צילן אזוי הויך.“

„דו האסט מיך געשלאגן!“ האט טיילער געקרעכצט. „ווייסטו בכלל ווער מיין טאטע איז? מארקוס קאול, דער קעניג פון ניו יארק'ס אונטערוועלט!“

„מארקוס?“ האט וויקטאר געזאגט. „אויב אזוי ביסטו טיילער. דאן זאל מארקוס אליין אויסגלייכן זיין זון'ס צרות.“

טיילער האט געופן זיינע לייט צו הילף, און א גאנצע חבורה איז אריינגעלאפן אין קעלער. וויקטאר האט זיך געשלאגן מיט זיי, איינער נאכן אנדערן, ביז ער איז געבליבן שטיין שווער אטעמענדיק. איטען האט זיך אויפגעהויבן מיט די לעצטע כוחות. „לאזט מיין טאטן און עלא צורו! וואס איר האט, נעמט עס ארויס אויף מיר. איך בין דא!“

„דו מיינסט אז דיין לעבן איז עפעס ווערט?“ האט טיילער געשפעט.

„דו טארסט נישט רעדן אזוי צו מיין זון,“ האט ויקטאר געזאגט, און צו איטען: „הער מיר צו, יעדער מענטש באגעגנט אמאל שלעכטע לייט ווען ער פאלט דאס ערשטע מאל. טראג עס נישט מיט דיר ווייטער.“

„ארעמע לייט באשולדיגן אלעמאל די וועלט,“ האט טיילער געזאגט. „מיר, מיר פארמאגן זי. גיב מיר מיין ביקס! איך וועל אים ענדיגן יעצט!“

„אבער הער קאול האט געזאגט אז ביקסן זענען נאר צו פארטיידיקן זיך,“ האט איינער פון זיינע לייט פרובירט.

„שווייג!“ טיילער האט געכאפט דעם ביקס און געשאסן, און די קויל האט געטראפן איטען, וואס האט זיך געשטעלט פאר זיין טאטן.

ויקטאר האט אים אויפגעכאפט. „קוק אויף מיר. ס'וועט זיין גוט מיט דיר.“ דערנאך האט ער זיך אומגעקערט צו טיילער. „איך האב צוואנציג מיליאן. אלעס איז דיינס, נאר לאז מיך אים אוועקפירן אין שפיטאל.“

„צו שפעט,“ האט טיילער געזאגט.

פונקט דעמאלט האט זיך די טיר ווידער געעפנט, און מארקוס קאול איז אריינגעקומען מיט זיינע לייט. „באס!“

„מיין טאטע איז דא!“ האט טיילער אויסגעשריגן מיט פרייד. „יעצט ביסטו פארטיג! דו האסט אנגעריט דעם קעניג פון דער מאפיע!“

„פירט מיין זון אין שפיטאל, תיכף,“ האט וויקטאר געזאגט צו מארקוס'ס לייט.

„ניין, טאטע, מיר גייען צוזאמען,“ האט איטען געבעטן.

„דו ערשט. איך וועל זיך דא אליין באזארגן, גלייב מיר.“ עלא האט אנגענומען איטען'ס ארעם. „זייט פארזיכטיג,“ האט זי געזאגט, און זיי זענען אוועק.

„קני און בעט מחילה“

„היי, וואר האט דיר ערלויבט צו גיין?“ האט טיילער געשריגן נאך זיי.

„טיילער, לאז זיי גיין,“ האט מארקוס געזאגט.

מארקוס קומט אן

טיילער האט נישט פארשטאנען. „דו קוקסט צופיל העלדן־פילמען, אלטער,“ האט ער געזאגט צו וויקטאר. „דו

מיינסט אז דו ביסט א שטארקער איינזאמער וואלף? טאטע, דערצייל אים ווי אזוי אזא געשיכטע ענדיגט זיך געווענליך.“

מארקוס האט נישט געענטפערט. „וואס איז געשען, מארקוס?“ האט וויקטאר געפרעגט רואיג. „ביסטו ווייך געווארן? אלט? ווי אזוי ביסטו אנגעקומען צו אזא זון?“

„טאטע, פארוואס זאגסטו גארנישט?“ האט טיילער געשריגן. „ווייסטו מיט וועמען דו רעדסט? דו האסט מיך געשלאגן פאר א מעכאניקער! איך האב געדארפט הערן צו דער מאמע. וואס דארף איך דיין קאלעדזש־פלאן? איך וואלט געקענט לעבן פון איר געלט סיי ווי סיי.“

„דו ביסט צעפעסטעט אינגאנצן,“ האט מארקוס געזאגט. „דאס איז די פראבלעם!“

„דיר האט קיינמאל נישט געארט פון מיר! דו ביסט קיינמאל נישט געווען ווי א ריכטיגער טאטע!“

„גענוג!“ האט מארקוס אויסגעשריגן. „דו האסט אראפגעשלעפט די גאנצע משפחה אין גיהנום, ווייל דו קענסט נישט האלטן דיינע הענט ביי זיך! יעצט קני אראפ און בעט מחילה.“

„קיינמאל!“

טיילער'ס חברים האבן זיך נישט געקענט גלייבן. „וואס גייט דא פאר? הער קאול וויל אז טיילער זאל בעטן מחילה ביי אים? ווער איז דער מאן?“

„ער איז נאר א מעכאניקער,“ האט טיילער געזאגט.

„קני אראפ. בעט מחילה. יעצט,“ האט מארקוס געזאגט.

„און אויב נישט?“

„דאן וועסטו ענדיגן ווי...“ מארקוס האט נישט געקענט ענדיגן דעם זאץ.

טיילער האט אויפגעהויבן דעם ביקס און אים געצילט גלייך אויף וויקטאר. „גיי אוועק פון מיין וועג. קני אדער שטארב.“

וויקטאר האט געקוקט אויף דעם יונג, און אין זיין הארץ האט ער געטראכט: „אויב איטען וואלט אמאל געוואוסט וער איך בין באמת, די אימפעריע, די מאכט, וואלט ער אפשר געקענט ענדיגן פונקט אזוי ווי דער.“ הויך האט ער געזאגט: „וער עס האט אמאל געהאלטן א ביקס צו מיר אזוי, איז שוין לאנג נישט דא.“

„טיילער, ביסטו משוגע? לייג אראפ דעם ביקס!“ האט מארקוס געשריגן.

„גיי אוועק, דו פחדן! איך האב געדארפט הערן צו דער מאמע, זי איז די איינציגע וואס האט מיך טאקע ליב געהאט. קני אראפ, אלטער!“

מארקוס האט זיך אראפגעלאזט אויף די קני פאר וויקטאר. „באס, ביטע, שוין אים. ער איז יונג, ער איז נאריש. אלעס איז אויף מיר.“

„מארקוס, דו קענסט מיין כלל,“ האט וויקטאר געזאגט. „קיינער האלט נישט קיין ביקס צו מיר.“

„טאטע, פארוואס ציטערסטו אזוי פאר אים? ער איז נאר א מעכאניקער!“

„שווייג! ווילסטו אז מען זאל אונז אלע אומברענגען?“ מארקוס האט דערנאך גענומען דעם ביקס פון טיילער'ס הענט. „טיילער איז אריבער די גרעניץ,“ האט וויקטאר געזאגט. מארקוס האט פארשטאנען וואס דער באס מיינט. „לאזט אים לעבן,“ האט מארקוס געבעטן מיט א געבראכן קול, און פון וויקטאר'ס בליק האט ער פארשטאנען אז דער שטראף וועט זיין שווער: טיילער וועט פארלירן זיינע הענט און א פוס, אבער ער וועט בלייבן לעבן.

„טאטע, טאטע! דו דארפסט נישט הערן צו אים! הער אויף! איך בין דיין זון!“ האט טיילער אויסגעשריגן.

„איך האב דיך נישט ריכטיג דערצויגן, מיין זון,“ האט מארקוס געזאגט, טרערן אין די אויגן. „יעצט האב איך נישט קיין ברירה. דאס איז דער אינציגער וועג וואס דו וועסט בלייבן לעבן.“

„ניין, ניין, ניין! ביטע, נישט!“

„האלט!“ האט א קול אויסגעשריגן פון דער טיר. „ווער עס רירט אן מיין זון, דעם וועל איך פארברענען דעם גאנצן פלאץ!“

אריין איז פיאנא ווילסאן, טיילער'ס מאמע, די הארטע פירערין פון דער משפחה ווילסאן, מיט א גאנצע חבורה באוואפנטע וועכטער הינטער איר.

„די מאמע איז דא,“ האט טיילער געשריגן מיט פרייד צו וויקטאר. „יעצט ביסטו שוין גאר פארטיג!“

„פיאנא, וואס טוסטו דא?“ האט מארקוס געזאגט. „גיי אהיים.“

„גיי אהיים? דאס איז אונזער זון! אויב דו שטעלסט זיך נישט פאר אים, וועל איך!“

„מאמע, זיי האבן מיך געוואלט אומברענגען,“ האט טיילער געקלאגט. „זיי זאלן באצאלן, ביידע!“

„שא, מיין קינד,“ האט פיאנא געזאגט. „וער עס האט דיך היינט אנגעריט, וועט פאר דעם ענטפערן.“

קאפיטל זעקס

איין טעלעפאן

פיאנא האט זיך אומגעקערט צו איר מאן מיט כעס. „זעסטו וואס דו האסט פון אים געמאכט? נעם זיך אוועק פון דאנעט!“

„פיאנא, ווייסטו בכלל ווער ער איז?“ האט מארקוס געפרואווט.

„מיר ארט נישט ווער ער איז. ווער עס רירט אן מיין זון, דעם באגראב איך.“

„איך האב דיר געזאגט, אלטער,“ האט טיילער געשפעט צו וויקטאר. „דו האסט געדארפט וויסן דיין ארט. יעצט ביסטו א טויטער.“

וויקטאר האט זיך נישט גערירט. „וויבאלד דו ביסט שפעט געקומען, וועל איך דיר דערציילן וואס דא איז געשען,“ האט ער געזאגט צו פיאנא. „דיין זון האט געפיינ׳גט מיין זון און אריינגעשאסן אין אים.“

„אויב מיין זון האט דאס געטון,“ האט פיאנא געענטפערט קאלט, „האט עס דיין זון פארדינט. ווער עס שטעלט זיך אין מיין זון׳ס וועג, דאס איז וואס עס קומט אים.“

„יעצט פארשטיי איך פון וואו טיילער האט עס,“ האט וויקטאר געזאגט. „זיך ווייזט אויס אז איר ביידע האט קיינמאל נישט

געשמעקט וואס עס הייסט אפצאל. אבער א גליק פאר אייך, היינט הייבט זיך אן דער שיעור.“

„איך האב דיך נאכגעקוקט, מעכאניקער,“ האט פיאנא געזאגט. „דו האסט נישט קיין גראשן אין קעשענע. איך פארשטיי, דו ווילסט שפילן דעם גרויסן טאטן פאר דיין יונג. אבער דו ביסט אריינגעטרעטן אין דעם אומריכטיגן זאמד־קאסטן.“

„פיאנא, דו האסט פארלוירן דעם שכל!“ האט מארקוס געשריגן. „מאך צו דאס מויל תיכף!“

„אונזער זון איז באפאלן און פארשעמט געווארן, און דו ביסט געזעסן מיט די הענט אין די קעשענעס. נעם זיך אוועק פון מיין וועג. כ'האב חתונה געהאט מיט דיר, אבער איך פיר די משפחה ווילסאן.“ זי האט ארויסגענומען א מעסער און עס געשטופט אין מארקוס'ס האנט. „דא האסטו א געלעגנהייט צו פארריכטן. שניידט אפ די האנט פונעם מענטש וואס האט אנגעירט מיין זון.“

„פיאנא, איך קען שוין נישט מיט דיר!“ האט מארקוס אויסגעשריגן. „דו מיינסט אז דו ביסט ארויפגעקומען צום שפיץ מיט דיין אייגענעם חן? יעדער דאלער, יעדער גאס, יעדער וואס בוקט זיך פאר דיר, עקזיסטירט נאר צוליב וויקטאר וואקער. אן אים, וואס האט צעבראכן יעדע באנדע וואס האט געקוקט קרום אויף דער שטאט, וואלט די משפחה ווילסאן קיינמאל נישט דערגרייכט אזא הויך ארט.“

מארקוס

„טאטע דערציילט ווידער די מעשה'לע," האט טיילער געלאכט. „אלעס וואס מיר האבן איז צוליב דער מאמע, נישט צוליב עפעס א גייסט מיטן נאמען וואקער."

„מארקוס, איך ווייס פארוואס דו ציטערסט," האט פיאנא געזאגט. „ווייל דו ביסט שוין אזוי לאנג געווען וואקער'ס הינטל, אז דו האסט פארגעסן ווי אזוי מען בייסט. אבער דער גרויסער באס וואקער איז נאר א גייסט. ער ליגט מסתמא ערגעץ אין א רינשטאק."

„פיאנא," האט ויקטאר געזאגט רואיג, „א גוטע עצה פאר דיר: פארגעס קיינמאל נישט ווער ס'האלט דיך אויף די פיס. און א

וואַרענונג: היט זיך גוט וואס עס קומט נאך ארויס פון דיין מויל.“

„ווייסטו וואַר איז דער טרויעריגסטער סארט מענטש?“ האט זי זיך צעלאכט. „דער ארעמאן וואס מיינט נאך אלץ אז ער איז עמיצער. אזוי ווי דו. משוגע, אומנוצלעך.“ זי האט זיך דערנענטערט צו אים צו שטופן, אבער וויקטאר האט מיט איין שארפער באוועגונג אוועקגעשטופט איר האנט, און זי איז צוריקגעפאלן א טריט.

„דו האסט זיך גענואגט מיך אנצורירן!“ האט זי געשריגן, און ארויסגעכאפט א ביקס.

„פיאנא, וואס טוסטו? לייג עס אראפ תיכף!“ האט מארקוס געשריגן. „אויב דו טוסט דאס, איז נישטא קיין צוריקקומען!“

„מיר ארט נישט וואַר מיינט אז ער איז. דו פחדן! איך האב שוין גענוג געשפילט איידל.“ זי האט געגעבן טיילער א גרויסן שיסער. „דא, מיין קינד. צוויי קוילן אין זיין ברוסט. אויב ער אטעמט נאך דערנאך, וועלן מיר זאגן אז מיר זענען גלייך.“

„פיאנא,“ האט וויקטאר געזאגט, „איין מינוט. נאר איין טעלעפאן. און דערנאך קענט איר באשליסן צי איר ווילט נאך אלץ שיסן.“

„ער וויל א מינוט!“ האט פיאנא זיך צעלאכט. „נו גוט, וואס איז נאך איין מינוט? איך גיב דיר דריי. אנטוישט מיך נישט, מעכאניקער.“

וויקטאר האט אויפגעהויבן זיין טעלעפאן און געזאגט קורץ: „יא, דאס בין איך.“ און מער גארנישט.

„וועמען רופסטו? די פאליציי?“ האט טיילער געשפעט. „גרויסע רייד פריער, און יעצט שלעפט ער די צייט.“

„מארקוס האט רעכט,“ האט וויקטאר געזאגט. „נאך דעם טעלעפאן וועט קיינער שוין נישט קענען ארויסנעמען דיך פונעם פייער. איר זאלט גלייך באקומען א טעלעפאן.“

און טאקע, פיאנא'ס טעלעפאן האט געקלונגען. אויפן צווייטן עק איז געווען איר געשעפטס־פירער, דער קול צעטומלט: „פיאנא, עפעס איז נישט גוט! אלע פראיעקטן אין לאנד זענען אפגעשטעלט! די קאזינאס זענען באפאלן געווארן פון דער פאליציי אויף איין מאל! די אקציעס פאלן אן א סוף, דער ווערט איז פארשוואונדן אין א פאר מינוט!“

איין טעלעפאן, און די אקציעס פאלן

„און די חשבונות אין אויסלאנד?“

„פארפרוירן. אלעס. די ארבעט אין אויסלאנד איז אינגאנצן צעפאלן.“ דער קול האט זיך אפגעשטעלט. „און... דיין עלטסטער ברודער איז אומגעקומען אין אויסלאנד. און דיין טאטע האט באקומען א הארץ־אטאקע דא אין זיצונג־צימער; ער ליגט אויפן אפעראציע־טיש.“

„רופט מיין צווייטן ברודער! מיר דארפן...“

„פיאנא, דיין צווייטער ברודער'ס וועכטער זענען אלע נישטא, און ער אליין אויך.“

פיאנא'ס הענט האבן אנגעהויבן ציטערן. נאך א טעלעפאן: „פיאנא, דיין מאמע האט יעצט געמאלדן: די גרופע ווילסאן איז אפיציעל באנקראט.“

„מאמע, מאמע, וואס איז?“ האט טיילער געפרעגט.

„דו!“ האט פיאנא אויסגעשריגן צו וויקטאר. „דו האסט צעשטערט די גרופע ווילסאן!“

„מיט איין טעלעפאן איז די גאנצע גרופע ווילסאן צעפאלן,“ האט איינער פון די וועכטער געשעפטשעט.

„פיאנא, זעסטו נאך נישט?“ האט מארקוס געזאגט.

„ווער ביסטו?“ האט זי געפרעגט מיט א שוואכן קול.

„איך בין וויקטאר וואקער. מען רופט מיך אויך דער באס.“

„וויקטאר וואקער, דער מאפיע־באס?“ האט טיילער אויסגעשריגן. „ער איז דאך פארשוואונדן שוין יארן!“

„דיין גאנצע אימפעריע איז צעפאלן,“ האט וויקטאר געזאגט. „איז דאס נישט גענוג פון א תשובה?“

פיאנא איז געפאלן אויף די קני. „באס, איך האב פארדארבן. איך בעט דיך, שוין די משפחה ווילסאן. לאז כאטש טיילער גיין, ער איז נאר א קינד, ער וויסט נישט וואס ער טוט. שטראף מיך, טו מיט מיר וואס דו ווילסט, אבער שוין די משפחה.“

„געפיניגט די ארעמע, גערופן מענטשן מיסט, אונטערשטע, ארעמע שמוץ,“ האט וויקטאר געזאגט. „פיאנא, קיינער איז

נישט געבוירן בעסער פון א צווייטן. נישט דו, נישט דיין בלוט, און זיכער נישט דיין נאמען. דו האסט נישט קיין חרטה אויף וואס דו האסט געטון. דו האסט נאר חרטה ווייל דו ביסט אין סכנה."

טיילער האט נאך אלץ נישט פארשטאנען. „וואס מאכט עס אויס אז ער איז דער מאפיע־באס? אפילו א הונט אין ווינקל בייסט צוריק! מאמע, איך קלייב צונויף אלע אונזערע לייט פון אויסלאנד, און מיר ווילן אומברענגען דעם באס און יעדן איינעם פון זיינע לייט!"

„מאך צו דאס מויל, טיילער!" האט מארקוס געשריגן. „ווילסטו אז מען זאל אונז אלע באגראבן היינט ביינאכט?"

„קוקט נאר גוט אויף דעם נאר וואס איר ביידע האט דערצויגן," האט ויקטאר געזאגט. „אט יעצט, ווען מיר רעדן, שארפן צען גרופעס איבער דער ווילט זייערע מעסערס קענן אייער משפחה. ווען איך וואלט געווען אין דיין ארט, וואלט איך געזוכט א ראקעט צו פליען אויף דער לבנה, ווייל דאס איז דער איינציגער ארט וואס איך פיר נישט. נעמט זיי אוועק פון מיינע אויגן."

„באס, איך בעט דיך!" האט מארקוס געבעטן. „טיילער איז א ווילדער, אבער ער איז נאך אלץ מיין זון."

ויקטאר האט שוועך אויסגעאטעמט. „גענוג. וואס היינט איז געשען, איז געווען אן ענין פון די ווילסאנס. אזוי לאנג ווי דיין זון האלט אראפ דעם קאפ, וועל איך אים נישט נאכיאגן. מארקוס, דו פירסט יעצט די זאכן. לאז עס נישט נאך אמאל פאסירן."

„א דאנק, באס, פאר דער רחמנות.“

„שטעל איין א זיצונג פאר מארגן נאכמיטאג. מיר וועלן ארויסווארפן אלע פאראזיטן פון אונזער גרופע.“

„יא, באס.“

קאפיטל זיבן

א נייער אנהייב

אין שפיטאל איז איטען געלעגן אין בעט, די פיס און די זייט פארבונדן. עלא איז געזעסן אויף א בענקל נעבן דער טיר. „וואו איז מיין טאטע?“ האט ער געפרעגט.

„ער האט יעצט אנגערופן, ער איז אויפן וועג,“ האט זי געזאגט. „איך גיי רופן דעם דאקטער ער זאל דיך נאכקוקן.“ ביי דער טיר האט זי זיך אפגעשטעלט. „איטען, איך מוז דיר עפעס זאגן. דער וואס האט דיך באמת גערעטעוועט...“

אבער פונקט דעמאלט איז אריינגעקומען וויקטאר, מיט א טאפ זופ אין די הענט, און עלא איז שטיל ארויסגעגאנגען, דער זאץ נישט פארענדיגט.

„עס,“ האט וויקטאר געזאגט. „איך האב גערעדט מיטן דאקטער. די קויל איז אדורך און ארויס, נאר אויבנאויף. ס'וועט זיין גוט מיט דיר, באלד גייסטו אהיים.“

„טאטע, ס'טוט מיר באנג אז איך האב דיך אריינגעשלעפט אין אזעלכע צרות,“ האט איטען געזאגט. „און דיין חבר וועט מיך מסתמא שוין נישט צוריקנעמען אין כינעזישן רעסטאראן, הא?“

וויקטאר האט געטראכט ביי זיך: „נאך דעם וואס איז געווען מיט טיילער, קען איך אים נאך נישט זאגן דעם אמת. דער יונג דארף

נאך וואקסן.“ הויך האט ער געזאגט: „דער כינעזישער רעסטאראן? פארגעס דערפון. איך האב גרעסערע פלענער פאר דיר. סתם אן אלטער חבר וואס איז מיר געווען שולדיג א טובה. ער האט אויסגעגלייכט אז גארנישט פון דעם זאל בלייבן אויף דיר. און וועז מיר האבן געדעדט, האב איך אים געבעטן נאך א טובה: א פראקטיקום ביי זינא טרעידינג.“

„זינא טרעידינג? דאס איז די צווייט־גרעסטע האנדל־פירמע אין ניו יארק!“

„קוק דו נאר געזונט צו ווערן, און וועז מען לאזט דיך ארויס, גייסטו אהין.“

נישט ווייט פון דארט, אויף א פולער גאס, איז א פרוי מיט א טאש פאפירן אין דער האנט אריינגעלאפן אין וויקטאר. „אוי, ס'טוט מיר באנג, איך האב זיך געאיילט.“ „ס'איז אין ארדענונג,“ האט ער געזאגט, און זיי זענען ווייטער געגאנגען. דאס איז געווען קלארא בענעט, די פירערין פון דער פירמע בענעט, וואס איז געשטאנען ביים ראנד פון באנקראט.

ביים אריינגאנג פון דער גרופע בלעקוועל האט קלארא דערזען מארקוס קאול. „הער קאול! ווארט! בענעט קארפ איז אין גרויסע נויט, מיר דארפן אן אינווועסטמענט, א רעטונג־שטריק, וואס עס זאל נאר זיין!“

„עס איז דא איינער וואס קען דאס באשליסן,“ האט מארקוס געזאגט, „דער אמת'ער באשליסער ביי בלעקוועל. ער פירט די זיצונג היינט נאכמיטאג. קום און רעד מיט אים גלייך.“

אינעווייניג אין בנין האט וויקטאר זיך ארומגעקוקט. „די צייט לויפט,“ האט ער געזאגט צו מארקוס. „דער פלאץ איז אמאל געווען ווי א היים. יעצט איז ער נאר א הויז וואס איך האב אמאל געקענט.“

„מען האט אסאך געטוישט אין די לעצטע יארן,“ האט מארקוס געזאגט. „דיין ביורא איז יעצט אויבן, דער זיצונג־צימער גלייך דערנעבן.“

א זיצונג אין ביורא

אין קארידאר האט וויקטאר געפרעגט א פרוי, ריילי, וואו איז דער זיצונג־צימער. „ביסטו בלינד?“ האט זי אים אנגעשריגן. „קוק וואו דו גייסט!“

„איך האב נאר געפרעגט א שאלה,“ האט וויקטאר געזאגט. „דו דארפסט נישט אפבייסן מיין קאפ.“

„ווייסטו בכלל ווער איך בין?“

אהער איז צוגעלאפן איר ברודער, דזשאן, דער צווייטער אין דער גרופע. „וואס איז דער רעש? דער משוגענער האט פארשטעלט מיין שוועסטער'ס וועג?“

„איך האב נאר געפרעגט וואו דער זיצונג־צימער איז,“ האט וויקטאר געזאגט. „אט אזוי.“

„א נייער, הא? מען האט דיר נישט געזאגט ווי עס גייט דא? דאס איז בלעקוועל, אלע קענען אונז. היינט וועסטו זיך לערנען. בעט מחילה ביי מיין שוועסטער, יעצט, פאר אלעמען!“

פונקט דעמאלט איז אנגעקומען מארקוס. דזשאן און ריילי האבן זיך גלייך געטוישט. „הער קאול! איר זענט היינט פרי! איר האט געזען וואס ער האט געטון, דער גארנישט מוז ארויס פון בלעקוועל!“

מארקוס האט געגעבן דזשאן א שארפע פאטש פאר אלעמען.

„מארקוס, איך בין דער צווייטער דא!“ האט דזשאן אויסגעשריגן. „דו שלאגסט מיך פאר דעם גאנצן שטאק?“

„איך הער שוין יארן די מעשיות,“ האט מארקוס געזאגט, „ווי דו שטופסט זיך ארום ווי דער פלאץ געהערט צו דיר. איך האב עס געלאזט ביז היינט. היינט קומט צוריק דער אמת'ער פארזיצער פון בלעקוועל. הער וואקער.“

„הער וואקער!“ האט זיך פארשפרייט א געשעפטש איבערן שטאק. „דער באס? ער איז דאך פארשוואונדן פאר יארן!“

„איך בין פארשוואונדן,“ האט וויקטאר געזאגט, „איך בין נישט געשטארבן. הערט מיר אויס, יעדער איינער פון אייך. וועט עס ארבעט ביי בלעקוועל, ארבעט שוועט און בלייבט ערליך, וועל איך זען אז ער זאל האבן ברויט און זאל רואיג שלאפן ביינאכט. אבער וועט עס הייבט אן מיסברויכן זיין מאכט, באקומט ביי מיר נישט קיין צווייטע געלעגנהייט. דזשאן, ריילי, איר זענט ביידע ארויס, אויף שטענדיג. ביי בלעקוועל שטייען מיר פאר עפעס. מיר בוקן זיך נישט פאר באליבנישע און מיר פרעסן נישט די שוואכע.“

„דו קענסט דאס נישט טון! איך האב אלעס געטון פאר דער גרופע!“ האט דזשאן געשריגן וועט די וועכטער האבן אים ארויסגעפירט. „דאס איז נאך נישט געענדיגט!“

וועט די זיצונג איז פארענדיגט געווארן, האט וויקטאר געזאגט צו מארקוס: „נאך איין זאך. איך בין נאך נישט איינגאנצן צוריק אויפן שטול, דערפאר רוף מיך נישט ,באס‘ פאר די לייט. איך ווייל נישט אויסזען ווי איך טרעט דיר אויף די פיס.“

אין דער וואשט־צימער איז געזעסן קלארא, און וועט זי האט געהערט אז דער פארזיצער איז שוין אוועק, איז זי אנטוישט געבליבן. דא האט זי דערזען וויקטאר. „דו ביסט עס, פון דער גאס! מיין ערשטער גרויסער פרואוו, און איך האב עס פארפעלט.“

„זאג נישט אזוי,“ האט וויקטאר געזאגט. „מען קען ארויפקלעטערן אויף יעדער וואנט, אויב מען וויל.“

קלארא האט זיך געווענדט צו מארקוס. „הער קאול, איך דארף זייער שטארק דעם אינווסטמענט. איך זאג צו אז איך וועל אלעס צוריקצאלן מיט פראצענט. הונדערט מיליאן.“

„הונדערט מיליאן איז שווער. וואס מיינט איר פון פופציג?“

קלארא האט זיך אומגעקערט צו וויקטאר, מיינענדיק אז ער איז א פשוטער ארבעטער אין פירמע. „איר ארבעט דא, יא? איר וויסט וי שווער ס'איז פאר א פירמע וואס ויל נאר לעבן.“

וויקטאר האט געגעבן מארקוס א קליינעם צייכן. „אלזא,“ האט מארקוס געזאגט, „בלעקוועל לייגט אריין צוויי הונדערט מיליאן אין אייער פירמע. פאסט אייך דאס?“

„וואס? צוויי הונדערט מיליאן? יא, יא! מיר זענען גוט! א דאנק!“

„דאנקט נישט מיר,“ האט מארקוס געזאגט. „דאנקט דעם הער דא. איין וואוינט פון אים, און איך האב געזען די ליכט.“

„א דאנק אייך, הער,“ האט קלארא געזאגט צו וויקטאר. „מיין פירמע וועט אייך עס קיינמאל נישט פארגעסן. איך וואלט געוואלט אייך ווייזן אונזער ארבעט אין ביורא, אז איר זאלט זען וואו דאס געלט גייט.“ און וויקטאר האט מסכים געווען.

קאפיטל אכט

דער שיס־פלאץ אין מערב־דיסטריקט

אין א טונקעלן ווינקל פון שטאט זענען געזעסן דזשאן און ריילי, די צוויי וואס מען האט ארויסגעווארפן פון בלעקוועל, און מיט זיי סאפיא. „דו האסט מיר געזאגט אז דער יונג ארבעט יעצט ביי זינא טרעידינג?“ האט דזשאן געפרעגט.

„איך האב אים אליין געזען,“ האט סאפיא געזאגט.

„דער אלטער האט מיך ארויסגעווארפן פון דער גרופע ווי נעכטיגע מיסט. יעצט וועט ער זיך לערנען אז נקמה קומט צוריק מיט פראצענט. איר צוויי כאפט דעם יונג. איך גיי צו סערגיי דעם בער, לייען אביסל אמת'ע כח. און דערנאך מאנען מיר איין דעם גאנצן חוב.“

יענעם טאג, ווען וויקטאר איז ארויסגעגאנגען פון קלארא'ס ביורא, האט זיך פאר אים אוועקגעשטעלט דזשאן מיט א גרויסע חבורה. „קוק נאר ווער ס'איז דא!“

„וואס גייט דא פאר?“ האט קלארא געפרעגט, דערשראקן.

„איר גייט היינט נירגענדוואו,“ האט דזשאן געזאגט. „די לעצטע מאל וואס איך האב דיך געזען, וויקטאר, איז געווען וועו דו האסט מיך ארויסגעווארפן. יעצט ביסטו צוריקגעקומען און מיר צוגענומען אלעס. דו האסט געדארפט בלייבן אויף פענסיע.“

„איר ווילט נאר געלט, יא?“ האט קלארא געבעטן. „איך האב געלט. בלעקוועל האט יעצט אריינגעלייגט צוויי הונדערט מיליאן אויף מיין פירמע'ס קארטל. נעמט עס, נאר לאזט אונז גיין.“

„צוויי הונדערט מיליאן, א פארזוכענישׂ,“ האט דזשאן געלאכט. „אפשר נעם איך סיי דאס געלט און סיי אייערע לעבנס.“

„דזשאן, לעצטע געלעגנהייט,“ האט וויקטאר געזאגט. „דו קענסט נאך אוועקגיין. טו עס נישט.“

„דו מיינסט אז איך גיי אוועק, נאך דעם וואס איך בין ארויפגעקלעטערט ביזן שפיץ, און דו האסט מיר אלעס צוגענומען?“

„ווייל דו ביסט נישט געמאכט פאר דעם,“ האט וויקטאר געענטפערט.

„מיר זענען די לייט פון סערגיי דעם בערן!“ האבן די בריונים געשריגן און זיך געווארפן אויף אים. וויקטאר האט געזאגט צו קלארא: „גיי באהאלט זיך.“ „ניין, זיי זענען צופיל,“ האט זי געזאגט, אבער ער האט געענטפערט: „ס'איז גוט. גלייב מיר.“ און ער האט זיך געשלאגן מיט זיי, איינער נאכן אנדערן.

אינמיטן איז אנגעקומען א מאן אין א טייערן אנצוג. „דזשארדזש, וואס טוסטו דא?“ האט קלארא געפרעגט, נישט צופרידן.

„איך האב געהערט אז דו ביסט קנאפ מיט געלט, האב איך געמיינט צו קומען און דיר ברענגען עפעס אליין,“ האט דזשארדזש געזאגט.

„איר קענט זיך?“ האט וויקטאר געפרעגט.

„פון לאנג,“ האט קלארא געזאגט. „מען האט אמאל געדעדט צווישן די משפחות פון א שידוך, און עס איז נישט געגאנגען. דזשארדזש, דו דארפסט מיר נישט נאכגיין. איך דארף נישט דיין הילף.“

דזשאן, וואס איז שוין געלעגן אויף דער ערד, האט ארויסגענומען זיין טעלעפאן און געשריגן: „וואקער! דיין זון איז אין אונזערע הענט! אויב מיר געשעט עפעס, איז ער טויט, הערסטו?“

וויקטאר איז געבליבן שטיין. „וואו איז מיין זון?“ האט ער געזאגט מיט א קול וואס האט געמאכט דזשאן'ס בלוט קאלט.

„גוט, גוט! איך זאג עס! ער איז ביים שיס־פלאץ אין מערב־דיסטריקט!“

וויקטאר האט געדרופן מארקוס: „שיס־פלאץ אין מערב־דיסטריקט. יעצט.“ און ער האט מיטגענומען דזשאן.

וויקטאר'ס לייט גרייטן זיך

ביים שיס־פלאץ איז איטען געשטאנען צוגעבונדן צו א וואנט, נאך שוואך פון די וואונדן, און נעבן אים עלא. אויבן איז געשטאנען ריילי, און נעבן איר סאפיא. „סאפיא, ווידער דו?“ האט איטען געזאגט.

„מאך צו דאס מויל,“ האט ריילי געזאגט. „דיין טאטע קען נישט האלטן זיין נאז ביי זיך. ער קריגט זיך מיט יעדן. דערפאר זאלסטו נישט ווייגען וועג מיר הערן אויף צו זיין איידל.“

„סאפיא, האסטו פארגעסן וואס איז געשען די לעצטע מאל?“ האט איטען געפרעגט.

„ווייסטו בכלל וועמען מיר האבן דאס מאל?“ האט סאפיא געזאגט. „סערגיי דעם בער. אפילו די שווערסטע באסעס אין ניו יארק גייען אריבער די גאס ווען מען שעפטשעט זיין נאמען.“

„דיין טאטע ליגט מסתמא שוין ערגעץ אויף א קאלטן טראטואר,“ האט ריילי צוגעלייגט.

„וואס האסטו געזאגט?“ האט איטען אויסגעשריגן. „רירט נישט אן מיין טאטן!“

„היינט מאכן מיר עס פשוט,“ האט ריילי געזאגט צו די לייט מיט די ביקסן. „בלינדע שיסעריי. איר זענט מומחים ווען איר זענט ניכטער; לאמיר זען ווי איר שיסט מיט פארבונדענע אויגן.“

„סאפיא,“ האט איטען געזאגט, „ווער ביסטו? איך קען נישט גלייבן אז דו ביסט די וואס האט מיך געראטעוועט.“

„ניין, איטען,“ האט עלא געזאגט שטיל. „ס'איז נישט געווען זי. ס'איז געווען איך. איך בין די וואס האט דיך ארויסגעצויגן פון וואסער יענע נאכט. איך האב געוואוסט ווי שטארק דו האלטסט פון איר, און איך האב נישט געוואלט צעברעכן דיין הארץ, האב איך געשוויגן.“

„אויב דו ביסט אזוי בריייטהארציק,“ האט סאפיא געזאגט קאלט, „קענסטו שטארבן אנשטאט אים.“

„אויב אזוי, וועל איך אייך ביידע אווועקשיקן,“ האט ריילי געזאגט.

„האלט!“ האט א קול געשריגן. „טאטע!“ האט איטען אויסגעשריגן. וויקטאר איז געשטאנען ביים טויער, און ער האט געהאלטן דזשאן אין זיין האנט.

„ווי ווייסטו זיך צו רירן מיין ברודער?“ האט ריילי געשריגן.

„לאזט זיי גיין,“ האט וויקטאר געזאגט.

„ריילי, זארג נישט פאר מיר!“ האט דזשאן געשריגן. „ענדיג נאר מיטן יונג!“

„דו ווילסט שפילן שווער?“ האט ריילי געזאגט. „גוט. איך וועל לאזן איינעם גיין. אבער דו קלייבסט איין לעבן: זיינס אדער אירס.“

„איך פארהאנדל נישט,“ האט וויקטאר געענטפערט.

פונקט דעמאלט זענען אריינגעלאפן מארקוס און זיינע לייט. „באס, איך בין נישט צו שפעט, יא?“ ער האט זיך אומגעקערט צו ריילי. „איר האט חוצפה! צו כאפן דעם זון פונעם פארזיצער פון דער גרופע בלעקוועל!“

איטען איז געבליבן שטיין. „מיין טאטע איז דער פארזיצער פון בלעקוועל?“

מארקוס האט זיך אנגעכאפט פארן קאפ. „אוי, איך האב יעצט אויפגעדעקט דעם באס'עס סוד פאר דעם יונג. איך האף ער וועט מיר נישט אראפרייסן די הויט.“

וויקטאר האט אבער געטראכט ביי זיך: „ס'האט געמוזט קומען. דער יונג איז שטארק. אפילו וועלן ער ווייסט וועט איך בין באמת, וועט ער נישט ווערן נאך א טיילער.“

„פעטער וויקטאר איז דער פארזיצער פון בלעקוועל,“ האט עלא געזאגט מיט ערלייכטערונג. „מיר זענען גאראטעווען.“

סערגיי קומט

אבער די פרייד איז נישט געווען לאנג. אין שיס־פלאץ זענען אריינגעקומען נאך לייט, די מענער פון סערגיי דעם בער, און אין שפיץ זייער אנפירער, סערגיי'ס רעכטע האנט. „וואר האט זיך דערוועגט אנצורירן דעם בער'ס שטאל?“ האט ער געשריגן.

סערגיי'ס מענער קומען אן

„דער אלטער!“ האט דזשאן געשריגן. „ער האט נישט קיין דרך ארץ פאר דעם בער!“

„אהא, א גוטע זאך אז איר זענט דא," האט ריילי געזאגט. „מיר האבן שוין געווארט."

וויקטאר האט געקוקט אויפן אנפירער. „האט סערגיי דיך געלערנט צו טון געשעפטן אזוי?"

„רעדסט צו מיר אזוי, אלטער?" האט דער מאן געזאגט. „זינט יענער גייסט, מיסטער עקס, איז פארשוואונדן, האט בלעקוועל אויפגעהערט צו מיינען עפעס. דער בער פירט יעצט אלעס. אויב סערגיי וואלט דא געווען, וואלט ער מיך נישט אנגעירט מיט א פינגער."

איינער פון סערגיי'ס לייט

„סערגיי איז אמאל געווען א מענטש מיט כבוד," האט וויקטאר געזאגט. „ס'איז א שאד אז ער האט זיך פארמישט מיט אזעלכע ווי איר."

„וער מיינסטו אז דו ביסט? אפילו איך, זיין רעכטע האנט, האב געמוזט ווארטן דריי חדשים ביז ער האט מיך אויפגענומען. און ער איז יעצט אנגעשטעלט אויף א וואל, פאר א הויכן אמט. דו מיינסט אז ער וועט אלעס איבערלאזן פאר דיר?"

„איך קען אים האבן דא אין איין מינוט," האט וויקטאר געזאגט.

„א חלום!" האבן די לייט געלאכט. „גיי, רוף אים. מיר ווארטן."

וויקטאר האט אויפגעהויבן דעם טעלעפאן. אויף דער אנדערער זייט, אינמיטן א גרויסער וואל־פארזאמלונג מיט נדבנים, צייטונגס־לייט און פארטיי־פירער, האט סערגיי אנגענומען דעם טעלעפאן מיט א שטילן קול: „הער, פארוואס דער פלוצעמדיקער טעלעפאן? האסטו פאר מיר באפעלן?"

„דיינע לייט האבן אנגעריט מיין זון. קום אהער. יעצט."

סערגיי'ס געהילף האט פרואווט: „באס, דער היינטיקער אוונט האט געדויערט דריי חדשים צו צוגרייטן. אויב דו גייסט אוועק, איז די וואל פארלוירן."

„מיסטער עקס'עס ווארט ווייגט מער ווי דער הימל," האט סערגיי געענטפערט. „מיר גייען תיכף."

אינעם שיס־פלאץ האט סערגיי'ס רעכטע האנט זיך צעלאכט. „דו שפילסט נאך אלץ? איך קען דיך דא און יעצט..." און ער האט

אויסגעשטרעקט דעם פינגער גלייך צו וויקטאר'ס פנים. וויקטאר האט געכאפט דעם פינגער און אים אידערגעדרייט, און דער מאן האט אויסגעשריגן: „ער איז צעבראכן! צעבראכן!“ זיינע לייט האבן זיך געווארפן אויף וויקטאר, און וויידער איינמאל זענען זיי געלעגן איינער נאכן אנדערן.

און דעמאלט איז אריינגעקומען סערגיי אליין, א גרויסער שווערער מאן, און אלע זענען שטיל געווארן. „וואס גייט דא פאר? ווילט איר אויפשטעלן א מרידה?“

„באס, דער אלטער האט אונז באפאלן און האט פארשעמט דיך!“ האט זיין רעכטע האנט געקלאגט.

„יא, באס, ער האט געשמירט דיין נאמען אין בלאטע!“ האבן די אנדערע צוגעשטימט.

„איך האב קיינמאל נישט געגלייבט אז איר וועט פארקויפן אייך פאר א ביסל שמוציג געלט,“ האט סערגיי געזאגט. „האט איר נאך כבוד פאר מיינע כללים? האב איך נישט געמאכט גאנץ קלאר: וואס עס זאל נאר זיין, מען פיניגט נישט די שוואכע? און איר האט זיך פאראיניגט מיט די צו שלאגן מיין גרויסן ברודער'ס זון?“

„גרויסער ברודער?“ האט איינער פון זיי געשטאמלט. „דער גייסט וואס קיינער האט קיינמאל נישט געזען... דו ביסט מיסטער עקס!“

„מיר זענען פארלוירן!“ האבן זיי אויסגעשריגן. „מיר זענען מיסט! ביטע, שוינט אונז!“

סאפיא האט אנגעהויבן צו ווײנען. „ס'איז נישט מיין שולד! זיי האבן מיך געצוואונגען!“

„רירט מיך נישט אן!“ האט ריילי אויסגעשריגן צו איר. „דו האסט אונז פארקויפט! דו האסט זיך פארקויפט פאר מאכט, און יעצט ווײנסטו?“

„פירט זיי ארויס,“ האט סערגיי געזאגט. „זיי וועלן באצאלן שווער פאר דעם, און מען זאל זיי ארויסווארפן אויף דער גאס אן א גראשן.“ און זיינע לייט האבן זיי אלע ארויסגעשלעפט, ווײנענדיק און בעטנדיק.

סערגיי האט זיך אומגעקערט צו ויקטאר. „ויק, דאס איז אויף מיר. איך האב אראפגעלאזט מיינע הינט פון קייט. שטראף מיך, וואס דו ווילסט.“

„ווי גיך דו פארגעסט,“ האט ויקטאר געזאגט. „איך האב דיך געפונען בלוטיק אין יענער פינצטערער געסל. איך האב דיר געראטעוועט דאס לעבן. און דו האסט מיר צוגעזאגט. דו האסט צוגעזאגט אז דו וועסט קיינמאל נישט פרעסן די שוואכע. און דאך האסטו געלאזט די שעדלינגען קריכן אומעטום.“

„באס...“

„שווייג. איך גיב דיר דריי טעג צו ארויסברענגען אויף דער ליכט יעדן איינעם פון די קראנקע לייט אונטער דיין פאן, און דו אליין וועסט זיי ארויסווארפן. מיר רייניגן אויס די גרופע. די נעקסטע מאל וואס איך כאפ אזא פוילקייט אונטער מיין נאז, וועט מיר

נישט ארן ווי לאנג מיר זענען צוזאמען געלאפן; דו וועסט באצאלן מיט זיי.“

„יא, באס. יא, באס.“

„מיר גייען אהיים,“ האט ויקטאר געזאגט צו איטען.

דאס „אהיים“ איז נישט געווען די קליינע דירה איבערן גאראזש. דער אויטא האט זיך אפגעשטעלט פאר א ריזיגן פאלאץ מיט א גרינעם גארטן. די דינער זענען געשטאנען אין א ריי. „ברוך הבא אהיים, הער. ברוך הבא אהיים.“

„טאטע,“ האט איטען געזאגט מיט גרויסע אויגן, „דאס איז אלעס אונזערס?“

„ס'טוט מיר באנג אז איך האב עס פאר דיר באהאלטן אזוי לאנג,“ האט ויקטאר געזאגט. „איך האב נישט געוואלט אז דו זאלסט מיינען אז געלט לייזט אלעס.“

„יא, וועגן דעם,“ האט איטען געזאגט. „מיינסטו איך קען אויפהערן מיטן פראקטיקום ביי זינא טרעידינג? נישט אז איך וויל זיך אריסדרייען פון ארבעט, נאר די עקזאמענס, און אלעס צוזאמען...“

„גוט, דו קענסט אויפהערן מיטן פראקטיקום.“ ויקטאר האט זיך אוועקגעזעצט נעבן אים. „איידער דיין מאמע איז געשטארבן, האב איך איר צוגעזאגט צוויי זאכן. איינס, אז איך וועל דיך אויפציען צו זיין א מענטש וואס טראגט זיין אייגענע משא. און צוויי, אז איך וועל נישט לאזן אז עפעס זאל דיך שעדיגן.“ ער

האט ארויסגענומען א קליין קעסטל וואס ער האט געהיטן שוין יארן. „איך מיין אז ס'איז געקומען די צייט אז דו זאלסט דאס האבן. מאך עס אויף.“

דער פראקטיקאנט וואס האט זיך אפגעזאגט

ביי זינא טרעידינג, אינעם הויכן ביורא־טורעם, איז איטען אריינגעקומען א האלבע שעה שפעט. זיין אויפזעער האט אים באגעגנט מיט א שטרענגן פנים. „דו ביסט שפעט, איטען.“

„איך בין היינט געקומען זיך אפזאגן,“ האט איטען געזאגט רואיג.

איטען גייט ארויס פון זינא טרעידינג

„האט ער געזאגט אפזאגן?“ האבן זיך די ארבעטער געשעפטשעט. „א פראקטיקום דא איז גאלד! יונגע לייט קריגן זיך פאר אזא ארט!“

„ער האט מסתמא ענדליך פארשטאנען אז ער איז נישט געמאכט פאר אמת'ע ארבעט,“ האט איינער געשפעט.

„דו ווארפסט אוועק א גאלדענעם בילעט,“ האט דער אויפזעער געזאגט. „הונדערטער בקשות קומען יעדן חודש אויף מיין טיש פון יונגע לייט וואס חלומ'ן פון אזא ארט. וואס פלאנירסטו צו טון? פרעגלען קציצות?“

„איך ווייס נאך נישט,“ האט איטען געזאגט. „אפשר גיין צו דער גרופע בלעקוועל, אנהייבן ווי א מענעדזשער, אדער עפעס אנדערש. מיין טאטע האט נאך גארנישט אויסגעשטעלט.“

די ארבעטער האבן זיך צעלאכט. „דער יונג האט כח, דאס מוז מען אים לאזן!“ „וואס מיינט ער, ס'איז זיין משפחה'ס געשעפט? ווי זיין טאטע איז דער מאפיע־קעניג?“

„ס'איז אמת,“ האט איטען געזאגט. „דער פארזיצער פון בלעקוועל איז מיין טאטע.“

„אלזא,“ האט איינער געזאגט מיט א שמייכל, „ווייל מיר דערציילן היינט טיפע סודות: דער פארזיצער פון בלעקוועל איז אויך מיין טאטע, ברודער!“

„וואו,“ האט א צווייטער געלאכט, „דו האסט עס טאקע געגלייבט? יעדער איינער וויל זיך צוטשעפען צו יענער משפחה.

וועו איך וואלט געווען זיין זון, וואלט איך יעצט געשלאפן אויף א יאכט.“

„קוק זיך ארום, איטען,“ האט א דריטער געזאגט. „וער פון אונז איז נישט דער פארזיצער'ס באהאלטענער זון? מיר אלע!“

„ענוג מיט די מעשה'לעך,“ האט דער אויפזעער געזאגט. „גיי צוריק צו דיין טיש, און וועו דו שטייסט שוין, מאך מיר א הייסע קאווע.“

„איך מאך דיר נישט קיין קאווע,“ האט איטען געזאגט. „מיין טאטע איז דער פארזיצער פון בלעקווועל. איר מעגט גלייבן אדער נישט, ס'ארט מיך נישט. איך זאג זיך אפ יעצט.“

„היט דיין מויל, פראקטיקאנט! אויב דיין טאטע איז טאקע אזא גרויסער, פארוואס זיצט דאן דער גאלדענער יונג דא, פארזונקען אין טאבעלעס און אין סטודענטן־חובות?“

פלוצלינג האבן זיך די ארבעטער אומגעקערט צו די פענסטער. אונטן האבן זיך אפגעשטעלט א ריי שווארצע אויטאס, און א גרופע וועכטער אין שווארצע אנצוגן זענען ארויס. „וער איז דאס? קוקט נאר אויף די וועכטער, דאס איז נישט נארמאל!“ „צי האט דער יונג אויפגערעגט נאך א גרויסן מענטש?“

די טיר האט זיך געעפנט, און אריין איז וויקטאר וואקער, די וועכטער ארום אים. „הער וואקער,“ האט איינער פון זיי געזאגט מיט כבוד.

„טאטע, פארוואס ביסטו געקומען אהער?“ האט איטען געפרעגט.

„איך האב דיר געזאגט זיך אפצוזאגן. פארוואס נעמט עס אזוי לאנג?“

„דאס איז איטען'ס טאטע?“ האבן די ארבעטער געשעפטשעט. „האט איטען נישט פונקט געזאגט אז זיין טאטע איז דער פארזיצער פון בלעקוועל?“ „ער זעט אויס ווי ער קען ענדיגן א מענטש מיט איין בליק.“ „ניין, ס'קען נישט זיין...“

„ס'איז גוט, טאטע,“ האט איטען געזאגט. „איך האב נאר איבערגעגעבן מיינע פאפירן.“

„גוט, מיר זענען פארטיג. לאמיר גיין.“ און זיי זענען ארויס.

א מינוט שפעטער איז אריינגעקומען דער פארזיצער פון זינא טרעידינג אליין, דזשארדזש, יענער זעלבער דזשארדזש. „פארוואס שטייט איר אלע ווי לאמען? איר ווערט באצאלט פאר ארבעטן אדער פאר גלאצן?“

„הער, איר האט יעצט פארפעלט עפעס גרויס,“ האט איינער געשטאמלט. „דער פארזיצער פון בלעקוועל איז יעצט געווען דא.“

„וואס? ווער איז ער?“

„ער איז יעצט אוועק.“

דזשארדזש'ס אויגן האבן אנגעהויבן צו בלאנקען. „זינא איז די צווייט־גרעסטע האנדל־הויז אין ניו יארק, אבער מיר פרעסן נאך

אלץ בלעקוועל'ס שטויב. אן אמת'ע וועלט־אימפעריע דארף זייער ברכה. איך פרוביר שוין יארן צו באקומען א זיצונג מיט יענעם מאן. יעדער טעלעפאן, יעדע איינלאדונג, אלעס אפגעזאגט. אבער היינט שפאצירט דער גייסט אריין אין מיין געביט. דאס איז נישט קיין צופאל. דאס איז א געלעגנהייט." ער האט זיך אומגעקערט צו זיין געהילף. „שטעל איין א זיצונג מיט דער גרופע בלעקוועל, אזוי גיך ווי מעגלעך."

קאפיטל עלף

אין גאלף־צענטער

אין בלעקוועל'ס הויפט־ביורא איז אריינגעקומען וויקטאר'ס געהילף. „הער וואקער, א דרינגענדע זאך. דזשארדזש פון זינא טרעידינג בעט ווידער א זיצונג.“

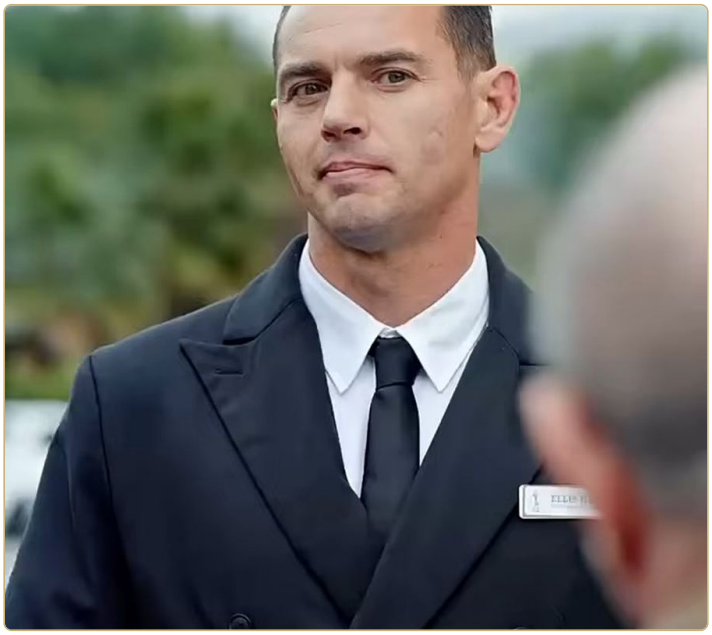
„זינא טרעידינג?“ האט איטען געזאגט, וואס איז געזעסן נעבן זיין טאטן. „דאס איז די פירמע וואו איך בין געווען ביז מיט א שעה צוריק!“

„דער פארזיצער האט שוין געשיקט דריי בקשות,“ האט דער געהילף געזאגט, „אלע אפגעזאגט.“

„נו, יעצט איז אנדערש,“ האט וויקטאר געזאגט. „און פון וואס איך הער, ווייל ער אויך ארויפלייגן זיין האנט אויף דער פירמע בענעט. לאמיר זען וואס ער ווייל.“

דזשארדזש האט פארגעשלאגן אז די זיצונג זאל זיין אינעם גאלף־צענטער וויקטאריא, און ער האט מיטגענומען קלארא בענעט. „קלארא,“ האט ער איר געזאגט אין אויטא, „דער מאן וואס איך וועל דיך היינט פארשטעלן איז דער פארזיצער פון בלעקוועל אליין. מיט בלעקוועל'ס כח הינטער אונז, וועלן מיר זיין אומאנרירבאר. און וועט דער אפמאך וועט זיין געחתמ'ט, וועל איך זען אז די גאנצע משפחה בענעט זאל הערן צו דיר, און

אויך צו מיר.“ זיינע שותפים אין זינא האבן אים צוגעזאגט: „וואס דו וועסט באשליסן, שטייען מיר הינטער דיר.“

די זיצונג מיט זינא טרעידינג

קלארא איז מיטגעקומען נאר צוליב איין סיבה. „די לעצטע מאל האט הער קאול אריינגעלייגט צוויי הונדערט מיליאן אין בענעט. ער האט אלעס געראטעוועט. איך מוז אים דאנקען פנים אל פנים.“

ביים אריינגאנג האט דזשארדזש געלאזט זיין אויטא אויף דעם פלאץ וואס איז פארהיטן פאר די וויכטיגסטע געסט. וויקטאר און מארקוס זענען אנגעקומען אין דער זעלבער צייט. „קלארא!“ האט וויקטאר געזאגט.

„וואס טוט ער דא?“ האט דזשארדזש געפרעגט מיט פאראכטונג.

„איך האב נאר געוואלט פערזענליך דאנקען הער קאול,“ האט קלארא געזאגט צו מארקוס, „פאר וואס ער האט מיך געראטעוועט.“

„ס'איז גארנישט,“ האט מארקוס געזאגט, און א קוק געטון אויף וויקטאר.

„דו ביסט נאך אלץ הער קאול'ס געטרייער הינטל?“ האט דזשארדזש געשפעט צו וויקטאר, ווייל ער האט געמיינט, ווי קלארא פריער, אז וויקטאר איז נאר א פשוטער ארבעטער ביי מארקוס. „דאס איז דער VIP־זאל, נאר פאר די הויכע. מען לאזט נישט אריין יעדן הונט פון גאס.“

„דזשארדזש, געזונ!“ האט קלארא געזאגט. „וויקטאר איז מיט אונז. פארוואס זאל ער נישט אריינקומען?“

„דזשארדזש,“ האט מארקוס געזאגט, „די גרופע בלעקוועל האט אלעמאל געגלייבט אין גלייכקייט. געווענליך האבן די מענטשן וואס דו קוקסט אויף זיי פון אויבן אראפ מער כבוד ווי דער מאן וואס נוצט זיין געלט און זיין טיטל צו פייניגן אנדערע.“

„דו מיינסט אז ווייל דו באהאלטסט זיך הינטער הער קאול קענסטו טון וואס דו ווילסט?“ האט דזשארדזש אויסגעשריגן צו וויקטאר. „דו ביסט נאר אן ארעמער גארנישט! איך וועל מיט דיר היינט אפרעכענען!“

„איר האט געהערט,“ האט וויקטאר געזאגט רואיג. „ער איז אריבער די גרענעץ.“

„איך רוף יעצט דעם בער,“ האט דזשארדזש געשריגן, „און ער וועט דיך פארשיקן אין טייך!“

„גוט. רוף אים.“

דזשארדזש האט אנגערופן. „בער, דו מוזט קומען צום גאלף־צענטער וויקטאריא תיכף. א געוויסער אלטער מיטן נאמען וויקטאר האט מיך באפאלן. קום און מאך מיט אים א סוף.“

„וער האסטו געזאגט? וויקטאר?“ האט דער קול פון סערגיי געפרעגט.

„יא. ער מיינט ווייל ער באהאלט זיך הינטער הער קאול קען ער טון וואס ער ווייל.“

„דו ווילסט איך זאל אים שעדיגן?“ האט סערגיי געזאגט, „מיין לעבן געהערט צו יענעם מאן. אויב אייגער וועט היינט פאלן, וועט עס זיין דו.“

„אבער... ס'איז נישט מעגלעך!“

„פארוואס נישט? ער איז דער פארזיצער פון בלעקוועל!“

קלארא איז געבליבן שטיין. „וויקטאר איז דער פארזיצער פון בלעקוועל? אלזא די גאנצע צייט איז ער געווען דער וואס האט מיר געהאלפן.“

דזשארדזש האט זיך געשטארקט. „נו, און? איך בין נאך אלץ דער פארזיצער פון זינא טרעידינג! איך האב שותפים, גרויסע אקציאנערן! פארוואס זאל איך מורא האבן פאר דיר?“

„דו האסט געמאכט דיין ברירה,“ האט וויקטאר געזאגט. „נאר ווייַן נישט ווען דער חשבון קומט.“

א פאר מינוט שפעטער האט דזשארדזש'ס טעלעפאן אנגעהויבן קלינגען אן אויפהער. „וואס? די גרופע בלעקוועל האט יעצט אויפגעקויפט אכציג פראצענט פון זינא טרעידינג?“

„דזשארדזש, דו נארישער שטאלצער!“ האבן זיינע שותפים אים אנגעשריגן. „מיר גייען נישט אונטער מיט דיר. מיר ציען זיך ארויס, פון יעצט אן!“

„ניין, ניין! איר האט צוגעזאגט געטרייַשאפט! מיר האבן נאך א שאנס, גלייבט מיר!“

מארקוס'ס געהילף איז צוגעקומען. „באס, ווי באפוילן: איטען וועט איבערנעמען די פירונג פון זינא טרעידינג. און ער,“ ער האט געוויזן אויף דזשארדזש, „וועט אריבערגיין צו העלפן ביי די בוי־ארבעטן פון דער גרופע אין אפריקע.“

„וואס הייסט אפריקע? איך פאר נישט קיין אפריקע! וויקטאר, דאס איז פערזענליך! דאס איז נקמה!“

ביים גאלף־צענטער

„ניין,“ האט וויקטאר געזאגט. „דאס איז דער פרייז פאר דעם וואס דו האסט געצערט קלארא און מיסברויכט דיין שטעלע. יעצט באצאלסטו.“

„קלארא, זאג אים! זאג אים!“ האט דזשארדזש געשריגן, אבער די וועכטער האבן אים שוין ארויסגעפירט.

קלארא האט זיך אומגעקערט צו וויקטאר. „איך וואלט קיינמאל נישט געמיינט אז דו ביסט דער פארזיצער פון בלעקוועל.“

„ס'איז א לאנגע מעשה. איך האב קיינמאל נישט געוואלט הענגען מיין נאמען איבער דיר ווי א שאטן.“

„סיי ווי סיי, א דאנק. אן יענע צוויי הונדערט מיליאן וואלט בענעט קארפ צעפאלן.“

„מיר וואלטן עס סיי ווי סיי אינוועסטירט. דו האסט עס נאר געאיילט.“ און פון דעם טאג אן זענען די פירמע בענעט און די גרופע בלעקוועל געווארן נאנטע שותפים, און מען האט אפילו אנגעהויבן צו רעדן, אויף א שטילן אופן, אז דער אלמן וויקטאר וועט אפשר נאך טרעפן זיין צווייטן שידוך.

אסאך חדשים שפעטער איז איטען געזעסן אין זיין אייגענעם ביורא, און דער טאטע נעבן אים. „טאטע, מיר האבן יעצט אונטערגעשריבן דעם יערליכן אפמאך מיט דער כינעזישער רעגירונג. דער פארויסגעזאגטער פראפיט איז דרייסיג פראצענט פארן יאר.“

„נישט שלעכט, יונג,“ האט וויקטאר געזאגט. „ווייסט, דו ביסט פיל רואיגער ווי איך בין געווען אין דיין עלטער.“

„טאטע, אויב דו וואלסט נישט באהאלטן ווער דו ביסט, אויב דו וואלסט מיך נישט געלאזט אנהייבן פון אונטן, וואלטן מיר היינט נישט געזעסן דא. איך וועל קיינמאל נישט פארגעסן וואס דו האסט מיר איינגעפלאנצט: צו באהאנדלען יעדן מענטש מיט כבוד, נישט קיין חילוק ווער ער איז.“

„דו האסט אונז אלעמאל געהיטן,“ האט מארקוס צוגעלייגט, וואס איז געשטאנען ביי דער טיר. „דו ביסט געשטאנען פאר די ערגסטע, כדי מיר זאלן נישט דארפן. דו האסט אונז געלערנט צו האלטן דעם קאפ הויך.“

„גענוג מיט די לויבן, ביידע,“ האט וויקטאר געזאגט. „איך האב עס קיינמאל נישט געטון פאר די אפלאדיסמענטן. דאס ווייסטו.“

„דו האסט אויפגעגעבן דעם גרינגן וועג פאר מיר,“ האט איטען געזאגט. „און יעצט וואס דו ביסט אויף פענסיע, וויל איך היטן אלעס וואס דו האסט געבויט. און איך וועל ברענגען בלעקוועל אויף א נאך העכערע מדרגה.“

„איך האב נישט געצווייפלט אין דיר,“ האט וויקטאר געזאגט, „נישט איין מאל.“

„איך וועל זען אז דער פלאץ זאל ווייטער גיין ערליך,“ האט איטען געזאגט, „כדי קיינער זאל נישט דארפן קריכן מיט די נעגל ביזן שפיץ, נאר כדי צו באקומען א יושר'דיגע געלעגנהייט.“

און וויקטאר וואקער, דער מאן וואס איז געווען א מעכאניקער און א קעניג, האט געשמייכלט. ער האט געהאלטן זיין צוזאג.

דער שאטן פון סילווער קריק

דער שטילער טאטע וואס קיינער האט נישט געקענט

א מעשה פון א טאטע מיט א באהאלטענעם כח,
וואס איז געקומען זוכן רו פאר זיין טאכטער

נאכדערציילט אויף אידיש

אינהאלט

הקדמה	3
קאפיטל איינס: ארויס פון דער באנדע	4
קאפיטל צוויי: א סטעיק אין סילוועי קריק	12
קאפיטל דריי: א קאנטראקט פאר ניינציג טעג	19
קאפיטל פיר: אין דער אלטער מינע	25
קאפיטל פינף: דאס הארכער אינעם בלומען־טאפ	32
קאפיטל זעקס: די שולע פון די פיינע	36
קאפיטל זיבן: די חתונה פון קלארע	43
קאפיטל אכט: דער שאטן ווערט דערקענט	50
קאפיטל ניין: דרייסיג סעקונדעס	56
קאפיטל צען: די בילד פון האטארן	64
קאפיטל עלף: אין דער צירונג־געשעפט	73
קאפיטל צוועלף: דער שווארצער טאוול	78

הקדמה

די מעשה וואס מיר ברענגען דא איז נאכדערציילט אויף אידיש, אין אייגענע ווערטער, לויט דער ענגלישער דראמע „זיי האבן זיך אנגעהויבן מיטן אומריכטיגן טאטן: דער לעגענדארער יעגער קומט צוריק", פונעם יוטוב קאנאל עוועקרעסט דראמע, בערך צוויי שעה לאנג.

עס איז א מעשה פון קאול, א שטילער טאטע, וועמען מען האט אמאל גערופן „דער שאטן", דער געפערלעכסטער שיסער אין גאנצן ווילדן מערב. ער האט פארלאזט דאס אלטע לעבן כדי זיין קליין טעכטערל מאיא זאל אויפוואקסן אין רו, אבער אין דער שטאט סילוועך קריק לאזט מען אים נישט רואיג. ער שטעלט זיך צו העלפן א משפחה וואס מען ווייל איר צוגזלען איר זילבער־מינע, און וויפיל מען זאל אים נישט פארשעמען, פאלט יעדער שונא סוף כל סוף פאר אים, וועט מען דערקענט וועך ער איז.

מיר האבן געהאלטן אלע געשעענישן לויט דער ריי, אבער די מעשה איז אנגעפאסט פאר א היימישן לייענער: דער „קאנטראקט־חתונה" פון דער ענגלישער מעשה וועלט דא דערציילט ווי א פשוטע שותפות אויף ניינציג טעג, אן קיין ליבשאפט; א שידוך וועלט נאר דערמאנט; שלעכטע ווערטער זענען אויסגעלאזט; און די שיסעריען וועלן דערציילט קורץ, אן פרטים.

קאפיטל איינס

ארויס פון דער באנדע

עס איז געווען א הייסער טאג אינעם ווילדן מערב, אין א געגנט וואו מען האט מער געהערט שיסעריין ווי פייגעלעך. אויף א פערד, מיט א קליין מיידעלע פאר זיך אין זאטל, איז געריטן א שטילער מאן מיט א ברייטן הוט. זיין נאמען איז געווען קאול. דאס מיידעלע, זיין איינציגע טאכטער, האט געהייסן מאיא.

דער ווילדער מערב

„מאיא," האט ער געזאגט, „היינט נעם איך דיך ארויס פון דאנען. מער נישט קיין יאגן נאך גנבים פאר געלט, מער נישט קיין שיסעריין יעדן טאג."

„וואו דער טאטע גייט, דארט גייט מאיא," האט זי געענטפערט, ווי א דערוואקסענע.

אבער באלד האט זי זיך אויסגעדרייט. „טאטע, א סך פערד יאגן זיך נאך אונז!"

א גאנצע כאפטע רייטער האט זיי ארומגערינגלט. דאס זענען געווען די לייט פון דער „שווארצער באנדע", די געפערלעכסטע חבורה אין גאנצן קעניאן. זייער פירער האט אויסגעשריגן: „קאול, דער שאטן! דער בעסטער יעגער וואס אונזער באנדע האט אמאל געהאט! ווייסטו נישט די כללים? פון אונז גייט מען נישט אוועק לעבעדיג!"

„איך וויל גארנישט פון אייך," האט קאול רואיג געזאגט. „נאר אז מען זאל מיך לאזן גיין מיט מיין קינד."

„ווער עס גייט אוועק, פארראט די גאנצע באנדע!"

„אויב מיר ווילן אוועקגיין, וועט אונז קיינער נישט אפשטעלן."

„אויב אזוי, זאל מען זען צי איר קומט אריבער לעבעדיג! פייער!"

די שיסעריי האט נישט געדויערט לאנג. קאול האט געשאסן אהער און אהין, מאיא האט אים געהאלפן אנווייזן פון וואנען די קוילן קומען, און באלד זענען די רייטער געלעגן אויף דער ערד אדער אנטלאפן. קאול האט נישט אפילו אויסגעדרייט דעם קאפ.

„טאטע, וואוהין פארן מיר יעצט?“

„מיר נעמען די באן קיין סילוועד קריק. דארט וועלן מיר דיר געפינען א רואיג לעבן.“

✦

„די באן פארט ארויס פון שווארצן קעניאן! די נעקסטע סטאנציע, סילוועד קריק!“ האט דער קאנדוקטאר אויסגערופן.

דער קאנדוקטאר אויפן באן

„וועמ מיר קומען אן,“ האט קאול צוגעזאגט, „נעם איך דיך דאס ערשטע צו עסן א גוט שטיקל פלייש.“

„גוט, טאטע.“ נאך א רגע האט מאיא זיך אויפגעשטעלט. „טאטע, איך הער א טיקן. ס'איז א באמבע וואס ציילט אראפ!“

„וואס? פון וואנען קומט דער קול?“

„פון הינטן. די באמבע איז באהאלטן דארט.“

מאיא האט געהאט א מערקווירדיגן גהער. זי האט געקענט הערן א זייגער דורך א וואנט, א ביקס וואס מען גרייט צו פון ווייטן, און אפילו דעם פארב פון א שטיוול אויף א דיל. קאול האט איר געגלייבט אויפן ארט.

„קום, מיר מוזן ארויסנעמען די מענטשן פריער.“

זיי זענען אריין אין דעם טיערן וואגאן פון די רייכע פאסאזשירן. דארט זענען געזעסן פיינע לייט ביי געדעקטע טישן. „האי!“ האט איינער געשריגן. „דער פשוטער וואגאן איז פארנט! אזעלכע ארבעטער געהערן נישט דא!“

„איך האב נישט באצאלט צו זיצן מיט שמוציגע אריימעלייט,“ האט א צווייטער געריידט. „וואו איז די וועכטער? וואפט זיי ארויס!“

מאיא האט זיך נישט געקימערט. „טאטע, דער קול איז גראד דא אין דעם וואגאן.“ זי האט שטילערהייט צוגעגעבן: „קוק אויף דעם מאן מיטן רויטן זאק. ער פירט זיך מאדנע.“

„אלע מענטשן, גייט ארויס תיכף!“ האט קאול אויסגערופן. „ס'איז דא א באמבע אין דעם וואגאן!“

„א באמבע?“ האבן זיי זיך צעלאכט. „א קינד שפילט זיך אין שרעקן? דאס איז נישט קיין ארט פאר שפילעכלעך!“

„מאיאס גהער האט זיך נאך קיינמאל נישט געטעות," האט קאול געזאגט. „די באמבע וועט באלד אויפרייסן. גייט פארנט אין וואגאן, און נעמט גארנישט מיט."

„א פשוטער בילעט וויל מיר באפעלן?" האט א רייכער מאן געשריגן. „אן קיין פעקלעך? איך מיין אז איר זענט גנבים וואס ווילן אונז ארויסלאקן כדי צו רויבן!"

דער וועכטער איז צוגעקומען. „איר האט אויפגערעגט מיינע חשובע פאסאזשירן. גייט אוועק, אדער איך וועל ניצן כח."

קאול האט נישט געווארט. ער איז צוגעגאנגען צום מאן מיטן רויטן זאק און אים אויסגעדרייט די הענט. דער זאק איז געפאלן און זיך געעפנט. אבער אינעווייניג איז נישט געווען קיין באמבע.

„דא האט איר!" האבן די רייכע געלאכט. „קיין באמבע נישטא! זיי האבן אונז פארדארבן דאס מיטאג. זאלן זיי באצאלן!"

„הערסטו נאך?" האט קאול געפרעגט.

„יא, טאטע. און עס טיקט שנעלער ווי פריער."

„זוך ווייטער. נאר איין מינוט איז געבליבן."

דער וועכטער האט שוין געשריגן: „בינדט זיי צו! קניט אנידער, הענט אויפן קאפ!"

און דער מאן מיטן רויטן זאק האט זיך געשמייכלט. „דיין טאכטער הערט עס, יא? זאל זי אליין געפינען." יעצט האט קאול פארשטאנען: דאס איז דער וואס האט אוועקגעשטעלט די באמבע, און ער ווייסט אז די צייט לויפט.

„דאס איז די לעצטע ווארענונג,“ האט קאול געזאגט. „אלע גייען ארויס יעצט.“

וועו זיי האבן נאך אלץ נישט געוואלט, האט מאיא, א קליין מיידעלע פון זיבן יאר, אויפגעהויבן איינעם פון די שוועריע טישן מיט איין האנט. די פאסאזשירן האבן אויסגעשריגן פון שרעק. „וואס איז דאס פאר א קינד? ווי אזוי איז דאס מעגלעך?“

„איך וויל אייך נישט וויי טון,“ האט זי געזאגט. „גייט שוין!“

יעצט זענען זיי געלאפן, איינער איבערן אנדערן. איין פרוי האט זיך נאך געהאלטן ביי אירע צירונג. „דאס זענען אלע מיינע אוצרות! איך לאז זיי נישט!“

„קומט, דאס לעבן איז מער ווערט ווי צירונג,“ האט קאול איר געזאגט, און זי איז אויך אוועק.

„אלע זענען שוין אריבער,“ האט ער געזאגט. „מאיא, לאמיר אנהייבן.“

„פערציג סעקונדעס,“ האט דער פארברעכער געלאכט. „דו קענסט ראטעווען דעם וואגאן, אבער נישט די גאנצע באן.“

קאול האט פארמאכט די טיר צום פארנטיגן וואגאן. „לאזט קיינעם נישט צוריקקומען!“

„טאטע, נאר פופצן סעקונדעס!“

„דער האקן וואס פארבינדט די וואגאנען איז פארקלעמט! מאיא, לייג זיך אראפ!“

ער האט געשאסן אין דעם האקן, און דער וואגאן האט זיך אפגעריסן. „ציט אראפ דעם טארמאז־העבטל ביז צום סוף!“ מאיא האט געצויגן מיט אלע כחות. „דער טארמאז איז אינגאנצן אן!“

„שפרינג אריבער יעצט! כאפ מיין האנט!“

„טאטע, כאפ מיך!“

זיי זענען אריבערגעשפרונגען פונקט אין דער לעצטער סעקונדע. הינטער זיי האט דער אפגעריסענער וואגאן אויפגעריסן מיט א שרעקלעכן קנאל, אבער די גאנצע באן מיט אלע מענטשן איז געבליבן גאנץ.

דער וועכטער האט אוועקגעפירט דעם פארברעכער אין קייטן. „א דאנק פאר אייער הילף, מיין הער.“

די פאסאזשירן האבן געשטאנען מיט אראפגעלאזטע קעפ. „מיר האבן אייך נישט געגלייבט. איר האט גערעטעוועט די גאנצע באן.“ „א דאנק, קינד, פארן אונז ראטעוועט.“

„טאטע,“ האט מאיא געפרעגט, „האבן זיי נישט פריער געזאגט אז איך זאג ליגנס?“

„דו ביסט געווען וואונדערבאר, מאיא. קימער דיך נישט פון זיי.“ צו די פאסאזשירן האט ער נאר צוגעגעבן: „דאס נעקסטע מאל, וועז א פשוטער מענטש גיט אייך אן עצה, הערט זיך צו.“

מאיא האט שוין געטראכט פון עפעס אנדערש. „טאטע, איז דא גוט פלייש אין סילוועד קריק? אן פלייש וועל איך נישט האבן קיין כח.“

„ווען מיר קומען אן, גייען מיר ערשט עסן, און נאכדעם געפינען מיר א רואיג ארט זיך צו באזעצן.“

קאפיטל צוויי

א סטעיק אין סילוואר קריק

אין סילוואר קריק זענען זיי אריין אין דעם בעסטן עסן־הויז אין שטאט. מאיא האט באקומען א גרויסן סטעיק און האט אנגעהויבן עסן ווי א פערד נאך א לאנגן וועג. „ענדליך פלייש! נאך איין טאג טרוקן ברויט וואלט איך געשטארבן פון הונגער.“

„פאמעלעך,“ האט קאול געלאכט. „דער סטעיק וועט נישט אנטלויפן, אבער דו וועסט זיך דערשטיקן אויב דו עסט אזוי שנעל.“

ביים נעבנדיגן טיש איז געזעסן א יונגע פרוי, אליין, און איר דינער האט איר שטיל עפעס איבערגעגעבן. „איר זענט געקומען צום באגעגעניש פונעם שידוך וואס די משפחה האט אנגעגרייט, אבער ער האט יעצט געשיקט ווארט אז ער קען נישט קומען.“

„נישט אז ער קען נישט,“ האט זי געזאגט מיט א קאלטן קול. „גדעון האט אים אפגעשרעקט. ער וויל נישט אז איך זאל חתונה האבן פארן טערמין.“

דאס איז געווען מיס ליליען אשפארד, די יורשטע פון דער גרויסער זילבער־מינע פון סילוואר קריק. איר פאטער, דער אלטער הער אשפארד, האט איבערגעלאזט א צוואה: זי קען נישט ירשענען די מינע אויב זי האט נישט חתונה ביז א געוויסן טאג. ווען דער טערמין קומט אן, נעמט איבער דער מעיאר פון

שטאט, גדעון, די מינע „אין נאמען פון דער שטאט", און דעמאלט וועט מען זי שוין קיינמאל נישט צוריקקריגן.

„איך וועל נישט לאזן א פרעמדן נעמען מיין מינע נאר ווייל ער האט מיט מיר געמאכט א שידוך," האט זי געזאגט. „וואס איך דארף איז נישט קיין עכטער שידוך, נאר א מענטש וואס חתמ'עט אויף די פאפירן, שטייט ביי מיר וועט מען דארף, און ווייסט וואו זיין גרענץ איז."

מאיא האט אלעס געהערט. „טאטע," האט זי געשושקעט, „די דאזיגע פרוי זוכט עמעצן. דו קענסט איר העלפן."

„מיש זיך נישט אין דערוואקסענע זאכן. עס דיין סטעיק."

אין דער זעלבער רגע זענען אריין א פאר גראבע יונגען מיט ביקסן אויף די זייטן. „מען האט דיך אפגעזאגט, הא?" האבן זיי געלאכט צו ליליען. „אונזער באלעבאס איז פריי. ער קען דיר מאכן געזעלשאפט."

„איר זענט נישט דער וועמען איך ווארט," האט זי געזאגט. „גייט אוועק."

דער הויפט פון זיי האט זי אנגעכאפט ביים ארעם. „איך גיב דיר א געלענהייט אוועקצוגיין מיט כבוד," האט זי געזאגט שטרענג. „לאז מיך נישט עס זאגן נאכאמאל."

„טאטע," האט מאיא געפרעגט, „האט ער נישט געהערט אז זי האט געזאגט גיי אוועק?"

„ער האט געהערט. ער מיינט נאר אז קיינער וועט אים נישט מאכן באצאלן.“

מאיא איז אראפ פון שטול און צוגעגאנגען. „די פרוי האט דיר געזאגט לאז אפ.“

„פיצל, גיי צוריק צו דיין עסן. דאס איז דערוואקסענע געשעפטן.“

„איך זאג עס דאס צווייטע מאל. לאז אפ, אדער איך וועי ברוגז.“

„אנטלויף, אדער איך בינד דיך אויך צו!“ ער האט ארויסגעכאפט די ביקס. אבער איידער ער האט זיך באוועגט, האט מאיא שוין געשאסן, און די ביקס איז ארויסגעפלויגן פון זיין האנט. זיינע לייט האבן זיך געווארפן אויף איר, און זי האט געשאסן אהער און אהין, אבער נאר אין די שטולן און טישן, קיינמאל נישט אין א מענטש. איינער נאכן אנדערן זענען זיי געפאלן אונטער די צעבראכענע מעבל.

„באלעבאס, דאס קינד איז משוגע שטארק! דאס איז נישט נארמאל!“

„איך האב נישט געוואלט שטערן,“ האט מאיא געזאגט. „איך האב דיר געזאגט לאזן די פרוי אין רו, און דו האסט נישט געוואלט. איך האב געמוזט שנעל ענדיגן, ווייל מיין סטעיק ווערט קאלט.“

„מאיא, קום צוריק,“ האט קאול געופן פון זיין טיש. „דיין סטעיק ווערט באמת קאלט.“

„איך גיי נישט צוריק ביז ער הערט אויף. זאל ער צוזאגן אז ער רירט נישט אן די ביקס.“

„מיין טאכטער'ס פארשלאג איז יושרדיג,“ האט קאול געזאגט. „דו זאלסט אים אננעמען.“

„וואס ווילסטו?!“ האט דער יונג געשריגן. „איך ארבעט פאר ראקער! איך בין דער צווייטער נאך אים אין דער גרעסטער באנדע אין דער געגנט!“

„טאטע, ווער איז ראקער?“ האט מאיא געפרעגט. „איך קען אים נישט. איז ער באמת אזוי שטארק?“

„איך ווייס נישט, מאיא. אבער ער איז נישט קיין גלייכן צו מיין קלוגער טאכטער.“

„אה, דערפאר קען איך אים נישט.“

ליליען האט געקוקט מיט אויפגעריסענע אויגן. „זי האט יעדעס מאל אויסגעמיטן צו טרעפן א מענטש,“ האט זי געטראכט. „א קינד אין איר עלטער זאל נישט האבן אזא שכל. ווער זענען די מענטשן? אפשר קענען זיי מיר העלפן מיט דער מינע.“

„פאטער,“ האט מאיא געזאגט, „איך האב נאר געשאסן אין די שטולן. איך האב דיר צוגעזאגט, און מאיא האלט ווארט.“

באלד איז אריינגעקומען דער באלעבאס אליין, ראקער, מיט א גאנצע מחנה. „ווער האט זיך דערוועגט צו שיסן אויף מיין געביט און פארקלעמען מיין מאן אונטער א שטול?“

„ראקער, זיי זענען עס! דער דאזיגער מיט דעם קינד! זי האט אויפֿ מיר געצילט!“

ראקער האט זיך אויסגעדרייט צו קאול, גרייט צו שרייען, און פלוצלונג איז זיין פנים געווארן ווייס ווי קאלך. „דו... דו ביסט עס?“

„באלעבאס, וואס טוסטו?“ האבן זיינע לייט געשריגן, ווען ראקער איז אראפּ אויפֿ די קני. „פארוואס קניסטו פאר א פרעמדן?“

„שווייג, נאר!“ האט ער געשריגן. „ווייסטו דען מיט וועמען דו האסט זיך אנגעהויבן? בעט מחילה מיט מיר, אויב דו ווילסט לעבן! מיין הער, איך בין שולדיג, שענקט מיר דאס לעבן.“

„ראקער,“ האט קאול רואיג געזאגט, „דיין מאן ווייסט גארנישט. דו ווייסט אז איך האב פיינט ווען מען שטערט מיך, בפרט ביים עסן.“

„איר זענט גערעכט, הער קאול. דער נאר האט אייך צעשטערט די שטימונג.“

„גוט, באהאנדל עס אליין. אזעלכע קלייניגקייטן אינטערעסירן מיך נישט. און געדענק: היינט האסטו מיך נישט געזען, יא?“

„יא, יא! איך האב היינט קיינעם נישט געזען. וואס איר זאגט.“ ער האט זיך נישט געקענט איינהאלטן. „אבער מיין הער, פארוואס זענט איר געקומען קיין סילוועֿר קריק?“

קאול אינעם עסן־הויז

„איך האב נישט קיין אינטערעס אין דיין געביט. איך האב נאר געברענגט מיין טאכטער צו געפינען אן ארט וואו מען הערט נישט יעדן טאג שיסעריין.“

„אז איר זענט דא, וועלן א סך מענטשן נישט קענען שלאפן ביינאכט. קיינער וועט נישט גלייבן אז איר זענט דא נאר פאר א רואיג לעבן.“

„אויב אזוי, זאלן זיי גלייבן אז איך בין קיינמאל נישט געקומען. וואס היינט איז געשען, ענדיגט זיך דא. מיין נאמען בלייבט אין דעם עסן־הויז. האלט דיינע לייט ביי דער האנט, אנשטאט צו ווייזן געטריישאפט, און זאלן זיי נישט שטערן מענטשן ביים עסן.“

„איך וועל מאכן אז אלע זאלן שווייגן, און באצאלן פאר דעם שאדן.“

„און שטיי אויף שוין. אז דו קניסט צו לאנג, וועלן מענטשן מיינען אז איך האב דאס ליב.“

א קאנטראקט פאר ניינציג טעג

ווען די לייט זענען אוועק, האט ליליען אשפארד זיך צוגעבויגן צו מאיא. „דו ביסט מאיא, יא? דו האסט מיר פריער געהאלפן. וואס קען איך פאר דיר טון?“

„מומע,“ האט מאיא געזאגט, „דו דארפסט עמעצן אויף די פאפירן, און מיין טאטע קען דיר העלפן. ער קאכט, ער שיסט, און ער טוט קיינמאל נישט וויי קיין שוואכן.“

„מיר קענען זי קוים א האלבע שעה,“ האט קאול געזאגט. „און דו לויבסט מיך שוין?“

„ווייל מאיא וויל א היים,“ האט זי געענטפערט. „מיט א מומע וואס מען גייט מיט איר אהיים.“

ליליען האט זיי איינגעלאדנט ארויף אין א פריוואטן צימער. „זי איז געוועכט. איך דארף עמעצן וואס זאל לייזן מיינע צרות, און איך בין אייך דאנקבאר פאר דער הילף.“

„דו זעסט נישט אויס ווי א מענטש וואס ווארט אז מען זאל זי ראטעווען,“ האט קאול באמערקט. „דו האסט געהאט אן אנדערן פלאן, אויב מיר וואלטן זיך נישט אריינגעמישט.“

„איך האב געהאט א פלאן, אבער ער וואלט געמאכט די זאך ערגער. איר האט מיר געשפארט א סך צרות.“

„פיינע ליידיס דאנקען נישט סתם אזוי. דו האסט אונז אהער געברענגט צו מאכן אן אפמאך.“

„איך האב ליב צו רעדן מיט מענטשן וואס זעען דאס גאנצע בילד. איך וועל זיין קלאר. מיין פאטערס צוואה פאדערט אז איך זאל האבן חתונה ביזן טערמין, אדער די מינע גייט צו גדעון. איך וועל נישט מאכן קיין שידוך מיט א פרעמדן. אבער מיינע אדוואקאטן זאגן אז דער צוואה'ס לשון לאזט צו אן אנדערן וועג: א מאן וואס חתמ'עט אלס שותף און באשיצער פון דער משפחה, אויף א באשטימטע צייט, און שטייט ביי מיר פאר דער שטאט. איך דארף א מענטש וואס וויסט גרעניצן און וועט מיך נישט פארראטן.“

„מיר האבן זיך יעצט געטראפן. פארוואס גלייבסטו אז גדעון וועט מיך נישט אפקויפן?“

„א מאן וואס האט געמאכט ראקער קניען, וועט זיך נישט בויגן פאר גאלדענע מטבעות. דו און מאיא באקומען א היים, איך האלט די מינע, און קיינער איז נישט שולדיג דעם אנדערן.“

„פשוטע אפמאכן באהאלטן געווענליך די גרעסטע צרות.“

„דערפאר דארף איך עמעצן וואס וועט נישט אנטלויפן וועז די צרות קומען.“

„איך האב געברענגט מאיא אהער צו אנטלויפן פון אונזער אלטן לעבן. דיינע צרות זענען נישט דאס רואיגע לעבן וואס מיר זענען געקומען זוכן.“

„איך וועל דיך נישט בעטן צו קעמפן פאר מיר פאר דער מינע. דו דארפסט נאר שטיין ביי מיר ווי מיין שותף, וועז מען דארף.“

„טאטע,“ האט מאיא אריינגעכאפט, „איך וויל א היים, א מומע וואס מיר עסן מיט איר און גייען מיט איר אהיים, און אז מען פרעגט, קען איך זאגן: דאס איז מיין משפחה.“

„א משפחה מאכט מען נישט מיט א חתימה אויף א פאפיר, מאיא.“

„אבער מיר קענען ערשט חתמ'ענען, און וועלן א משפחה פאמעלעך.“

„דו האסט געזאגט אז איך דארף זיך נישט אריינמישן,“ האט קאול געזאגט צו ליליען. „אבער וועז גדעון וועט הערן אז דו האסט א שותף, וועט ער נישט ציהלן נאר אויף דיר.“

„איך ווייס. דערפאר צווינג איך דיך נישט.“

מאיא האט שוין ארויסגענומען פון איר טאש א פעקל פאפירן. „דא זענען דעם טאטנס אלע פאפירן. איך מיין אז די מומע דארף הילף.“

„מאיא, ווי אזוי האסטו באקומען די פאפירן?“

„איך מיין אז די מומע קען זיין אונזער משפחה. דערפאר.“

„ניינציג טעג,“ האט ליליען געזאגט. „איך וועל אייך באזארגן ריכטיגע פאפירן דא אין שטאט, און מאיא וועט באקומען די בעסטע לערנונג וואס איז דא.“

„נאך איין זאך,“ האט קאול געזאגט. „דו מוזט מיר זאגן ערשט, יעדע זאך וואס קען שאטן מאיא.“

„אפגעמאכט.“

ביים שטאטישן גאריכט האט מען געחתמ'עט. „די חתימה איז פארטיג,“ האט דער באאמטער געזאגט. „לויט דעם געזעץ זענט איר יעצט שותפים לויט דער צוואה, אויף ניינציג טעג.“

א גאס אין סילוועד קריק

„הערליך!“ האט מאיא געשריגן. „יעצט קען איך זאגן אז איך האב א משפחה!“

„דו קליינע שטיפערין. דאס נעקסטע מאל וועל איך נישט נאכגעבן אזוי גרינג.“

„דו האסט געהאט א סך געלעגנהייטן צו זאגן ניין," האט ליליען געזאגט, „און דו האסט פונדעסטוועגן געחתמ'עט."

„איך קען נישט זאגן ניין ווען מאיא וויל עפעס."

„קומט וואוינען אין מיין הויף היינט ביינאכט. ס'איז דא א באזונדער גאסט־הויז מיט שטובן און א קיך."

„איז דא סטעיק אין קיך?"

„פון היינט אן וועט זיין."

„וואוירט אויף אונז, מומע. מיר נעמען אונזערע פעקלעך פון דער סטאנציע און קומען תיכף צוריק."

„זארגט נישט. איך וואוירט דא. איך גיי נישט אוועק."

אבער וועו זיי זענען צוריקגעקומען, האט מאיא אויסגעשריגן: „טאטע! א שלעכטער מאן ציהלט מיט א ביקס אויף דער מומע!"

„מאיא, קענסטו אים אריסשיסן די ביקס פון האנט?"

„די מומע שטייט אין וועג. איך האב מורא איך וועל זי טרעפן."

אין א רגע האבן די רוצחים אריינגעשטופט ליליען אין א וואגן און זענען אוועקגעפלויגן. „טאטע, וואס טוען מיר? די שלעכטע לייט האבן אוועקגענומען די מומע!"

„ס'איז גוט, מאיא. קיינער וועט איר גארנישט טון. קענסטו הערן וואו דער וואגן איז?"

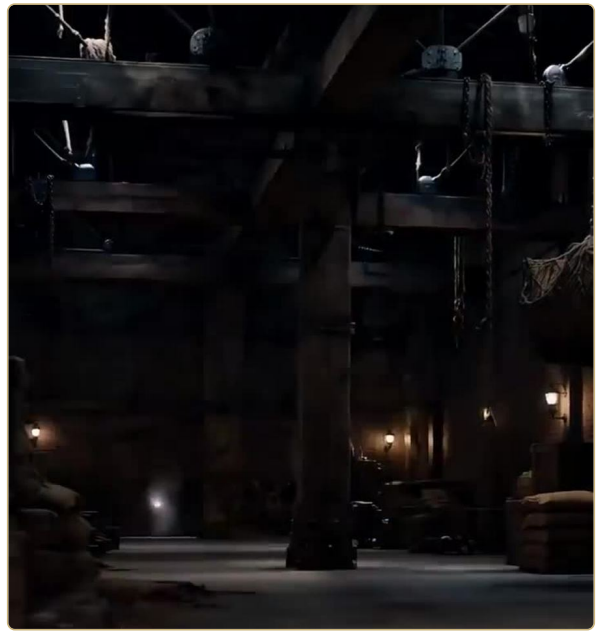
„זיי זענען נאך נישט ווייט. איך הער די רעדער. זיי שטעלן זיך נישט אפ, דער קול גייט אהין.“

„וען מיר קומען אן, שיס נישט גלייך. ערשט געפין ליליען, נאכדעם זע וואו די ביקס ציהלט.“

„מאיא ווייסט. אויב מען זעט נישט קלאר דעם ציל, ציט מען נישט דעם צינגל.“

אין דער אלטער מינע

אין אן אלטער, פארלאזטער מינע אינדרויסן פון שטאט, האבן די רוצחים אוועקגעזעצט ליליען, צוגעבונדן מיט שטריק. „באלעבאס,“ האט איינער געפרעגט, „איז עס באמת אין ארדענונג אז מיר האבן געכאפט די אשפארד יורשטע? וועט מען נישט קומען נאך אונז?“

די אלטע, פארלאזטע מינע

„פון וואס האסטו מורא? דער מעיאר שטייט הינטער אונז.“

זייער הויפט, א הארטער מאן מיטן נאמען קעין, האט געלייגט א פאפיר פאר ליליען. „מעיאר גדעון לאדנט אייך איין צוליב איין פשוטע זאך. חתמ'עט דא, גיט איבער די מינע צו גדעון, און איך וועל אייך נישט מאכן קיין שווערינקייטן."

„דער מעיאר רופט א כאפעריי אן איינלאדונג? זעט אויס אז זיין ווערטערבוך און דאס געזעץ שטימען נישט."

„דאס געזעץ טייטשן די וואס לעבן. חתמ'עט און איר גייט ארויס לעבעדיג."

„אויב גדעון וואלט געהאט די רעכט צו נעמען די מינע, וואלט ער נישט געדארפט א ווערטלאזן שלעגער ווי דיר, צו באהאלטן מיך אין אזא ארט."

„ער וויל נאר אז עס זאל אויסזען ווי איר האט אפגעזאגט פון זיך אליין. בעסער פאר אלע."

פלוצלינג האט זיך דערהערט א קליין קול פון אויבן: „שלעכטער מאן, לאז די מומע תיכף אפ!" מאיא איז געשטאנען אויף א הויכן ברעט, מיט איר קליינער ביקס אין האנט.

„פון וואנען ביסטו געקומען, פיצל?"

„דער טאטע זאגט, איידער מען ציהלט אויף א מענטש, זאל מען זיין זיכער אז מען קען שיסן שנעלער."

„קינד, איך עצה דיר צו קומען אראפ. דיין קליינע ביקס וועט זי נישט ראטעווען."

„מאיא, שיס נישט!" האט ליליען געשריגן. „גיי זוך קאול!"

„זארג נישט, מומע. מאיא וועט נישט טרעפן די מומע. מאך צו די אויגן.“

אין איין רגע האט מאיא אויסגעלאשן דעם לאמטערן. אין דער פינצטערניש האט מען נאר געהערט שיסן, און וועו עס איז געווארן שטיל, זענען די שטריק פון ליליען געווען צעשאסן און די ביקסן פון די רוצחים אויף דער ערד.

„ווי אזוי זוכסטו צילן אפילו אין דער פינצטער?“ האט ליליען געפרעגט, נישט גלייבנדיג.

„מאיא הערט וואו די ביקס איז, און געדענקט וואו דער שטריק איז.“

קעין האט אנגעכאפט ליליען פון הינטן. „נאך איין טריט, און זי שטארבט פאר דיינע אויגן!“ אבער מאיא האט נישט געווארט. מיט איין שאס פון ווייטן האט זי אים ארויסגעשלאגן די ביקס פון האנט.

„דער טאטע האט געזאגט, יעדער שאס מוז טרעפן דעם ציל.“

„זארג נישט וועגן מיר,“ האט ליליען געשריגן. „קעין איז נאך הינטער אונז!“

„מאיא קוקט אויף אים. דיין גארטל האט געקנאקט וועו דו האסט אנגעריט דעם האלסטער. גיב אויף, שלעכטער פעטער.“

קעין האט ארויסגעשלעפט א גרויסן אייזערנעם שילד און א שרויט־ביקס. „קליינע קוילן גייען נישט דורך דעם אייזן. דיין שפילעכל איז אומזיסט, קינד.“

„דער טאטע זאגט, ס'איז נישטא קיין אומזיסטע ביקס, נאר צילן וואס מען האט נאך נישט קלאר געזען.“

מאיא האט נישט געשאסן אין שילד. זי האט געשאסן אין א שטריק אויבן, און א שווערער מינע־וואגן איז אראפגעלאפן אויף די רעלסן און פארקלעמט דעם רוצח'ס פיס. „קעין, העלף מיר! ציה מיך ארויס! ס'איז אזוי שווער!“

„דו קענסט אים גיין העלפן,“ האט מאיא געזאגט, „אבער ריר נישט אן די ביקס אויף דער ערד. מאיא דארף נישט קוקן אויף דיר די גאנצע צייט. דיינע שטיוול קלאפן זייער הויך ווען דו גייסט.“

„יעצט פארשטיי איך,“ האט ליליען געזאגט, „פארוואס דיין טאטע לאזט דיך שטענדיג ווארענען ערשט.“

„ווייל ווען די קויל פליט ארויס, קען מען זי נישט צוריקרופן.“

„אז מיר גייען פון דאנען, וועל איך דיר קויפן א סך שפילעכלעך,“ האט ליליען צוגעזאגט. „מאיאס שפילעכלעך זענען געבליבן אויף דער סטאנציע,“ האט זי מיט א קרעכץ געזאגט.

„קיינער פון אייך גייט נישט ארויס היינט!“ האט קעין געשריגן. אבער אינדרויסן איז פלוצלינג געווארן שטיל.

„די שיסעריי אינדרויסן האט זיך אפגעשטעלט. מאיא, האט קאול גערופן הילף?“

„ניין, מומע. נאר מיר צוויי.“

אין דער טיר איז אריינגעקומען קאול, רואיג ווי תמיד. „דער טאטע איז א ביסל שפעט!“

„דער טאטע איז א ביסל שפעט!“

„עמעצער אויפן וועג האט זיך נישט געוואלט אפטרעטן. האסטו פארשוועגדט קוילן?“

„ניין. יעדער שאס איז געווען נוצלעך.“

„וואס איז געווען מיט די שיסעריין אינדרויסן?“ האט ליליען געפרעגט.

„דו מיינסט די זיבן און ניינציג מענטשן אינדרויסן? מען האט זיי שוין אנטוואפנט און אוועקגעלייגט. דריי זענען אנטלאפן געגוג שנעל.“

„ס'איז אוממעגלעך!“ האט קעין געשריגן. „ס'זענען געווען כמעט הונדערט מענטשן!“

„יעצט ביסטו געבליבן אליין.“

„ווער זענט אירˀ“

„א קינד וואס האט יעצט געפונען א משפחה,“ האט מאיא געזאגט.

„און א שותף וואס האט יעצט געחתמ'עט און שוין געמוזט באהאנדלען צרות.“

„האט גדעון דיך געשיקט צו צווינגען מיך אפגעבן די מינע,“ האט ליליען געפרעגט, „אדער צו פרובירן מיין נייעם שותפˀ“

„מען האט מיר נאר געזאגט צו ברענגען אייער חתימה. דער שותף איז נישט געווען אין פלאן.“

„אויב אזוי,“ האט קאול געזאגט, „גיי צוריק און זאג גדעון אז דער פלאן האט זיך געטוישט.“

„איך גיב זיך אונטער. אבער גדעון וועט נישט אויפהערן. ער קוקט שוין לאנג אויף דער אשפארד מינע. און יעצט וועט ער נאך מער משוגע ווערן.“

„ער וויל א סך זאכן. דאס מיינט נישט אז ער וועט זיי באקומען. נעם יעדן וואס אטעמט און גייט אוועק פון דאנען. איך בין נישט געקומען צו הרג'ענען. מאך מיך נישט טוישן מיין מיינונג.“

אויפן וועג אהיים האט ליליען ארויסגענומען א טאש מיט געלט. „נעם דאס, נעם מאיא און פאר אוועק פון סילוועך קריק. וואס היינט איז געשען איז ווייט העכער ווי אונזער אפמאך.“

„דו ביסט יעצט געכאפט געווארן, און דו יאגסט מיך שוין אוועק? דאס הערט זיך נישט ווי דאנקבארקייט.“

„ס'איז נישט דאנקבארקייט, ס'איז שכל. גדעון האט זיך געירט שנעלער ווי איך האב געמיינט. אויב איר גייט יעצט, קענט איר נאך אנטלויפן.“

„טאטע,“ האט מאיא געבעטן, „מאיא האט יעצט געפונען א משפחה. איך וויל זי נישט לאזן גלייך.“

„זעסט, דיין געלט קען אונז נישט אפקויפן.“

„אויב אזוי, דארפסטו פארשטיין: אז דו בלייבסט, שפילסטו שוין נישט נאר א שותף אויף פאפיר.“

„איך האב געחתמ'עט אויף ניינציג טעג. וועך עס רירט אן מיין שותפטע און מיין טאכטער, דאס איז מיין זאך.“

„דער טאטע קען האלטן די ליניע,“ האט מאיא צוגעגעבן. „און מאיא וועט אויך העלפן.“

„דו ביסט נאך אזוי יונג. דו זאלסט נישט טראכטן יעדן טאג ווי אזוי צו שיסן.“

„מאיא טראכט נישט דערפון יעדן טאג. נאר וועך שלעכטע מענטשן האבן ביקסן.“

קאפיטל פינף

דאס הארכער אינעם בלומען־טאפ

אינעם אשפארד הויף האט ליליען געזאגט: „דאס איז מיין היים. דא וועט גארנישט געשען.“

„היינט האט מען דיך געכאפט ביים טיר פונעם גאריכט,“ האט קאול געענטפערט. „דאס ווארט ,היים‘ גיט נאך נישט קיין זיכערקייט.“

„מומע,“ האט מאיא דערקלערט, „דער טאטע קוקט שטענדיג איבער די טירן און פענצטער וועו ער קומט אריין אין א צימער. נישט ווייל ער האט נישט ליב דיין הויז.“ זי איז שוין געקראכן אונטערן סאפע. „טאטע, נישטא קיין פאלן אונטערן סאפע. נאר א קנעפל און א סך שטויב.“

„הער ווייטער. ריר גארנישט נישט אן.“

„איז דאס ווי אזוי איר צוויי קוקט געוועלך איבער א צימער?“ האט ליליען געפרעגט.

„אמאל איז עס געווען כדי צו בלייבן לעבן. יעצט איז עס כדי דו זאלסט קענען רואיג שלאפן.“

„דו האסט א וועג צו מאכן זאכן הערן זיך גרינגער.“

„איך לאז נאר אויס די אומנוצלעכע טיילן.“

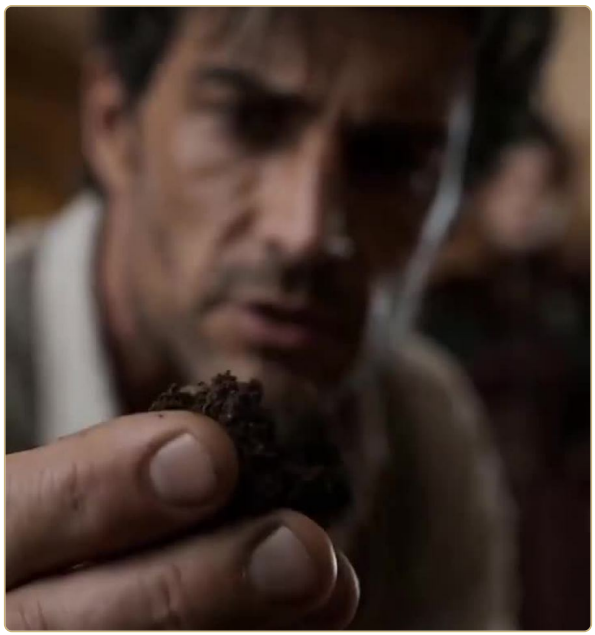
„טאטע, אונטערן טעפעך הער איך גארנישט. אבער ביים בלומען־טאפ הער איך א שוואכן טיקן.“

„גיי נישט נאענט. ווייז מיר נאר.“

„מומע, ס'איז נישט באהאלטן נאך א סטעיק אינעם בלומען־טאפ, יא?“

„דער טאפ שטייט דא שוין לאנג.“

„ס'איז נישט דער בלום. ס'איז עפעס אנדערש.“ קאול האט פארזיכטיג ארויסגענומען פון דער ערד א קליין מעטאלן מאשינדל מיט א דראט. „עמעצער האט דאס באהאלטן אין דיין שטוב. די ערד איז שוין האלב טרוקן. עס ליגט דא אמוויניגסטנס א נאכט, מסתמא פון נעכטן.“

די ערד אינעם בלומען־טאפ

„טאטע, האט עס אונז געהערט די גאנצע צייט?“

„עמעצער האט עס געגוצט צו שיקן ארויס אלעס וואס מען רעדט דא אין שטילן.“

„אזוי האט גדעון געוואוסט אז איך גיי היינט צום שידוך־באגעגעניש,“ האט ליליען פארשטאנען. „ער וויל איך זאל מיינען אז איך האב נישט קיין אויסוועג, כדי איך זאל אננעמען וואס ער האט אנגעגרייט. אבער ער האט נישט געריכט אז איר וועט זיך באווייזן.“

„דער טאטע און איך זענען די שטארקסטע!“

קאול האט זיך צוגעבויגן צום הארכער. „הער גוט, גדעון. דו באהאלטסט נישט שלעכט, אבער דו האסט אויסגעקליבן דעם אומריכטיגן ארט.“

„מיין זילבער־מינע וועל איך דיר נישט איבערגעבן,“ האט ליליען צוגעגעבן. „גיב אויף כל זמן דו קענסט.“

„און דאס נעקסטע מאל,“ האט קאול געזאגט, „שיק נישט קיינעם מיך ,איינלאדן‘. אויב דו ווילסט מיך זען, קום אליין.“ ער האט צעדריקט דאס מאשינדל אין זיין האנט.

„טאטע, הערט עס שוין נישט?“

„עס הערט שוין נישט. אבער די אנדערע זייט האט שוין באקומען די בשורה.“

✦

אין דעם מעיאר'ס אפיס האט א געהילף איבערגעגעבן: „מעיאר, דאס הארכער אין אשפארד הויף איז אנטדעקט געוואָרן. און קעין האט דורכגעפאלן. זיינע לייט אויך.“

„דער נייער שותף, וואס הייסט ער?“

„קאול. קיין משפחה רעקארד, קיין פעסטע וואוינונג. ער איז אנגעקומען אין סילוועָר קריק היינט.“

„א מענטש וואס איז יעצט אנגעקומען אין שטאט, און ער דערוועגט זיך צו שטיין אין מיין וועג. ליליען האט זיך פלוצלינג אנגעשאפט א שותף און דערפילט די צוואה. יעצט קען זי ירשענען די מינע לויט'ן געזעץ.“

„זאל מען אפשטעלן דעם נעקסטן טריט?“

„ניין. אז זי האט זיך אזוי געאיילט, ווייזט אז זי האט מורא צו פארלירן די מינע. מיר וואָרטן. די זילבער־מינע וועט סוף כל סוף זיין מיינע.“

קאפיטל זעקס

די שולע פון די פיינע

דעם נעקסטן פרימארגן האט ליליען געערעדט מיט קאול וועגן מאיא. „מאיא קען נישט נאר לערנען צו אונטערשיידן שיסעריין. זי דארף אויך לערנען לייענען, מאניר, און ווי אזוי זיך צו באגיין מיט קינדער אין איר עלטער.“

„זי קען לייענען וועג־שילדן, ציילן קוילן, און זי וויסט ווען נישט צו שיסן. דאס איז שוין גענוג גוט.“

„מאיא ווייסט אויך נישט צו רעדן ביים עסן,“ האט מאיא געזאגט, „סיידן דער סטעיק איז באמת געשמאק.“

„אין שולע טאר מען נישט ארויסנעמען קיין ביקס,“ האט ליליען געווארנט. „אויב עמעצער טוט דיר וויי, זאג ערשט דער לערערין.“

„און אויב די לערערין הערט אויך נישט?“

„דעמאלט קום צוריק און זאג מיר. איך האב דיך איינגעשריבן אונטער א פשוטן נאמען. די שולע וויסט נישט אז דו ביסט פארבונדן מיט דער משפחה אשפארד.“

„ס'מאכט נישט אויס. מיר קענען זיין די בעסטע אן זיך אנשפארן אויפן משפחה נאמען.“

„איך פיר זי," האט קאול געזאגט. „דו בלייב אינדערהיים. גיב נישט גדעון נאך א געלעגנהייט צו כאפן דיך אליין."

אין דער פיינער שולע האט מען זיי גלייך אנגעקוקט פון אויבן ביז אונטן. „איר זענט געקומען צום אומריכטיגן ארט. דאס איז א שולע פאר אדלשטאנד, נישט פאר מענטשן ווי איר."

„איך שרייב איין מיין טאכטער. דער שכר־לימוד איז באצאלט."

„זי איז טאקע א תלמידה דא, אבער דאס מיינט נישט אז זי פאסט."

א מיידעל אין א פיינעם קלייד, ביאטריס קאלדוועל, די טאכטער פון א שולע־פארוואלטער, האט געקוקט אויף מאיאס שיך. „דיינע שיך האבן נאך בלאטע. האסטו נישט קיין קארעטע וואס ברענגט דיך? דאס איז נישט קיין דארף."

„אויפן וועג איז בלאטע, איז דאך זיכער אז די שיך האבן בלאטע."

אין דער מאניר־לעקציע האט מען געלערנט ווי אזוי צו גיין שיין, אויסגעגלייכט, לויט א צייכענונג אויף דער ערד, מיט פייל וואס ווייזן די ריכטונג. ביאטריס האט שטיל געשושקעט צו דער לערערין: „מאך די נייע זאל אויסזען שלעכט. מיין מאמע זיצט אויף דער שולע'ס פארוואלטונג. אויב דו ווילסט האלטן דיין שטעלע, טו וואס איך זאג."

די לערערין האט איבערגעדרייט די צייכענונג אויף פארקערט, און מאיא און ביאטריס האבן געמוזט גיין צוזאמען, טריט נאך

טריט. „לערערין, די פייל זענען דאך פארקערט!“ האט מאיא געזאגט. „מאך נישט קיין אויסרייד. הייב אן!“

ביאטריס האט עקשנות'דיג געטריבן אנדערש, און פלוצלינג האט זי זיך געווארפן אויף הינטן, גלייך ווי מאיא האט זי געשטופט. מאיא האט זי באוויזן צו כאפן ביים עלנבויגן, און דער בענדל פון איר קלייד, וואס איז געווען פארקניפט, האט זיך אפגעריסן. „לערערין! זי האט מיך דערשראקן!“

„א תלמידה וואס שטופט א חברטע!“ האט די לערערין געשריגן. „גיי צום דירעקטאר!“

✦

דער דירעקטאר, הער וויטמאר, האט שוין געהאלטן גרייט א פאפיר ווען קאול איז אנגעקומען. „איר זענט געקומען אין דער ריכטיגער צייט. אייער טאכטער האט זיך געענטפערט צו דער לערערין, צעשטערט די לעקציע, און אריפגעלייגט די הענט אויף מיס ביאטריס. חתמ'עט דא, נעמט אייער טאכטער און גייט. די שולע וועט נישט פארעפנטלעכן דעם מעשה.“

„איך האב נאך נישט געהערט מאיאס זייט,“ האט קאול רואיג געזאגט.

„מאיא האט זי נישט געשטופט,“ האט מאיא דערקלערט. „זי איז געפאלן, און מאיא האט זי געהאלטן ביים עלנבויגן. די צייכענונג איז געווען איבערגעדרייט, דער פייל האט געדארפט ווייזן רעכטס און די לערערין האט מיך געמאכט גיין לינקס. און דאס

איז אראפ פון ביאטריס'ס קלייד. עס איז געווען פארקניפט. עס וואלט עמעצן פארפלאנטערט.“

„א שטיקל בענדל באווייזט גארנישט.“

„אבער עס באווייזט,“ האט קאול געזאגט, „אז איר זענט געווען גרייט ארויסצוארפן א קינד איידער איר האט אויסגעפארשט.“

קאול האט זיך געווענדט צו ביאטריס. „זאג, האט זי דיך דערשראקן?“ ביאטריס האט א ויילע געשוויגן, און דאן געזאגט: „מאמע, מאיא האט מיך נישט געשטופט און נישט געשלאגן. איך האב מיט כוונה איבערגעדרייט די צייכענונג, און איך האב זיך אליין געווארפן צוריק. מאיא האט מיך נאר געכאפט.“

קאול אין דער פיינער שולע

„די ווערטער פון א קינד זענען נישט פעסט," האט די מאמע, פרוי קאלדוועל, געזאגט. „ווען זי האט געזאגט אז מאיא איז שולדיג, האט איר געגלייבט," האט קאול געענטפערט, „און יעצט זאגט זי אז נישט, גלייבט איר נישט."

„ווייסטו ווער איך בין? די משפחה קאלדוועל זיצט אויף דער שולע'ס פארוואלטונג. ערשט קוקט מען אויפן פאמיליע נאמען, דערנאך אויפן אמת. דו ווילסט בלייבן? גוט. קני אנידער, בעט מחילה ביי מיין טאכטער, און חתמ'ע די שאדן־פאפירן."

„אויף א שאדן קען מען רעדן. קניען, ניין."

באלד איז אריינגעקומען הער קאלדוועל אליין. „זיי זענען די וואס האבן געשלאגן מיין טאכטער?" ער האט אנגעקוקט קאול פון אויבן ביז אונטן. „דיין טאכטער מאכט צרות אין א שולע וואס איך שטיץ, און דו דערוועגסט זיך צו רעדן אזוי צו מיר?"

„מיין טאכטער האט קיינעם נישט וויי געטון און נישט געזאגט קיין ליגן. איך האב נישט קיין סיבה צו זיין העפלעך צו דיר."

„וויטמאר, גיב אים די רעכענונג." דער דירעקטאר האט פארגעלייענט: „שאדן צו דער לעקציע, פארלוסט פון כבוד, צער פאר א פארוואלטונג משפחה. אינגאנצן פופציג טויזנט דאלאר."

„איין בענדל און איין צייכענונג, פופציג טויזנט דאלאר?"

„אויב דו קענסט נישט באצאלן, קני און בעט מחילה, און נעם דיין טאכטער און גיי ארויס פון דער שולע."

„ביסטו זיכער אז דאס געלט וועט עס פארענטפערן? שרייב א קבלה.“ קאול האט ארויסגענומען א טשעק. „דאס איז א טשעק אויף גאלד פון דער אשפארד באנק.“

„ווי אזוי קען א פשוטער ווי דו האבן א טשעק פון דער אשפארד באנק? דאס מוז זיין געפעלשט! איך רוף די פאליציי!“

„דער טשעק איז עכט,“ האט זיך דערהערט א קול ביי דער טיר. ליליען אשפארד איז אריינגעקומען.

„מיס אשפארד! וואס טוט איר דא?“

„מאיא לערנט זיך דא. פארוואס זאל איך נישט זיין דא? קאול איז מיין שותף, און מאיא איז ווי מיין אייגן קינד.“

„מומע, זיי האבן געזאגט אז מאיא געהערט נישט דא.“

„דאס איז ווייל זיי זענען נישט ווערט דיך צו לערנען.“ זי האט זיך אויסגעדרייט צום דירעקטאר. „דער דינער אינדרויסן האט מיר דערציילט אלעס. איר האט איגנארירט די באווייזן, געוואלט צווינגען א טאטן צו קניען, און געראכנט א בענדל פאר פופציג טויזנט. די משפחה אשפארד האט מנדב געווען צו דער שולע כדי קינדער זאלן לערנען כבוד, נישט כדי איר זאלט זיי לערנען צו פייניגן אנדערע מיטן פאמיליע נאמען. קאלדוועל, איך מיין אז מען דארף שוין נישט דיין שטעלע אויף דער פארוואלטונג. איך האב די קבלה און עדות ווי איר האט געצוואונגען דעם טאטן צו קניען. דאס שטאטישע גריכט וועט אייך העלפן איבערצורעכענען.“

„מומע, טאר מאיא נאך לערנען דא?“

„ווילסטו בלייבן?“

„מאיא וויל לערנען, אבער מאיא האט נישט ליב אז זיי האבן געוואלט אז דער טאטע זאל קניען.“

„שולע איז פאר דיר צו לערנען, נישט פאר מיר צו ראטעווען כבוד,“ האט קאול געזאגט.

„מיס ליליען, איך פארשטיי, איך וועל עס באהאנדלען ווי עס דארף צו זיין,“ האט וויטמאר געשטאמלט.

„ניין, איך מיין נישט אז איר פארשטייט. איר דארפט שוין נישט ארבעטן דא.“

„בעט מחילה,“ האט מאיא געזאגט, „ביים טאטן און ביי מאיא אויך.“

„אנטשולדיגט,“ האבן זיי געמורמלט, און זענען אוועק מיט אראפגעלאזטע קעפ.

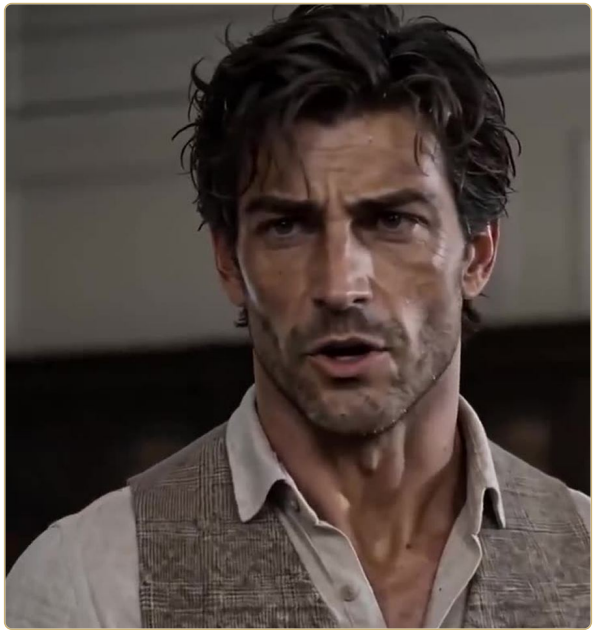
קאפיטל זיבן

די חתונה פון קלארע

„איך מוז נאך היינט גיין מיט מאיא צו מיין שוועסטערס חתונה,“ האט קאול געזאגט צו ליליען, ווען זיי זענען ארויס פון שולע.

„דיין שוועסטער האט היינט חתונה?“

„איך בין שוין צו לאנג אוועק. זי ווייל מיך אפשר נישט זען, אבער איך דארף גיין.“

„איך בין שוין צו לאנג אוועק“

„אויב אזוי, וועל איך אויך... איך וועל לאזן אנגרייטן א מתנה. איך ענדיג דא, גיי דו פאראויס.“

„טאטע, האט מאיא אויך א מומע?“ האט מאיא געפרעגט אויפן וועג.

„יא, שוין אלעמאל. זי הייסט קלארע.“

ביים טיר פונעם חתונה־זאל האט א וועכטער זיי אפגעשטעלט. „וואו איז אייער איינלאדונג? אן איינלאדונג קומט מען נישט אריין.“

„די כלה איז מיין שוועסטער, קלארע.“

„יעדן טאג קומט עפעס אן ארעמער קרוב וואס זאגט אז ער קען די כלה. אן איינלאדונג, דרייט זיך נישט דא.“

„דאס איז מאיאס מומע'ס חתונה,“ האט מאיא געזאגט. „דארף א משפחה האבן אן איינלאדונג צו א מומע'ס חתונה?“

„מען רופט שוין די כלה,“ האט מאיא געזאגט. „דעמאלט גייען מיר אריין,“ האט קאול געענטפערט, און זיי זענען דורכגעגאנגען.

פון דער זייט האט קאול געקוקט אויף זיין שוועסטער. „פאטער,“ האט ער שטיל געזאגט, ווי צו זיך אליין, „קלארע איז אויסגעוואקסן. היינט גייט עס איר גוט. דו קענסט רואיג זיין.“

„אמאל, ווען דו ביסט געווען גאר קליין, האט זי דיך געהאלטן אויף די הענט,“ האט ער דערציילט מאיא. נאכדעם איז ער צוגעגאנגען. „קלארע, דאס איז מאיא.“

„מומע קלארע, מזל טוב צו דער חתונה!“

„ווער האט דיך איינגעלאדנט?“ האט קלארע געזאגט קאלט.

„דו האסט חתונה. אלס דיין ברודער, בין איך געקומען כאטש צו זען.“

דער חתן, וויעט, איז צוגעקומען. „ווער איז דער? קלארע, האסטו אזעלכע קרובים? פארוואס ווייס איך נישט?“

„איינער וואס האט שוין לאנג געדארפט פארשווינדן.“

„איך וויל דיך נישט פארשעמען,“ האט קאול געזאגט. „נעם די מתנה, און מאיא און איך גייען אוועק. דאס איז די זילבערנע בראשקע וואס די מאמע האט איבערגעלאזט. איך האב זי געהאלטן פאר דיר.“

„מומע קלארע, דער טאטע האט עס געהאלטן פאר דיר. ער האט עס אלעמאל געהיטן. מאיא קען עדות זאגן.“

„רוף מיך נישט מומע קלארע. איך האב נישט קיין שוועסטער־קינד ווי דיר און נישט קיין ברודער ווי אים. וואו ביסטו געווען ווען מען האט באגראבן די מאמע?“

„איך האב געהאט סיבות פארוואס איך האב דעמאלט נישט געקענט קומען.“

„סיבות? איך מיין אז ס'איז דיר נישט געגאנגען אין דער וועלט. דו האסט געהערט אז דיין שוועסטער האט גוט חתונה געהאט, און דו קומסט זיך צוטשעפען.“

א גאסט האט צוגעגעבן מיט א שפעטל: „וויעט האט יעצט באקומען דעם קאנטראקט צו פירן דאס זילבער פון מיס ליליען'ס מינע, און דער ברודער קומט פונקט יעצט מיט זיין קינד. ער איז דא פאר א פריי מיטאג."

„דער טאטע און איך זענען דא צו בענטשן די כלה," האט מאיא געענטפערט. „ס'האט גארנישט צו טון מיטן חתן. און מיר זענען נישט דא פאר קיין פריי עסן."

„נעם דיין קינד אוועק. לאז זי נישט זאגן אזעלכע ערבארעמדיגע ווערטער ביי מיין חתונה."

„דו קענסט זיך אפזאגן פון מיר, אבער רעד נישט אזוי ווען מאיא."

„ווען דער פאטער האט מיך ארויסגעווארפן פון שטוב, ווו ביסטו געווען?"

„דער פאטער איז דיך שפעטער געגאנגען זוכן, אבער ביז ער איז אנגעקומען צו דער סטאנציע, ביסטו שוין געווען אוועק פון סילווער קריק. פאר זיין פטירה האט ער נאך געפרעגט צי דו ביסט צוריקגעקומען. ער האט געזאגט: ,איך וויל זען קלארע טראגן די מאמעס בראשקע ביי איר חתונה. דעמאלט וועל איך פילן אז איך האב פאררעכטעט די משפחה.'"

„ניין נישט דעם טויטן כדי מיך צו דריקן," האט קלארע געשריגן, און האט ארויסגעשלאגן די קעסטל פון זיין האנט. די בראשקע איז געפאלן אויף דער ערד און זיך צעבראכן.

„קלארע, זי איז צעבראכן," האט קאול שטיל געזאגט, און זיך אראפגעבויגן אויפצוהייבן די שטיקלעך.

„טאטע, קען מען עס פארריכטן?"

„מען קען, אבער עטליכע שפאלטן וועלן שטענדיג בלייבן."

„מאך נישט קיין ליבשאפט־טעאטער. דו ביסט נישט אויף דער רשימה. נישט קיין נאמען, נישט קיין ארט."

„אבער דער טאטע איז דאך דער מומעס ברודער," האט מאיא געזאגט. „ציילט א ברודער נאר אויב ער איז געשריבן אויף א פאפיר?"

„און דו," האט קלארע געלאכט, „מיט א קינד, א צעבראכן קעסטל און אן אלטע קארטל, וואס האסטו צו ברענגען כבוד צו דיין שוועסטער? איך האב וויעט, דעם קאנטראקט פון דער אשפארד מינע, און די חשובסטע חתונה אין שטאט."

„מיין מומע ליליען איז וואונדערבאר," האט מאיא געזאגט. „זי וועט נישט לאזן אז איר זאלט פייניגן מיין טאטן."

„דיין מומע? זאג נישט אז זי איז אויך א גרויסער מענטש!"

„טאטע," האט מאיא אויסגעשריגן, „די מומע איז דא!"

„מיס אשפארד איז אנגעקומען!" האט מען אויסגערופן ביי דער טיר.

„די משפחה אשפארד שיקט א מזל טוב צו מיס קלארע און הער וויעט," האט ליליען געזאגט. „א חתונה־מתנה: דרייסיג טויזנט

דאלאר, זעקס קאסטנס זילבערנע שטאנגען, און דער קאנטראקט פארן פירן זילבער פון דער אשפארד מינע אויף דעם נעקסטן קווארטל. עס איז געווען געמיינט אלס מתנה פאר קאולס שוועסטער. איך בין געקומען צו שפעט."

„ניין, איר זענט געקומען פונקט אין דער צייט," האט קאול געזאגט. „ס'איז נאך נישט געווארן צו מיאוס."

„מומע, די מומע קלארע האט צעבראכן די זאך וואס דער זיידע האט איבערגעלאזט."

„ס'איז גוט, מאיא. איך האב אלעס געהערט פון אינדרויסן."

„איר האט געזאגט ,קאולס שוועסטער'?" האט וויעט געשטאמלט.

„יא. קאול איז מיין שותף און דער באשיצער פון דער משפחה אשפארד, און מאיא איז ווי מיין אייגן קינד."

„מיס אשפארד, ס'מוז זיין א טעות," האט וויעט געזאגט. „וואס מען האט פריער געזאגט איז געווען נאר נערוון פאר דער חתונה."

„איר האט אנגערופן מיין שותף א וואנדערנדיגער שיסער, מיין קינד א לאסט, און אויסגעלאכט די משפחה מתנה וואס קאול האט געברענגט פאר זיין שוועסטער. איז דאס געווען נערוון?"

„ברודער, איך בין געווען נישט אין ארדענונג," האט קלארע געזאגט אנגעשטרענגט. „מיר זענען דאך משפחה."

„מיס אשפארד," האט וויעט געבעטן, „איר קענט נישט אפזאגן דעם קאנטראקט צוליב עטליכע טעותים. די משפחה וויעט האט זיך געגרייט א האלב יאר."

„א טעות איז אומבאוואוסטזיניג. אבער יעדעס ווארט וואס איר האט יעצט געזאגט, האט קלאר געמאכט אז ס'איז נישט געווען קיין טעות. די משפחה אשפארד טוט נישט קיין געשעפטן מיט מענטשן וואס טרעטן אויף זייער אייגענע משפחה. וויעט, אייער שותפות מיט דער אשפארד מינע איז אפגעזאגט. פון היינט אן זענט איר נישט מער אונזער פירמאן."

„איר קענט דאס נישט טון!"

„איך האב עס שוין געטון."

„אזוי," האט קלארע געזאגט צו קאול, „ביסטו געקומען זען ווי איך פארליר צו דיר?"

„איך בין געקומען נאר צו ברענגען דיר דעם פאטערס לעצטע ווערטער."

קאפיטל אכט

דער שאטן ווערט דערקענט

„טאטע," האט מאיא געשושקעט, „נאך עמעצער קומט. די שטיוול גייען פאמעלעך, ווי ער וויל אז אלע זאלן הערן."

„אלע, ווארט א רגע," האט זיך דערהערט א קול. „די חתונה איז נאך נישט פארטיג." דאס איז געווען מעיאר גדעון.

„מעיאר גדעון, היינט איז א פריוואטע חתונה, נישט קיין שטאט־זיצונג," האט ליליען געזאגט. „פארוואס זענט איר דא?"

„יעדער חתונה פון א חשובן מענטש אין סילוועד קריק איז פארבונדן מיט די שטאט'ס אינטערעסן. פארוואס זאל איך נישט קומען?"

„מעיאר, איר זענט געקומען אין דער ריכטיגער צייט!" האט וויעט גלייך געשריגן. „מיס אשפארד האט יעצט אפגעזאגט אונזער קאנטראקט. דאס וועט שאטן די שטאט'ס שטייער־איינקונפט."

„טאטע, ער האט יעצט געדופן דיך ברודער, און יעצט הערט ער צום מעיארי?" האט מאיא געפרעגט.

„דאס רופט מען נישט האבן קיין רוקנביין."

„אזוי ביסטו ליליען'ס נייער שותף," האט גדעון געזאגט צו קאול. „א שיסער אן א נאמען, וואס האט זיך פלוצלינג אנגעשלאסן אן

א מינע־יורשטע, און יעצט מישט ער זיך אריין אין שולן און חתונות."

„דו האסט שנעל אויסגעפארשט."

„דאס איז מיין שטאט. איך ווייס אלעס."

„ניין. דאס איז סילוועלער קריק, נישט דיין פריוואטע לאגער־הויז."

„עס וועט באלד זיין. איך האב זיך שוין פארבונדן מיט דער משפחה בלעקוואוד, די מעכטיגסטע משפחה אין גאנצן מערב. די אשפארד מינע, די שולע, די פיר־ליניע, אלעס וועט אמאל איבערגעשריבן ווערן לויט דער שטאט'ס נייע געזעצן. וועלער זיין דער ערשטער צו שווערן געטרייאשפט צו דער משפחה בלעקוואוד? ס'וועט זיין א שיינער שכר."

„מעיאר, איך בין גרייט!" האט וויעט געשריגן. „די משפחה וויעט קען די וועגן גוט."

„טאטע," האט מאיא געפרעגט, „אויב ער קען נעמען אונטערגעבענע, קען מאיא אויך נעמען אונטערגעבענע?"

„יא, אבער היט זיך נישט וויי צו טון קיינעם."

„מאיא איז נאך נייע אין סילוועלער קריק. מאיא וויל נעמען דריי קליינע ברידער', אנגעהויבן מיט די וואס זאגן דעם אמת."

גדעון האט געמאכט א צייכן, און א הויכער שיסער מיט א מאסקע איז ארויסגעטראטן. „ציט אוועק די ביקס פונעם קינד."

„קליין מיידעלע, וועסטו אוועקלייגן די ביקס אליין, אדער זאל איך דיר העלפן?“

„וער ביסטו? מאיא קען דיך נישט. פארוואס זאל מאיא הערן צו דיר? לייג דו ערשט אוועק דיין ביקס. מאיא קען דיך לערנען ווי צו זיין א גוטער קליינער ברודער.“

ער האט געצויגן נאך דער ביקס, און מאיא האט אים ארויסגעשאסן די ביקס פון האנט. „מאיא שיסט נאר אין שלעכטע זאכן. אויב דו כאפסט נאכאמאל, וועט מאיא דיר אפשיסן דעם אפצאס פונעם שטיוול.“

אין דער מהומה האט זיך דער גרויסער חתונה־טארט כמעט אראפגעווארפן. „טאטע, דער טארט וואלט כמעט געפאלן! דער טארט האט מאיא גארנישט געטון, ער טאר נישט פאלן!“

„אומזיסטער!“ האט גדעון געשריגן צו זיין שיסער. „איך האב דיך געברענגט פונעם שווארצן קעניאן דערפאר?“

„דו האסט געברענגט א שיסער אין א חתונה־זאל, כדי צו נעמען א ביקס פון א קינד?“ האט קאול געפרעגט. „אויב דו האסט געשעפטן מיטן שווארצן קעניאן, האסטו מסתמא געהערט דעם נאמען ‚דער שאטן‘.“

„לעכערלעך! וער וועט זיך דערוועגן זיך אויסגעבן פאר'ן שאטן?“ האט דער שיסער געשריגן. „איך בין דער בעסטער שיסער פונעם קעניאן!“

„איך האב דיך שוין אמאל געזען,“ האט קאול געזאגט. „דורכשניטלעך שיסן, צו פיל רעדן.“ ער האט אויפגעהויבן די ביקס פון דער ערד און אים געוויזן. „די ביקס, פון וואנען האסטו זי באקומען? דו זאלסט זי דערקענען.“

דער שיסער האט אנגעקוקט די ביקס, און זיין פנים איז געווארן ווייס. ער איז אראפגעפאלן אויף די קני. „א געוועזענער סאלדאט פונעם שווארצן קעניאן גיט כבוד צום שאטן!“

„טאטע,“ האט מאיא אויסגעשריגן, „ביסטו באמת געווען אזוי באקאנט?“

„איך וואלט בעסער געוואלט דו זאלסט מיך געדענקען נאר ווי דיין טאטע.“

„פריער האסטו געזאגט אז דו וועסט מיך דא פארטיג מאכן,“ האט קאול געזאגט צום שיסער.

„איך וואלט זיך נישט דערוועגט. מען האט מיך אפגענארט. אפילו מיט צען לעבנס וואלט איך זיך נישט דערוועגט צו באליידיגן אייך.“

„ביסטו משוגע?“ האט גדעון געשריגן. „ווי אזוי קניסטו פאר א מאן וואס לעבט אויפן חשבון פון מיס אשפארד?“

„עפן די אויגן און זע ווער ער איז! ווער עס באליידיגט דעם שאטן, דעם קען קיינער נישט באשיצן.“

„זעט אויס,“ האט קאול געזאגט, „אז דער וואס דו האסט געדונגען, פארשטייט די כללים בעסער ווי דו.“

„שאטן, זאגט נאר א ווארט," האט דער שיסער געזאגט. „היינט ביינאכט גיי איך אין בלעקוואוד הויף און נעם אוועק אלע זייערע ביקסן."

„קען מאיא אויך גיין?"

„ניין. נישט נייטיג. איך האב געברענגט מאיא קיין סילוועלקריק כדי צו לאזן די אלטע טעג הינטער זיך, נישט כדי צו מאכן דא א צווייטן שווארצן קעניאן." ער האט זיך אויסגעדרייט צו גדעון. „גדעון, איך גיב דיר איין געלעגנהייט. גיי צוריק און זאג דיין באלעבאס: אויב ער דערוועגט זיך נאך אמאל אנצורירן די אשפארד מינע אדער ליליען, וועל איך אליין קומען צו זיין טיר."

„ווארט נאר!"

„איך ווארט."

מאיא האט ענדליך באקומען איר ערשטן „קליינעם ברודער": א קעלנער, וואס האט צוגעזאגט: „מיס מאיא, מיט אזא שיסן וועט איר אמאל איבערשטייגן אלעמען. פון היינט אן וועל איך פאר אייך האלטן דאס גרעסטע שטיק טארט."

„גוט. מאיא וועט דיך געדענקען."

„ס'וועלט שוין שפעט, מיר דארפן גיין," האט קאול געזאגט.

„און דער טארט?"

„דעם טארט קענסטו מיטנעמען."

ווען זיי זענען געגאנגען צו דער טיר, האט קאול זיך נאך אויסגעדרייט צו זיין שוועסטער. „קלארע, דעם פאטערס לעצטע ווערטער זענען געווען: ‚זאל זי זיך נישט צווינגען צו טראגן אלעס אליין.‘“

קלארע איז געשטאנען שטיל א לאנגע ווייליע. „איך האב נישט געווואוסט אז ער איז באמת געקומען מיך זוכן,“ האט זי געזאגט מיט א צעבראכן קול.

„יעצט ווייסטו.“

„טאטע,“ האט מאיא געפרעגט אויפן וועג ארויס, „קענען מיר באמת מיטנעמען דעם טארט?“

קאפיטל ניין

דרייסיג סעקונדעס

אין א פארמאכטן צימער האבן זיך געטראפן מעיאר גדעון, דער שעריף קעילעב, און דער אלטער עליאס בלעקוואוד, דער הויפט פון דער מעכטיגער משפחה. „דו האסט גענומען מיינע לייט צו דער חתונה,“ האט בלעקוואוד געזאגט קאלט, „און געלאזט קאול פארשעמען דעם נאמען בלעקוואוד פאר דער גאנצער שטאט.“

די געהיימע פארזאמלונג

„אויב דער שיסער מיט דער מאסקע וואלט זיך נישט פלוצלינג איבערגעדרייט...“ האט גדעון געשטאמלט.

„גענוג. איך וויל הערן רעזולטאטן, נישט אז איר זאלט זיך באשולדיגן איינער דעם אנדערן.“ בלעקוואוד האט נאכגעטראכט. „ער האט קיינעם נישט געטייט אין דעם זאל. דער שיסער איז געבליבן לעבן, גדעון איז געבליבן לעבן, וויעט האט נאר פארלוירן א געשעפט. דאס איז דער שליסל. לייט פונעם שווארצן קעניאן ווערן נישט פלוצלינג גוט. ער האט נישט געטייט ווייל ער וויל נישט אז אלטע שונאים זאלן וויסן אז ער לעבט נאך. ער באהאלט זיך. און וואס מער ער וויל רו, אלץ מער קענען מיר אים דריקן.“

„דעמאלט דריקן מיר ווייטער ליליען,“ האט גדעון געזאגט. „נישט אפן. די באנקען זאלן אפהאלטן געלט, די פירמענער זאלן ברעכן אפמאכן, די ליפערער זאלן אפשטעלן. דער שעריף קען אפהאלטן עטליכע זילבער־וואגנס.“

דער אלטער בלעקוואוד

„און אויב קאול מישט זיך ווידער אריין?“

„שיקט אים א בריוו. זאגט אים: נאך איין טריט, און דו שטארבסט.“

✦

די נעקסטע טעג איז געקומען שלעכטע נייעס נאך שלעכטע נייעס. „דריי פיר־פירמעס האבן אפגעשטעלט די וואגנס,“ האט ליליען דערציילט, „צוויי באנקען האלטן אפ געלט, און אלטע קונים צאלן ליבער שטראף ווי צו ווייטער קויפן. אז די קייט ברעכט זיך, קען די מינע אויסהאלטן נאך איין חודש. נאכדעם וועלן די ארבעטער, די וואגנס און די באנקען אלע צוזאמען צוזאמענפאלן.“

„ס'איז נישט די וועגן וואס זענען נישט זיכער," האט קאול געזאגט. „עמעצער מאכט זיי מורא."

„טאטע, מומע," האט מאיא אריינגעלאפן, „עמעצער האט דאס געלאזט ביי דער טיר. מאיא האט קיינעם נישט געזען, אבער ס'איז דא א רייע פערד־שפורן ביי דער טיר, און עס שמעקט פון טאבאק."

קאול האט געעפנט דעם בריוו. „קאול. בלייב אוועק פון וואס גייט דיך נישט אן. אז דו באשיצסט נאכאמאל די משפחה אשפארד, שטארבסטו."

„טאטע, זיי האבן געשריבן זייער גרויזאם."

„גרויזאמע ווערטער שרייבט מען געווענליך פאר די וואס האבן מורא."

„קאול," האט ליליען געבעטן, „די משפחה בלעקוואוד האט טיפע ווארצלען אין דער מדינה. גיין אליין איז נישט קיין קלוגע זאך. איך ווייל נישט זען ווי דו ווארפסט אוועק דיין לעבן פאר מיר."

„איך בין נישט אליין. מאיא איז אויך דא."

„זיי ווילן א סיבה וואס זיי קענען נישט אפזאגן," האט קאול געזאגט. „גוט, וועל איך זיי געבן איינע."

✦

ווען בלעקוואוד, גדעון און דער שעריף זענען אנגעקומען צו בלעקוואודס פיר־פירמע, האבן זיי געפונען די וועכטער ליגן

אויף דער ערד, אנטוואפנט, אן חיות פון שרעק אבער לעבעדיג. „ווער האט דאס געטון?“ „נאר קאול קען אנקומען אזוי ווייט אן אז די פארנטיגע טיר זאל הערן.“

אינעווייניג, ביים הויפט טיש, איז געזעסן קאול, מיט מאיא נעבן אים. „ענדליך זענט איר דא.“

„אזוי ביסטו ליליען אשפארד'ס שותף,“ האט בלעקוואוד געזאגט. „א מאן וואס מיינט אז ער קען זיך אנטקענשטעלן דער משפחה בלעקוואוד.“

„דו קענסט מיך נישט. ווען דו וואלסט מיך געקענט, וואלסטו נישט געשיקט יענעם בריוו.“

„די וועלט גייט נישט מיט ביקסן, קליין מיידעלע,“ האט בלעקוואוד געזאגט צו מאיא. „די וואס האבן באמת מאכט קענען טוישן אפילו די געזעצן פון א שטאט.“

„איך האב דיר שוין געגעבן א געלעגנהייט,“ האט קאול געזאגט. „היינט בין איך נישט געקומען בעטן. איך בין געקומען דיר מודיע זיין אז דו מוזט אויפהערן. דרייסיג סעקונדעס. נעם אראפ דעם דרוק פון דער אשפארד מינע און פון ליליען.“

בלעקוואוד האט זיך צעלאכט. „און אויב נישט?“

„אויב נישט, גייען גדעון און קעילעב נישט ארויס פון דאנען.“

אין דער זעלבער רגע איז אריינגעלאפן א שליח. „מיין הער! אלע צוועלף לאגער־הייזער זענען צוגענומען! אונזערע וועכטער זענען אנטוואפנט, די בוכהאלטער ארויסגעשלאסן!“

„צוואנציג סעקונדעס," האט קאול געזאגט.

„די באנק האט געשיקט ידיעה: עטליכע פון בלעקוואודס געלט־קאנטעס זענען איינגעפרוירן. אונזערע שותפים נעמען צוריק זייערע באשטעלונגען!"

„ס'איז אוממעגלעך!"

„די צייט איז אויס."

„מיין הער," האט דער שעריף געשטאמלט, „מען האט מיר יעצט געמאלדן אז מיינע לייט ביים פארט זענען אויך אנטוואפנט."

בלעקוואוד איז געווארן בלאס. „אין אלע מיינע יארן אין סילווער קריק האב איך קיינמאל נישט געזען אז איינער זאל פארמאכן בלעקוואודס ליניעס אין א האלבע שעה. ווער ביסטו באמת?"

„די לייט פונעם שווארצן קעניאן רופן מיך ‚דער שאטן'."

„דער שווארצער קעניאן? דו טוסט געשעפטן מיט זיי?"

„איך גיב זיי באפעלן. יעצט האסטו צוויי ברירות. איינס: שווער אז דו וועסט קיינמאל נישט אנרירן ליליען אדער די אשפארד מינע. צוויי: דו פארלירסט אלעס."

„די משפחה בלעקוואוד איז נישט אנגעקומען אהין דורך צוריקטרעטן," האט בלעקוואוד געזאגט, און ער און דער שעריף האבן פלוצלינג ארויסגעכאפט ביקסן און געצילט אויף קאול. „דו מעגסט זיין שנעל, אבער נישט שנעלער ווי צוויי ביקסן."

זיי האבן געדריקט. גארנישט. „וואס איז געשען? מיין ביקס איז ליידיג!“

„וועו איר זענט אריינגעקומען,“ האט מאיא דערקלערט, „האט מאיא שוין געהערט אז די קוילן קלאפן נישט אין די ביקסן. דער טאטע האט זיי ארויסגענומען פריער.“

„געדענק, מאיא,“ האט קאול געזאגט, „שלעכטע מענטשן שרייען שטענדיג דאס העכסטע וועו זיי פארלירן.“

בלעקוואוד האט זיך אויסגעדרייט צו גדעון מיט כעס. „הרג'עט מיך נישט! דער געדאנק צו גיין נאך דער אשפארד מינע, גדעון האט עס ערשט געברענגט!“

„וואס האסטו געזאגט?“ האט גדעון געשריגן. „איך האב נאר אויסגעפירט די שטאט'ס באפעלן!“

„מאכט עס אויס צווישן זיך,“ האט קאול געזאגט, און איז ארויס מיט מאיא.

„טאטע, וועלן זיי זיך ווידער קריגן?“

„יא. אבער די משפחה בלעקוואוד איז פארטיג. אפילו אויב זיי שטייען אמאל אויף, וועלן זיי זיך מער נישט דערוועגן צו רירן די מומע.“

✦

אינדערהיים האט מאיא זיך באריכטעט. „מומע, מאיא האט אויך געהאלפן!“

„איך גלייב. מאיא איז מסתמא געווען וואונדערבאר. די קארעטע ווארט אינדרויסן, דו גייסט נאך היינט אין שולע. איך האף דיינע לעקציעס וועלן אויך זיין נומער איינס.“

„טאטע, שלאגן שלעכטע מענטשן איז גרינגער ווי שולע!“

ווען מאיא איז אוועק, האט ליליען געהעדט ערנסט. „קאול, די גאנצע צייט האב איך דיך אריינגעשלעפט אין צו פיל צרות. די שולע, די חתונה, די משפחה בלעקוואוד, אלעס איז פארבונדן מיט מיר. ביים אנהייב האב איך געזאגט אז דער אפמאך איז נאר צו היטן די מינע, און אז די צרות זענען פארביי קענען מיר אויפלעזן דעם קאנטראקט.“

„אויב דו מיינסט אז מען דארף נישט ווייטער, קען איך חתמ'ענען ווען דו ווילסט.“

„ניין. וואס איך מיין איז, איך האב געטוישט מיין מיינונג. איך ויל נישט אויפלעזן די שותפות. און דו?“

„מאיא ויל זיכער נישט אוועקגיין. און איך האלט די זעלבע זאך.“

„מארגן איז מיין מאמעס געבורטסטאג. קום מיט מיר צום אלטן אשפארד הויז. זי קען זאגן הארבע ווערטער. ווען עס קומט, נעם עס נישט צום הארצן.“

„איך וועל אנגרייטן א מתנה. איך וועל דיך נישט לאזן פארשעמען.“

קאפיטל צען

די בילד פון האטארן

אינעם אלטן אשפארד הויז האט ליליען'ס יינגערער ברודער, עדווין, זיך געשמייכלט צו זיין מאמע. „מאמע, איך בין צוריק פון דער מזרח געשעפטס־שולע. דארף איך שוין נישט איבערנעמען א טייל פון דער מינע?“

„ס'איז צייט. איך האב דיך געשיקט לערנען געשעפטן פונקט כדי דו זאלסט איבערנעמען. דיין שוועסטער וועט פריער אדער שפעטער מאכן דעם שידוך מיט קווינטען, און דעמאלט וועט די מינע אליין גיין צו דיר.“

וען ליליען איז אריין מיט קאול, האט די מאמע זי אנגעקוקט קאלט. „האב איך דיר נישט געשיקט ווארט נעכטן אז דו זאלסט נישט קומען? דו געדענקסט נאך אז דו ביסט מיין טאכטער? איך האב דיר געזאגט צו מאכן דעם שידוך מיט קווינטען, און דו ביסט אנטלאפן.“

„שוועסטער, וער איז דאס?“ האט עדווין געפרעגט.

„דאס איז קאול, מיין שותף לויט דעם פאטערס צוואה. מיט אים האב איך געחתמ'עט, און דורך אים האלט איך די מינע.“

„וואס? אומדאנקבארע טאכטער! ווילסטו מיך דערהרג'ענען מיט כעס? קווינטען ווארט נאך אויף דיר!“

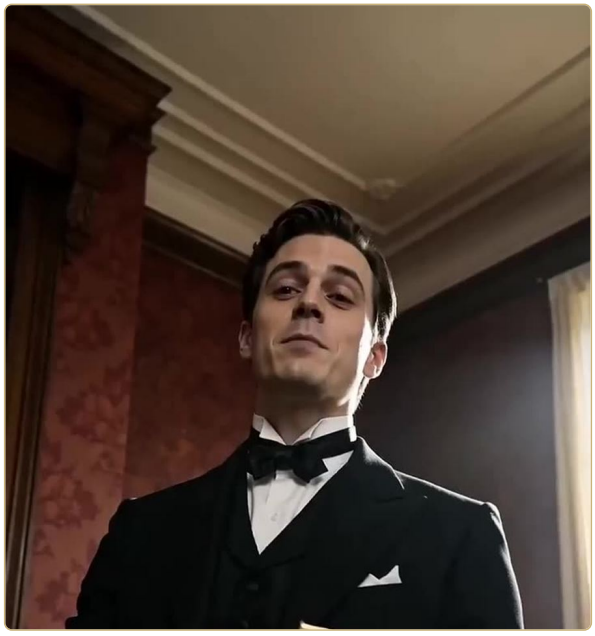
„איך קען נישט מאכן דעם שידוך מיט קווינטען. דו ווייסט בעסער ווי איך וואס פאר א מענטש ער איז.“

„ס'מאכט נישט אויס אויב א יונגערמאן איז א ביסל ווילד. וואס איז וויכטיג איז אז די משפחות אשפארד און קווינטען זאלן זיך פארבינדן, כדי די מינע זאל זיין פעסטער.“

„מאדאם, זארגט נישט,“ האט קאול געזאגט. „מיט מיר דא וועט די מינע זיין פעסטער ווי אלעמאל.“

„ווער האט דיר ערלויבט צו רעדן?“

באלד איז אנגעקומען קווינטען, מיט מתנות און א גרויס פרצוף. „מאדאם, נאר א ביסל רפואות און צירונג פון מזרח.“ „גוט, גוט, דו ביסט אלעמאל אזוי איבערגענעבן.“ ער האט זיך אויסגעדרייט צו ליליען. „ליליען, ביסטו שוין ענדליך מסכים צום שידוך?“

קווינטען קומט מיט מתנות

„קווינטען, איך האב שוין געחתמ'עט מיט אן אנדערן. פון שידוך איז נישטא וואס צו רעדן.“

„ערשטע מאל וואס דו קומסט צו דער מאמע, זיכער האסטו נישט געברענגט ליידיגע הענט? עפן אויף, לאמיר זען!“

קאול האט אויפגעעפנט א פארגעלבטע בילד־ראלע, א לאנדשאפט פון בערג און וויסער פלאך. „וואס? איז דאס א בילד פון דעם גרויסן מאלער האטארן?“ האט די מאמע געפרעגט.

„מאמע, קאול וויסט אז דו האסט ליב האטארנס בילדער. ער האט עס אנגעגרייט ספעציעל פאר דיר.“

„א ויץ!“ האט קווינטען געלאכט. „אן אלט שטיקל פאפיר און דו רופסט עס א האטארן? האטארן באהאלט זיך, קיינער האט אים נישט געזען. אן עכטע בילד פון אים קאסט א פארמעגן.“ ער האט ארויסגענומען זיין אייגענע בילד. „מאדאם, איך האב באצאלט הונדערט טויזנט דאלאר פאר דער עכטער בילד.“

„יא, יא, די דאזיגע האט מער חן. זי מוז זיין די עכטע.“

„דו זעסט נישט וואס ליגט פאר דיינע אויגן,“ האט קאול געזאגט.

„ליליען, זעסטו אים יעצט קלארער? איך באפעל דיר, לעז אויף די שותפות מיט אים גלייך! און פון היינט אן זאל די מינע איבערגעגעבן ווערן צו עדווין.“

„דו ביסט מיין מאמע. ס'איז צו גרויזאם.“

„מיר דארפן נישט ווארטן מען זאל אונז ארויסווארפן,“ האט קאול געזאגט. „אבער לאזט מיך אייך געבן אן עצה: די בילד וואס איר האלט אזוי טייער, איז געפעלשט.“

„דו דערוועגסט זיך צו זאגן אז מיין בילד איז געפעלשט?“ האט קווינטען געשריגן. „ער קען נישט אפילו האלטן א פענדזל!“

„ווער זאגט אז איך קען נישט? איך קען מאלן א בעסערע.“

„אויב דו קענסט היינט עפעס מאלן, וועל איך קריכן אונטערן טיש.“

„ברענגט מיר א פענדזל און פארב.“

פאר די אויגן פון אלע האט קאול געמאלט, שטיל און זיכער, און ווען ער האט פארענדיגט, איז געלעגן אויפן טיש א לאנדשאפט אזוי שיין אז אלע זענען געבליבן שטיין. „איך האב נישט געמיינט אז דו האסט עכטע געשיקלעכקייט,“ האט קווינטען געשמייכלט קרום. „דו האסט פונקטליך נאכגעמאכט האטארן. אבער אפילו א פונקטליכע קאפיע איז א פעלשונג. איצט פארשטיי איך: די ערשטע בילד האסטו נישט געקויפט ערגעץ, דו האסט זי אליין געמאלט!“

די לאנדשאפט וואס קאול האט געמאלט

„דו ביסט דער קלוגער, קווינטען,“ האט עדווין געלאכט. „דער מאן ווייסט ווי צו נארן מענטשן.“

„אייערע אויגן זענען אפן, אבער אייער הארץ איז בלינד," האט קאול געזאגט.

„ווארפט אים אריס!"

„מאמע," האט א דינער אויסגערופן, „הער בעלאמי איז אנגעקומען!"

דער אלטער קונסט־סוחר בעלאמי איז אריין. „אנטשולדיגט פארן שפעטיגן. ריר נישט אן די בילד, די פארב איז נאך נאס! די פענדזל־שטריכן, קיין פעלשער קען זיי נישט נאכמאכן! איז דאס האטארנס פענדזל, יעצט געמאלט? וואו איז האטארן?"

„הער בעלאמי, טעות'ט איר זיך נישט?" האט די מאמע געפרעגט. „די וואס קווינטען האט געברענגט איז די עכטע."

„מאדאם, אן עכטע בילד ווערט נישט באשטימט לויט ווער עס ברענגט זי, אויך נישט לויט וויפיל מען צאלט." ער האט אנגעקוקט קווינטען'ס בילד. „דער שטעמפל איז גוט נאכגעמאכט און דאס פאפיר איז אלט געמאכט, אבער דער פענדזל איז צו שטייף. האטארן וואלט קיינמאל נישט אזוי געמאלט. די בילד האט נישט קיין היסטאריע און נישט קיין שטעמפל פון א ריכטיגן אוקציאן־הויז."

עדווין, אין כעס, האט אנגעכאפט ביידע בילדער פון קאול און זיי צעריסן. „ווייל איר זאגט אלע אז זיין בילד איז געפעלשט, איז נישטא קיין סיבה זי צו האלטן!"

„ארויס! ארויס גלייך!“ האט די מאמע געשריגן צו קאול. „לאמיר גיין,“ האט קאול געזאגט רואיג. „אין א הויז אן מענטשלעכע ווארעמקייט לוינט נישט צו בלייבן.“

אבער הער בעלאמי איז אים נאכגעלאפן. „דאס בילד פון יעצט, האט איר עס געמאלט?“

„יא, מיט דעם פענדזל און די פארבן, אויפן ארט.“

„יעצט פארשטיי איך.“ ער האט זיך אויסגעדרייט צו אלע. „מיר האבן אלע געמיינט אז האטארן איז אן אלטער מאן, ווייל זיין פענדזל איז אזוי דערפארן. אבער קיינער האט נישט געזען זיין פנים. איך האב באהאנדלט פיר פון האטארנס ווערק, אלע זענען געקומען דורך שליחים. דער מאן וואס האט יעצט געמאלט פאר אייערע אויגן, דאס איז האטארן.“

„די בילד איז שוין צעריסן,“ האט עדווין געשעפטשעט. „ביידע זענען צעריסן.“

„יונגער הער עדווין, וואס איר האט יעצט צעריסן איז נישט געווען פאפיר. ס'איז געווען א ווערק וואס וואלט געקענט ארויסגיין אין דעם גרעסטן אוקציאן אין ניו יארק.“

„קאול,“ האט ליליען געזאגט, „דו ביסט האטארן? איך האב קיינמאל נישט געוואוסט אז דו האסט אזא טאלאנט.“

„ס'איז דא א סך וואס איך קען. דו וועסט עס געפינען פאמעלעך.“

„הער האטארן," האט די מאמע געזאגט מיט א פארשעמטן קול, „איך בין געווען צו שטרענג פריער. נעמט עס נישט צום הארצן."

„פאר דיין טאכטערס וועגן," האט קאול געזאגט.

„מאמע, יעצט האסטו שוין נישט קיין שותפות מיט קאול, יא?"

„ניין, גארנישט. יעצט געפעלט מיר דער יונגערמאן אין אלע הינזיכטן."

„און מיין שידוך מיט ליליען?" האט קווינטען געפרעגט.

„הער קווינטען," האט בעלאמי געזאגט, „א שידוך איז נישט קיין אוקציאן־זאך. דער וואס צאלט דאס מערסטע נעמט עס נישט."

קווינטען האט פארלוירן די געדולד. „די קויאטי־בערג רייטער זענען אלע מיינע פריינט. ליליען, אויב דו זאגסט נישט צו דעם שידוך היינט, וועלן די אשפארד זילבער־וואגנס פארשווינדן אויפן קעניאן וועג!"

„דו סטראשעסט מיין שותפטע, הער קווינטען?" האט קאול געפרעגט. „דו האסט געזאגט קויאטי־בערג רייטער? רוף זייער הויפט אהער. לאמיר זען."

באלד איז אריין דער הויפט פון די רייטער, און וועג ער האט דערזען קאול, איז ער געווארן בלאס. דאס איז געווען ראקער, דער זעלבער פון עסן־הויז. „הער קאול? ווידער אירן?"

„ברודער ראקער, וואס טוסטו?" האט קווינטען געשריגן.

„רוף מיך נישט ברודער! נישט פאר הער קאול! קווינטען, דו האסט אים באליידיגט. קום מיך מער נישט זוכן, הערסטו? הער קאול, איך האב גארנישט געזען און גארנישט געהערט.“

קווינטען איז געבליבן אליין, א פארשעמטער, און איז ארויס אן א וואורט.

אין דער צירונג־געשעפט

„היינט איז דאך דיין מאמעס געבורטסטאג,“ האט קאול געזאגט צו ליליען. „גיי ערשט רעד מיט איר. די בילד איז צעריסן, איך וועל גיין אויסקלייבן א פאר נייע מתנות.“

אין דער פיינסטער צירונג־געשעפט אין סילווער קריק האט קאול אנגעוויזן אויף א שמאראגד בראסלעט. „די דאזיגע, איינפאקן.“

קאול אין דער צירונג־געשעפט

„נארא? דו ביסט עס, קאול!“ האט אויסגערופן די פארקויפערין. „איך וואלט דיך דערקענט אפילו פון אש!“

„נארא שאו. דו האסט זיך שטארק געטוישט.“

„זעט אויס אז דו האסט מיך כמעט פארגעסן. אבער איך האב נישט פארגעסן. וועז מען האט דיר אמאל פארגעלייגט א שידוך מיט מיר, האסטו אפגעזאגט פאר אלעמען. די בושה האב איך געדענקט מיין גאנץ לעבן.“

„דאס איז געווען פיל יארן צוריק.“

„פאר דיר אפשר, נישט פאר מיר. און נאכדעם ביסטו פארשוואונדן. יעצט הער איך אז דו ביסט צוריק אן א נארמאלע ארבעט. איך ארבעט אין דער בעסטער צירונג־געשעפט אין שטאט. מיין חודש־געהאלט איז מער ווי א פשוטער מינע־ארבעטער פארדינט א גאנץ יאר. און דו? אן ארעמער שיסער וואס לעבט אויף אן אנדערנס חשבון, און דו קומסט אריין אין אזא ארט?“

„איך בין נאר געקומען קויפן א מתנה. די שמאראגד בראסלעט און די סאפיר בראשקע, פאקט זיי איין.“

„דו האסט נישט קיין געלט. דו ווארטסט נאר ביז די געשעפט איז ליידיג, כדי צו גנבענען עפעס.“

„איך זאל גנבענען פון דיר?“

„אן ארעמער מאן וואס קוקט אויף צירונג, און ער זאגט אז ער איז ריין? איך פיר דיך צום שעריף!“

דער פארוואלטער איז צוגעלאפן. „נארא, וואס איז די מהומה? דו האסט אפגעשרעקט אלע קונים!“

„דער גנב האט זיך אריינגעכאפט צו גנבענען!“

„האסטו געזען ער זאל גנבענען?“

„נישט געזען, אבער איך האב א סיבה צו חושד זיין.“

„אפילו אויב איך האב באמת נישט קיין געלט,“ האט קאול געזאגט, „מיינט עס נישט אז איך וועל גנבענען.“

„יונגערמאן,“ האט דער פארוואלטער געזאגט, „היינט וועל איך דיר נישט האלטן אין זינען. קני אנידער, גיב צו אז דו ביסט שולדיג, און גיי ארויס.“

„ביסטו זיכער?“

„מיר וועלן זען וער עס וועט אים אנרירן,“ האט זיך דערהערט א קול. ליליען איז געשטאנען ביי דער טיר. „איז דאס ווי אזוי אייער שטאב באהאנדלט קונים? באשולדיגט א מענטש אין גנבה אן קיין באווייז? וויל די געשעפט נישט מער האנדלען?“

„וער ביסטו, אז דו רעדסט אזוי צו אונזער פארוואלטער?“ האט נארא געשריגן, אבער ליליען'ס באגלייטער האט זי אוועקגעשטופט פון וועג.

„מיס אשפארד! איר זענט עס!“ האט דער פארוואלטער געציטערט.

„אויב איר ווייסט וער איך בין, ווייסט איר אויך מיין נאטור.“

„פארוואלטער, ווער איז זי?“ האט נארא געפרעגט. „פארוואס ביסטו אזוי העפלעך צו אירן?“

„ווילסטו נאך אז איך זאל טון געשעפטן אין סילוועך קריק? דו האסט מיר כמעט געברענגט א ריזיגן אומגליק! שווייג!“ ער האט זיך אויסגעדרייט צו ליליען. „מיס אשפארד, מעג איך פרעגן, דער הער איז...?“

„ער איז מיין שותף. אבער אפילו וועז ער וואלט נישט געווען, גיט עס אייך די רעכט צו באשולדיגן סיי וועלכן קונה אין גנבה?“

„אנטשולדיגט, מיין הער. איך בין געווען בלינד. נארא, בעט מחילה גלייך!“

„אנטשולדיגט,“ האט זי געמורמלט.

„און דו ביסט ארויסגעווארפן. נעם דיינע זאכן און גיי ארויס פון מיין געשעפט.“

„קאול, דו וועסט עס געדענקען,“ האט נארא געזאגט ביים ארויסגיין. „ס'איז נאך נישט פארטיג.“

„אלע צירונג וואס איר האט היינט אויסגעקליבן,“ האט דער פארוואלטער געזאגט, „איז אויף אונזער חשבון.“

די צירונג אין דער געשעפט

„ווי איז דיין מאמע?“ האט קאול געפרעגט, ווען זיי זענען ארויס.

„א ביסל בעסער ווי פריער.“

„נעם די זאכן צוריק און רעד מיט איר גוט. איך האב מורא, אויב איך גיי צוריק, וועט זי זיין אזוי אויפגערעגט אז זי וועט נישט קענען עסן איר געבורטסטאג טארט.“

„דו ביסט אויך מיד. גיי זיך אפרוען ערגעץ.“

קאפיטל צוועלף

דער שווארצער טאוול

קאול איז אריין אין דעם גרויסן קאנטינענטאל האטעל, דעם טייערסטן אין סילוועי קריק. ביים טיר האט מען אים איבערגעגעבן א קליין טאוול. „מיין הער, דאס איז א ספעציעלער קאנטע־טאוול פון דער אשפארד האנדלס־פירמע. דער האטעל געהערט צו דער משפחה אשפארד. מיר וועלן אייך געבן די בעסטע באדינונג.“

„וואס האט איר דא?“

„ויסטערס פון מזרח, הירש פון די שניי־בערג, קאוויאר... דער הויפט־קאך קען פאר אייך צוגרייטן וואס איר ווילט.“

„נאר א טעלער פלייש מיט קארטאפל זופ, מיט א ביסל ווילדע סעלערי פון סילוועי קריק.“

„קאול? ביסט עס באמת דו?“ א יונגערמאן איז צוגעלאפן. דאס איז געווען נתן, אן אלטער חבר פון שול. „וויפיל יאר איז שוין פון ווען מיר האבן געענדיגט? אונזערע אלטע חברים זענען אלע אינעווייניג. קום זיך צוזעצן מיט אונז.“

אינעווייניג איז געזעסן ליאנעל, אן אלטער מיטשילער, יעצט א הויכער באאמטער. „נתן, ווייסטו דען נישט ווי צו רעדן? קאולס מצב היינט, פאסט ער בכלל צו זיצן מיט ליאנעל?“ האט איינער

געזאגט. „ליאנעל האט געענדיגט די מזרח געשעפטס־שולע, און יעצט איז ער א פארוואלטער אין דער אשפארד פיר־אפטיילונג. און דו? איך הער אז דו האסט נישט אפילו קיין ריכטיגע ארבעט.“

באלד איז אריינגעקומען ליאנעלס שוועסטער, נארא. „וואס טוט ער דא? היינט האט ער מיך פארשעמט אין דער געשעפט, און איך בין ארויסגעווארפן געווארן פון מיין ארבעט צוליב אים!“

„קאול,“ האט ליאנעל געזאגט, „דו האסט פארשעמט מיין שוועסטער. אויף דער אלטער פריינטשאפט'ס וועגן וועל איך דיר נישט לאזן שלאגן. טרינק אויס די צוויי פלעשער שארפע שנאפס, און דו קענסט גיין.“

„ליאנעל, דאס איז נישט יושר,“ האט נתן געבעטן. „קיינער קען נישט שטיין נאך אזויפיל.“

„אויב ער וויל נישט, טרינק דו פאר אים. נתן, דיין נייע פיר־פירמע וואלט נאך אויף ליאנעלס אינוועסטירונג. פארשטעל נישט דיין אייגענעם וועג.“

„נתן,“ האט קאול געזאגט, „אויב דו דארפסט אן אינוועסטירונג, קען איך דיר העלפן. מיט מיר דא, וועט דיך קיינער נישט מאכן בויגן דעם קאפ.“

אלע האבן זיך צעלאכט. „דער בעסטער תלמיד פון אמאל זאגט יעצט גרויסע ליגנס אן אווינק!“ „אויב דו רעדסט ווי א גבר,“ האט ליאנעל געזאגט, „קויף די פלאש וויין, דעם טייערסטן אין

האטעל, און איך וועל שווייגן. זי איז וועדט א הויז מיט צוויי שטאק אין סילוועד קריק."

„ס'איז נישט אז איך קען זי נישט קויפן. ס'איז נאר אז אין דעם הויז, וואס איך עס אדער טרינק, דארף איך גארנישט באצאלן."

„גיב אים א פינגער, נעמט ער די גאנצע האנט!"

דער קעלנער איז אריין. „הער קאול, אייער פלייש מיט קארטאפל זופ איז גרייט. זאל איך עס אוועקשטעלן דא?"

אלע זענען צעפלאצט פון געלעכטער. „איך האב געמיינט ער וועט באשטעלן עפעס גרויס! און ער איז געקומען אהער פאר א טעלער קארטאפל זופ!"

„ברענג מיר פונקט וואס זיי עסן," האט קאול געזאגט רואיג. „מיט די בעסטע זאכן. איך וועל באצאלן צען מאל."

„צעטייל זיין רעכענונג פון אונזערע. זאל ער באצאלן אליין."

„הער ליאנעל, דעם הערס קאנטע איז שוין באשטעטיגט געווארן. הער קאול איז ווירדיג צו עסן דא."

„אויב דו האסט די קוראזש," האט ליאנעל געזאגט, „לאמיר האבן א פארמעסט. היינט ביינאכט איז דא אן אוקציאן אין האטעל: א סעט פון דריי פלעשער אלטע וויסקי פון יאר 1870, אנגעהויבן פון פופציג טויזנט דאלאר."

„גוט. איך נעם אנטייל."

„הער ליאנעל,“ האט דער קעלנער געזאגט, „א חשובער גאסט אין דעם נעבנדיגן צימער לאזט אייך וויסן אז ער איז באשלאסן צו געווינען דעם סעט.“

„פארגעס פון חשובע געסט! געלט רעדט!“

„דער נעבן־צימער ביט זיבעציג טויזנט.“ „אכציג טויזנט!“ האט ליאנעל געשריגן. „הונדערט טויזנט.“ „הונדערט פופציג טויזנט!“

„קאול ווערט שטיל,“ האט נארא געלאכט. „ער דערוועגט זיך נישט.“

„צוויי הונדערט טויזנט,“ האט קאול געזאגט.

„דער נעבן־צימער ביט צוויי הונדערט פופציג טויזנט.“

„פינף הונדערט טויזנט.“

„ביסטו משוגע?“ האט ליאנעל געשריגן. „האסטו אמאל געזען אזויפיל געלט אין דיינע אכט לעבנס?“

„דער נעבן־צימער ביט אכט הונדערט טויזנט.“

„א מיליאן. גייט זאגט דעם נעבן־צימער: וויפיל ער זאל נישט צולייגן, וועל איך שטענדיג צולייגן הונדערט טויזנט מער.“

„גענוג, קאול! גענוג!“ האט ליאנעל געשריגן. „איך גיב צו אז איך האב פארלוירן! דער האטעל געהערט צו דער אשפארד פירמע. אויב איך מאך צרות דא, ווי אזוי וועל איך בלייבן אין סילוועי קריק?“

ביים צאלן האט ליאנעל געצאלט פאר זיין טיש. „קאול, דיין רייע. לאמיר זען פון וואנען דו ציסט ארויס אזויפיל געלט.“

קאול האט ארויסגענומען דעם קליינעם טאוול. דער קעלנער האט זיך געבויגן. „איר זענט אונזער העכסטער גאסט. דער טאוול קען דינען אנשטאט צאלן.“

דער שווארצער טאוול

„דאס איז געפעלשט!“ האט נארא געשריגן. „ווער ווייסט צי ס'איז בכלל דא א גאסט אין נעבן־צימער? ער איז מסתמא געשטעלט פונעם האטעל! רופט דעם פארוואלטער!“

דער האטעל פארוואלטער איז אריין. „ווער מאכט דא אזא מהומה?“

„דער מאן צאלט מיט א געפעלשטן טאוול!“

„פארוואס זענט איר אזוי העפלעך צו דעם ארעמען שיסער?“ האט ליאנעל געשריגן. „איך בין א פארוואלטער אין דער אשפארד פיר־אפטיילונג! אויב איך בין נישט קיין חשובער גאסט, פארוואס איז ער?“

„יעדן טאג גייען דורך דעם האטעל פירמע־פארוואלטער, באן־דירעקטארן און באנק־פארשטייער,“ האט דער פארוואלטער געענטפערט. „איר זענט ווייט פון זיין א חשובער גאסט דא.“

„איך פארשטיי! דאס איז א פאלע! זיי צוויי האבן אונז אפגענארט!“

„נתן, דו גלייבסט עס אויך?“ האט קאול געפרעגט. „ליאנעל, דו וואלסט בעסער זיך אליין אפנארן, אידער צוצוגעבן אז דו האסט מיך פאלש געמשפט.“

„הער מיט די שפעטלעך. אויב דו האסט געלט, צאל!“

„גוט,“ האט קאול געזאגט. „פאר עסן און טרינקען וועל איך באצאלן מיט מיין אייגענעם טשעק. ווייל זיי זאגן אז דער טאוול איז געפעלשט.“

„מיין הער, די רעכענונג איז באצאלט.“

ליאנעל האט אנגעכאפט דעם טאוול און געקוקט. זיין פנים איז געווארן גרין. „דאס איז דער העכסטער שווארצער קאנטע־טאוול פון דער אשפארד האנדלס־פירמע! קאול, ווער ביסטו באמת?“

„איך? נאר ליליען אשפארד'ס שותף.“

„שותף? זינט ווען האט מיס אשפארד א שותף?“

קאול האט זיך געווענדט צום פארוואלטער. „שיקט א טעלעגראם צו דער אשפארד פיר־אפטיילונג: ליאנעל איז ארויסגעווארפן, פון היינט אן.“

באלד איז געקומען דער ענטפער. „די פיר־אפטיילונג האט געענטפערט. זיי ווילן אז איר זאלט מארגן אויסרוימען אייער טיש.“

„קאול, ווארף מיך נישט ארויס!“ האט ליאנעל געבעטן. „מיט א רגע צוריק האסטו געוואלט אז איך זאל קניען. יעצט בעטסטו מיך?“

„ליאנעל, פארוואס בעטסטו אים?“ האט נארא געשריגן. „ס'איז אלעס צוליב דיר!“ האט ער געשריגן צוריק. „בעט מחילה ביי קאול יעצט!“

„נישט נייטיג,“ האט קאול געזאגט, און זיך אויפגעשטעלט. „מיין עסן, צעטיילט עס פאר די ארבעטער פונעם האטעל. איך בין שוין זאט.“

„ליאנעל,“ האט נתן געזאגט שטיל, „מיר זענען דאך אלטע חברים. פארוואס האסטו עס געמאכט אזוי?“

„בין איך אין א חלום?“ האט ליאנעל געמורמלט. „איך, א דאקטאר פון דער מזרח געשעפטס־שולע, ארויסגעווארפן פון קאול!“

דער קעלנער איז צוגעקומען. „מיין הער, אייער עסן אויך, זאל איך עס געבן די ארבעטער?“

„פאקט עס איין,“ האט קאול געזאגט. „איך נעם עס מיט. מאיא ווארט אינדערהיים, און זי וועט זיכער זיין הונגעריג.“

אויפן וועג אהיים האט נתן אים געפרעגט: „ווערסטו נישט מיד צו שפילן יעדן טאג א פשוטן מענטש?“

„וואס הייסט שפילן? יעדעס מאל זאג איך זיי נישט צו שטערן מיך, און זיי הערן נישט.“

„איך האב עס שוין פארשטאנען. דו באהאלטסט עס מיט כוונה און זאגסט גארנישט.“

„אויב דו זאגסט אזוי, זאל זיין אזוי.“

און אינדערהיים, אינעם אשפארד הויף, האט אויף אים געווארט א קליין מיידעלע מיט א גרויסן אפעטיט, און א שותפטע וואס האט שוין געוואוסט, אז דער שטילער מאן וואס זי האט געדונגען אויף ניינציג טעג, איז דער בעסטער באשיצער וואס די משפחה אשפארד האט אמאל געהאט. דער שאטן האט געוואלט נאר א רואיג לעבן פאר זיין טאכטער, און אין סילוועך קריק האט ער עס ענדליך געפונען.

דער פויער־קעניג

דער ארעמער טאטע וואס איז געווען דער מלחמה־קעניג

א מעשה פון א פשוטן טאטן וועמען מען האט פארשעמט
ביי זיין טאכטערס חתונה,
און וואס איז געווען דער העכסטער פעלדהער פון לאנד

נאכדערציילט אויף אידיש

אינהאלט

הקדמה 3

קאפיטל איינס: דער מלחמה־קעניג פארט אויף א חתונה 4

קאפיטל צוויי: דער עפל־בוים 9

קאפיטל דריי: ביי דער טיר פון האטעל 14

קאפיטל פיר: דער סיגנאל אלפא־זיבן 20

קאפיטל פינף: די חתונה וואס האט זיך איבערגעדרייט 25

קאפיטל זעקס: גענעראל טארן 30

קאפיטל זיבן: ווען וויקטאר איז געקומען 37

קאפיטל אכט: די שפיל־הויז 43

קאפיטל ניין: אין דער קעלער 50

קאפיטל צען: דער מלחמה־קעניג קומט ארויס פון שאטן 58

הקדמה

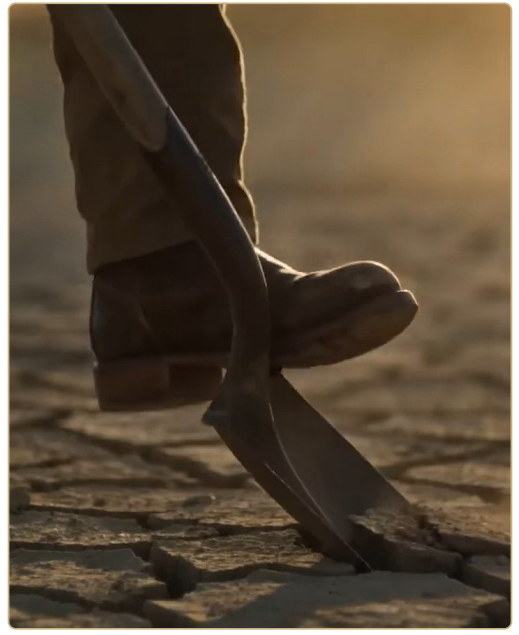
די מעשה וואס מיר ברענגען דא איז נאכדערציילט אויף אידיש, אין אייגענע ווערטער, לויט דער ענגלישער דראמע „מען האט געמאכט דעם ארעמען טאטן קניען, און מען האט נישט געוואוסט אז ער איז דער העכסטער פעלדהער", פונעם יוטוב קאנאל האלידעי טעאטער, בערך א שעה און זעקס מינוט לאנג.

עס איז א מעשה פון דזשאן לעקסאן, אן עלטערער מאן וואס גייט ארום אין א פשוטן אלטן העמד ווי א פויער, און אלע קוקן אויף אים אראפ. קיינער ווייסט נישט אז ער איז „דער מלחמה־קעניג", דער העכסטער פעלדהער פון לאנד, פאר וועמען אפילו דער פרעזידענט טרעט אפ. ער קומט צו דער חתונה פון זיין טאכטער אננא, און דארט פארשעמט מען זי און אים. דערנאך גייט ער אליין אויסזוכן ווער עס האט באנוצט זיין נאמען צו פייניגן ארעמע געווען סאלדאטן.

מיר האבן געהאלטן אלע געשעענישן לויט דער ריי, אבער די מעשה איז אנגעפאסט פאר א היימישן לייענער: די חתונה און דער שידוך ווערן דערציילט פשוט, אן קיין ליבשאפט; פרויען קומען פאר נאר וויפיל די מעשה פאדערט; שלעכטע ווערטער זענען אויסגעלאזט אדער פארמילדערט; און די שלעגרייען און די געפערליכע שפיל ווערן דערציילט קורץ, אן פרטים.

דער מלחמה־קעניג פארט אויף א חתונה

עס איז געווען א פרימארגן פון א גרויסן טאג. ווייט פון דער שטאט, אויף א שטילן וועג, זענען געשטאנען א ריי מיליטעריש אויטאס, און ארום זיי האבן געקוקט סאלדאטן מיט שטרענגע פנימער. אינמיטן זיי איז געשטאנען אן עלטערער מאן, אנגעטון אין א פשוטן אלטן העמד, ווי א פויער וואס קומט פונעם פעלד. זיין נאמען איז געווען דזשאן לעקסאן.

א פויער ביי דער ארבעט אויפן פעלד

א יונגער אפיציר איז צוגעלאפן, זיך אויסגעגלייכט און סאלוטירט. „אנטשולדיגט, הער, מיר זענען פארשפעטיגט געווארן.“

„גוט וואס מיר האבן געהאט אייך,“ האט געזאגט א צווייטער אפיציר. „דער פענטאגאן האט באשטעטיגט אז איר האט אפגעשטעלט דעם אנפאל נאך איידער ער האט זיך אנגעהויבן. דער פרעזידענט אליין וויל אייך געבן א מעדאל. מען בעט אייך צוריקצוקומען תיכף קיין וואשינגטאן.“

דזשאן לעקסאן האט אפגעמאכט מיט דער האנט. „דאס איז נישט וויכטיג. היינט איז די חתונה פון מיין טאכטער אננא. איך מוז זי פירן צו דער חופה.“

„יא, הער,“ האבן די אפיצירן געענטפערט, און קיינער האט נישט געוואגט צו פרעגן מער. פאר זיי איז דער פשוטער מאן אין דעם אלטן העמד נישט געווען קיין פויער. ער איז געווען דער וואס די גאנצע וועלט רופט „דער מלחמה־קעניג“, דער העכסטער פעלדהער, וועמען אפילו דער פרעזידענט טרעט אפ דעם וועג. אבער זיין פנים האבן כמעט קיינמאל נישט געזען קיין פרעמדע אויגן, און דאס האט ער אליין אזוי געוואלט.

די סאלדאטן גיבן כבוד דעם מלחמה־קעניג

אין דער שטאט, פאר דעם טייערן האטעל לומינא, איז געווען א גרויסער טומל. טייערע אויטאס זענען צוגעפארן איינס נאכן אנדערן, און מענטשן אין שיינע אנצוגן זענען אריין צו דער חתונה. דזשאן לעקסאן איז צוגעגאנגען צו פוס, מיט א קליין קעסטל אין דער האנט.

אינמיטן דעם געדראנג האט ער זיך צופעליג אנגעשטויסן אין א יונגן געשעפטסמאן מיט א טייער זייגערל אויף דער האנט. דער יונגערמאן האט זיך אויסגעדרייט ווי א געשטאכענער.

„וואס טוסטו?“ האט ער געשריגן. „האסטו מיך אנגעשטויסן מיט כוונה? ביסטו אויסן צו מאכן א געשעפט פון מיר?“

„איך האב דיך נישט אנגעירט מיט כוונה,“ האט לעקסאן רואיג געענטפערט. „איך בין געקומען צו מיין טאכטערס חתונה, און איך וויל נישט מאכן קיין צרות.“

ארום זיי האבן מענטשן אנגעהויבן לאכן. „דער כלה'ס טאטע?“ האט דער יונגערמאן זיך צעלאכט. „דו מיינסט אננא לעקסאן, די הויפט־פירערין פון דער לומינא גרופע? ווייסטו אז זי נעמט א חתן פון דער משפחה העריסאן? איר טאטע? קיינמאל נישט! זי איז נישט קיין טאכטער פון אזא קבצן ווי דו!“

ער האט זיך אויסגעגלייכט מיט גאוה. „הער זיך צו, אלטער. ווייסטו אז איך שטיי היינט צו חתמ'ענען א געשעפט מיט דער לומינא גרופע? ווען דאס געשעפט גייט דורך, וועל איך זיין אזוי הויך אין דער שטאט, אז דו וועסט מיך אפילו נישט קענען זען פון דער ווייטנס. איך גיב דיר א לעצטע געלעגנהייט: גיי אוועק פון דאנען, אדער איך רוף מיינע מענטשן זיי זאלן דיך אוועקשלעפן.“

פונקט דעמאלט האט זיך דערהערט א קול פון דער טיר. „טאטע!“

אלע האבן זיך אויסגעדרייט. פון האטעל איז ארויסגעלאפן א יונגע פרוי אין איר חתונה־קלייד, אננא לעקסאן אליין, די כלה. איר פנים האט געשיינט, און די טרערן זענען איר געשטאנען אין די אויגן. „טאטע, דו ביסט טאקע דא!“

„איך האב דיר דאך געזאגט אז איך וועל קומען,“ האט דער טאטע געזאגט מיט א ווארעמען שמייכל.

דער יונגער געשעפטסמאן איז געווארן בלאס ווי די וואנט. „ער... ער איז טאקע מיס לעקסאן'ס טאטע?“

אננא האט זיך אויסגעדרייט צו אים, און איר קול איז געווארן קאלט. „ער איז געקומען צו מיין חתונה. וואס האסטו אים געטון?“

„מיס לעקסאן, מיר האבן נישט געמיינט,“ האט ער געשטאמלט. „עס איז נאר א טעות, א פשוטער טעות.“

„אונזער געשעפט איז בטל,“ האט אננא געזאגט, אן אפילו אנצוקוקן אויף אים. „זיכערהייט, פירט אים ארויס.“

און אזוי איז דער וואס האט זיך פריער אזוי געבלאזן, ארויסגעפירט געווארן פון דעם האטעל, פאר די אויגן פון אלע וואס האבן פריער מיט אים געלאכט.

קאפיטל צוויי

דער עפּל־בוים

„אננא,“ האט דער טאטע געזאגט שטילערהייט, „איך האב נישט געוואלט דיר מאכן קיין צרות אין אזא טאג.“

„טאטע, וואס רעדסטו?“ האט זי געענטפערט. „איך בין אזוי פריילעך וואס דו ביסט דא. דאס איז דאס בעסטע וואס האט מיר געקענט פאסירן היינט.“

זי האט באמערקט דאס קעסטל אין זיין האנט. „איז דאס פאר מיר?“

„יא,“ האט ער געשמייכלט און עס געעפנט. אינעווייניג זענען געלעגן רויטע, גלאנציגע עפל. „געדענקסטו דעם עפל־בוים וואס דו האסט געפלאנצט ווען דו ביסט געווען קליין?“

אננא'ס אויגן האבן זיך אנגעפילט מיט טרערן. זי האט געדענקט יענעם טאג ווי היינט. זי איז געווען א קליין מיידעלע, געשטאנען נעבן דעם טאטן אויפן פעלד, און געפרעגט: „טאטע, ווען וועלן מיר האבן עפל?“

„עס וועט נעמען א פאר יאר, מיין קינד,“ האט דער טאטע דעמאלט געזאגט. „אבער ווען זיי וועלן זיין צייטיג, וועל איך זיי אליין אפרייסן פאר דיר.“

„דו זאגסט צו?“

„איך זאג צו.“

יעצט איז זי געשטאנען פאר אים, א דערוואקסענע, און געהאלטן די עפל אין די הענט. „דו האסט געדענקט,“ האט זי געשעפטשעט.

„אוודאי,“ האט ער געזאגט. „ס'איז שווער צו גלייבן, אבער דער בוים האט אנגעהויבן טראגן פירות פונקט ווען דו שטייסט צו חתונה האבן.“

דעמאלט איז צוגעקומען א יונגערמאן אין א טייערן שווארצן אנצוג, מיט א גלאט־געקעמטן קאפ. „און דאס איז בלעיק,“ האט אננא געזאגט. „טאטע, דאס איז בלעיק הריסאן, מיין חתן. בלעיק, דאס איז מיין טאטע.“

בלעיק האט א קוק געטון אויף דעם אלטן העמד און די אויסגעטראטענע שיך, און זיין פנים איז געווארן ווי פון עסיג. ער האט אננא אוועקגעצויגן אין א זייט. „פארוואס האסטו מיר נישט געזאגט אז דיין טאטע קומט?“

„וואס איז דער מער?“

„ווייסטו ווער עס איז היינט דא? נישט נאר מיין משפחה, נאר די גרעסטע געשעפטסלייט, און דער גובערנאטאר אליין! ער וועט אונז מאכן צו שאנד.“

„וואס מיינסטו?“ האט אננא געפרעגט, נישט פארשטייענדיג.

„ניין, ניין, איך מיין נאר... קוק ווי ער איז אנגעטון. ווי אזוי וועל איך אים פארשטעלן פאר די געסט? מיין שווער איז א פויער?“

פון דער ווייטנס האט מען געהערט: „אננא, גיך! דו דארפסט זיך נאך צוגרייטן, די חתונה הייבט זיך באלד אן!“

„איך קום,“ האט זי געענטפערט, און צו בלעיק: „פיר מיין טאטן אריין, ביטע.“

„גוט,“ האט בלעיק געזאגט. אבער ווי נאר זי איז אוועק, האט ער זיך אויסגעדרייט צו דעם טאטן מיט א קאלטן בליק. „הער זיך צו, אלטער. מיר מישן זיך נישט מיט פויערים. טו דיר א טובה און גיי אוועק פון דאנען.“

ער איז צוגעגאנגען צו די וועכטער ביי דער טיר. „היט די טיר גוט. וועה עס האט נישט קיין איינלאדונג, קומט נישט אריין. אויב עפעס א קבצן קומט אריין און פארדארבט די שמחה, וועט איר אלע אפגעזאגט פון דער ארבעט.“

די וועכטער ביי דער טיר פון האטעל

„פארשטאנען, הער העריסאן.“

דער טאטע איז געבליבן שטיין דרויסן, און האט שטיל געזאגט צו זיך אליין: „מיין איידעם איז טאקע א שיינע מציאה.“

אינעווייניג האט אננא געזוכט מיט די אויגן. „בלעיק, וואו איז מיין טאטע?“

„עס טוט מיר באנג, אננא,“ האט בלעיק געזאגט מיט א פאלשן קרעכץ. „ער איז אוועק.“

„וואס?“

„די היסטאריע חזר'ט זיך איבער, ווי עס זעט אויס. פונקט ווי אלע מאל וואס ער איז געווען צו פארנומען, ווי ער האט

פארפאסט דיין אכצנטן געבורטסטאג. און יעצט פארפאסט ער דאס אויך. זארג זיך נישט, דו קענסט דאך גיין צו דער חופה אליין, נישט אזוי?“

אננא'ס הארץ איז געווארן שווער. אבער דרויסן, ביי דער טיר, האט איר טאטע געזאגט צו זיך: „ווער זאגט אז איך בין אוועק? אננא, איך האב דיר צוגעזאגט אז איך וועל נישט פארפאסן דיין וויכטיגן טאג.“

קאפיטל דריי

ביי דער טיר פון האטעל

דער טאטע איז צוגעגאנגען צו דער טיר. די צוויי וועכטער האבן זיך אוועקגעשטעלט פאר אים ווי א וואנט.

„האלט! דו קענסט נישט אריין.“

„ביסטו זיכער?“ האט ער רואיג געפרעגט. „וועז נישט מיין טאכטער, וואלט איך נישט אריינגעטרעטן אין אזא פלאץ.“

די וועכטער האבן זיך צעלאכט. „א פויער רעדט אזוי? לאז אונז צורו! דו ביסט אראפ פון זינען. הער זיך צו: גיי אראפ אויף די קני און פוץ מיר אפ די שיך, וועל איך דיר לאזן נעמען די רעשטלעך פון מיסט־קאסטן.“

„וואס זאגסטו?“ האט דער אנדערער געשפעט, און האט אויסגעשטרעקט די האנט צו שטופן דעם אלטן מאן.

עס האט נישט גענומען קיין צוויי רגעים. דער „פויער“ האט זיך א ריר געטון, גיך און זיכער ווי א סאלדאט וואס האט דורכגעמאכט הונדערט מלחמות, און ביידע וועכטער זענען געלעגן אויף דער ערד און געקרעכצט, אן צו פארשטיין וואס איז זיי געשען.

פון אינעווייניג איז ארויסגעלאפן א פולער מאן אין א טייערן אנצוג, דער באלעבאס פון האטעל. ווי נאר ער האט דערזען דעם

אלטן מאן, איז ער געבליבן שטיין, און דערנאך האט ער זיך כמעט געבוינגן ביז דער ערד. „הער לעקסאן! צו האבן אייך אין מיין האטעל, איז א כבוד פאר מיר און דער גרעסטער כבוד פאר אונזער האטעל!“

„מאך נישט אזויפיל כבוד, הער באלעבאס,“ האט לעקסאן געענטפערט. „מיט א רגע צוריק האבן דיינע מענטשן מיך אפגעשטעלט ביי דער טיר און געזאגט אז מען וויל מיך דא נישט.“

„הער לעקסאן, איר מאכט זיכער א שפאס! אוודאי זענט איר באוויליגט אומעטום, ספעציעל אין מיין האטעל.“ ער האט זיך אויסגעדרייט צו די צוויי וועכטער מיט א רויט פנים. „איר ביידע זענט אפגעזאגט פון דער ארבעט. גייט מיר ארויס פון די אויגן!“

די וועכטער זענען געבליבן ליגן מיט אפענע מיילער. „ווי אזוי איז ער אריין? ער האט דאך געדארפט זיין א פויער! ווער איז ער?“ האט איינער געשעפטשעט. „אויף דער וועלט באקומען אזא כבוד נאר די העכסטע גענעראלן. און מיר האבן שוין געזען די פנימער פון אלע, חוץ איינעם: דעם מלחמה־קעניג.“ „שוין,“ האט דער צווייטער געקרעכצט, „מיר זענען פארלוירן.“

ווער איז דער פויער? אין האטעל וואונדערט מען זיך

אינעווייניג, וועו דער טאטע איז אריינגעקומען אין זאל, האט אננא'ס פנים זיך אויפגעלויכטן. אבער בלעיק האט זיך געכאפט פארן קאפ.

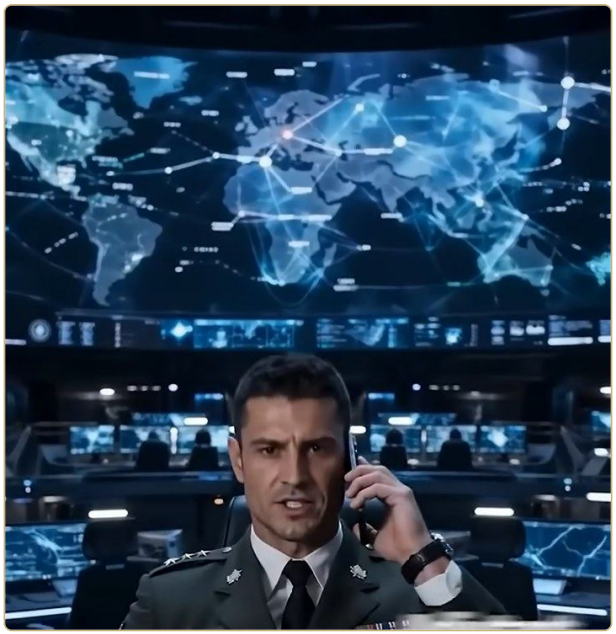
„בלעיק, וואס איז?“

„גארנישט,“ האט ער געזאגט. „אבער אננא, קוק אויף דיין טאטן. וועו דו פירסט אים אריין אזוי, וועט ער אונז אלע מאכן צו שאנד.“

„בלעיק...“

„לאז שוין. אבער גוט וואס איך האב געבעטן א טובה ביי געגראל טארן'ס געהילף. איך האב געקריגן דעם געגראל ער זאל זיין א געסט ביי אונזער חתונה. דאס וועט אויסזען זייער

שיין. איך וואלט געוואלט וויסן צי געניראל טארן איז שוין אנגעקומען. איך וועל אים קלינגען.“ און ער איז אוועק אין א זייט מיט זיין טעלעפאן.

אין געניראל טארן'ס אפיס קלינגט דער טעלעפאן

דער טאטע האט שטיל געזאגט צו אננא: „בליק איז א מענטש מיט צוויי פנימער. ער טראכט נאר ווי אזוי ארויפצוקריכן העכער. ער איז נישט ווערט דיין גוטסקייט.“

„טאטע,“ האט אננא געזאגט, „בליק זארגט זיך נאר וועגן דעם נאמען פון דער משפחה העריסאן.“

„א נאמען איז גארנישט,“ האט דער טאטע געזאגט. „מיין טאכטער פארדינט עפעס בעסערס.“ ער האט אנגעוויזן אויף א בילד אין דער צייטונג וואס איז געלעגן אויפן טיש, א בילד פון א

יונגן געגנראל אין מונדיר. „קוק, ווי געפעלט דיר דער? אויב דו ווילסט, קענען מיר נאך היינט מאכן א שידוך מיט אים אנשטאט.“

„טאטע!“ האט אננא זיך צעלאכט, „דאס איז געגנראל אדם טארן, דער יינגסטער פינף־שטערן געגנראל. בלעיק האט זיך גוט אנגעמוטשעט נאר אים איינצולאדן. זיין רבי און לערער איז דער מלחמה־קעניג אליין. אפילו דער פרעזידענט טרעט אפ פאר יענעם מאן.“

„בלעיק קען נישט,“ האט דער טאטע געזאגט, „אבער איך קען.“

„טאטע, דו מאכסט א שפאס.“

אין זייט האט בלעיק געריידט אין טעלעפאן מיט א זיסלעכן קול. „יא, יא, הער אונטער־קאלאנעל. איך פארשטיי אז געגנראל טארן איז פארנומען. קענט איר אים ביטע לאזן וויסן אז איך בין בלעיק הריסאן, און אז היינט איז מיין חתונה?“

„הער הריסאן,“ האט מען געענטפערט, „געגנראל טארן זיצט אין א דרינגענדער זיצונג. קיין טעלעפאנען, קיין חתונות.“

„הער אונטער־קאלאנעל, ביטע, לאזט אים נאר וויסן וועז די זיצונג ענדיגט זיך. קענט איר אים ביטע פרעגן...“

„דאס איז נישט אייער זארג,“ און דער טעלעפאן איז געווארן שטיל.

„לאז מיך פרובירן,“ האט דער טאטע געזאגט.

בלעיק האט זיך אויסגעדרייט ווי פארברענט. „אננא, קענסטו האלטן דיין טאטן אין צוים? זאג אים ער זאל אויפהערן ערגער מאכן!“

„טאטע,“ האט אננא געבעטן, „איך ווייס אז דו טוסט דאס פאר מיר. אבער היינט איז מיין חתונה, און בלעיק איז דער וועמען איך האב אויסגעקליבן. דו דארפסט גארנישט טון. גיב מיר נאר דיין ברכה.“

„ס'איז גוט,“ האט דער טאטע געזאגט מיט א רואיגן שמייכל. „איך וועל זיך יעצט פארבינדן מיט געזעראל טארן.“

קאפיטל פיר

דער סיגנאל אלפא־זיבן

ווייט פון האטעל, אין א פארשלאסענעם מיליטעריישן צימער, איז פלוצלינג אויפגעבליצט א רויט ליכט אויף א גרויסן עקראן, און א שארפער קלאנג האט זיך דערהערט.

„אלפא־זיבן!“ האט איינער געשריגן. „דאס איז דער אלפא־זיבן סיגנאל! גיך, שניידט אפ אלע אנדערע פארבינדונגען! לאזט וויסן דעם אפעראציע־צימער! אפילו געזעראל טארן'ס זיצונג מוז ווארן אפגעשטעלט!“

אין האטעל, האט דער אונטער־קאלאנעל נאך געהאלטן בלעיק'ס ליניע אפן, און בלעיק האט געהערט דורכן טעלעפאן דעם גאנצן טומל. „מיר דאכט זיך אז איך האב געהערט א דרינגענדן סיגנאל,“ האט ער געזאגט. „מען רייסט ארויס געזעראל טארן פון דער זיצונג. דער איינציגער וואס קען באפעלן געזעראל טארן, איז דער מלחמה־קעניג.“

„וואס איז?“ האט מען אים געפרעגט.

„אננא האט מיר געזאגט אז איר טאטע גייט זיך פארבינדן מיט געזעראל טארן.“

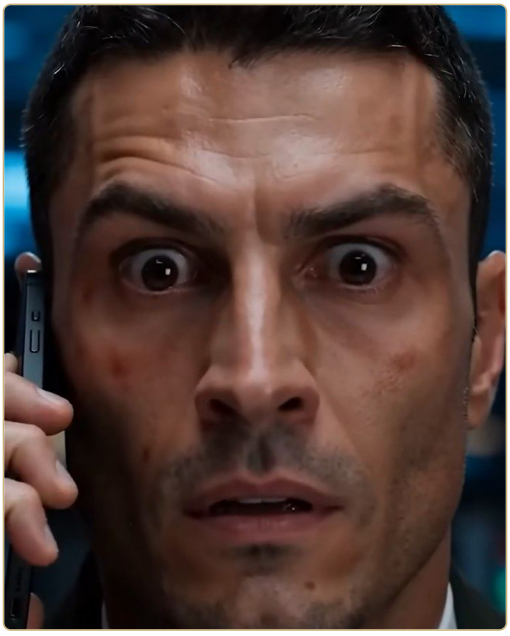
„וואס? דו מיינסט דאך נישט אז יענער אלטער פויער איז דער מלחמה־קעניג?“

„נו, באמת,“ האט אננא אליין געזאגט, „דער טאטע איז נאר א פויער. ווי אזוי זאל ער זיין דער מלחמה־קעניג?“

אין דער זעלבער רגע זענען אלע ליכט אין זאל אנגעהויבן צו פינקלען, און די טעלעפאנען פון אלע געסט זענען געווארן שטיל. „וואס טוט זיך מיט מיין טעלעפאן?“ „איז דאס אן אנפאל פון א ציפער־גנב?“ האט מען געשריגן פון אלע זייטן.

אין דעם מיליטעריש צימער איז אויפן עקראן ארויפגעקומען א ידיעה: „געזעראל טארן. מיין טאכטער אננא האט היינט חתונה, אבער דער חתן, בלעיק העריסאן, איז זי נישט ווערט. אויב איר ווילט א שידוך מיט איר, קומט תיכף צום לומינא האטעל. — לעקסאן.“

דער אונטער־קאלאנעל האט זיך געכאפט פארן קאפ. „הער געזעראל, ווען דער אלפא־זיבן איז אוועקגעגאנגען, איז דער גאנצער באפעל־צענטער געגאנגען אין אלארעם. דער סיגנאל איז געמאכט נאר פאר א נויט, צו רופן הילף אין א מלחמה. און דער איינציגער וואס האט אים אמאל באנוצט, נוצט אים יעצט... צו געפינען א שידוך פאר זיין טאכטער!“

דער סיגנאל אלפא־זיבן!

אין האטעל האט בלעיק געציטערט. „אלפא־זיבן. וועו איך האב געקלונגען צום געזראל'ס געהילף, דאס איז וואס איך האב געהערט אויף דער אנדערער זייט. איך האב געוואוסט! דער וואס באפעלט געזראל טארן, דער וואס קען אפשטעלן די גאנצע לופט־פארטיידיגונג, איז אין דעם האטעל!“

ער האט געקוקט אויף אננא'ס טאטן, און דערנאך האט ער זיך אליין געטרייסט. „ניין, עס קען נישט זיין ער. די ליכט האבן דיך דאך נישט דערשראקן? ס'איז נאר ער, אן אלטער פויער. ער האט גארנישט צו טון מיט דער מיליטער.“

בלעיק'ס מאמע, א פרוי מיט א שטאלצן פנים, איז צוגעקומען. „דער שלעפעריגער מאן איז אננא'ס טאטע? איך האב געמיינט

אז עפעס א היימלאזער האט זיך אריינגעכאפט! בלעיק, דאס איז דיין שוועך? אזא בושה!“

דעמאלט איז צוגעקומען א יונגע פרוי מיט א שטאלץ געזיכט, מירא מילער, וועמען בלעיק'ס משפחה האט גוט געקענט. „אנטשולדיגט, איך דארף עפעס רעדן מיט בלעיק,“ האט זי געזאגט. „איר גייט אייך גרייטן צו דער חתונה.“

ווען זיי זענען געבליבן אליין, האט זי געזאגט: „יענער אלפא־זיבן סיגנאל איז געשיקט געווארן פון מיר. איך האב געבעטן מיין טאטן ער זאל אים שיקן.“

„דיין טאטע? דו מיינסט...?“

„יא. מיין טאטע איז דער מלחמה־קעניג.“

מירא'ס אמתער טאטע, וויקטאר מילער, אן אלטער אפיציר וואס האט אמאל געדינט נאענט צום מלחמה־קעניג, איז געשטאנען נישט ווייט און האט געהערט. ער האט זי גיך אוועקגעצויגן. „מירא, דו טארסט נישט טון אזוינס! איך האב שוין אמאל געמאכט טעותים, און דער מלחמה־קעניג האט מיר מוחל געווען. איך בין אים דאנקבאר דערפאר. אבער אויב דו שטעלסט זיך פאר ווי זיין טאכטער...“

„טאטע, האסטו נישט געזאגט אז ער איז אויף א געהיימער שליחות, אינגאנצן אפגעשניטן פון דער וועלט? ווי אזוי זאל ער וויסן? ביז ער קומט צוריק, איז די חתונה שוין לאנג פארביי. און חוץ דעם, וואס ארט עס אים בכלל? זארג זיך נישט, טאטע. עס וועט זיין גוט.“

אינעם ארץ האט זי געטראכט: „די נארישע מענטשן האבן עס טאקע געגלייבט. איך האב נישט געוואלט אנטפלעקן ווער איך בין, אבער איך האב נישט געקענט צוזען ווי בלעיק גייט צו אננא, וועמענס טאטע איז נאר א פויער.“

בלעיק'ס טעלעפאן האט געקלונגען. „שלום, הער אונטער־קאלאנעל... קומט געראטן טארן צו דער חתונה? דאס איז א וואונדערליכע בשורה! א דאנק אייך!“

„זעסט?“ האט מירא געזאגט. „איך האב נישט געליגן. געראטן טארן קומט צו דער חתונה פונקט ווי איך האב געזאגט.“

בלעיק'ס מאמע האט אים געשטופט. „אויף וואס ווארטסטו? דאס איז מירא וואס ווייזט אונז איר גוטסקייט! אננא, א פויער'ס טאכטער? ווילסטו טאקע אז די העריסאנס זאלן זיין פארבונדן מיט אזעלכע מענטשן?“

„בלעיק,“ האט מירא געזאגט, „אויב מיר וועלן חתונה האבן, וועט מיין טאטע שטיצן די העריסאנס. די גאנצע וועלט'ס עשירות וועט ליגן ביי דיינע פיס.“

בלעיק האט נישט לאנג געטראכט. „מירא, אנטשולדיג. איך האב צו פיל געטראכט. דו האסט רעכט.“

„איך האב געוואוסט אז דו וועסט אויסקלייבן מיך,“ האט מירא געשמייכלט.

קאפיטל פינף

די חתונה וואס האט זיך איבערגעדרייט

אננא האט נישט געוואוסט פון דעם געשפרעך הינטער איר רוקן. זי איז געשטאנען מיט איר טאטן, גרייט צו גיין צו דער חופה.

„אננא," האט דער טאטע נאך אמאל פרובירט, „דער בלעיק איז דיך נישט ווערט. דו פארדינסט עפעס בעסערס, למשל אדם."

„טאטע, מאך נישט קיין שפאסן," האט זי געזאגט. „איך מיט ענעראל טארן? ווי אזוי זאל דאס בכלל געשען? און חוץ דעם, איך בין שוין מיט בלעיק פארקנסט אזוי לאנג. איך האב אזוי געווארט אויף היינט."

„אויב דו ביסט צופרידן," האט דער טאטע געזאגט, „בין איך אויך."

„עס הייבט זיך אן, טאטע. איך ציטער."

„זארג זיך נישט. איך בין דא."

אין זאל איז געווארן שטיל. בלעיק איז ארויף אויף דער בינע מיט א שמייכל. „א דאנק אייך אלע פארן קומען. און יעצט, לאמיר אייך פארשטעלן מיין כלה..."

אננא האט געמאכט א טריט פאראויס, אבער בלעיק האט אויפגעהויבן די האנט. „אנטשולדיג, אננא. דו ביסט היינט נישט די כלה. מירא!"

פון דער זייט איז אריסגעקומען מירא, אנגעטון פאר א שמחה, און האט זיך אוועקגעשטעלט נעבן בלעיק.

בלעיק אויף דער חתונה

א גערויש איז דורכגעלאפן דורכן זאל. „וואס טוט זיך דא?“ „איך האב געמיינט אז די כלה איז אננא!“ „וער איז די?“

„בלעיק, וואס איז דאס?“ האט אננא געשריגן. „וער איז זי? וואס טוט זי דא?“

„עס טוט מיר באנג, אננא. איך האב יעצט פארשטאנען אז מירא פאסט מיר בעסער.“

„זי פאסט דיר? בלעיק, דאס איז אונזער חתונה! ווי אזוי קענסטו טון אזוינס?“

„ניין, אננא. מיין חתונה הייבט זיך ערשט אן. איך האב אויסגעקליבן עמיצן בעסערס.“

בלעיק'ס מאמע איז ארויסגעטראטן. „אננא, הער אויף. מיין זון איז דער יורש פון דער משפחה העריסאן. דריי יאר מיט דיר איז שוין גענוגן צופיל. בעט נישט מער.“

„אננא, דו ביסט א גוטע מיידל,“ האט בלעיק געזאגט, „אבער דיין טאטע איז נאר א פויער. ווען איך וואלט דיך גענומען, וואלט איך גענוגן א געלעכטער אין דער גאנצער שטאט, און די העריסאנס אויך.“

„אזוי,“ האט אננא געזאגט, און איר קול האט געציטערט, „דו נעמסט זי נאר צוליב איר שטאפל. מיין טאטע און איך זענען גענוגן נישטיגע מענטשן, נישט גוט גענוג פאר די העריסאנס, יא?“

„אננא, דו פארשטייסט נישט,“ האט די מאמע געזאגט. „א פלאץ צווישן אונז קען מען נישט קויפן. דו געהערסט נישט אהער. דו מיינסט אז א שיין קלייד מאכט דיך איינע פון אונז? ביטע. איר ביידע פארשווארצט דעם גאנצן ארט. איר פאסט נישט פאר אזא משפחה.“

מירא האט זיך צוגעשמייכלט. „דו ביסט אננא, יא? זארג זיך נישט. מיר וועלן נישט פארווארפן די גאנצע ארבעט וואס דו האסט אריינגעלייגט אין דער חתונה. אבער דו און דיין טאטע קענט שוין גיין.“

„פונקט,“ האט מען צוגעגעבן פון הינטן. „איר צוויי שטייט דא און ברענגט נאר שלעכטע מזל. ווער וויל דעם ריח פון א שטאל ביי א חתונה?“

אננא האט זיך אויסגעגלייכט, און די טרערן אין אירע אויגן האבן זיך פארוואנדלט אין שטאלץ. „רעדט נישט אזוי וועגן מיין טאטן! מיין טאטע איז א פויער, נו, איז וואס? ער האט מיך אויפגעצויגן מיט זיינע אייגענע הענט. איך בין שטאלץ מיט אים. און איך בין נישט די וואס מען וואלט אוועק. איך בין די וואס גייט אוועק פון דיר. קום, טאטע. דאס איז מיין שולד. איך האב אויסגעקליבן דעם אומריכטיגן, און דיך איר־יינגעשלעפט אין דעם.“

„ניין,“ האט דער טאטע געזאגט, „מיר גייען נישט אוועק. זיי גייען. די חתונה מוז ווערן אפגעשטעלט.“

„ביסטו אראפ פון זינען, אלטער נאר?“ האט בלעיק געשריגן. „זיכערהייט, וואלט זיי ארויס!“

„האלט,“ האט מירא געזאגט. „זי זאל ערשט איבערלאזן דאס חתונה־קלייד, וואס די העריסאנס האבן באצאלט. איך וויל נישט אז מען זאל זאגן אז איך האב איר צוגעגנבעט די חתונה. איך בין דעם מלחמה־קעניג'ס טאכטער. איך באדארף נישט קיין רכילות.“

א געדויש איז דורכגעלאפן דורכן זאל. „דעם מלחמה־קעניג'ס טאכטער?“

„אוודאי,“ האט בלעיק געזאגט מיט גאוה. „ווייסט איר ווער איר טאטע איז? דער מלחמה־קעניג! יענער סיגנאל איז געקומען פון אים. און געגעראל טארן איז אויפן וועג אהער.“

„די העריסאנס האבן טאקע געכאפט דאס גרויסע גליק!“ האט מען געפרופן.

דער טאטע האט רואיג געפרעגט: „און וואס, אויב עס איז איך?“

דער גאנצער זאל האט זיך צעלאכט. „הערט אירי? ער זאגט אז ער איז דער מלחמה־קעניג!“ „א פויער אנגעטון ווי א שנאָרער זאגט אז ער איז דער מלחמה־קעניג!“ „דער אלטער איז אינגאנצן משוגע געווארן!“

אבער דער טאטע האט זיך נישט געירט. ער האט זיך אוועקגעשטעלט פאר זיין טאכטער און געזאגט מיט א קול וואס האט געקלונגען ווי אייזן: „קיינער רירט נישט אן מיין טאכטער.“

אין דער זעלבער רגע האבן זיך די טירן פונעם זאל אויפגעעפנט, און א גרופע סאלדאטן אין פולן מונדיר איז אריינגעמארשירט. „ער איז געקומען!“ האט מען געשריגן. „ס'איז געגעראל טארן!“

קאפיטל זעקס

געגעראל טארן

בלעיק איז געלאפן אנטקעגן דעם יונגן געגעראל מיט אויסגעשטרעקטע הענט. „געגעראל טארן! איך בין אזוי צופרידן וואס איר זענט געקומען! מיר וועלן תיכף אנהייבן. די צוויי וועלן אונז נישט שטערן. מיר וועלן אייך נישט אויפהאלטן.“

אבער אדם טארן איז אים פארביי, ווי ער וואלט געווען לופט. ער איז געגאנגען גלייך צו דעם אלטן מאן אין דעם פשוטן העמד, זיך אויסגעגלייכט ווי א שטריקל, און סאלוטירט. „געגעראל לעקסאן!“

ער האט זיך אויסגעדרייט צו זיינע סאלדאטן. „סאלדאטן, אכטונג!“ און אלע סאלדאטן האבן זיך אויסגעגלייכט אין א ריי.

געגעראל טארן מיט זיינע סאלדאטן

„זיי ווילן פארשעמען מיין טאכטער,“ האט דער טאטע רואיג געזאגט. „אדם, זאג מיר, וואס זאל איך טון?“

„ווי איר באפעלט, הער.“

אין זאל איז געווארן א טויט־שטילקייט. „וואס טוט זיך דא? פארוואס הערט געגעראל טארן צו אים?“ „מירא, ארבעט נישט געגעראל טארן פאר דיין טאטן? פארוואס נעמט ער באפעלן פון דעם אלטן...?“

מירא איז געווארן בלאס, אבער זי האט זיך גיך צונויפגענומען. „ס'קען נישט זיין. מיין טאטע האט געזאגט אז דער מלחמה־קעניג איז אויף א געהיימער שליחות. ער קען נישט זיין דא. א פויער קען נישט זיין דער מלחמה־קעניג.“ זי האט זיך

אויסגעדרייט צום געגעראל. „געגעראל טארן, איך בין די טאכטער פון אייער העכסטן באפעלער. איר וועט טאקע אויפהייבן א ביקס אויף מיר? איר מיינט אז מיין טאטע וועט אייך דאס לאזן דורך?“

„מירא, דו זאגסט אז דו ביסט דעם מלחמה־קעניג'ס טאכטער,“ האט אדם געזאגט. „האסטו א באווייזן?“

„אוודאי. אבער פארוואס זאל איך דיר עפעס באווייזן? ווער ביסטו?“

„מירא, אויב דו האסט א באווייז, ווייז עס,“ האט בלעיק געבעטן. „זיי זאלן וויסן מיט וועמען זיי האבן צו טון!“

אננא האט שטיל געזאגט צו איר טאטן: „טאטע, איך ווייס נישט ווי אזוי דו האסט געמאכט אז גענעראל טארן זאל דיך פאלגן, אבער אויב מירא איז טאקע דעם מלחמה־קעניג'ס טאכטער, דאן וועט גענעראל טארן אויך אריפאלן אין צרות. מיר מוזן גיין.“

„ס'איז גוט, מיין קינד,“ האט דער טאטע געענטפערט. „לאז זי קלינגען. לאמיר הערן וואס איר טאטע האט צו זאגן.“

„דו ביסט נאר א פויער,“ האט מירא געשפעט. „פארוואס זאל איך פארלירן מיין טאטנ'ס צייט אויף דיר? אבער זיין מענטש קען עס באווייזן. געגעראל טארן, קענסטו וויקטאר מילער?“

„יא, איך הער פון וויקטאר מילער. ער האט אמאל געארבעט נאענט צום מלחמה־קעניג.“

מירא האט געקלונגען אויפן טעלעפאן, און איינגעשטעלט דעם קול הויך, אז אלע זאלן הערן. „וויקטאר, עטליכע מענטשן דא גלייבן נישט אז איך בין דעם מלחמה־קעניג'ס טאכטער. זאג זיי ווער איך בין."

„מירא איז דעם מלחמה־קעניג'ס איינציגע טאכטער," האט זיך דערהערט וויקטאר'ס קול. „מען האט עס געהאלטן בסוד, פאר איר זיכערקייט. ווער האט עפעס קעגן מירא? ווער עס רירט זי אן, וועט דארפן ענטפערן פארן מלחמה־קעניג!"

דער טאטע האט זיך צוגעבויגן צום טעלעפאן און געזאגט נאר צוויי ווערטער: „וויקטאר מילער."

„יא, הער פעלדהער! צו אייער באפעל!" האט זיך גלייך געהערט פונעם טעלעפאן, פון א געוואוינהייט פון צוואנציג יאר.

אבער מירא האט זיך גיך צעלאכט. „ניין, ניין! דער מלחמה־קעניג קען נישט זיין דא. דו מיינסט אז דו קענסט אזוי אפנארן וויקטאר? דו ווייסט גוט אז דאס איז נאר א געוואוינהייט. רוף אויס זיין פולן נאמען, ענטפערט ער. און דו מיינסט אז דו קענסט אים באפעלן? וויקטאר, זיי נישט ברוגז. דער אלטער איז משוגע."

„זארגט אייך נישט, הער מילער," האט בלעיק צוגעשריגן צום טעלעפאן. „מיר האלטן מיט מירא און מיט איר טאטן, דעם מלחמה־קעניג. מיר וועלן מיט זיי באלד אפרעכענען."

זי האט זיך אויסגעדרייט צו אננא מיט א שמייכל פון גאוה. „הערסט? איז דאס געגנוג? יעצט, איר צוויי, גייט ארויס. אדער

ניין, בלייבט. איך קען נוצן א פאר הענט. בלייבט און טראגט ארום די טרינקען פאר די געסט. זאל דאס זיין אייער אנטשולדיגונג.“

„זעסט? מירא איז גוטהארציג,“ האט בלעיק צוגעגעבן. „אננא, נעם דיין טאטן און העלף מיט די טרינקען. דו זאלסט זיין דאנקבאר. זי גיט דיר א וועג ארויס. פארדארב עס נישט.“

„בלעיק, שווייג!“ האט אננא געשריגן. „איך וואלט בעסער געשטארבן איידער איך לאז מיין טאטן דינען אזעלכע ווי דיך!“

„טרינקען ארומטראגן?“ האט דער טאטע געזאגט מיט א שמייכל. „דער פרעזידענט אליין וואלט זיך נישט געוואגט מיר צו בעטן אזוינס.“

דער זאל האט זיך ווידער צעלאכט. „דער אלטער איז אינגאנצן אראפ פון זינען!“ „אננא, האט אן אקס דיין טאטן געגעבן א קלאפ אין קאפ, אדער וואס?“

„איך האב מיך איבערגעטראכט,“ האט מירא געזאגט. „דינען אונז איז צו גוט פאר אייך. גייט אראפ אויף די קני און בעט מחילה, יעצט! אדם! אויף וואס ווארטסטו? כאפ זיי! לייג זיי אוועק אויף די קני!“

אדם האט זיך יא געירט, אבער נישט צו די צוויי. ער האט ארויסגענומען זיין ביקס און זי אויפגעהויבן קעגן מירא.

א געשריי איז אויפגעשטאנען אין זאל. „ענעראל טארן באשיצט דעם אלטן מאן!“ „ער ארבעט דאך פאר מיס מילער'ס טאטן! פארוואס צילט ער אויף אירן?“

„אדם, דו ביסט משוגע געווארן!“ האט מירא געשריגן. „איך גיב דיר א געלעגנהייט: לייג אוועק די ביקס, וועל איך פארגעסן אז דאס איז געשען. מיין טאטע איז דער מלחמה־קעניג. אויב ער הערט דערפון, ביסטו פארטיג.“

„אזוי? און וואס וועט דיין טאטע מיר טון?“

„דו ווייסט וואס ער קען טון. אויב ער הערט אז עמיצער האט אנגעריר זיין טאכטער, גייט קיינער נישט ארויס פון דאנען.“

„דו האסט רעכט,“ האט אדם געזאגט. „ווער עס רירט אן דעם מלחמה־קעניג'ס טאכטער, גייט נישט ארויס פון דאנען. אויב דו ביסט טאקע זיין טאכטער. מאדנע. איך האב פאר אים געארבעט יארן לאנג, און קיינמאל נישט געהערט פון דיר. ווען האסטו אים צום לעצטן מאל געזען?“

„שוין א שטיק צייט. וואו ער געפינט זיך איז א סוד. מיר פרעגן נישט.“

„פונקט. ס'איז אינגאנצן געהיים. דערפאר ווייסטו נישט פון מיר. אין דער גאנצער אפטיילונג ווייסט נאר ויקטאר וועט איך בין.“

„אויב אזוי,“ האט אדם געזאגט, „רוף אהער ויקטאר. זאל ער אליין זאגן וועט דו ביסט. און דעמאלט וועלן מיר זען וועט גייט אראפ אויף די קני.“

„גוט, דו האסט עס געזאגט. זאלסט נישט חרטה האבן," האט מירא געזאגט און געקלונגען.

בלעיק'ס מאמע האט זיך צוגעשמייכלט צו מירא. „מירא, טייערע, פארלירט נישט אייער צייט אויף זיי. וועט וויקטאר קומט, וועלן זיי באקומען וואס זיי פארדינען."

„זארגט אייך נישט, פרוי העריסאן. וועט וויקטאר קומט, וועל איך אים לאזן קניען ביז די פיס וועלן אים צעבראכן ווערן."

„טאטע," האט אננא געשעפטשעט, „זאלן מיר גיין?"

„זארג זיך נישט, מיין קינד. איך בין דא, און קיינער וועט דיך נישט אנרירן מיט א פינגער."

קאפיטל זיבן

וועו וויקטאר איז געקומען

עס האט נישט געדויערט לאנג, און די טירן האבן זיך ווידער אויפגעעפנט. אריין איז א הויכער מאן אין די זעכציגער, מיט א מיליטערישן גאנג, באגלייט פון עטליכע מענטשן. דאס איז געווען וויקטאר מילער.

מירא איז צו אים געלאפן. „פעטער וויקטאר, ענדליך! זיי האבן מיך באהאנדלט ווי א שמאטע און געוואלט מיך לייגן אויף די קני! ס'איז צופיל!“

וויקטאר האט ארומגעקוקט מיט צארן אין די אויגן. „ווער האט עס געטון? ווער מיינט אז ער קען זיך שפילן מיט דעם מלחמה־קעניג'ס טאכטער? קומט ארויס!“ ער האט באמערקט דעם יונגן געגנער. „געגנער טארן, איר זענט אויך דא. דער מלחמה־קעניג האט געהערט אז מען האט באליידיגט זיין טאכטער, און ער האט מיך אהער געשיקט. קיינער וועט דאס נישט אפטראגן גלייך. נישט אויף מיין וואך.“

„אזוי?“ האט אדם געזאגט רואיג. „נו, גיי, באהאנדל עס. די וואס דו זוכסט, שטייען דארט.“

וויקטאר האט זיך אויסגעדרייט, גרייט צו שרייען. „אן אלטער מאן און א מיידל! איר צוויי האט זיך געוואגט צו רירן מירא? ווייסט איר מיט וועמען איר האט...“

דער קול איז אים פארשטיקט געווארן אין האלדז. ער האט געקוקט אויף דעם פנים פונעם אלטן מאן, און זיינע פיס האבן אנגעהויבן צו ציטערן. „פעלדהער לעקסאן? הער... פארוואס זענט איר דא?“

„וואס? ווי אזוי האט ער אים גערופן?“ האט מען געשעפטשעט אין זאל. „פעלדהער? איז דער אלטער מאן...?“

„וויקטאר,“ האט לעקסאן געזאגט. „שוין לאנג נישט געזען.“

„פעלדהער לעקסאן, איך האב נישט געוואוסט אז דאס זענט איר!“ האט וויקטאר אויסגעשריגן, און ער איז אראפגעפאלן אויף די קני פאר דעם אלטן מאן אין דעם פשוטן העמד.

„וויקטאר, פארוואס קניסטו?“ האט מירא געשריגן. „ער איז נאר א פויער!“

„מירא, שווייג!“

„וויקטאר,“ האט לעקסאן געזאגט מיט א שווערן קול, „דו האסט געדינט אונטער מיר צוואנציג יאר, און יעצט לאזסטו זי זיך פארשטעלן פאר מיין טאכטער און אפנארן מענטשן?“

„ער איז טאקע דער מלחמה־קעניג!“ האט זיך דורכגעטראגן א שעפטש איבערן זאל.

אננא האט געקוקט אויף איר טאטן מיט גרויסע אויגן. „ער איז דאך געווען אויף א שליחות. פארוואס איז ער דא? עס איז אוממעגליך...“

„היינט איז מיין טאכטערס חתונה," האט דער טאטע געזאגט, שטיל. „איך האב נישט געוואלט אז עס זאל זיך אזוי ענדיגן."

בלעיק'ס מאמע איז צוגעלאפן מיט א פאלשן שמייכל. „פעלדהער לעקסאן! אננא, מיר האבן גארנישט געוואוסט! עס איז געווען מירא, זי האט אונז אפגענארט! מיר וואלטן קיינמאל נישט מסכים געווען צו טוישן די כלה, ווען נישט זי! בלעיק האט אלעמאל געהאלטן נאר פון אננא, נאר פון איר! ער איז נאר געווען צומישט פאר א רגע, צוליב דער משפחה."

„אננא," האט בלעיק געבעטן, „איך ווייס אז איך האב געמאכט א טעות. איך בין פארבלענדט געווארן פון מאכט. אבער איך שוועך דיר, גיב מיר נאך א געלעגנהייט. לאמיר אנהייבן פון דאס נייַ."

אננא האט אים געקוקט גלייך אין די אויגן. „און ווען מיין טאטע וואלט טאקע געווען נאר א פויער, הייסט עס אז מיר האבן פארדינט אזא באהאנדלונג? און ווען איך וואלט געווען א פשוטע מיידל, הייסט עס אז מען מעג מיך אוועקווארפן ביי מיין אייגענער חתונה? מיר אוועקנעמען דאס קלייד פאר אלעמען? בלעיק, צווישן אונז איז פארטיג. אינגאנצן פארטיג."

„אננא, איך האב געזינדיגט, ביטע..."

„אדם," האט לעקסאן געזאגט, „לאז וויסן די צייטונגען: פון היינט אן, זענען אלע פארמעגנס פון דער משפחה העריסאן פארשלאסן און באשטראפט."

„יא, הער פעלדהער."

בלעיק'ס מאמע איז כמעט אוועקגעפאלן. דערנאך האט לעקסאן זיך אויסגעדרייט צו וויקטאר, וואס איז נאך אלץ געקניעט. „וויקטאר, דו האסט פאר מיר געארבעט צוואנציג יאר. דו האסט פאר מיר אויפגעשטעלט דיין לעבן, און איך האב גערעטעוועט דיין לעבן. צוליב אונזער עבר, וועל איך דיר דאס היינט פארגעבן. אבער יעדע באלוינונג און יעדע הנאה וואס דו האסט באקומען זינט דו ביסט ארויס פון דער מיליטער, ווערט דיר אוועקגענומען."

וויקטאר'ס פנים האט זיך פארדרייט. ער איז אויפגעשטאנען, און מיט א בייזן קול האט ער אויסגעשריגן: „גיי צום שווארצן יאר! פארוואס, פארוואס טוסטו דאס? ווייסטו בכלל ווי אזוי עס איז מיר געגאנגען די לעצטע יארן?"

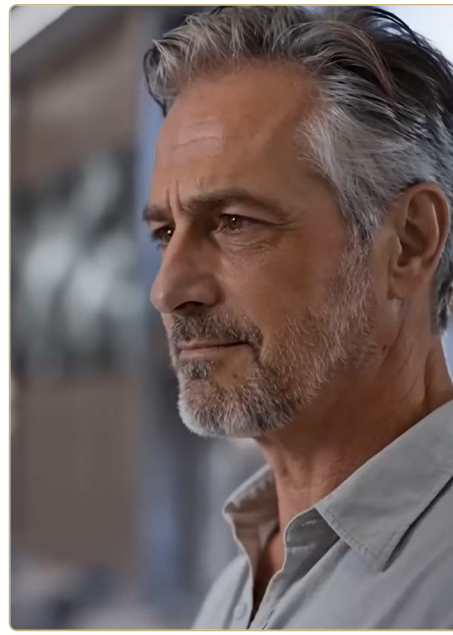
„איך האב אוועקגעלייגט א סך געלט פאר די סאלדאטן וואס זענען ארויס פון דער מיליטער," האט לעקסאן געענטפערט. „מער ווי גענוג אז דו זאלסט לעבן גוט."

„דו גייסט יעדן טאג אין פענטאגאן, דו טרעפסט זיך מיטן פרעזידענט, און דו מיינסט אז אלע מענטשן זענען אזוי ריין ווי דו?" האט וויקטאר געשריגן. „איך האב נאר באנוצט דיין נאמען. אויב עס ארט דיך טאקע, גיי קוק וואס דיינע מענטשן טוען!"

מען האט וויקטאר ארויסגעפירט, אבער זיינע וועכטער זענען געבליבן הענגען אין לופט. לעקסאן האט זיך אויסגעדרייט צו אדם. „לאז וויסן אלע אויפזעענדע אפטיילונגען. זיי זאלן אדורכזוכן אלע פאפירן פון סאלדאטן וואס זענען ארויס פון דער

מיליטער די לעצטע צען יאר, און יעדן פראיעקט וואס איז דורכגעגאנגען מיט מיין נאמען. איך וויל וויסן ווער עס האט באנוצט מיין נאמען.“

ער האט זיך אויסגעדרייט צו זיין טאכטער, און זיין פנים איז ווידער געווארן ווייך. „אננא, איך מוז גיין.“

לעקסאן: מיט א גרויסן כח קומט א גרויסע אחריות

„גיי,“ האט אננא געזאגט, מיט א קליינעם שמייכל דורך די טרערן. „ווער עס האט א גרויסע מאכט, האט אויך א גרויסע אחריות. איך פארשטיי.“

„איך וועל צוריקקומען,“ האט ער געזאגט. און צו אדם: „היט זיי.“

„יא, הער פעלדהער.“

קאפיטל אכט

די שפיל־הויז

עטליכע טעג שפעטער, האט לעקסאן באקומען א ידיעה פון זיינע מענטשן. „וואס האט איר געפונען?“

„עטליכע סאלדאטן זענען פארשוואונדן געוואָרן נאכדעם וואס זיי זענען ארויס פון דער מיליטער. און די לעצטע ספורן ווייזן אז זיי זענען געווען אין איין ארט, א גרויסע שפיל־הויז, א קאזינא, ארויס פון שטאט.“

„גוט. פארשטאנען. וואָרט אויף מיין סיגנאל.“

אנגעטון ווי אלעמאל, אין זיין פשוטן אלטן העמד, איז דער מלחמה־קעניג אליין אריין אין דער שפיל־הויז. ער האט א קוק געטון אויף זיין טעלעפאן און באמערקט אז עס איז נישטא קיין שום סיגנאל. „א מיליטערישער שטערער,“ האט ער געמורמלט. „ער פארשטעלט אפילו מיין אלפא־זיבן.“

אינמיטן דעם גרויסן זאל, אונטער ליכטיגע לאמפן, איז געשטאנען א טיש, און ארום אים א עולם פון רייכע געסט מיט גלעזער אין די הענט. הינטער דעם טיש איז געשטאנען א מאן אין א גלאנציגן אנצוג, דער פירער פון דער שפיל, וועמען זיינע מענטשן האבן געפונען דזשים.

„מיינע דאמען און הערן," האט ער אויסגערופן, „עס איז צייט פאר אונזער שפיל! די זעלבע כללים ווי אלעמאל: פאר יעדע נאך א קויל וואס מען לייגט אריין אין דער ביקס, וואקסט דער פרייז מיט א מיליאן דאלארן!"

עס איז געווען א שרעקליכע שפיל. מען האט אריינגעלייגט א קויל אין א רעוואלווער, געדרייט דעם צילינדער, און דער שפילער האט געמוזט אויפהייבן די ביקס צו זיין אייגענעם קאפ און דריקן. די רייכע געסט האבן געשטעלט געלט וועלכער שפילער וועט בלייבן לעבן, ווי ביי א פערד־געיעג.

די שפילער זענען נישט געווען קיין רייכע לייט. זיי זענען געווען ארעמע געווען סאלדאטן, יונגע לייט וואס האבן דורכגעמאכט מלחמות, און יעצט זענען זיי געזעסן מיט ציטערנדע הענט.

דער ערשטער האט געדריקט, און ער איז אוועקגעפאלן און מער נישט אויפגעשטאנען. „איך האב דיר געזאגט אז ער גייט אוועק ביים ערשטן שאס!" האט א געסט געשריגן מיט פרייד. „איך האב געוואונען!"

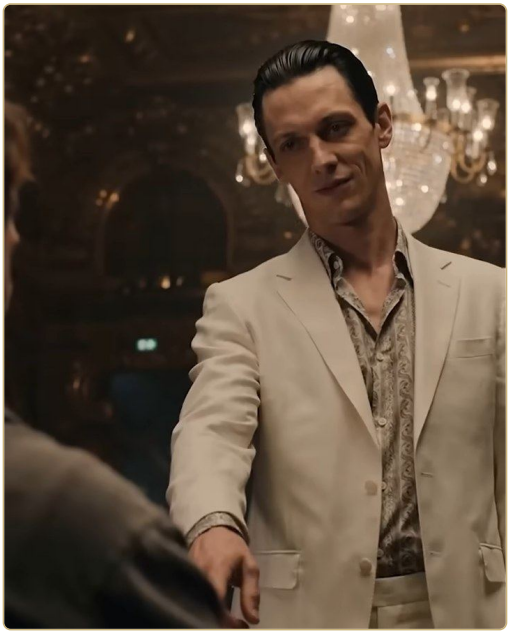
„דער נעקסטער!" האט דזשים גערופן.

אויפן שטול איז געזעסן א יונגער סאלדאט, בלאס ווי קאלך. „דו ווילסט צוריק דיין פענסיע, נישט אזוי?" האט דזשים צו אים געזאגט. „שפיל, און דאס געלט איז דיינס. נו, גיך! דריק שוין!"

„איך... איך גיי ארויס. איך שפיל מער נישט."

„דאס האסטו נישט צו באשליסן. דו האסט אליין אונטערגעשריבן דעם פאפיר. באשולדיג נישט אונז.“

„איר האט מיך אפגענארט!“ האט דער יונגער סאלדאט געשריגן. „איך האב געמיינט אז איר באהאנדלט מיינע פאפירן פון ארויסגיין פון דער מיליטער! איך האב געמיינט אז איר זענט פון דער אפטיילונג!“

דזשים אין דער שפיל־הויז

„מיר האבן טאקע באהאנדלט דיינע פאפירן,“ האט דזשים זיך צעלאכט. „נאר נישט די סארט וואס דו האסט געמיינט. דאס זענען געווען פאפירן פון א צוואה. דו האסט עס געלייענט, דו האסט עס אונטערגעשריבן. מיר האבן נישט געליגן. פירט אים אהין.“

„לאזט מיך גיין!“ האט דער סאלדאט געשריגן. „מיינע ברידער וועלן קומען נאך מיר! זיי וועלן קומען!“

דער גאנצער זאל האט געלאכט. „דיינע חברים פון דער מיליטער? די ארעמע סאלדאטן? דו מיינסט אז זיי וועלן צונויפשטעלן צוויי הונדערט טויזנט?“

„ניין. דער פעלדהער. דער מלחמה־קעניג וועט אונז נישט איבערלאזן.“

„דער מלחמה־קעניג?“ האט דזשים געשפּעט. „הערט אויר? ער זאגט דער מלחמה־קעניג! יינגל, דער וואס שטייט הינטער דעם גאנצן ארט, ענטפערט צום מלחמה־קעניג אליין. דו מיינסט אז עמיצער גיט דיר אזויפיל געלט אומזיסט? און חוץ דעם, דער מלחמה־קעניג איז אין פענטאגאן, אין ווייסן הויז, אין לאנגלי איבער דער גאנצער וועלט. דו מיינסט אז ער האט צייט פאר א נישטיגן ווי דו? ענדיג שוין די רונדע. טויט אדער לעבעדיג, ביסטו פריי, און דיין משפּחה בלייבט זיכער.“

דער יונגער סאלדאט האט אויפגעהויבן די ביקס מיט א ציטערנדער האנט. פלוצלינג האט עמיצער אים צוגעכאפט די האנט. „לייג אוועק די ביקס, יינגל.“

דאס איז געווען דער אלטער מאן אין דעם פשוטן העמד.

„פון וואנען איז דער אהער געפאלן?“ האט דזשים געשריגן. „דו ביסט פארבלאנדזשעט, אלטער!“ דער עולם האט געלאכט. „הער, פאטער, ווילסט אויך מיטשפּילן? וויפיל איז דיין לעבן ווערט, א מיליאן אדער א גראשן?“

„הער, בלייבט פון דעם אוועק,“ האט דער יונגער סאלדאט געבעטן. „דאס איז מיין צרה.“

„זארג זיך נישט,“ האט לעקסאן געזאגט. „איך וועל געווינען.“

„זיכערהייט!“ האט דזשים געשריגן. צוויי שטארקע וועכטער זענען צוגעלאפן צו כאפן דעם אלטן. אבער מיט א פאר גיכע באוועגונגען זענען זיי ביידע געלעגן אויף דער ערד. „איך וועל שוין אלט,“ האט לעקסאן געזאגט מיט א קלאר פנים, „די פיס זענען שוין נישט וואס זיי זענען אמאל געווען. די צוויי זענען געווען א ביסל צו גראב, און מיינע אלטע ביינער קענען דאס נישט פארטראגן.“

ער איז זיך אוועקגעזעצט ביים טיש. „לאמיר שפילן אזוי: דאס יינגל'ס הענט ציטערן, ער איז נישט גרייט דערצו. איך וועל שפילן אנשטאט אים.“

„שיינע באוועגונגען, אלטער,“ האט דזשים געזאגט. „אבער דער טיש איז נישט קיין רינג פאר שלעגרייען. דו זעצסט זיך, דו שפילסט לויט די כללים. דו האסט געזאגט אז דו שפילסט פאר אים? גוט. ביטע זייער.“

לעקסאן האט גענומען דעם רעוואלווער אין דער האנט, אים געדרייט, א קוק געטון אינעווייניג, און געשמייכלט. „שיינע ענדערונגען האסטו דא געמאכט.“

„וואס מיינסטו דערמיט?“

„דו האסט פּאַררעכנט דעם צילינדער, נישט אזוי? עס איז דא א קליינער האקן אינעווייניג. יעדעס מאל וואס מען דרייט, שטעלט זיך די געלאדענע קאמער אוועק גלייך אונטערן האמער. אנדערש געזאגט: עס מאכט נישט אויס וויפיל קוילן מען לייגט אריין, דער וואס דריקט איז פּאַרלוירן.“

„וואס?“ האט א געסט געשריגן. „דזשים! דערפאר איז יענער אוועקגעפאלן ביים ערשטן שאס!“

„שארפּע אויגן, אלטער,“ האט דזשים געזאגט מיט א קרום שמייכל. „זעט אויס אז מיר האבן היינט געגומען די אומריכטיגע ביקס. עפּעס א נאר האט צוגעמישט די ווייז־ביקס. ברענגט א נייע ביקס! א נייע ביקס, אן קיין קונצן. נו, אלטער. ווילסטו אריינלייגן איין קויל, אדער צווייַ?“

„פּינף.“

„פּינף?!“ האט דער עולם אויסגעשריגן. „דער אלטער איז משוגע! נאר איינס פון זעקס שאנסן צו בלייבן לעבן! ער וויל שטארבן!“

„ניין, הער!“ האט דער יונגער סאלדאט געבעטן.

„זארג זיך נישט, מיין זון,“ האט לעקסאן געזאגט רואיג. „עס וועט זיין גוט. א קלוגער שפּילער פּאַרלאזט זיך קיינמאל נישט אויף מזל.“

„דו ביסט דער ערשטער וואס נעמט פּינף,“ האט דזשים זיך צעלאכט. „ווייסטו וואס? ווען דו גייסט אוועק, וועל איך דיר

אליין אויסקלייבן דעם ארון. וועלכע סארט ווילסטו, גאלד אדער זילבער?“

לעקסאן האט זיך צוגעלענט צוריק. „דאס וועלט שוין לאנגווייליג. ווי וואלט עס געווען וען דו שפילסט מיט מיר?“

„דו ווילסט אז איך זאל שפילן, אלטער? דאן מוזסטו לייגן א גלייכן איינזאץ. וואס האסטו וואס איז וועלט מיין צייט?“

לעקסאן האט ארויסגענומען פון זיין קעשענע א קליינע מעדאל און זי אוועקגעלייגט אויפן טיש. דזשים האט א קוק געטון, און די פארב איז אים אראפ פונעם פנים. „דאס... דאס איז דעם מלחמה־קעניג'ס מעדאל! ווי אזוי האט אן אלטער מאן אזא זאך? ס'איז א פאלשע! ס'מוז זיין א פאלשע! פון וואנען האסטו עס געגנבעט?“

„שטאל,“ האט לעקסאן געזאגט. „קוק עס אדורך.“

איינער פון דזשים'ס מענטשן האט עס געגומען אין דער האנט, און די הענט האבן אים געציטערט. „ס'איז אמת. איך האב עס געזען אין געהיימע פאפירן. דער פרעזידענט אליין האט עס געגעבן מיט דרייסיג יאר צוריק. ס'איז נאר איינס אויף דער וועלט. ווער עס האלט עס, באפעלט יעדע אפטיילונג פונעם מלחמה־קעניג איבער דער גאנצער וועלט.“

„וער ביסטו?“ האט דזשים געשעפטשעט.

„נו,“ האט לעקסאן געפרעגט, „בין איך יעצט וועלט צו שפילן מיט דיר?“

קאפיטל ניין

אין דער קעלער

„גוט, איך שפיל,“ האט דזשים געזאגט, און זיין קול האט שוין נישט געקלונגען אזוי זיכער. „אבער דו גייסט ערשט. אויב דו טרעפסט א ליידיגע קאמער, דאן איז מיין ריי.“

„ניין! דאס איז נישט יושר!“ האט דער יונגער סאלדאט געשריגן.

„אפגעמאכט,“ האט לעקסאן געזאגט.

ער האט געגומען די ביקס מיט פינף קוילן, זי אויפגעהויבן, און אן צו ציטערן מיט א פינגער, געדריקט. א טרוקענער קנאק. די קאמער איז געווען ליידיג. דער גאנצער זאל האט אויסגעשריגן.

יעצט איז געקומען דזשים'ס ריי. ער האט געגומען די ביקס מיט ציטערנדע הענט, און דער שווייס האט אים געגאסן פון שטערן. „ניין, ניין, ניין...“ האט ער געשריגן, די אויגן פארמאכט, און געדריקט. ווידער א טרוקענער קנאק. ער האט אויפגעפנט די אויגן, זיך אנגעטאפט, און אנגעהויבן צו ווייגען און לאכן אויף איינמאל. „איך לעב! איך לעב!“

און גלייך דערויף האט ער זיך אויסגעדרייט מיט שנאה צום אלטן מאן. „דו... כאפט אים! לייגט אים אוועק! א מיליאן דאלאר פאר דעם וואס פארטיגט אים אפ!“

פון אלע זייטן זענען צוגעלאפן וועכטער. אבער דער אלטער מאן אין דעם פשוטן העמד האט זיך באוועגט ווי א שטורעם. איינער נאכן אנדערן זענען זיי געפאלן, און אין עטליכע מינוט איז די גאנצע גרופע געלעגן אויף דער ערד.

ווייט פון דאנען, אין א מיליטעריש אויטא, האט אן אפיציר געשריגן: „ענדליך האבן מיר געכאפט פעלדהער לעקסאן'ס סיגנאל! אלע אפטיילונגען, גרייט צום קאמף! פארט ארויס יעצט!“

דער זייגער מיטן געהיימען סיגנאל

אין דער שפיל־הויז האט דזשים געשריגן מיט שרעק: „ווער איז דער אלטער? ער האט אליין אראפגעלייגט די גאנצע גרופע!“ ער האט געכאפט אן אלטן סאלדאט מיט נאר איין האנט, וואס איז

געזעסן אין א ווינקל, און אים צוגעשטעלט א ביקס צום קאפ. „שטיי! נאך איין טריט, און ער איז פארטיג!“

„לאז אים גיין,“ האט לעקסאן געזאגט.

„דו ביסט א שטארקער, יא? נו, קום. מאך נאר א ריר און זע וואס עס געשעט. וואס ארט דיך בכלל דער איינהענטיגער שלימזל? פארוואס פרובירסטו אזוי שטארק אים צו ראטעווען?“

„האב דרך ארץ,“ האט לעקסאן געזאגט מיט א שווערן קול. „ער האט זיך מוסר נפש געווען פאר שלום. ער האט פארלוירן א האנט כדי דו זאלסט קענען לעבן.“

„ער? אה, יעצט פארשטיי איך. דו ביסט איינער פון זיי, נישט אזוי? א געווען סאלדאט. דערפאר ראטעווסטו אים אזוי. די ארעמע סאלדאטן ווילן אלעמאל שפילן העלדן. דו מיינסט אז דו ראטעווסט עמיצן? דו וועסט אפילו אליין נישט ארויסגיין פון דאנען.“

פלוצלינג איז צוגעלאפן איינער פון זיינע מענטשן, אן אטעם. „וואס טוסטו?! געזעראל טארן'ס אפטיילונגען זענען יעצט ארויס! זיי פארן צו דער קאזינא! איך האב יעצט באקומען א ידיעה פון אינעווייניג. ער קומט אליין צו מאכן א דורכזוך! ווער האסטו געמאכט ברוגז?“

דזשים האט געקוקט אויף דעם אלטן. „דו ביסט עס. איך האב געווארט אז מיט דיר איז עפעס נישט ריכטיג. וואס רפט דעם משוגענעם אראפ אין די קעלער־צעלן, יעצט!“

אזוי איז דער מלחמה־קעניג אראפגעשלעפט געווארן אין א פינצטערן קעלער, אינאיינעם מיט די אנדערע געפאנגענע. דארט, אויפן פייכטן באדן, זענען געזעסן א סך געוועזענע סאלדאטן, אויסגעמוטשעט און הונגעריג. צווישן זיי איז געזעסן דער יונגער סאלדאט פון אויבן.

„עס טוט מיר באנג," האט דער יונגער סאלדאט געזאגט מיט א שוואכן קול. „איך האב נישט געקענט צוריקברענגען דאס געלט."

לעקסאן האט ארומגעקוקט אויף די פנימער, און זיין הארץ האט אים וויי געטון. „פארוואס זענען די סאלדאטן יעצט אזוי? זיי זענען געגאנגען מיט מיר אין קאמף." ער האט שטיל געזאגט צו זיך: „וויקטאר, דו האסט געהאט רעכט. וואס האב איך געטון די אלע יארן?"

„דו האסט נישט געדארפט קומען, אלטער," האט א געפאנגענער געזאגט. „דער ארט איז זייער פאלע. ווער עס קען נישט באצאלן זיין חוב, דעם שיקט מען אוועק אויף א שיף, ווייט אויפן ים, און מער הערט מען נישט פון אים."

„ניין," האט לעקסאן געזאגט, „עס טוט מיר באנג אז איך בין שפעט געקומען."

אויבן איז געווען א גרויסער טומל. „באלעבאס, געזעראל טארן'ס מענטשן זענען ביי דער פארנטיגער טיר! זיי גייען שוין אריין! וואס זאל איך טון? וואס טו איך מיט די מענטשן אין די צעלן? אפשר זאלן מיר זיי אריבערפירן?"

„ס'איז נישטא קיין צייט! זיי וועלן זיין דא אין דרייצן מינוט!“

„דאן ווארן מיר זיי פטור.“

„ביסטו משוגע? ס'איז צופיל מענטשן! ווי אזוי זאלן מיר דאס טון?“

אין דער מינוט איז אריינגעקומען דער גרויסער באלעבאס פון דער גאנצער שפיל־הויז, א מאן מיטן נאמען האווארד. „באלעבאס, איר זענט דא, א גליק!“ האט מען געשריגן. „איר מוזט עפעס טון! אדם איז כמעט דא!“

„נו, וואס אויב אדם קומט?“ האט האווארד געזאגט מיט גאוה. „האט איר פארגעסן ווער עס שטייט הינטער אונז? מיטן מלחמה־קעניג'ס נאמען הינטער אונז, וועט אדם זיך נישט וואגן אונז אנצורירן, ווי שטאלץ ער זאל נישט זיין. ס'איז נאר א געווענליכע דורכזוך. מיר שפילן מיט, און עס גייט פארביי. זענען די מענטשן אפגעהיטן?“

„פארשלאסן אין קעלער. דארט וועט מען זיי נישט געפינען.“

„און דער אלטער וואס האט געמאכט די צרות?“

„אויך פארשלאסן. סתם א געווען סאלדאט וואס האט געוואלט ראטעווען זיין חבר. גארנישט ספעציעלס. ער זעט אויס ווי אן אלטער פויער אין א צעריסענעם העמד. אבער שלאגן קען ער. מסתמא א געווען פון די ספעציעלע כוחות.“

„סאלדאטן, א בינטל אפגעניצטע שמאטעס,“ האט האווארד געזאגט. „איגנארירט זיי. מיר וועלן זיך מיט זיי אפרעכענען ווען

אדם גייט אוועק. זאגט אלעמען אין דער קאזינא זיי זאלן האלטן דאס מויל. וועט עס רעדט, וועט באצאלן."

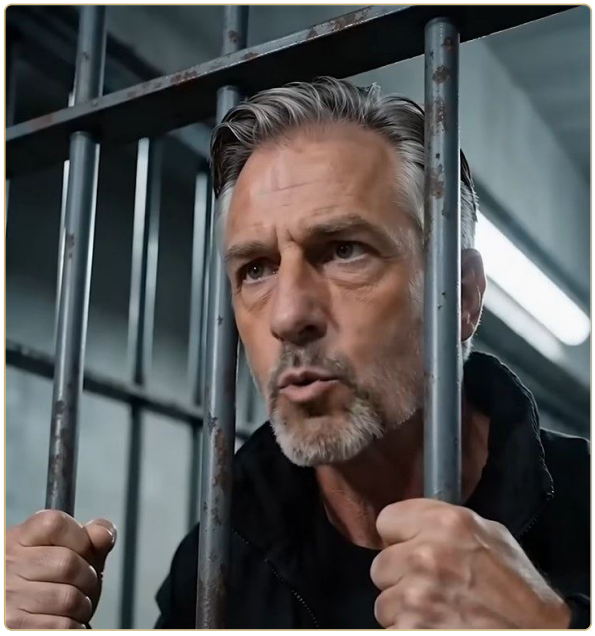
אונטן אין קעלער האט לעקסאן אנגעקוקט זיין טעלעפאן. „דער סיגנאל איז צו שוואך דא אונטן." אין א ווינקל איז געלעגן א געפאנגענער, ברענענדיג פון היץ, מיט וואונדן וואס מען האט נישט באהאנדלט. „ווי לאנג ליגט ער שוין אזוי?"

„ער איז שוין געווען אזוי ווען איך בין אנגעקומען," האט א צווייטער געענטפערט. „די אנדערע זאגן אז שוין צוויי טעג. די וואונדן ווערן ערגער, און קיינער האט נישט אויפגעהויבן א פינגער."

„וואסער," האט דער קראנקער געשעפטשעט. „גיט מיר א ביסל וואסער."

„הער, וואס פלאפלסטו דארט?" האט א וועכטער געשריגן פון הינטער די אייזערנע שטאבן. „זיץ שטיל!"

„דער מענטש האט היץ," האט לעקסאן געזאגט. „ער דארף א דאקטער. נאך א ביסל, און ער וועט עס נישט איבערלעבן."

לעקסאן אין דער קעלער

„שטארבן? זאל ער שטארבן. ער וועט נישט זיין דער ערשטער.“ די וועכטער האבן געלאכט. „זארג זיך בעסער פאר זיך אליין, אלטער.“

„איך זאג עס נאך איין מאל. ער דארף א דאקטער.“

„אה, יעצט ווערסטו א חוצפהניק? ווער מיינסטו אז דו ביסט? דו ווילסט אים ראטעווען? גוט. גיי אראפ אויף די קני און גיב אונז דריי גוטע בויגונגען. אפשר וועלן מיר דיר דעמאלט ווארפן א פאר פילן.“

„הער, וואס טוט אירן?“ האט דער יונגער סאלדאט געשעפטשעט. „מיר האבן נישט קיין צייט מער. ווארטן מיר נאך, איז ער פארלוירן. און דרויסן זענען וועכטער אומעטום.“

לעקסאן איז אויפגעשטאנען. מיט איין גיכער באוועגונג האט ער אויפגעריסן די טיר פון דער צעל, און איידער די וועכטער האבן פארשטאנען וואס עס טוט זיך, זענען זיי געלעגן אויף דער ערד. „אלע ארויס,“ האט ער געזאגט צו די געפאנגענע. „גייט נאך מיר. האלט זיך נאענט.“

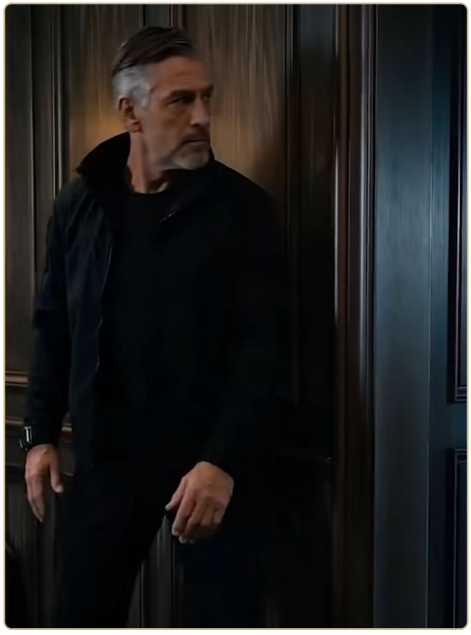
דער מלחמה־קעניג קומט ארויס פון שאטן

אויבן, אין געגנראל טארן'ס אויטא, האט מען געמאלדן: „געגנראל, מיר זענען פינף קילאמעטער פון דער קאזינא.“

„פארט ווייטער, און הייבט אויף די דראנען. איך וויל אז יעדער ארויסגאנג זאל זיין באוואכט פון יעדער זייט.“

„יא, הער.“

אין דער שפיל־הויז האט דזשים געשריגן אין זיין טעלעפאן: „וואס טוט זיך אין קעלער? פארוואס איז דארט אזוי שטיל? ענטפערט מיר! הערט איר? גייט אראפ און קוקט! זיכערהייט, רופט אלעמען אהער, יעצט!“

אין די פינצטערע געגנ פון דער קאזינא

אבער וועו ער האט זיך אויסגעדרייט, איז דער אלטער מאן שוין געשטאנען אינמיטן זאל, מיט די געפאנגענע הינטער אים. דזשים האט ארויסגעריסן א ביקס און אויף אים געצילט.

„שטיי! נישט קיין ריר! נישט שלעכט, אלטער. די יינגלעך אונטן האבן דיך נישט געקענט אפהאלטן. אבער ווי גוט דו זאלסט נישט זיין, מיינסטו אז דו ביסט גיכער פון א קויל? וואס איז, די צונג איז דיר פארפאלן? פריער האסטו געהאט א סך צו זאגן.“

זיין פנים איז געווארן רויט פון שנאה. „דו האסט מיך פארשעמט פאר אלעמען. דו האסט מיך געמאכט צום געלעכטער פאר דעם גאנצן עולם. יעצט וועל איך זיך אפרעכענען. איך האב געוואלט

נעמען מיין צייט מיט דיר, אבער אז דו האסט אזוי גרויס חשק צו שטארבן, וועל איך עס מאכן גיך."

ווייט פון דאנען, האט אן אפיציר געמאלדן: „געזעראל, מיר האבן באשטעטיגט פעלדהער לעקסאן'ס ארט דורכן סיגנאל. אלע שיסער זענען אויף זייערע פלעצער."

„זאגט זיי זיי זאלן זיין גרייט," האט אדם געזאגט. „קיינער, איך מיין קיינער, רירט נישט אן דעם פעלדהער."

אין זאל האט דזשים געשמייכלט מיט א קאלטן שמייכל. „נו, אלטער, וואס זאל איך טון מיט דיר? דיך אוועקלייגן יעצט איז צו גרינג. ווי וואלט עס געווען וועו דו גייסט אראפ אויף די קני און פוצסט אפ מיינע שיך? אפשר וועל איך דעמאלט באטראכטן... ניין, נישט אין דיינע חלומות!"

„נישט אינטערעסאנט," האט לעקסאן געזאגט רואיג.

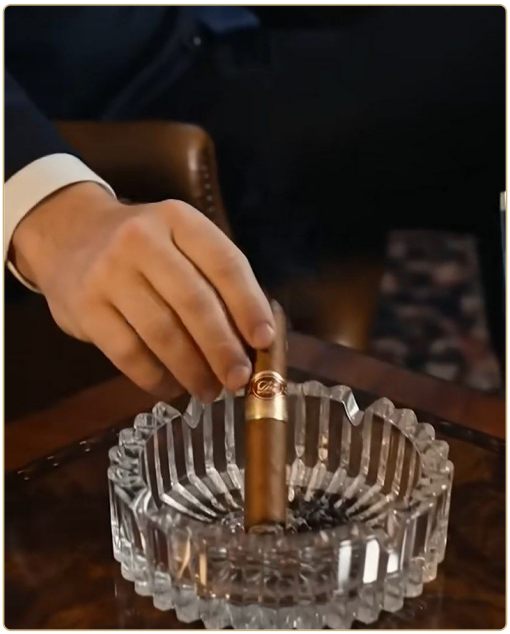
„איך צייל ביז דריי. אויב דו ביסט ביז דעמאלט נישט אויף די קני, לייג איך דיך אוועק ערשט, און דערנאך זיי, איינער נאכן אנדערן. איינס. צוויי..."

„דו וועסט נישט האבן קיין צייט," האט לעקסאן געזאגט.

„וואס?"

אין דער מינוט איז אריינגעקומען האווארד, דער גרויסער באלעבאס. „וואס דויערט עס דעם שלימזל אזוי לאנג?" האט ער געבורטשעט. אבער וועו ער האט דערזען דעם אלטן מאן, איז ער

געבליבן שטיין ווי פארשטיינערט. די גאנצע פארב איז אים אראפ פונעם פנים.

האווארד ווארט אויבן אין זיין אפיס

„נו, האווארד,“ האט לעקסאן געזאגט, „שוין לאנג נישט געזען.“

„קיינער זאל זיך נישט רירן!“ האט האווארד געשריגן צו זיינע אייגענע מענטשן. „פעלדהער... פעלדהער לעקסאן!“

„פעלדהער?“ האט דזשים געשעפטשעט, און די ביקס איז אים כמעט ארויסגעפאלן פון דער האנט. „הייסט עס אז ער איז...?“

„האווארד,“ האט לעקסאן געזאגט, און זיין קול האט געקלונגען ווי א דונער. „איך האב דיר געטרויט. דערפאר האב איך דיך אוועקגעשטעלט אויף דעם פאנד פאר די געווען סאלדאטן.

און דאס איז וואס דו האסט געטון מיט מיינע מענטשן? וואס זענען זיי פאר דיר? פארווארפענע מיסט, נאר כלים צו מאכן געלט?“

האווארד האט נישט געקענט ענטפערן.

„דו האסט פארגעסן אז דיין אייגענער טאטע איז געווען א סאלדאט. דיין משפחה האט נישט געהאט קיין ברויט אויפן טיש. איך האב דיר געגעבן דיין אנהייב. ווי אזוי ביסטו געווארן אזוינער?“

„הער, עס טוט מיר באנג,“ האט האווארד געקרעכצט, און איז אראפגעפאלן אויף די קני. „ביטע, האט רחמנות!“

„רחמנות?“ האט לעקסאן געזאגט, און האט אנגעוויזן אויף די אויסגעמוטשעטע סאלדאטן הינטער אים. „קוק אויף זיי. זאג מיר דו, צי איך זאל האבן רחמנות.“

אין דער זעלבער רגע זענען די טירן אויפגעפלויגן, און אדם טארן'ס סאלדאטן זענען אריינגעלאפן פון אלע זייטן. „פעלדהער, די קאזינא איז פארכאפט. אלע פארדעכטיגטע זענען אונטער ארעסט.“

„גענעראל טארן רופט אים פעלדהער,“ האט מען געשעפטשעט. „ער איז טאקע דער מלחמה־קעניג!“

„פירט ארויס די געפאנגענע,“ האט לעקסאן באפוילן. „שיקט זיי אין שפיטאל, אז מען זאל זיי אונטערזוכן און היילן. און יעדן איינעם אין דער קאזינא, נעמט אונטער ארעסט.“

„יא, הער. פעלדהער, און וואס מיט אים?“ האט מען געפרעגט, ווייזנדיג אויף האווארד.

„נעמט אים אוועק. אפילו צען לעבנס וועלן נישט גענוג זיין צו באצאלן פאר דעם.“

דער יונגער סאלדאט איז צוגענאנגען מיט ציטערנדע פיס. „הער, זענט איר... זענט איר טאקע דער פעלדהער? דער באוואוסטער מלחמה־קעניג?“

לעקסאן האט אים אנגעקוקט מיט ווייכע אויגן. „עס טוט מיר באנג אז איך בין שפעט געקומען.“

דרויסן, וועו די אמבולאנסן האבן אוועקגעפירט די געראטעוועטע סאלדאטן, האט אדם געפרעגט: „פעלדהער, וואס זענען אייערע פלענער יעצט?“

„עס בלייבט נאך א סך צו פארריכטן,“ האט לעקסאן געזאגט. „די לעקציע איז געווען שווער גענוג.“

„ווילט איר אז מיר זאלן איינארדענען א פרעסע־קאנפערענץ, אנצוזאגן אפיציעל אז איר זענט צוריק?“

לעקסאן און געגנראל טארן אויף דער גאס

„ניין. וואס ווייניגער מענטשן דערקענען דעם פנים, אלץ גרינגער גייט די ארבעט. איך דארף נישט אז מענטשן זאלן וויסן ווער איך בין. איך דארף נאר אז זיי זאלן וויסן אז עמיצער קוקט. איך וועל ארויסשלעפן יעדן איינעם פון זיי, ווי טיף ער זאל זיך נישט באהאלטן.“

עטליכע טעג שפעטער האט מען געהערט אין די נייעס: „דאס איז שוין דאס זיבעטע מאל וואס דער מלחמה־קעניג קומט נישט צו דער צערעמאניע פון די העכסטע כבודים. ביז יעצט, זיבן און דרייסיג מעדאלן, צווישן זיי דריי פון די העכסטע אויסצייכענונגען פון לאנד. עטליכע קענער גלייבן אז ער איז אויף א שליחות וואס איז פיל וויכטיגער פון יעדער צערעמאניע.“

און אין יענער זעלבער שעה, אין א טייערן געשעפט־צענטער אינמיטן שטאט, האט א וועכטער אנגעשריגן אויף אן אלטן מאן אין א פשוטן העמד: „הער, הער! דאס איז א טייערער געשעפט־צענטער! גיי בעטלען ערגעץ אנדערש!“

דער אלטער מאן האט זיך אויסגעדרייט מיט א רואיגן שמייכל. „משפט נישט א מענטש לויט זיין קלייד, מיין זון.“

דער שומר'ס סוד

דער טאטע וואס קיינער האט נישט געקענט

א מעשה פון א ארעמען טאטן אין א שומר־מונדיר,
און דעם סוד וואס זיין אייגענער זון האט נישט געוואוסט

נאכדערציילט אויף אידיש

אינהאלט

הקדמה 3

קאפיטל איינס: דער באזוך פון דער הילפס־אפיס 4

קאפיטל צוויי: זיבן הונדערט און ניין 9

קאפיטל דריי: דער קוזין מיט דעם מערצעדעס 13

קאפיטל פיר: דער בעסטער תלמיד זאגט ניין 18

קאפיטל פינף: א נאכט אין דארף 22

קאפיטל זעקס: זיבן יאר שפעטער 25

קאפיטל זיבן: דער פארקויפער פון בלו־מון־ביי 29

קאפיטל אכט: דער פארזיצער קומט אן 33

קאפיטל ניין: א מיליארד און א פרינציפ 37

קאפיטל צען: אלע אויסער איינעם 42

קאפיטל עלף: די רעכענונג אין רעסטאראן 46

קאפיטל צוועלף: דער גרויסער פארראט 52

קאפיטל דרייצן: דאס ליים־פיגורל 57

קאפיטל פערצן: א פעקל ציגארעטן 63

הקדמה

די מעשה וואס מיר ברענגען דא איז נאכדערציילט אויף אידיש, אין אייגענע ווערטער, לויט דער ענגלישער דראמע „אן ארעמער בחור האט זיך געמוטשעט צו מצליח זיין, און דערנאך זיך דערוואוסט אז זיין טאטע דער שומר איז א פינאנץ־ריז“, פונעם יוטוב קאנאל TopTier CDrama, בערך צוויי און א האלבע שעה לאנג.

עס איז א מעשה פון דזשיאנג דונאן, א פשוטער מאן וואס קלייבט קארטאנען און שפעטער היט א טויער, און זיין זון דזשיאנג שי, א בחור מיט גרויסע כוחות וואס שעמט זיך מיט זיין טאטן. קיינער, אפילו נישט דער זון, ווייסט אז דער טאטע האט אמאל אויפגעבויט די גרעסטע פירמעס און זיך בכוונה צוריקגעצויגן. ערשט ווען א שונא פון אמאל קומט צוריק און פארניכטעט דעם זונס פירמע, הערט דער טאטע אויף זיך צו באהאלטן.

מיר האבן געהאלטן אלע געשעענישן לויט דער ריי, אבער די מעשה איז אנגעפאסט פאר א היימישן לייענער: די פרויען אין דער מעשה קומען פאר נאר וויפיל עס איז נויטיג, דערציילט פשוט; די פריינטשאפט מיט דער פרוי וועמען דער טאטע ראטעוועט איז א פשוטע פריינטשאפט, און דער שידוך ווערט נאר דערמאנט; שלעכטע ווערטער זענען אויסגעלאזט אדער פארמילדערט; און די שלענעריי ווערט דערציילט קורץ, אן פרטים.

קאפיטל איינס

דער באזוך פון דער הילפס־אפיס

אין א קליין, אלט הייזל אויפן ברעג פון דער שטאט סיכיי, מיט א דאך וואס האט זיך שוין לאנג געבעטן אויף א תיקון, האט געוואוינט א מאן מיטן נאמען דזשיאנג דונאן מיט זיין איינציגן זון, דזשיאנג שי. די שכנים האבן געוואוסט אז דונאן קלייבט אלטע קארטאנען און פלעשלעך אויף א צעבראכענעם דריי־ראד, און מער האבן זיי נישט געוואוסט.

איין טאג האט מען שטארק געקלאפט אין טיר. „דונאן, ביסטו ווידער אריין אין א צרה?“ האט א שכן אריינגעשריגן. „דרויסן שטייט א גאנצער עולם, און זיי פרעגן נאך דיר!“

אין שטוב איז אריין דער זונס לערערין, פרוי לין, און מיט איר א חשוב'ער באאמטער, דירעקטאר כוואנג פון דער אפיס וואס העלפט ארעמע משפחות. „מיר זענען געקומען זען ווי מען קען אייך העלפן,“ האט די לערערין געזאגט.

דירעקטאר כוואנג פון דער הילפס־אפיס

„א דאנק, אבער ס'איז נישט נויטיג," האט דונאן געענטפערט.

„נישט נויטיג?" האט זי זיך געוואונדערט. „קוקט נאר ווי איר לעבט!"

„דאס הויז איז דער אלטער ירושה־שטוב פון מיין משפחה. איך פיל מיך דא גוט, איך בין צוגעוואוינט."

„און דאס?" האט זי אנגעוויזן אויף דער וואנט. „פון די פייגל!"

דער דירעקטאר האט אים איבערגעגעבן קעסטלעך מיט שפייז און זאכן, און מען האט אפילו געוואלט מאכן א בילד פאר דער צייטונג. דונאן האט זיך געקרימט. „איך קען דאס נישט אננעמען. איך בין נישט ארעם. גיט עס פאר משפחות וואס דארפן עס מער."

„דונאן, דאס אלעס האט געשאנקען די דאכוא גרופע," האט דער דירעקטאר ערקלערט. „מיין אויפגאבע איז עס צוצוטיילן."

„טאקע דערפאר קען איך עס נישט נעמען," האט דונאן געזאגט מיט א שמייכל. „די דאזיגע זאכן... איך בין דער וואס האט זיי געמאכט שענקען."

„וואס פאר נארישקייטן רעדט אירי?" האט די לערערין זיך אנגעכאפט. „איך בין אייער זונס לערערין, איך ווייס דאך וואס עס טוט זיך ביי אייך!"

„איר ווייסט טאקע נישט. נישט נאר איר, אפילו מיין זון ווייסט נישט."

אט דעמאלט איז אריינגעקומען א פרוי אין עלעגאנטע מלבושים, די פירערין פון דער כוא גרופע, וואס האט געהאט פינף גרויסע פינאנץ־פירמעס. דער דירעקטאר איז ממש אויפגעשפרונגען. „דורך אייך, פרוי כוא, האבן מיר פאריגן חודש באקומען צען מיליאן פאר די ארעמע!" האט ער זי באגריסט. די לערערין האט דערציילט ווי שווער ס'איז דעם קינד, אז ער שרייבט אויף ביידע זייטן פון זיינע העפטן. „דאס קען נישט זיין," האט די פרוי כוא געזאגט, „איך ווייס אז זיין טאטע גיט אים צוויי טויזנט יעדן חודש."

„גענוג געשפילט דעם שטאלצן," האט די לערערין געזאגט צו דונאן. אבער ער האט נאר געבעטן אז אלע זאלן אהיימגיין, ווייל ער האט וואס צו רעדן מיט דער געסט. ביים ארויסגיין האבן זיי

געשושקעט: „איז די משפחה באמת ארעם? טאמער וויל די דאכוא גרופע אליין העלפן?“

ווען זיי זענען געבליבן אליין, האט די פרוי כוא געזאגט: „זעט נאר, אפילו די הילפס־אפיס קומט שוין צו אייך. אייער זון מוטשעט זיך מיט אייך.“

„איך באהאנדל אים גארנישט שלעכט,“ האט דונאן געזאגט. „צוויי טויזנט א חודש. ער וויל אליין שפארן, וואס קען איך טון?“

„און איר טראכט טאקע נישט אים איבערצוגעבן אייער פירמע?“

„פארוואס? ווען ער וועט אויסוואקסן, וועל איך אים קויפן א פשוטע דירה פון טויזנט פוס, אן אויטא פאר דרייסיג טויזנט, און ער זאל לעבן א פשוט לעבן. דערנאך א שידוך, און איך וועל זיך פרייען מיט די אייניקלעך. וואס קען זיין בעסער?“

גראד דעמאלט איז אריינגעלאפן דזשיאנג שי, א בחור פון אכצן יאר מיט ליכטיגע אויגן. „טאטע, מארגן איז דער גרויסער עקזאמען פאר די אוניווערסיטעטן! און ווייסטו וואס? אויף אלע דריי איבונגס־עקזאמענס האב איך באקומען איבער זיבן הונדערט פונקטן. איך קום אריין אין דער בעסטער אוניווערסיטעט!“

„דאס איז מיין זון!“ האט דונאן זיך געפרייט. „גוטע אבות!“

„נישט פאר פארדראס, טאטע,“ האט דער בחור געלאכט, „אבער קוק דיך אן... ווען איך וועל פארדינען, וועל איך אונז קויפן א

גרעסערע שטוב. האסטו געזען דעם טייערן אויטא דרויסן? כ'ווייס נישט צי דו וועסט אמאל זיצן אין אזא איינעם.“

„א מייבאך? דאס רופסטו א טייערן אויטא?“ האט דונאן געשמייכלט, און דער בחור איז צוריק צו זיינע ספרים.

„אזא פלייסיגער זון,“ האט די פרוי כוא געזאגט. „יעדער אנדערער וואלט געטאנצט פון שמחה.“

„ענוג. זאגט וואס איר זענט געקומען.“

„לי גואנגזע איז צוריק,“ האט זי געזאגט שטיל. „פאר צוואנציג יאר האט ער פון אייך פארלוירן און זיך געשוואוירן אז ער וועט זיך צוריקקערן מיט זיינע לייט פון וואל סטריט. אין פינף יאר האט ער איבערגענומען וואל סטריט. און יעצט האט ער א תלמיד, א גאון, וואס איז אין איין יאר געווארן נומער איינס דארט.“

„זאל ער טון וואס ער ווייל,“ האט דונאן געזאגט. „איך קוק נישט אויף אים.“

זיבן הונדערט און ניין

דער עקזאמען איז פארביי, און דער טאג פון די רעזולטאטן איז אנגעקומען. דזשיאנג שי איז געזעסן פארן קאמפיוטער מיט ציטערנדיגע הענט. „טאטע, פארוואס ביסטו גארנישט נערוועז? אלע עלטערן ציטערן ביי אזא מינוט!“

„פארוואס זאל איך ציטערן? דו האסט געלערנט, נישט איך. ס'איז דיין צוקונפט.“

„דו האסט געלערנט, נישט איך.“

אויפן טעלעוויזיע האט מען דערציילט א נייעס: „לי מינגשין, דער תלמיד פון לי גואנגזע, דעם פארזיצער פון סאנטשענג גרופע, איז צוריקגעקומען אין לאנד אויפצושטעלן א צווייג פון דער פירמע.“

„ווען וועל איך אמאל ארבעטן אין אזא פירמע?“ האט דער בחור געזיפצט.

„סאנטשענג גרופע? א שמאטע. ס'לוינט נישט,“ האט דונאן געזאגט.

„טאטע! זיי זענען נומער איינס אויף וואל סטריט! פאר צען יאר האבן זיי פארלאזט דאס לאנד, און יעצט קומען זיי צוריק און וועלן אויפטרייסלען די גאנצע געשעפטס־וועלט.“

„פאר צוואנציג יאר,“ האט דונאן געזאגט רואיג, „איז לי גואנגזע שוין געווען מיין באזיגטער שונא.“

דער בחור האט אים אנגעטאפט דעם שטערן. „קיין היץ האסטו נישט. פארוואס רעדסטו נארישקייטן אינמיטן טאג? טאטע, איך ווייס שוין: דיין ארבעט איז קלייבן קארטאנען, און דיין נעבן־פרנסה איז זיך באבלאזן.“

„ווארט נאר. איינמאל וועל איך דיר קויפן א גרויסע שטוב און א טייערן אויטא.“

אט האבן זיך באוויזן די נומערן: זיבן הונדערט און ניין. „דאס איז דער העכסטער רעזולטאט אין דער גאנצער שטאט!“ האט דער בחור אויסגעשריגן.

אין טיר איז אריין די לערערין, פרוי לין, מיט א שמייכל. „מזל טוב! דריי יאר שוועדט האבן געבראכט צו דעם טאג!“ זי האט זיך געוונדט צום טאטן: „מזל טוב אייך, הער דזשיאנג, פאר אזא זון. פון היינט אן וועט אייער לעבן אפהענגן פון אים.“

„מיין צוקונפט,“ האט דונאן געזאגט, „רעכן איך נישט אויף אים.“

„הער דזשיאנג, איר שפילט ווידער דעם גרויסן,“ האט זי געזאגט שארף. „איך וועל זיין אפן. קוקט אויף אייער שטוב, אויף אייערע צעריסענע קליידער. דאס וואס אייער זון איז געווארן דער בעסטער אין שטאט, האט גארנישט צו טון מיט אייך. גארנישט! ער האט עס אויפגעטון מיט זיין אייגענער מי און מיט דער שולע'ס מי. פארשטייט איר?“

„פון וואו ווייסט איר אז איך האב נישט מיטגעהאלפן?“

„נו, זאגט, וואס האט איר געטון?“

„זאג איר,“ האט דער בחור געמורמלט, „אז דו גיסט מיר צוויי טויזנט א חודש פאר אלע הוצאות און מאכסט מיך קאכן.“

„און דאס קינד מוז נאך קאכן!“ האט זי אויסגעשריגן. „ווייסט איר וואס אנדערע עלטערן טוען פאר זייערע קינדער פארן עקזאמען?“

„די קינדער זענען שוין אכצן־נייַנצן יאר אלט,“ האט דונאן געזאגט. „דארפן זיי נאך אז מען זאל זיי אריינלייגן דאס עסן אין מוילן?“

„גענוג," האט זי געזאגט. „די שולע מאכט א גרויסע סעודה לכבוד אייער זון, ווייל אפילו מיט אזעלכע שווערע שאלות איז ער ארויס דער ערשטער. איך האב שוין געמאלדן דער גאנצער שולע און דער גאנצער משפחה דזשיאנג. ס'וועט זיין א כבוד פאר אייך."

דער קוזין מיט דעם מערצעדעס

דער טאג פון דער סעודה איז געווען שיין און ליכטיג. דונאן איז געפארן אויף זיין אלטן דרייַ־ראד, און ער האט געזינגען פאר זיך: „היינט גיי איך צו מיין זונס סעודה!“

א פרוי ביים וועג האט אים אנגעבאטן א זאק פלעשלעך. „איך נעם היינט נישט,“ האט ער געלאכט. „היינט איז מיר נישט אין קאפ.“

פלוצלינג האט זיך אפגעשטעלט נעבן אים א גלאנציגער מערצעדעס. פון אים איז ארויס א קוזין פון זיין משפחה, דזשיאנג גואנגנאן, א הענדלער מיט אימפארט און עקספארט, מיט זיין טאכטער. „נו, נו, נאך אלץ קלייבסטו קארטאנען? איך האב נאך א פאר קעסטלעך אין אויטא, נעם זיי מיט.“

דער קוזין, דזשיאנג גואנגנאן

„א דאנק, קוזין. לאמיך נאר פריער אוועקשטעלן מיין וואגן.“

„מיין וואגן!“ האט דער קוזין זיך צעלאכט. „פון א טויאטע בין איך ארויף אויף דעם מערצעדעס, אלעס מיט מיינע אייגענע הענט. דער אויטא קאסט איבער זיבן הונדערט טויזנט, באצאלט מיט מזומן. אין אזא אויטא ביסטו נאך קיינמאל נישט געזעסן.“

„ביי מיר אין שטוב שטייען צוויי מייבאכס,“ האט דונאן געזאגט פשוט.

„א שטיק קלייבער וועט אייביג בלייבן א קלייבער. דיין זון? זיין רעזולטאט איז פון זיצן ביי די ספרים. אבער היינט איז אלעס פארבינדונגען! מיין טאכטער גייט פראקטיצירן אין דער גרעסטער פינאנץ־פירמע אין לאנד, די דאכוא גרופע. צען טויזנט

א חודש נאר פאר א פראקטיקאנט! און דערפאר וויל איך אז נישט דיין זון, נאר מיין טאכטער, זאל ווערן אריינגעשריבן אויפן ערשטן בלאט פונעם משפחה־בוך."

„ניין," האט דונאן געזאגט קורץ, און דער קוזין האט געמורמלט אז ער וועט אים נאך מאכן קריכן אויף די קני.

ביים טיר פון זאל האט דער שומר אים נישט געלאזט אריין. „אהין? מיט די קליידער? גיי אוועק!"

„איך בין דא צו דער סעודה. איך בין זיין טאטע," האט דונאן אנגעוויזן אויף דזשיאנג שי.

„יא, ער איז מיין טאטע," האט דער בחור געזאגט.

דער עולם האט זיך צעלאכט. א חשובער מאן, הער זשאו, דער פרעזידענט פונעם געשעפטס־פארבאנד פון דער שטאט, וואס האט באצאלט פאר דער גאנצער סעודה, האט זיך געקרימט. „א קלייבער אויף מיין סעודה? זאגט אים ער זאל גיין."

„הער זשאו, ער איז טאקע דער טאטע פון אונזער שטאט'ס בעסטן תלמיד," האט מען אים געשושקעט.

„טאקע? נו, ער האט זיך כאטש געקענט אנטון אנשטענדיג. גייט, זוכט אייך אווינקל און זעצט זיך."

„איר האט מיר געזאגט אז ס'וועט זיין א קליינע מסיבה," האט דונאן געזאגט צו דער לערערין. „פון וואנען איז געווארן אזא חתונה?"

„הער זשאו האט עס באצאלט. ער איז דער גרעסטער געשעפטסמאן פון סיכיי. אויב ער וועט זיך אינטערעסירן אין אייער זון, איז דאס א גליק. ערגערט אים נישט.“

„מיין זון דארף נישט זיין עצה.“

דונאן האט זיך געזעצט ביים הויפט־טיש, און דער קוזין איז אויפגעשפרונגען. „דאס איז דער ערשטער טיש, נישט פאר יעדן איינעם! מיט אזעלכע קליידער, ווען איך וואלט געווען דו, וואלט איך זיך באהאלטן!“

„ס'איז מיין זונס סעודה. פארוואס זאל איך נישט זיצן?“

„דזשיאנג שי,“ האט דער קוזין זיך געוועגדט צום בחור, „דיין צוקונפט וועט אפהענגען פון מיר, נישט פון אים. היינט קומט א גאר חשובער גאסט, און ער וועט זיצן נעבן דיר. ווילסטו ער זאל זען דיין טאטן אזוי?“

„טאטע מיינער, זיינע קליידער זענען א ביסל נישט אין ארדענונג,“ האט דער בחור געזאגט שטיל, „אבער ער איז סוף כל סוף מיין טאטע.“

אט האט מען אנגעזאגט: „מיר האבן היינט א חשובן גאסט, די פירערין פון דער כוא גרופע, וואס האט פינף גרויסע פינאנץ־פירמעס!“ און אריין איז די פרוי כוא. אלע זענען אויפגעשטאנען, נאר דונאן איז געבליבן זיצן.

„דונאן, ביסטו משוגע?“ האט דער קוזין געשריגן. „שטיי אויף!“

אבער די פרוי כוא איז גראד צוגעגאנגען צו דונאן. „הער דזשיאנג, אנטקעגן אייך בין איך קיינער נישט.“

„פאר א פשוטע מסיבה, פארוואס אזוי גרויס? האט איר דאס אנגעשטעלט?“

„ניין, איך האב נאר צוגעזאגט צו קומען. איך האב נישט געווואוסט אז ס'וועלן זיין אזויפיל מענטשן.“

דער קוזין איז שנעל געווארן גאר זיס. „מיר האבן נאר געשפאסט! איר, דונאן, זאלט נעמען דעם ערשטן פלאץ!“

„ס'איז ליידיג,“ האט דונאן געזאגט. ער האט זיך געוועגדט צו זיין זון: „זון מיינער, דו גייסט יעצט אין אוניווערסיטעט, דו ביסט שוין כמעט א מאן. הער: וואו מען זיצט איז נישט וויכטיג; וויכטיג איז וואו מען שטייט. וועג אנדערע שמייכלען דיר צו, איז דאס נישט קיין אמת'ער כבוד. אמת'ע כח איז וועג דו קענסט אוועקגיין וועג דו ווילסט. גייט ווייטער. איך גיי כאפן א ביסל לופט.“

„זי און מיין קוזין קענען זיך?“ האט דער קוזין געפרעגט פארחידושט.

„הער דזשיאנג איז ווי א לערער פאר מיר,“ האט זי געענטפערט.

קאפיטל פיר

דער בעסטער תלמיד זאגט ניין

דזשיאנג שי האט זיך אויפגעשטעלט צו זאגן א רעדע. „טייערע לערער, טייערער טאטע, טייערע משפחה און פריינט. איך דאנק אייך אלע וואס איר זענט געקומען. דער טאג איז פאר מיר זייער וויכטיג, ווייל ער איז א נייער אנפאנג אין מיין לעבן...“

פלוצלינג איז אריינגעקומען א יונגער מאן אין א טייערן אנצוג, מיט א חבורה לייט הינטער אים. ס'איז געווען לי מינגשין, דער תלמיד פון לי גואנגזע.

„גייט אוועק פון מיין וועג,“ האט ער באפוילן.

„ווער זענט איר?“ האט דזשיאנג שי געפרעגט. „דאס איז מיין סעודה. לאזט מיך כאטש ענדיגן; עס איז פול מיט דאנק צו מיינע עלטערן און לערער.“

„דאס קענסטו שפעטער זאגן.“

„אפילו לי גואנגזע אליין וואלט זיך נישט געוואגט אזוי צו באהאנדלען מיין זון,“ האט דונאן געזאגט פון זיין פלאץ.

„אפילו לי גואנגזע אליין וואלט זיך נישט געוואגט…“

„שווייג!“ האבן אים אנדערע געשושקעט. „דאס איז דער פארזיצער פון סאנטשענג! ווילסטו אונז אלע אריינברענגען אין א צרה?“

„האסט נישט ערווארטעט?“ האט לי מינגשין געזאגט צו דער פרוי כוא. „איך בין שוין צוריק. איך מעלד דא אז די סאנטשענג גרופע קומט אריין אין סיכיי, און מיר וועלן קעמפן מיט דער כוא גרופע ביז צום סוף. קוקט נאר אויף אייערע אקציעס.“

אויף די טעלעפאנען האבן אלע געזען: די אקציעס פון דער כוא גרופע זענען אראפגעפאלן ביזן דנאָ.

„איר ערקלערט מלחמה?“ האט זי געפרעגט.

„ניין, נישט קיין מלחמה. א פולע איבערנעמונג.“ ער האט זיך געווענדט צום עולם. „אלעס וואס די כוא גרופע האט אייך געגעבן, וועל איך אייך געבן. און וואס זי האט אייך נישט געקענט געבן, וועל איך אייך אויך געבן. קלייבט.“

איינער נאכן אנדערן זענען די געשעפטסלייט אריבער צו זיין זייט. „מיר זענען צו אייער דינסט, פרעזידענט לי!“

„און דו, בעסטער תלמיד?“ האט לי געפרעגט.

דזשיאנג שי האט זיך אויסגעגלייכט. „איך בין נאר א תלמיד, איך פארשטיי נישט פון אייערע געשעפטן. אבער איך פארשטיי וואס הכרת הטוב מיינט. איך ווייס אז די פרוי כוא שטיצט יעדעס יאר טויזנטער ארעמע תלמידים, און זי האט אויפגעבויט איבער צען שולן. און היינט בין איך דער בעל־הבית דא. איר זענט נישט געבעטן. ביטע גייט.“

„גוט. דו האסט מוט, דאס שעץ איך,“ האט לי געזאגט מיט א קאלטן שמייכל. „אבער דו האסט א טעות: דער בעל־הבית דא בין איך.“ און ער איז ארויס.

ווען דער עולם האט זיך צעגאנגען, האט דזשיאנג שי זיך אויסגעגאסן פארן טאטן. „טאטע, היינט האט געדארפט זיין מיין כבוד, און דיין כבוד! פארוואס האב איך אזוי שוואר געלערנט? נישט צו וויזן ווי גרויס איך בין, נאר צו געווינען דרך ארץ. און וואס איז געשען? האט עמיצער אפילו געקוקט אויף דעם בעסטן תלמיד? האט עמיצער געקוקט אויף זיין טאטן?“

„זון, איך מוז דיר עפעס זאגן...“

„טאטע, ס'איז נישט נויטיג. איך פארשטיי שוין אלעס. איך וויל נישט אז מען זאל אויף מיר אראפקוקן, און איך וויל נישט אז דו זאלסט לעבן אזא שווער לעבן. איינמאל וועל איך איבערשטייגן יענעם לי מינגשין.“

„מען דארף זיך נישט קימערן וואס אנדערע מיינען. מען דארף נאר גוט לעבן אונזער אייגן לעבן.“

„נאר א שטארקער מענטש קען זיך נישט קימערן וואס אנדערע זאגן.“

„אט איז דיין טאטע טאקע א שטארקער,“ האט דונאן געלאכט. „קום, זעץ זיך אויפן דרייראד. האלט זיך פעסט.“

און אזוי זענען זיי געפארן אהיים אין דער פארנאכט, דער טאטע טרעטנדיג, דער זון הינטן. „ביסטו טאקע זיכער אז דו ווילסט לערנען פינאנץ?“ האט דונאן געפרעגט.

„יא. ווען איך וועל פארדינען געלט, וועל איך דיר קויפן א גרויסע שטוב, א טייערן אויטא, און א פאר קעכער.“

„איך האב קיינמאל נישט געמיינט אז דו וועסט גיין אויף מיין אלטן וועג.“

„דיין וועג? גראבן אין דער ערד נאך ברויט? ניין, טאטע, נישט אויף דעם וועג.“

דונאן האט נאר געשמייכלט. „מיין וואונטש איז אז דו זאלסט האבן א שענערס לעבן ווי איך.“

קאפיטל פינף

א נאכט אין דארף

יענע נאכט איז דונאן געזעסן אליין פאר זיין הייזל מיט א טעלער עסן. פלוצלינג איז פארביי געלאפן א פרוי, אנגעשראקן, און הינטער איר האט מען געהערט טריט פון גראבע יונגען.

„אלטער, האסטו געזען דא א פרוי לויפן?“ האט איינער פון זיי געשריגן.

„יא,“ האט דונאן געזאגט רואיג. „זי איז געלאפן אהין.“ און ער האט אנגעוויזן אויף דער פארקערטער זייט. וועז די יונגען זענען אוועק, האט ער שטיל געזאגט צו דער פרוי וואס האט זיך באהאלטן הינטער דער וואנט: „בלייבט נאך א ווייל. זיי זענען נאך נישט ווייט, אוועקגיין יעצט איז א סכנה.“

באלד זענען די יונגען צוריקגעקומען, און דונאן האט זיך אוועקגעשטעלט פאר זיי. עס איז געווען א קורצע שלעגעריי, און זיי זענען אנטלאפן. גראד דעמאלט איז צוגעפארן איר ברודער, טשין יולונג, מיט זיינע לייט. „ווי האבן זיי זיך געוואגט אנצורירן מיין שוועסטער? זיי וועלן טייער באצאלן!“

„מיר איז גארנישט,“ האט די שוועסטער, טשין יוטינג, געזאגט. „דער מאן האט מיך גאראטעווט.“

דער ברודער האט ארויסגענומען א קארטל. „האלט עס. אויב איר וועט אמאל האבן א צרה אין סיכיי, קומט צו מיר. און אויב איר ווילט, גייט מיט דעם צו דער דאכוא גרופע און זאגט אז טשין יולונג האט אייך געשיקט; איר וועט באקומען א מיליאן דאלאר אין מזומן.“

דונאן האט עס גענומען, און מער נישט געזאגט.

ווען זיי זענען אוועק, האט דער גאנצער געסל זיך אויפגעטרייסלט: א לאנגע ריי שווארצע אויטאס איז איינגעפארן. „דאס איז דער אלטער סו!“ האבן די שכנים געשושקעט. „דער אלטער סו? איך האב געמיינט ער האט זיך שוין לאנג צוריקגעצויגן. אזא גרויסער מענטש, וואס טוט ער דא?“

די אויטאס האבן זיך אפגעשטעלט פונקט פאר דעם הייזל פון דונאן.

„הער דזשיאנג,“ האט דער אלטער סו געזאגט מיט כבוד, „איר האט מיך געפונען. מיט וואס קען איך דינען?“

„מיר זענען אלטע פריינט. קען איך דיך נישט רופן אויף א שמועס? זעץ זיך.“ דונאן האט אים אנגעגאסן א כוסה. „אבער איך האב דיך טאקע געפונען צוליב עפעס. מיין זון, דזשיאנג שי, איז אריין אין דער פינאנץ־אפטיילונג פון דער גרעסטער אוניווערסיטעט. דו ביסט דארט דער כבוד־פארזיצער, נישט אמת? היט אים א ביסל. קיין באזונדערע באהאנדלונג, נאר דו

זאלסט א קוק טון. א טאטע זארגט וען זיין זון פארט אוועק וויט.“

„מיר זענען אלטע פריינט. זעץ זיך.“

„איך פארשטיי,“ האט דער אלטער סו געזאגט.

„און יעצט, טרינק מיט מיר א לחיים.“

זיבן יאר שפעטער

זיבן יאר זענען פארבייַ. דונאן איז שוין געווען אין די פופציגער, און ער האט יעצט געארבעט אלס שומר בייַ א טויער. אין דער שומר־שטיבל האט ער געקוקט אויף א נייַעס אויפן טעלעפאן.

דונאן, דער שומר ביים טויער

„וואס קוקסטו אויף די נארישע נייַעס?“ האט א חבר פון דער ארבעט געפרעגט.

„איך קוק אויף מיין זון,“ האט דונאן געזאגט.

„דער פארזיצער פון דער סאן־יואן גרופע איז דיין זון? וויפיל האסטו געטרונקען?“

באלד האט מען געקלאפט: „דונאן, ביסטו ווידער אין א צרה? דרויסן שטייט א גאנצער עולם און פרעגט נאך דיר!“ ס'איז געווען דזשיאנג שי, יעצט א יונגער פארזיצער פון א ריזיגער פירמע, מיט זיינע לייט.

„טאטע, ווי ביסטו געווארן א שומר? שיק איך דיר נישט געלט יעדן חודש? דו ווייסט, די סאן־יואן גרופע, מיין פירמע. דו קענסט שוין געוסן פונעם לעבן!“

„איך געוס טאקע. איך האלט זיך נאר פארנומען.“

„דאס רופסטו געוסן? איך האב דיר געקויפט א ווילע אין שטאט, און דו וואוינסט נישט דארט. איך האב דיר געדינגען א דינער וואס זאל זארגן פאר דער שטוב, איך האב דיר אפילו געקויפט א הונט אויף צו שפאצירן. אט דאס איז געוסן!“

„זון, געדענקסטו מיין סעודה פאר זיבן יאר, וואס איך האב דיר געזאגט?“

„איך געדענק וואס דו האסט געזאגט, אבער איך האב געלערנט אנדערש: געלט איז אלעס. אן געלט קוקט מען אויף דיר אראפ. יעצט האב איך געלט, און איך ויל נישט אז מען זאל אויף דיר אראפקוקן.“

„אויב אזוי, איז דער מונדיר א בושה פאר דיר?“

„לאמיר נישט קריגן. איך דארף א טובה. קענסט דעם עלטערן סו? אח, דו קענסט אים נישט. ער איז א גאר וויכטיגער מענטש. וועז איך בין געווען אין אוניווערסיטעט, האט ער מיך שטארק געהיטן. זיין טאכטער ווערט אכצן, און זיי מאכן א שמחה. מיר דארפן ביידע גיין און אים דאנקען.“

„דער עלטערער סו... איך און ער...“ האט דונאן אנגעהויבן.

„ס'איז נישט וויכטיג. וויכטיג איז אז דו זאלסט וואוינען אין דער שטוב וואס איך האב דיר געקויפט: בלו־מון־ביי, נומער זעקס און דרייסיג. אט האסטו דעם שליסל.“

„בלו־מון־ביי? פארוואס דארט? איך האב דאך אליין אויפגעבויט די געגנט.“

„טאטע, בלו־מון־ביי האט געבויט די דאכוא גרופע. זינט ווען איז דאס דיינס?“ דער זון האט געשאקלט מיטן קאפ. „איך דארף צוריק צו דער פירמע.“

ווען דונאן איז ארויס אויפן גאס, האט זיך אפגעשטעלט נעבן אים אן אויטא. ס'איז געווען טשין יוטינג, די פרוי ווועמען ער האט געראטעוועט פאר זיבן יאר. זי איז שוין געווען די פירערין פון א גרויסער בוי־פירמע.

„פארוואס זענט איר אין א שומר־מונדיר? איך האב אייך דאך געזאגט צו קומען צו מיר ווען איר זענט אין א צרה. קומט, איך וועל אייך אפפירן.“

„איך האב קיין צרה. ס'איז דא א באס דארט.“

„איר האט אמאל גאראטעוועט מיין לעבן. איך האלט אייך פאר א פריינט. וואוהין?“

„צו בלו־מון־ביי. מיין זון האט מיר דארט געקויפט א שטוב.“

זי האט אויף אים געקוקט מיט רחמנות. „בלו־מון־ביי האט די טייערסטע ווילעס אין שטאט. איר גייט זיך דארט מעלדן אלס שומר, נישט אמת? מורא נישט, איך וועל נישט אראפקוקן אויף אייך. איך האב אויך אמאל געארבעט אלס קעלנערין. איך וועל רעדן מיטן פארוואלטונג, זיי זאלן אייך אננעמען.“

„ס'איז נישט אזוי...“

„גענוג, זאגט נישט מער.“

קאפיטל זיבן

דער פארקויפער פון בלו־מון־ביי

אין בלו־מון־ביי האט טשין יוטינג געבעטן דונאן ער זאל אוועקשטעלן איר אויטא, און זי איז אריין צום פארוואלטונג. דונאן איז ארויס פון אויטא, און ווער שטייט פאר אים? דער קוזין, דזשיאנג גואנגנאן, וואס האט זיך פון אים געשפעט ביי דער סעודה, איצט דער הויפט־פארקויפער פון די ווילעס.

„קוזין! דער אויטא איז דיינער?“

„ניין, ס'איז נישט מיינער.“

„אוודאי נישט. א שומר וואס שטעלט אוועק די אויטאס פון די רייכע. און אויך דער מונדיר איז נישט פון אונזערע שומרים. וואס טוסטו דא?“

„איך בין געקומען זען א שטוב.“

„א שטוב! דו ווילסט דא ארבעטן ביים טויער, זאג דעם אמת.“

טשין יוטינג איז צוריקגעקומען. „איר קענט זיך? אה, ער איז אייער קוזין, דער פארקויפער. יעצט פארשטיי איך פארוואס איר האט געזאגט אז איר האט א שטוב דא. איך האב שוין געזען אזעלכע. אבער זיך פארמעסטן איז נישט גוט, ספעציעל פאר אייך.“ און זי איז אוועק אויף איר וועג.

„פאר זיבן יאר ביסטו געווען א קלייבער,“ האט דער קוזין געלאכט, „און יעצט ביסטו א שומר. א שיינער פארשריט!“

גראד דעמאלט זענען אנגעקומען דעם קוזינס עלטערן, דער פעטער און די מומע פון דארף, וואס זענען געקומען קויפן א שטוב פארן קוזינס זון. „ווער איז דאס? אה, דונאן! דער וואס האט געקליבן קארטאנען! יעצט איז ער א שומר!“ האבן זיי זיך צעלאכט. דער קוזין האט אים געהייסן ארויסטראגן די פעקלעך פון אויטא, און דער פעטער האט געזאגט: „ס'איז דא מענטשן וואס מען גיט זיי א ווינטל און זיי פליען, און ס'איז דא אזעלכע וואס מען לייגט זיי א געלעגנהייט אויף א טאץ און זיי כאפן עס נישט. נישט אויף דיר געדאכט.“

„דיין זון, וואס טוט ער יעצט?“ האט די מומע געפרעגט.

„ער האט אנגעהויבן א געשעפט.“

„א געשעפט?“ האט דער קוזין געלאכט. „געוויס קלייבט ער אויך מיסט. אויב ער דארף ארבעט, קען איך אים מאכן פאר א הויפט־שומר.“

„ס'איז נישט נויטיג,“ האט דונאן געזאגט.

מען איז געגאנגען זען די ווילעס, און דונאן איז מיטגענאנגען. „צו וואס גייסטו?“ האט דער קוזין געשריגן. „דיין פלאץ איז ביים טויער!“

„וואו איז דרום־ביי, נומער זעקס און דרייסיג?“ האט דונאן געפרעגט.

„פרעג נישט. דו קענסט עס סיי ווי נישט קויפן. דרום־ביי איז דאס טייערסטע ווינקל אין גאנץ בלו־מון־ביי, און נומער זעקס און דרייסיג איז די שענסטע ווילע. אכט און ניינציג טויזנט א מעטער. מען האט זי שוין לאנג פארקויפט.“

„דו קענסט עס סיי ווי נישט קויפן.“

„ווי שאד, איך האב געוואלט קוקן,“ האט דער פעטער געזיפצט.

„ס'איז נישט שאד,“ האט דונאן געזאגט. „מיין שטוב איז פונקט דארט. איך וועל אייך אריינפירן.“

דער קוזין איז געווארן רויט. „דו? א שומר וואס שלאפט אין א שטוב מיט אכט באטן? א ציגל פון דרום־ביי איז מער ווערט ווי דו פארדינסט אין א האלב לעבן! נאך איין וואכט און איך מאך דיך אפזאגן.“

„דונאן,“ האט דער פעטער אנגעהויבן מוסר זאגן, „ס'איז א בושה. דו ביסט שוין אין די פופציגער, נאך אלץ א שומר, און דו קלאמערסט זיך צו אונז, די רייכע קרובים. ווילסטו לייען געלט? אט האסטו, נעם, און לאמיר שוין מער נישט האבן צו טון מיט דיר.“

„איך האב נישט געוואלט לייען.“

די מומע האט צוגעלייגט: „דיין ווייב איז דאך אוועק יונג, נעבעך. איך וועל דיר טרעפן א שידוך, א ארעמע אלמנה פון דארף, ס'וועט פאר דיר זיין גענוג.“

„א דאנק, ס'גייט מיר גוט אליין.“

דער קוזין האט געלאכט. „זיין ווייב, זאגט מען, איז געווען א שיינע. ס'איז א פלא אז זי האט געמומען אזא איינעם. אז זי איז אוועק יונג, איז שוין בעסער פאר אירי!“

דונאן האט זיך אויסגעגלייכט. „זאג וואס דו ווילסט אויף מיר. אויף מיין ווייב, זאלסטו נישט רעדן.“ און ער האט אים געגעבן א פאטש.

„דו העזסט מיך שלאגן?“ האט דער קוזין געשריגן. ער האט אנגערופן זיין טאכטער: „מיין קינד, אויף דיין אייגענעם פלאץ האט מען מיך געשלאגן!“ די טאכטער האט געארבעט ביי דער דאכוא גרופע, אלס סעקרעטארין פונעם פארזיצער פון בלוי־מון־ביי, הער טשען לו. „דו ביסט פארלוירן,“ האט דער קוזין געשטראלט. „דער פארזיצער פון בלוי־מון־ביי איז אויפן וועג אהער!“

דער פארזיצער קומט אן

מען האט געווארט אין דעם פארקויף־ביורא. דער קוזין האט זיך צוגעגליכן די קראוואט, און דער פעטער האט געבעטן: „קען דיין טאכטער אריינלייגן א גוט ווארט פאר אונזער קרוב?“ „א קליינigkeit,“ האט דער קוזין געזאגט, און צו דונאן: „ווער האט דיר ערלויבט זיצן? שטיי אויף!“

די טיר האט זיך געעפנט. אריין איז הער טשען לו, דער פארזיצער, מיט זיינע לייט. „וואו איז דער וואס מאכט צרות?“

אין דעם פארקויף־ביורא

„אט איז ער,“ האט דער קוזין אנגעוויזן. „א שומר, אמאל א קלייבער!“

טשען לו האט א קוק געטון, און זיין פנים איז געווארן ווייס. „הער דזשיאנג? איז דאס טאקע אירי?“ ער האט זיך געווענדט צום עולם, און זיין קול האט געציטערט פון כעס. „דער גאנצער בלו־מון־ביי איז אויפגעבויט געווארן דורך הער דזשיאנג! ער האט מיך אויסגעלערנט, ער האט מיך אויפגעהויבן! אנדערע קען איך פארטוישן, הער דזשיאנג קיינמאל נישט. איר מיינט אז אן אנצוג מאכט אייך העכער? בלו־מון־ביי דארף נישט אזעלכע ארבעטער. גייט צום קאסע, נעמט אייער לעצטע געהאלט, און גייט ארויס! ביידע, דו און דיין טאכטער!“

דער קוזין איז אראפ אויף די קני. „מיין טאכטער האט גארנישט געטון! דונאן, איך האב דיך דאך אמאל מכבד געווען מיט א מאלצייט!“

„שטיי אויף. אזא אלטער מאן, אזוי שנעל אויף די קני,“ האט דונאן געזאגט.

„דונאן, טייערער,“ האט די מומע געזאגט זיס, „איך האב גלייך געזען אז דו ביסט א גרויסער מענטש! היינט מוזסטו קומען צו אונז עסן!“

„וועז איך בין רייך, בין איך פעטער, און וועז נישט, בין איך דער שומר,“ האט דונאן געזאגט. „האלט אייערע טייערע זאכן. איך גיי זען מיין שטוב.“

טשען לו איז אים נאכגענגען. „הער דזשיאנג, איך בין געקומען צו אייך אין א איל. זינט איר האט פאר זיבן יאר פארלאזט די דאכוא גרופע, האט לי גואנגזע אריינגעבראכט די סאנטשענג פירמע מיט גרויס געוודער. די דאכוא גרופע ווערט געדריקט ביזן וואנט, ספעציעל דורך זיין תלמיד, לי מינגשין. אפילו מיין פירמע ליידט. איר האט דאך אליין אויפגעבויט די דאכוא גרופע! ווי קענט איר צוזען ווי זי פאלט?“

„איך בין שוין אלט. מיט געוויסע זאכן וויל איך זיך מער נישט אפגעבן. געשעפט האט ארויפן און אראפן. אויב ס'איז א יושר'דיגע קאנקורענץ און מען פארלירט, הייסט עס אז דער אנדערער איז בעסער.“

„אבער זיי שפילן נישט יושר'דיג! זיי נוצן אלע שמוציגע מיטלען!“

„לאז עס. גענוג.“

ביי דער שטוב נומער זעקס און דרייסיג האט דונאן באגעגנט טשין יוטינג מיט איר ברודער, יולונג. „דונאן, ווידער דא? ביסטו אונז נאכגעגאנגען?“ האט דער ברודער געפרעגט שארף. „שוועסטער, גיב אים א פאר הונדערט טויזנט און לאז ער שוין אפטרעטן. ער האט דיך אמאל געראטעוועט, איך בין אים דאנקבאר, אבער מען קען נישט אייביג צוריקקומען.“

„איך בין געקומען צו מיין שטוב,“ האט דונאן געזאגט. „אט, נומער זעקס און דרייסיג. מיין זון האט זי מיר געקויפט.“

„די שטוב איז פארקויפט געווארן צום פארזיצער פון דער סאן־יואן גרופע," האט יוטינג געזאגט. „מיר זענען טאקע געקומען אים טרעפן, אויף א געשעפט."

„דער פארזיצער פון סאן־יואן איז דזשיאנג שי, מיין זון."

„דונאן, א ווית איז קאמיש איינמאל, צוויי מאל. דריי מאל ווערט עס שוין לעסטיג," האט זי געזאגט. „דזשיאנג שי איז דער שטאלץ פון סיכיי. מאכט נישט קיין חוזק פון אים."

„גוט, ווען איר וועט אים טרעפן, וועט אלעס זיין קלאר."

יולונג האט טעלעפאנירט צום זונס סעקרעטאר און באשטימט א טרעף פאר יענעם נאכמיטאג. ווען די שוועסטער איז געגאנגען צום אויטא, האט ער געזומען דונאן אויף א זייט. „הער מיך גוט אויס. מיין שוועסטער איז א גוטע נשמה, אבער איך בין נישט קיין נאר. דו ווילסט זיך צוקלעבן צו אונזער משפחה צוליב אונזער געלט, נישט אמת? הער אויף. אויב דו דארפסט עפעס, קום צו מיר, נישט צו איר."

„דאס איז נישט אזוי," האט דונאן געזאגט. „זי איז א פריינט, און איך שעץ איר ערליכקייט. מער נישט."

„דו ווייסט ווער דו ביסט? ווייס דיין פלאץ." און ער איז אוועק.

קאפיטל ניין

א מיליארד און א פרינציפ

אין דעם הויכן ביורא פון דער סאן־יואן גרופע האט דזשיאנג שי אויפגענומען טשין יוטינג און איר ברודער.

דזשיאנג שי אין זיין ביורא

„הער דזשיאנג, איך האב אזויפיל געהערט פון אייך,“ האט זי געזאגט. „איר זענט ארויס פון סיכיי און האט פון גארנישט אויפגעבויט א פירמע ווערט מיליארדן. איר זענט אונזער שטאט'ס שטאלץ.“

„נאך נישט גענוג. מיין ציל איז איבערצושטייגן די סאנטשענג גרופע.“ ער האט זיך אנגעלענט. „אבער איר, ווייסט איר פארוואס איך האב אייך היינט אויפגענומען? איך ווייס פון אייך: איר האט אנגעהויבן אין בוי־ארבעט. אייער מאן איז אומגעקומען ביי אן אומגליק אויף א בוי־פלאץ, איר האט פארלאנגט יושר, די ארבעטער האבן אייך געגלייבט און איר האט אויפגעשטעלט די טשין בוי־פירמע. איך ווייס ווי מען ארבעט אין דעם פאך. אייער געלט איז נישט ריין און אייערע מיטלען זענען נישט ריין. דאס גייט מיך נישט אן. אבער אויף מיר האט איר נישט געדארפט נוצן אזעלכע מיטלען.“

„וועלכע מיטלען?“ האט זי געפרעגט פארוואונדערט.

„טוט זיך נישט אן. איר ווייסט אליין פארוואס איך האב צוגעזאגט אייך צו זען.“

יוטינג איז אויפגעשטאנען. „אלעס וואס איך טו איז אפן. יעדער פראיעקט האבן מיינע ארבעטער פארדינט מיט זייער שווייס. יעדער סענט איז ריין. איך האב א סך ארבעטער וואס רעכענען אויף מיר, און איך וויל פארדינען, אבער איך בין נישט איינער וועמען מען קען אזוי באליידיגן.“

„גוט,“ האט ער געזאגט קאלט. „לכבוד א געוויסן מענטש, וועט די נייע פאבריק פון סאן־יואן פארט אייך געגעבן ווערן. אבער איך וועל שיקן לייט וואס זאלן נאכקוקן יעדן שריט.“

„שוועסטער, דאנק אים!“ האט יולונג געשושקעט. „ס'איז א פראיעקט פון א מיליארד!“

„מיר נעמען עס נישט," האט זי געזאגט. „אפילו פאר הונדערט מיליארד נישט. הער דזשיאנג, איר האט אייערע כוחות, און איך האב מיינע פרינציפן. איך וויל פארדינען, אבער נישט דורך לעקן שטיוול." און זי איז ארויס.

באלד נאכדעם איז אנגעקומען די פרוי כוא. „פרוי כוא! וועו מיין משפחה איז געווען ארעם, האב איך נאר דורך אייער סטיפענדיע געקענט ענדיגן לערנען. אן אייך וואלט איך נישט געווען דא."

„דו ביסט דער זון פון דזשיאנג דונאן," האט זי געזאגט. „וועו דו וואלסט געווואלט, וואלסטו געקענט אויפשטעלן א פיל גרעסערע מאנשאפט."

„מיין טאטע? ער ארבעט יעצט אלס שומר, ס'איז א בושה צו קוקן. און יעצט האט ער זיך אריינגעלאזט מיט יענער טשין יוטינג. זי האט אים גענוצט צו דריקן מיך פאר א פראיעקט."

„אייער טאטע פאלט נישט אזוי לייכט אריין. איך מיין אז איר טועט זיך." זי האט זיך אנגעשפארט. „איך בין געקומען אייך ווארענען: א געוויסער מענטש איז אנגעקומען קיין סיכיי, און ער קען קומען נאך אייך."

דער מענטש איז געווען לי גואנגזע. אין זיין נייעם ביורא האט לי מינגשין אים באריכטעט: „אין זיבן יאר זענען מיר געווארן דער פירער פונעם מארק, צען מאל גרעסער. די דאכוא גרופע ליגט שוין אויף איר לעצטן אטעם."

„און מיין אויפגאבע? האסטו געפונען דזשיאנג דונאן?"

„הער לי, ער איז שוין היסטאריע. איר זענט דער פארזיצער פון דער כינעזישער האנדלס־קאמער אויף וואל סטריט, און ער איז א פארבלאנקעטער הונט.“

„שווייג!“ האט לי געשריגן. „דער דאזיגער הונט האט מיך אמאל כמעט אינגאנצן אויסגעליידיגט! דריק ווייטער די דאכוא גרופע מיט אלע כוחות. מען מוז אים ארויסצווינגען!“

אויפן גאס האט דונאן באגעגנט טשין יוטינג. „נו, דער פראיעקט איז געווען הצלחה?“

„דאס גייט דיך נישט אן,“ האט זי געזאגט מיד. „איך בין נישט אין גוטן מצב היינט. דונאן, איך האלט דיך פאר א פריינט, אבער נאכגיין מיר איז נישט שיין.“ און זי איז אוועק.

דונאן איז ארויף צו זיין זון. „פארוואס האסטו נישט אנגענומען טשין יוטינג?“

„איך האב איר אנגעבאטן א פראיעקט, און זי האט אפגעזאגט. האט זי זיך אויף מיר געקלאגט ביי דיר? זיי פארזיכטיג מיט איר. מען רופט זי ‚די שווארצע אלמנה‘, זי האט אליין אויפגעבויט איר פירמע.“

„מיר זענען נאר פשוטע פריינט. דיין טאטע קען מענטשן.“

„ווען דו וואלסט אזוי גוט געקענט מענטשן, וואלסטו נישט געווען א שומר. איך האב צו טון: לי גואנגזע איז צוריק, און ער וויל זיך טרעפן מיט מיר.“

„דו קענסט לי גואנגזע?“ האט דונאן געפרעגט. „זיי פארזיכטיג. איך קען אים בעסער ווי דו.“

„הער שוין אויף זיך צו באבלאזן. וואוין די קומענדיגע טעג אין בלו־מון־ביי, דער עלטערער סו וואוינט אויך דארט. ביי זיין שמחה גייען מיר צוזאמען. און טו זיך אן אנדערע קליידער!“

אין זיין ביורא האט לי גואנגזע געזאגט פאר זיך: „ער האט מורא צו ענטפערן. אבער איך האב א וועג אים צו צווינגען.“

קאפיטל צען

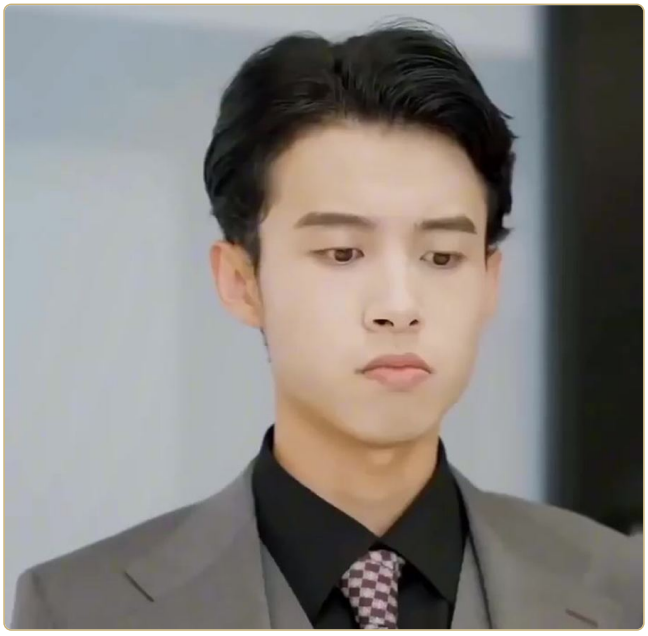
אלע אויסער איינעם

אין א גרויסן זאל האט די סאנטשענג גרופע פארזאמלט אלע גרויסע פירמעס פון סיכיי. דזשיאנג שי איז אויך געקומען. „איר האט געמיינט מען האט נאר אייך גערופן?“ האט איינער פון די געשעפטסלייט געשפעט.

לי מינגשין איז אויפגעשטאנען. „איך האב פארבעטן אלע פירמעס פון סיכיי, יעדע איינציגע, אויסער דער דאכוא גרופע. איך גיי גראד אויף איר. מיר זענען אלע קלוגע לייט; יעדער ווייסט וואס ער דארף טון.“

„איך וועל דער ערשטער ברעכן מיט דער דאכוא גרופע!“ האט א געשעפטסמאן געשריגן, און די אנדערע זענען אים נאכגעגאנגען.

„און דו, דזשיאנג שי?“

„און דו, דזשיאנג שי?“

„די דאכוא גרופע איז אן אייגענע פירמע פון אונזער שטאט. זי גיט ארבעט פאר טויזנטער מענטשן און טוט א סך צדקה.“

„געשעפט איז געשעפט, און געפילן זענען געפילן. דזשיאנג שי, געדענקסט פאר זיבן יאר ביי דיין סעודה? איך האב דיך געשעצט. היינט גיב איך דיר נאך א געלעגנהייט: שטיי ביי מיר, וועל איך דיך מאכן פאר א ריז אין דער געשעפטס־וועלט.“

„און דו געדענקסט וואס איך האב דיר געזאגט? אז איינמאל וועל איך דיך איבערשטייגן. זיך וואַרפן אויף דער דאכוא גרופע אן קיין סיבה, דערצו וועל איך נישט מיטהאלטן.“ און ער איז ארויס.

אין זיין שטיבל האט דונאן געהערט פון טשען לו: „אויב לי גואנגזע גייט ווייטער אזוי, וועט די דאכוא גרופע אין ווייניגער ווי דריי טעג פאלן.“

„זאל זי פאלן,“ האט דונאן געזאגט רואיג. „אבער מען מוז זיך גרייטן צו געבן די ארבעטער וואס קומט זיי. בעסער, זיי טרעפן נייע ארבעט. מען טאר זיי נישט אפנארן.“

„אבער ס'איז אייער לעבנס־וועלק!“

„לעבנס־וועלק? ניין. דאס איז געווען א פירמע וואס איך האב אויפגעשטעלט אויף א גלוסט. לי גואנגזע איז צו עקשנות'דיג. ער וועט פאר גארנישט נישט אפשטיין. דו קענסט אים נישט באזיגן. גיי רוען.“

אין דער נאכט האט דזשיאנג שי טעלעפאנירט: „טאטע, די סאנטשענג גרופע גייט אויף דער דאכוא גרופע, און אירע אקציעס זענען שוין אראפגעפאלן. דו וואלסט נישט פארשטאנען. איך בלייב היינט אין ביורא.“

דערנאך איז געקומען דער אלטער סו. „הער דזשיאנג, אייער זון האט אריינגעלייגט געלט אין דער דאכוא גרופע. איז דאס אייער געדאנק אדער זיינער?“

„ער ווייל ראטעוועט די דאכוא גרופע? ווייסט ער נישט אז זי איז פארלוירן?“ האט דונאן זיך געוואונדערט. „ניין, ס'איז נישט מיין געדאנק. איך מיש זיך זעלטן אריין אין זיינע זאכן.“

„וואס זאלן מיר טון?“

„דאס קינד איז עקשנות'דיג. ער ויל דווקא מאכן א קאריערע אין פינאנץ. ס'איז גוט פאר אים צו לערנען א לעקציע פון א פארלוסט. אבער ווען די דאכוא גרופע ווען פאלן, וועלן די ארבעטער דארפן געלט. לייג אוועק צען מיליארד פאר זיי. דו ווסט עס באזארגן."

„איך גיי גלייך," האט דער אלטער סו געזאגט.

קאפיטל עלף

די רעכענונג אין רעסטאראן

יענעם אוונט האט יולונג אריינגערעדט זיין שוועסטער זי זאל זיך טרעפן ביי א מאלצייט מיט דעם יונגן טשו, א רייכן יורש וואס האט שוין לאנג געוואלט מאכן מיט איר משפחה א גרויסן געשעפט־שותפות. ביים טיר פון רעסטאראן האבן זיי וויידער באגעגנט דונאן.

„דונאן, וויידער דו?“ האט יולונג זיך אנגעכאפט.

„יא, וויידער איך. גוטן אוונט.“

יוטינג האט געזיפצט, און דערנאך געשמייכלט. „דו ביסט היינט טאקע עקשנות'דיג. נו, עס מיט אונז.“

דונאן איז אריין פריער, און דער שומר ביים טיר האט אים אפגעשטעלט. „מיר זענען פול. מיט די קליידער געהערסטו נישט אהער. אפילו וועז דו וועסט זיי וואשן צען טויזנט יאר, וועלן זיי בלייבן שמוציג. גיי!“

יוטינג איז צוגעקומען. „ער איז מיין פריינט. איך בין די וואס ער וואלט אויף.“

דער שומר איז געווארן ווייס. „איך בעט מחילה! איך בין געווען בלינד!“

„נישט צו מיר, צו אים,“ האט זי געזאגט.

„גענוג," האט דונאן געזאגט. „מיר פרובירן אלע צו מאכן א לעבן. זיי גוט צו מענטשן; גוט זיין צו אנדערע איז גוט זיין צו זיך אליין."

ביים טיש איז אנגעקומען דער יונגער טשו, אנגעטון אין א טייערן אנצוג. „איך קום גראד פון הער סו. ער האט מיר געגעבן א קליינעם געשעפט, פינף מיליאן. דערפאר צאל איך היינט." ער האט ארויסגענומען א טייערע מתנה פאר יוטינג'ס פירמע, און זי האט אפגעזאגט: „הער טשו, איך האב אייך שוין געזאגט, איך וויל זיך יעצט קאנצענטרירן אויף מיין ארבעט."

טשו האט געקוקט אויף דונאן. „ווי קענט איר זיין פריינט מיט אזא איינעם?"

„ער איז א גוטער מענטש, ער איז אמת'דיג. באליידיגט אים נישט."

„איך פרעג נאר," האט טשו געשמייכלט. „דער קאווער־טשארדזש פאר אונז פיר איז טויזנט דאלאר. און איך האב באשטעלט א פאר מאכלים פון דרייסיג ביז פופציג טויזנט. אפשר וועט דער פריינט באצאלן? וויפיל פארדינסטו א חודש?"

דונאן'ס טעלעפאן האט געקלונגען. „יא... שפענדט די אלע צען מיליארד. יעדן סענט. מורא נישט פון די אקציעס, מיר האבן גענוג מזומן."

„שפענדט די אלע צען מיליארד.“

טשו און יולונג האבן זיך צעלאכט. „מיליארדן! ווען דו וואלסט געהאט מיליארדן, וואלסטו געווען אויף דער ליסטע פון די רייכסטע. ביסטו קראנק?“

דער טעלעפאן האט ווידער געקלונגען, און ווידער. „סו, האסטו פארלוירן דעם קאפ? קענסטו נישט זאגן אלעס מיט איין מאל?“ האט דונאן געזאגט. „דו ווילסט קומען? יעצט פאסט נישט... נו, גוט, קום. נומער זעקס און דרייסיג, האלי סטריט, דער פראנצויזישער רעסטאראן.“

„הער סו?“ האט טשו געלאכט. „דער אלטער סו, די לעגענדע פון סיכייי? איך האב געווארט דריי חדשים אים צו זען, און דו רופסט

אים מיט איין טעלעפאן? איר אונטערשטע מענטשן, בלייבט אויף אייער פלאץ.“

אבער אינעם טיר איז טאקע אריין דער אלטער סו. טשו איז צוגעלאפן. „הער סו, איר זענט געקומען צו מיר?“

„צו דיר? ביסט ווערט? גיי אוועק פון מיין וועג.“ ער איז צוגענאנגען צו דונאן מיט א בויגונג. „הער דזשיאנג, אנטשולדיגט וואס איר האט געמוזט ווארטן.“

„זעץ זיך.“ דונאן האט זיך געוועגדט צו יוטינג. „אנטשולדיג, איך האב היינט א געשעפט. גיי אהיים, מיר וועלן זיך זען אן אנדערמאל. נאר דער טשו, ער בלייבט.“

וועג זיי זענען געבליבן אליין, האט סו באריכטעט: „הער דזשיאנג, ווי איר האט באפוילן, די פירמע פאלט. צען מיליארד פאר די ארבעטער איז מער ווי גענוג. אבער איך פארשטיי נישט: פארוואס נישט נוצן דאס געלט צו ראטעווען די פירמע?“

„געלט איז קיינמאל נישט געווען די פראגע. וועג איך וויל, קען איך אריינלייגן פיל מער. אבער לי גואנגזע וויל נאר אויסגיסן זיין כעס. זאל ער פארניכטן די דאכוא גרופע, און דער כעס וועט זיך אויסגיסן. איך האב געקעמפט אויף דעם פעלד צוואנציג יאר. איך האב באקומען אלעס וואס איך האב געוואלט, און וואס איז? ס'איז דא זאכן וואס מען קען נישט קויפן פאר געלט, און די זאכן היט איך. אבער די ארבעטער מוזן באקומען אלעס, און ווער ס'וויל, זאל אריבערגיין צו מיינע אנדערע פירמעס.“

דערנאך האט ער זיך געוועדט צו טשו, וואס האט געציטערט. „ווייסטו פארוואס איך האב דיך געהאלטן?“

„הער דזשיאנג, וואס איר דארפט, איך וועל גיין דורך פייער און וואסער!“

„מען דארף נישט אזוי פיל. איך דארף דיין הילף מיט עפעס, נישט צו שווער. גיי טו עס, און ס'וועט זיין א פרנסה פאר דיר.“

וועך טשו איז אוועק, האט סו געפרעגט: „פארוואס נוצן דעם יונגן, און נישט אונז?“

„איר זענט אלע מיינע אלטע לייט, לי גואנגזע קוקט אויף אייך. מיט דעם טשו האב איך קיין שום פארבינדונג, מיר האבן זיך געטראפן צופעליג. אזוי וועט קיינער נישט וויסן. איך קען לאזן לי גואנגזע מאכן וואס ער וויל א שטיק צייט. אבער וועך ער וועט מיך וועייטער דריקן, וועל איך נישט זיצן מיט פארלייגטע הענט.“

אין זיין ביורא האט לי גואנגזע זיך געפרייט: „די דאכוא גרופע איז שוין אין באנקראט. דאס מאל האב איך געוואונען.“

„הער לי,“ איז לי מינגשין אריינגעלאפן, „די אקציעס פון דאכוא שטייגן! עמיצער קויפט זיי אויף אין גרויסע מאסן! עס איז די סאן־יואן גרופע. דזשיאנג שי.“

„א יונגער טאלאנט,“ האט לי מינגשין געזאגט. „איך שעץ אים, אבער ער וועייסט נישט זיין פלאץ. ער זאגט אז ער וועט אונז איבערשטייגן.“

„וואס האב איך דיך געלערנט?“ האט לי גואנגזע געזאגט קאלט. „געשעפט איז א מלחמה. וועד עס לאזט היינט אוועק א קליינעם סאלדאט, דער סאלדאט קען מארגן ווערן א געראל און אים פארניכטן. וואס מער דו שעצסט איינעם, אלץ מער מוזסטו מאכן זיכער אז ער פאלט. נוץ אלע כוחות. די סאן־יואן גרופע דארף מער נישט עקזיסטירן.“

דער גרויסער פארראט

אין דער סאן־יואן גרופע האט דזשיאנג שי'ס שותף, דער וויצע־פרעזידענט, אים געבעטן: „דזשיאנג שי, זיי נישט נאאיוו. די דאכוא גרופע קען מען נישט ראטעווען. פארקויף גלייך אלע אקציעס פון דאכוא. מיר וועלן פארלירן א ביסל, אבער נישט אסאך."

דער וויצע־פרעזידענט

„מיר דארפן נאר האלטן א ביסל לענגער. זעסט נישט ווי די אקציעס שטייגן שוין? די דאכוא גרופע האט אונז אמאל

געהאלפן. און לי גואנגזע וועט אונז סיי ווי נישט לאזן לעבן, אונזערע פראיעקטן גייען גלייך מיט זיינע.“

„נאך אלע יארן צוזאמען, אוודאי גלייב איך דיר.“

„טא גלייב מיר נאך איינמאל. מיר וועלן געווינען.“

באלד איז אריינגעלאפן א סעקרעטאר. „די סאנטשענג גרופע האט זיך געירט! אונזערע אקציעס פאלן, און די אינווועסטארן שטייען אונטן און ווילן אראפנעמען הער דזשיאנג!“

דריי פון די גרעסטע אינווועסטארן זענען ארויפגעקומען. „דזשיאנג שי, וואס איז מיט די אקציעס? האלב איז שוין אוועק! דו ווילסט פארניכטן די פירמע און אנטלויפן מיטן געלט?“

„היט אייער צונג,“ האט דזשיאנג שי געזאגט. „איך בין דער גרעסטער אקציאנער, דער גרינדער און דער פרעזידענט. אין די לעצטע יארן האב איך אייך פארדינט מער ווי איר האט פארדינט אין צענדליגער יארן. ווער עס האט מורא, וועל איך אפקויפן זיינע אקציעס צום העכסטן פרייז, אבער פון דעמאלט אן האט ער נישט מער צו טון מיט דער פירמע. אדער, גלייבט מיר דאס מאל, און איך וועל אייך פארדינען נאך מער. קלייבט.“

„דזשיאנג שי,“ האט מען אים געווארנט, „דו שטייסט קעגן דער סאנטשענג גרופע. ביסטו זיכער?“

„סאנטשענג איז א ריזיגע פירמע אויף דער גאנצער וועלט. וועט זי זיך אראפלאזן צו שמויגע מיטלען?“

„הער דזשיאנג, איך מוז דיר אפלאדירן,“ האט מען געהערט פון טיר. ס'איז אריין לי מינגשין. „דו מאכסט די סאנטשענג גרופע אזוי איידל. זיבן יאר האסטו אויפגעהאדעוועט א געטרייען הונט, אבער ער בילט שוין צו מיר.“

„לי מינגשין, וואס ווילסטו? איך בין דער פרעזידענט פון סאן־יואן.“

„נישט מער,“ האט דער וויצע־פרעזידענט געזאגט, דזשיאנג שי'ס אייגענער שותף. „מיר אלע, די דריי אינוועסטארן און די עקזעקוטיוון, האבן פארקויפט אונזערע אקציעס צו הער לי. ער האט יעצט דריי און פופציג פראצענט. ער איז דער גרעסטער אקציאנער, און ער האט דאס רעכט צו באשטימען און אפזאגן.“

דזשיאנג שי האט געשמייכלט. „איר האט נישט געלייענט די תקנות פון דער פירמע. דארט שטייט קלאר: איך, דער גרינדער, באשטים אלע מענטשן, דאס געלט און די פירונג, אפילו ווען איך האלט נאר איין פראצענט. און אן מיין הסכמה איז יעדער פארקויף פון אקציעס אינעווייניג נישט גילטיג און קיינן געזעץ.“

„גראד ווייל איך קען דאס געזעץ אזוי גוט,“ האט לי מינגשין געשמייכלט. אין דער מינוט איז אריינגעקומען א בריוו פון אן אדוואקאט: די העכערע לייט אין דער פירמע האבן אנגעקלאגט דזשיאנג שי אז ער האט ג'נב'עט פון דער פירמע און מיסברויכט זיין כח.

„אלעס איז ליגן!“ האט דער סעקרעטאר געשריגן.

„אוודאי ליגן," האט דזשיאנג שי געזאגט שטיל. „ער וויל מיך נישט אראפנעמען, ער וויל מיך אפהאלטן. אזא קלאגע נעמט אין געריכט כאטש זעקס חדשים, און אין זעקס חדשים וועט די פירמע זיין אין זיינע הענט. ס'איז מיין שולד. איך האב צו שטארק געגלייבט אין זיך, און איך האב נישט פארשטאנען וואס א מענטש איז פעאיג צו טון פאר געלט."

„מיין לערער, לי גואנגזע, האט שוין געשיקט בריוו צו אלע פינאנץ־אינסטיטוציעס אויף דער וועלט. קיינער וועט מער נישט אריינלייגן אין דיר," האט לי מינגשין געזאגט. „דו ביסט א גאון, אבער צו נאאיוו."

„איך פארשטיי נישט," האט דזשיאנג שי געפרעגט, „פארוואס זענען די אלע לייט פון סאן־יואן מיטגעגאנגען מיט דיר?"

„ווייל מיר האבן אנגעבאטן מער געלט. קיינער קען נישט ווידערשטיין געלט. און איך פארשטיי נישט פארוואס דו ווילסט דווקא העלפן די דאכוא גרופע."

„ס'איז פשוט. ווייל געלט איז נישט אלעס. ס'איז דא מענטשן וואס לעבן נישט נאר פאר געלט."

„שיין געזאגט," האט לי מינגשין געלאכט. „דער צוקונפטיגער פינאנץ־ריז, דער שטערן פון געשעפט, צעקוועטשט ווי א פליג."

ווען אלע זענען אוועק, איז דזשיאנג שי געשטאנען אליין צווישן די ליידיגע טישן. „פארוואס?" האט ער געשריגן צו זיין סעקרעטאר. „האב איך זיי געלאזט פארדינען צו ווייניג? די דאכוא גרופע האט אונז געהאלפן, און איך האב געוואלט העלפן

איר. האב איך געטון עפעס שלעכט?“ ער איז אַרויס אויפן גאס, אן א פעני אין טאש, מיט אן איינגעפרוירענעם באנק־חשבון.

קאפיטל דרייצן

דאס ליים־פיגורל

דער טאטע האט אים געפונען אויפן גאס, און זיי זענען געזעסן ביי א פשוטן שטאנד מיט געבראטענע פלייש־שטעקלעך, מיט זיין סעקרעטאר שיאו. „בעל־הבית, נאך צוואנציג שטעקלעך!“ האט דונאן געזופן.

דער טאטע ביים שטאנד מיט די שטעקלעך

„באשטעל נישט מער, איך עס נישט. איך קען נישט באצאלן,“ האט דער זון געזאגט. „איך בין ארבעטסלאז. מיין חשבון איז איינגעפרוירן. כ'האב נישט קיין סענט.“

„דאס איז אלעס? איך האב געמיינט ס'איז עפעס ערנסט."

„פאר דיר איז עס אוודאי נישט ערנסט! גרייט זיך, טאטע, פאר שווערע טעג. ניין, דו דארפסט זיך נישט גרייטן. דו האסט סיי ווי קיינמאל נישט געלעבט קיין גוט לעבן." ער האט זיך געווענדט צום סעקרעטאר: „רוף מיך נישט פרעזידענט דזשיאנג. איך בין א ברויטלאזער וואס קען זיך נישט פארגינען א פאר שטעקלעך. איך באשולדיג קיינעם נישט. אויב ס'איז דא א שולד, איז עס מיין נידעריגער יחוס. פארוואס בין איך געבוירן געווארן אין אן ארעמע משפחה? פארוואס באקומען אנדערע אלעס אזוי לייכט, און איך מוז ארבעטן טויזנט מאל שווערער? פארוואס זענען געוויסע מענטשן געבוירן ביי דער ציל־ליניע, און איך בין געבוירן אין א גרוב?"

„דאס קליינע פראבלעם," האט דונאן געזאגט שטיל, „קען איך דיר העלפן."

„דו? מיט דעם מונדיר? וועסט מיך מיטנעמען זוכן ארבעט, מיר וועלן ביידע היטן א טויער? ווי דער טאטע אזוי דער זון!"

„דזשיאנג שי," האט דער סעקרעטאר געזאגט, „ווי רעדסטו צו דיין טאטן?"

„אלע די יארן האב איך זיך געהארעווט. האסטו מיר אמאל געהאלפן? ניין. באשולדיג איך דיך? ניין. וואס זאל איך דיך באשולדיגן?" דער זון'ס אויגן זענען געווארן נאס. „דו ביסט געווען דער וויכטיגסטער מענטש פאר מיר. איך האב געהאלטן פון דיר ווי פון א העלד. ווען איך בין געווען קליין, האסטו מיר

געמאכט א ליים־פיגורל. ווי שיין עס איז מיר אויסגעקומען! איך בין געלאפן דערמיט אין חדר, און אלע אנדערע קינדער האבן געהאלטן עלעקטרישע ראבאטן. איך געדענק נאך ווי זיי האבן געלאכט. האב איך דיר דאס אמאל דערציילט? ווי קען איך? אז דו קענסט מיר נישט קויפן קיין שפילצייג? ס'האט מיר וויי געטון פאר דיר. דו ביסט מיין טאטע.

דו האסט מיר געזאגט: ‚זון, מען דארף זיך נישט פארגלייכן מיט אנדערע.' אבער דערנאך בין איך ארויס אין דער וועלט. די אינוועסטארן, איידער זיי געבן געלט, פארשן זיי אויס ווער דו ביסט. איינער האט מיך געפרעגט: ‚וואס טוט דיין טאטע?' און איך האב זיך געשעמט צו זאגן. איך ווייס אז דו האסט קיינמאל נישט געוואלט זיין אן לערנען, אן פארבינדונגען. דאס אליין ערגערט מיך נישט. וואס איך פארשטיי נישט, ביסטו: אזוי צופרידן, קיין ביסל שטרעבן. דריי טויזנט א חודש. דו מאכסט מיך פארשעמט, טאטע."

דונאן האט לאנג געשוויגן. „זון, איך האב נאר געוואלט דו זאלסט נישט גיין אויף מיין וועג. אבער איך זע אז אויפהאדעווען א קינד אין ארעמקייט איז נישט שטענדיג ריכטיג." ער איז אויפגעשטאנען. „ס'איז צייט דו זאלסט קענען דעם אמת'ן איך."

אויפן גאס האבן זיך באוויזן א ריי טייערע אויטאס. פון א בענטלי איז ארויס דער יונגער טשו, דערנאך דער אלטער סו און די פרוי כוא. „ווער איז יענער פארנט?" האבן מענטשן געשושקעט. „דאס איז שען סאנטשי, דער הויפט פון לועהא

האלדינגס, דער גרעסטער אינוועסטירונגס־פירמע אויף דער וועלט, מיט טריליאנען! וואס טוט ער אין אזא קליין ווינקל?“

שען סאנטשי איז צוגעגאנגען צו דונאן און זיך טיף געבויגן. „א גוטן אוונט, הער דזשיאנג.“

„שטיי אויף.“ דונאן האט זיך געוועגדט צו זיין זון. „איך ווייס נישט צי דאס וועט דיר העלפן, אדער צי דאס הייסט הצלחה. גלעט איז אמאל נישט וויכטיג, און אויך נישט כבוד. א מענטש דארף טרעפן רואיגקייט אין זיך. דו ביסט געגאנגען אין פינאנץ, איך האב געמיינט ווייל דו ווילסט עס. שפעטער האב איך פארשטאנען: דו האסט נאר געוואלט באווייזן עפעס. וועו איך זע דיך אזוי, טוט מיר ווי דאס הארץ. דאס וואס דו ווילסט באווייזן, וועל איך באווייזן פאר דיר.“ ער האט זיך געוועגדט צו שען. „איך וויל די סאנטשענג גרופע.“

„מען גרייט שוין,“ האט שען געזאגט.

„איך האב זיך צוריקגעצויגן,“ האט דונאן געזאגט, „אבער דער כח וואס איך האב נאך, קען קיינער נישט פארשטעלן. איך האב נישט געוואלט גיין אויף לי גואנגזע. אבער ער האט אנגעירט מיין זון. לי גואנגזע ווייסט נישט זיין פלאץ, און זיין סוף איז שוין באשלאסן.“

„דזשיאנג שי, דו ביסט געוויס צעמישט,“ האט די פרוי כוא געזאגט. „די כוא גרופע איז נאר א קליינע פירמע אונטער הער דזשיאנג'ס נאמען. און וועו דו האסט אנגעהויבן דיין געשעפט, איז די הילף וואס איך האב דיר געגעבן געווען לויט דיין טאטנס

אנווייזונגען. האסטו געמיינט אז אין זיבן יאר האסטו אליין אויפגעבויט אזא ריזיגע פירמע?“

„איך וואלט נישט געזאגט אזוי,“ האט דונאן צוגעלייגט. „דזשיאנג שי האט טאלאנט. גיב אים ענוג צייט, וועט ער זיין בעסער ווי לי גואנגזע. זון, איך ווייס אז דו האסט יעצט א סך שאלות. גיי אהיים און שלאף זיך אויס. מארגן הייבט זיך אלעס אן. שיאו, פיר אים אהיים. פרוי כוא, גייט מיט און ערקלערט אים אויפן וועג.“

„טאטע, איך בין נישט אזוי שוואך.“

„ווייל דו ווייסט נאך נישט,“ האט די פרוי כוא געשמייכלט, „וואס פאר א לעגענדע דיין טאטע איז.“

וועז זיי זענען אוועק, האט דונאן געזאגט צו שען: „לועהא האלדינגס איז געגאנגען גוט ביי דיר אין מיין אפוועזנהייט.“

„איך בין נישט ווערט דעם לויב. איך בין נאר נאכגעגאנגען דעם פלאן וואס איר האט אונז איבערגעלאזט, שריט נאך שריט.“

„ניין, דו האסט אייגענע כוחות. אנדערש וואלט איך דיר קיינמאל נישט אנפארטרויט לועהא האלדינגס. וועגן לי גואנגזע, איך האב נישט געוואלט. אבער וועז מען טוט עפעס מיין זון, איז עס נישט צוליב עפעס אנדערש, נאר צוליב מיין זון. גייט אלע, טוט ווי געווענליך. מארגן וועט אלעס זיין פארטיג.“ ער האט זיך דערמאנט אין טשו. „דו האסט גוט געטון, דו האסט אלע געבראכט אהער.“

„הער דזשיאנג, איך וויל ארבעטן ביי אייך!“

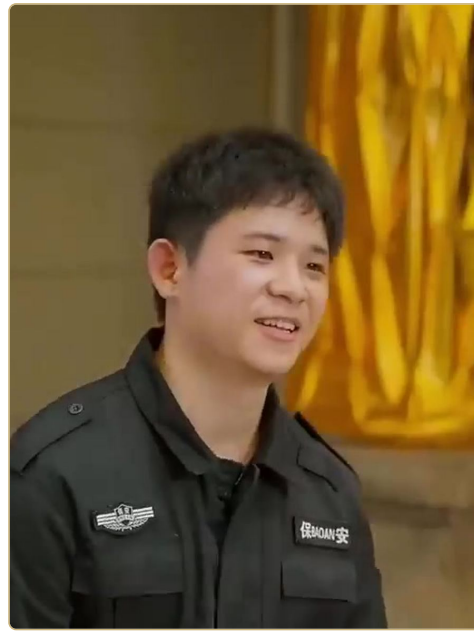
„גיריג,“ האט דונאן געלאכט. „דו ווילסט ארבעטן? גיי קויף מיר א פעקל ציגארעטן.“

„גלייך!“

א פעקל ציגארעטן

דער ברודער יולונג האט געבראכט זיין טאטן און מאמע צו א טייערן רעסטאראן, ווייל זיי האבן געוואלט זוכן דעם יונגן טשו כדי צו רעדן מיט אים וועגן א שידוך פאר יוטינג. אויפן וועג האט דער טאטע דערזען דונאן שטיין ביים טיר.

„שומר! ביסטו דער דזשיאנג דונאן?“ האט ער געפרעגט. „מיר דארפן רעדן מיט דיר. קום אריין.“

ביים טיר פון טייערן רעסטאראן

אינעווייניג האבן זיי זיך געזעצט ביים פענצטער. „מאך אן די לופט־רייניגער,“ האט יולונג געזאגט צום קעלנער, און געלאכט.

„איך וואש זיך יעדן טאג,“ האט דונאן געזאגט רואיג.

„דער ריח פון ארעמקייט זיצט אין די ביינער,“ האט דער טאטע געזאגט. „דאס וואשט מען נישט אפ. דו געהערסט נישט אין אונזער קרייז. געוויסע קרייזן קען מען נישט אריינקריכן.“

„איך פארדין מיין לעבן ערליך מיט מיינע הענט.“

„אין וועלכן דור לעבסטו? הייטיגע צייטן איז דאס א סימן אז מען האט נישט קיין מוח. לאמיר רעדן פון עסק: דו ווילסט זיך צוקלעבן צו אונזער משפחה כדי ארויפצוקריכן מיט איין שפרונג. מיין טאכטער איז גוטהארציג, אבער מיר זענען נישט קיין נארן. א שומר פון דארף, וואס האט זי צופעליג געטראפן און ברענגט איר נאכדעם פון זיין דארף, פון זיינע קארטאפל.“

„אבער די קארטאפל זענען געווען גוט,“ האט די מאמע געזאגט. „ער ווייסט ווי צו פלאנצן.“

„יוטינג און איך זענען נאר פשוטע פריינט,“ האט דונאן געזאגט. „איך וויל גארנישט פון איר.“

„ווייסטו ווער עס וויל זיך אנשליסן מיט אונזער משפחה? דער יונגער טשו! זיין פארמעגן איז מיליארדן.“

„טשו? איך האב אים געשיקט קויפן ציגארעטן.“

זיי האבן זיך געשאקלט פון געלעכטער. „ארעמקייט האט פארקלענערט דיין פאנטאזיע,“ האט דער טאטע געזאגט, און

ארויסגענומען א טשעק. „אט האסטו פינף הונדערט טויזנט. פון היינט אן זאלסטו זיך האלטן ווייט פון מיין משפחה.“

„דאס קען מען נישט מעסטן מיט געלט.“

„צו ווייניג? דו פארדינסט דריי ביז פינף טויזנט א חודש. דאס געלט קויפט דיר א גאנץ לעבן. געלט קען קויפן אלעס.“

„אויב אזוי, זאגט אליין א פרייז,“ האט דונאן געזאגט מיט א שמייכל. „איך וועל אייך באצאלן, כדי איר זאלט מיך מער נישט שטערן. מיט אזעלכע עלטערן מוז ס'זיין שווער פאר יוטינג.“

„וואס האסטו געזאגט?“ האט דער טאטע אויפגעשפרונגען. „איך בין דיר נאך העפלעך! איך האב אייך געמאכט דאס שומר־שטעלע אין בלו־מון־ביי, און איך קען מאכן אז פון מארגן אן וועסטו נישט טרעפן קיין ארבעט אין גאנץ סיכיי! גיי ארויס פון מיינע אויגן!“

„אט זענען מיר שוין דא,“ האט דונאן געזאגט. „איך גיי.“

„טאטע,“ האט יולונג אויסגעשריגן, „דער אויטא דרויסן... ס'איז דעם יונגן טשו'ס אויטא!“ זיי זענען ארויסגעלאפן אים באגריסן. „יונגער טשו! וואס פאר א כבוד! עסט מיט אונז!“

„איך זוך איינעם. גייט אוועק.“ טשו איז צוגעלאפן צו דונאן מיט א גאנצן זאק. „הער דזשיאנג, אט זענען אייערע ציגארעטן! איך האב נישט געוואוסט וועלכע מארקע איר רויכערט, האב איך געקויפט אלע, די באקאנטע און די אומבאקאנטע.“

„די דא.“

„טאקע? איך אויך!“ טשו האט זיך אומגעקוקט. „וואס טוט איר דא?“

„געגומען א ביסן מיט זיי, און אויפן וועג באקומען א ביסל בזיונות.“

טשו האט זיך אויסגעדרייט צו די טשינס. „וואס האט איר געטון צו הער דזשיאנג? א שומר? דער מאן האט א פארמעגן פון טריליאנען! ער איז דער פארזיצער פון לועהא האלדינגס! דאס וואס ער פארדינט אין דער צייט פון איין ציגארעט קען אייך אלע באגראבן!“

דער פארזיצער פון לועהא האלדינגס

די טשינס זענען געבליבן שטיין ווי פארשטיינערט. „הער דזשיאנג, מוחל אונז! מיר האבן נישט געוואוסט! מיר וועלן גערן אלעס טון וואס איר ווילט, אפילו יוטינג...“

„גענוג,“ האט דונאן איבערגעשניטן. „איך האב שוין געזאגט: יוטינג און איך זענען נאר פריינט. און מיט אייער אייגענער טאכטער זאלט איר נישט האנדלען ווי מיט א סחורה. איך בין פארטיג דא. גייט מיר נישט נאך. איך וויל גיין אליין.“

אין דער זעלבער צייט איז לי מינגשין אריינגעלאפן צו זיין לערער. „עס איז געשען א שרעקלעכע זאך! די דאכוא גרופע איז נישט געפאלן, אדרבה, אירע אקציעס שיסן ארויף איבער דעם העכסטן פונקט, און ס'ווייזט נישט אויס אז זיי שטעלן זיך אפ!“

„אוממעגליך!“ האט לי גואנגזע געשריגן. „נאכדעם וואס מיר האבן געמאלדן אז מיר גייען אויף דאכוא, מוזן אירע אקציעס פאלן. סיידן עס איז דא א כח וואס האט נישט קיין מורא פאר אונז. פארש אויס ווער עס איז! ווער עס וועט זיך מיר אנטקעגנשטעלן, וועל איך צעקוועטשן.“

די טיר האט זיך געעפנט, און אריין איז דזשיאנג דונאן.

„דזשיאנג דונאן,“ האט לי גואנגזע געשמייכלט. „סוף כל סוף האב איך דיך אריסגעצווינגען.“

„דו האסט מיך נישט אריסגעצווינגען. איך בין געקומען צו דיר. ס'איז דא א חילוק. אין דעם ערשטן פאל מאכסטו מיר צרות; אין דעם צווייטן מאך איך דיר.“

„מיט די פאר שוואכע לייט הינטער דיר? איך בין נישט מער דער קליינער לי. איך בין לי גואנגזע, דער פארזיצער פון סאנטשענג, א לעגענדע אין דער וועלט פון אינוועסטירונג! אה, איך פארשטיי: דזשיאנג שי איז דיין זון. דו ביסט געקומען בעטן רחמים פאר אים.“

„נאך אלע די יארן ביסטו גארנישט געוואקסן,“ האט דונאן געזאגט. „די סאנטשענג גרופע וועט באלד ווערן דיין גרעסטע לאסט.“

„הער ליי!“ האט לי מינגשין אויסגעשריגן, קוקנדיג אויפן טעלעפאן, „די אקציעס פון סאנטשענג פאלן אראפ! ס'איז אוממעגליך!“

„גארנישט איז אוממעגליך,“ האט דונאן געזאגט. „דו האסט גוט געפירט די סאנטשענג גרופע, אבער איז זי טאקע פעסט ווי א פעלז? און דו האסט מיך אונטערגעשאצט. איך האב זיך נאר צוריקגעצויגן, איך בין נישט געשטארבן. איך האב דיך באזיגט איינמאל, איך קען דיך באזיגן נאך צען מאל. האסטו געהערט פון לועהא האלדינגס?“

„לועהא האלדינגס... דער גרעסטער אינוועסטירונגס־גרופע אויף דער וועלט,“ האט לי גואנגזע געשושקעט, און זיין פנים איז געווארן גרוי. „אזוי איז עס.“ ער איז אראפגעפאלן אויף די קני. „זייט מוחל, איך בעט אייך.“

„געדענקסט וואס איך האב דיך אמאל געלערנט?“ האט דונאן געזאגט. „וער עס שניידט אפ דאס גראז און לאזט די ווארצלען,

דאס גראז וואקסט צוריק אין פרילינג. דאס מאל וועט קיין ווארצל נישט בלייבן.“ ער האט זיך אויסגעדרייט. „אלע, גייט ארויס.“

אין דרויסן איז געשטאנען דזשיאנג שי, וואס האט זיך אויסגעשלאפן און געהערט פון דער פרוי כוא די גאנצע מעשה פון זיין טאטן. ער האט געקוקט אויף אים, און נישט געוואוסט וואס צו זאגן.

דונאן האט אים אנגעקוקט מיט ליבשאפט פון א טאטן. „זע נאר ווי דו ביסט פארדארט געווארן. קום, לאמיר גיין אהיים. דער טאטע וועט דיר קאכן א ריכטיגן מאלצייט.“

און אזוי זענען זיי געגאנגען צוזאמען, דער רייכסטער מאן וואס האט זיך פארשטעלט פאר א שומר, און זיין זון וואס האט סוף כל סוף פארשטאנען, אז דער אמת'ער כבוד פון א מענטש איז נישט אין זיינע קליידער און נישט אין זיין געלט, נאר אין דעם וואס ער איז.

דער טאטע
איז דער קעניג

דער וואלף־קעניג קומט אהיים

א מעשה פון א פשוטן קעמפער
וועמען אלע האבן אויסגעלאכט,
און וואס איז געווען דער מעכטיגסטער פון אלע

נאכדערציילט אויף אידיש

אינהאלט

הקדמה	3
קאפיטל איינס: די לעצטע שלאכט ביי דער גרעניץ	5
קאפיטל צוויי: א פשוטער קעמפער ביי דער שמחה	9
קאפיטל דריי: דער באהאלטענער מייסטער	14
קאפיטל פיר: „ער איז א שפיאן!"	20
קאפיטל פינף: די מתנות פאר דעם קעניג	27
קאפיטל זעקס: דער פארראטער און די באלוינונג	33
קאפיטל זיבן: דער סם אין וויין	40
קאפיטל אכט: א שאטן אינעם שלאס	47
קאפיטל ניין: די פאלע אין מארקוס'עס הויף	55
קאפיטל צען: די פאלע אונטער דעם שלאס	62
קאפיטל עלף: דער יונגער וואלף־קעניג	68

הקדמה

די מעשה וואס מיר ברענגען דא איז נאכדערציילט אויף אידיש, אין אייגענע ווערטער, לויט דער דראמע „מיין זון האט מיך פארשעמט ביי דעם וואלף־קעניגס סעודה, און ער האט נישט געוואוסט אז איך בין דער קעניג", פונעם יוטוב קאנאל מערי טעאטער, בערך א שעה און פינף און צוואנציג מינוט לאנג. אויף ענגליש הייסט זי:

My Son Humiliated Me at the Wolf King's Banquet... He Didn't Know I Was the King

עס איז א מעשה פון ברוס, א פשוטער קעמפער אין אלטע געפליקטע קליידער, וואס קומט אהיים פון דער גרענץ נאך הונדערט יאר. ביי דער גרויסער שמחה אינעם שלאס לאכט מען פון אים, מען רופט אים א בעטלער און א שפיאן, און אפילו זיין אייגענער זון דזשאן שעמט זיך מיט אים. קיינער ווייסט נישט אז דער פשוטער קעמפער איז באמת דער וואלף־קעניג אליין, וואס האט זיך באהאלטן כדי זיין זון זאל קענען וואקסן ווי א פשוטער מענטש. און ווען מען טוט עפעס זיין זון, און ווען פאראטער שטעלן זיך קעגן זיין פאלק, הערט ער אויף זיך צו באהאלטן.

מיר האבן געהאלטן אלע געשעענישן לויט דער ריי, אבער די מעשה איז אנגעפאסט פאר א היימישן לייענער: די וואלף־שבטים און זייערע שונאים ווערן דערציילט ווי א פשוטע מעשה פון מלכות און מלחמה, אן שרעקלעכע זאכן; קיין ליבשאפט; פרויען קומען

נאר פאר וועז די מעשה דארף עס; שלעכטע וועלטער זענען אויסגעלאזט; און די שלאכטן וועלן דערציילט קורץ, אן פרטים.

קאפיטל איינס

די לעצטע שלאכט ביי דער גרעניץ

ווייט, ווייט אוועק, ביי דער לעצטער גרעניץ פון די וואלף־שבטים, איז שוין לאנגע טעג געגאנגען א שווערע מלחמה. די שונאים פון דער נאכט, די פרעמדע בלוט־שבטים וואס האבן שוין הונדערטער יארן געוואלט פארכאפן דאס לאנד, זענען געקומען מיט א גרויסער מחנה. מען האט דערציילט אז זיי האבן אויפגעוועקט אפילו אן אלטן דראקאן וואס האט געשלאפן פינף הונדערט יאר, און מיט אים זענען זיי ארויס אויף די וועכטער פון דער גרעניץ.

די בעסטע קעמפער פון אלע פינף וואלף־שבטים זענען געשטאנען דארט, מיד און פארוואונדעט, און האבן שוין כמעט נישט געקענט האלטן די ליניע.

ברוס, דער וואלף־קעניג, ביי דער גרענץ

„אויב דאס גייט אזוי ווייטער," האט איינער פון די אפיצירן געזאגט מיט א שווערן קול, „ווען אלע אונזערע בעסטע קעמפער דא פאלן, און די גרענץ ווערט זיך נישט האלטן."

„ווען דער וואלף־קעניג ברוס וואלט נאר געווען דא," האט א צווייטער געזיפצט, „וואלט ער אלעס איבערגעדרייט. אבער מיר האבן מער נישט קיין צייט."

פונקט אין יענעם מאמענט האט זיך דער הימל געעפנט מיט א שטארקן גאלדענעם ליכט. א מאן אין פשוטע קליידער איז אריינגעשפרונגען אין מיטן פונעם שלאכטפעלד, און מיט עטליכע באווענונגען האט ער צעטריבן די שונאים ווי ווינט וואס טרייבט אווק שטויב. דער אלטער דראקאן האט זיך

צוריקגעצויגן, די פיינט זענען אנטלאפן, און אין עטליכע מינוט איז די גאנצע שלאכט געווען פארענדיגט.

אלע קעמפער זענען געפאלן אויף די קני. „לעבן זאל דער האר ברוס! לעבן זאל דער וואלף־קעניג!"

ברוס האט געקוקט אויף די לייידיגע פעלדער. „הונדערט יאר האב איך געהיטן די גרעניץ," האט ער שטיל געזאגט. „קיינמאל האב איך נישט איבערגעלאזט מיין פאלק. אבער מיין זון... עס איז שוין צייט אז איך זאל אהיימפארן. איין טאג וועט ער ירשענען מיין טראן."

די פינף הויפטלייט פון די שבטים האבן זיך שטארק געפרייט. „וואונדערבאר!" האט איינער פון זיי אויסגערופן. „נישט נאר קומט דער קעניג צוריק צום שלאס, נאר ער וועט אויך אנזאגן ווער עס וועט אים ירשענען! מיר מוזן מאכן די גרעסטע שמחה וואס די וואלף־שבטים האבן אמאל געזען."

„נאר מאכט נישט קיין גרויסן טומל," האט ברוס געענטפערט. אבער זיי האבן אים שוין נישט געהערט.

זיי האבן אים דערלאנגט א שווערן גאלדענעם מעדאל, וואס האט געשיינט מיט א ווייסן ליכט. „דאס איז דער ליכטיגער מעדאל," האבן זיי געזאגט. „די פינף שבטים האבן אים געמאכט ספעציעל פאר דיר. ווער עס זעט אים מוז זיך בוקן פאר דיר. נעם עס אן אלס א קליין צייכן פון אונזער דאנקבארקייט."

ברוס האט אים איבערגעדרייט אין דער האנט און געשמייכלט ווי א קינד. „גאנץ שיין, טאקע."

אבער וועו די הויפטלייט זענען אוועק זיך צוגרייטן, האט ער אנגעהויבן טראכטן. „איך האב נישט געזען מיין זון דזשאן שוין איבער הונדערט יאר," האט ער געמורמלט צו זיך. „וועו איך וועל אריינקומען מיט א גאנצער מחנה און טרומייטן, וועט ער זיך נאך דערשרעקן. ער ווייסט נישט וועו זיין טאטע איז. פאר אים בין איך נאר א פשוטער קעמפער פון דער גרעניץ."

און אזוי האט ער באשלאסן: ער וועט אהיימקומען אליין, אין זיינע אלטע געפליקטע קליידער, אן קיין וועכטער און אן קיין טומל, פונקט ווי א פשוטער סאלדאט וואס קומט צוריק פון דער גרעניץ.

וועו ער איז אנגעקומען צום גרויסן וואלף־שלאס, האט ער זיך פארוואונדערט. דער גאנצער שלאס איז געווען באצירט מיט פאנען און ליכט, טישן פול מיט עסן, און הונדערטער אדלשטאמיגע לייט אין שיינע קליידער זענען ארומגעגאנגען אין הויף.

„א גאנצן שלאס האבן זיי גענומען פאר מיין אהיימקומען," האט ער געשמייכלט און געשאקלט מיטן קאפ. „זיי האבן טאקע איבערגעטריבן."

קאפיטל צוויי

א פשוטער קעמפער ביי דער שמחה

ברוס איז נאך נישט געווען צוויי טריט אינעווייניג, האט אים א יונגער אדלשטאמיגער מיטן נאמען ניל אנגעשטויסן מיטן אקסל.

„קוק וואו דו גייסט, בעטלער!" האט ניל געשריגן.

„דו האסט מיך אנגעשטויסן," האט ברוס רואיג געזאגט, „און דו זידלסט מיך נאך?"

„א פראסטער ווי דו געהערט נישט אויף דער שמחה פונעם האר ברוס!" האט ניל זיך צעשריגן. „און דו וואגסט מיר נאך זאגן ווער עס איז געראכט?" ער האט זיך אויסגעדרייט צו זיין חבר וואס איז געשטאנען נעבן אים. „רוף די וועכטער. זאלן זיי אים ארויסווארפן אויפן גאס. ער שמעקט ווי א שטאל. ער זאל נישט קאליע מאכן די שמחה."

פונקט דעמאלט איז צוגעקומען א יונגער אפיציר אין א ליכטיגער אוניפארם. „די שמחה הייבט זיך באלד אן. וואס טוט זיך דא?"

דער שלאס פון דער שמחה

„קאמאנדיר דזשאן פון דער לבנה־וואך!" האט ניל זיך דערפרייט. „פונקט אין דער צייט! דער בעטלער האט מיך אנגעשטויסן און וויל זיך נישט אנטשולדיגן. שטעל זיך איין פאר מיר, איך בעט דיך."

דזשאן האט געקוקט אויפן אלטן מאן, און זיין פנים איז געווארן ווייס. „טאטע? וואס טוסטו דא?"

ניל איז געבליבן שטיין מיט אן אפענעם מויל. „טאטע? ער איז... קאמאנדיר, עס איז געווען א טעות! איך האב נישט געוואוסט אז ער איז דיין פאטער!"

„שווייג," האט דזשאן קאלט געזאגט. „וועכטער, פירט אים ארויס." און די וועכטער האבן אוועקגעפירט ניל, וואס האט נאך אלץ געבעטן רחמנות.

ברוס האט זיך שטיל צוגעשמייכלט. „דאס איז מיין זון. מיין בלוט, מיין שטארקייט."

אבער דזשאן האט נישט געשמייכלט. „טאטע, דו דארפסט דאך היטן די גרעניץ. פארוואס ביסטו פלוצלינג צוריק? און ווי אזוי ביסטו אריין צו דער שמחה? דו ביסט נאר א פשוטער קעמפער. מען האט דיך דאך נישט פארבעטן."

„פארוואס נישט?" האט ברוס געזאגט. „אן מיר קען די שמחה גארנישט אנהייבן."

„מאכסטו חוזק? מיינסטו אז דו ביסט דער וואלף־קעניג?" האט דזשאן זיך אנגעכאפט פארן קאפ. „טאטע, גיי אהיים. מאך נישט קיין צרות. היינט זענען דא די גרעסטע לייט פון אלע שבטים."

„גוט, גוט, קיין צרות," האט ברוס געזאגט.

אבער עס איז נישט אריבער קיין מינוט, זענען צוגעקומען צוויי יונגע פרינצן, זין פון שבט־הויפטלייט: נארמאן פונעם זונפארגאנג־שבט, און זיין פריינד מארק פונעם שווארצער־נשמה שבט, א יינגל וואס איז שטענדיג נאכגעלאפן נאך נארמאן און געשמייכלט צו יעדן איינעם.

„נו, נו," האט נארמאן אנגעהויבן מיט א שפיטיגן שמייכל, „זינט ווען לאזט מען אריין יעדן איינעם אויף דער שמחה פונעם האר

ברוס? דזשאן, מיר ווייסן אז דו ביסט נישט געבוירן געווארן אין אן אדלשטאמיגער משפחה, אבער דאס מיינט נישט אז דו מעגסט מאכן פון דעם פלאץ א מארק און אריינשלעפן דיין טאטן."

„פונקט אזוי," האט מארק צוגעלייגט. „אויב עפעס ווערט פארלוירן היינט ביינאכט, וועסטו דארפן אפענטפערן."

„גענוג!" האט דזשאן געזאגט. „מיין טאטע איז אפשר נישט קיין אדלשטאמיגער, אבער ער האט כאטש דרך ארץ. נישט ווי געוויסע וואס קענען נישט אויפהערן צו בילן."

„מיר זענען זין פון שבט־הויפטלייט! ווי אזוי וואגסטו אזוי רעדן?" האט נארמאן זיך צעקאכט. „דזשאן, מען האט דיר אפשר נישט געזאגט: די היינטיגע סעודה איז נאר מיט א פארבעטונג. וואו איז דיין טאטנס פארבעטונג?"

„ער... מיר..." האט דזשאן אנגעהויבן.

„קיין פארבעטונג, און ער רייסט זיך אריין אין זאל!" האט נארמאן געשריגן. „דאס איז א שוועריער פארברעך!"

„טאטע, לאז זיי," האט דזשאן געזאגט שטיל. „קום, לאמיר גיין אהיים."

אבער ברוס האט אריסגענומען פון קעשענע דעם גאלדענעם מעדאל. „דא, דאס האט מען מיר געגעבן. מען האט געזאגט אז דאס איז גענוג אלס באווייז ווער איך בין."

מארק האט זיך צעלאכט. „איך האב קיינמאל נישט געזען אזא מעדאל אין וואלף־שלאס. ס'איז סתם א ביליגע צאצקע. ער האט עס אפשר געפונען אויפן וועג."

„טאטע, וואו האסטו דאס געזומען?" האט דזשאן געפרעגט מיט שרעק. „גיב זיי נישט קיין תירוץ זיך צו טשעפען צו דיר."

„מען האט עס מיר געגעבן," האט ברוס איבערגעחזרט.

„וער וועט געבן א פשוטן קעמפער אזא זאך?" האט דזשאן געזיפצט. „טאטע, איך בעט דיך, זיץ שטיל היינט. עס עפעס און גיי אהיים."

„דזשאן, האלט דיין טאטן אין צוים," האבן די צוויי פרינצן געזאגט ביים אוועקגיין. „דער וואלף־קעניג קומט יעדע מינוט. זאל ער אים נישט זען."

ברוס איז געזעסן ביים טיש ווי א קינד אין א צאצקע־געשעפט. ער האט אויפגעהויבן א גלאנציגן טעלער. „א שיינער טעלער! איך קען זען מיין פנים דערין."

„דזשאן, האט דיין טאטע קיינמאל נישט געזען א שיין געשיר?" האבן די ארומיגע געלאכט. „ער ווייסט אפשר נישט ווי מען האלט א מעסער און א גאפל!"

„טאטע, הער אויף אנרירן אלעס," האט דזשאן געבעטן מיט א רויטן פנים.

אבער ברוס האט שוין פארזוכט פונעם עסן. „דאס איז גוט! א סך בעסער ווי וואס מיר עסן ביי דער גרעניץ. דא, פארזוך א ביסל."

קאפיטל דריי

דער באהאלטענער מייסטער

פלוצלינג האט א רופער אויסגערופן אין זאל: „גוטע בשורות! אירין, די גרעסטע טאלאנט פון אלע וואלף־שבטים, וועט היינט קומען צו דער שמחה!"

א רעש איז געגאנגען איבער די טישן. „מען זאגט אז איר אינערליכער כח האט דערגרייכט ניינציג פראצענט!" האט איינער געזאגט. „זי איז די גרעסטע טאלאנט וואס די פינף שבטים האבן געהאט אין הונדערט יאר!"

ברוס האט אויפגעהויבן די אויגן פון טעלער. „אירין? וועלכע אירין?"

„דו האסט קיינמאל נישט געהערט פון אירין?" האט מען געלאכט. „הער זיך צו, דארפסלייט: אירין איז די וועכטערין וואס אלע פינף שבטים האבן אויסגעוויילט צו היטן דעם הייליגן אוצר. וועו איר כח איז אויפגעוואכט מיט דריי יאר צוריק, האט דער הימל געענטפערט מיט א זילבערנעם ליכט. אפילו דער וואלף־קעניג האט עס געשפירט פון דער גרענץ."

„אה, זי," האט ברוס געזאגט גלייכגילטיג. „זי איז דעמאלט געבליבן שטעקן ביי דער לעצטער מדרגה. איך האב איר געוויזן ווי אזוי דורכצוברעכן."

דער גאנצער טיש האט זיך צעלאכט. „דו האסט איר געוויזן? א פשוטער קעמפער באריימט זיך מיט אזעלכע זאכן! אויב דו האסט געקענט לערנען אירין, קען איך לערנען דעם וואלף־קעניג!"

אבער איינער האט נישט געלאכט. מור, דער הויפט־חכם פון די וואלף־שבטים, איז צוגעקומען שטיל. ער האט געוואוסט א סוד: מיט דריי יאר צוריק, וועו אירין איז אויפגעוואכט, האט איר געהאלפן א באהאלטענער מייסטער. דאס האבן געוואוסט נאר די פינף הויפטלייט און ער אליין.

מור, דער הויכער שאמאן

„הער," האט ער געפרעגט, „האסטו יעצט געזאגט אז דו האסט געהאלפן אירין?"

„הויפט־חכם," האט דזשאן זיך גיך אריינגעמישט, „מיין טאטע איז נאר א פשוטער קעמפער. ער האט א ביסל געטרונקען און רעדט נארישקייטן. נעמט עס נישט ערנסט."

מור האט באטראכט ברוס'ס געפליקטע קליידער. „קיין שמעק פון אדלשטאם אויף אים... קען זיין אז איך האב זיך געטעות?" און זיין טאן איז געווארן שארף: „קאמאנדיר דזשאן, דו ווייסט וואס פאר א טאג היינט איז. אויב א פשוטער קעמפער וועט באליידיגן די גרויסע לייט, וועסטו פאר דעם אפענטפערן?"

„דער הויפט־חכם איז געראכט!" האבן נארמאן און מארק געשריגן. „דער אלטער עסט און טרינקט אומזיסט און רעדט שטותים. מען מוז אים ארויסווארפן! ער זעט אויס פארדעכטיג. ארעסטירט אים!"

„איך האב אייך געזאגט אז איך האב א באווייז," האט ברוס געזאגט, און ער האט ווידער ארויסגעצויגן דעם מעדאל.

דאס מאל איז מור'ס פנים געווארן בלאס. „דאס... דאס איז דער ליכטיגער מעדאל! ער איז נישט צו שעצן. אפילו שבט־הויפטלייט פארמאגן נישט אזא איינעם. איז ער אפשר א באהאלטענער עלטסטער פון איינעם פון די שבטים?"

„הויפט־חכם," האט דזשאן געפרעגט מיט ציטער, „האט מיין טאטע איבערגעטרעטן א געזעץ? איך וועל אים גלייך אוועקשיקן."

„קאמאנדיר דזשאן, ווער איז באמת דיין טאטע?"

„נאר א פשוטער קעמפער. ער האט כמעט זיין גאנץ לעבן געהיטן די גרענץ, און ערשט היינט איז ער צוריקגעקומען. ער האט אפילו נאך נישט אויפגעוועקט זיין אינערליכן כח."

„ביסטו זיכער?"

„אוודאי. ער איז דאך מיין טאטע."

מור האט זיך געקראצט אין קאפ. „קאמאנדיר דזשאן, נעם א גוטע עצה: פון היינט און ווייטער, האב מער כבוד פאר דיין טאטן." און ער איז אוועק, אבער האט געגעבן א שטילן באפעל צו זיינע לייט: „געפינט אויס פון וואנעט דער מעדאל קומט."

„טאטע," האט דזשאן געזאגט ווען זיי זענען געבליבן אליין, „איידער דער וואלף־קעניג קומט, מוזטו אוועקגיין. מור קוקט אויף דיר אזוי מאדנע. איך האב א שלעכטע געפיל."

„איך האב דיר געזאגט אז די שמחה קען נישט אנהייבן אן מיר."

„טאטע, הער שוין אויף זיך באריימען! ווייסטו ווער עס איז דא? יעדער הויפטמאן פון אלע שבטים..."

אין דעם מאמענט איז אריינגעקומען אירין. אלע זענען שטיל געווארן. זי איז דורכגעגאנגען דורכן זאל, פארביי די פרינצן און די אדלשטאמיגע, און איז אפגעשטאנען פונקט פאר דעם אלטן קעמפער אין די געפליקטע קליידער.

„פעטער ברוס! דו ביסט ענדליך צוריק!" האט זי אויסגערופן מיט גרויס כבוד.

„אירינקע, ווי גרויס דו ביסט געווארן," האט ברוס געזאגט מיט א ווארעמען שמייכל.

„ווען נישט דו, וואלט איך נישט איבערגעלעבט מיין אויפוואכן. איך בין דיר שולדיג מיין לעבן."

דזשאן איז געשטאנען ווי א שטיין. נארמאן האט זיך אויפגעכאפט: „מיינע דאמע אירין, איר האט זיך געטעות. ער איז נאר א פשוטער קעמפער. ווי אזוי קען ער זיין דער מייסטער?"

„פונקט!" האט מארק צוגעלייגט. „ער האט אפילו נישט אויפגעוועקט זיין כח. וואס קען ער לערנען?"

„צווייפלט איר אין מיר?" האט אירין געזאגט קאלט.

„מסתמא האט ער דעמאלט געהאט מזל," האט נארמאן געזאגט, און געווענדט צו ברוס: „לאמיר זען וואס דו קענסט באמת."

„נארמאן," האט דזשאן געזאגט, „דו האסט שוין נישט איין מאל באליידיגט מיין טאטן. היינט איז דעם וואלף־קעניגס שמחה, איך וויל זיך נישט שלאגן. אבער נאך איין ווארט..."

„דזשאן, רואיג," האט ברוס געזאגט. „אויב ער וויל מיך פרובירן, לאז אים. אלע דריי פון אייך, קומט אויף מיר צוזאמען."

נארמאן, מארק און נאך א יונגער פרינץ זענען צוגעשפרונגען צוגלייך. אבער ברוס האט נאר געמאכט איין לייכטע באוועגונג מיט דער האנט, און אלע דריי זענען געפלויגן אויף צוריק און געפאלן אויף דער ערד. אויף דער וואנט הינטער זיי איז געבליבן א גאלדענער צייכן ווי פון א לייב'ס לאפע.

וויט פון דארט, אויפן וועג צום שלאס, האבן די פינף הויפטלייט געשפירט דעם כח. „דאס איז דעם האר ברוס'ס כח!" האט אליוער, דער הויפטמאן פונעם זונפארגאנג־שבט, אויסגערופן. „עמיצער האט אים אנגעגריפן ביי דער סעודה! ווער איז געווען אזוי נאריש? שנעל, צוריק צום שלאס, מיט די גאנצע גיכקייט!"

קאפיטל פיר

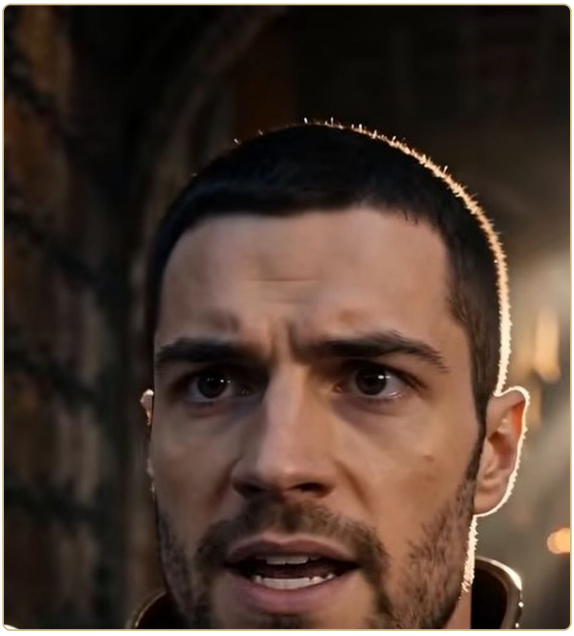
„ער איז א שפיאן!"

אין זאל איז געווען א טויטע שטילקייט.

„וואס פאר א באוועגונג איז דאס געווען?" האט איינער געשעפטשעט. „איך האב עס אפילו נישט געזען!"

„א גאלדענער צייכן וואס געהערט נישט צו קיין שום שיטה פון די פינף שבטים," האט מור געזאגט, בלאס. „וער איז ער? דער כח איז ווייט העכער פון א פשוטן קעמפער. אפילו איך קען נישט זען זיין אמת'ן כח. אפשר איז ער טאקע א באהאלטענער עלטסטער? ניין, איך קען יעדן הויכן מענטש אין די פינף שבטים."

פונקט דעמאלט איז צוגעלאפן מור'ס שליח און אים עפעס געשעפטשעט אין אויער. מור האט זיך אויסגעדרייט. „וואס? איר האט נישט געקענט געפינען פון וואנעט דער מעדאל קומט?"

א פרינץ פון די אדלשטאמיגע

נארמאן האט זיך אויפגעהויבן פון דער ערד און געכאפט די געלעגנהייט. „איך האב געוואוסט אז עפעס איז נישט ריכטיג מיט דעם אלטן שווינדלער! ער איז א שפיאן פון די בלוט־שבטים! ער האט נאכגעמאכט א מעדאל און זיך אריינגעכאפט אין דער שמחה. דאס איז א פארברעך פון טויט! דזשאן, אויב דיין טאטע איז א שפיאן, ביסטו אויך מיטשולדיג. דיין גאנצע משפחה דארף מען שטראפן!"

„מיין טאטע האט געהיטן די גרעניץ מער ווי הונדערט יאר!" האט דזשאן געשריגן. „איר וועט אים נישט פארלייגן קיין שקר!"

„קיין שקר? דער מעדאל איז פאלש, און זיין נאמען איז פאלש," האט מארק געזאגט. „הויפט־חכם, זיי פלאנען עפעס. מען מוז זיי ארעסטירן!"

„רואיג, אלע," האט מור געזאגט. „די הויפטלייט פון די פינף שבטים זענען שוין אויפן וועג. וען זיי קומען, וועלן זיי באשטעטיגן צי דער מעדאל איז עכט. ביז דעמאלט וועלן די צוויי אריינגעזעצט ווערן אין תפיסה."

פונקט דעמאלט איז אריינגעקומען דער קאמאנדיר פון די שלאס־וועכטער, וואס איז געשיקט געווארן צו זען וואס עס טוט זיך. מור האט אים גיך אנטקעגן געגאנגען. „קאמאנדיר, אזוי שנעל צוריק? וואו זענען די הויפטלייט? איז שוין דער וואלף־קעניג אנגעקומען?"

„מען זאגט אז דער וואלף־קעניג איז שוין דא," האט דער קאמאנדיר געזאגט און געקוקט ארום. „מאדנע. איך שפיר נישט זיין כח."

מור האט זיך געשראקן. „אויב די גרויסע לייט וועלן זיך דערוויסן אז איך האב נישט נאר קאליע געמאכט די שמחה, נאר אויך אריינגעלאזט שפיאנען, איז מיין שטעלע פארלוירן," האט ער געטראכט. און הויך האט ער געזאגט: „קאמאנדיר, ס'איז גארנישט ערנסט. צוויי שווינדלער האבן זיך אריינגעכאפט און געמאכט פון זיך הויכע לייט. מאכט אייך נישט קיין זארג, איך וועל זיך גלייך אפגעבן מיט זיי. איך האב שוין צוגעגרייט א באזונדערן זאל פאר די הויפטלייט."

אין דער תפיסה האט מען אנגעשמידט דזשאן און זיין טאטן. דזשאן האט געבעטן: „איר קענט מיך ארעסטירן, אבער מיין טאטע איז נאר א פשוטער קעמפער, ער האט נישט מיט דעם צו טון. לאזט אים גיין, און טוט מיט מיר וואס איר ווילט."

„יעצט האסטו מורא?" האט נארמאן געלאכט. „צו שפעט. קיינער פון אייך גייט נישט ארויס פון דא."

ברוס האט שטיל געזאגט צו מור: „הויפט־חכם, איך וואלט צוויי מאל געטראכט וואס צו טון, ווען איך וואלט געווען אין דיין פלאץ. ווען דו רייצסט אים, וועסטו חרטה האבן."

„א ווי!" האט נארמאן געלאכט. „ער איז נאר א פשוטער קעמפער. וואס קען מיר שוין געשען? ווען דער וואלף־קעניג קומט, וועל איך אליין אים איבערגעבן די צוויי שפיאנען, און ער וועט מיך באלוינען."

אין דערזעלבער צייט, אינדרויסן, האט אליוער געפרעגט דעם וועכטער פונעם טויער: „איז דער וואלף־קעניג שוין אנגעקומען?"

„איך שטיי דא די גאנצע צייט, האר, און איך האב נישט געשפירט זיין כח. ער איז נאך נישט דא."

„אוממעגליך! ער האט אונז געזאגט אז ער קומט פאר אונז..."

אינעווייניג האט נארמאן געשטויסן דזשאן. „נו, וואו איז דיין גבורה? אין דער תפיסה וועל איך מאכן אז דו און דיין טאטע

זאלט ביידע לייגן. א פראסטער ווי דו, און דו מיינסט אז דו פארדינסט צו זיין א קאמאנדיר?"

דזשאן האט אויפגעהויבן דעם קאפ. „דו רעדסט שלעכטס אויף מיין טאטן ווייל ער איז נישט געבוירן אין אן אדלשטאמיגער משפחה. אבער געדענק: א פשוטער מענטש איז נישט קיין ווערטלאזער מענטש. ווער גיט דיר דאס רעכט אראפצוקוקן אויף עמיצן?"

ברוס האט אים געקוקט מיט שטאלץ און געטראכט: „רואיג, מיט פרינציפן און אן מורא. ער האט א גרויסע צוקונפט. איך האב גוט דערצויגן מיין זון."

„נאך אלץ רעדסטו?" האט נארמאן זיך צעקאכט. „הויפט־חכם, לאמיר אים צייכענען מיט א הייסן אייזן אלס א פארברעכער!"

מור האט זיך געוועגדט צו ברוס. „איך פרעג דיך דאס לעצטע מאל: פון וואנעט קומט דער מעדאל?"

„איך האב דיר געזאגט. מען האט עס מיר געגעבן."

„נאך אלץ ליגסטו?" און ער האט אנגעהויבן צוגיין צו דזשאן.

„ווער וואגט אים אנרירן?" האט ברוס געזאגט, און זיין קול האט פלוצלינג געקלונגען ווי א דונער.

„דו ביסט נאר א שריט פון טויט, און דו רעדסט נאך גרויס?" האט נארמאן געלאכט. „ווער מיינסטו אז דו ביסט, דער וואלף־קעניג? אויב דו ביסט דער וואלף־קעניג, בין איך..."

אויבן, אינעם הויף, האבן אליוער און די אנדערע הויפטלייט זיך אפגעשטעלט. „היינט איז דעם וואלף־קעניגס סעודה," האט אליוער געזאגט. „מיר קענען נישט אריינגיין מיט ליידיגע הענט. די צערעמאניע פון די מתנות הייבט זיך באלד אן. לאמיר צוגרייטן די מתנות."

אין דער תפיסה איז פלוצלינג אריינגעקומען אירין. „איר פארמשפט דעם קאמאנדיר פון דער לבנה־וואך נאר צוליב א מעדאל?" האט זי געזאגט שטרענג. „אזוי גייען נישט אונזערע געזעצן."

„אירין, פארוואס שטעלסטו זיך נאך אלץ איין פאר זיי?" האט נארמאן געפרעגט מיט כעס.

„הויפט־חכם," האט אירין געזאגט צו מור, „דער וואלף־קעניג קומט יעדע מינוט. לאזט זיי נישט קאליע מאכן זיין שמחה. לאזט זיי פריַי ביז די פינף הויפטלייט קומען צוריק, און זאלן זיי באשליסן."

מור האט א קלאר געטון. „דו ביסט גערעכט. איך האב צו גיך געהאנדלט. די מתנות־צערעמאניע הייבט זיך אן."

וועו זיי זענען ארויס, האט דזשאן אויסגעאטעמט. „דאס איז געווען נאענט. כמעט האבן מיר דיך אריינגעשלעפט אין אונזערע צרות."

„פארוואס זאגסטו אזוי?"

„ווען מיין טאטע וואלט היינט נישט געמאכט קיין טומל, וואלט קיינער פון אונז נישט חושד געווען."

„דזשאן, ביסטו ברוגז אויף דיין טאטן?"

„ניין," האט דזשאן געזאגט. „ער איז אפשר נאר א פשוטער קעמפער, אבער איך האב אים ליב און איך האב פאר אים כבוד."

„א פשוטער קעמפער!" האט ברוס זיך אנגעהויבן קאכן פון הינטן. „דו שקאץ, רעדסט ווידער אויף מיר הינטער מיין רוקן?"

„טאטע, איך וואלט נישט געוואגט," האט דזשאן געשמייכלט. „נאר זיי שטיל ביי דער צערעמאניע."

קאפיטל פינף

די מתנות פאר דעם קעניג

דער גרויסער הויף איז געווען פול מיט מענטשן. אויף א הויכער בינע איז געשטאנען א ליידיגער טראן, און דערנעבן א לאנגער טיש פאר די מתנות.

„דזשאן," האט נארמאן געזאגט פון דער זייט, „צו האבן א טאטן ווי דיינעם מוז זיין א שווערער חלום. ווער ווייסט וואספארא נאר ער וועט פון זיך מאכן ביי דער צערעמאניע! רוב לייט דא זענען אדלשטאמיגע, יעדער איינער פון זיי קען ברענגען אן אוצר וואס איז נישט צו שעצן. און דו ביסט אזוי ארעם, וואס וועסטו ברענגען? טעפ און פענדלעך?"

„וואס דזשאן גיט, וועט דער וואלף־קעניג ליב האבן," האט ברוס געזאגט.

„וואו נעמסטו אזא בטחון?" האבן זיי געלאכט. „דער וואלף־קעניג זאמלט נישט קיין שמאטעס!"

„דאס איז נישט אייער געשעפט," האט דזשאן געזאגט. „איך האב שוין צוגעגרייט מיין מתנה."

„גוט. לאמיר זען," האט נארמאן געזאגט.

דער רופער האט אויסגערופן: „לכבוד דעם וואלף־קעניגס אהיימקומען, וועלן די אדלשטאמיגע משפחות יעצט דערלאנגען זייערע אוצרות!"

„פרינץ מארק פונעם שווארצער־נשמה שבט ברענגט דריי זעלטענע כח־משקאות!"

„כח־משקאות!" האבן די לייט געשעפטשעט. „איין גלעזל דערפון גיט צו כח אין דער שלאכט! און ער האט געבראכט גלייך דריי!"

„פרינץ נארמאן פונעם זונפארגאנג־שבט ברענגט א שטאלענע מלחמה־האק!"

די האק פון דעם זונפארגאנג־שבט

„דאס איז די באריהמטע אייזן־האק, דער סוד פונעם זונפארגאנג־שבט!" האט מען אויסגערופן. „אזא האק נעמט צו מאכן כאטש הונדערט יאר!"

„אומוויסנדע," האט נארמאן געזאגט מיט שטאלץ. „דאס איז נישט קיין געווענליכע האק. מען האט זי געשמידט הונדערט זיבעציג יאר, און צען גרויסע מייסטערס פון אונזער שבט האבן געארבעט דערויף צוזאמען." ער האט אויפגעהויבן די האק, און א שטארקערווינט איז געגאנגען איבערן הויף.

„וואס פאר א כח!" האבן די לייט אויסגערופן. „נארמאן האט נישט געשוינט קיין געלט כדי צו געפעלן דעם וואלף־קעניג!"

„די האק איז ווייט נישט אזוי שטארק," האט ברוס געזאגט שטיל, „און אוודאי נישט אומשעצבאר. זי איז נאר קאמפליצירט צו מאכן."

„מיינסט אז דיין משפחה פארמאגט א בעסערע געווער?" האט נארמאן אים אנגעקוקט מיט חוזק. „ער איז נאר א פשוטער קעמפער! ער האט מסתמא קיינמאל נישט געזען אזא זאך!"

„טאטע, הער אויף," האט דזשאן געבעטן. „די האק איז טאקע א גרויסער אוצר. אלע ווייסן עס."

„איך האב נאר געזאגט דעם אמת," האט ברוס געזאגט.

„דער נעקסטער: קאמאנדיר דזשאן פון דער לבנה־וואך!"

דזשאן איז ארויף אויף דער בינע און האט אוועקגעלייגט אויפן טיש א קליינע רויטע קויל. „דאס איז דאס אויג פונעם רויטן

דראקאן, וואס מיין טאטע האט מיר געגעבן. מען זאגט אז עס האלט אין זיך א ריזיגן כח, און מען קען דערפון שמידן א שוועד וואס האט נישט זיין גלייכן."

„דאס איז דיין אוצר? א קליינער פערל?" האט נארמאן געלאכט. „דיין טאטע האט עס מסתמא אויפגעהויבן פון דער ערד!"

דזשעראלד, דער זון פון איינעם פון די הויפטלייט, איז צוגעקומען און באטראכט די קויל. „ניין," האט ער געזאגט מיט זיכערקייט. „דאס איז נישט קיין דראקאן־אויג. דאס איז א בלוט־קויל, א מיטל וואס די שפיאנען פון די בלוט־שבטים ניצן צו רעדן איינער מיטן אנדערן."

„נאר זייערע העכסטע לייט און זייערע שפיאנען טארן ניצן אזא קויל," האט מען געשעפטשעט. „פון וואנעט ווייסט דזשעראלד דערפון?" — אבער קיינער האט זיך נישט אפגעשטעלט צו טראכטן.

„דזשאן, דיין טאטע האט אויפגעהויבן א שמאטע פון די שונאים, און דו האסט געמיינט אז ס'איז אן אוצר. ווי נעבעכדיג!"

דזשאן האט זיך אויסגעדרייט צו זיין טאטן מיט טרערן אין די אויגן. „טאטע, איז דאס אמת? דו האסט מיר דאך געזאגט אז עס איז נישט צו שעצן! דו האסט מיר אפגענארט!"

„ווען האב איך דיר אמאל אפגענארט?" האט ברוס געזאגט. „די צוויי זאכן זעען טאקע אויס כמעט די זעלבע. ס'איז נישט קיין חידוש אז מען טוישט זיי אויס." ער האט אויפגעהויבן די האנט, און די רויטע קויל איז אויפגעפלויגן אין דער לופט. א

פייערדיגער ליכט האט באלויכטן דעם גאנצן הויף, און אין דער לופט האט זיך באוויזן א לאנגע שוועבד מיט א רויטן פלאם.

„דאס איז די שוועבד פונעם רויטן דראקאן!" האט אירין אויסגערופן. „נאר איינער פון דעם וואלף־קעניגס משפחה קען זי האלטן!"

די שוועבד איז אראפגעפלויגן גלייך אין דזשאנס הענט. ער האט זי געהאלטן, און דער פלאם האט אים נישט געברענט.

„ווי אזוי האט ער דעם וואלף־קעניגס בלוט?" האבן אלע געשריגן. „ער איז דאך דער זון פון א פשוטן קעמפער!"

„טאטע, וואס טוט זיך דא?" האט דזשאן געפרעגט.

„די שוועבד איז שטענדיג געווען פאר דיר," האט ברוס געזאגט. „איך האב געגומען דאס דראקאן־אויג ביי דער גרעניץ, און איך האב עס געהאלטן אלע יארן, וואַרטנדיג ביז דו וועסט זיין געגוג עלטער. איך האב נישט געמיינט אז דו וועסט עס געבן אלס מתנה."

„פעטער ברוס, דו..." האט אירין אנגעהויבן.

„ס'איז נאר די רויטע דראקאן־שוועבד," האט ברוס געזאגט מיט א האנט־באוועגונג. „איינע פון די קלענסטע זאכן אין מיין אוצר. ס'איז נישטא וואס צו ערקלערן."

„דעם וואלף־קעניגס בלוט? זיי ליגן!" האט נארמאן געשריגן. „די שוועבד איז פאלש! ווי אזוי זאל א משפחה פון פשוטע קעמפער פארמאגן אזא געווער?"

„פאלש?" האט אירין געזאגט. „נאר איינער פון דעם וואלף־קעניגס בלוט קען אויסהאלטן איר פייער. גיי, נעם זי אליין אויף."

„אירין, פארשטייסטו נישט? ס'איז אלעס א קונץ! מען זאגט אז די אמת'ע שווערד קען מיט איין שלאג צעשפאלטן א בארג. קען זיין שווערד דאס טון?"

דזשאן האט אויפגעהויבן די שווערד און געגעבן א שלאג קעגן א קליינעם שטיינערנעם טורעם ביים ראנד פון הויף. אבער דער טורעם איז געבליבן שטיין, און נאר א ביסל פונקען זענען אראפגעפאלן.

„זעסט? איך האב געזאגט אז ס'איז פאלש!" האט נארמאן געלאכט. „זי קען אפילו נישט איבערהאקן א קליינעם טורעם! און דאס רופסטו דעם וואלף־קעניגס געווער? דזשאן, האסט נישט קיין בושה!"

ברוס איז צוגעגאנגען צו זיין זון און אים שטיל געזאגט: „מען מוז עס פילן מיטן הארץ. דעמאלט גייט דער כח נאך דיין ווילן. דו האסט נאך א לאנגן וועג ביז דו וועסט באהערשן די שווערד."

„הערסט שוין נישט אויף אויסטראכטן מעשיות?" האבן די לייט געלאכט. „דזשאן, דיין טאטע ווייסט טאקע ווי אריינצופאלן אין צרות."

קאפיטל זעקס

דער פאררראטער און די באלוינונג

בשעת אלע האבן זיך באשעפטיגט מיט די מתנות, האט זיך דזשעראלד ארויסגענבעט פון הויף און איז אראפ אין א טונקעלן קעלער אונטער דעם שלאס. דארט האט אויף אים געווארט א מאן אין א שווארצן מאנטל, א שליח פון די בלוט־שבטים.

„ווי אזוי וואגסטו קומען אהער?" האט דזשעראלד געשעפטשעט. „היינט איז דעם וואלף־קעניגס סעודה. די פינף הויפטלייט קענען יעדע מינוט אנקומען!"

„פרינץ דראקולא האט מיך געשיקט," האט דער פרעמדער געזאגט. „דזשעראלד, דו ביסט צעטומלט. אלעס צוליב דעם וואס דער אלטער האט ארויסגענומען די רויטע דראקאן־שווערד."

„ס'איז נישט נאר די שווערד. ער האט אויך דעם ליכטיגן מעדאל פון די פינף שבטים. איך קען אים נישט פארשטיין. וואס אויב..."

„ער איז נאר א פשוטער קעמפער. קיינער קען נישט אפשטעלן אונזער פלאן. היינט מוזן פאלן אלע פירער פון די וואלף־שבטים. וועז די מתנות־צערעמאניע ענדיגט זיך, טו וואס מיר האבן אפגעמאכט." ער האט אים דערלאנגט א שווארצע פלעשל. „גיס

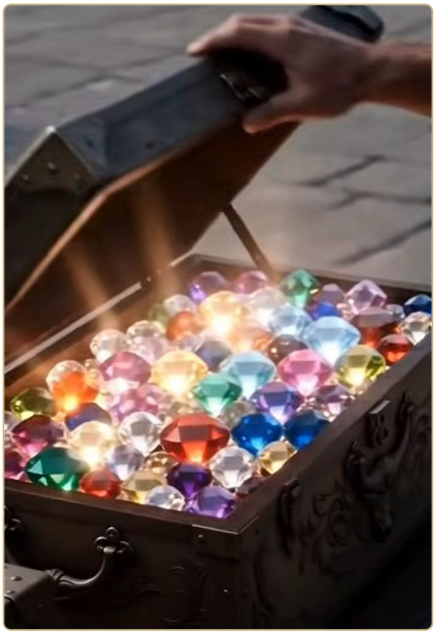
דאס אריין אין דעם ווייַן־פאס. וועַן די אַדלשטאַמיגע וועלן טרינקען, וועט אפילו דער וואלף־קעניג אליין זיין אַן כח."

„גוט. אבער וועַן אלעס איז פארביי, מאכט איר מיך פאר דעם נייעם וואלף־קעניג."

„מאך דיר נישט קיין זארג. דער פרינץ האט געזאגט אז די וואלף־שבטים דארפן א געהארכזאמען דינער. דו ביסט דער ריכטיגער."

הינטער א זייל, אין דער פינצטער, איז געשטאנען ברוס און האט אלעס געהערט. „אזוי," האט ער געטראכט. „דזשעראלד איז דער אמת'ער פאַרראַטער, און די בלוט־שבטים פלאנען באמת קעגן די פירער פון די וואלף־שבטים."

אויבן אין הויף איז די צערעמאניע געגאנגען ווייטער. „דער הויפטמאן אליווער פונעם זונפארגאנג־שבט ברענגט דריי הונדערט פונט טויזנט־יעריגע פראסט־אייזן! דער הויפטמאן טור פונעם ווינט־טאל שבט ברענגט צוואנציג הימל־קרישטאלן!"

די מתנות פון די הויפּטלייט: הימל־קרישטאלן

„פּראַסט־אייזן איז דער בעסטער מאַטעריאַל צו שמידן געוועהר!" האבן די לייט געשעפּטשעט. „ס'איז כּמעט נישטא מער אויף דער וועלט, און ער ברענגט דריי הונדערט פונט! די הויפּטלייט האבן אויסגעליידיגט זייערע אוצרות!"

„צו פיל," האט ברוס געזאגט, וועהן ער איז צוריקגעקומען. „די זאכן קאָסטן צו פיל געלט."

„צו פיל? דאס איז פּאַר דעם וואַלף־קעניג! גאַרנישט איז צו טייער פּאַר אים," האט מאַרק געזאגט. „און ס'איז דאך נישט פּאַר דיר, וואס זאַרגסטו זיך?"

„איך מיין נאַר אז מען דאַרף נישט אזא טומל," האט ברוס געזאגט. „דער וואַלף־קעניג האט געהיטן די גרעניץ הונדערט יאַר

און באשיצט יעדן איינעם פון אונז. אנטקעגן דעם, זענען די מתנות גארנישט."

פלוצלינג האבן זיך געהערט געשרייען. פון אלע זייטן זענען אריינגעשפרונגען שווארצע קעמפער פון די בלוט־שבטים, און זיי זענען גלייך געלאפן אויף נארמאן. אבער איידער זיי האבן אים געקענט אנרירן, איז ברוס אויפגעשטאנען און מיט איין באוועגונג פון דער האנט זענען זיי אלע צוריקגעפלויגן און אנטלאפן.

„שטיי אויף," האט ברוס געזאגט צו נארמאן. „דו פארשטעלסט דעם וועג."

„דו האסט מיך גערַאטעוועט..."

„זיי האבן אנגעגריפן מיינע לייט אויף מיין לאנד," האט ברוס געזאגט.

אבער וועז נארמאן האט דערזען אויף דער וואנט ווידער דעם גאלדענעם צייכן, האט זיך זיין פנים געטוישט. „דאס איז דער זעלבער גאלדענער צייכן ווי פריער! ער קען אפשטויסן די שונאים מיט די בלויזע הענט? ווי אזוי קען א פשוטער קעמפער דאס טון? דאס איז נישט קיין שיטה פון די וואלף־שבטים! איצט פארשטיי איך וועי דו ביסט! דו ארבעטסט פאר די בלוט־שבטים! דו האסט זיי אהערגעברענגט!"

„איך האב דיר יעצט גערַאטעוועט דאס לעבן, און יעצט..."

„גערַאטעוועט? דאס איז אלעס גערוען א שפּיל! דו האסט געשיקט דיינע מיטהעלפער מיך אנצופאלן, און דערנאך זיך אריינגעווארפן מיך צו ראטעווען, כדי איך זאל דיר גלייבן! הערט אלע: זיי זענען שפּיאנען פון די בלוט־שבטים! כאפּט אים!"

„נארישקייטן!" האט דזשאן געשריגן. „מיין טאטע האט דיר יעצט גערַאטעוועט דאס לעבן, און דו רופסט אים א שפּיאן? קענסטו עס באווייזן?"

„באווייזן? ער האט גענוצט א כח פון די שונאים! איז דאס נישט גענוג?"

די וועכטער האבן זיך גערוארפן אויף ברוס, אבער ער האט זיי נאר געשטויסן אוועק ווי קינדער. דזשעראלד, וואס איז געשטאנען אין דער זייט, האט געשמייכלט. „גוט. וואס מער טומל, אלץ בעסער. ווען אלע קוקן אויף אים, וועט קיינער נישט באמערקן..." און ער האט זיך שטילערהייט געשלייכט צו די ווייַן־פעסער.

„גענוג!" האט נארמאן געשריגן. „הויפּט־חכם, דער אלטער ארבעט מיט די שונאים און האט אנגעגריפן אונזערע קעמפּער! דער באווייז איז קלאר! מען דארף אים גלייך הרגענען!"

„שטיי אפּ," האט מור געזאגט. „ער איז צו שטארק. מיר קענען זיך נישט שלאגן מיט אים גלייך. די פינף הויפּטלייט זענען באלד דא. זאלן זיי באשליסן. היט קודם די אדלשטאמיגע."

פונקט דעמאלט זענען אריינגעקומען די פינף הויפטלייט. „וואס טוט זיך דא?" האט אליוער געפרעגט. „נארמאן, וואס איז געשען? וואו איז דער וואלף־קעניג? איז ער נאך נישט דא?"

„דעם וואלף־קעניג האב איך נישט געזען," האט נארמאן געזאגט, „אבער איך האב געכאפט צוויי שפיאנען! זיי האבן נאכגעמאכט דעם ליכטיגן מעדאל און זיך אריינגעכאפט אין דער שמחה. ער שלאגט זיך מיט א כח וואס איז נישט אונזערער. און זיין זון דזשאן האט מסתמא נישט ערליך פארדינט זיין שטעלע. טאטע, איך בעט אז דו זאלסט גלייך באפעלן מען זאל זיי ..."

אבער אליוער האט נישט געהערט. ער האט דערזען דעם אלטן מאן אין די געפליקטע קליידער, און ער איז געפאלן אויף די קני. אלע פינף הויפטלייט זענען געפאלן מיט אים צוזאמען.

„די הויפטלייט פון די פינף שבטים באגריסן דעם אהיימקומען פון אונזער וואלף־קעניג!"

אין הויף איז געווארן אזא שטילקייט אז מען האט געקענט הערן א פליג.

„וויפל מאל האב איך אייך געזאגט, מאכט נישט קיין טומל," האט ברוס געזאגט. „איך האב ליב שטילקייט."

„מיין האר, איך בעט מחילה," האט אליוער געזאגט. „דאס איז מיין שולד אז מען האט אייך אזוי פארשעמט."

„גענוג, שטייט אויף."

נארמאן איז געפאלן אויף דער ערד. „האר ברוס! איך האב נישט געוואוסט אז דאס זענט אירי! איך בעט מחילה! איך האב געריידט אן טראכטן! האט רחמנות!"

„האסטו נישט געזאגט אז איך האב נאכגעמאכט דעם מעדאל און געארבעט מיט די שונאים?" האט ברוס געפרעגט.

אליוער האט זיך אויסגעדרייט צו זיין זון מיט כעס. „ביסטו בלינד? ווי אזוי קען איך האבן אזא נארישן זון? וואלט נאר ביז מיר קומען אהיים!"

מור איז אויך געפאלן אויף די קני. „מיין האר, איך האב געזינדיגט. אלס הויפט־חכם האב איך אייך נישט דערקענט, און נאך ערגער, איך האב אייך באשולדיגט אז דער מעדאל איז נאכגעמאכט. נעמט צוריק דעם מעדאל, איך בין נישט ווערט אים אנצורירן."

„האלט אים," האט ברוס געזאגט. „איך דארף אים שוין מער נישט."

און ער האט אויסגעזאגט זיין משפט: „נארמאן און מארק האבן פאלש באשולדיגט אייגענע לייט און נישט געהאט קיין דרך ארץ פאר העכערע. נעמט צו פון זיי זייערע טיטלען און שיקט זיי צו היטן די גרעניץ אויף צפון יאר. מור, אלס הויפט־חכם האסטו נישט געקענט אונטערשיידן צווישן געריכט און אומגערעכט. דו ווערסט אראפגעזעצט צו א תלמיד. באווייז זיך פון דארט."

„א דאנק פאר אייער רחמנות, מיין האר," האט מור געזאגט מיט א געבויגענעם קאפ.

קאפיטל זיבן

דער סם אין ווײַן

ברוס האט זיך אויסגעדרייט צו דזשעראלד, וואס איז געשטאנען ביי די ווײַן־פעסער. „דזשעראלד, וואו ביסטו געווען פריער?"

„איך? איך בין געווען אין הויף די גאנצע צייט."

„איך בין געשטאנען ביים קעלער," האט ברוס געזאגט רואיג. „איך האב געהערט אז דו האסט געהאט א שמועס מיט עמיצן. דער שליח פון די שונאים האט דיר געגעבן א שווארצע פלעשל. וואס איז געווען דערין?"

דזשעראלד איז געווארן בלאס, און דערנאך האט ער זיך צעלאכט ווי א משוגענער. „נו, אויב דו האסט עס געהערט, וואס דען? ס'איז שוין צו שפעט! דער סם איז שוין אין די ווײַן־פעסער! ווער עס אטעמט איין דעם ריח, וועט פארלירן זיין כח!"

„דזשעראלד, ביסטו משוגע געווארן?" האט זיין טאטע געשריגן. „דו ביסט דאך אליין איינער פון אונז!"

„די וואלף־שבטים?" האט דזשעראלד געשריגן. „מיין טאטע איז א הויפטמאן, און איך בין אויפגעוואכט מיט נאר דרייסיג פראצענט כח! מיין גאנץ לעבן האט מען פון מיר געלאכט! ווען פרינץ דראקולא קומט, וועלן די וואלף־שבטים זיין מיינע!"

א הויפטמאן פון די וואלף־שבטים

„מיינסטו טאקע אז זיי וועלן דיך מאכן פאר א קעניג?" האט ברוס געזאגט. „זיי וועלן פארניכטן אלע וואלף־שבטים."

„און וואס דען? אפילו איין טאג קעניג איז עס ווערט!"

„פירט אים אוועק," האט ברוס באפוילן. „מיר וועלן זיך מיט אים אפגעבן נאך דער שמחה."

„פירט מיך נאר," האט דזשעראלד געלאכט. „דער סם האט נישט קיין קאליר און נישט קיין ריח. איין אטעם און אייער כח פאלט אראפ אונטער צען פראצענט!"

און טאקע, איינס נאכן אנדערן האבן די קעמפער און די הויפטלייט אנגעהויבן שוואך ווערן. „מיין כח פארשווינדט!"

האט מען געשריגן. „אפילו די הויפטלייט קענען עס נישט אויסהאלטן! איז דאס דער סוף פון די וואלף־שבטים?"

ברוס האט זיך באטראכט. „אויף מיר ווירקט עס כמעט נישט. אבער אויף אלע אנדערע..."

„טאטע," האט דזשאן געזאגט מיט א שוואכן קול, „דו מוזט אנטלויפן. מיר וועלן זיך דא באגיין. ווען דראקולא קומט, וועסטו זיין אין סכנה."

ברוס האט אים אנגעקוקט מיט ליבשאפט. „דאס איז מיין זון. אן מורא פאר סכנה."

דער הימל איז טונקל געווארן. פון ווייטן האבן זיך דערהערט שווערע פליגלען, און דראקולא, דער פרינץ פון די בלוט־שבטים, איז אראפגעקומען אין הויף מיט זיין מחנה. „גיב אפ דעם טראן," האט ער אויסגערופן, „און איך וועל דיך לאזן לעבן!"

„וואלף־קעמפער, באשיצט דעם קעניג!" האבן די שוואכע קעמפער געשריגן, און זיך געשטעלט פאר ברוס.

„בלייבט דא," האט ברוס זיי געזאגט, און איז ארויסגעטרעטן פאר זיי.

„דראקולא, דו האסט גוט אויסגעקליבן די צייט," האט ער געזאגט. „אבער מיט פינף הונדערט יאר צוריק האב איך צוריקגעטריבן דיינע עלטערן. נאך פינף הונדערט יאר וועט דיר נישט בעסער גיין."

„דו לעבסט נאך?" האט דראקולא זיך דערשראקן. אבער ער האט זיך דערמאנט אין זיין כח. „איין אייז־דראקאן קען צעשטערן דעם וואלף־שלאס. איך האב געבראכט פיר!"

דער הימל איז געווארן ווייס פון פראסט, און פיר ריזיגע אייז־דראקאנען האבן זיך באוויזן איבערן שלאס. אבער ברוס האט אויפגעהויבן דעם קאפ, און א גאלדענער ליכט איז ארויס פון אים ווי די זון. די שלאכט איז געווען קורץ: איינס נאכן אנדערן זענען די דראקאנען אוועקגעטריבן געווארן, און דראקולא אליין איז געפאלן אויף דער ערד, צעבראכן.

„וואלף־קעניג," האט ער געשריגן, ווען ער איז אנטלאפן צוריק צו זיין לאנד, „איך וועל דאס געדענקען! דאס נעקסטע מאל וועלן אלע פרינצן פון די בלוט־שבטים קומען אויף דיר!"

ווען אלעס איז שטיל געווארן, זענען די הויפטלייט צוגעקומען. „אייער מאיעסטעט, אן אייך וואלטן מיר אלע פארלוירן געגאנגען."

„מיר האבן אייך נישט געהיטן, מיין האר," האט אליווער געזאגט. „איר האט נישט געדארפט זיך שלאגן גלייך אויפן טאג פון אייער אהיימקומען."

„וואס דזשעראלד האט געטון זאל זיין א לימוד," האט ברוס געזאגט. „די שונאים זענען אריינגעקראכן אין די העכסטע ראנגען, און קיינער פון אייך האט עס נישט באמערקט."

„ווען וועט צוריקקומען דער כח פון די לייט?"

„אין א טאג צוויי וועט עס אדורך. דראקולא איז אוועקגעטריבן. די שונאים וועלן נישט באלד וואגן אנגרייפן."

„טאטע, וועסטו וויידער אוועקגיין?" האט דזשאן געפרעגט.

„איך קען נישט לאזן די גרעניץ אן שוץ. אבער פריער מוז איך טון איין זאך."

„מיין האר," האט אליוועך געפרעגט, „מיינט איר אנזאגן וועך עס וועט אייך ירשענען?"

ברוס איז ארויף אויף דער בינע. „הערט מיך אויס, אלע וואלף־שבטים! איך זאג אן היינט אז דזשאן איז דער יונגער וואלף־פירשט. איין טאג וועט ער ירשענען דעם טראן."

דזשאן, דער יונגער וואלף־פירשט

„דזשאן, וואס ווארטסטו?" האבן די הויפטלייט געשעפטשעט.

דזשאן איז ארויף מיט ציטערדיגע פיס. „איך שוועריגער פאר אייך אלע, אז איך וועל קיינמאל נישט פאררעטן דעם צוטרוי פון מיין טאטן, און דעם צוטרוי פון אלע וואלף־שבטים."

שפעטער האט מען צוגעפירט דזשעראלד, געבונדן. „איך האב פארלוירן," האט ער געזאגט. „אבער אויב דו הרגעסט מיך, וועסטו חרטה האבן."

„איך וועל דיך נישט הרגענען," האט ברוס געזאגט. „דו ביסט דער זון פון א הויפטמאן. דו האסט געטון שוועריגקייטן פארבראכט, אבער נישט איך דארף דיך משפטן. אין דריי טעג ארום וועלן די פינף שבטים האלטן א געמיינזאמען בית דין."

ביינאכט, ווען אלע זענען שוין אוועק, איז דזשאן געזעסן מיט זיין טאטן אויף די טרעפ פונעם שלאס. „טאטע, איך וויל דיך עפעס פרעגן."

„פרעג."

„פארוואס האסטו מיר קיינמאל נישט געזאגט ווער דו ביסט?"

ברוס האט א ווייַלע געשוויגן. „ווייל איך האב געוואלט אז דו זאלסט זיין דזשאן, נישט דעם וואלף־קעניגס זון. אין דעם יאר וואס דו ביסט געבוירן געווארן, בין איך געווארן וואלף־קעניג. דיין מאמע איז נפטר געווארן ביי דיין געבורט, און איך בין דעמאלט געווען א טויזנט מייל אוועק אין א שלאכט. איך האב זי נישט געקענט זען צום לעצטן מאל. אין יענעם טאג האב איך

מיר צוגעזאגט: איך וועל נישט לאזן אז דו זאלסט טראגן די זעלבע לאסט וואס איך טראג, ביז דו וועסט זיין דערוואקסן. איך האב דיך געלאזט דא, און איך בין געגאנגען היטן די גרענץ. הונדערט יאר האב איך נאר געוואגט דיך צו זען פון דער ווייטנס. יעדעס מאל וואס איך בין צוריקגעקומען, ביסטו געווען א ביסל העכער, געהאט נייע פריינט, און ענדליך ביסטו געווארן קאמאנדיר פון דער לבנה־וואך. איך האב אלעס געוואוסט."

„איז דאס... דו האסט מיך קיינמאל נישט פארלאזט?"

„דו ביסט מיין זון. ווי אזוי קען איך דיך פארלאזן?" ברוס האט אים געגעבן א קלאפ אויפן פלייצע. „און א וואלף־קעמפער ווייַנט נישט אזוי גיך."

„איך וויין נישט," האט דזשאן געזאגט און אפגעווישט די אויגן. „ס'איז נאר דער ווינט."

„טאטע, דו האסט געזאגט אז איך וועל איין טאג זיין דער וואלף־קעניג. אבער בין איך באמת פעאיג דערצו?"

„וואס איילסטו זיך? דו האסט מיך. מארגן אינדערפרי נעם איך דיך צו א געוויסן פלאץ."

קאפיטל אכט

א שאטן אינעם שלאס

אבער פאר אינדערפרי איז שוין געקומען א שלעכטע בשורה. מיילא, דעם קעניגס געטריער דינער, איז אריינגעלאפן. „מיין האר! די פעסטונגען ביי דער גרענץ זענען נעכטן ביינאכט אנגעגריפן געווארן פון די איבערגעבליבענע שונאים. דריי פעסטונגען זענען געפאלן, און אלע קעמפער וואס זענען דארט געשטאנען זענען אומגעקומען."

„אבער דראקולא איז דאך אוועקגעטריבן!" האט דזשאן געזאגט. „פון וואנעט קומען זיי?"

„דראקולא איז געווען נאר איינער פון די זיבן פרינצן פון די בלוט־שבטים," האט ברוס ערקלערט. „זיי פרובירן אונז. דראקולא איז צו גיך געפאלן, זיי ווייסן נישט ווי וויט מיין כח גייט. דערפאר שיקן זיי א קליינע מחנה צו זען וואס ווערט זיין."

„זאלן מיר גלייך גיין צו דער גרענץ?"

„נאך נישט. דער סם האט זיך נאך נישט אויסגעהערט. אויב מיר וועלן יעצט שיקן די מחנה, פאלן מיר אריין אין זייער פאלע. גיב דעם באפעל: אלע פעסטונגען ביי דער גרענץ זאלן זיך צוריקציען פופציג מייל. לאזט איבער די אויסערליכע ליניע און פארשטארקט די אינעווייניגסטע."

א פעסטונג ביי דער גרעניץ

„מיין האר, איבערלאזן די פעסטונגען?"

„צו האלטן זיי וועט נאר קאסטן נאך לעבנס. לאז זיי מיינען אז מיר האבן מורא. ווען זיי וועלן גלייבן אז מיר זענען שוואך, און זיי וועלן שיקן זייער גאנצע מחנה, דעמאלט וועל איך זיי טרעפן."

דזשאן האט אים געקוקט מיט התפעלות. „טאטע האט געהיטן די גרעניץ הונדערט יאר. ער פארשטייט זייערע קונצן. איך וועל דארפן א גאנץ לעבן אים צו דערגרייכן."

אין דער זעלבער נאכט האט זיך פלוצלינג געהערט א געשריי פון דעם טייל פונעם שלאס וואו אירין האט געוואוינט. צוויי

שווארצע געשטאלטן האבן זי געהאלטן פארכאפט, און דזשאן איז געלאפן צו העלפן. „לאזט זי!"

„צו שפעט," האבן זיי געלאכט, און מיט איין שטויס האבן זיי געווארפן דזשאן אויף דער ערד. „דיין שווערד איז נאר א שטיק אייזן!"

אבער פונקט דעמאלט איז אנגעקומען ברוס. „איר ווייסט אז איך האב אוועקגעטריבן דראקולא, און איר וואגט נאך?"

„דו ביסט שטארק," האבן זיי געזאגט. „היינט ביינאכט איז נאר געווען א ווארענונג. מיר גייען." און זיי זענען פארשוואונדן ווי רויך.

דער שלאס אין דער נאכט

„דאס זענען נישט געווען זייערע אמת'ע גופים," האט ברוס געזאגט. „ס'איז געווען א קונץ פון שאטנס."

„זיי האבן געזאגט אז זיי זענען אינטערעסירט אין מיר," האט אירין געזאגט.

„דיין כח איז אויפגעוואכט ביז ניינציג פראצענט," האט ברוס געזאגט. „זיי ווילן דיך פארכאפן און ניצן דיין כח פאר זיך. אבער ווי אזוי זענען זיי אריין? זיי האבן אויסגעמיטן די שוץ־ליניעס פונעם שלאס, און אויפגעשטעלט א כישוף־שטריק אין דיין צימער. דאס מיינט אז עס איז נאך דא א פארראטער."

אינדערפרי איז דער קאמאנדיר פון די וועכטער געקומען און זיך געבויגן. „מיין האר, א שפיאן איז נעכטן ביינאכט אריין אין שלאס. איך טראג די גאנצע אחריות. איך ווארט אויף אייער משפט."

„דיך שטראפן וועט גארנישט העלפן. מיר מוזן געפינען דעם פארראטער. ווער ווייסט פון די שוץ־פונקטן פונעם שלאס?"

„די שוץ פונעם שלאס ווערט געהאלטן פון די חכמים. ווייניגער ווי צען מענטשן ווייסן פון אלע פונקטן."

מור, דער געוועזענער הויפט־חכם, האט זיך געבויגן. „מיין האר, איך שוועך: איך האב אייך אמאל נישט דערקענט, אבער איך וואלט אייך קיינמאל נישט פארראטן. איך האב גארנישט געוואוסט וועגן דזשעראלד."

„איך האב נישט געזאגט אז דו ביסט עס. גיב מיר די נעמען פון די צען."

איינער פון די נעמען איז געווען גאלען, דער תלמיד פונעם פריערדיגן הויפט־חכם, וואס האט געהיטן די מזרח־פונקטן. „ער איז א שטילער מענטש, ער רעדט כמעט נישט מיט קיינעם, אבער ער איז שטענדיג געווען געטרייַ."

אבער ווען מען איז געגאנגען צו גאלען'ס צימער, איז ער שוין נישט געווען דארט. די צימער איז געווען איבערגעקערט, און אויף דער ערד זענען געווען שפורן פון א שלאכט, נאך פריש. „עמיצער האט אים פארשוויגן גלייך דא, אינעם וואלף־שלאס," האט ברוס געזאגט. „ער איז דרייסטער ווי מיר האבן געמיינט."

אויף דער וואנט האט מען געפונען א צייכן, אין גאלען'ס האנטשריפט: „מארק".

„מארק? דער פרינץ פונעם שווארצער־נשמה שבט? מען האט אים דאך אוועקגעשיקט צו דער גרעניץ מיט נארמאן!"

„מיין האר, איך וועל גלייך שיקן לייט נאך אים."

„עס איז נישטא קיין צווענק. אויב מארק האט דאס געטון, איז ער שוין מער נישט מיט די וועכטער." ברוס האט נאכגעטראכט. „מארק, דער נאר וואס איז שטענדיג נאכגעלאפן נאך נארמאן און געשמייכלט צו יעדן... אויב ער איז טאקע דער פארראטער, האט ער אפילו מיך אפגענארט."

„טאטע, לאז מיך גיין נאך אים!"

„דו בלייבסט דא צו היטן דעם שלאס. גיט ארויס א באפעל איבערן גאנצן לאנד: מען זוכט מארק. און ווער איז דער הויפטמאן פונעם שווארצער־נשמה שבט? ברענגט אים צו מיר."

„מארקוס, מארק'ס פעטער. מארק איז געבליבן א יתום וועז ער איז געווען קליין, און מארקוס האט אים אויפגעהאדעווען."

פונקט דעמאלט איז אנגעקומען א נייע בשורה: נארמאן, וואס איז נאך געווען אין דער תפיסה, איז פלוצלינג געפאלן קראנק. ברוס איז צוגעלאפן. „נארמאן, איך בין דא. עפן די אויגן."

„דאס איז א סם־גראז פון די שונאים," האט ברוס געזאגט, ווען ער האט אים באטראכט. „עס האט נישט קיין קאליר און נישט קיין ריח, און עס ווירקט אין א שעה ארום. דאס איז נישט דזשעראלד'ס סם. דזשעראלד'ס סם האט נאר אפגעשוואכט דעם כח, אבער דאס גייט אויף דאס לעבן."

„ווער האט באזוכט נארמאן אין דער תפיסה?"

„נאר מארק, מיין האר. ער האט געזאגט אז ווייל זיי זענען פריינט, ווייל ער אים ברענגען א לעצטע מאלצייט."

„ווידער מארק! פארוואס זאל ער וועלן הרגענען נארמאן?" האט דזשאן געפרעגט.

„ווייל נארמאן האט געוואוסט צופיל," האט ברוס געזאגט.

נארמאן איז נישט איבערגעבליבן. אליוועך, זיין טאטע, איז געשטאנען ביים בעט מיט א געבראכן הארץ. „נארמאן איז געווען נאריש. ער האט אייך באליידיגט. אבער ער איז נישט געווען

שלעכט. ער האט נאר געוואלט באווייזן אז ער איז עפעס ווערט."

„איך ווייס," האט ברוס געזאגט. „ווען די שונאים האבן אנגעגריפן, איז נארמאן געווען דער ערשטער וואס איז געלאפן זיך שלאגן. ער האט געהאט מוט, נאר ער האט עס געגוצט אויפן אומריכטיגן אופן. אליוער, איך זאג דיר צו, נארמאן'ס טויט וועט נישט זיין אומזיסט."

אין נארמאן'ס צימער, אונטער א לויזן שטיין אין דער וואנט, האט ברוס געפונען א באהאלטענעם בריוו. עס איז געווען א בריוו פון די שונאים צו מארק: „לויט פרינץ דראקולא'ס באפעל, מוזן די ידיעות וועגן די שוץ־פונקטן פונעם וואלף־שלאס אנקומען צו אונז אין דריי טעג. נארמאן ווייסט שוין א טייל פון דיין סוד. באגיי זיך מיט אים. — וולאדימיר."

„וולאדימיר?" האט אליוער זיך דערשראקן. „דער ערשטער פרינץ פון די בלוט־שבטים! מען זאגט אז ער האט זיך נישט באוויזן אין א שלאכט שוין איבער טויזנט יאר!"

„אז ער האט זיך נישט באוויזן טויזנט יאר, מיינט נישט אז ער וועט נישט," האט ברוס געזאגט. „דראקולא איז געווען נאר דער ערשטער. די אמת'ע סכנה וואלט נאך."

„פארוואס האט נארמאן עס נישט געזאגט?" האט אליוער געפרעגט מיט טרערן.

„וויל ער האט מורא געהאט אז מען וועט אים נישט גלייבן. וער וואלט חושד געווען מארק? ער האט געשפילט דעם נאר —

שוואך, אומשולדיג, א מענטש וואס מען פארגעסט. דאס איז געווען זיין בעסטע פארשטעלונג. גיט א באפעל: ארעסטירט מארקוס. אלס מארק'ס פעטער, אפילו אויב ער האט נישט מיטגעהאלפן, איז ער פאראנטוואורטלעך."

„טאטע," האט דזשאן געפרעגט שפעטער, „אויב וולאדימיר איז שטארקער ווי דראקולא, קענסטו אים באזיגן?"

„אויב איך זאל דיר זאגן דעם אמת, ניין. מיט פינף הונדערט יאר צוריק האב איך באזיגט זיין עלטערן ווייל ער האט מיך נישט גענוג געשעצט. וולאדימיר וועט נישט מאכן דעם זעלבן טעות."

„דאן לאז מיך זיך שלאגן נעבן דיר."

„דו ביסט נאך נישט שטארק גענוג. אבער דו קענסט ווערן שטארקער. איך האב דיר געזאגט אז איך וועל דיך נעמען צו א געוויסן פלאץ, געדענקסטו? ווען מיר וועלן זיך אפגעבן מיט מארק, וועלן מיר גיין."

קאפיטל ניין

די פאלע אין מארקוס'עס הויף

דער וועג צום שווארצער־נשמה שבט איז געגאנגען דורך טיפע וועלדער. ברוס, דזשאן און א גרופע קעמפער זענען געריטן צוזאמען.

„מיין האר," האט א קאמאנדיר געזאגט, „פאראויס ליגט די לעצטע פעסטונג פונעם שווארצער־נשמה שבט. מארקוס'עס הויף איז הינטער איר. לויט די געפאנגענע פון דעם שבט, איז מארק צוריקגעקומען מיט דריי טעג צוריק, און זיצט ביי זיין פעטער. אבער אונזערע שפיאנען זאגן אז מען שפירט אומבאקאנטע פרעמדע ארום דעם הויף."

„די שונאים?"

„נישט נאר. עס איז דא נאך עפעס."

ברוס האט געשפירט מיט זיינע חושים. „עס זענען באהאלטן כאטש צוואנציג פאלעס פון די שונאים אינעם וואלד. מארקוס איז מארק'ס מיטהעלפער. דער גאנצער שבט האט זיך איבערגעדרייט צו די שונאים."

„דער גאנצער שבט?"

„נישט דווקא. אבער די פירערשאפט איז פארפוילט ביז אין גרונט." ער האט זיך אויסגעדרייט צו זיין זון. „דזשאן, דאס איז

דיין ערשטע אמת'ע שלאכט. געדענק: שטופ זיך נישט. בלייב נאענט צו מיר."

אינעם הויף, הינטער פארמאכטע טירן, זענען געזעסן מארק און זיין פעטער מארקוס.

אין מארקוס'עס הויף

„פעטער, ווען מיינסטו וועט ברוס דא זיין?"

„ער דארף שוין זיין דא. אבער די צוואנציג פאלעס וועלן אים אויפהאלטן כאטש א פערטל שעה. געגוג צייט פאר אונז צו אנטלויפן."

„אנטלויפן?" האט מארק געשמייכלט. „דו ביסט ווייך געווארן, פעטער. פרינץ וולאדימיר וועט באלד דא זיין. מיט אים, וואס איז שוין ברוס?"

פונקט דעמאלט איז די טיר אויפגעפלויגן. „אנטלויפן? איר גייט נישט ערגעץ," האט ברוס געזאגט, שטייענדיג אין דער טיר. די צוואנציג פאלעס האבן אים אויפגעהאלטן קוים א פאר מינוט.

„דו ביסט געקומען, האר ברוס," האט מארק געזאגט מיט א מאדנעם רואיגן שמייכל. „דו ביסט געקומען נאך מיר. האסטו טאקע געמיינט אז מיין ארבעט איז נאר געווען צו טראגן ידיעות און אוועקגעבן סם צו נארמאן? מיין אמת'ע שליחות איז געווען דיך אהער צו צוציען. אונטער דעם הויף ליגן צען שטארקע אויפרייס־שטיינער. ווען איך לאז זיי אויפרייסן, וועט אלעס דרייסיג מייל ארום..."

„מארק, ביסטו משוגע געווארן?" האט מארקוס געשריגן. „דו האסט געזאגט אז עס וועט אים נאר פארכאפן! דו האסט נישט געזאגט אז מיר וועלן אויך אומקומען!"

די ערד האט אנגעהויבן ציטערן. ברוס האט אויסגעשטרעקט ביידע הענט און געהאלטן דעם גאנצן כח פון אונטן, ווי א מאן וואס האלט א וואנט וואס פאלט. „דזשאן! בשעת איך האלט עס, כאפ מארק!"

„מיך כאפן? קיינמאל נישט!" האט מארק געלאכט און איז פארשוואונדן אין א שאטן.

„די פאלע האט וולאדימיר אליין געמאכט," האט ברוס געזאגט מיט צוזאמענגעביסענע ציין. „ער איז שטארקער ווי דראקולא. איך קען עס נישט האלטן אליין. דזשאן, שטעק דיין רויטע דראקאן־שוואַרד אין דער ערד!"

דזשאן האט אריינגעשטעקט די שוואַרד אין דער ערד מיט זיין גאנצן כח, און א רויטער פלאם איז אראפ אין גרונט. צוזאמען מיט זיין טאטנס גאלדענעם ליכט האט עס צעבראכן די פאלע, און די ערד איז ווידער געווארן שטיל.

„טאטע, ביסטו אין ארדענונג?"

„נאר א קראץ. מיין כח איז נאך נישט צוריק מער ווי זיבעציג פראצענט. צו האלטן וולאדימיר'ס פאלע מיט די הענט איז געווען שווער."

אונטער די שטייַנער האבן זיי געפונען מארקוס, פארשאטן אבער נאך לעבעדיג. „האר ברוס," האט ער געזאגט מיט א שוואכן קול, „איך האב פאראטן די וואלף־שבטים."

„דערצייל מיר אלעס. וואס איז מארק'ס פלאן?"

„ער... ער איז נישט מיין פלימעניק. דער אמת'ער מארק איז אומגעקומען מיט דריי יאר צוריק. דער מארק איז א נאכגעמאכטער, א פארשטעלטער וואס וולאדימיר האט געשאפן מיט זיין שווארצער קונץ. ער זעט אויס פונקט ווי דער אמת'ער מארק, מען קען נישט זען קיין חילוק. ער איז אריין אין שווארצער־נשמה שבט און לאנגזאם זיך ארויפגעארבעט צו דער פירערשאפט."

„א נאכגעמאכטער מענטש?" האט דזשאן זיך דערשראקן. „דאס איז א פארבאטענע קונץ פון די שונאים!"

„יא. דריי יאר האט ער גענוצט מארק'ס נאמען צו איבערגעבן אלע שוץ־פונקטן פון אונזער שבט צו די שונאים. אפילו דזשעראלד האט מארק אריינגעצויגן."

„ווען קומט וולאדימיר?"

„איך ווייס נישט. איך ווייס נאר אז מארק האט זיך צוגעגרייט פאר זיין קומען. ער האט אויפגעשטעלט מער ווי איין פאלע ארום דעם וואלף־שלאס. אונטער דעם שלאס איז דא עפעס... עס איז דא... נאך איין זאך. מארק האט געזאגט אז וולאדימיר וועט נישט קומען אליין..."

און מיט די ווערטער איז מארקוס שטיל געווארן אויף אייביג.

„מארק האט אים פארבונדן מיט א שווארצער קונץ," האט ברוס געזאגט. „אין דעם מאמענט וואס ער וועט ארויסזאגן א וויכטיגן סוד, זאל ער שטארבן. ער האט געזאגט אז עס איז דא עפעס אונטער דעם וואלף־שלאס. מיר גייען צוריק, יעצט."

„טאטע, דיינע וואונדן..."

„מיר איז גארנישט. אויב עס איז טאקע דא א פאלע אונטער דעם שלאס, איז יעדער איינער דארט אין סכנה."

פונקט ווען זיי האבן זיך געלאזט גיין, האבן זיי געהערט א קול פון א קעלער. „ביטע, טוט מיר נישט קיין שלעכטס! איך בין נישט פון די שונאים!"

ארויס איז א יינגל, דאר און פארשמירט. „ווער ביסטו?" האט ברוס געפרעגט.

„איך הייס אלווין. איך בין געווען א דינער ביי מארקוס. זיי האבן מיך פארשלאסן אין קעלער, און דער אויפרייס האט אויפגעעפנט די טיר."

„וואו זענען דיינע עלטערן?"

„זיי זענען אומגעקומען מיט דריי יאר צוריק. מארק האט געזאגט אז זיי זענען פארראטער. מיין טאטע איז געווען דער קאפיטאן פון די שפיאנען פונעם שבט, און מיין מאמע איז געווען די היילערין פונעם שבט. זיי האבן שטענדיג געזאגט אז עפעס איז נישט ריכטיג מיט מארק, אבער קיינער האט זיי נישט געגלייבט."

„נאך א פאר געטרייע לייט וואס מארק האט אומגעבראכט," האט ברוס געזאגט מיט א שווערן הארץ. „ווי פיל אנדערע האבן אנטדעקט זיין סוד דורך די דריי יאר, און באצאלט דערפאר?"

„ווער ביסטו?" האט אלווין געפרעגט.

„ברוס."

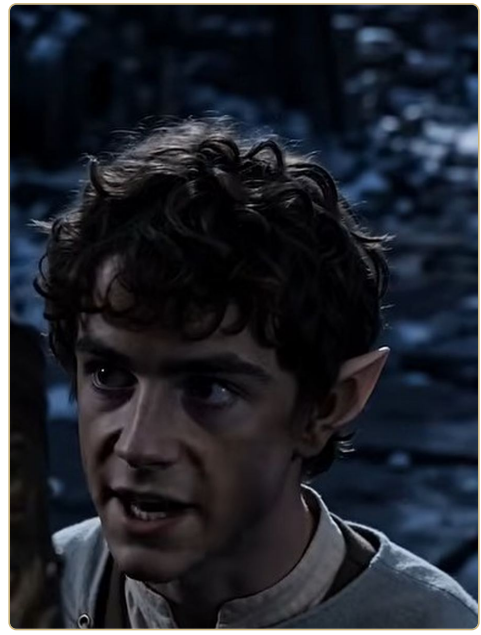
דעם יינגלס אויגן זענען געווארן גרויס. „פאר מיינע עלטערן זענען נפטר געווארן, האבן זיי מיר געזאגט אז איך מוז עפעס זאגן דעם וואלף־קעניג. מארק האט באהאלטן עפעס אין א געהיימען דורכגאנג אונטער דעם וואלף־שלאס. מיין טאטע האט עס

אנטדעקט. ער האט געזאגט אז ווען מען וועט עס אנצינדן, וועט דער גאנצער וואלף־שלאס פאלן אין די ענט פון די שונאים."

קאפיטל צען

די פאלע אונטער דעם שלאס

אלווין האט זיי געפירט צו א פארבארגענעם ארט ביי דער מויער פונעם וואלף־שלאס. „שאא... דא איז עס. מיין טאטע האט אנטדעקט דעם טונעל ווען ער איז נאכגענאנגען מארק, אבער ער..." דאס יינגל האט נישט געקענט ענדיגן.

אלווין ווייזט דעם באהאלטענעם וועג

„אליווער, בלייב דא מיט דיינע לייט און היט דעם אריינגאנג," האט ברוס באפוילן. „דזשאן, טארעס, קומט מיט מיר."

„מיין האר, אייער וואונד..."

„עס איז נישטא קיין צייט."

זיי זענען אראפ טיף אונטער דער ערד. דארט, אין א ריזיגן קעלער, האבן זיך אויסגעשטרעקט אויף דער ערד לאנגע ליניעס און צייכנס, וואס האבן געשיינט מיט א טונקל־רויטן ליכט.

„די ליניעס זענען כאטש צען מאל מער ווי די פאלע אונטער מארקוס'עס הויף," האט ברוס געזאגט. „מען האט דאס געבויט כאטש א יאר. מארק האט פארברענגט דריי יאר צווישן אונז. וויפיל וואלף־לייט האט ער אומגעבראכט צו בויען די זאך?"

„גוט געטון, וואלף־קעניג. דו האסט עס געפונען." פון דער פינצטער איז ארויסגעטרעטן מארק, מיט א קאלטן שמייכל. „די פאלע איז דריי יאר פון מיין לעבנס־ארבעט."

„דזשאן, טארעס, צוריק!" האט ברוס געשריגן.

אבער עס איז שוין געווען צו שפעט. די ליניעס אויף דער ערד האבן זיך אנגעצונדן, און דער גאנצער קעלער איז געווען אינעווייניג.

„מיין כח ווערט אויסגעזויגן!" האט טארעס געשריגן.

„די פאלע זויגט אויס דעם כח פון אונזער שבט!" האט דזשאן געזאגט, אראפגעפאלן אויף די קני.

„דאס איז פרינץ וולאדימיר'ס פארבאטענע קונץ," האט מארק געלאכט. „עס זויגט אויס דעם כח פון יעדן וואלף אינעם קרייז, און מאכט דערפון כח פאר אונזערע קעמפער. יעדער וואלף

וואס מיר שלאגן מאכט אונז שטארקער. אפילו דיך, וואלף־קעניג. ווי לאנג קענסטו אויסהאלטן?"

„ווי לאנג?" האט ברוס געזאגט, און זיך אויפגעשטעלט פאמעלעך. „דיין פאלע איז גאנץ קלוג, מארק. אבער דו האסט עפעס פארגעסן. מיט פינף הונדערט יאר צוריק האט אפילו די גרויסע פאלע פון דעם ערשטן פירער פון די בלוט־שבטים מיך נישט געקענט האלטן. די ביליגע זאך..."

„גענוג געפעדט! קעמפער, אויף אים!"

פון אלע זייטן זענען אריינגעשפרונגען שווארצע קעמפער. „ביסטו משוגע?" האט מארק געלאכט. „יעדער קעמפער וואס דו שלאגסט נאר שטארקט די פאלע!"

„טאטע," האט דזשאן געשריגן, „ווען דאס גייט אזוי ווייטער, וועסטו..."

„די פאלע זויגט אויס דעם כח פונעם וואלף־שבט," האט ברוס געזאגט רואיג. „אזוי ארבעט עס. אבער אויב עס ווייל כח, וועל איך עס געבן מער ווי עס קען שלינגען."

ער האט אויסגעשטרעקט די הענט, און אנשטאט זיך צו ווערן, האט ער אריינגעשיקט אין די ליניעס אזויפיל גאלדענעם כח, אז די ליניעס האבן אנגעהויבן קנאקן. דער רויטער ליכט איז געווארן גאלד, און מיט א שטארקן קנאל איז די גאנצע פאלע צעפלאצט ווי א גלעזל וואס מען האט איבערגעפילט.

„וואס איז געשען?" האט מארק געשריגן. „די פאלע איז צעבראכן!"

„ברוס," האט ער געזאגט, „דו ביסט שטארקער ווי איך האב געמיינט. אבער איך האב געביטן איין פאלע כדי דו זאלסט זיין נאך שוואכער."

„וואס פאר א באפעל האט דיר וולאדימיר געגעבן?"

מארק האט זיך צעלאכט. „באפעלן? נאר איינס. זיין מאיעסטעט האט מיר געזאגט צו פאלן צוזאמען מיט דיר. אלעס וואס איך האב, האב איך פון אים." און מיט די ווערטער איז ער פארשוואונדן ווי רויך, און נישט געבליבן קיין זכר פון אים.

פלוצלינג איז דער קעלער געווארן קאלט. א הויכער מאן אין א שווארצן מאנטל איז ארויסגעטרעטן פון דער פינצטער.

„ברוס. פינף הונדערט יאר זענען אריבער. דו ביסט אלט געווארן."

„וולאדימיר. ענדליך האסטו באשלאסן זיך צו ווייזן."

„איך ווארט אויף דעם טאג שוין פינף הונדערט יאר. אפילו ביי דיין שטארקסטן האסטו קוים באזיגט מיין עלטערן. און יעצט ביסטו נישט אפילו ביי האלב פון דיין כח."

דזשאן האט זיך געשטעלט פאר זיין טאטן מיט דער שוועכרד. „טאטע, איך..."

„דזשאן," האט ברוס געזאגט שטיל, „אויב דו גייסט יעצט, וועסטו מיר נאר שטערן. בלייב הינטער מיר."

דערנאך האט ברוס צוגעמאכט די אויגן, און א ליכט איז ארויס פון אים שטארקער ווי אלעס וואס דזשאן האט אמאל געזען. דער ליכט איז נישט געווען ווארעם ווי פריער, נאר שארף ווי פייער.

„ביסטו משוגע?" האט וולאדימיר געשריגן. „דו פארברענסט דעם אינערליכן כח פון דעם וואלף־קעניג! עס וועט דיך צעשטערן!"

„איך האב געדארפט פאלן מיט פינף הונדערט יאר צוריק," האט ברוס געזאגט. „יעדער איבעריגער טאג וואס איך האב געלעבט איז געווען א מתנה."

„דו פארברענסט נאר דיין כח! איך בין דער פרינץ פון די בלוט־שבטים! ווי אזוי קען איך פארלירן?"

די שלאכט איז געווען קורץ און שטארק. דער גאלדענער ליכט האט אנגעפילט דעם גאנצן קעלער, און ווען ער האט זיך באזעצט, איז וולאדימיר געלעגן אויף דער ערד, באזיגט.

„ברוס," האט ער געזאגט, „ווען דו וועסט מיך אומברענגען, וועט אויפשטיין דער ערשטער פירער פון אונזער שבט. דעמאלט וועט דער גאנצער וואלף־שבט פאלן מיט מיר."

„זאל ער קומען," האט ברוס געזאגט. „כל זמן איך לעב..."

און דער לעצטער שאטן פון וולאדימיר איז פארשוואונדן.

אויבן, ביים אריינגאנג, האבן די קעמפער דערהערט ווי עס איז שטיל געווארן, און זיי האבן אויסגעשריגן מיט פרייד.

„טאטע!" האט דזשאן אויסגערופן, און איז צוגעלאפן צו אים.

„מיר איז גוט," האט ברוס געזאגט, אנגעלענט אויף א זייל. „איך האב נאר אויסגענוצט צו פיל פון מיין אינערליכן כח. איך האב מורא אז איך וועל מער נישט קענען ווערן אזוי שטארק ווי פריער."

„פארוואס האסטו דאס געטון?"

„ווייל אנדערש וואלטן אייך אלע אומגעקומען."

קאפיטל עלף

דער יונגער וואלף־קעניג

אין הויף פונעם וואלף־שלאס האבן זיך פארזאמלט אלע פינף שבטים. ברוס איז ארויף אויף דער בינע, א ביסל אנגעשפארט אויף זיין זון, אבער מיט א שטארקן קול.

„וולאדימיר איז באזיגט. די מלחמה האט זיך געענדיגט מיט א נצחון פאר אונז. אבער מיינע וואונדן זענען שווער. איך מוז זיך אפזונדערן צו זיך ערהוילן, כאטש צען יאר, אפשר א גאנץ יארהונדערט. אין דער צייט דארפן די וואלף־שבטים א נייעם פירער. איך זאג אן אז דזשאן וועט ווערן דער יונגער וואלף־קעניג."

דער יונגער וואלף־קעניג

„מיר שווערן געטריישאפט צום יונגן וואלף־קעניג!" האבן אלע אויסגערופן.

אבער דזשאן איז צוגעגאנגען פאר זיין טאטן און האט זיך געבויגן. „טאטע, אין די לעצטע דריי טעג האב איך געזען די קונצן פון די שונאים, די פאלשקייט פון פארראטער, און דיין אמת'ן כח. איך ווייס אז איך בין נאך ווייט פון פארדינען דעם טראן פון דעם וואלף־קעניג. איך בעט מען זאל מיך שיקן צו דער גרעניץ, צו דינען ווי א פשוטער סאלדאט. אין צען יאר ארום, אויב איך וועל נאך לעבן, און אויב איך וועל עס פארדינט האבן, וועל איך ירשענען דעם טראן."

„ווייסטו וואס עס ווארט אויף דיר ביי דער גרענץ?" האט ברוס געפרעגט. „יעדן טאג שלאכטן, קעלט און סכנה."

„פונקט דערפאר מוז איך גיין."

ברוס האט זיך צעלאכט. „גוט! דאס איז מיין זון. איך וועל דיך נישט אפהאלטן. אבער דו מוזט מיר צוזאגן איין זאך."

„וואס?"

ברוס האט ארויסגענומען דעם ליכטיגן מעדאל, דעם זעלבן מעדאל וואס מען האט אים גערופן פאלש ביי דער סעודה, און אים געלייגט אין דזשאנס האנט. „דער מעדאל איז אמאל געגעבן געווארן צו מיר. יעצט איז ער דיינער. וועז דו וועסט זיך טרעפן מיט שווערייקייטן ביי דער גרענץ, וואס עס זאל נישט זיין, געדענק אז דער גאנצער וואלף־שבט שטייט הינטער דיר."

„איך זאג צו," האט דזשאן געזאגט. „איך וועל נישט פארגעסן."

ברוס האט זיך געווענדט צום עולם. „פון היינט און ווייטער איז דזשאן באפרייט פון זיין שטעלע אלס קאמאנדיר פון דער לבנה־וואך, און ער ווערט געשיקט צו דער פראסט־וואלד גרענץ. אלווין, דו וועסט גיין מיט אים און זיך לערנען צוזאמען מיט אים."

„איך וועל אויך דינען ביי דער גרעניץ“

דאס יתום־יינגל האט זיך שטארק געפרייט. „איך גיי!"

פון דער זייט איז ארויסגעטרעטן אירין. „זאל איך בלייבן אין שלאס, מיט מיין כח פון ניינציג פראצענט, און גארנישט טון? עס וואלט געווען א שאד. איך וועל אויך דינען ביי דער גרעניץ, אין דער פעסטונג פון די וועכטער."

„גוט," האט ברוס געזאגט. „אלע גייט, יעדער צו זיין פלאץ. דער וויגט ביי דער גרעניץ איז שארף. טוט זיך אן וואפן."

„טאטע, דו רעדסט צו מיר ווי צו א קליין קינד," האט דזשאן געשמייכלט.

„דו שקאץ! אזוי רעדט מען צום טאטן?" האט ברוס געלאכט, און דערנאך, מיט א שטילערן קול: „דזשאן, געדענק: דו דארפסט נישט ווערן נאך א מיר. זיי נאר דו אליין."

און ווען דזשאן איז אוועקגעריטן, מיט די רויטע דראקאן־שוועד אויף דער זייט און דעם גאלדענעם מעדאל אויף דער ברוסט, האט ברוס אים נאכגעקוקט לאנג, ביז ער איז פארשוואונדן הינטער די בערג.

„ער איז שוין בעסער ווי איך בין געווען," האט ער געזאגט שטיל.

מיילא, דער אלטער דינער, איז געשטאנען נעבן אים. „מיין האר, וועט דער יונגער האר דזשאן צוריקקומען?"

„אוודאי," האט ברוס געזאגט, און זיין פנים האט געשיינט. „ער איז מיין זון, און דער צוקונפטיגער קעניג."

✦ ✦ ✦

די באהאלטענע מאמע

די רייניקערין וואס איז געווען ליידי טאנדער

א מעשה פון א שטילער מאמע וועמען קיינער האט נישט געשעצט,
ביז מען האט אנגעירט איר טאכטער

נאכדערציילט אויף אידיש

אינהאלט

הקדמה	3
קאפיטל איינס: די שטילע רייניקערין	4
קאפיטל צוויי: אין שטוב פון די וואנסעס	11
קאפיטל דריי: צוויי מיליאן דאלאר	15
קאפיטל פיר: דער אמת קומט ארויס	20
קאפיטל פינף: אויף דער קבלת פנים	25
קאפיטל זעקס: דער צעבראכענער רינג	30
קאפיטל זיבן: טשארלס פרעסקאט	35
קאפיטל אכט: מיס נאקס קומט אן	40
קאפיטל ניין: די פאלשע מיס טאנדער	45
קאפיטל צען: דער אינהאלער	51
קאפיטל עלף: ווילקאמען צוריק, ליידי טאנדער	60
קאפיטל צוועלף: די קאסע פון ליידי טאנדער	66
נאכווארט	73

הקדמה

די מעשה וואס מיר ברענגען דא איז נאכדערציילט אויף אידיש, אין אייגענע ווערטער, לויט דער ענגלישער דראמע „די טאכטער פון דער רייניקערין ווערט געפייניגט, און דאן קומט אן די מאמע וואס פארמאגט טריליאנען", פונעם יוטוב קאנאל AuraoDrama, בערך זיבן און פערציג מינוט לאנג.

עס איז א מעשה פון עלענאר, א פרוי וואס האט אויפגעבויט מיט די אייגענע הענט די ריזיגע פירמע „טאנדער סירקל", און וועמען די וועלט רופט „ליידי טאנדער". נאכדעם וואס שונאים האבן איר מאן געהרג'עט, האט זי אוועקגעלייגט אלעס און זיך באהאלטן ווי א פשוטע רייניקערין, נאר כדי איר איינצינג טאכטער קלעיר זאל אויפוואקסן רואיג און זיכער. אבער ווען זי דערוויסט זיך אז קלעיר'ס חתן און זיין משפחה פייניגן איר טאכטער, קומט די שטילע רייניקערין ארויס פון באהאלטעניש.

מיר האבן דערציילט די גאנצע מעשה לויט דעם סדר, מיט די זעלבע נעמען, אבער מיט אייגענע ווערטער. גראבע רייד זענען אויסגעלאזט אדער אפגעשוואכט, און זאכן וואס פאסן נישט זענען נאר אנגעדייט אין קורצן.

קאפיטל איינס

די שטילע רייניקערין

עס איז געווען א שיינער נאכמיטאג, און עלענאר איז געשטאנען אין איר קליינער דירה און געקוקט אויף איר אייניציגע טאכטער קלעיר, ווי זי לייגט אן איר מאנטל צו גיין צוריק צו איר חתן'ס שטוב.

„איך פריי מיך אזוי אז דו גייסט חתונה האבן, מיין קינד," האט עלענאר געזאגט מיט א ווארעמען שמייכל. „איך קען שוין פעטריק'ס פעטער פאר יארן. ער שווערט אז פעטריק איז א גוטער בחור."

קלעיר האט אראפגעלאזט די אויגן. אין הארצן האט זי געטראכט: „איך קען עס נישט זאגן פאר מאמע. איך טאר נישט."

פלוצלינג האט עלענאר באמערקט א בלויען פלעק אויף קלעיר'ס ארעם. „וואס, וואס איז דאס פאר א פלעק?"

„ס'איז גארנישט, מאמע," האט קלעיר גיך פארדעקט דעם ארעם. „איך האב מיך סתם אפגעברענט אין קיך."

„ס'זעט אויס גאנץ שלעכט, מיין טייערע."

„איך דארף שוין גיין, פעטריק ווארט אויף מיר. מיר דארפן דורכרעדן זאכן פאר דער חתונה.“ קלעיר האט זיך אויסגעדרייט ביי דער טיר. „איך וועל דיך פארבענקען, מאמע. זיי געזונט.“

ווען די טיר האט זיך פארמאכט, האט עלענאר א זיפץ געטון. „נו, דער פויגל פליט ארויס פון נעסט,“ האט זי געמורמלט צו זיך אליין.

קיינער אין דער שטאט האט נישט געווארט ווער עלענאר איז באמת. פאר די שכנים און פאר די מיטארבעטער איז זי געווען סתם א רייניקערין, א פשוטע פרוי מיט א בעזעם און א שמאטע, וואס ריניגט די דילן אין א פיליאלע פון דער ריזיגער פירמע „טאנדער סירקל“. אבער דער אמת איז געווען גאר אנדערש. עלענאר אליין האט אויפגעבויט די גאנצע טאנדער סירקל, א מלוכה פון טריליאנען דאלארן, מיט די אייגענע הענט. אין דער וועלט פון ביזנעס האט מען זי געהרופן „ליידי טאנדער“, און מיליאנען מענטשן האבן געציטערט פאר איר נאמען.

אבער אזא מאכט ברענגט מיט זיך שונאים. און אין איין שרעקליכן טאג האבן די שונאים געהרג'עט איר מאן אין אן אויטא־עקסידענט. פון יענעם טאג אן איז איר וועלט צעבראכן געווארן. זי האט אוועקגעלייגט אלעס, איר נאמען, איר כבוד, איר גאנץ לעבן, און זיך באהאלטן אין א קליין שטעטל ווי א פשוטע ארבעטערין, נאר כדי קלעיר זאל אויפוואקסן זיכער און רואיג, ווייט פון די קריגעריין פון די גרויסע.

„קלעיר, דו ביסט דאס איינציגע וואס איך האב געבליבן,“ פלעגט זי טראכטן יעדע נאכט. „אויב איינער וועט אמאל וואגן דיר וויי צו טון, שוועך איך, ער וועט דערפאר באצאלן.“

דעם זעלבן טאג אין דער פיליאלע, נומער 1689, האט עלענאר געהאלפן א מיטארבעטערין וואס איר זון איז געווען שטארק קראנק.

„איך האב באקומען די הילף־געלט פאר דיר פון דער רעגירונג,“ האט עלענאר איר געזאגט שטיל. „זאלסט נישט זארגן, דיין זון וועט באקומען די אפעראציע.“

„א דאנק, עלענאר!“ האט די פרוי געזאגט מיט טרערן. „דו האסט אונז שוין אזויפיל מאל געהאלפן. איך פארגעס אמאל אז דו ביסט א רייניקערין. דו זעסט אויס ווי, איך ווייס נישט, ווי א מלכה אדער עפעס.“

גראד דעמאלט איז אריינגעקומען דער אויפזעער פון דעם ביורא, א שטרענגער מענטש מיט א קאלטן בליק. „וואס איז דא אזוי לאכעדיג אין מיין ביורא? מאכט אויף די אויגן! מיר וועלן באלד זען די לעגענדארע ליידי טאנדער. זי פירט מיט מיליאנען מענטשן. איר זאלט זיך פירן ווי עס דארף צו זיין! דאס איז א פירמע, נישט קיין קלוב פאר פלוידערן.“

ער האט זיך געווענדט צו דער מיטארבעטערין. „פארוואס גייסטו נישט בעסער אהיים?“

„אבער ס'איז יעצט די מיטאג־פויזע," האט זי געזאגט מיט א ציטערדיגן קול, „און מיין זון איז זייער קראנק, איך האב געמוזט..."

„ווילסטו איך זאל דיר יעצט אראפרעכענען פון דיין געהאלט? וואש אויס די דילן!" און ער האט מיט דער פיס אומגעווארפן דעם עמער מיט וואסער אויף דער ערד. „די דילן זענען געווען ריין ביז דו ביסט אריינגעקומען. דו האסט געמאכט דעם בלאטע, דו זאלסט עס אויפראמען. דו דארפסט פאלגן די כללים פון דער פירמע!"

עלענאר האט זיך אוועקגעשטעלט פאר איר מיטארבעטערין. „דא בין איך דער וואס שטעלט די כללים."

דער אויפזיעער האט זיך צעלאכט. „באמת? דו רעדסט ווי דו שטייסט העכער פון ריילי נאקס!"

„דו וואגסט ארויסצוזאגן דעם נאמען פון דער הויפט־דירעקטארין? איך וועל זען אז מען זאל דיך נאך היינט ארויסווארפן!"

„קיינער קען מיך נישט ארויסווארפן," האט עלענאר רואיג געענטפערט, „אפילו ווען ריילי אליין קומט."

„דו גאווהדיגע חוצפהניצע!" האט ער געשריגן און אויפגעהויבן די האנט אויף איר.

אבער אין דעם מאמענט האט זיך די טיר געעפנט. אריין איז ריילי נאקס, די הויפט־דירעקטארין פון גאנץ טאנדער סירקל,

מיט א גאנצע ריי מענטשן הינטער איר. דער אויפזעער איז געווארן בלאס ווי די וואנט. „מיסעס נאקס! איך האב נישט געוואוסט אז איר קומט. איך האב נאר געלערנט די רייניקערין א...“

ריילי האט אים געגעבן א פאטש איבערן פנים. „דו גרויסער נאר!“

און דאן האט זי זיך געבויגן טיף פאר דער רייניקערין. „איך בעט טויזנט מאל איבער, ליידי טאנדער.“

„ליידי טאנדער?!“ האט דער אויפזעער אויסגעשריגן, און די פיס האבן אים אונטערגעהאקט. „ביטע, ליידי טאנדער, ס'טוט מיר באנג, איך האב נישט געוואוסט!“

„דו האסט געדארפט טראכטן דערפון איידער דו האסט אנגעהויבן צו באליידיגן מענטשן,“ האט עלענאר געזאגט. „גיי ארויס.“

וועג ער איז ארויס, האט ריילי געזאגט מיט כעס: „טשארלס פרעסקאט פירט די פיליאלע. ער האט געלאזט אזעלכע זאכן פאסירן? איך גיי מיט אים רעדן!“

„לאז עס,“ האט עלענאר געזאגט. „ער איז אוועק אויף א געשעפטס־רייזע. און דו ביסט דאך נישט געקומען אזוי ווייט צוליב אזא קלייניקייט?“

„ניין,“ האט ריילי מודה געווען. „די גאנצע פירמע וויל אז איר זאלט צוריקקומען. די וועלט איז נישט רואיג, און אלע קוקן אויף טאנדער סירקל אז זי זאל ווייזן דעם וועג.“

„ניין, איך לאז נישט אז מיין טאכטער זאל אריינפאלן אין א ביזנעס־מלחמה. זי פארדינט א גליקליך, זיכער לעבן. איך קען נישט ריזיקירן.“

„און וואס אויב קלעיר טראכט אנדערש? וואס אויב זי וואלט געווען גליקליכער ווי די יורשת פון טאנדער סירקל?“

„גיי שוין,“ האט עלענאר געזאגט ווייך אבער פעסט.

ריילי האט אראפגעלאזט דעם קאפ. „מיר רעספעקטירן דעם באשלוס פון ליידי טאנדער. איך וועל שיקן חתונה־מתנות צו קלעיר און איר חתן.“

א שומר פון טאנדער סירקל מיט א מתנה

קאפיטל צוויי

אין שטוב פון די וואנסעס

ווען קלעיר איז צוריקגעקומען אין דעם הויז פון איר חתן פעטריק וואנס, האט זי פרובירט צו שמייכלען. „פעטריק, איך בין צוריק.“

„וואו ביסטו געווען אזוי לאנג, דו נישט־נוצלעכע?“ האט פעטריק געשריגן פון דער קאנאפע. „גזעסן ביי דיין מאמע די רייניקערין, האַ?“

„ניין, רעד נישט אזוי וועגן מיין מאמע.“

„און וואס קענסטו מיר טון? דיין מאמע איז סתם א רייניקערין. אגב, מיין פעטער פירט א פיליאלע פון טאנדער סירקל, און דווקא ער האט מיר געהייסן נעמען די טאכטער פון א רייניקערין. ס'איז לעכערליך.“

„אבער דו האסט געזאגט אז איך געפעל דיר...“

„איך האב נאר געשפילט פאר מיין פעטער. יעצט הער אויף מיטן גערעדעריי און גיי מאכן וועטשערע!“

אזוי איז געווען יעדן טאג. אין דעם הויז פון די וואנסעס האט קלעיר נישט געלעבט ווי א כלה, נאר ווי א דינסט, און ערגער. פעטריק און זיין מאמע, מארגען וואנס, האבן זי באליידיגט, געשריגן אויף איר און זי געשלאגן ווען עס איז זיי איינגעפאלן.

איינמאל האט מארגען אנגעשריגן אויף איר אין קיך: „קום אהער און ראם דאס אויף! גלייך!“

„ס'טוט מיר באנג, מיסעס וואנס...“ האט קלעיר געמורמלט.

א גלאז־פלאש איז אראפגעפאלן און זיך צעבראכן אויף דער ערד. מארגען האט זי געשטופט, און קלעיר האט שוין נישט געקענט מער שווייגן. „איר קענט זאגן וואס איר ווילט וועגן מיר, אבער לאזט מיין מאמע און מיין טאטע אין רו!“

„דו וואגסט ענטפערן און שטופן מיין מאמע?“ האט פעטריק געשריגן און זיך געלאזט צו איר. אבער אינמיטן איז ער אויסגעגליטשט און געפאלן אויף די שטיקלעך גלאז.

„אוי, מיין זון! דו בלוטיגסט!“ האט מארגען אויסגעשריגן. זי האט זיך אויסגעדרייט צו קלעיר מיט פייער אין די אויגן. „דאס איז דיין שולד!“

„איך האב גארנישט געטון! ער איז געפאלן אליין!“

„צוליב דיר! דו האסט צעבראכן די פלאש, געלאזט גלאז אומעטום, און יעצט איז מיין זון פארוואונדעט. איך רוף דיין מאמע. דו וועסט דערפאר באצאלן!“

„ניין, ניין, ביטע נישט...“

דערנאך האט פעטריק באמערקט דאס זילבערנע האלז־בענדל וואס קלעיר האט געטראגן, א מתנה פון איר מאמע. ער האט עס ארויסגעריסן פון איר האלדז.

„גיב עס צוריק! דאס איז מיין מאמע'ס!“

„א שיין שטיקל צירונג,“ האט פעטריק געשפעט. „,ווי אזוי האט א רייניקערין געקראגן אזא זאך? זיכער האט זי עס געקראגן פון מיין פעטער טשארלס פאר זאכן וואס מען טאר נישט ארויסרעדן.“ מארגען האט צוגעגעבן נאך ערגערע מיאוסע ווערטער.

„דאס איז נישט אמת! הערט אויף צו רעדן אזוי וועגן מיין מאמע! גיט מיר צוריק דעם בענדל!“

„דו וואגסט שרייען אויף מיר?“ פעטריק האט עס אוועקגעווארפן. „יעצט האסטו פארלוירן דעם בענדל, און באלד וועסטו כאפן קלעפ ווי נאך קיינמאל נישט.“

„נישט אין פנים,“ האט מארגען אים אנגעזאגט קאלט. „זי וועט אונז נוצלעך זיין ביי דער קבלת פנים וואס מיין ברודער מאכט היינט פאר ריילי נאקס, די הויפט־דירעקטארין פון טאנדער סירקל.“

„יא,“ האט פעטריק זיך צעלאכט. „דער פינאנץ־שעף, מיסטער קראפט, האט צוגעזאגט ער וועט מיר העלפן פארנעמען דעם פעטער'ס פלאץ ווי דער פאר־וואלטער פון דער פיליאלע, אויב איך וועל אים איבערגעבן קלעיר ווי א מתנה.“

קלעיר האט געציטערט. זי האט פארשטאנען אז מען וויל זי פארקויפן ווי א שטיק סחורה. „,איר זענט רוצחים! אויב מיין מאמע וועט זיך דערוויסן, וועט זי אייך נישט לאזן אזוי!“

„פאס אויף דיין מויל,“ האט פעטריק געזאגט. „,דאס פנים וועל איך נישט אנרירן, אבער דער רעשט פון דיר...“ און ער האט זי

געשלאגן ווידער און ווידער, ביז זי איז געלעגן אויף דער ערד און געוויינט שטיל, כדי די שכנים זאלן נישט הערן.

דעם גאנצן יאר האט קלעיר געשוויגן. זי האט געמיינט אז איר מאמע איז א פשוטע רייניקערין, און זי האט מורא געהאט אז אויב זי וועט עפעס דערציילן, וועלן די וואנסעס טון שלעכטס צו איר מאמע. דעריבער האט זי פארדעקט יעדן פלעק און געזאגט אז אלעס איז גוט.

קאפיטל דריי

צוויי מיליאן דאלאר

אין דער פירמע האט ריילי נאקס אנגערופן עלענאר. „ליידי טאנדער, איך האב געהערט אז איר זענט געווען ביי די וואנסעס. איז אלעס אין ארדענונג?“

„דער יונגערמאן קאמפט זיך מיט געלט,“ האט עלענאר געזאגט. „איך וויל דו זאלסט איבערשיקן צוויי מיליאן דאלאר פון מיין חשבון צו פעטריק. אבער זע אז ער זאל מיינען אז דאס געלט קומט פון דיר, נישט פון מיר.“

„יא, ליידי טאנדער.“

עלענאר האט נישט געוואוסט אז ווען זי איז געקומען צו די וואנסעס, האבן זיי געשפילט פאר איר א טעאטער. זיי האבן זיך געמאכט פריינטלעך און געזאגט אז זיי האבן מוחל געווען קלעיר וואס זי האט „צופעליג“ פארוואונדעט פעטריק. און קלעיר, צוליב מורא, האט געשמייכלט און געשוויגן.

אבער א שעה שפעטער איז אריינגעקומען א מענטש אין ריילי'ס ביורא. „מיס נאקס, אונזערע קאמפיוטערס האבן באמערקט אן איבערשיקונג פון צוויי מיליאן דאלאר פון ליידי טאנדער צו א געוויסן פעטריק וואנס.“

„וואס?!“ ריילי איז אויפגעשפרונגען. „דאס איז משוגע! ליידי טאנדער שיקט געלט צו די מענטשן וואס פייניגן איר טאכטער! מיר מוזן איר זאגן דעם אמת.“

ריילי האט שוין עטליכע טעג געוואוסט וואס עס קומט פאר אין דעם הויז פון די וואנסעס. אירע מענטשן האבן געזאמלט בילדער און ידיעות, נאר זי האט נאך נישט געוואוסט ווי אזוי צו דערציילן עלענאר.

אינדערצווישן, אין דעם וואנס'עס הויז, האט פעטריק באקומען די נייעס פון דעם געלט. „זע נאר,“ האט ער געשפעט צו קלעיר, „דיין מאמע די רייניקערין האט ווידער עפעס געטון פאר געלט.“

„ניין, דאס איז פאלש. איין טאג וועסטו דערפאר געבן א דין וחשבון.“

„נאך אלץ נישט געלערנט דיין לעקציע?“ און ער האט זי ווידער געשלאגן.

דאן האט ריילי ווידער אנגערופן עלענאר. „ליידי טאנדער, די קבלת פנים היינט ביינאכט, ווילט איר קומען?“

„ניין, איך בין שוין אויף פענסיע. איך וויל נישט אז איינער זאל וויסן ווער איך בין, בפרט נישט קלעיר. זי איז גליקליך מיט פעטריק, זי לעבט א נארמאל לעבן.“

עלענאר איז געגאנגען צו טשארלס פרעסקאט, דער פארוואלטער פון דער פיליאלע, וועלכער איז צוריקגעקומען פון זיין רייזע. „א דאנק דיר וואס דו האסט צוזאמענגעשטעלט דעם שידוך,“ האט

זי אים געזאגט. „איך פריי מיך באמת אז קלעיר האט זיך באקענט מיט פעטריק.“

„ס'איז מיר א כבוד, ליידי טאנדער,“ האט טשארלס זיך געבויגן. „אויב איר וועט מיר אנטשולדיגן, דארף איך גיין צוגרייטן די קבלת פנים.“

אבער אין דער זעלבער צייט, אין א צימער אין א הויכן האטעל, איז קלעיר געלעגן אויף א בעט, בלאס און כן כח. מארגען האט געקוקט אויף איר מיט א קאלטן בליק. „זי לעבט נאך, יא? וואס האסטו איר אריינגעשפריצט?“

„סתם עפעס א מיטל וואס זאל זי מאכן שוואך און רואיג,“ האט פעטריק געענטפערט, „כדי זי זאל נישט מאכן קיין טראבל ווען זי טרעפט מיסטער קראפט.“

באלד איז אריינגעקומען דער פינאנץ־שעף פון טאנדער סירקל, מיסטער קראפט, אן עלטערער מאן מיט א גרויסן בויך און קלוגע, שלעכטע אויגן. „און דא איז קלעיר,“ האט פעטריק געזאגט ווי א סוחר וואס פארקויפט א פערד.

מיסטער קראפט, דער פינאנץ־שעף

„אזוי,“ האט קראפט אנגעקוקט קלעיר. „דאס ערשטע מאל וואס איך זע א מענטש וואס פארקויפט די אייגענע כלה. דו ביסט אן אכזר, פעטריק. אבער דאס מזל גייט מיט די קעקע.“ דאן האט ער געפרעגט מיט א פארדעכטיגן טאן: „זי האט נישט קיין שטארקע פארבינדונגען, יא?“

„מאך נישט קיין חוזק,“ האט פעטריק געלאכט. „איר מאמע איז א רייניקערין, און איר טאטע איז שוין טויט. מען זאגט אז ער איז געווען א ארעמער מענטש אין אפריקע און אן אויטא האט אים איבערגעפארן.“

„נעבעך,“ האט קראפט געזאגט מיט א שלעכטן שמייכל. „נו, און וועגן דעם פארוואלטער־פאסטן?“

„איר האט מיין ווארט.“

קאפיטל פיר

דער אמת קומט ארויס

אין דעם גרויסן זאל פון דעם האטעל, וואו מען האט צוגעגרייט די קבלת פנים, איז טשארלס פרעסקאט ארומגעגאנגען צופרידן, געגעבן באפעלן צו די קעלנער. פלוצלינג איז אריינגעקומען ריילי נאקס מיט שנעלע טריט, און אן א ווארט האט זי אים געגעבן א פאטש.

„מיסעס נאקס! פארוואס האט איר מיך געשלאגן?“ האט טשארלס געשטאמלט.

„ריילי, וואס איז מיט דיר?“ האט עלענאר געפרעגט, וועלכע איז געשטאנען דערנעבן.

„איך וואלט אים געקענט צערייסן פאר דעם וואס ער האט געלאזט פאסירן מיט קלעיר!“

„וואס מיינסטו?“

ריילי האט אנגעקוקט עלענאר גלייך אין די אויגן. „איר מיינט באמת אז קלעיר איז גליקליך מיט פעטריק? איר האט נישט קיין אנונג ווי די וואנסעס זענען באמת. קלעיר ליידט ווי אין גיהנום.“

„וואס?!“

„קוקט אהער.“ ריילי האט ארויסגענומען איר טעלעפאן און געוויזן בילדער וואס אירע מענטשן האבן געזאמלט. „פאר די

וואנסעס מיינט 'א פשוטע משפחה' אז מען איז גארנישט ווערט. זיי האבן זי באהאנדלט ווי א דינסט. ערגער, ווי א בהמה. זיי האבן זי געפייניגט ווען זיי האבן נאר געוואלט."

„דאס קען נישט זיין," האט עלענאר געזאגט מיט א שוואכן קול. „איך בין אליין געווען ביי די וואנסעס. קלעיר האט אויסגעזען גליקליך. זיי האבן איר אפילו מוחל געווען נאכדעם וואס זי האט צופעליג פארוואונדעט פעטריק."

„דאס איז געווען א ליגן. וואכט אויף, ליידי טאנדער! קלעיר מיינט אז איר זענט סתם א רייניקערין. זי האט אייך באשיצט. זי האט נישט געוואלט אז מען זאל אייך שאטן. האט איר קיינמאל נישט באמערקט עפעס מאדנע?"

און פלוצלינג האט עלענאר זיך דערמאנט אין דעם בלויען פלעק אויף קלעיר'ס ארעם, און ווי קלעיר האט אים גיך פארדעקט. „גיב מיר דעם טעלעפאן." זי האט געקוקט אויף די בילדער, איינס נאכן אנדערן, און איר פנים איז געווארן הארט ווי שטיין. „די רשעים..."

זי האט זיך אויסגעדרייט צו טשארלס. „טשארלס פרעסקאט, דו האסט צוזאמענגעשטעלט מיין טאכטער מיט פעטריק. וואס זענען געווען דיינע כוונות?"

„איך... איך שווער אז איך האב נישט געוואוסט, ליידי טאנדער!"

„שקר! מארגען וואנס איז דיין שוועסטער. פעטריק איז דיין פלימעניק. ווי אזוי האסטו נישט געקענט וויסן?"

„ביטע, איך זאג דעם אמת! זיי מוזן האבן געשפילט טעאטער די גאנצע צייט, אויך פאר מיר.“

„שפאר דיר די ווערטער. וואס עס זאל נאר פאסירן מיט קלעיר, וועסטו האבן דיין גאנץ לעבן צו באצאלן דערפאר.“

„ליידי טאנדער,“ האט ריילי געזאגט, „מיר קענען זיך נישט פארשטעלן וואס קלעיר גייט נאך יעצט אדורך. מיר מוזן זי באלד געפינען.“

עלענאר האט זיך צוגעהערט צו א באריכט וואס איינער פון ריילי'ס מענטשן האט געבראכט: פעטריק האט געגעבן שוחד צו מיסטער קראפט, דעם פינאנץ־שעף, כדי צו באקומען דעם פארוואלטער־פאסטן. „איך גיי אוועק פון דער פירמע אויף א מינוט,“ האט זי געזאגט מיט א קאלטן קול, „און די מייז הייבן אן ארויסצוקריכן פון די לעכער. און די וואנסעס האבן אפילו געוואגט אנצורירן מיין טאכטער.“ זי האט אנגעקוקט טשארלס. „דו העלפסט זיי, יא?“

„איך שווער אז איך האב נישט געהאט קיין אנונג, ליידי טאנדער! די וואנסעס זענען מסתמא שוין ביי דער קבלת פנים. איך ווייס אז מיין נישט־ווישן האט אייך און מיס טאנדער וויי געטון. ביטע, לאזט מיך העלפן זיי אראפצוברענגען.“

„ווארט. דאס ערשטע איז אויסצורייניגן דאס הויז. טוט נישט קיין איילנדיגע זאכן. פרירט איין דעם גאנצן פארמעגן פון קראפט. ריילי, געפין יעדן איינעם וואס איז פארבונדן מיט קראפט'ס נעץ. רופט צוזאמען מיינע שומרים.“

איינער פון ליידי טאנדער'ס שומרים

„יא, ליידי טאנדער.“

„און קלעיר,“ האט עלענאר געזאגט, „וועל איך אליין צוריקברענגען.“

ריילי האט ארויסגענומען א קליינע שאכטל. „איך האב מיטגעברענגט דעם טאנדער־רינג. דער וואס איר האט אוועקגעלייגט אין דער פירמע אויפן ערשטן טאג. דער סימן פון טאנדער סירקל. קיינער קען אים נישט פירן חוץ איר, ליידי טאנדער. נעמט אים מיט, אויב איינער וועט אייך שטערן אויפן וועג.“

עלענאר האט ארויפגעטון דעם רינג אויפן פינגער. „יעצט גרייט צו מיין עראפלאן.“

אין דעם האטעל־צימער האט קלעיר זיך מיט די לעצטע כוחות אויפגעזעצט אויפן בעט. „ניין, ביטע, לאזט מיך גיין! איך וועל אייך באצאלן וויפיל איר ווילט!“

מיסטער קראפט האט זיך געשמייכלט. „מיין קינד, דאס וואס איך וויל באמת, קען מיר נאר ליידי טאנדער געבן, נישט דו. די מאכט, דער כבוד, די פירמע. אבער ביז דאן וועסטו בלייבן דא ביי מיר, פארשלאסן.“

קלעיר האט פארמאכט די אויגן. אין הארצן האט זי געבעטן: „מאמע, ביטע קום.“

און ווייט פון דארט, אין דעם עראפלאן, האט עלענאר געקוקט דורכן פענצטער אויף די ליכט פון דער שטאט. „קלעיר, מאמע קומט.“

קאפיטל פינף

אויף דער קבלת פנים

דער זאל איז געווען פול מיט רייכע מענטשן אין טייערע קליידער. די ליכט פון די קריסטאלענע לייכטערס האבן געבלישטשעט, און אלע האבן געווארט אויף דער גרויסער געסט, מיס ריילי נאקס, די הויפט־דירעקטארין פון טאנדער סירקל. מארגען וואנס איז ארומגעגאנגען שטאלץ ווי א פאווע.

„נאך היינט ביינאכט," האט זי געזאגט צו זיך, „איז מיין משפחה באזארגט אויף אלע יארן."

„מארגען וואנס! וואו איז מיין טאכטער?"

מארגען האט זיך אויסגעדרייט און דערזען עלענאר שטיין ביי דער טיר, אין איר פשוטן קלייד. זי האט זיך צעלאכט. „לאמיך טרעפן. טשארלס האט דיר באזארגט אן איינלאדונג, צוליב אייער 'ספעציעלע שייכות'. נו, קוק זיך ארום. זע ווי אזוי רייכע מענטשן לעבן."

„גענוג מיט דיין טעאטער. איך נעם צוריק מיין טאכטער און די צוויי מיליאן דאלאר. דו פארדינסט נישט קיין סענט. איך וואלט בעסער אוועקגעווארפן דאס געלט פאר א הונט ווי דיר געבן איין סענט."

„זי ווייסט פון דעם געלט?" האט מארגען געטראכט.

„איך ווייס אלעס. איך ווייס פון דעם געלט. איך ווייס וואס איר האט געטון מיט מיין טאכטער.“

מארגען האט זיך צעלאכט הויך. „ענדליך, נאך א גאנץ יאר! אבער נו, וואס דען? דו ביסט א גארנישט, א רייניקערין. וואס קענסטו טון?“

„דו ווילסט נישט וויסן. ווייל אויב דו וועסט זיך דערוויסן, וועט דאס זיין דער לעצטער טאג פון דיין עלנט לעבן.“

„אוי, איך ציטער שוין פון שרעק!“ האט מארגען געשפעט. „וער נישט שטאלץ נאר ווייל טשארלס האלט פון דיר. מיין שוועגערין איז צוריקגעקומען פון אויסלאנד. ווילסטו וועטן וואס זי וועט טון וען זי וועט זיך דערוויסן וועגן דיר? אט קומט זי. איין ווארט פון מיר, און דו ביסט פארלוירן.“

„מיר וועלן זען וער עס איז פארלוירן.“

אן עלענאנטע פרוי איז צוגעקומען. דאס איז געווען ביאטריקס, טשארלס פרעסקאט'ס פרוי. „וואס גייט דא פאר?“

„ביאטריקס,“ האט מארגען געזאגט מיט א שלאנג'ס שמייכל, „די רייניקערין האט א שייכות מיט דיין מאן, הינטער דיין רוקן.“

„נאכאמאל,“ האט עלענאר געזאגט רואיג, „עס איז גארנישט צווישן אונז. טשארלס איז אפשר א גרויסער מענטש פאר דיר. פאר מיר איז ער גארנישט.“

„דאס איז שוין א וויץ!“ האט מארגען געלאכט. „מיין ברודער פירט א פיליאלע פון טאנדער סירקל. ער איז א קעניג אין דער שטאט. און דו? דו שטופסט א בעזעם.“

ביאטריקס האט אנגעקוקט עלענאר פון אויבן ביז אראפ. „הער, איך פארשטיי. וועז א פרוי איז ווייט אוועק, זוכט דער מאן עפעס. אבער היינט איז א קבלת פנים פאר מיס נאקס, און דו וועסט עס נישט קאליע מאכן. דו ווילסט געלט, יא? נא, נעם.“ זי האט ארויסגעווארפן א בינטל געלט אויף דער ערד. „און גיי צוריק רייניגן די בית הכסא'ס.“

„דו רעדסט צופיל,“ האט עלענאר געזאגט.

„נאך אלץ נישט אוועק? דאן וועלן מיר עס טון אויפן שווערן וועג.“ ביאטריקס האט זיך געלאזט צו איר.

„איך האב נישט קיין צייט פאר אייער נארישקייטן. איך האב וויכטיגע זאכן צו טון. גייט אוועק פון וועג.“ עלענאר האט זי אוועקגעשטופט מיט איין באווענונג, און ביאטריקס איז געבליבן שטיין מיט אן אפענעם מויל.

עלענאר איז צוגענאנגען צו מארגען. „וואו איז קלעיר?“

„ווי אזוי זאל איך וויסן? מסתמא לויפט זי ערגעץ ארום, פונקט אזוי ווי דו.“

„זאג דאס נאכאמאל, און דו וועסט עס באדויערן.“

„אוי, איך וואלט געוואלט זען ווי אזוי דו וועסט מיך מאכן באדויערן.“

עלענאר האט זי געכאפט ביים ארעם, אזוי שטארק אז מארגען האט אויסגעשריגן פון ווייטאג. „וואו איז מיין טאכטער? זאג, אדער דו וועסט עס באדויערן ביזן סוף פון דיין לעבן!“

„לאז מיך גיין! איך וועל דיר באצאלן אויב דו לאזט מיך גיין!“ און דאן, ווען זי האט זיך אויסגעדרייט, האט זי ווידער צעלאכט מיט חוצפה. „באצאלן דיר? דו ביסט דאך נאר די מאמע פון א נישט־נוצלעכער רייניקערין'ס טאכטער. רעד נישט פון באצאלן, סיידן דיין מאמע איז ליידי טאנדער.“

„דו חוצפהניצע,“ האט עלענאר געזאגט. „דו האסט נישט קיין רעכט. אפילו טשארלס פרעסקאט אליין וואלט געקניעט פאר מיר.“

ביאטריקס האט זיך אויסגעדרייט צו די געסט. „איך קען עס באשטעטיגן! זי האט א שייכות מיט מיין מאן, דער פארוואלטער פון דער פיליאלע פון טאנדער סירקל. ביטע, ווארפט זי ארויס!“

„פוי, נאך ערגער!“ האבן די געסט געמורמלט.

„דארפסט זיין א נאר צו גלייבן אזעלכע זאכן,“ האט עלענאר געזאגט.

„ווי אזוי איז א רייניקערין בכלל אריינגעקומען אין אזא טייערע קבלת פנים? שומרים! שומרים!“ האט מארגען געשריגן. „האט איר בכלל געקוקט אויף איר איינלאדונג? זי האט נישט געהאט קיין איינס! איר האט אריינגעלאזט א גארנישט, און יעצט

שלאגט זי מיסעס וואנס און מיסעס פרעסקאט און באליידיגט אונז! וואס וואלט איר? ארעסטירט זי!“

דער הויפט־שומר איז צוגעלאפן, בלאס. „אבער זי האט אונז געוויזן דעם טאנדער־רינג. דערפאר האבן מיר זי אריינגעלאזט.“

א שטילקייט איז געפאלן אין זאל. „דער טאנדער־רינג? דער וואס נאר ליידי טאנדער פארמאגט? אוממעגליך!“

„מאכט אויף די אויגן,“ האט עלענאר געזאגט און אויפגעהויבן די האנט מיטן רינג. „איך בין ליידי טאנדער.“

קאפיטל זעקס

דער צעבראכענער רינג

א געמורמל איז דורכגעלאפן צווישן די געסט. איינער פון זיי, א מאן וואס האט געארבעט אין דער פירמע, האט זיך צוגעבויגן צום רינג. „דאס זעט אויס פונקט ווי ער. איך האב אמאל געזען דעם טאנדער־רינג.“

„דאס מוז זיין פאלש,“ האט מארגען געשריגן. „טראכט נאר! וואלט ליידי טאנדער געוואשן דילן?“

„זי איז געוועכט,“ האבן עטליכע געזאגט. „א גוטער פונקט.“

„דער טאנדער־רינג ליגט אפגעהיטן אין דער הויפט־אפיס,“ האט ביאטריקס צוגעגעבן, „און די נידריגע רייניקערין איז קיינמאל נישט געווען אין לאס אנדזשעלעס. היינטיגע צייטן מאכט מען פאלשע זאכן גאר גוט.“

„יעצט אז איר זאגט,“ האט איינער געזאגט, „זעט דער רינג אויס אביסל ווי גלאז.“

דער מאן וואס האט געזאגט אז ער האט אים אמאל געזען, האט זיך געקראצט אין קאפ. „איך האב אים נאר איינמאל געזען פון ווייטן. אפשר האב איך מיך טועה געווען. אין אמת'ן זעט ער בכלל נישט אויס ווי דער אמת'ער. זי האט מיך כמעט אפגענארט. ווי א בושה.“

„לאמיר צעברעכן דעם פאלשן רינג,“ האט מארגען געזאגט, „אנדערש וועט זי מיט אים אפנארן נאך מענטשן.“ און איידער איינער האט זיך געקענט ריקן, האט זי ארויסגעכאפט דעם רינג פון עלענאר׳ס האנט, אים געווארפן אויף דער ערד און געטרעטן אויף אים מיט איר שוך ביז ער איז צעבראכן געווארן אויף שטיקלעך.

„דו וואגסט צעברעכן דעם טאנדער־רינג?“ האט עלענאר געזאגט מיט א קול וואס האט געציטערט פון כעס. „דאס איז א באליידיגונג פאר גאנץ טאנדער סירקל. איר אלע וועט דערפאר באצאלן!“

„נאר אויב ער וואלט געווען אמת׳דיג,“ האט מארגען געלאכט. „צום באדויערן איז ער פאלש. נאר א רייניקערין וואלט זיך געציטערט איבער אזא שמאטע.“ די גאנצע קאמפאני האט מיטגעלאכט.

„אזא חוצפה!“ האט ביאטריקס געזאגט. „א פאלשן טאנדער־רינג מאכן איז א שווערע עבירה פארן געזעץ. דיין ליגן איז דורכגעפאלן.“

עלענאר האט נישט געענטפערט. זי איז רואיג צוגענאנגען צום שפיץ פון זאל, וואו עס איז געשטאנען א גרויסער, שיינער שטול, צוגעגרייט פאר דער גרויסער געסט, און האט זיך אוועקגעזעצט.

„ווי אזוי וואגסטו זיצן אויף דעם שטול? נאר מיס נאקס זיצט דארט!“ האט מארגען געשריגן. „ערשט פרעגלסטו מיט א פאלשן רינג, און יעצט באליידיגסטו זי! דו ביסט פארטיג!“

„לעצטע ווארענונג, רייניקערין,“ האט ביאטריקס געזאגט. „ווען מיס נאקס וועט אנקומען, וועט זי דיך פארניכטן. גיי אראפ פון דעם שטול!“

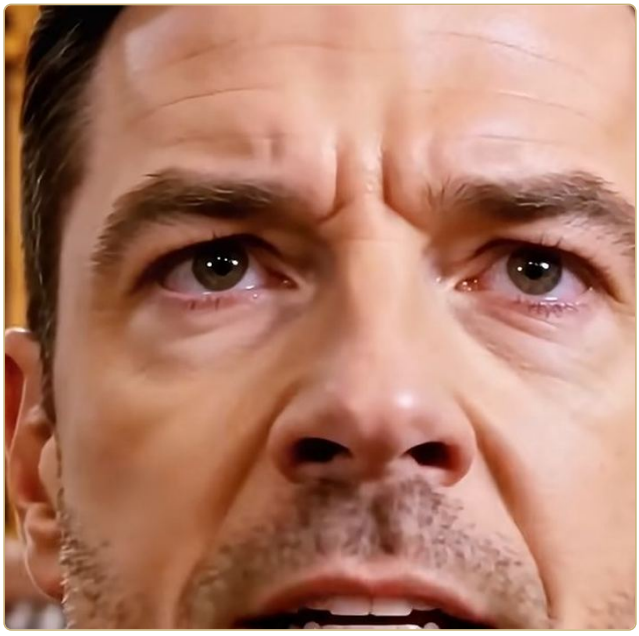
„איך וועל ווארטן אויף איר,“ האט עלענאר געענטפערט. „לאמיר זען וואס זי וועט טון.“

„אזא קעקע, קליינקעפיגע פויערטע!“

א פאר געסט האבן אנגעהויבן זיך צו זארגן. „אויב מיס נאקס וועט זיך דערוויסן אז מען האט קאלייע געמאכט איר קבלת פנים און מען זיצט אויף איר שטול, וועט עס אונז אלע שאטן!“

„דו ווילסט אומקומען? טו עס אליין! אבער שלעפ אונז נישט מיט. מיס נאקס וועט דא זיין יעדע מינוט. גיי אראפ פון דארט, גלייך!“

„אראפ! אראפ!“ האבן אלע געשריגן.

„אראפ פון שטול!“ שרייען די געסט

עלענאר האט זיך נישט געירט. „קיינער רירט מיך נישט אן. איר וועט באדויערן וואס איר האט בכלל הענט.“

מארגען האט געמאכט א צייכן צו די שומרים. „שנעלער!“

אבער דער הויפט־שומר האט זיך אפגעשטעלט. „מיסעס וואנס, אויב איר וועט עפעס פאסירן צוליב אייך, וועט איר נישט דערלעבן דעם מארגן.“

„דאס זאגסטו ווייל דו ציטערסט,“ האט מארגען געשפעט, און זיך געוועגדט צו עלענאר. „צו שפעט. דיין פלאן איז דורכגעפאלן. גיי אין תפיסה, און דיין טאכטער? מיר וועלן איר מאכן דאס לעבן נאך ערגער ווי דיינס.“

„דו שפילסט זיך מיטן טויט!“ האט עלענאר אויסגעשריגן, און דער גאנצער זאל איז געבליבן שטיל.

„גענוג! שומרים, כאפט זי!“ האט ביאטריקס באפוילן.

קאפיטל זיבן

טשארלס פרעסקאט

די שומרים האבן זיך געזומען צו עלענאר, אבער אין דעם מאמענט איז אריינגעקומען טשארלס פרעסקאט אין זאל, אנגעטאן אין א שווארצן אנצוג. „מע איך פרעגן וואס גייט דא פאר?“

ביאטריקס האט זיך אויסגעדרייט צו אים מיט א שפיציגן בליק. „טשארלס, מיר ווייסן אלע פון דיין שייכות מיט דעם נידריגן מענטש. אבער זי האט באליידיגט טאנדער סירקל. מיר שיקן זי אין תפיסה. שטיי נישט אין וועג.“

„ווי אזוי וואגסטו רעדן אזוי וועגן אירן?“ האט טשארלס געשריגן.

„דו נידערטרעכטיגער! דו באשיצט זי פאר מיינע אויגן?“

„דו נארישע פרוי. איך האב דיך געווארנט.“

„אה, ס'טוט דיר ווי ווען מען באליידיגט זי?“

מארגען איז צוגעשפרונגען. „ברודער, דו גייסט צו ווייט!“

„דו ביסט די וואס איז געגאנגען צו ווייט!“ האט טשארלס זיך אויסגעדרייט צו זיין שוועסטער. „דו און דיין זון האבן מיך באלוגן. אויב נישט אייך, וואלט מיס קלעיר קיינמאל נישט געליטן!“

„טשארלס, איך ווייס אז דו באשיצט זי ווייל זי איז דיין פריינדין, אבער דאס איז נישט קיין פריוואטע זאך. דאס איז א זאך פון מיס נאקס און טאנדער סירקל.“

„רעד נישט אזא ווארט!“ טשארלס האט זיך געבויגן פאר עלענאר. „איך האב קיינמאל נישט געמיינט צו ברענגען אזא אומפארשטענדעניש. ביטע, זייט מוחל, ליידי טאנדער.“

די געסט האבן אנגעהויבן צו שעפטשען. „זיי האבן אונז באלוגן! ווי אזוי קען די אמת'ע ליידי טאנדער האבן א שייכות מיט א פארוואלטער פון א פיליאלע? טשארלס איז דאך א גרויסער מענטש, ער וואלט געוואוסט אויב זי איז באמת ליידי טאנדער...“

„לאזט אייך נישט אפנארן!“ האט ביאטריקס געשריגן. „גענוג מיט דעם טעאטער, טשארלס. דו רעדסט אזוי כדי ארויסצוראטעווען די רייניקערין.“

„יא, א נייע נידעריקייט, ברודער,“ האט מארגען צוגעגעבן. „דו גראבסט דיר אליין דעם קבר.“

דער הויפט־שומר האט אויסגעזען צעמישט. „דאס קלינגט לאגיש... א פארוואלטער וואלט געוואוסט...“

„מיין הער, איך זאג דעם אמת!“ האט טשארלס געזאגט.

„שווייג!“ האט ביאטריקס אים איבערגעריסן. „ערשט לאזסטו דיין רייניקערין מאכן א שערוריה, און יעצט קוקסטו אוועק ווען

זי שטעלט זיך פאר ווי ליידי טאנדער! איך האב שוין געגוג! כאפט זי יעצט, און אפשר וועט דאס ראטעוועט דיין הויט.“

„ניין. ניין. איך קען דאס נישט טון,“ האט טשארלס געזאגט. „מיס נאקס וועט מיך פארניכטן, און זי וועט אייך אויך נישט לאזן אזוי. איך מוז באלד זען ליידי טאנדער.“

„הער אויף מיט דעם, אדער איך וועל דיך ארויסווארפן פון אונזער לעבן!“ האט ביאטריקס געשריגן. „דאס איז פאלש! דו פארשטייסט נישט וואס דו טוסט!“

„ברודער, הער אויף,“ האט מארגען געבעטן. „דו האסט פארבראכט צען יאר ביז דו ביסט דא אנגעקומען. דו ווילסט פארלירן אלעס צוליב א רייניקערין?“

„איר האט אלע פארלוירן דעם שכל,“ האט טשארלס געזאגט. „וועו איר וועט ענדליך דערקענען דעם אמת, וועט שוין זיין צו שפעט.“

„דאס איינציגע וואס וועט זיין צו שפעט, איז פאר דיר!“

עלענאר האט זיך אויפגעשטעלט פון שטול. „זארג זיך נישט, טשארלס. קיינער וועט דיך נישט ארויסווארפן. אדרבה, דו ווערסט אויפגעהויבן אין א העכערן פאסטן.“

„וואס?“ האט מארגען אויסגעשריגן. „וער מיינסטו וער דו ביסט? נאר מיס נאקס קען באשליסן אזעלכע זאכן!“

„באמת? א שיינעם דאנק, ליידי טאנדער," האט טשארלס געזאגט מיט א טיפן בויג. „איך וועל ארבעטן שווער לויט אייערע ערווארטונגען."

„גאר שפאסיג," האט מארגען געלאכט. „אזא משוגענע רייניקערין. נאך אלץ שפילט זי ליידי טאנדער. דו מיינסט אז דו קענסט מיך באמת שטראפן, האַ? דאן פארוואס שטיי איך נאך דא גאנץ און געזונט?"

„פונקט!" האט ביאטריקס צוגעגעבן. „אויב דו ביסט באמת ליידי טאנדער, פארוואס וואלטסטו געלאזט דיין טאכטער חתונה האבן מיט מיין פלימעניק אין אזא קליין שטעטל?"

„ווי אזוי וואגסטו אנרירן מיין טאכטער?" האט עלענאר געזאגט, און זי האט זיך געשטעלט פאר מארגען. „זאג מיר, וואו האסטו זי באהאלטן?"

אינדערצווישן, אין דעם האטעל־צימער אויבן, איז קלעיר געלעגן אן כח. „זי איז אזוי שוואך," האט פעטריק געזאגט.

„זארג נישט, מיסטער קראפט," האט ער צוגעגעבן, „מיר האבן נאך גענוג צייט."

אונטן אין זאל האט מארגען געשפעט: „נאך אלץ דאגהסטו פאר דיין טאכטער? זארג בעסער פאר זיך! ווען מיס נאקס וועט אנקומען, וועסטו וועלן אז דו ביסט קיינמאל נישט געבוירן געווארן."

„יעצט האסטו נאך אפשר פינף מינוט,“ האט ביאטריקס געזאגט.

„באמת? אבער ווען דער אמת וועט ארויסקומען, וועט איר זען אז דאס איז געווען דער ערגסטער פעלער פון אייער לעבן.“

קאפיטל אכט

מיס נאקס קומט אן

„מיס נאקס קומט אן!“ האט איינער אויסגערופן ביי דער טיר. אלע געסט האבן זיך גיך צוגעגליכן די קליידער און זיך אוועקגעשטעלט אין א ריי.

„נאך אלץ אזוי שטאלץ,“ האט ביאטריקס געשעפטשעט. „דו וועסט זיך אויסלערנען וועג דו וועסט זען דיין אייגן בלוט.“

„זי זיצט נאך אלץ אויף מיס נאקס'עס שטול, און רירט זיך נישט פון ארט. וועג זי וועט שפעטער קניען און בעטן פאר מיס נאקס, וועט עס אונז שאטן!“ האבן די געסט זיך געזארגט.

„גענוג!“ האט ביאטריקס געזאגט. „איך וועל זי אליין אראפנעמען פון שטול. אלע גייט אוועק!“

„ניין, מיסעס פרעסקאט! איר וועט גיין אין תפיסה!“ האט דער שומר געווארנט, אבער שוין צו שפעט.

און גראד דאן איז אריינגעקומען ריילי נאקס אין זאל, מיט א גאנצע ריי מענטשן אין שווארצע אנצוגן הינטער איר.

מארגען איז צוגעלאפן צו איר ערשט. „מיס נאקס! קוקט נאר, די משוגענע רייניקערין! איך האב נאך קיינמאל נישט געזען אזא חוצפה. זי האט אפילו געזאגט אז איר וועט נישט וואגן זי אנצורירן!“

„ס'איז אמת, איך קען עדות זאגן," האט ביאטריקס געזאגט. „וואס זאגט איר אלע?"

„יא," האבן די געסט געענטפערט. „יא, ס'איז אמת."

„איך האב זי געהיטן," האט מארגען געזאגט, „כדי זי זאל נישט אנטלויפן ביז איר קומט אן. מיס נאקס, שטראפט זי!"

„גוט," האט ריילי געזאגט מיט א קאלטן שמייכל. „איך ווייס פונקט וואס צו טון."

און זי האט געגעבן מארגען א פאטש אז עס האט געקלונגען איבערן גאנצן זאל.

„ווער האט דיר געגעבן די חוצפה?"

„פארוואס האט איר מיך געשלאגן, מיס נאקס?" האט מארגען אויסגעשריגן, האלטנדיג די באק. „איר קענט עדות זאגן..." אבער די געסט האבן אנגעהויבן צו שטאמלען.

„מיס נאקס, ביטע," האט ביאטריקס געזאגט. „די רייניקערין האט געמאכט א פאלשן טאנדער־רינג. מיר האבן פרובירט זי אראפצונעמען פון שטול, אבער טשארלס פרעסקאט האט זי באשיצט, ווייל ער האט מיט איר א שייכות. יא, מיס נאקס, טשארלס איז מיין מאן. איך וואלט נישט געלייגט וועגן דעם."

„דאס איז דיין אויסרייד?" האט ריילי געזאגט. „דאס איז נאך ערגער!" און ביאטריקס האט אויך באקומען א פאטש.

ריילי האט באמערקט די שטיקלעך פונעם רינג אויף דער ערד. „וואס איז דאס?"

„מיס נאקס, דאס איז דער פאלשער רינג וואס די רייניקערין האט געמאכט," האט מארגען געזאגט. „זי האט זיך אפילו פארגעשטעלט ווי ליידי טאנדער! זי פארדינט צו שטארבן טויזנט מאל פאר דעם."

ריילי האט זי אנגעקוקט לאנג. „דו ביסט מארגען וואנס?"

„יא, איר קענט מיך? ווי א כבוד!"

„וואו איז קלעיר?"

„וואס? מיס נאקס, פארוואס זאלט איר זיך אינטערעסירן אין א נישט־נוצלעכער רייניקערין'ס טאכטער?"

ריילי האט זיך נישט אפגעגעבן מיט איר. זי איז צוגעגאנגען צום גרויסן שטול, זיך אראפגעבויגן טיף, און מיט איר אלע מענטשן הינטער איר. „ליידי טאנדער, אלע שומרים און איך שטייען צו אייער באפעל."

„אוממעגליך!" האט מארגען געשעפטשעט, ווייס ווי קרייד.

„טשארלס," האט עלענאר געזאגט, „האסטו דורכגעפירט דיינע אויפגאבעס?"

„יא, ליידי טאנדער. מיר האבן די פולע ליסטע פון קראפט'ס קארופציע־נעץ."

„גוט. זיי ווערן אלע אראפגענומען, איינס נאכן אנדערן."

„זי איז באמת ליידי טאנדער..." האבן די געסט געמורמלט.

„צו שפעט פאר אייך עס צו דערקענען," האט טשארלס געזאגט.

די געסט זענען געפאלן אויף די קני איינס נאכן אנדערן. „איך בעט איבער, ליידי טאנדער! איך האב נישט געדענקט אז איר זענט דא. ביטע, זייט מוחל, איך וועל טון אלעס!“

„ס'טוט מיר אזוי באנג, ליידי טאנדער. איך בין געווען אזוי נאריש.“

ביאטריקס איז געקראכן אויף די קני. „ליידי טאנדער, איך האב נישט געוואוסט אז דאס זענט אירי איך וועל... איך וועל טון וואס איר ווילט!“

„שווייג!“ האט עלענאר געזאגט. „איר זענט משוגע. קיינער פון אייך באדויערט נישט באמת. איר האט נאר מורא. אויב איך וואלט געווען סתם א פשוטע עלטערע פרוי, וואלט איר מיך צעטרעטן.“

„ניין, ניין, ליידי טאנדער, מיר טוען באמת תשובה, ביטע...“

עטליכע פון די געסט האבן זיך שוין געמומען צו דער טיר. „לויפט! מיר האבן זיך אריינגעלייגט מיט די גרויסע!“

בשעת דעם האבן עלענאר'ס שומרים דורכגעזוכט דעם גאנצן האטעל. אין א צימער אויבן האבן זיי געפונען קלעיר, אליין אויף דער בעט, אן באוואוסטזיין. מיסטער קראפט איז שוין נישט געווען דארט.

„מאדאם,“ האט איינער באריכטעט, „מיס טאנדער איז אן באוואוסטזיין.“

עלענאר איז צוגעלאפן און געכאפט איר טאכטער'ס האנט. „ס'טוט מיר באנג, מיין קינד. איך האב געדארפט וויסן אז די וואנסעס פייניגן דיך. מאמע וועט זיי לאזן באצאלן פאר אלעס.“

זי האט זיך אויסגעדרייט. „וואו איז דער נידערטרעכטיגער פעטריק?“

„ער איז אנטלאפן איידער מיר זענען אנגעקומען.“

„ריילי, טו אלעס וואס דו קענסט. געפין אים.“

קאפיטל ניין

די פאלשע מיס טאנדער

עטליכע טעג שפעטער, אין דעם הויכן הויפט־געביידע פון טאנדער סירקל אין לאס אנדזשעלעס, האבן די ארבעטער געשמועסט אין די קאריידארן.

ארבעטער אין דער הויפט־געביידע פון טאנדער סירקל

„האסט געהערט? מיס טאנדער קומט צוריק! ליידי טאנדער איבערגיט ענדליך די פירמע צו איר טאכטער.“

„יא, אבער קיינער האט נאך קיינמאל נישט געזען די אמת'ע מיס טאנדער. מיר וואלטן זי מסתמא נישט דערקענט אפילו ווען זי וואלט געשטאנען לעבן אונז.“

אינמיטן פון א גרופע איז געשטאנען א יונגע פרוי מיט טייערע קליידער, סטעלא. אלע האבן זיך ארום איר געדרייט. „סטעלא, איך מיין, מיס טאנדער, ביטע זאגט א גוט ווארט פאר מיר ווען מיר זעען אייער מאמע.“

„זיכער,“ האט סטעלא געזאגט מיט א שטאלצן שמייכל. „אבער מיין מאמע איז זייער פארנומען. איך זע זי אליין כמעט נישט.“

דעמאלט איז עלענאר אריינגעקומען אין דער געבוידע מיט קלעיר, וועלכע איז שוין געווען אביסל געזונטער. עלענאר האט זי געוואלט ווייזן די פירמע, און איר לאנגזאם דערציילן דעם אמת. אבער אין דעם געדרענג האט קלעיר זיך צופעליג אנגעשטויסן אין סטעלא.

„ווער דען? ס'טוט מיר באנג!“ האט קלעיר געזאגט.

„קלעיר?! וואס טוסטו דא?“ פון הינטער סטעלא איז ארויס פעטריק וואנס, וועלכער האט זיך באהאלטן אין דער גרויסער שטאט נאכן אנטלויפן. זינט א חודש איז ער געגאנגען מיט סטעלא, ווייל ער האט געמיינט אז זי איז די רייכע יורשת, און ער האט שוין געטראכט פון א שידוך מיט איר.

„דו האסט מיר צעקנייטשט מיין טייער קליידט!“ האט סטעלא געשריגן. „ווייסטו וויפיל דאס קאסט? דו וואלטסט עס נישט געקענט קויפן אפילו ווען דו וואלטסט זיך פארקויפט!“

„איך... איך קען עס אויסרייניגן.“

„אויסרייניגן מיט וואס? מיט דיין רייניקערין־מאמע'ס שמוציגע הענט?“

„זאג וואס דו ווילסט וועגן מיר, אבער לאז מיין מאמע אין רו.“

„אזא איינגעשפארטע,“ האט פעטריק געזאגט. „דו וועסט נישט אזוי ארויסגיין. וויבאלד דו ביסט טעכניש נאך מיין כלה, וועל איך בעטן סטעלא זי זאל דיך לאזן גרינג. סטעלא, לאמיר זי לאזן אויפראמען פאר אלעמען, אויף די קני.“ און ער האט זי אנגעכאפט ביים ארעם און געשטופט צו דער ערד פאר אלע מענטשן.

„ניין! הער אויף! עס זענען דא מענטשן! דו קענסט מיר דאס נישט טון!“

אין דער אנט האט קלעיר געהאלטן א שאכטעלע. סטעלא האט עס ארויסגעכאפט און אוועקגעווארפן, און עס איז צעבראכן געווארן. „זי האט צעבראכן דיין מתנה פאר ליידי טאנדער!“ האט זי געשריגן צו פעטריק.

„דו...“ פעטריק האט אויפגעהויבן די פויסט אויף קלעיר.

אבער עלענאר איז געווען שנעלער. מיט איין קלאפ האט זי אים אוועקגעשטופט, אזוי אז ער איז געפאלן אויף דער ערד. „וואג נישט אנצורירן מיין טאכטער!“

„מאך מיך נישט לאכן,“ האט פעטריק זיך אויפגעהויבן. „דו מיינסט אז ווייל דו ביסט מיין פעטער'ס פריינדין, ביסטו אומבאריבאר? מיין שטיצע איז פיל שטארקער ווי דיינע.“

„מאמע, מיר קענען נישט געווינען,“ האט קלעיר געשעפטשעט. „לאמיר גיין.“

„זארג נישט, מאמע קען דאס פירן.“ עלענאר האט אנגעקוקט פעטריק. „אזוי, דו האסט נישט נאר געפיניגט מיין טאכטער, נאר דו האסט זי אויך פארלאזט פאר אן אנדערע.“

„פארלאזט? דיין ביליגע טאכטער קענן סטעלא? סטעלא איז א פרינצעסין. און דיין טאכטער? זי איז מיין דינסט. ניין, מיין הונט.“

„א פרינצעסין? קיינער אויף דער וועלט קען זיך נישט פארגלייכן מיט מיין טאכטער. זי איז די אמת'ע פרינצעסין.“

„די טאכטער פון א רייניקערין א פרינצעסין? זיכער. די פרינצעסין פון מיסט־הויפן!“ האבן די ארבעטער געלאכט.

„איר בלינדע, נישט־וועדטיגע נארן. פאר וואס איר האט יעצט געזאגט, וועט איר באלד באדויערן יעדעס וואורט.“

„מאכט אויף די אויגן, איר נארן!“ האט פעטריק אויסגעשריגן. „דא שטייט פאר אייך מיס טאנדער! סטעלא איז מיס טאנדער!“

סטעלא איז אויף א רגע ערשראקן געווארן. „אוי, ער האט עס ארויסגעפלאפלט. וואס אויב איינער דערקענט מיך?“ אבער ווען זי האט געזען אז קיינער ווייסט נישט ווי די אמת'ע מיס טאנדער

זעט אויס, האט זי זיך דערמוטיגט. „פונקט. איר האט געהערט! קניט און בעט, און אפשר וועל איך אייך מוחל זיין.“

„לאזט אייך נישט אפנארן, אלע,“ האט עלענאר געזאגט. „זי איז נישט די אמת'ע מיס טאנדער.“

„ווי אזוי ווייסט זי אז איך בין נישט מיס טאנדער?“ האט סטעלא געטראכט מיט שרעק.

„וואס האסטו יעצט אין ארבל?“ האט פעטריק געשפעט. „אויב זי איז נישט מיס טאנדער, ווער דען? זאג נישט אז דיין טאכטער איז! זי הייסט קלעיר וויטמאר, נישט קלעיר טאנדער! זי טראגט אפילו נישט דעם נאמען!“

„דאס איז משוגע,“ האט סטעלא געזאגט. „ווייסטו וואס איז די שטראף פאר זיך פארשטעלן ווי מיס טאנדער? איך ווארן דיך, דו וועסט נישט ארויסגיין פון לאס אנדזשעלעס גאנץ.“

„מאמע, מיר מוזן גיין.“

„פארטרוי מיר, מיין קינד.“ עלענאר האט זיך אויסגעדרייט צום עולם. „ס'איז אמת. די אמת'ע מיס טאנדער איז קלעיר.“

„מאמע, וואס רעדסטו?“

„ס'איז מאמע'ס שולד. איך האב דיך קיינמאל נישט געדארפט באהאלטן.“

„זעט איר?“ האט סטעלא געלאכט. „זי ווייסט אפילו נישט אז זי איז מיס טאנדער! די אלטע בלאפט! איך שטיי דא, און איינער זאגט אז זי איז איך? דאס איז א באליידיגונג פאר מיין גאנצע

משפחה. איך וועל דיך לערנען א לעקציע.“ און זי האט אויפגעהויבן די האנט און געגעבן קלעיר א פאטש.

„מאמע!“

עלענאר האט ניט געווארט. זי האט צוריקגעגעבן סטעלא א פאטש אזוי שטארק, אז סטעלא האט זיך געוואקלט.

„דו וואגסט מיך שלאגן? מיין מאמע, ליידי טאנדער, האט מיך קיינמאל נישט אנגערירט! ווער מיינסטו ווער דו ביסט?“

„איך בין ליידי טאנדער,“ האט עלענאר געזאגט, „אבער איך געדענק נישט אז איך האב א טאכטער ווי דו.“

קאפיטל צען

דער אינהאלער

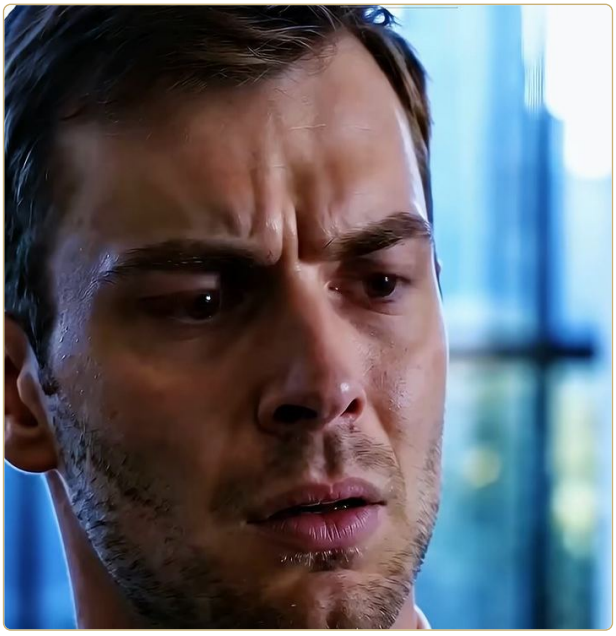
עלענאר האט זיך אויסגעדרייט צו פעטריק. „און דו, פעטריק וואנס, וועסט עס באדויערן פונקט ווי דיין מאמע.“

„מיין מאמע? וואס מיינסטו?“

„האסטו זיך נישט געוואונדערט פארוואס מארגען האט זיך לעצטנס נישט געמעלדעט ביי דיר? איך האב זי איינגעשפארט.“

„וואס?!“ האבן אלע אויסגעשריגן. „איז זי אזוי מעכטיג?“

פעטריק איז אויף א רגע בלאס געווארן, אבער באלד האט ער זיך דערמאנט. „ס'מוז זיין א טריק. און אפילו אויב ס'איז אמת, זארג איך נישט, איך וועל מיין מאמע ארויסנעמען. וואס איז מיט מיר, אז איך לאז מיך איינרעדן פון א ליגנעריש רייניקערין? איך האב דאך מיס טאנדער דא לעבן מיר!“

פעטריק וואנס

„וויפיל איך ווייס,“ האט עלענאר געזאגט צום עולם, „האט מיס טאנדער קיינמאל נישט געוויזן איר פנים פאר דער וועלט. ווי אזוי קענט איר זיין זיכער אז זי איז די אמת'ע?“

„זי האט א פונקט,“ האבן עטליכע ארבעטער געשעפטשעט. „איך האב געהערט אז די טאנדערס זענען גוטהארציגע און ברייטהענטיגע מענטשן. די דאזיגע קען זיך נישט באווייזן.“

„ווי אזוי וואגט איר מיר נישט גלייבן?“ האט סטעלא געשריגן.

„האסט מורא אז דיין ליגן וועט ארויסקומען?“ האט עלענאר געפרעגט. „רוף נאר אן ליידי טאנדער אויף א ווידעא־שמועס. פשוט און קלאר.“

„דו ווילסט עס לערנען אויפן שווערן וועג," האט פעטריק געזאגט. „סטעלא, רוף אן דיין מאמע. וויז זיי דיין כח. וועז זיי וועלן זען ליידי טאנדער, וועלן זיי בעטן רחמים."

„יעדע מאמע ענטפערט וועז איר טאכטער רופט," האט עלענאר געזאגט. „וועז קלעיר וואלט מיך געפרופן, אפילו אויפן טויט־בעט, וואלט איך געענטפערט."

„דאס איז לאגיש," האבן די ארבעטער געזאגט.

„וואס איז מיט אייך? איר לאזט א רייניקערין אריינקריכן אין אייער קאפ?" האט סטעלא געשריגן.

„דו רופסט נישט ווייל דו האסט נישט איר נומער, יא?"

„אוודאי האב איך מיין מאמע'ס נומער! ס'איז פריוואט. איך דארף עס אייך נישט וועזן."

„וואס איז מיט איר?" האבן די מענטשן געמורמלט. „זי האט ממש מורא צו רופן. אפשר איז זי באמת א שווינדלערין?"

פעטריק האט זיך אויך אנגעהויבן צו וואונדערן. „איך גיי שוין מיט סטעלא א חודש, אבער זי האט קיינמאל נישט געוועדט מיט ליידי טאנדער. האט זי מיך אפגענארט? סטעלא, רוף שוין אן ליידי טאנדער, מאך זיי שטיל!"

„ניין, פעטריק, איך קען עס דערקלערן..."

גראד דעמאלט איז צוגעקומען מיסטער קראפט, דער געווען פינאנץ־שעף. „וואס גייט דא פאר?"

„מיסטער קראפט, איר קומט גראד בעת'ן!“ האט פעטריק געזאגט. „די דאזיגע האט זיך פארגעשטעלט ווי מיס טאנדער. זי האט אונז כמעט אפגענארט.“

„מיס טאנדער?“ קראפט האט אנגעקוקט סטעלא, און סטעלא האט אים געשעפטשעט אין אויער: „אויב איר ווילט נישט אז די גאנצע וועלט זאל זיך דערוויסן אז איר באצאלט מיר געלט בסוד, דאן זאגט נישט ארויס ווער איך בין.“

קראפט האט שוועך געשלונגען, און דערנאך הויך געזאגט: „ווער זאגט אז זי איז פאלש? זי איז מיס טאנדער.“

„דער פינאנץ־שעף וואלט נישט געלייגט וועגן אזא זאך,“ האבן די ארבעטער געזאגט. „אויב אזוי, איז זי באמת מיס טאנדער.“

סטעלא האט זיך אויסגעגלייכט. „איר נידערטרעכטיגע! זעט וואס איר האט מיר געטון! איך גיי דערציילן מיין מאמע, און קיינער פון אייך וועט נישט ארויסגיין פריי!“

„ס'טוט מיר באנג, מיס טאנדער,“ האט פעטריק געבעטן. „די אלטע האט מיך אפגענארט. איך וועל דאס מער נישט טון.“

„מיט דיר וועל איך זיך שפעטער אפגעבן. די צוויי שווינדלער האבן זיך פארגעשטעלט ווי די טאנדערס און געוואלט אויפהעצן אלעמען קעגן מיר. אין נאמען פון מיין מאמע, באפעל איך מען זאל זיי ארויסנעמען!“

„שומרים! איר האט געהערט מיס טאנדער! ארעסטירט די שווינדלער!“

די שומרים האבן אנגעכאפט עלענאר און קלעיר. „קלעיר'ס מאמע," האט קראפט געזאגט מיט א שפעט, „א רייניקערין אין איינע פון אונזערע פיליאלעס. איך בין אימפאנירט אז דו קענסט אזוי גוט די פירמע אז דו קענסט שפילן ליידי טאנדער. אבער די קאץ איז ארויס פון זאק. דו גייסט אין תפיסה."

מיסטער קראפט: „דו גייסט אין תפיסה"

„ניין, מיין מאמע איז נישט שולדיג! לאזט איר גיין, ביטע!" האט קלעיר געבעטן.

„און ווי אזוי וועסטו באצאלן פאר איר פרייהייט, מיין קינד?" האט קראפט געזאגט.

„קראפט," האט עלענאר געזאגט מיט א הארטן קול, „נעם אוועק דיינע הענט פון מיין טאכטער. דו ביסט שוין אויסגעמעקט פון טאנדער סירקל."

„וואס מיינט דאס?"

קראפט און פעטריק האבן געלאכט, און אנגעהויבן צו רעדן מיאוסע ווערטער וועגן יענער נאכט אין האטעל. „דו האסט געוואוסט דערפון?" האט עלענאר געפרעגט קלעיר. „דאנק פעטריק'ס שדכנות," האט קראפט געשפעט.

„דו האסט פארקויפט דיין אייגענע כלה צו א מאן וואס איז אלט געגנוג צו זיין איר טאטע!" האט עלענאר געשריגן צו פעטריק.

„דו האסט זי געשטופט חתונה צו האבן מיט מיר. באדויערסט? צו שפעט! געדענק, מענטשן ווי איר זענט נאר שפילצייג פאר די רייכע. בוקט זיך פאר דער מאכט."

„איר רשעים! איר וועט פוילן אין שמוץ!"

„נישט אזוי שטאלץ יעצט, האַ?" האט סטעלא געלאכט. „מיסטער קראפט, אפשר וועט איר זיך אפגעבן מיט זיי פאר מיר?"

„מיט פארגעניגן, מיס טאנדער."

אין דעם מאמענט האט קלעיר זיך אנגעהויבן צו כאפן נאך לופט. איר ברוסט האט זיך געהויבן, איר פנים איז געווארן בלאס. זי האט געליטן פון אסטמא, און די שרעק האט איר געברענגט אן אטאקע.

„זי דערשטיקט זיך!“ האט איינער פון די ארבעטער אויסגעשריגן. „אויב דאס גייט אזוי ווייטער, קען זי שטארבן! מיר זענען אין דער הויפט־אפיס, מען קען נישט לאזן א מענטש שטארבן דא. דאס וועט ארויסגיין פון קאנטראל!“

„ער איז געראכט,“ האט קראפט געטראכט. „אויב זי שטארבט, בין איך פארלוירן.“ ער האט אויסגעהאלטן קלעיר'ס אינהאלער, וואס ער האט ארויסגעכאפט פון איר טאש. „גוט, איך וועל זיין בריייטהארציג. זאג נאר פאר אלעמען אז דו האסט געלייגט, און בעט איבער.“

„וואס? מיס טאנדער? מיסטער קראפט? זיי האבן אייך באליידיגט! מען קען זיי נישט לאזן אזוי גרינג!“ האט פעטריק געשריגן. „זיי זענען גארנישט! ווער זארגט אויב זיי שטארבן?“

„הער צו מיס טאנדער,“ האט קראפט אים אנגעזאגט, און זיך געווענדט צו עלענאר. „דאס איז דיין שאנס. ווילסטו ראטעווען דיין טאכטער אדער נישט?“

עלענאר האט אראפגעלאזט דעם קאפ. „איך בעט איבער. איך האב געלייגט. איך בין נישט ליידי טאנדער. מיין טאכטער איז נישט מיס טאנדער. די דאזיגע פרוי איז די אמת'ע מיס טאנדער.“ זי האט אויסגעשטרעקט די האנט. „ביטע, א מיליאן דאלאר פאר דעם אינהאלער. צוויי מיליאן. א ביליאן!“

„א ביליאן!“ האט סטעלא געשעפטשעט, און איר אויגן האבן געבלאנקעט. „דאס איז גענוג פאר מיין גאנצע משפחה צו לעבן אלע יארן. איך וואלט שוין קיינמאל נישט געדארפט ארבעטן.

אבער...“ זי האט זיך צעלאכט. „אבער צום באדויערן קען א רייניקערין קיינמאל נישט צאלן א ביליאן. דאס איז נאך א ליגן.“

„דאס איז דער פרייז פארן זיך אנשטעלן מיט אונז,“ האט פעטריק געשריגן. „ווען דו וואלטסט נישט געווען אזוי פארצווייפלט צו קריכן העכער פון דיין פלאץ, וואלט דיין טאכטער נישט געשטארבן. באשולדיג זיך אליין!“

„דו ביסט גערעכט אין איין זאך,“ האט עלענאר געזאגט שטיל, מיט טרערן. „איך האב געדארפט זאגן קלעיר דעם אמת פון אנהייב.“

„נעמט מיינס!“ פלוצלינג איז א יונגער ארבעטער ארויסגעשפרונגען פון דעם עולם און געשטעקט עלענאר זיין אייגענעם אינהאלער.

א יונגער ארבעטער שטייט אויף צו העלפן

„עמעצער וויל זיך אליין גראבן דעם קבר,“ האט קראפט געמורמלט.

„א דאנק דיר, יונגערמאן,“ האט עלענאר געזאגט, בשעת זי האט געהאלפן קלעיר אטעמען. „איך וועל דיר עס צוריקצאלן, איך שוועך.“

„פארגעסט דאס גאלט. ראטעוועט נאר אייער טאכטער.“

קאפיטל עלף

ווילקאמען צוריק, ליידי טאנדער

„בלא בלא בלא," האט פעטריק געזאגט. „גענוג מיט די שטארבנדיגע קלאונס. מיס טאנדער, לאמיר צוריקגיין צו געשעפט. איך בין גרייט צו טרעפן ליידי טאנדער."

סטעלא האט געקוקט אויף אים מיט כעס. „נאך אלץ טראכט ער נאר פון דעם... איך בין נאך נישט פארטיג מיט דיר, פעטריק. מיין נישט אז איך וועל עס דיר אזוי לאזן."

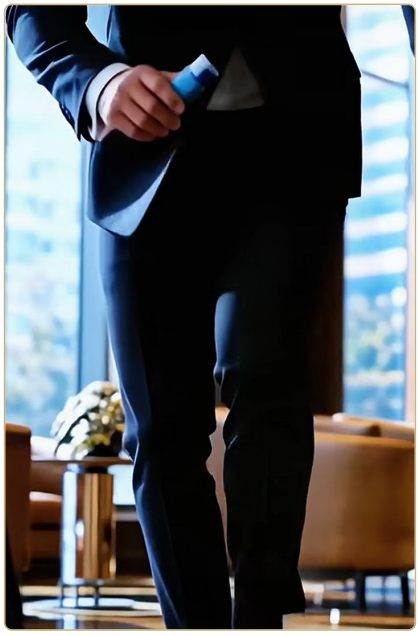
„מיס טאנדער, ווארט!"

„וואס שטייט איר אלע דא?" האט קראפט געשריגן צו די ארבעטער. „גייט צוריק צו דער ארבעט, אויב איר ווילט נאך באקומען אייער געהאלט!"

קלעיר'ס אטעם איז לאנגזאם צוריקגעקומען. „מאמע... ס'טוט מיר באנג..."

„ששש. אלעס איז גוט," האט עלענאר זי באהאלטן ביי איר האנט. „קום מיט מיר."

זי איז געגאנגען מיט קלעיר צום לעפט וואס פירט צום אויבערשטן שטאק. א שומר האט זיך אוועקגעשטעלט אין וועג. „נאר ליידי טאנדער און די הויפט־דירעקטארין האבן רשות צו גיין אויפן אויבערשטן שטאק. איר קענט נישט..."

אין די קאריդארן פון דער הויפט־געביידע

אבער ווען די טירן פונעם לעפט האבן זיך געעפנט אויבן, זענען אלע אנגעשטעלטע אויף דעם שטאק געשטאנען אין א ריי, זיך געבויגן, און אויסגערופן: „ווילקאמען צוריק, ליידי טאנדער!“

קלעיר האט געקוקט מיט אויפגעריסענע אויגן. „מאמע, דו ביסט... דו ביסט באמת ליידי טאנדער?“

עלענאר האט זי אריינגעפירט אין איר אמאליגן ביורא, א ריזיגער צימער מיט פענצטער פון וואנט ביז וואנט, פון וועלכע מען האט געזען די גאנצע שטאט. „ס'טוט מיר באנג, מיין קינד. איך האב געמיינט אז מאכט איז א לאסט, א ריזיקע. איך האב געמיינט אז דו וועסט זיין גליקליכער מיט א פשוט לעבן. אנשטאט דעם האב

איך דיך כמעט פארלוירן. יעצט האב איך פארשטאנען: באהאלטן זיך לייזט קיינמאל נישט אויף קיין פראבלעם."

„בעט נישט איבער, מאמע. איך פארשטיי שוין. דו האסט געטראגן אזויפיל כדי צו מאכן דעם באשלוס. איך האב דיך ליב."

„איך האב דיך אויך ליב. יעצט קענסטו אליין אויסוועלן. ווילסטו אן אנדער לעבן? ווילסטו זיין מיס טאנדער?"

קלעיר האט אפגעווישט די טרערן און אויפגעהויבן דעם קאפ. „יא, מאמע. איך בין גרייט. וואס פאר שווערigקייטן עס זאלן נאר קומען, וועל איך קעמפן לעבן דיר."

„דאס איז מיין טאכטער," האט עלענאר געשמייכלט. „יעצט האבן מיר א פירמע אויסצוריניגן."

אונטן, אין דעם גרויסן זאל, האט זיך פארשפרייט די נייעס: ליידי טאנדער איז צוריק אין דער געביידע! פעטריק איז געווארן אויפגערעגט. „סטעלא, נעם מיך צו אירן!"

סטעלא איז געווארן ווייס. „אוי, די אמת'ע ליידי טאנדער איז דא. איך קען מער נישט שפילן. איך מוז אנטלויפן." און הויך האט זי געזאגט: „ניין! נאך וואס דו האסט מיר היינט געטון, וועל איך דיר נישט מוחל זיין און דיך נעמען צו מיין מאמע!"

„סטעלא, איך מוז זען ליידי טאנדער!"

איינער פון די אויבערשטע אנגעשטעלטע איז צוגעקומען. „איך וועל אייך נעמען צו ליידי טאנדער."

„א דאנק!“ האט פעטריק געזאגט צופרידן.

„איך בין פארלוירן,“ האט סטעלא געטראכט. „איך וועל מוזן אויסטראכטן עפעס אויפן ארט וועז איך זע ליידי טאנדער.“

„מיסטער קראפט, איר גייט אויך צו ליידי טאנדער?“ האט פעטריק געפרעגט אין לעפט.

„יא. מיס נאקס האט געזאגט אז ליידי טאנדער דארף מיט מיר דורכרעדן עטליכע זאכן.“

דער ביורא איז געווען גרויס און שטיל. הינטער דעם טיש איז געזעסן א פרוי מיטן רוקן צו דער טיר. פעטריק האט זיך געבויגן ביז דער ערד. „ליידי טאנדער, איך בין פעטריק וואנס, א בעאמטער אין פיליאלע 1689. איך באוואונדער אייך שוין פאר יארן. ענדליך טרעף איך אייך! איך האב אייך אפילו געברענגט א מתנה, אבער עפעס א שרץ האט זי צעבראכן. ביטע, זייט מוחל.“

„אזוי?“ האט די פרוי געזאגט.

„זאג עפעס שיינס צו דיין מאמע,“ האט פעטריק געשעפטשעט צו סטעלא.

„מיין האלדז... טוט וויי,“ האט סטעלא געהוסט, כדי נישט צו מוזן רעדן.

קראפט האט זיך געקלערט דעם האלדז. „יא, ליידי טאנדער. פעטריק איז א פיינער יונגערמאן. איך האב שוין געטראכט אים אויפצוהויבן ווי א פארוואלטער.“

„זינט וועז באשליסט א פינאנץ־שעף וועגן אנשטעלן מענטשן?“

„עס... עס איז נישט אזוי, ליידי טאנדער...“

דער שטול האט זיך אויסגעדרייט. הינטער דעם טיש איז געזעסן עלענאר, און לעבן איר איז געשטאנען קלעיר.

„דו?!“ האט פעטריק אויסגעשריגן.

„האבן זיי דיר געגעבן שוחד צו זאגן דאס?“ האט קלעיר געזאגט צו קראפט. „דו ביסט אן אנגעשטעלטער פון טאנדער סירקל. ווי אזוי וואגסטו העלפן פרעמדע? דו ביסט ארויסגעווארפן!“

„דו קענסט מיך נישט ארויסווארפן!“ האט קראפט געלאכט. „ליידי טאנדער האט שוין געזאגט אז דו ביסט מער נישט... וואס? האבן זיי אייך באטעמפט צו גלייבן די שווינדלער?“

גראד דעמאלט איז אריינגעקומען ריילי נאקס. „מיס נאקס,“ האט קראפט זיך גיך געווענדט צו איר, „איר זעט עס אליין. די שווינדלער זענען עפעס אריינגעבראכן אין ליידי טאנדער'ס ביורא!“

ריילי האט אנגעקוקט אלעמען, און א קליינער שמייכל איז געווען אויף אירע ליפן, ווי זי ווייל זען ווי ווייט די חוצפה וועט גיין. „איך בין שוין לאנג נישט געווען צוריק,“ האט עלענאר געזאגט, „אפשר געדענקסטו נישט ווי איך זע אויס.“

„אה, אבער איך האב גראד א בילד פון מיס טאנדער!“ האט סטעלא אויסגערופן און ארויסגענומען איר טעלעפאן. „מיס טאנדער האט אן אוואל פנים. די דאזיגע'ס פנים איז פירעקיג.“

„עס זעט אויס אז מיס טאנדער זעט בכלל נישט אויס ווי זי,“ האט ריילי געזאגט, קוקנדיג אויפן בילד. „פארוואס זעט דאס בילד מיר אויס באקאנט?“

„איר זענט סתם פויערים, וואס ווייסט אירן?“ האט סטעלא צו קלעיר געזאגט. „איך... איך האב זיך געטוישט מיט די יארן, נאטירלעך.“

„ס'מאכט סענס, מיס נאקס,“ האט קראפט געזאגט. „איך האב אמאל געטראפן ליידי טאנדער און מיס טאנדער אויף א געשעפטס־רייזע. מיס טאנדער זעט אויס פונקט ווי די יונגע דאמע.“

„נו, אויב אזוי איז אלעס קלאר,“ האט ריילי געזאגט צו סטעלא. „ווי אזוי זאלן מיר באשטראפן די דריי, מיס טאנדער?“

„כמעט האבן זיי מיך געכאפט,“ האט סטעלא געטראכט. „א גליק אז איך בין שנעל.“ הויך האט זי געזאגט: „זיי זענען א שאנד פאר טאנדער סירקל. זיי זאלן זיצן אין תפיסה ביזן סוף פון זייער לעבן!“

„ברילאנט, מיס טאנדער,“ האט ריילי געזאגט. „איר האט געהערט. ארעסטירט זיי!“

אבער קיינער פון די שומרים האט זיך נישט געריר. ריילי האט נאכאמאל אנגעקוקט דאס בילד אויף סטעלא'ס טעלעפאן, און איר פנים איז געווארן ערנסט. „דאס בילד... דאס איז קלעיר.“

קאפיטל צוועלף

די קאסע פון ליידי טאנדער

סטעלא האט פארשטאנען אז איר שפיל איז אויס. זי איז געפאלן אויף די קני. „איך בין מודה אז איך האב געלייגט וועגן זיין מיס טאנדער! איך בין געווען נאר שטאלץ. איך ווייס מיין פעלער. ביטע, זייט מוחל!“

„וואס?!“ פעטריק איז געווארן רויט ווי פייער. „דו האסט מיך חרוב געמאכט!“ אבער באלד האט ער זיך געכאפט. „אבער קלעיר איז אודאי אויך נישט מיס טאנדער! איר מאמע איז א רייניקערין, זיי קומען פון א קליין פארווארפן שטעטל. איך ווייס עס בעסער פון אלעמען.“

ער האט זיך אויסגעדרייט צו ריילי. „איך ווייס ווי אזוי צו באווייזן אז זיי זענען נישט קיין טאנדערס. אלע ווייסן אז ליידי טאנדער האלט דעם טאנדער־רינג אין איר קאסע דא אין ביורא. אויב זי קען עפענען די קאסע און ארויסנעמען דעם רינג, דאן איז זי ליידי טאנדער.“

„דעם רינג האב איך שוין נישט,“ האט עלענאר געזאגט.

„זעט איר! זי איז בכלל נישט ליידי טאנדער!“

„ווייל דיין מאמע האט אים צעטרעטן,“ האט עלענאר פארענדיגט רואיג.

„נישט מעגליך! דאס איז צו פיל א צופאל!“

„אבער די קאסע קען איך יא עפענען.“ עלענאר איז צוגעגאנגען צו דער וואנט, געלייגט איר האנט אויף א קליינעם שירעם, און די שווערע טיר פון דער קאסע האט זיך לאנגזאם געעפנט. א קול פון א מאשין האט זיך דערהערט: „גוטן נאכמיטאג, ליידי טאנדער. אייער פארמעגן אונטער פארוואלטונג איז יעצט הונדערט טריליאן דאלאר.“

א טויטע שטילקייט איז געפאלן אין צימער. פעטריק'ס פיס האבן זיך אונטערגעבויגן.

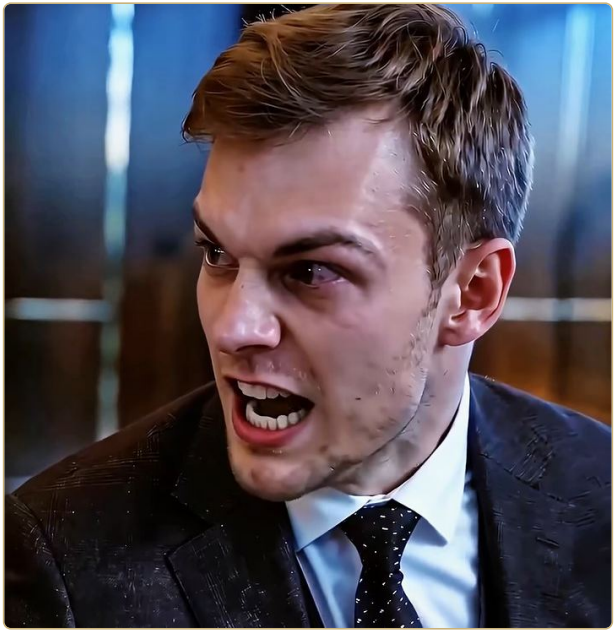
„נו, מיס טאנדער,“ האט ריילי געזאגט צו קלעיר, „וואס ווילט איר טון מיט די דאזיגע מיסט?“

פעטריק איז געקראכן אויף די קני צו קלעיר. „מיס טאנדער, איך האב מיך טועה געווען! ביטע, זייט מוחל! מען האט מיר געזאגט אז איר זענט נאר א רייניקערין'ס טאכטער. איך... איך האב נישט געוואוסט. איך שוואר, ווען איך וואלט געוואוסט דעם אמת, וואלט איך קיינמאל נישט...“

„שפאר דיר די ווערטער,“ האט קלעיר געזאגט, און איר קול איז געווען שטארק ווי נאך קיינמאל נישט. „וואס אויב איך וואלט געווען א רייניקערין'ס טאכטער? דאס מאכט עס נישט גוט. מען טאר נישט פייניגן מענטשן נאר ווייל מען מיינט אז מען שטייט העכער פון זיי. און יעצט וועסטו דערפאר געבן א דין וחשבון.“

„מיס טאנדער, ביטע!“ האט סטעלא געבעטן. „עס איז נישט געווען מיין געדאנק זיך פארצושטעלן ווי אירי! פעטריק האט מיך געצוואונגען!“

„דו ליגנערין!“ האט פעטריק געשריגן. „ווי אזוי האב איך נישט געזען ווי פול מיט שקרים דו ביסט? דאס איז אלעס דיין שולד! וועו דו וואלטסט מיך נישט פארפירט, וואלט איך קיינמאל נישט פארלאזט קלעירי!“

פעטריק אין כעס

„מאך זיך נישט וויכטיג! דו האסט געפייניגט קלעיר! דו האסט אזוי שטארק געוואלט כבוד, אז דו האסט דיר אליין איינגערעדט אז איך בין מיס טאנדער! דאס איז דיין שולד!“

„ווי וואגסטו מיך באשולדיגן, דו פאלשע!“

„ליגנער!“

„גענוג!“ האט ריילי געשריגן. „קריגט זיך אין תפיסה!“

די שומרים זענען צוגעקומען. „ניין, קלעיר! מיס טאנדער, ביטע!“ האט פעטריק געבעטן. „איך בין געווען דיין חתן. קען איך זאגן נאך איין לעצט וואָרט? איך ווייל נאר באמת איבערבעטן.“

קלעיר האט א מאמענט געשוויגן. „לאזט אים,“ האט זי געזאגט. „וואס ער האט נישט געטון, ער איז מיר שולדיג א ריכטיגן סוף.“

„קלעיר, נישט...“ האט עלענאר געוואָרנט.

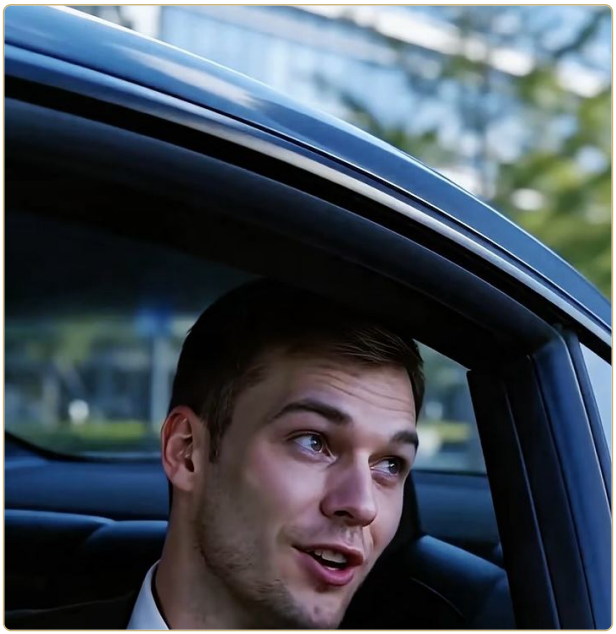
אבער פעטריק איז נענטער געקומען, און פלוצלינג האט ער אַרויסגעכאפט א מעסער פון זיין קעשענע, אנגעכאפט קלעיר און זי געהאלטן פאר זיך ווי א שילד. „איך האב טאקע געמאכט א גרויסן פעלער,“ האט ער געשריגן, „אבער יעצט וועל איך עס פארריכטן! לייגט אראפ אייערע וואפן!“

„מאמע, ניין!“ האט קלעיר געשריגן. „טאנדער סירקל וועט זיך צעפאלן! דו האסט עס אויפגעבויט!“

„שווייג!“ האט פעטריק געשריגן צו איר. און צו עלענאר: „אויב דו ווילסט אז דיין טאכטער זאל בלייבן געזונט, טו וואס איך זאג. איבערשרייב מיר דאס געלט!“

„טו איר נישט וויי,“ האט עלענאר געזאגט, אויפהייבנדיג די הענט. „איך וועל עס טון.“

„אדיע, אלטע,“ האט פעטריק געלאכט. „איך וועל נעמען דיין געלט און לעבן ווי א קעניג אין אויסלאנד. און דיין טאכטער וועט זיין מיין דינסט אויף אייביג.“

„איך וועל לעבן ווי א קעניג אין אויסלאנד“

„ניין! ניין! איך קען נישט פארלירן מיין טאכטער!“ האט עלענאר געשריגן. „לאז זי גיין!“

אין דער מהומה, בשעת פעטריק האט געלאכט און נישט אכטונג געגעבן, זענען די שומרים אנגעפאלן אויף אים פון הינטן, אים ארויסגעריסן דעם מעסער פון דער האנט און אים אראפגעווארפן צו דער ערד. קלעיר איז געלאפן גלייך אין איר מאמע'ס ארעמס.

יעצט זענען אלע שולדיגע געלעגן אויף די קני: פעטריק, סטעלא און מיסטער קראפט. „ליידי טאנדער, איר זענט אזוי ברייטהארציג,“ האבן זיי געבעטן. „ביטע, זייט אונז מוחל!“

„יעדער פון זיי זאל באקומען זיין שטראף פאר אלעס וואס ער האט געטון,“ האט עלענאר געזאגט קאלט. „און דערנאך ווארפט זיי אריין אין תפיסה.“ און אזוי איז געווען. די שומרים האבן אויסגעפירט דעם באפעל פאר אלעמענס אויגן, און די דריי האבן זיך דערפילט ווי עס פילט זיך א מענטש וואס מען האט אים פארשעמט, פונקט ווי זיי האבן פארשעמט אנדערע. דערנאך האט מען זיי ארויסגעפירט, און מארגען וואנס האט זיך שוין געפונען אין דער זעלבער תפיסה.

ווען עס איז געווארן שטיל, האט עלענאר אנגעקוקט איר טאכטער. „מיין קינד, פון היינט אן וועל איך דיך שטענדיג באשיצן.“

„מאמע, יעצט איז מיין צייט דיך צו באשיצן.“ ביידע האבן געלאכט דורך די טרערן.

פלוצלינג האט זיך דערהערט א מענער־קול פון דער טיר. „ווי וואלט געווען אויב איך שליס זיך אן צו אייך?“

עלענאר האט זיך אויסגעדרייט, און די הענט האבן איר געציטערט. אין דער טיר איז געשטאנען א מאן מיט גרויע האר ביי די זייטן און מיט מידע, ליכטיגע אויגן. „סעבעסטיאן... דו לעבסט?“

„ס'טוט מיר באנג, עלי. ס'טוט מיר אזוי באנג וואס איך בין געווען אוועק אזוי לאנג.“ אלע יארן האט מען געמיינט אז ער איז אומגעקומען אין יענעם אויטא־עקסידענט, אבער ער איז געבליבן לעבן, און ערשט יעצט האט ער געקענט צוריקקומען אהיים.

„מאמע, ווער איז דאס?“ האט קלעיר געפרעגט.

„מיין קינד,“ האט עלענאר געזאגט מיט א שמייכל וואס האט געשיינט, „קום, באקען זיך מיט דיין טאטע.“

„טאטע?!“

„יא, מיין טייערע. טאטע איז אהיים געקומען. ס'טוט מיר באנג וואס איך בין נישט געווען דא צו זען ווי דו וואקסט אויף אלע די יארן.“

און אזוי, נאך אזויפיל יארן פון באהאלטן זיך, פון ווייטאג און פון שטילע טרערן, איז די משפחה ענדליך געווען צוזאמען, און די אמת'ע מיס טאנדער האט אנגעהויבן אן אייגן לעבן, מיט איר מאמע און איר טאטע לעבן איר.

נאכוואַרט

אזוי ענדיגט זיך די מעשה פון עלענאר, די שטילע רייניקערין וואס איז געווען ליידי טאנדער.

די וואס האבן געמיינט אז א פשוטער מענטש איז גארנישט ווערט, און אז מען מעג אים טרעטן מיט די פיס, האבן זיך אויסגעלערנט אז מען קען קיינמאל נישט ווייסן ווער עס שטייט פאר אייך. און ווי קלעיר האט געזאגט צום סוף: אפילו ווען זי וואלט טאקע געווען סתם א רייניקערין'ס טאכטער, וואלט עס נישט געווען ריכטיג זי צו פייניגן.

די מלכה קומט צוריק

די שטילע רייניגערין אין שפיטאל

וואס איז געווען דער „סקארפיאן“

א מעשה פון א מאמע וועמען קיינער האט נישט געשעצט,
ביז מען האט אנגעריט איר טאכטער

נאכדערציילט אויף אידיש

אינהאלט

הקדמה	3
קאפיטל איינס: די שטילע רייניגערין	5
קאפיטל צוויי: די געשטאלענע רפואה	11
קאפיטל דריי: „זאג נישט קיין וואָרט!“	14
קאפיטל פיר: „די מלכה איז צוריק“	18
קאפיטל פינף: אין דעם גרויסן זאל	24
קאפיטל זעקס: „אויף די קני, רייניגערין!“	30
קאפיטל זיבן: די קראנקע שטייען אויף	36
קאפיטל אכט: דער דירעקטאר קניט	44
קאפיטל ניין: די מתנות	49
קאפיטל צען: דער גרויסער פארמעסט	55
קאפיטל עלף: פיאנא קומט	64
קאפיטל צוועלף: די לעצטע שלאכט	71

הקדמה

די מעשה וואס מיר ברענגען דא איז נאכדערציילט אויף אידיש, אין אייגענע ווערטער, לויט דער ענגלישער דראמע „די מאפיא־מלכה קומט צוריק", פונעם יוטוב קאנאל FlipThatDrama, בערך זיבן און אכציג מינוט לאנג.

עס איז א מעשה פון מילדרעד, א פרוי וואס איז אמאל געווען די מעכטיגסטע אין דער אונטערוועלט, די גרינדערין פון „סקארפיאן". זי האט אוועקגעלייגט אלעס און זיך באהאלטן אלס א פשוטע רייניגערין אין א שפיטאל, נאר כדי צו היטן איר איינציגע טאכטער אנזשעלא, וואס איז שווער קראנק. אבער ווען מענטשן פון דער אינשורענס־פירמע און א דאקטאר גנבענען די טייערע מעדיצין וואס זאל ראטעווען איר טאכטער'ס לעבן, כדי עס צו פארקויפן צו רייכע לייט, און פייניגן און פארשעמען דאס מיידל, וואכט אויף די מאמע וואס אלע האבן אונטערגעשאצט.

מיר האבן געהאלטן אלע געשעענישן לויט דער ריי, אבער די מעשה איז אנגעפאסט פאר א היימישן לייענער: ליאם, וואס אין ווידעא בעט ער אנזשעלא צו גיין מיט אים צום טאנץ פון שולע, ווערט דערציילט אלס א יונגער פאציענט און א חבר פון דער משפחה, און דער טאנץ ווערט א סוף־יאר שמחה אין שולע; די מיאוסע ווערטער און ליגנס וואס די רשעים זאגן ווען דער מאמע ווערן נאר דערמאנט, נישט איבערגעזאגט; שלעכטע ווערטער זענען

אויסגעלאזט אדער אפגעשוואכט; און די שלעגרייען און דער שאס אויפן סוף ווערן דערציילט קורץ, אן פרטים.

דער ווידעא ענדיגט זיך ווען די מאמע זיצט אין טורמע און איר טאכטער שטייט אויף אז זי ווערט זי ברענגען צוריק, און דארט ענדיגט זיך אויך די מעשה.

קאפיטל איינס

די שטילע ריניגערין

אין א גרויסן שפיטאל אינמיטן שטאט, צווישן די לאנגע ווייסע קאריידארן, איז יעדן טאג ארומגעגאנגען א שטילע פרוי מיט א בלויען ארבעטס־אנצוג, א שוואב אין דער האנט און א עמער וואסער לעבן זיך. איר נאמען איז געווען מילדרעד. די דאקטוירים און די נוירסעס זענען פארביי געגאנגען לעבן איר ווי מען גייט פארביי א וואנט; פאר זיי איז זי געווען נאר „די ריניגערין".

איין פרימארגן, ווען זי האט געוואשן די פאדלאגע, איז פארביי געגאנגען א יונגע פרוי מיט הויכע נאז, און האט אויסגעשפיגן א שטיקל קייען־גומי פונקט אויף דעם ארט וואו מילדרעד האט יעצט אפגעווישט.

„אנטשולדיגט," האט מילדרעד רואיג געזאגט, „דאס איז א שפיטאל. ביטע, ווארפט נישט קיין גומי אויף דער ערד, ווען מען ווישט די פאדלאגע."

די פרוי האט איר אפילו נישט געענטפערט, נאר א שמייכל געטון און ווייטער געגאנגען.

אין דעם זעלבן מאמענט איז אריינגעקומען דורך די טירן א קליינע גרופע מענטשן אין שווארצע קליידער, און די ארבעטער אין קאריידאר האבן אנגעהויבן שושקען.

„קוקט, דאס איז פיאנא קרעין, די באלעבאסטע פון סקארפיאן‘!“,

„די וואס יעדער ציטערט פאר איר?“

„מען זאגט אז זי האט פארטריבן א שווינדלער־באלעבאס פון א גרויסער פירמע,“ האט איינער געזאגט.

„זי שטייט אויף פאר ארעמע, ערליכע מענטשן,“ האט א צווייטער געענטפערט. „זי איז מיין העלד.“

„אבער פאר וואס גייט זי דורך צו דער ריניגערין?“

פיאנא איז צוגעגאנגען גלייך צו מילדרעד, און אנשטאט צו גיין פארבי, האט זי זיך אפגעשטעלט פאר איר מיט גרויס דרך־ארץ, און די מענטשן הינטער איר האבן זיך אלע איינגעבויגן.

„באלעבאסטע,“ האט פיאנא שטיל געזאגט, „איר האט אויפגעבויט א גאנצע מלוכה, און יעצט ווישט איר פאדלאגעס פאר מענטשן וואס באהאנדלען אייך ווי מיסט. דאס פאסט נישט פאר אייך. קומט צוריק. נעמט צוריק אייער כסא. מיר דארפן אונזער ערליכע פירערין.“

„איך האב דיר געזאגט דו זאלסט בלייבן נידעריג און זיך נישט ווייזן,“ האט מילדרעד געענטפערט. „איר ווייסט אלע פאר וואס איך האב אויסגעקליבן דאס לעבן. מיין טאכטער איז שוועך קראנק, א קרענק וואס מען היילט כמעט נישט. איך וועל זי מער נישט אריינשלעפן אין יענע סכנות.“

„אבער אויב איר נעמט צוריק דעם כסא, וועט איר האבן געוג כח זי צו ראטעווען.“

„און אויך געוג שונאים צו שטעלן א ציל אויף איר רוקן. ניין. דערפאר בין איך דא און וואש פאדלאגעס. אזוי קען איך באהאלטן וועך איך בין און זי היטן. דער שפיטאל האט איר מעדיצין, זי האט א צוקונפט, און איך וויל דאס היטן מיט ריינע הענט.“

פיאנא האט אראפגעלאזט דעם קאפ. „פארשטאנען, באלעבאסטע. אבער אויב איר וועט אמאל עפעס דארפן, זענען מיר אינגאנצן אייערע.“

מילדרעד האט וועיטער גענומען דעם שוואב און זיך אומגעקערט צו איר טאכטער'ס צימער. וועך זי איז אריין, איז איר הארץ כמעט אראפגעפאלן: אנזשעלא, איר איינציגע טאכטער, איז געשטאנען אויסער דעם בעט, אנגעהאלטן אינעם וואנט, און געפרובירט גיין אליין.

„מיין קינד! דו האסט מיר אויסגעשראקן!“ האט זי אויסגעשריגן און זי אונטערגעהאלטן. „פאר וואס האסטו נישט געדריקט דעם קנעפל צו רופן?“

„איך האב געוואלט עס טון אליין,“ האט אנזשעלא געזאגט מיט א שוואכן שמייכל. „דו האסט שוין א יאר נישט געזוכט, מאמע.“

„רעד נישט קיין נארישקייטן. אויב דו ניסט נאר, אדער דו טוסט דיר וויי א נאגל, אדער דו האסט א שלוקערץ, רופסטו מיך. פארשטאנען?“

„פארשטאנען," האט אנשעלא געלאכט.

סערא, א מיט־ארבעטערין פון מילדרעד און א גוטע פריינד פון דער משפחה, איז אריינגעקומען מיט א פריילעכן פנים. „לאמיר קוקן אויף דער גוטער זייט. די וואונדער־רפואה, ‚מעדעקס', ליגט שוין גרייט פאר איר. אויב אלעס גייט גלאט, וועט זי איבער א וואך שוין גיין אויף די אייגענע פיס."

מילדרעד האט ארויסגענומען א פעקל און עס געגעבן איר טאכטער. „אנשעלא, איך האב דיר געקויפט א שיין קלייד, אז דו זאלסט קענען גיין צו דער סוף־יאר שמחה אין שולע ווי אלע אנדערע קינדער."

„איך גיי טאקע?" האט אנשעלא אויסגעשריגן.

„יא. פונקט ווי יעדעס אנדערע קינד."

„איך גיי צו דער שמחה!" האט די מיידל געלאכט מיט טרערן אין די אויגן.

אין צימער איז געווען אויך ליאם, א יונגער פאציענט פון דער זעלבער אפטיילונג, אליין שווער קראנק, וואס האט שטענדיג געמאכט וויצן און דערפרייט די אנדערע. „אויב דו גייסט, גייען מיר אלע מיט דיר און מיר היטן דיך," האט ער געזאגט.

„הער נאר, ליאם," האט מילדרעד געזאגט מיט א האלב־שטרענגן שמייכל, „איך האב געהערט אז דו נעמסט נישט דיינע מעדיצינען. אויב דו ווילסט גיין מיט, מוזטו זיין געזונט."

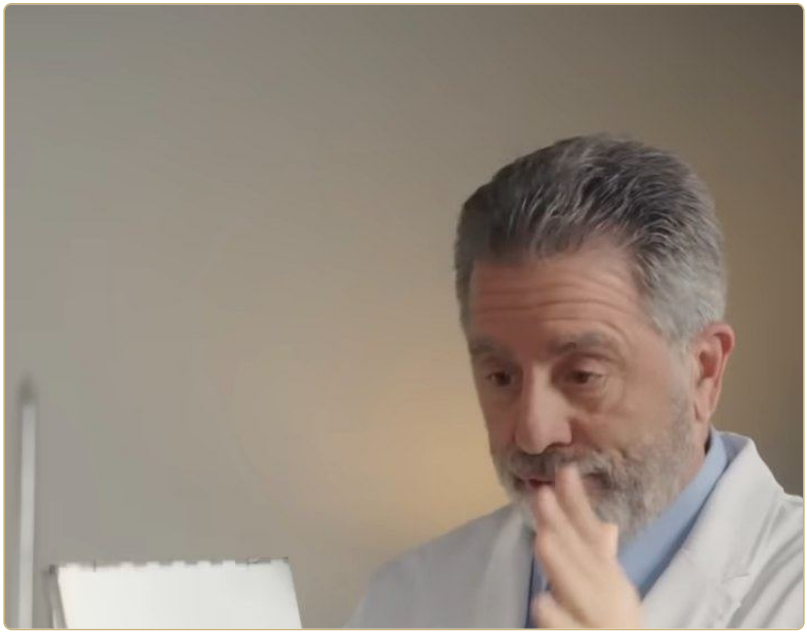
„יא, מיסעס! איך וועל זיך באווייזן שיין און גרייט," האט ער געענטפערט, און אלע האבן זיך צעלאכט.

א נוירס איז אריינגעקומען. „מארגן האט אנשעלא די אפעראציע. מיר דארפן זי יעצט אראפנעמען צו די גרייטונגען."

מילדרעד האט אויפגעהויבן א גלאז וואסער. „אויף בעסערע טעג!"

„אויף בעסערע טעג!" האבן אלע געענטפערט.

שפעטער, אין א שטילןווינקל, האט מילדרעד געזופן צו זיך דעם דירעקטאר פונעם שפיטאל, וויקטאר קלארק, איינער פון די עלטערע לייט פון דער פירמע „פריים העלטקעיר", וואס האט געוואוסט וער זי איז באמת.

א דאקטאר אין דעם גרויסן שפיטאל

„פריים העלטקעיר איז געווען זייער גוט צו מיין טאכטער,“ האט זי געזאגט. „איך וויל אז איר זאלט אריינלייגן פינף ביליאן דאלאר אין דער פירמע. רעכנט עס פאר א מתנה פון דאנקבארקייט.“

„א דאנק, מיס מילדרעד! דאס איז ממש וואונדערבאר. פון יעצט אן זענט איר אונזער גרעסטער שותף, און מיר וועלן לייגן יעדן סענט צו פארבעסערן די פלעגע פאר די קראנקע. מיר וועלן אייך נישט אנטוישן.“

וועז ער איז אוועק, האט מילדרעד זיך געדרייט צו קעיט, איר געטרייע געהילפין. „האלט אן אויג אויף אנזשעלא'ס אפעראציע. פון יעדער זייט.“

„יא, באלעבאסטע.“

קאפיטל צוויי

די געשטאלענע רפואה

נישט לאנג דערנאך, וועז מילדרעד האט געוואשן א קארידאר אויף אן אנדערן שטאק, האט מען געהערט א שארפע קול אין אנזשעלא'ס צימער.

„די אפעראציע איז אפגערופן!“

אין צימער איז געשטאנען גרעטא, די פרוי מיטן הויכן נאז וואס האט אויסגעשפיגן דעם גומי. מיט איר איז געשטאנען דאקטאר דאניעל, דער דאקטאר וואס האט געזאלט אפערירן אנזשעלא.

„גרעטא, וואס טוסטו?“ האט אנזשעלא געפרעגט, דערשראקן.

„אלס די פארוואלטערין פון אנשפרוכן ביי פריים העלטקעיר,“ האט גרעטא געזאגט, „בין איך דא דיר צו מעלדן אז דיין אפעראציע און דיין מעדיצין פאסן מער נישט צו אונזערע כללים. פאראגראף פערצן, אונטער־פאראגראף ב. דאס הייסט, די אינשורענס צאלט עס מער נישט.“

„אבער מען האט עס שוין באשטעטיגט! די אינשורענס האט געזאגט אז זיי צאלן!“

„די כללים האבן זיך היינט געטוישט,“ האט גרעטא געזאגט מיט א קאלטן שמייכל. „דו מיינסט אז מיט פעניס קויפט מען וואונדערס?“

„דאקטאר דאניעל, איז דאס אמת?“ האט אנזשעלא געבעטן.

גרעטא האט זיך געדרייט צום דאקטאר. „קום שוין, דאניעל. מעדעקס איז ווערט מיליאנען. פאר וואס זאל מען עס פארשווענדן אויף א ריניגערין'ס טאכטער?“

„וואס פונקטליך שלאגסטו פאר?“ האט דאניעל געפרעגט.

„א געשעפט. לאמיר עס פארקויפן פאר די רייכע און מעכטיגע, וואס פארדינען באמת צו לעבן. וויפיל פארדינסטו פון פארלאטען ארעמע פאציענטן? פענים. פארקויף די מעדיצין, און דו קענסט האבן וואס דו ווילסט. ווי קלינגט א לוקסוס־שיף?“

דאניעל האט א ווייל געטראכט, און דערנאך האט ער זיך געדרייט צו אנזשעלא. „זי איז געראכט, קינד. מיר מוזן געבן פאר די וואס פארדינען די באהאנדלונג.“

„אן מעדעקס וועל איך שטארבן,“ האט אנזשעלא געזאגט שטיל.

„פונקט,“ האט גרעטא געענטפערט. „דו און דיין מאמע זענט א לאסט אויף דער וועלט. מיר העלפן נאר די וועלט אביסל אויסריניגן.“

„ביטע,“ האט אנזשעלא געבעטן, „איך וויל נאר מאכן מיין מאמע שטאלץ.“

גרעטא האט דערזען דאס פעקל אויפן בעט און עס אויפגעריסן. „און וואס איז דאס? א מתנה פון מאמען?“ זי האט ארויסגעצויגן דאס קלייד און עס אויפגעהויבן. „א טייערע פירמע! פון וואו האט א ריניגערין אזויפיל געלט?“

„רירט עס נישט אן!“ האט אנזשעלא געשריגן.

גרעטא האט אנגעהויבן רעדן מיאוסע ליגנס וועגן איר מאמע, אז זי האט דאס געלט באקומען אויף אן אומערליכן אופן.

„ניין! דאס איז מיין מאמע! רעדט נישט אזוי וועגן איר!“

„דיין מאמע איז גארנישט, א נעבעכדיגע רייניגערין,“ האט גרעטא געלאכט. „איך רעד וויפיל איך וויל.“ און פאר אנזשעלא'ס אויגן האט זי צעריסן דאס קלייד אויף שטיקער.

„נו, דאניעל, וואס זאגסטו?“ האט זי געפרעגט.

„קיין קלייד מער,“ האט דאניעל געלאכט.

„פארגעס עס, קראנקע מיידל,“ האט גרעטא געזאגט. „דו וועסט קיינמאל נישט גיין צו קיין שמחה.“ און ביידע זענען ארויס פונעם צימער מיט געלעכטער, און איבערגעלאזט דאס מיידל ווייענדיג אויפן בעט צווישן די צעריסענע שטיקער.

„זאג נישט קיין ווארט!“

יענעם נאכמיטאג האבן די אנדערע פאציענטן פון דער אפטיילונג צוגעגרייט א חידוש פאר אנזשעלא. רעד, אן עלטערער מאן מיט א גרויע בארד וואס איז שוין לאנג געלעגן אין שפיטאל, דזשאזעף, אן אלטער מאן וואס האט געטרוימט צו דערלעבן זיין יום חתונה, ליאם און סערא, האבן אריינגעשלעפט א טאָרט און באלאנען אין צימער.

„סורפּרייז!“ האבן זיי אלע געשריגן. „מיר זענען מיט אנזשעלא!“

„רעד, סערא, אויב איר מאכט מיך נישט ווייניגן...“ האט מילדרעד געלאכט, ווען זי איז צוגעלאפן. „דו ביסט נישט די איינציגע וואס האט ליב דאס מיידל,“ האט סערא געענטפערט. „מיר גרייטן זיך שוין צו דערצו א לאנגע צייט.“

„אבער די אפעראציע איז ערשט מארגן.“

„עס שאדט נישט צו פייערן א טאג פריער,“ האט רעד געזאגט.

אנזשעלא האט זיך געשמייכלט, אבער אין הארצן האט זי געוואוסט אז עפעס איז נישט אין ארדענונג. זי האט נישט געוואלט אז איר מאמע זאל זיך זארגן, האט זי געשוויגן.

אינדערצייט, אין א ביורא אויף אן אנדערן שטאק, האט גרעטא געהאלטן דעם טעלעפאן ביים אויער מיט גרויס התלהבות.

„דאניעל! איך האב יעצט געהערט פון מיין פעטער וויק. סקארפיאן האט יעצט אריינגעלייגט פינף ביליאן דאלאר אין פריים העלטקעיר!“

„פינף ביליאן?“

„און ער מאכט א גרויסע אונטערשרייבונג־צערעמאניע לכבוד מיס פיאנא און סקארפיאן'ס געהיימע באלעבאסטע. מיר מוזן זיין דארט. אויב מיר כאפן אריין אין מיס פיאנא'ס גוטע זייט, איז אונזער גליק געמאכט.“

„און וואס מיט דער מאמע פון דעם מיידל? וואס זאגן מיר איר?“

„דערציילט איר עפעס א מעשה. איך שליס יעצט איין די מעדעקס. מיר קענען נישט לאזן א פארצווייפלטע נישטיקע צו פארדארבן אונזערע פלענער. היינט ביינאכט ברענג איך די מעדעקס, און דו ברענגסט מיר מיין באצאלונג.“

שפעטער אין אוונט, ווען אנזשעלא איז געלעגן אליין אין צימער און דאניעל און גרעטא זענען ווידער אריין, האט זי געכאפט א פחד און געדריקט דעם קנעפל צו רופן.

מילדרעד, וואס איז געווען אויפן קאריידאר, האט דערהערט דעם צייכן. זי איז געלאפן צום צימער, אבער א נוירס האט זיך אוועקגעשטעלט פאר דער טיר.

„מיס, איר קענט נישט אריינגיין. דאקטאר דאניעל איז אינמיטן די גרייטונגען.“

„לאזט מיך דורך! עפעס איז נישט גוט! זי האט געדריקט דעם קנעפל!“

אינעווייניג האט גרעטא פארמאכט אנזשעלא'ס מויל מיט דער האנט. „דאס איז איר מאמע! שווייג!“

„איך האב געהערט מיין טאכטער שרייען!“ האט מילדרעד געקלאפט אין דער טיר. „עפנט די טיר! גלייך!“

ווען די טיר האט זיך געעפנט, איז דאניעל געשטאנען מיט א רואיגן שמייכל. „מיר האבן פונקט געהאלטן ביים אנהייבן די גרייטונגען. איר זענט געקומען פונקט צו דער צייט אים צו ווינטשן הצלחה.“

„מיין קינד, דו האסט געדריקט דעם קנעפל. איז עפעס נישט גוט? אנזשעלא, זאג מיר.“

אנזשעלא האט געקוקט אויף איר מאמע, און דאן אויף די צוויי וואס זענען געשטאנען הינטער איר. דאניעל האט זיך צוגעבויגן צו איר אויער און געשושקעט:

„הער, קינד. אויב דו בלייבסט שטיל און דו גייסט מיט, וועלן מיר געבן דיין מאמע א מיליאן דאלאר. זי וועט קענען לעבן א אנשטענדיג לעבן. לאמיך דיר זאגן גלייך: קיין שום מעדיצין וועט דיך נישט ראטעוון. מעדעקס איז נאר נאך א פרואוו. דו וועסט סיי ווי שטארבן. אבער טראכט פון דיין מאמע. זי האט זיך מוסר נפש געווען פאר דיר, די שווערע חובות פון שפיטאל, די שווערע רייניגונגס־ארבעט. א מיליאן דאלאר! ווילסטו טאקע זען ווי זי ליידט ווייטער?“

„דו ביסט א גוטע מיידל, אנזשעלא,“ האט גרעטא צוגעלייגט. „דו קענסט געבן דיין מאמע א נייעם לעבן.“

אנזשעלא האט איינגעשלונגען די טרערן. „זארג זיך נישט, מאמע. אלעס איז אין ארדענונג.“

„ביסטו זיכער?“

„רואיג, מילדרעד,“ האט דאניעל געזאגט. „דיין טאכטער איז נאר געווען אביסל שווער היינט. מיר וועלן זיך שוין אפגעבן מיט איר.“

מילדרעד האט אנגעקוקט איר טאכטער. „דו מוזט פאלגן די דאקטוירים, גוט? זיי זענען דא צו העלפן.“

„גוט, מאמע.“

„איך האב דיר געבאקן מאפינס. זיי ווארטן אויף דיר ווען דו ענדיגסט. איך האב דיך ליב.“

„איך האב דיך אויך ליב.“

קוים איז מילדרעד ארויס, האט גרעטא זיך א דריי געטון צו דער מיידל. „דו האסט פונקט געוואלט מסר'ן, הא? זעסט, די מאמע איז אוועק. קיינער קומט דיך נישט ראטעווען.“

„רואיג, קינד,“ האט דאניעל געזאגט מיט א קאלטן קול. „מיר וועלן זען אז דו זאלסט נישט ליידן צופיל. אבער דערווייל, לאמיר מאכן זיכער אז דו בלייבסט שטיל.“ און זיי האבן איר צוגעבונדן די הענט צום בעט און פארשטאפט דאס מויל, אז זי זאל נישט קענען רופן.

קאפיטל פיר

„די מלכה איז צוריק“

אויף א צווייטן שטאק איז דער דירעקטאר וויקטאר קלארק צוגעגאנגען צו מילדרעד מיט א ברייטן שמייכל.

„די מאמע הערט קיינמאל נישט אויף זיך צו זארגן, הא? זארגט זיך נישט, באלעבאסטע. דאקטאר דאניעל איז איינער פון אונזערע מערסט דערפארענע דאקטוירים. אנזשעלא איז אין גוטע הענט, איך זאג אייך צו. מיר טראכטן צו מאכן א קליינע קבלת פנים לכבוד אייך. מיין פלימעניצע, גרעטא, קען נישט ערווארטן אייך צו באגעגענען.“

„איך האלט מיך אוועק פון די אויגן פון עולם,“ האט מילדרעד געענטפערט. „פיאנא וועט נעמען מיין ארט. איך וויל אז ווער איך בין זאל בלייבן באגראבן.“

שפעטער האט קעיט געזעדט מיט פיאנא איבערן טעלעפאן. „וויקטאר מאכט א צערעמאניע. אלע גרויסע פון פריים העלטקעיר וועלן זיין דארט. און די באלעבאסטע וויל נאך אלץ בלייבן באהאלטן.“

„גוט,“ האט פיאנא געזאגט. „איך האב א שלעכט געפיל וועגן פריים העלטקעיר פון ערשטן טאג. איך מוז פליען קיין אייראפע אויף א דרינגענדע זיצונג. היט די באלעבאסטע און אנזשעלא ביז איך קום צוריק.“

נישט לאנג דערנאך האט אן ארבעטער פון סקארפיאן געברענגט קעיט א פאפיר. „קעיט, דו מוזט דאס זען.“ קעיט האט געלייענט, און איר פנים איז געווארן ווייס. „ברענג מיך גלייך צו דער באלעבאסטע!“ פיאנא, אויפן וועג צום עראפלאן, האט זי געזאגט: „די זיצונג אין אייראפע איז וויכטיג. איך וועל זיך אפגעבן מיט דעם. מיר לאזן דאס נישט דורכגיין.“

אינדערצייט איז מילדרעד אריין אין דער קיך פון שפיטאל, צופרידן. „איך האב יעצט געבאקן די בעסטע מאפינס אויף דער וועלט,“ האט זי געזאגט צו סערא. „ביטע, העלף מיר זיי איבערגעבן צום טאפערסטן, זיסטן קינד, אנזשעלא.“

„און אויף דיינע מאפינס,“ האט סערא געלאכט, „פיל בעסער ווי דאס עסן פון שפיטאל.“

אין אנזשעלא'ס צימער האבן גרעטא און דאניעל זיך צוגעגרייט צו גיין. „מיר גייען זיך אנשמייכלען ביי דער צערעמאניע,“ האט גרעטא געזאגט צו דער צוגעבונדענער מיידל. „זיי א גוטע מיידל, גוט? בלייב שטיל, און טראכט אפילו נישט זיך צו רירן.“

דרויסן אין זאל, האבן די פאציענטן געהאנגען א גרויסן שילד מיט אנזשעלא'ס נאמען אויף דער וואנט. „העכער! העכער! אביסל ארויף צו דער רעכטער זייט!“ האט רעד אנגעזאגט.

„ניין, ס'דארף זיין אראפ און צו דער לינקער!“ האט ליאם געשריגן.

„איך ווייס אז איר זענט קראנק, אבער זענט איר אויך בלינד?“ האט סערא זיך געוויצלט. „א ביסל אראפ... כמעט... כמעט... עס מוז זיין פונקטליך פאר איר.“

אויבן אין ביורא האט וויקטאר צוגעזאגט מילדרעד: „איר קענט זיין רואיג, מיס מילדרעד. איך האב יעצט באקומען בשורה אז אנזשעלא'ס גרייטונגען זענען פארטיג. אלעס איז גוט. זי דארף נאר רוען.“

„נו, וויקטאר—“

„הערט נישט צו צו די שקרים!“ האט זיך פלוצלינג געעפנט די טיר און קעיט איז אריינגעלאפן.

„וואס איז, קעיט?“

„באלעבאסטע, איר זענט קלוג, אבער דא זענט איר בלינד. דער מענטש האט געלאזט די בלוט־זויגער אויסזויגן אנזשעלא און זיך געמאכט אז אלעס איז גוט.“

„און די גרייטונגען?“

„די גרייטונגען זענען אפגערופן, און די אפעראציע אויך. מען האט זי אראפגעשלעפט פון טיש. דאניעל ארבעט אינאיינעם מיט די אינשורענס־לייט. ער פארקויפט אנזשעלא'ס לעבנס־מעדיצין פאר דעם וואס צאלט מער. זעט אליין.“

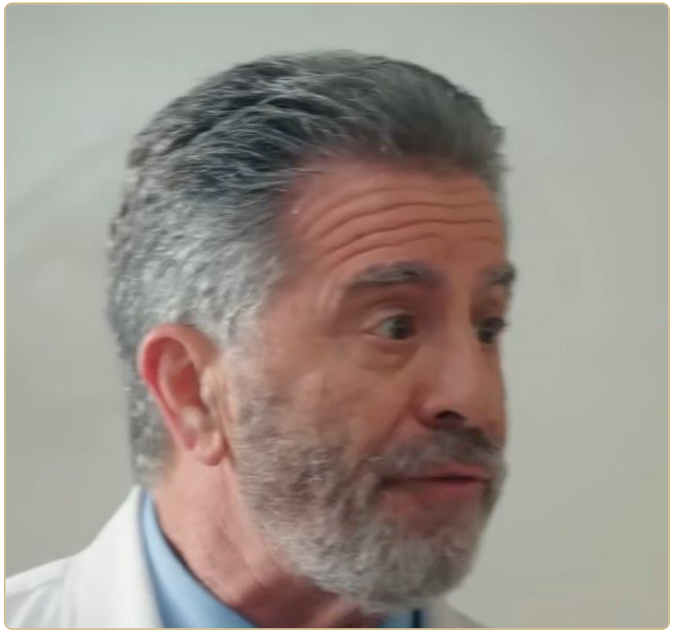
מילדרעד האט געלייענט דעם פאפיר, און איר פנים איז געווארן הארט ווי שטיין. זי איז געלאפן צו אנזשעלא'ס צימער. דארט

האט זי געטראפן איר טאכטער צוגעבונדן, בלאס, קוים אטעמענדיג. זי האט זי באפרייט און זי ארומגענומען.

א דאקטאר האט געקוקט אויף די מאשינען. „די צייכנס פון איר הארץ פאלן אראפ. אן דער מעדעקס, קען זיין אז זי וועט נישט איבערלעבן די נאכט.“

„ניין! וואגט אייך נישט!“ האט מילדרעד זיך געדרייט צו וויקטאר, וואס איז נאכגעלאפן. „ערשט נעמט איר צו מיין טאכטער'ס מעדיצין, און דערנאך האט איר די חוצפה מיר צו זאגן אז זי וועט נישט דערלעבן? פאר ווער האלט איר זיך?“

„מיס מילדרעד, איך האב נישט געוואוסט! איך שוועך! איך האב קיינמאל נישט געטראכט אז דאקטאר דאניעל קען טון אזא זאך!“

וויקטאר קלארק: „איך האב נישט געוואוסט, איך שוועריק!“

„איר האט בכלל נישט געטראכט. איר זענט א בלוט־זויגער וואס זויגט געלט פון דער פארדארבענער מעדיצינישער סיסטעם, נעמט שוחד, מאכט כיטרע געשעפטן. ווען איך וואלט געווען נאר א ריניגערין, וואלט מיין טאכטער שוין געווען טויט, און קיינער וואלט אפילו נישט געבלינצלט.“

„באלעבאסטע, באלעבאסטע, איך ווייס אז ס'איז מיין שולד, אבער איך שוועריק אז איך האב גארנישט געוואוסט. ביטע, לאזט מיך דאס פארעכטן. איך וועל ארויסווארפן אלע וואס זענען געווען דערבייַ!“

„ס'איז צו שפעט. מיר דארפן די מעדיצין. וואו זענען יענע צווייַ?“

„איך מיין אז זיי זענען אוועק צו דער צערעמאניע. זיי ווילן זיך אנשמייכלען צו אייך.“

„זיי זענען פארפאלן. קעיט, רוף פיאנא. איך גיי צו דער צערעמאניע. איך וועל אליין נעמען די מעדיצין. און אויב זיי וועלן זי נישט אפגעבן, פארברענט אלעס.“

„יא, באלעבאסטע. אגב, פיאנא האט מיך געבעטן צו פרעגן: מיינט דאס אז מיר זענען צוריק?“

מילדרעד האט אויפגעהויבן דעם קאפ. „זיכער. לאזט וויסן יעדן איינעם: די מלכה פון דער אונטערוועלט איז צוריק.“

קאפיטל פינף

אין דעם גרויסן זאל

אין דעם פראכטפולן זאל פון שפיטאל, וואו מען האט צוגעגרייט די אונטערשרייבונג־צערעמאניע, זענען געשטאנען טישן מיט ווייסע טישטעכער, בלומען און טייערע געטראנקען. די גאסט זענען געווען גרויסע סוחרים פון וואל סטריט, פאליטיקער און באקאנטע אדוואקאטן. גרעטא און דאניעל זענען געשטאנען אינמיטן, מיט גלעזער אין די הענט.

„אויף דער צוקונפט פון פריים העלטקעיר!“ האט גרעטא אויפגעהויבן איר גלאז. „און אויף דיר, דאניעל. דו האסט זיך פארזיכערט א גאלדענעם שטול ביים טיש.“

„אך, איך בין נאר א פשוטער דינער פון דער סיסטעם.“

„לאז די באשיידנקייט. דו און איך, מיר זענען די סיסטעם.“ זי האט זיך צעלאכט. „און ווען מיס פיאנא וועט זיין אויף אונזער זייט, וועל איך שוין זיצן אויף מיין לוקסוס־שיף, און יענע מיידל וועט שוין לאנג נישט זיין.“

„יענע ארעמע מיידל,“ האט דאניעל געזאגט, „זי דארף באמת זיין דאנקבאר אז מיר האבן איר לעבן געגעבן א באדייט.“

„דאס איז דער סדר מיט די ארעמע,“ האט גרעטא געענטפערט. „זיי ארבעטן, זיי ליידן, זיי שטארבן, און מיר קאסירן איין. אזוי איז די וועלט געבויט.“

„און וואו איז די מעדעקס?“

„פארשלאסן אין א זיכערן קעסטל.“ זי האט אים געגעבן א קליין פעקל. „דא איז די באצאלונג פאר מיין באליבטן דאקטאר.“

„און וואס אויב מילדרעד וועט זיך דערוויסן?“

„די רייניגערין? קיינער הערט נישט צו א ארעמע נישטיקע. דאס איינציגע וואס זי באקומט איז א פלאץ אין דער ערשטער ריי צו זען ווי איר טאכטער אטעמט איר לעצטן אטעם.“

פלוצלינג האט זיך די טיר פונעם זאל צעפראלט. די גאסט האבן זיך אויסגעשראקן, א טאץ איז געפאלן אויף דער ערד. אין דער טיר איז געשטאנען מילדרעד, נאך אין איר בלויען ארבעטס־אנצוג.

„מילדרעד?!“ האט דאניעל אויסגעשריגן. „ווי אזוי איז זי דא אריינגעקומען?“

„די שטינקענדיגע רייניגערין,“ האט גרעטא געזאגט מיט עקל. „מיר וועלן זיך מיט איר אפגעבן.“

מילדרעד איז צוגעגאנגען גלייך צו איר. „אזוי, דו ביסט די וואס האלט מיין טאכטער'ס מעדיצין אלס פאנד.“

„אה, דו ביסט די מאמע פון יענער האלב־טויטער מיידל? זאג נישט אז זי איז שוין אוועק.“

„דו האסט יעצט געמאכט דיין לעצטן טעות. וואו איז מיין מעדיצין?“

„איך... איך האב נישט קיין אנונג פון וואס דו רעדסט.“

„איר צוויי האט געגנבעט מיין טאכטער'ס מעדיצין. איך וויל צוריק די מעדעקס, און איך וויל עס יעצט.“

„מעדעקס?“ האט גרעטא זיך געמאכט פארוואונדערט. „דאס איז די זעלטנסטע מעדיצין אויף דער וועלט. עס זענען דא בלויז דריי דאזעס, און צוויי זענען שוין געגנוצט. ס'איז אפגעהיטן, און ווער ס'גנבעט עס איז א פארברעכער. און דו קומסט מיט באשולדיגונגען אן קיין שום באווייז! זעסטו ביי מיר מעדיצין? פונקט. קיין באווייז. די רייניגערין מאכט נאר ווילדע באשולדיגונגען, זי וויל מסתמא א נדבה. די ארעמע לייט היינט, זיי האבן נישט קיין בושה!“

„קוק זיך ארום,“ האט זי ווייטער געזאגט. „די גאסט דא זענען גרויסע סוחרים, פאליטיקער, אדוואקאטן. איינער ווי דו געהערט נישט דא. אויב דו פארדארבסט מיס פיאנא'ס צערעמאניע, וועל איך זען אז דו און דיין טאכטער שטארבן ווי ארעמע לייט.“

„מיס פיאנא'ס צערעמאניע?“

„יא. און דו באקומסט נישט קיין סענט אויב איך זאג נישט. פארשטאנען? ווער מיינסטו אז דו ביסט? מיס פיאנא'ס באלעבאסטע? מיס פיאנא פירט אימפעריעס. זי נעמט באפעלן נאר פון איין מענטש: דער גרינדער פון סקארפיאן, די מלכה פון דער אונטערוועלט. דו ווייסט אפילו נישט ווי זי הייסט.“

„איך וויל נישט פארלירן קיין צייט," האט מילדרעד געזאגט, און ארויסגעצויגן א ביקס פון איר טאש. „דו גיבסט מיר די מעדיצין, אדער דו וועסט עס באדויערן."

„דו וואגסט האלטן א ביקס אנטקעגן מיר?" האט גרעטא געשריגן. „איך בין די פארוואלטערין פון אנשפרוכן ביי פריים העלטקעיר! מיין טאטע איז דער וויצע־פרעזידענט, און מיין פעטער איז דער דירעקטאר פון דעם שפיטאל!"

„מיר איז גלייך ווער ס'איז דיין משפחה. וועז זיי וועלן אנקומען, וועלן זיי אויך קניען."

„חלומות! מיר פירן די גאנצע מעדיצינישע סיסטעם אין דער שטאט. איין טעלעפאן פון מיר, און דו און דיין טאכטער וועסט ארויסגעווארפן אויף דער גאס צו שטארבן."

„לעצטע געלעגנהייט. זאג מיר וואו די מעדיצין איז."

א מאן אין א טייערן אנצוג איז צוגעלאפן. „לאז זי אפ! דאס איז א צערעמאניע פאר מיס פיאנא! ווי וואגסטו מאכן א טומל דא? ווילסטו שטארבן?"

„און ווער ביסטו?"

„דער ראיאן־פארוואלטער פון פריים העלטקעיר, טרעווער פארד."

„קיינמאל נישט געהערט. גיי מיר פון די אויגן."

„משוגע! איך וועל דיך גלייך לאזן ארויסווארפן פון דער ארבעט!"

סערא, וואס איז נאכגעלאפן נאך מילדרעד, האט זי אנגעכאפט ביי דער האנט. „מילדרעד, באפרואיג דיך. דו דארפסט די ארבעט. טראכט פון אנזשעלא!“

„סערא, די וואס האבן געפיניגט מיין טאכטער וועלן באצאלן.“

„דו ביסט משוגע, מילדרעד,“ האט דאניעל געזאגט. „אויב דו שיסט, ליגט דיין טאכטער אויף דער גאס. קיין אטעם־מאשין, קיין רעדער־שטול. לאמיר זען ווי לאנג זי האלט אויס. איך וועל יעצט טעלעפאנירן. דו האסט אליין אונטערגעשריבן איר טויט־פאפיר.“

אינדערצייט האט קעיט טעלעפאנירט צו וויקטאר קלארק. „פארגעס דעם עראפארט. קום גלייך צו דער צערעמאניע. די באלעבאסטע דארף הילף צו באקומען די מעדיצין, און דו דארפסט אויסלערנען דיין פלימעניצע אביסל דרך־ארץ.“

וויקטאר קלארק באקומט דעם רוף פון קעיט

„יא, מיס קעיט. איך בין דארט אין א מינוט.“

„מילדרעד,“ האט סארא געבעטן, „איך ווייס אז דו ביסט אין כעס, אבער די מענטשן האבן די מאכט. מיר קענען זיך נישט שטעלן קעגן זיי.“

„זעסט? אפילו דיין שטינקענדיגע חברטע ווייסט דיין ארט,“ האט גרעטא געלאכט.

„סארא,“ האט מילדרעד רואיג געזאגט, „מיר דארפן זיך נישט שטעלן קעגן זיי. זיי וועלן אליין אוועקגיין פון וועג.“

קאפיטל זעקס

„אויף די קני, רייניגערין!“

„איך ציטער שוין,“ האט גרעטא זיך געשפעט. „מיין פעטער איז דער דירעקטאר פון דעם שפיטאל, און דער צווייטער אין דער פירמע. וועז ער קומט, וועט ער אייך ביידע ארויסווארפן פון בנין.“

„גוט,“ האט מילדרעד געענטפערט. „דיין פעטער קען דיך אויסלערנען ווי זיך צו פירן.“

„פאר וואס זאל דער דירעקטאר זיך שטעלן אויף דער זייט פון א רייניגערין? וועכטער! נעמט ארויס די משוגענע!“

אבער קיינער פון די וועכטער האט זיך נישט געוואגט צו דערנענטערן. גרעטא האט דאן גענומען א טעלער מיט עסן און עס אויסגעשיט אויף דער פאדלאגע, און דערנאך נאך איינס.

„דאס באקומסטו פאר דעם וואס דו קענסט נישט טון דיין ארבעט. קוק נאר אויף דעם ארט! א גאנצער שמוץ! גיי אראפ אויף די קני און רייניג עס, רייניגערין!“

„מיר האבן דעם גאנצן זאל געוואשן דריי מאל,“ האט סערא געזאגט. „דער זאל איז געווען ריין ווי גאלד.“

„נו, יעצט שוין נישט מער. אויף די קני, און רייניג עס!“

„ריניג עס, ריניגערין!“ האבן אנדערע גאסט אנגעהויבן נאכשרייען. „דאס איז דיין ארבעט, ניין? צו ריניגן נאך מענטשן ווי אונז!“

„מיר זענען אפשר נישט רייך,“ האט סערא געזאגט מיט א ציטערדיג קול, „אבער מיר האבן כבוד. און איר קענט אונז נישט אזוי פארשעמען.“

„כבוד?“ האט גרעטא זיך צעלאכט. „ווילסט רעדן פון כבוד? אויב דו ווילסט כבוד, מוזטו זיין מעכטיג ווי איך.“

„געווי,“ האט איינער פון די גאסט צוגעשטימט. „די ריניגערין דארף וויסן איר ארט.“

גרעטא האט אויסגעגאסן א גלאז אויף מילדרעד'ס אנצוג. „אופס. דאניעל!“ און דאניעל האט געלאכט מיט איר.

„שעם דיך, דאניעל,“ האט מילדרעד געזאגט. „אנזשעלא און איך האבן דיר געגלייבט.“

„קום מיר נישט מיט דעם, מילדרעד. דו האסט קיינעם נישט צו באשולדיגן נאר דיך אליין פאר דיין ארט אויף דער וועלט.“

„ריניג עס! ריניג עס! ריניג עס!“ האט דער גאנצער עולם געשריגן אין טאקט.

„מיר טוען נאר יעדן א טובה,“ האט גרעטא געזאגט. „מיר געבן מעדעקס פאר די וואס פארדינען צו לעבן. אויב מען גיט עס פאר נישטיקע ווי דו און דיין טאכטער, וועט איר עס נאר פארשוועגדן. ארעמע לעבנס זענען גארנישט ווערט.“

„גענוס דאס לעצטע שיינע קלייד וואס דו וועסט האבן,“ האט מילדרעד געזאגט שטיל, „ווייל מארגן אום די צייט וועט אלעס וואס דו פארמאגסט זיין אוועק.“

וועך מילדרעד האט אוועקגעשטופט גרעטא'ס האנט, איז גרעטא געפאלן אויף איר טייערן שוך און אנגעהויבן שרייען. „מיין שוך! ער קאסט מער ווי דיין גאנץ ארעמען לעבן!“

„זי שמעקט ווי א קאנאל,“ האט א צווייטע גאסט געזאגט, און אלע האבן געלאכט.

„דו ביסט שוין אריבער די גרענץ, דו אלטע מכשפה!“ האט גרעטא געשריגן. „גיי ארויס פון מיס פיאנא'ס צערעמאניע, אדער —“

„איך גיי נישט אוועק ביז איך באקום מיין מעדיצין,“ האט מילדרעד געזאגט, און איז צוגענאנגען צו א גרויסן שטול אויף דער בינע.

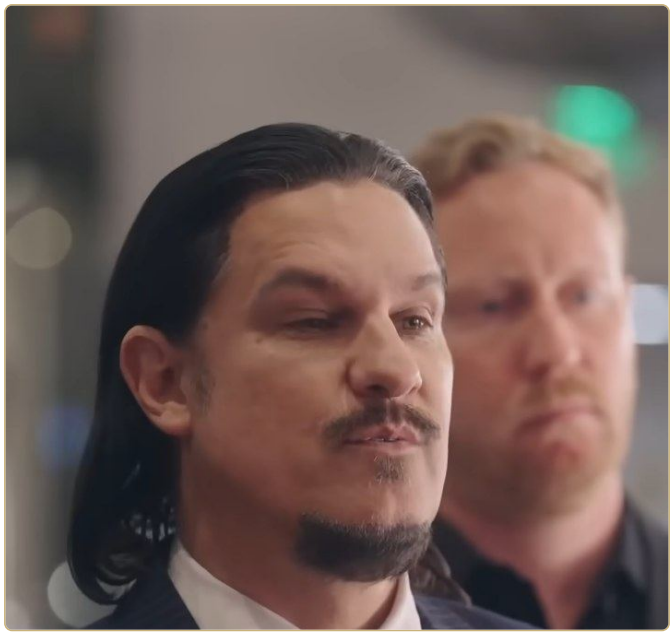
„היי! גיי אוועק פון דארט! דער שטול איז אפגעהאלטן פאר מיס פיאנא, פאר דער מלכה אליין! דו ביסט פארלוירן! מיס פיאנא איז נישט קיין קליינע שפילעריי. האסט אמאל געהערט פון ,דער נאכט פון חשבון‘? יעדער וואס איז געגאנגען קעגן איר, יעדער גרויסער סוחר, יעדער מעכטיגער פאליטיקער, אלע אומגעקומען אין איין נאכט. זי וועט דיך צעשטערן!“

„די נאכט פון חשבון איז געמאכט געווארן פאר בלוט־זויגער ווי דיר.“

„רעד נאר! וועז פיאנא קומט, וועט נישט באלייבן פון דיר קיין שפור.“

„רוף זי,“ האט מילדרעד געזאגט, און זיך אוועקגעזעצט אויפן שטול. „איך וועל דא זיצן. און וועז זי קומט, וועלן מיר זען צו וועמען זי גייט.“

אין דעם מאמענט איז אריינגעקומען א שווערער מאן אין א טייערן אנצוג. „וואס איז דא געשען?“

עדווארד, דער וויצע־פרעזידענט, קומט אן אין זאל

„טאטע!“ איז גרעטא צוגעלאפן. „דו קומסט פונקט אין צייט!“

„וואס איז דאס? ווער וואגט זיצן אויף מיס פיאנא'ס שטול? איר וועט אלע וואס עס געשעט מיט איינעם וואס פארשעמט זיך!“

„טאטע, די ריינינגערין האט מיך אטאקירט, און זי האט באליידיגט מיס פיאנא. און זי האט נאך געזאגט אז דו וועסט קניען פאר אירן!“

„אומגלויבלעך.“

„מיין טאטע איז דער וויצע־פרעזידענט פון פריים העלטקעיר,“ האט גרעטא זיך געדרייט צו מילדרעד. „דו ביסט פארטיג.“

„וויצע־פרעזידענט,“ האט מילדרעד געזאגט. „לאמיר האפן אז איינער אין דער הויכער פארוואלטונג האט נאך א געוויסן. דו זאלסט באמת פרעגן דיין טאכטער וואס זי האט געטון.“

„הער נאר,“ האט דער טאטע, עדווארד, געזאגט, „דו ריינינגסט טוילעטן פאר א פרנסה. מיין טאכטער קען טון מיט דיר וואס זי ווּיל.“

„דיין טאכטער האט געגנבעט מיין טאכטער'ס לעבנס־מעדיצין, און זי האט זי געפייניגט. אויב דו האסט א האלבן מוח, וועסטו איר הייסן אפגעבן די מעדעקס, און ראטעווען דאס לעבן פון אן אומשולדיג מיידל.“

„וער ביסטו מיר צו געבן באפעלן? מעדעקס איז זעלטן, עס האט נישט קיין פרייז. איר מענטשן זענט נישט ראוי דערצו.“

„איר מענטשן? וועלכע מענטשן?“

„אומנוצלעכע, אן כח, שמוציגע פון דער שטאט. נאר די באמת מעכטיגע זענען ראוי צו נעמען מעדעקס. מענטשן מיט מיליאנען דאלארן, מענטשן ווי מיס פיאנא.“

מילדרעד האט אריסגענומען איר טעלעפאן. „פיאנא.“

„אנטשולדיגט, באלעבאסטע,“ האט מען געהערט פון דער צווייטער זייט. „מיר זענען געווען אין א שטורעם אין דער לופט, און איך האב ערשט יעצט צוריקבאקומען פארבינדונג.“

„פיאנא, איך דארף דיך דא אין צען מינוט.“

„איך בין אויפן וועג, באלעבאסטע.“

„קוקט נאר אויף אירי!“ האט גרעטא זיך צעלאכט. „זי מאכט זיך ווי זי קען מיס פיאנא!“

„לאכט וויפיל איר ווילט. ווען פיאנא קומט, וועט זי זיך בוקן צו מיר, און דערנאך וועט איר מיר געבן מיין מעדיצין.“

„מיס פיאנא בוקט זיך פאר קיינעם נישט, חוץ פאר איר אלטער באלעבאסטע, די אמת'ע מלכה. איינע מיט וועלכער דו וואלסט אפילו נישט אטעמען די זעלבע לופט.“

עדווארד האט א קוועטש געטון מיט די אויגן צו זיין טאכטער. „ברענגט אהער די מיידל.“

קאפיטל זיבן

די קראנקע שטייען אויף

א פאר מינוט שפעטער האט מען אריינגעשלעפט אין זאל אנזשעלא, בלאס און שוואך, אין א רעדער־שטול. הינטער איר זענען נאכגעלאפן רעד, דזשאזעף, ליאם און נאך עטליכע פאציענטן פון דער אפטיילונג, וואס האבן נישט געוואלט לאזן דאס מיידל אליין.

„וואס האט איר געטון צו מיין טאכטער?“ איז מילדרעד אויפגעשפרונגען.

„זי וועט זיך אנטשולדיגן,“ האט גרעטא געזאגט. „מיר וועלן זי שוין מאכן.“

„איר זענט קראנק אין קאפ. רירט זי אן, און איר זענט פארטיג.“

„רעד העכער!“ האט גרעטא געשריגן צו אנזשעלא. „זאג דיין מאמע ווי לייד דיר איז!“

„מאמע,“ האט אנזשעלא געזאגט מיט א שוואך קול, „עס טוט מיר אזוי לייד.“

„ניין, מיין קינד. מיר טוט לייד. איך האב געדארפט וויסן בעסער. אבער זארג זיך נישט, וואס זיי וועלן נאר טון, איך וועל זיי מאכן באצאלן.“

„זי שפילט נאך אלץ טעאטער,“ האט גרעטא געזאגט, און ווידער אנגעהויבן זאגן מיאוסע ליגנס, אז מילדרעד האט באקומען די מעדיצין דורך אומערליכע וועגן פונעם דירעקטאר.

„מיין מאמע איז נישט אזוי!“ האט אנזשעלא געשריגן. „רעדט נישט אזוי וועגן אירי!“

„אנזשעלא, וואו איז דיין אינהעילער?“ האט מילדרעד געפרעגט, ווען זי האט געזען ווי די מיידל קוים אטעמט.

„ער איז דא,“ האט עדווארד געזאגט, און האט אויפגעהויבן דעם קליינעם אטעם־אפאראט אין דער לופט, מיט א שמייכל.

„גיב עס צוריק!“

„ווילסט עס צוריק? גיי אראפ אויף די קני און פוץ גרעטא'ס שיך ווי די רייניגערין וואס דו ביסט. אויב נישט, צעברעך איך דעם אינהעילער אויף טויזנט שטיקלעך. ווילסט ראטעווען דיין טאכטער? קני און בעט רחמים.“

„מאמע, טו עס נישט!“

מילדרעד האט געקוקט אויף איר טאכטער, וואס האט געשנאפט נאך לופט. „גוט,“ האט זי געזאגט שטיל. „איך וועל עס טון.“

„ניין! קני נישט פאר די נידעריגע לייט!“ האט אנזשעלא געשריגן, און מיט די לעצטע כוחות איז זי אויפגעשטאנען פון שטול און אוועקגעשטופט גרעטא. „רירט נישט אן מיין מאמע!“

„,ווי די מאמע, אזוי די טאכטער,“ האט עדווארד געשריגן. „איינער דארף דיך אויסלערנען א לעקציע!“ און ער האט אויפגעהויבן די האנט צו שלאגן דאס מיידל.

„,ניין! דו רירסט זי נישט אן!“ איז ליאם אריינגעשפרונגען צווישן זיי, און מיט א שטארקן קלאפ האט ער אוועקגעשטופט עדווארד'ן.

„איז דאס אלעס וואס דו האסט, יונגערמאן?“ האט עדווארד געשריגן.

רעד, דער אלטער מיט דער גרויער בארד, האט זיך אוועקגעשטעלט נעבן ליאם. „,אויב דו רירסט נאך אמאל אן אנזשעלא אדער ליאם, וועסטו דאס שוועד באצאלן. דו וועסט מוזן דורכגיין ערשט אונז. מיר זענען מיד צו זען ווי איר טוט וויי די מענטשן וואס איר דארפט היטן.“

„,אך, דאס איז נעבעכדיג! וועד זענט איר, איר פארלוירענע? האלב פון אייך וועט נישט איבערלעבן די וואך.“

„,איך שטארב אפשר,“ האט דזשאזעף געזאגט, „,אבער א שטול קען איך נאך אלץ אויפהייבן.“

„,מיר האבן נישט וואס צו פארלירן,“ האט רעד צוגעלייגט. „,און דאס דארף דיך גאר שטארק שרעקן.“

„,שרעקן? איך זאל מורא האבן פאר אייך? דאס איינציגע וואס איך האב מורא איז מיס פיאנא אליין. איר זענט גארנישט. איין טעלעפאן פון מיר, און אייער אינשורענס איז אוועק.“

„דו ווילסט רעדן פון אינשורענס?“ האט רעד געשריגן. „אייער אינשורענס! אפלייגן, אפזאגן, זיך פארטיידיגן. אייערע ריזיגע פרייזן, אייערע שווינדלען, די צעבראכענע סיסטעם, און דו!“

„יא!“ האבן אלע פאציענטן געשריגן.

„איר ארעמע פארלוירענע זענט אלע די זעלבע. באשולדיגט די סיסטעם, באשולדיגט די רייכע, אבער גארנישט טוישט זיך קיינמאל. אן געלט, אן אינשורענס, וועט איר אלע פוילן אויף דער גאס.“

„דער וויץ איז אויף דיר,“ האט רעד געזאגט. „איך שטארב סיי ווי.“

„איך אויך,“ האט דזשאזעף געזאגט. „בעסער צו גיין מיט כבוד.“

„גוט, ליאם,“ האט עדווארד געזאגט. „דיין אינשורענס איז אפגעזאגט.“

„איך האב נאך זעקס חדשים, און איך האב זיך יעצט אוועקגעשטעלט פאר א שוואך קינד וואס מען פייניגט. איך קען נישט טראכטן פון א בעסערן סוף.“

„אה, דער נעבעכדיגער העלד! מיר וועלן אייך ביידע אויסלערנען ווי עס פילט זיך צו ליידן.“

„אויב דו רירסט זי אן, אדער איינעם פון זיי, וועסטו מוזן דורכגיין מיך ערשט,“ האט סערא געזאגט, און זיך אוועקגעשטעלט פאר אנזשעלא. „רעד איז געראכט. איר קענט

נישט באהאנדלען אנזשעלא אזוי. איר האט איר אפגעזאגט די אפעראציע. איר האט געגנבעט איר מעדיצין."

„ווי אזוי קען מען באהאנדלען אן אומשולדיג מיידל אזוי?" האבן אנדערע געשריגן. „גיט אפ די מעדיצין! מיר זענען מיד צו זיין געשטופט!"

„א מרד פון די קראנקע און די שטארבנדיגע," האט עדוואַרד געלאכט. „גוט. איך וועל אפזאגן אייער אלעמענס אינשורענס. לאמיר זען ווי לאנג איר האלט אויס אן מעדיצין און אן דאקטוירים." ער האט זיך געדרייט צו יעדן באזונדער. „רעד, האסטו פארגעסן? דו האסט דאך געוואלט דערלעבן צו זען דיין אייניקל. דזשאזעף, דו האסט געוואלט דערלעבן דיין יום חתונה. און דו, סערא, דו האסט געהאפט אויף אן העכערונג, אז דיין טאכטער זאל נישט דארפן ארבעטן צוויי שיכטן אין יענעם שמוציגן רעסטוראנט. נו, זענט איר נאך גרייט אוועקצווארפן אייער לעבן פאר דער מאמע און טאכטער'ס נעבעכדיגע מעשה?"

„דו מיינסט אז דער טיטל וויצע־פרעזידענט מאכט דיך א גאט?" האט מילדרעד געפרעגט.

„וויצע־פרעזידענט? דאס איז געווען נעכטן," האט עדוואַרד געזאגט און ארויסגענומען א פאפיר. „קוק גוט. איך בין יעצט דער הויפט־באאמטער פאר אלע אנשפרוכן."

„טאטע! מיר שטייגן ארויף אין דער וועלט!" האט גרעטא אויסגעשריגן.

„פארשטייט איר יעצט? איך האלט די שליסלען פון לעבן און טויט. איך בין דער באלעבאס אין דעם בנין. רייניגערין, קענסטו בכלל לייענען? דער פאפיר גיט מיר די מאכט דיך ארויסצווארפן פון דער ארבעט, אויב דו טרעטסט נישט אפ.“

„גיי, זאג אפ מיין אינשורענס,“ האט סערא געזאגט. „מיר איז גלייך. אבער איר וועט געבן אנזשעלא די מעדיצין. גיי, ווארף מיך ארויס. איך טרעט נישט אפ.“

„איר זענט אלע ארויסגעווארפן!“ האט עדווארד געשריגן.

„ווער ביסטו?“ האט איינער געשריגן. „אפילו ווען דו ביסט דער הויפט־באאמטער, מוזטו נאך אלץ פרעגן וויקטאר קלארק!“

„די העכערונג איז געקומען פון גאר הויך. נישט פון מיסטער קלארק, נאר פון מיס פיאנא אליין!“

מילדרעד האט אים ארויסגעריסן דעם פאפיר פון דער האנט און אים צעריסן אויף שטיקער פאר די אויגן פון אלע.

„וואס האסטו געטון?!“ האט ער געשריגן. „דו האסט צעבראכן מיסטער קלארק'ס אויטאריטעט! ער וועט צונעמען דיין קינד'ס אינשורענס אויף אייביג!“

עדוואַרד קוקט אויף זיין צעריסענעם פאפיר

„מיר וועלן זען וועַן ער קומט. אבער ביז דאן, ביסטו אַרויסגעוואַרפן.“

„הערט אויר? די רייניגערין מיינט אז זי קען מיך אַרויסוואַרפן! זי מיינט אז מיסטער קלארק ארבעט פאר אויר!“

„ער ארבעט טאקע פאר מיר,“ האט מילדרעד רואיג געזאגט. „איך קען נישט גלייבן אז די גרעסטע פירמע פון מעדיצינישע פלעגע אין לאנד איז אזוי שלעכט און פארדארבן. וועַן מיין טאכטער'ס אפעראציע וועט פארביי זיין, וועל איך אייך צעלייגן שטיק נאך שטיק. און די אלע מענטשן וואס איר שרעקט, זיי וועלן באקומען א שיינעם שכר.“

„א שכר? מיט וואס? א שוואב און א עמער?“ האט גרעטא געלאכט. „טאטע, פיאנא וועט באלד דא זיין. צעברעך איר שוין די פיס!“

אין דעם מאמענט איז צוגעלאפן א וועכטער. „הער, דער דירעקטאר פון שפיטאל, וויקטאר קלארק! ער איז דא!“

קאפיטל אכט

דער דירעקטאר קניט

וויקטאר קלארק איז אריינגעקומען אין זאל מיט שנעלע טריט, דאס פנים פארשוויצט.

„פעטער וויק! דו ביסט ענדליך דא!“ איז גרעטא צוגעלאפן. „די נישטיקע האבן מיך געפיניגט!“

„נישט יעצט, גרעטא. איך האב יעצט געהערט אז א גאר גרויסע פערזענלעכקייט קומט אהער.“

„מיס פיאנא?“

„נאך גרעסער.“

„וער איז גרעסער פון מיס פיאנא?“

„איינער, אז מען פארשעמט זי, מאכט זי אז פיאנא זאל אויסזען ווי א מוחלת'דיגע.“

„אה, גוט. מיר וועלן אויסלייגן א רויטן טעפיך פאר דער גרויסער און זי באהאנדלען ווי א קעניגין.“

„מיר מוזן דא אויפראמען.“ וויקטאר האט זיך ארומגעקוקט, און דערזען מילדערעד אויפן שטול.

„דו ביסט פארלוירן, רייניגערין,“ האט גרעטא געזאגט. „האסט נישט געזאגט אז דער דירעקטאר וועט קניען פאר דיר?“

און דאן האט דער גאנצער זאל געזען א זאך וואס קיינער האט נישט ערווארט. וויקטאר קלארק איז צוגעגאנגען צו מילדרעד, אראפגעלאזט דעם קאפ, און זיך אוועקגעקניט פאר איר אויף דער פאדלאגע.

„מיסטער קלארק!“ „פעטער וויק!“ „וואס טוסטו? דאס איז די רייניגערין'ס שולד!“

„דיינע ארבעטער האבן געכאפט מיין טאכטער און געגנבעט איר מעדיצין,“ האט מילדרעד געזאגט צו וויקטאר. „און זיי האבן געפרובירט מיך צו שלאגן. נו, וואס איז דיין כלל וועגן דעם?“

וויקטאר האט זיך געדרייט צו זיין פלימעניצע. „דו... דו האסט גענומען די מעדעקס?“

„קום שוין, פעטער וויק. מיר ווילן עס נישט פארשוועכן אויף א רייניגערין'ס קינד.“

„שווייג! שווייג!“

„נו, וואס אויב איך האב עס גענומען? מיין פעטער ארבעט פאר מיס פיאנא. אויב מיס פיאנא ויל איינעם אוועק, איז ער אוועק. אזוי בעט רחמים ביי מיין פעטער, אפשר וועט פיאנא דיך שוינען.“

„אדער מיר קענען יעצט ארויסווארפן דיין טאכטער אויף דער גאס,“ האט עדווארד צוגעלייגט.

„הערט שוין אויף, איר צוויי!“ האט ויקטאר געשריגן. „איר נארן! איר ווייסט אפילו נישט וואס איר האט געטון. מיר זענען פארלוירן.“

„זעסט, עדוואַרד, ער קניט שוין,“ האט מילדרעד געזאגט. „גיב מיר צוריק די מעדעקס, אדער דו ביסט דער נעקסטער.“

„ס'איז צייט איך זאל דיך שטילן אויף אייביג,“ האט עדוואַרד געשריגן, און זיך געלאזט צו איר.

„און ווי וואלט עס געווען ווען איך שטיל דיך?“ איז ויקטאר אויפגעשפרונגען און געגעבן א פאטש עדוואַרד'ן, און דערנאך גרעטא'ן. „גענוג! ביסטו בלינד אדער נאר א נארן?“

ויקטאר קלארק: „גענוג!“

„קלארק, פאר וואס האסטו מיך געשלאגן? זי איז נאר א שמוציגע נידעריגע!“

„יעצט ביסטו דער נידעריגער. דו דארפסט זיך ביי איר אנטשולדיגן, גלייך!“

„פאר וואס? פאר וואס?“

„איך וועל דיר זאגן פאר וואס. ווייל דו האסט אריינגעשלעפט מיין משפחה אין א טיפע גרוב. איין ווארט פון איר, און אונזער גאנצע משפחה קען ווערן אויסגעמעקט פון דער מאפע. דו נארן!“

„ניין, ניין, ניין! מיסטער קלארק, דא איז געוויס א טעות. זי איז נאר א נעבעך וואס קען אפילו נישט צאלן פאר איר קינד'ס לעבן!“

„שווייג שוין!“ האט וויקטאר געשריגן. „וארט נישט! גיב צוריק די מעדיצין!“

„פעטער, דו שטעלסט זיך טאקע אויף איר זייט?“ האט גרעטא געשריגן. „זי איז א בעטלערין! זי האט צוגעזאגט די נישטיקע שכר. וואו זענען זיי? זי איז נאר ליידיגע ווערטער!“

פונקט אין דעם מאמענט האבן זיך געעפנט די טירן, און א רייַ מענטשן פון סקארפיאן אין שווארצע קליידער זענען אריינגעקומען, טראגנדיג גרויסע קעסטלעך.

„אה, דער שכר קומט פונקט אין צייט,“ האט מילדרעד געזאגט.

„ווער איז דאס?“ האט איינער פון די גאסט געשושקעט. „פאר וואס האב איך מורא?“

„זי איז גארנישט," האט גרעטא געזאגט. „זי האט מסתמא אויפגעהויבן מיסט פון דער גאס און עס איינגעפאקט ווי א מתנה."

„גיב איר די מעדעקס אריידער עס ווערט ערגער," האט ויקטאר געבעטן. „אנדערש קען איך דיך נישט ראטעווען."

„ניין, פעטער! איך וועל זיך נישט בוקן פאר א משוגענע מיט א שוואב. אויב זי איז די אמת'ע, וועל איך זיך אנטשולדיגן און עס איר אפגעבן. אבער ביז דאן, וועל איך זיך קיינמאל נישט אנטשולדיגן פאר א רייניגערין. איך קען נישט ערווארטן צו זען דיינע מתנות. און וואס וועט זיין ווען עס וועט אויסקומען אז עס איז מיסט?"

„מיינע מתנות וועלן אייך אלע אנשרעקן," האט מילדרעד געזאגט. „און דאן וועסטו מיר אפגעבן די מעדעקס."

„אה, טאקע? נו, ברענג ארויס די מתנות!"

„יא, באלעבאסטע," האט קעיט געזאגט.

מילדרעד האט זיך געדרייט צו איר טאכטער, וואס האט געקוקט אויף איר מיט ברייטע אויגן. „איך מיין אז מען קען עס שוין מער נישט באהאלטן, אנזשעלא. דו וועסט יעצט זיך דערוויסן אז דיין מאמע איז א געהיימע ביליאנערין, און די מלכה פון דער אונטערוועלט."

קאפיטל ניין

די מתנות

מילדרעד האט זיך געדרייט צו די פאציענטן און צו סערא. „פריינט, איר זענט זיך אוועקגעשטעלט קעגן די מעכטיגע. איר האט געקעמפט פאר מיין טאכטער. מיינט נישט אז איך נעם עס ווי א פשוטע זאך. דאס איז נישט קיין מתנה, דאס איז א שטריק צום לעבן.“

די ערשטע קעסטל האט זיך געעפנט, און דער גאנצער זאל האט א שרעק געטון: עס איז געווען פול מיט פעקלעך געלט.

„רעד,“ האט מילדרעד געזאגט, „דיינע רעכענונגען פון שפיטאל האבן דיך אויסגעזויגן, און דיין אינשורענס האט דיך אוועקגעווארפן. דא זענען פינף מיליאן דאלאר אין געלט. היט דיך, און איך וויל אז דו זאלסט דערלעבן צו באגריסן דיין נייעם אייניקל.“

„פינף מיליאן אין געלט? זי גיט עס אוועק אזוי פשוט?“ האבן די גאסט געשושקעט. „דאס איז גענוג פאר פופציג אפעראציעס!“

„חלום איך?“ האט רעד געזאגט מיט טרערן. „קיינמאל אין לעבן האב איך נישט געזען אזויפיל געלט.“

„דו וועסט קענען האלטן דיין אייניקל אויף די הענט דעם טאג וואס ער וועט געבוירן ווערן.“

„דאס איז צופיל.“

„רעד, דאס איז גארנישט קיגן דעם וואס דו האסט געטון פאר מיין טאכטער.“ זי האט זיך געדרייט צו סערא. „סערא, א דאנק פאר אלעס וואס דו האסט געטון פאר אנזשעלא. דאס איז א בריוו פון נעקסוס קארפ, איינע פון מיינע פינאנץ־פירמעס. איך וויל אננעמען דיין טאכטער אלס א הויכע באאמטערין ביים פירער פון דער פירמע. די געהאלט: א מיליאן דאלאר א יאר.“

„א קעלנערין פארדינט מיט אמאל א מיליאן?“ האט איינער געשריגן. „דאס איז מער ווי איך!“

„איך... איך קען נישט אננעמען אזא גרויסע זאך, מילדרעד.“

„דו קענסט, און דו וועסט.“ זי האט זיך געדרייט צום אלטן מאן. „דזשאזעף, האסטו נישט באלד דיין יום חתונה? א קליינע זאך פאר דיין ווייב.“

פון א קליין קעסטל האט זיך געבליצט א דימענטענע קייט. „דאס איז א באוואוסטע קייט פון א גרויסן צירונג־מאכער!“ האט א גאסט אויסגעשריגן. „הונדערט פערציג קאראט! זי איז ווערט פיר און א האלב מיליאן דאלאר!“

„א דאנק, מילדרעד,“ האט דזשאזעף געזאגט. „דאס וועט מאכן מיין ווייב די גליקלעכסטע אויף דער וועלט.“

„און דו, ליאם, דער קלאפ וואס דו האסט געגעבן פריער, דאס איז געווען א מוטיגע זאך. איך האב געהערט אז דו ביסט משוגע אויף אויטאס. נו, וואס זאגסטו צו דעם?“

דרויסן פארן פענצטער האט געשטאנען א בלאנקער, נידעריגער שפארט־אויטא. „דאס איז א בוגאטי!“ האט ליאם אויסגעשריגן. „מיס מילדרעד, חלום איך?“

„ניין. דו האסט עס פארדינט.“

„א בוגאטי פון דער ספעציעלער סעריע!“ האבן די גאסט געשריגן. „מען קען אים אפילו נישט קויפן אויב מען האט נישט שוין א צווייטן פאר פינף מיליאן!“

„דאס איז ווערט מער ווי גאלט,“ האט ליאם געזאגט. „אפילו אויב איך פאר נאר איין מאל, איז עס ווערט.“

„אבער דאס איז משוגע,“ האט גרעטא געזאגט. „זי ווארפט אוועק מיליאנען פאר א חבורה נעבעכן וואס וועלן סיי ווי באלד שטארבן!“

„מילדרעד,“ האט רעד געזאגט, „דו דארפסט נישט פארשוועדן דיין גאלט אויף אונז שטארבנדיגע. מיר האבן געהיט אנזשעלא ווייל מיר האבן זי ליב. נעם עס צוריק. האלט עס פאר אנזשעלא ווען זי וועט געזונט ווערן. זי וועט האבן א ליכטיגע צוקונפט.“

„איר זענט געשטאנען מיט מיין טאכטער און מיט מיר ווען קיינער אנדערש איז נישט געשטאנען. בשום אופן נישט. איר נעמט עס.“

„פינף מיליאן נאר פאר זיך אוועקשטעלן פאר אירן!“ האט איינער פון די גאסט געזאגט. „אוי, איך האב אויך געדארפט עפעס זאגן. ס'איז גרעטא'ס שולד, זי האט אונז פארפירט.“

„ווארט," האט א צווייטער געשושקעט, „ווער איז די ריינינגערין בכלל? אפשר איז דאס נאר א פארשטעלונג? אפשר איז זי די גרויסע פערזענלעכקייט וואס מיסטער קלארק האט געערעדט?"

עדווארד'ס פנים איז געווארן ווייס. „איך... איך האב מיך דעם גאנצן טאג באנומען צו איר... און זי איז די גרויסע באלעבאסטע?"

עדווארד פארשטייט ענדליך ווער די ריינינגערין איז

„יעצט פארשטייסטו," האט וויקטאר געזאגט. „אבער ס'איז צו שפעט."

עדווארד איז צוגעלאפן צו מילדרעד. „מיס... ס'טוט מיר באמת לייד אז איך בין געווען גראב צו אייך און צו אייער שיינער טאכטער. איך בין געווען א נאר. ערגער, איך בין געווען מיסט.

קוקט, קוקט וואס איך טו.“ און ער איז אראפ אויף דער ערד און אנגעהויבן אויפהייבן דעם שמוץ וואס זיין טאכטער האט אויסגעשיט. „איך הייב עס אויף, ווייל דאס איז וואס איך בין.“

„טאטע, הער אויף!“ האט גרעטא געשריגן.

„ביטע, וועט איר אונז שוינען? איך וועל טון אלעס!“

דאניעל איז אויך צוגעגאנגען, מיט אראפגעלאזטן קאפ. „מיס מילדרעד, איך בעט אייך באמת מחילה. איך האב אייך נישט געטון ווי א דאקטאר דארף, אבער איך וועל טון מיין בעסטע אז אנזשעלא זאל באקומען די בעסטע פלעגע פון היינט און ווייטער.“

„נאר,“ האט ויקטאר אים אנגעשריגן, „גארנישט פון דעם האט א באדייט, אויב דו גיבסט נישט צוריק די מעדעקס צו מיס מילדרעד גלייך!“

„איך גיי עס יעצט ברענגען,“ האט דאניעל געזאגט און איז ארויסגעלאפן.

אנזשעלא האט געקוקט אויף איר מאמע. „דו האסט טאקע באהאלטן סודות פון מיר.“

„יא, מיין קינד. מיר האבן פיל צו רעדן, אבער נאך דיין אפעראציע. גוט?“

אבער אנזשעלא האט נישט געענטפערט. איר קאפ איז געפאלן אויף א זייט, און זי איז ארויסגעפאלן פון שטול.

„אנזשעלא! אנזשעלא! קעיט, רוף דעם אמבולאנס, גלייך!“

א דאקטאר איז צוגעלאפן און זי באקוקט. „זי דארף די אפעראציע מיט דער מעדעקס אזוי שנעל ווי מעגלעך. אויב מיר הייבן נישט אן די אפעראציע אין דער קומענדיגער שעה, וועט זי עס נישט איבערלעבן.“

„גרייט אלעס צו,“ האט וויקטאר געשריגן. „איך וועל אליין אפערירן! שנעל! גייט!“

„מיר מוזן נאכגיין צום שפיטאל,“ האט עדווארד געזאגט צו זיין טאכטער, ציטערנדיג. „אויב עפעס געשעט מיט איר טאכטער, זענען מיר פארלוירן.“

„איך גלייב דיר נישט,“ האט גרעטא געזאגט מיט כעס. „די נידעריגע רייניגערין, זי וועט נאך באצאלן פאר דעם. און וואו איז דאניעל? ער האט שוין לאנג געדארפט צוריק זיין מיט דער מעדיצין!“

קאפיטל צען

דער גרויסער פארמעסט

אין שפיטאל איז מילדערד געשטאנען לעבן אנזשעלא'ס בעט, אירע הענט פארלייגט. „גאט אין הימל," האט זי געשושקעט, „ביטע, לאז זי באקומען די מעדעקס. לאז מיך נעמען איר ווייטאג אנשטאט איר."

„ווען די מעדיצין קומט אן, ברענגט עס גלייך אריין," האט וויקטאר אנגעזאגט די נוירסעס. „מיר האבן נאר צוואנציג מינוט."

אינדערצייט איז דאניעל, מיטן קעסטל מעדעקס אין דער האנט, אנגעקומען צו דער טיר. אבער דארט האט אויף אים געווארט גרעטא, און מיט איר א הויכער מאן אין א טייערן אנצוג.

„נעמט די מעדיצין פון זיינע הענט, גלייך!" האט גרעטא געזאגט, און זי האט אים עס ארויסגעכאפט.

„גיב עס צוריק!" האט מילדערד געשריגן, ווען זי איז ארויסגעלאפן פון צימער. „מיין טאכטער שטארבט!"

„מיסטער דזשעקסאן," האט וויקטאר געזאגט צום מאן, „וואס פאר א כבוד אז דער פירער פון דער פירמע איז דא?" דאס איז געווען בריאן דזשעקסאן, דער הויפט־פירער פון פריים

העלטקעיר. „מיסטער דזשעקסאן, די מעדיצין געהערט צו מילדרעד. איר דארפט עס צוריקגעבן.“

בריאן דזשעקסאן, דער פירער פון פריים העלטקעיר

„דאס איז נישט דיין עסק.“

מילדרעד האט ארויסגעצויגן איר ביקס. „דאס איז מלחמה. לעצטע געלעגנהייט: גיב אפ די מעדיצין, אדער דו וועסט עס באדויערן.“

„וואס? די רייניגערין האלט א ביקס אויף מיר? ווייסטו ווער איך בין?“

„איך ווייס געגנוי ווער דו ביסט. דו האסט אויפגעבויט א ביליאן־דאלארדיגע שחיטה־הויז און עס גערופן ‚געזונט־פלעגע‘.

איינס פון יעדע דריי אנשפרוכן ווערט אפגעזאגט. ביסטו א שפיל? דו זאגסט נישט אפ אנשפרוכן, דו זאגסט אפ לעבנס."

„ניין, איך ,פארבעסער רעזולטאטן'. וועז דו זעסט א פארצווייפלטע מאמע, זע איך א פוילע נישטיקע וואס האט נישט פלאנירט פון פריער. אויב דו קענסט נישט צאלן צו לעבן, אפשר זאגט דיר די נאטור אז דיין צייט איז אויס."

„נו, ווייסטו וואס די נאטור זאגט מיר צו טון?" האט מילדרעד געזאגט, און אים געגעבן א שטארקן קלאפ אין פנים, אז ער איז געפאלן אויף א זייט.

„בריאן!" האט גרעטא געשריגן.

„דו האסט מיר צעבראכן א צאן!"

„הער אויף צו רעדן און גיב אפ די מעדעקס."

בריאן האט זיך אויפגעהויבן, געזומען די קליינע פלעשל פון קעסטל, און עס געהאלטן הויך אין דער לופט. „איך האב געפרובירט צו זיין איידל, רייניגערין, אבער אויב דו ווילסט ווילד, לאמיר זיין ווילד. די מעדעקס אן פרייז. ווי וואלט עס אויסגעזען וועז עס פאלט אויף דער ערד?" און ער האט מיט איר געשפילט אויף זיין פינגער, ווי ער וואלט זי באלד לאזן פאלן. „אוי, איך קען זי לאזן פאלן. ניין, ווארט, נאך אלץ אין די הענט."

זיינע וועכטער האבן ארויסגעצויגן זייערע געווערן, און סקארפיאן'ס מענטשן האבן געטון דאס זעלבע. „לייגט אראפ די

ביקסן," האט בריאן באפוילן, „אדער די מעדיצין גייט אויף שטיקער." מילדרעד'ס מענטשן האבן אראפגעלייגט די געווער.

„גוט. אגב, איר זאלט וויסן, איך האב שוין פארקויפט די מעדעקס צו אן אמת'ער מאכט, פרענקלין העיל. איר באקומט עס נישט."

„פרענקלין העיל איז א גרויסער פון סיליקאן וועלי," האט איינער געשושקעט. „מען זאגט אז ער איז א פריינט פונעם פרעזידענט."

„גיב מיר נאר די מעדעקס. געלט איז נישט קיין פראבלעם. איך האב גענוג."

„ס'איז שוין נישט מער וועגן געלט. פרענקלין העיל האט אמת'ע מאכט. ס'איז נאר איין מענטש מעכטיגער פון אים: מיס פיאנא, די באלעבאסטע פון סקארפיאן."

„מיס מילדרעד איז פיאנא'ס באלעבאסטע," האט וויקטאר געזאגט. „זי איז די מלכה פון דער אונטערוועלט."

„זיכער," האט גרעטא זיך צעלאכט. „און זי האט אויך געזאגט אז פיאנא וועט קניען פאר איר. א ליגנערין אן בושה! מיר זענען כמעט אריינגעפאלן אין איר שווינדל!"

„רייניגערין, אויב דו ווילסט אזוי שטארק די מעדעקס," האט בריאן געזאגט, „באווייז אז דו ביסט די מלכה וואס דו רעדסט."

„געווי, מיר דארפן א באווייז!" האבן די אנדערע נאכגעזאגט.

„מיסטער דזשעקסאן איז א גרויסער זאמלער,“ האט גרעטא געזאגט. „אויב זי איז די אמת'ע מלכה, וועט איר אוצר באגראבן זיינעם.“

„גוט, לאמיר עס מאכן אינטערעסאנט,“ האט בריאן געזאגט. „וועל ס'ברענגט דעם בעסטן אוצר אויפן טיש, באקומט די מעדעקס. אבער אויב דו פרובירסט עפעס א שמוציגע שפיל, צעברעך איך עס אויף שטיקער.“

„קעיט, ברענג מיין זאמלונג. אלעס.“

„יא, באלעבאסטע.“

„איך קען זיי באגראבן אין געלט,“ האט בריאן געזאגט. „ערשטנס, א מיליאן דאלאר, קאלטע געלט.“ זיינע מענטשן האבן אריינגעשלעפט קעסטלעך מיט געלט.

„דאס איז אלעס וואס דו האסט?“ האט מילדרעד געפרעגט. „עס זעט מיר אויס ווי געלט אויף א מיטאג.“

„די שוי איז נאך נישט פארטיג. די צווייטע רונדע.“ ער האט געעפנט א קליין קעסטל. „א זעלטענער זייגער פון גאר א טייערער פירמע, וועלט פינף הונדערט טויזנט.“

דער טייערער זייגער פון בריאן'ס זאמלונג

„דאס וועט צעדריקן די רייניגערין," האט גרעטא געזאגט. „איך קען נישט גלייבן אז זי וואגט נאך דא צו שטיין."

„דאס איז די זאך מיט ארעמע לייט," האט בריאן געזאגט. „מען קען נישט אימפאנירן איינעם וואס רעדט נישט די שפראך פון עשירות. און יעצט דער גרויסער סוף: א פאלאץ מיט זיבן צימערן אין בעווערלי הילס. צוועלף מיליאן."

„דו פארמאגסט דאס לאנד!" האט גרעטא אויסגעשריגן. „און דו קענסט באשליסן ווער לעבט און ווער שטארבט."

„מענטשן ווי דו קענען ארבעטן א גאנץ לעבן און נישט קענען קויפן אפילו א שאפע אין דעם הויז," האט בריאן געזאגט צו מילדרעד. „פארשטיי, רייניגערין. ס'איז נישט אז מיר ווילן דיר

נישט געבן די מעדיצין. מיר קענען זיך נאר נישט ערלויבן אז דיין טאכטער זאל לעבן.“

„דו האסט טאקע געמיינט אז דאס איז ווערט צו ווייזן?“ האט מילדרעד געזאגט. „דאס איז מיסט. און ווען מען שטעלט מיסט אויף אויסשטעלונג, זעט מען נאך ביליגער אויס.“ און זי האט א שטויס געטון מיט דער האנט אין זיין קעסטל געלט, אז דאס געלט איז זיך צעפלויגן איבער דער פאדלאגע.

„מיין געלט! דו האסט יעצט פארדארבן צען טויזנט!“

„זעץ זיך אוועק, ווייל וואס איך וועל דיר יעצט ווייזן, וועט מאכן דאס אויסזען ווי קליינגעלט.“

„די רייניגערין איז משוגע געווארן,“ האט גרעטא געלאכט. „נו, ווייז וואס דו באהאלטסט אין דיין ביליגן ארבעטס־אנצוג. אפשר א ביכל קופאנען? אדער דיינע אלטע שמאטעס?“

„קעיט, ברענג זיי אריין.“

קעיט'ס מענטשן האבן אריינגעשלעפט שוועדע קעסטלעך.

„פינף טויזנט אונצן רייך גאלד. ווערט פופציג מיליאן.“

„פופציג מיליאן? דאס איז צען מאל מער ווי בריאן'ס אוצר!“

„די צווייטע זאך: די קרוין פון דער ענגלישער מלוכה.“

„די קרוין!“ האט א גאסט אויסגעשריגן. „איך דארף מיינע בלוט־דרוק טאבלעטן!“

„ווי־פיל איז אזא זאך ווערט?“

„פינף הונדערט מיליאן.“

„און דער סוף,“ האט קעיט געזאגט, און געלייגט אויפן טיש א פאפיר מיט א בילד פון א ריזיגער מלחמה־שיף. „אן עראפלאן־טרעגער, ווערט פופציג ביליאן דאלאר.“

„אן עראפלאן־טרעגער?!“ האט דער גאנצער זאל געשריגן.

„ניין, ניין, ניין, דאס קען נישט זיין,“ האט בריאן געשטאמלט. „נאר סקארפיאן'ס באלעבאסטע, מיס פיאנא, האט אזא דערלויבעניש. נישט קיין נידעריגע רייניגערין!“ ער האט געלייענט דעם פאפיר. „דאס... דאס איז אמת. ווי אזוי איז דאס מעגלעך?“

„פארקלענער קיינמאל נישט וואס א מאמע וועט טון פאר איר קינד.“

„מיין פעטער איז געווען גערעכט,“ האט עדוואַרד געשושקעט. „זי איז נישט נאר רייך. זי איז געפערלעך און מעכטיג. זי מוז זיין די גרויסע באלעבאסטע.“

„מיס מילדרעד, ס'טוט מיר לייד,“ האט בריאן'ס געהילף אנגעהויבן. „ביטע מוחל, מיר וועלן אייך צוריקגעבן די מעדיצין.“

„ווארט!“ האט גרעטא געשריגן. „איר האט מיך כמעט אפגענארט, אבער יעצט זע איך קלאר. ווי אזוי האט א נידעריגע רייניגערין מיט אמאל אן עראפלאן־טרעגער? ס'איז נאר איין ענטפער: זי האט עס געגנבעט פון מיס פיאנא!“

„גענוי!“ האט בריאן געזאגט. „א שיינער פרואוו, גנבטע. אבער די מעדיצין בלייבט ביי מיר.“

„וועכטער, כאפט זי!“ האט גרעטא געשריגן. „מיר קענען זי נישט לאזן אנטלויפן. מיס פיאנא וועט אונז דאנקען, מיר האבן איר געכאפט א גנבּ!“ און די וועכטער האבן אנגעכאפט מילדרעד ביי די הענט.

קאפיטל עלף

פיאנא קומט

„ווישט אפ דעם שמייכל פון פנים," האט גרעטא געזאגט צו מילדרעד, וואס איז געשטאנען צווישן די וועכטער רואיג ווי א שטיין. „דו ביסט שוין טויט, דו ווייסט עס נאר נאך נישט."

קעיט האט שטיל געזאגט אין איר טעלעפאן: „באלעבאסטע, פיאנא איז דריי מינוט אוועק."

„גוט," האט מילדרעד געענטפערט. „ס'איז צייט צו באצאלן."

„איך וואלט געוואלט זען וואס מאכט דיך מיינען אז דו קענסט באפעלן מיס פיאנא," האט בריאן געלאכט. „הער גוט: אויב איך זע זי נישט אין דריי מינוט, צעברעך איך די מעדעקס אויף דער פאדלאגע. קיינער באקומט עס נישט."

אין שפיטאל אין דער זעלבער צייט האט וויקטאר געשריגן: „וואו איז די מעדעקס? די צייט לויפט! שיקט איינעם עס צו ברענגען, גלייך!"

גרעטא איז צוגעגאנגען צו מילדרעד און איר געגעבן א פאטש. „דאס איז פאר דעם וואס דו האסט געטון!"

„דו בהמה," האט סערא געשריגן.

„צוויי מינוט זענען אוועק," האט בריאן געזאגט, קוקנדיג אויפן זייגער. „וואו איז מיס פיאנא? נאך איין מינוט, רייניגערין. און

וועו דער זייגער קומט צו נול, צעברעך איך די פלעשל, און דיין מיידל קען אנהייבן אטעמען אירע לעצטע אטעמס.“

„דאס איז רציחה!“ האט רעד געשריגן.

„ניין, דאס הייסט ‚געשעפט‘. דער רייכסטער בלייבט לעבן.“

„אין צען סעקונדעס,“ האט מילדרעד געזאגט שטיל צו גרעטא, „וועסטו צוריקבאקומען יענעם פאטש.“

„אך, נאר בילן. קיין ביס,“ האט בריאן געלאכט. „פינף סעקונדעס. וואו איז מיס פיאנא? זעט אויס אז די שפיל איז פארטיג פאר דיין קראנקע מיידל. דריי, צוויי, איינס. די צייט איז אויס!“

און ער האט אויפגעהויבן די פלעשל אויף צו ווארפן.

„לייג אראפ די פלעשל!“ האט מען געהערט א קול פון דער טיר.

אלע האבן זיך אומגעדרייט. אין דער טיר איז געשטאנען פיאנא קרעין, מיט א ריי פון אירע מענטשן הינטער איר.

„מיס פיאנא!“ האט גרעטא אויסגעשריגן. „מיס פיאנא האט אונז ענדליך באערט מיט איר אנקומען! מיס פיאנא, די אלטע רייניגערין און איר טאכטער—מיס פיאנא וועט דיך שוין לערנען, ווייל זי איז דאך אונזער פריינט! מיס פיאנא, מיר האבן געמאכט א גרויסע צערעמאניע פאר אייך, אבער זי האט אלעס פארדארבן.“

„אלעס גוט, באלעבאסטע?“ האט פיאנא געפרעגט.

„יא, אלעס גוט, א דאנק," האט גרעטא געענטפערט.

„איך האב נישט געדעדט צו דיר. וועד פון אייך איז בריאן דזשעקסאן?"

„מיס פיאנא, ס'איז א כבוד אז איר געדענקט מיין נאמען," האט בריאן געזאגט מיט א שמייכל.

„גיב מיר די מעדעקס."

„מיס, פאר וואס דארפט איר עס?"

„מאך מיך נישט איבערחזר'ן."

מיט ציטערנדיגע הענט האט ער איר איבערגעגעבן די פלעשל. פיאנא האט עס געגעבן איינעם פון אירע מענטשן. „פיר עס גלייך צום אפעראציע־צימער!"

„מיס פיאנא, איך פארשטיי נישט," האט גרעטא געזאגט. „פאר וואס גיט איר די מעדעקס פאר א רייניגערין'ס טאכטער? זי האט פון אייך געגנבעט! מיר האבן זי פאר אייך געכאפט! זי האט צעשטערט אייער צערעמאניע, געזעסן אויף אייער שטול, און געגנבעט אייער עראפלאן־טרעגער!"

„מיס פיאנא, ווילט איר אז מיר זאלן איר צעברעכן די פינגער, אז זי זאל מער קיינמאל נישט גנבענען?" האט עדוואַרד געפרעגט. „מיר וועלן טון אלעס פאר אייך! מיר וועלן שטארבן פאר אייער כבוד!"

„טאטע, קוק, פיאנא איז אויף אונזער זייט. זי וועט אונז געוויס געבן א שכר!"

„איר ווילט א שכר?“ האט פיאנא געפרעגט.

„יא, מיס!“

„גוט.“ און פיאנא האט געגעבן עדווארד'ן א שטארקן פאטש אין פנים, אז ער האט זיך געוואקלט. „דאס איז אייער שכר. האסט נישט געזאגט אז דו ווילסט צעברעכן אירע פינגער?“ אירע מענטשן האבן אנגעכאפט עדווארד ביי די הענט און אים אנידערגעזעצט אויף די קני.

„מיס פיאנא, רחמנות!“ האט גרעטא געשריגן.

„שווייג! ווילסטו אויך א שכר ווי דער טאטע?“

„מיס פיאנא, איך פארשטיי נישט פאר וואס איר שטעלט זיך פאר די רייניגערין! מיר האבן איר צוגענומען די קינד'ס מעדיצין, ארויסגעווארפן זי פון דער ארבעט, זי שטיל געמאכט, מיר האבן אייך דאך געהאלפן!“

פיאנא האט זיך אויסגעדרייט פון זיי, און איז צוגעגאנגען גלייך צו מילדרעד. פאר די אויגן פון דעם גאנצן זאל, האט זי אראפגעלאזט דעם קאפ און זיך געבויגן.

„אנטשולדיגט, באלעבאסטע. איך בין שפעט געקומען.“

„וואס?! ניין, ניין, ניין!“ האט גרעטא אויסגעשריגן. „מיין פעטער האט געזאגט דעם אמת! זי... זי איז די באלעבאסטע פון סקארפיאן!“

„ריכטיג,“ האט מילדרעד געזאגט, און זיך געדרייט צו אלע. „איך בין די וואס איר האט אלע געארבעט פאר איר. מיין טאכטער איז

שוועך קראנק פון קינדווייז אן. דערפאר האב איך געוואלט לעבן א שטיל לעבן. און וואס באקום איך? איר גייער גנבעט איר מעדיצין, און לאזט זי שטארבן.“

עדווארד, ווען ער דערזעט וועך די באלעבאסטע איז

„מיסעס מילדרעד, דאס איז נאר א גרויסער טעות!“ האט בריאן געבעטן. „מיר האבן געמיינט אז איר זענט א רייניגערין!“

„דאס איז דער פראבלעם מיט אייך שמאראטשעס. איר לעבט פון דעם ווייטאג פון אנדערע. איר זויגט אונז אויס, מענטשן ווי מיך, מענטשן ווי זיי. איר וועט אלע באצאלן פאר אייערע מעשים.“

„ביטע, ביטע, איך בעט אייך, מאכט עס נישט עפנטלעך! דאס וועט זיין א טורמע אויף א גאנץ לעבן!“

„א טורמע איז צו גוט פאר אייך. אבער יעצט מוז איך ראטעווען מיין טאכטער. פיאנא, נעם זיך אן מיט זיי. און זיי נישט צו ווייך, בפרט מיט דעם.“

„זיכער, באלעבאסטע. מאכט פלאץ!“

אין שפיטאל איז מילדרעד צוגעלאפן צו אנזשעלא'ס בעט, פונקט ווען די נוירסעס האבן זי געהאלטן ביים אריינפירן צו דער אפעראציע.

„מאמע.“

„יא, מיין קינד.“

„קען איך דיך עפעס פרעגן? זאג מיר צו, אויב די אפעראציע גייט נישט גוט, וועסטו ווייטער לעבן. דו וועסט לעבן א גליקלעך לעבן.“

„זאג נישט אזוי. הער, מיין קינד, דו וועסט עס דורכמאכן. דו קענסט. דו ביסט די שטארקסטע מענטש וואס איך קען.“

„און דו ביסט די בעסטע מאמע אויף דער גאנצער וועלט. איך האב שטענדיג געוואלט געזונט ווערן, דיך צו מאכן שטאלץ.“

„דו האסט מיך געמאכט שטאלץ. שטאלץ פון דעם טאג וואס דו ביסט געבוירן געווארן. ווען דו וועסט אויפוואכן, וועל איך האבן פאר דיר א גאנצע טאץ מאפינס. איך זאג דיר צו.“

„ס'איז נישטא קיין צייט,“ האט דער דאקטאר געזאגט. „מיר מוזן זי יעצט נעמען.“

„דו וועסט זיין געזונט," האט מילדרעד נאכגערופן, וועז די טירן האבן זיך פארמאכט. „איך האב דיך ליב, מיין קינד."

קאפיטל צוועלף

די לעצטע שלאכט

א שטיק צייט שפעטער איז פיאנא צוגעקומען צו מילדרעד אין קאריידאר פון שפיטאל. „באלעבאסטע, מען האט זיך אפגעגעבן מיט יענע לייט. גרעטא און איר טאטע זענען ארויסגעשיקט געווארן פון לאנד. דאניעל איז אראפגעזעצט געווארן פון זיין שטעלע. און דא איז יעדער באווייז קעגן בריאן דזשעקסאן און די גאנצע פירערשאפט פון פריים העלטקעיר: נעמען, רעקארדס, געלט־טראנזאקציעס, אלעס צוגעגרייט פאר די צייטונגען.“

„וועו אנזשעלא וועט זיין אין א גוטן מצב,“ האט מילדרעד געזאגט, „וועלן מיר זיי אלע אראפנעמען. מען וועט זיך דערוויסן פון יעדן איינעם.“

„יא, באלעבאסטע.“

מילדרעד האט געדענקט א טאג פון פאר א שטיק צייט, וועו זי האט אויסגעלערנט איר טאכטער ווי אזוי צו האלטן א ביקס, אויף א שטילן פלאץ ווייט פון שטאט.

„מוז איך דאס לערנען, מאמע?“ האט אנזשעלא דעמאלט געפרעגט.

„יא, מיין קינד. דו מוזט וויסן ווי זיך צו פארטיידיגן.“

„איך וויל נאר קיינעם נישט ווייַ טון.“

„דאס איז גוט. דו ביסט גוט פאר דער וועלט. דער איינציגער מאל וואס איך וואלט אמאל געשאסן, איז ווען דו וואלסט זיין אין סכנה.“

יעצט, אין א פינצטערן מחסן אויסער שטאט, איז מילדרעד געזעסן צוגעבונדן צו א שטול. בריאן דזשעקסאן, וואס איז ארויסגעשלופן פון פיאנא'ס הענט, האט מיט זיינע מענטשן זי געכאפט אין א מאמענט ווען זי איז געגאנגען אליין.

„נו, נו, נו. דער באוואוסטער סקארפיאן אליין,“ האט ער געזאגט. „קוק דיך נאר אן. צוגעבונדן. ערשט נעכטן האסטו זיך געהאלטן גרויס, און געזאגט אז איך וועל קניען פאר דיר. קוק ווער ס'האט יעצט די מאכט.“

בריאן דזשעקסאן אין דעם פינצטערן מחסן

„דו מיינסט אז דאס איז מאכט? איך בין א סקארפיאן. אפילו אין קייטן פיר איך דאס שפיל.“

„סקארפיאן! צום סוף ביסטו נאך אלץ נאר א גאסן־קינד וואס האט זיך ארויפגעקראכן פון מיסט. מיר פירן דאס לאנד. די רייכע, די קאפיטאל. מיר פארמאגן די פאליציי, די פירמעס. אויב דיין חבורה באווייזט זיך, וועט די פאליציי זיין אויף זיי אין סעקונדעס.“

„איך ווייס אלעס וועגן דיינע געשעפטן מיט דער רעגירונג, דיינע שטריקלעך הינטער די קוליסן. און ווייסטו וואס? איך קום נאך דיר. און איך בין נישט אליין.“

„בעסער זארג זיך פאר דיין טאכטער. אנזשעלא, די קראנקע אנזשעלא. האט זי איבערגעלעבט די אפעראציע? אדער איז זי שוין אוועק?“

„אויב דו רירסט אן מיין טאכטער, וועסטו עס שווער באצאלן.“

„שווייג! קוק וואס דו האסט געטון! צייטונגען, עדות, פארהערן אין סענאט! דו מיינסט טאקע אז דו קענסט אראפנעמען גרויסע ווי אונז?“

„אה, דאס איז גוט. דו זארגסט זיך. גוט, בריאן, ווייל דו דארפסט זיך זארגן. מיר וועלן אראפנעמען יעדן איינעם פון אייך בלוט־זויגער.“

„רוף אפ די צייטונגען. פארברען דיינע באווייזן, אדער—“ ער האט אויפגעהויבן א ביקס.

„טו עס, פחדן. איך האב מורא פאר גארנישט.“

„טאקע? און וואס מיט דיין טאכטער? דו וועסט זי מער קיינמאל נישט זען.“

„לאמיך דיר זאגן קלאר: איך וועל נישט מאכן קיין געשעפט מיט מיין טאכטער, נישט פאר די פאציענטן, נישט פאר יעדן איינעם וואס דו האסט פארראטן אין דיין פארדארבענער מעדיצינישער סיסטעם. איך וועל ארויסברענגען יעדן איינעם פון דיינע שמוציגע סודות. גיי, טו עס!“

פלוצלינג האט מען געהערט א קול פון הינטן. „לייג אראפ די ביקס! גלייך!“

אין דער טיר איז געשטאנען אנזשעלא, בלאס, אבער אויף די פיס, מיט א ביקס אין די ציטערדיגע הענט. דורך די וועלט האט מען שוין געהערט די סירענעס פון דער פאליציי.

„הערסט? די פאליציי קומט,“ האט בריאן געזאגט, און זיך געדרייט צו איר מיט זיין ביקס. „אבער דו און דיין מאמע האבן נישט וואוהין צו אנטלויפן.“

עס האט געקנאלט א שאס. בריאן איז אנידערגעפאלן אויף דער ערד, און מער נישט אויפגעשטאנען.

מילדרעד האט זיך ארויסגעדרייט פון די שטריק און איז צוגעלאפן צו איר טאכטער, וואס האט געציטערט ווי א בלאט. „מיין קינד. ס'איז גוט. ס'איז גוט.“ זי האט ארויסגענומען די ביקס פון אנזשעלא'ס הענט און זי געהאלטן אין אירע.

„הער מיך, מיין קינד. די פאליציי קומט. איך מוז דיך היטן. פיאנא וועט דיך נעמען.“

„וואס מיינסטו, מאמע? פאר וואס קומסטו נישט מיט?“

„איך וועל שפעטער נאכקומען. איינער מוז נעמען די אחריות.“

„ניין! ניין, מאמע! טו דאס נישט! קום מיט מיר!“

„מיין קינד, דו מוזט גיין ווייטער. דו מוזט לעבן דיין לעבן. זיי שטארק. דו קענסט. און אויב איינער פרעגט, איז עס געווען איך וואס האט געשאסן אויף בריאן. פארשטאנען?“

„אבער ס'איז נישט אמת! איך האב—“

„פיאנא, נעם זי!“

„ניין! איך גיי נישט אוועק אן מיין מאמע!“ האט אנזשעלא געשריגן, וועו פיאנא'ס מענטשן האבן זי ארויסגעפירט דורך א הינטערשטע טיר. אין דעם זעלבן מאמענט האבן די פאליציי־מענער אויסגעבראכן די הויפט־טיר. „פאליציי! הענט ארויף!“ און מילדרעד איז געשטאנען אליין אינמיטן, האט אראפגעלייגט די ביקס און אויפגעהויבן די הענט.

עטליכע וואכן שפעטער, אין א שטילער הויז, איז פיאנא געשטאנען ביים אויוון. „איך האב געמאכט א זופ. ס'איז נישט פון א גרויסן רעסטוראנט, אבער אלע זאגן אז ס'איז געשמאק. אויב דו עסט עס נישט, וועסטו באדויערן.“

„איך וועל עסן,“ האט אנזשעלא געזאגט שטיל, אבער זי האט כמעט נישט אנגעריט דעם לעפל.

„צוויי לעפל. דאס איז שוין עפעס.“ קעיט האט אריינגעטראגן א טעלער. „איך האב דיר געבאקן מאפינס.“

„א דאנק. אבער זיי וועלן נישט זיין אפילו האלב אזוי גוט ווי מאמע'ס.“

„איך ווייס אז דו ביסט אין כעס אויף מיר,“ האט פיאנא געזאגט.

„מיר האבן זי נישט געדארפט לאזן. מיר האבן געדארפט זיין דארט מיט איר.“

„דו מיינסט אז איך האב געוואלט זי לאזן? דו מיינסט אז איך וואלט נישט געגעבן מיין לעבן פאר איר?“

„אבער דו האסט נישט. אזוי, יא, איך בין אין כעס.“

„לאז עס ארויס. איך וויל אז דו זאלסט עס ארויסלאזן. ס'איז גוט. ס'איז גוט.“ אנשטעלא האט זיך צעווויינט, און פיאנא איז געזעסן לעבן איר ביז זי האט זיך באפרואיגט.

„איך ווייס אז מיר שטייען קעגן א ריזיגע, פארדארבענע סיסטעם,“ האט פיאנא געזאגט. „אבער דו מוזט געדענקען: דו ביסט א סקארפיאן. מיר לייגן זיך נישט אנידער, און מיר פארגעסן קיינמאל נישט.“

„וואס זאגסטו?“

„איך זאג אז מיר זענען נאך נישט פארטיג.“

„דו האסט א פלאן?“

„מיר ברענגען צוריק דיין מאמע.“

אין א גרויסן געריכט־זאל, איז מילדרעד געשטאנען פאר דעם ריכטער, רואיג און גראד. „מילדרעד, אויך באקאנט אלס ‚דער סקארפיאן‘,“ האט דער ריכטער געלייענט, „מען האט דיך געפונען שולדיג אין רציחה, אין שרעק־טאטן און אין א קשר קעגן דער רעגירונג. צוליב דער שוועריקייט פון די פארברעכנס, פסק'נט דער געריכט אויף דיר די שווערסטע שטראף: טויט. האסטו א לעצט ווארט פאר דעם געריכט?“

„יא,“ האט מילדרעד געזאגט. „יענע בלוט־זויגער האבן עס פארדינט.“

און אין א פינצטערן זאל, פאר אלע מענטשן פון סקארפיאן, איז פיאנא אויפגעשטאנען. „לויט דעם באפעל פון דער באלעבאסטע פון סקארפיאן, וועט אנזשעלא זיין אונזער נייע פירערין ביז די באלעבאסטע קומט צוריק. אלע באפעלן קומען דורך איר. אן אויסנאם.“

„יא, באלעבאסטע!“ האבן אלע געענטפערט.

אנזשעלא, די שוואכע קראנקע מיידל פון שפיטאל, איז געשטאנען פאר זיי, אויף אירע אייגענע פיס, מיט א שטארקן בליק אין די אויגן. זי האט געטראגן אין הארצן נאר איין געדאנק: זי וועט ברענגען איר מאמע צוריק אהיים.

די מלכה אין דעם בלאען פארטעך

די רייניגונגס־פרוי וואס איז געווען די מלכה פון דער אונטערוועלט

א מעשה פון א שטילער מאמע וועמען קיינער האט נישט געשעצט,
ביז מען האט וויי געטון איר טאכטער

נאכדערציילט אויף אידיש

אינהאלט

הקדמה	3
קאפיטל איינס: די מלכה און איר טאכטער	4
קאפיטל צוויי: דער פאררעטער און דער פאס	9
קאפיטל דריי: דער צימער פון רעפעטיציע	16
קאפיטל פיר: דער רוף צום פארזיצער	22
קאפיטל פינף: דער סטודיא וואס איז געוואקסן אין א פאר שעה	28
קאפיטל זעקס: דאס קלייד פון אריאנא	35
קאפיטל זיבן: אין קעלער פון בנין ב	42
קאפיטל אכט: דער אויסגעמעקטער נאמען	49
קאפיטל ניין: דער גע'ננב'עטער טאנץ	56
קאפיטל צען: די פאסטקע אויף דער בינע	63
קאפיטל עלף: די באמבע אין זאל	70
קאפיטל צוועלף: א גאלדענער מעדאל און א מאמע	77

הקדמה

די מעשה וואס מיר ברענגען דא איז נאכדערציילט אויף אידיש, אין אייגענע ווערטער, לויט דער ענגלישער דראמע „דעם טאג וואס מען האט וויי געטון איר טאכטער, איז די מאפיע־מלכה צוריקגעקומען“, פונעם יוטוב קאנאל Queen's Reel , בערך הונדערט מינוט לאנג.

The Day They Hurt Her Daughter, the Mafia Queen Returned

עס איז א מעשה פון עלענאר, א שטילע מאמע וואס גייט ארום אין די קליידער פון א רייניגונגס־ארבעטערין, און קיינער אין דער רייכער אקאדעמיע ווייסט נישט אז זי איז די מעכטיגסטע פרוי אין דער גאנצער אונטערוועלט, די וואס אלע רופן „די מלכה“. זי האט באהאלטן ווער זי איז, כדי איר טאכטער עמעליא זאל אויפוואקסן רואיג און זיכער. אבער ווען די רייכע קינדער, א לערערין און א מעכטיגער פארשטייער פון דער שולע פייניגן און פארשעמען איר טאכטער, קומט ארויס ווער די מאמע איז באמת.

די מעשה איז איבערגעשריבן אויף א אופן וואס פאסט פאר א אידישן לייענער: מיר האבן איבערגעלאזט נאר דאס וואס איז נויטיג פאר דער מעשה, און די גראבע ווערטער זענען אויסגעלאזט. דער אינהאלט איז א מעשה, נישט קיין אמת.

קאפיטל איינס

די מלכה און איר טאכטער

אין א גרויסן, טונקעלן זאל, ווייט פון די אויגן פון דער וועלט, איז געשטאנען א מאן אויף די קני און געבעטן מיט א ציטערדיגן קול: „אייער מאיעסטעט, איך בעט אייך, איך האב א טעות געמאכט. גיט מיר נאך איין געלעגנהייט. שוינט מיך!“

די פרוי וואס איז געזעסן פאר אים האט אים אנגעקוקט מיט א קאלטן בליק. „דו האסט שוין פארשפילט דיין לעצטע געלעגנהייט,“ האט זי געזאגט, און זיך אויפגעשטעלט. „מיר זענען דא פארטיג. ראמט דאס אויף.“

„יא, באס,“ האט געענטפערט איר רעכטע האנט, א הויכער מאן אין א שווארצן אנצוג. „דער באלעט־פארמעסט פון מיס עמעליא הייבט זיך באלד אן. ווילט איר אז מיר זאלן פארן צו דער אקאדעמיע?“

„איך פאר,“ האט זי געזאגט. „גארנישט אויף דער וועלט וועט מיך נישט אפהאלטן פון זען מיין טאכטער'ס אויפטריט.“

„פארשטאנען. מיר וועלן צוגרייטן שוץ.“

„ניין. קיינער גייט נישט נאך מיר. איך ווייל נישט אז איר זאלט אנשרעקן מיין טאכטער.“

„יא, באס. נאך עפעס: די איינלאדונג פונעם גאלדענעם קעניגליכן באלעט איז אנגעקומען, דער איינציגארטיגער פאס וואס איר האט געבעטן. מיט דעם קען מיס עמעליא אריין אין יעדן הויכן פארמעסט אויף דער וועלט.“

„גוט,“ האט די פרוי געזאגט, און אויף איר פנים האט זיך באוויזן א ווייכער שמייכל. „דאס איז דאס איינציגע וואס איז היינט וויכטיג. דארט אינדרויסן בין איך א מלכה. פאר איר בין איך נאר א מאמע.“

זי האט אויסגעטון די טייערע קליידער און אנגעטון איר אלטע ארבעטס־קליידונג, די פשוטע מונדיר פון א רייניגונגס־ארבעטערין. אין דער שטאט האט מען זי געקענט אלס עלענאר, א שטילע אלמנה וואס רייניגט ביורא־געביידעס. קיינער האט נישט געוואוסט אז אונטער דעם בלאען פארטעך האט זיך באהאלטן די מלכה פון דער אונטערוועלט.

אין דער זעלבער צייט, אין א זייטיגן צימער פון דער נאבל אקאדעמיע, א שולע פאר די רייכסטע קינדער אין לאנד, איז עמעליא געלעגן אויף דער ערד. א גרופע רייכע תלמידות איז געשטאנען ארום איר.

„ביטע, הערט אויף,“ האט עמעליא געבעטן. „איך מוז היינט אויפטרעטן.“

„אויפטרעטן?“ האט איינע פון זיי זיך צעלאכט. „דער פארמעסט איז פאר די בעסטע תלמידים, רייכע קינדער, נישט פאר אן ארעמע נעבעכל וואס וויל צוגענבענען דעם שיין פון מענען.“

„מעגען איז מיין בעסטע חברטע,“ האט עמעליא געזאגט. „זי וואלט קיינמאל נישט...“

„דו האסט שיינע פינגער,“ האט די אנדערע איר איבערגעשלאגן. „איך בין נייגעריג צי דו וועסט נאך קענען טאנצן וען איך טרעט אויף זיי.“

און זי האט געטרעטן. עמעליא האט א געשריי געטון פון וויטאג, און די אנדערע האבן געלאכט. „קוק דיך נאר אן,“ האבן זיי געזאגט. „מעגען וויל נישט וויסן פון אזא אפפאל ווי דו.“

ביי דער טיר פון דער אקאדעמיע איז אנגעקומען עלענאר אין איר ארבעטס־קליידונג. די רייכע עלטערן און קינדער האבן זי אנגעקוקט פון אויבן אראפ. „וער האט זי אריינגעלאזט אזוי אנגעטון? די שולע ווערט אלץ נידעריגער.“

עלענאר האט זיך ארומגעקוקט. „עמעליא דארף דא זיין. וואו איז זי אהינגעקומען? עמעליא!“

„היי, מען דארף דא נישט קיין רייניגונג,“ האט א תלמיד געזאגט. „גיי אוועק.“

„איז מיין טאכטער אינעווייניג?“

„נישט דיין זאך. גיי אוועק.“

„וואס האט איר געטון צו מיין טאכטער?“

„אהא, דו ביסט די מאמע? קיין וואונדער אז איר זענט ביידע אנגעטון ווי ארעמע מייז. מאך פלאץ.“ און ווען זי האט זיך נישט

געירט, האבן זיי זיך צעלאכט: „וואס וועסטו טון, אונז שלאגן מיט א בעזעם, באבע?“

פון אינעווייניג האט עמעליא געהערט דאס קול פון איר מאמע, און איר הארץ איז אראפגעפאלן. „די מאמע קען נישט קעמפן קענן די לייט. זיי וועלן איר אויך וויי טון.“ זי האט געשריגן: „מאמע, ניין! ביטע, קום נישט אריין!“

עלענאר האט פארמאכט די אויגן אויף א רגע. „איך האב באהאלטן ווער איך בין כדי צו באשיצן עמעליא,“ האט זי געטראכט. „איך האב איר געלאזט גלייבן אז איך בין א פשוטע פרוי, און דערפאר האבן זיי געמיינט אז מען מעג טרעטן אויף איר.“

זי האט אוועקגעשטופט די וואס זענען געשטאנען ביי דער טיר, און איז אריין. „ווער האט דאס געטון?“

„מיר,“ האט געענטפערט די הויכע תלמידה, מיט א שמייכל. „איינער האט געמוזט לערנען אזא נעבעכל וואו איר פלאץ איז. גיי רואיג, ס'איז נאר געווען א שפאס צווישן תלמידים.“

„א שפאס?“ האט עלענאר געזאגט. „איר האט געטרעטן אויף אירע פינגער, איר האט איר געהאלטן דעם קאפ אין וואסער, איר האט זי פארשעמט, און דאס רופט איר א שפאס?“

„יא, און וואס איז? האבן דיר דיינע עלטערן נישט געלערנט אז עס זענען דא מענטשן אויף דער וועלט וואס דו ביסט נישט ווערט אפילו זיי אנצוקוקן אין די אויגן?“

„מאמע, ביטע, לאמיר נאר גיין,“ האט עמעליא געבעטן.

עלענאר האט געזען ווי איר טאכטער ציטערט. „נישט דא. זי איז שוין אזוי דערשראקן. איך קען איר נישט ווייזן וואר איך בין באמת.“ זי האט זיך צוריקגעהאלטן. „גוט, מיר גייען.“

„וואר האט דיר געזאגט אז דו מעגסט גיין?“ האט די תלמידה געשטעלט איר פוס אין וועג. „ווילסטו גיין? קני אראפ, און רייניג מיינע שיך מיט דער צונג. דאן וועל איך אפשר לאזן דיין טאכטער...“

זי האט נישט פארענדיגט. עלענאר האט אויפגעהויבן דעם פולן מיסט־קאסטן וואס איז געשטאנען אין ווינקל, און אים אויסגעליידיגט אויף איר קאפ. די תלמידה האט א געשריי געטון, אנגעשמירט פון קאפ ביז פיס.

„אויב דיין מויל האט אזוי ליב מיסט,“ האט עלענאר רואיג געזאגט, „זאל עס האבן גענוג.“

„איך זאג עס איבער פאר קעמערן! איך זאג עס איבער פאר מעגען!“ האט זי געשריגן. „דו און דיין טאכטער זענט פארלוירן! איר זענט פארלוירן!“

קאפיטל צוויי

דער פאררעטער און דער פאס

„טייערע קינד, ביסטו צעשלאגן?“ האט עלענאר געפרעגט, ווען זיי זענען ארויס אויפן קארידאר.

„מאמע, מיר איז גוט,“ האט עמעליא געזאגט. „ביטע, קריג זיך נישט מיט זיי צוליב מיר. זייערע משפחות זענען משוגע רייך. קענן אזעלכע לייט קענען מיר נישט געווינען.“

„מיין קינד, ווען איך וואלט נאר געוואלט, וואלט איך זיי געקענט צעשטערן.“

„ס'איז שוין גוט, מאמע. באמת. לאמיר נאר גיין צום פארמעסט. קעמערן ווארט שוין מסתמא אויף מיר.“

קעמערן איז געווען דער בחור מיט ווען עמעליא איז שוין צוויי יאר געווען גוטע פריינט. זיי האבן זיך געלערנט צוזאמען, און ער האט זיך שטענדיג אויסגעגעבן פאר איר געטרייעשטער חבר.

אבער ווען זיי זענען אנגעקומען, איז שוין דארט געשטאנען די תלמידה מיט דעם מיסט אויף די קליידער, און געשריגן: „קעמערן! זי איז עס! די משוגענע האט מיך באשאטן מיט מיסט!“ לעבן קעמערן איז געשטאנען מעגען, עמעליא'ס „בעסטע חברטע“.

„מענען, וואס גייט דא פאר?“ האט עמעליא געפרעגט.

„דו פארשטייסט נאך אלץ נישט?“ האט מענען געזאגט מיט א קאלטן שמייכל. „ער איז יעצט מיינער. מיין חבר, נישט דיינער. איך בין מיד געווארן פון שפילן. דו ביסט א בושה, פונקט ווי דיין מאמע.“

„מענען, דו ביסט געווען מיין בעסטע חברטע.“

„דאס איז געווען איידער איך האב פארשטאנען אז דו ביסט אפפאל וואס שפילט זיך ווי זי וואלט געהערט צו אונז.“

„קעמערן, זאג מיר אז זי ליגט, ביטע.“

קעמערן האט זיך נישט אפילו אויסגעדרייט צו איר. „דו ביסט קיינמאל נישט געווען אויף מיין מדרגה. מיין טאטע ארבעט גלייך מיט דער מלכה פון דער אונטערוועלט. מענען'ס משפחה פארמאגט א האלבע פון דער שולע. דאס איז מיין וועלט. און דו? דו ביסט סתם אן ארעמע מיידל וואס האט זיך פארשטעלט. ס'איז געווען ווייל אויף א ווילע, מער נישט.“

„מיר זענען געווען פריינט צוויי יאר,“ האט עמעליא געזאגט, און די טרערן האבן איר געשטיקט. „איך האב דיר געמאכט מתנות. איך בין אויפגעזעסן א גאנצע נאכט צו שטריקן פאר דיר א סוועטער.“

„יא. און דאס איז געווען א בושה. היימישע קיכלעך, ביליגע מתנות, ארעמקייט. איך האב דיר נאר נאכגעגעבן.“

עלענאר האט געמאכט א טריט פאראויס, אבער עמעליא האט זי אפגעהאלטן. „מאמע, ניין.“ זי האט זיך אויסגעגלייכט. „גוט. אפשר האב איך פארלוירן מיין בעסטע חברטע. אפשר האב איך פארלוירן קעמערן אויך. אבער באלעט איז נאך אלץ מיינס, און דאס וועט מיר קיינער נישט צונעמען.“

„אוי, קינד, דו פארשטייסט נאך אלץ נישט,“ האט מעגען געלאכט. „קעמערן האט שוין אלעס אויסגעפירט. די ריכטער, די רעזולטאטן, דער גאנצער פראכט. איך האב שוין געוואונען.“

„דאן וועלן מיר זען וער געווינט אויף דער בינע. איך טרעט אויף.“

„טאקע? דו האסט פארגעסן אז דיין איינגאנג־פאס ליגט ביי מיר.“

„קעמערן, ביטע גיב עס צוריק.“

„זיכער,“ האט קעמערן געזאגט. „עס ליגט אין מיין פריוואטן אנטו־צימער. אויב דו האסט דעם מוט, גיי און נעם עס.“

„איך וועל עס באזארגן,“ האט עלענאר געזאגט.

„מאמע, ווארט!“

„בלייב דא.“

אין דעם צימער האבן אויף איר געווארט דריי שטארקע מענער. „וואס טוסטו דא, רירסט אן די זאכן פונעם יונגן הארן? מר. קעמערן האט געהייסן דיר לערנען וואו דיין פלאץ איז.“ זיי האבן זיך דערנענטערט, און זי האט זיך צעלאכט.

„וואס איז אזוי קאמיש?“

„איך לאך ווי אומגלייבליך נאריש איר זענט.“ זי האט א פייף געטון.

דריי מענער האבן געווארט אין קעמערן׳ס צימער

אין א רגע איז דער צימער געווען פול מיט מענער אין שווארץ, מיט וואפן פון דער מיליטער. די דריי מענער זענען געבליבן שטיין ווי פארשטיינערט. „ווער זענען די לייט?“ האט איינער געשושקעט. „אזויפיל מענטשן, אזעלכע מענער, קען קיינער נישט קאמאנדירן, חוץ דער מלכה פון דער אונטערוועלט.“

„איר האט מיר געשטעלט א פאסטקע,“ האט עלענאר געזאגט. „דאס פאדערט מוט.“ זי האט גענומען דעם פאס פונעם טיש און איז ארויס.

„מאמע, דו האסט עס צוריקבאקומען!“

קעמערן איז געבליבן מיט אן אפענעם מויל. „ווי אזוי ביסטו ארויס פון יענעם צימער? איר נישטיגע! דריי דערוואקסענע מענער קענען נישט באזארגן איין ריינינגונגס־פרוי?“

„הער,“ האט איינער פון די מענער געזאגט מיט א בלאסן פנים, „זי האט אריינגעברענגט צענדליגער מענער. איך מיין... איך מיין אז זי איז די מלכה פון דער אונטערוועלט.“

„ביסטו משוגע געווארן? די ארעמע ריינינגונגס־פרוי איז די מלכה פון דער אונטערוועלט? דו ביסט אפגעזאגט.“

„הער, מען טאר זי נישט רייצן!“

קעמערן האט אבער שוין אנגערופן דעם פארזיצער פון דער שולע. „פארזיצער וויליאם, א קורצע פראגע. האט די מלכה פון דער אונטערוועלט היינט באערט אונזער שולע?“

קעמערן רופט אן דעם פארזיצער ווילי׳אם

„מען האט מיר גארנישט געזאגט,“ האט ווילי׳אם געענטפערט. „די מלכה גייט וואו זי ווייל. קיינער פרעגט נישט וואו זי גייט.“

„אפשר וועט איר אונז באערן ביים היינטיגן באלעט־פארמעסט? איך האב פאר אייך אפגעהאלטן דעם בעסטן פלאץ אין דער ערשטער ריי.“

אין דער זעלבער מינוט האט עלענאר׳ס טעלעפאן געקלונגען. „אייער מאיעסטעט,“ האט מען געהערט ווילי׳אם׳ס קול, „איך האב נישט געוואוסט אז איר זענט דא. איך קום אייך באלד באגריסן.“

„גלייבסטו מיר יעצט?“ האט עלענאר געפרעגט.

„ניין! דאס איז שטותים! די מלכה פון דער אונטערוועלט רייניגט נישט קיין קלאזעטן. און אויב דיין טאכטער איז פון קעניגליכן בלוט, בין איך א פרינץ.“

„די איינלאדונג איז געמאכט מיט ספעציעלע קעניגליכע מאטעריאלן,“ האט איינער פון קעמערן'ס מענער געשושקעט. „דאס הייסט אז מיר זענען פארלוירן.“

אויפן וועג האט עלענאר געערדט צו איר טאכטער. „קינד, קוק מיך אן. קעמערן איז נישט ווערט קיין טרער. הער אויף לויפן נאך אים.“

„ער איז נאר צעמישט יעצט. ווען איך וועל געווינען דעם ערשטן פלאץ, וועט ער ווידער זיין מיין פריינט. איך ווייס עס.“

„דו פארדינסט טויזנט מאל בעסערע פריינט ווי דעם.“

דערנאך האט עמעליא א קוק געטון אויף דעם פאס אין איר האנט. „מאמע, ווי אזוי האסטו א וועלט־באלעט איינלאדונג? דער חותם... ער איז ספעציעל געמאכט, נאר איינער אויף דער וועלט. איך האב געהערט אז נאר מענטשן וואס זענען פארבונדן מיט דער מלכה פון דער אונטערוועלט קענען באקומען אזעלכע. מאמע, ביסטו...?“

„איך טאר עמעליא נאך נישט לאזן וויסן ווער איך בין,“ האט עלענאר געטראכט. „אין דער מינוט וואס זי טרעט אריין אין מיין וועלט, וועט זי קיינמאל מער נישט זיין זיכער.“ זי האט געשמייכלט. „איך קען נאר די ריכטיגע מענטשן. יעצט איז נאר דיין פארמעסט וויכטיג. קום, מיין קינד. לאמיר עס געווינען.“

קאפיטל דריי

דער צימער פון רעפעטיציע

ווען עמעליא און איר מאמע זענען אנגעקומען צום צימער וואו עמעליא האט געדארפט זיך צוגרייטן, איז שוין דארט געווען מעגען.

„דאס איז מיין צימער," האט עמעליא געזאגט.

„שוין נישט."

„גיי קוק אויפן סיסטעם פון באשטעלונגען. איך האב עס באשטעלט מיט א וואך צוריק."

„איך בין ערשט געקומען, דעריבער איז עס מיינס. אמת געזאגט, איינע ווי דו זאל זיך איבן אין א פארקירונג־הויז."

„מעגען, איך דארף זיך אנווארעמען. ביטע גיי ארויס."

„פארוואס? כדי דו זאלסט קענען ארויסגיין און פארשעמען די אקאדעמיע מיט דיינע ביליגע דרייונגען?" און מעגען האט געטראכט בשתיקה: „זי איז בעסער פון מיר. דערפאר טאר זי נישט ארויף אויף יענער בינע."

„היט דיין מויל," האט עלענאר געזאגט.

„אוי, דו האסט מיטגעברענגט דיין רייניגונגס־מאמע? וועט דער עולם דארפן האלטן דעם אטעם ווען דו טאנצט?“ די אנדערע מיידלעך האבן געלאכט.

עמעליא האט זיך אויסגעגלייכט. „רעד נישט אזוי וועגן מיין מאמע! זי האט זיך אפגעמאטערט ביז צום טויט כדי מיך אויפצוציען. זי איז צען מאל א בעסערער מענטש ווי דו וועסט אמאל זיין.“

„ווער האט דיר ערלויבט צוריקצורעדן צו מיר?“ מעגען האט אויפגעהויבן די האנט צו שלאגן עמעליא.

אבער פאר די האנט איז אנגעקומען, האט עלענאר זי שוין געכאפט. איין שנעלע באווגונג, און מעגען איז געלעגן אויף דער ערד.

„דו האסט מיך געשלאגן! דו ביסט פארלוירן!“ האט מעגען געשריגן. „איך רוף יעצט די קונסט־דירעקטארין. איך וועל אייך ביידע ארויסווארפן!“

עמעליא האט אנגעקוקט איר מאמע מיט ברייטע אויגן. „מאמע, די באווגונג... דאס איז נישט געווען נארמאל. וואו האסטו זיך אויסגעלערנט אזוי? דו האסט זי אראפגעלייגט מיט איין קלאפ.“

„עמי, נישט יעצט. זאג מיר דעם אמת. האבן זיי זיך מיט דיר אזוי באהאנדלט די גאנצע צייט? זינט ווען? פארוואס האסטו מיר נישט געזאגט?“

„מיר איז גוט, מאמע. איך האב נאר...“

„וואס גייט דא פאר?“ אין טיר איז געשטאנען ברענדא קאלינס, די קונסט־דירעקטארין פון דער אקאדעמיע.

„דירעקטארין ברענדא, זיי האבן מיך אטאקירט! זיי האבן מיך געוואלט ארויסווארפן כדי איך זאל נישט קענען זיך איבן.“

„דאס איז נישט אמת,“ האט עמעליא געזאגט. „איך האב ערשט באשטעלט דעם צימער.“

„זי ליגט. און אויב זי צעשטערט מיין איבונג, זאל מען זי נישט אריינלאזן אין פארמעסט.“

„אינטערעסאנט,“ האט עלענאר געזאגט. „זינט ווען באשטימט א קונסט־דירעקטארין ווער עס פארדינט צו לערנען?“

„און ווער ביסטו אז דו פרעגסט מיך?“

עמעליא האט געבעטן: „ביטע, איך האב עס באמת באשטעלט. ווארפט מיך נישט ארויס.“

„גענוג!“ האט ברענדא געזאגט, און נאך א רגע: „עמעליא מעג בלייבן.“

„פארוואס טוסטו דאס?“ האט מעגען געשושקעט צו איר. „מיין משפחה פארמאגט כמעט די גאנצע שולע.“

„שא. איך האב א בעסערן פלאן. נאך היינט וועט זי זיין אזוי פארשעמט, אז זי וועט קיינמאל מער נישט אנרירן קיין בינע.“

„מעגען טאנצט ערשט,“ האט ברענדא אנגעזאגט. „לאמיר זען צי איינע פון אייך איז ווערט אריינצוגיין אין פארמעסט.“

מעגען האט געטאנצט, און די צוקוקער האבן אויסגערופן: „זי איז אויסגעצייכנט! דער גאלדענער מעדאל איז זיכער אירן!“

„שיין! זייער שיין!“ האט ברענדא געזאגט. „מעגען, אזוי זעט אויס אויסגעצייכנטקייט.“

„לאז זי נישט אריין אין דיין קאפ,“ האט עלענאר געזאגט צו איר טאכטער. „דו ביסט בעסער פון איר.“

„א דאנק, מאמע.“

„דו זאלסט דיך ליבערשט אויסמיידן די בושה און אויפהערן יעצט,“ האט איינע פון מעגען'ס חברטעס געזאגט.

„אפשר. אבער מיין געלעגנהייט צו טאנצן וועט מיר קיינער נישט צונעמען.“

„גיי, ווייז זיי,“ האט עלענאר געזאגט.

עמעליא האט אנגעהויבן טאנצן, און דער צימער איז געווארן שטיל. „זי איז אסאך בעסער פון מעגען,“ האט איינער געשושקעט. „ניין, אן ארעמע מיידל טאר נישט זיין אזוי גוט.“

„דאס איז מיין קינד,“ האט עלענאר געזאגט אין הארצן. „דו ביסט געבוירן צו שטיין העכער פון זיי אלע.“

און פלוצלינג, אינמיטן א דרייונג, האט עמעליא'ס פוס זיך אויסגעגליטשט. זי איז געפאלן שווער אויף דער ערד, און האט א געשריי געטון: „מיין פוס!“

„א בושה,“ האבן זיי געלאכט. „זי איז געפאלן ביי די פשוטסטע דרייונגען. מעגען האט געראכט, זי איז ווייט פון דער מדרגה.“

„ניין! דארט איז געווען וואסער אויף דער ערד! איך בין אויסגעגליטשט!“

„דאס איז דאס בעסטע וואס דו קענסט?“ האט מעגען געלאכט. „מיין משפחה האט אויסגעגבן מיליאנען צו מאכן א שטערן. האסטו באמת געמיינט אז אזעלכע צעריסענע שיכלעך וועלן מיך באזיגן?“

עלענאר האט זיך אויסגעדרייט צו ברענדא. „דו רופסט זיך א לערערין? דו האסט עס צעשטערט פאר מיין טאכטער!“

„איך האב אוועקגעגאסן וואסער אויף דער ערד צו פרובירן איר באלאנס,“ האט ברענדא קאלט געענטפערט. „אויב זי קען נישט אויסהאלטן דרוק, געהערט זי נישט אויף דער בינע.“

„מאמע, איך וויל אויפהערן,“ האט עמעליא געווויינט. און באלד דערנאך: „ניין, מאמע. איך קען נישט אויפהערן.“

ברענדא האט אבער געזאגט צו אלע: „זעט אירי? די מיידל האט געמיינט אז זי קען פארטרעטן אונזער אקאדעמיע?“ און צו עמעליא: „ווייסטו וואס מיך ערגערט ביי דיר? נישט אז דו ביסט ארעם. נאר אז דו האסט גארנישט, און דו טאנצט פארט ווי דו וואלסט פארדינט אלעס. וועק זיך אויף, עמעליא. מיידלעך ווי דו באזיגן נישט מיידלעך ווי מעגען. דו שטייסט דא איז געווען דער טעות.“

„ניין! איך מוז אריין אין פארמעסט!“

„נאך אלץ חלומות? איך וועל דיך אויפוועקן.“ ברענדא האט געכאפט עמעליא ביים ארעם, זי ארויסצושלעפן. „מאך פלאץ.“

און א שטארקע האנט האט געכאפט ברענדא'ס האנט. „נעם אראפ דיין האנט פון איר,“ האט עלענאר געזאגט.

„ווער ביסטו אז דו גיסט מיר באפעלן?“

„איך זאג נישט צוויי מאל. אין דער אקאדעמיע, באשליס איך ווער הייבט זיך אויף און ווער פארשווינדט,“ האט ברענדא געשריגן.

„אזוי?“ עלענאר האט צוגעדריקט דעם ארעם, און ברענדא האט א געשריי געטון. „די איינציגע סיבה פארוואס דו שטייסט נאך אויף די פיס, איז ווייל מיין טאכטער קוקט צו.“

קאפיטל פיר

דער רוף צום פארזיצער

„לאז מיך אפ, דו משוגענע רייניגונגס־פרוי!“ האט ברענדא געשריגן. „ווייסטו בכלל ווער איך בין?“

„מיך אינטערעסירט נישט ווער דו ביסט. קיינער רירט נישט אן מיין טאכטער.“

„מיין מאן איז שותף מיט דעם פארזיצער פון דער נאבל אקאדעמיע, און הער גוט צו: דער פארזיצער באקומט באפעלן גלייך פון דער מאפיע־מלכה אליין!“

„די מאפיע־מלכה? יא?“ האט עלענאר געפרעגט רואיג.

„יעצט האסטו מורא?“ ברענדא האט זיך ארויסגעריסן. „דער פארזיצער...“

„דו מיינסט וויליאם?“

„ווי וואגסטו רופן זיין נאמען אזוי פשוט? איך דארף נאר טון איין רוף, און דיין טאכטער ווערט ארויסגעווארפן פון יעדער הויכער אקאדעמיע אין לאנד!“

„אויב אזוי, רוף אים. נו, גיי שוין. לאמיר זען צי ער ענטפערט.“

„ווען ער קומט אהער, ביסטו פארלוירן. דער פארזיצער הערט נאר צו דער מאפיע־מלכה. סיידן דו ביסט בסוד זי אליין.“

„און וואס אויב יא?“

„אוי, זי איז אינגאנצן משוגע געווארן! א רייניגונגס־פרוי זאגט אז זי איז די מאפיע־מלכה! קוק דיך נאר אן!“

„רעד נישט אזוי צו מיין מאמע!“ האט עמעליא געשריגן.

„א משוגענע מאמע מיט א הינקעדיגער טאכטער. א שיינע פאר.“ ברענדא האט אנגערופן, און נאך א ווייל ארויפגעלייגט דעם טעלעפאן מיט א שמייכל. „דער פארזיצער איז פארנומען. מענטשן אויף זיין מדרגה ווארפן נישט אוועק צייט אויף נישטיגע ווי דו.“

עלענאר האט ארויסגענומען איר אייגענעם טעלעפאן. „וויליאם.“

„אייער מאיעסטעט! ס'איז א גרויסער כבוד אז איר זענט אין דער אקאדעמיע. איך פאר שוין אהין.“

„איך דארף אז דו זאלסט אויספארשן עפעס. פייניגן פון תלמידים, מיסברויך פון מאכט, לערער און תלמידים. איך וויל ענטפערס, און שנעל.“

„אייער מאיעסטעט, דאס איז מיין פעלער. ביטע זייט נישט אין כעס. איך וועל עס אליין באזארגן.“ און מען האט געהערט ווי ער שרייט צום שאפער: „פאר שנעלער!“ און דערנאך: „היינט איז דער באלעט־פארמעסט פון מיס עמעליא. רופט גלייך אריאנא. איך וויל אז דאס שענסטע באלעט־קלייד אין לאנד זאל זיין דארט איידער איך קום אן.“

„ווי אזוי קענסטו דעם פארזיצער?“ האט עמעליא געשושקעט.

„זי בלאפט," האט ברענדא געזאגט. „דער רוף איז געווען פאלש. זי האט מסתמא אנגערופן עפעס א פרעמדן אונז אנצושרעקן."

עלענאר האט שוין געדעדט מיט איר רעכטער האנט: „מאך א פארשונג אויף צוויי מענטשן. ברענדא, די קונסט־דירעקטארין פון נאבל אקאדעמיע, און א תלמידה מיטן נאמען מעגען."

„גלייך, באס."

„דו ביסט טאקע משוגע געווארן," האט מעגען געלאכט. „דו, די מאפיע־מלכה? קוק א מאל אין שפיגל."

„דו ביסט נישט ווערט אפילו צו זאגן איר נאמען," האט ברענדא צוגעלייגט. „נעם דיין מיסט און קריך צוריק צו די קלאזעטן."

נאך א פאר מינוט האט דער טעלעפאן ווידער געקלונגען. „באס, איך האב געפונען אלעס."

עלענאר האט עס פארגעלייענט פאר אלעמען. „ברענדא קאלינס, קונסט־דירעקטארין. מיט דריי יאר צוריק האסטו געגומען שוחד פון רייכע עלטערן און אריינגענומען זיבן תלמידים אומגעזעצליך."

„ווארט, באמת?" האט מען געשושקעט אין צימער. „דאס דערקלערט אסאך."

„מיט צוויי יאר צוריק האסטו ג'ענב'עט געלט פון דער אקאדעמיע'ס קונסט־קאסע, צו באניען דיין פריוואטע ווילע. לעצטן יאר האסטו געפעלשט די אונטערשריפטן פון די ריכטער, צו פארדרייען די רעזולטאטן פון א פארמעסט."

„דאס איז א ליגן!“

„וואס עס איז קאמיש, איז ווי גרינג עס איז געווען צו געפינען.“ עלענאר האט זיך אויסגעדרייט צו מענען. „און דו. דיין רעקארד פון דער מיטלשול איז פארזיגלט געווארן, נאכדעם וואס דו און דיינע חברטעס האבן פארקריפלט דעם פוס פון אן אנדער מיידל ביים פייניגן איר. דיין טאטע האט באצאלט עס צו באגראבן.“

„שווייג!“

„נאכדעם וואס דו ביסט איבערגענאנגען אהער, האסטו פאלש באשולדיגט חברטעס, צעריסן קליידער פון אויפטריט, גע'גנב'עט באלעט־שיך, און געשטופט תלמידים אראפ פון די טרעפ.“

„גארנישט פון דעם איז אמת!“

„איך דארף גארנישט אויסטראכטן. מענטשן ווי איר צעשטערן זיך אליין.“

„ווער ביסטו?“ האט מענען געשריגן.

„איינע וואס האט מער רחמנות ווי איר פארדינט. דעריבער, איידער איר קומט נאכאמאל נאך מיין טאכטער, טראכט זייער גוט וואס עס קומט דערנאך.“

אין צימער האט מען געשושקעט: „וואס אויב זי זאגט דעם אמת? די צוויי זענען טאקע רשעים.“

„מיין טאטע האט געלט, אדוואקאטן, פארבינדונגען,“ האט מענען געזאגט. „אפילו אויב דאס איז אלעס אמת, וועסטו פארט פארלירן.“

„פונקט," האט ברענדא געזאגט. „מיר האבן נישט קיין מורא פון דיר. אויב ס'וועט זיין שלעכט, וועל איך אלעס אראפווארפן אויף איר."

און דאן האט מעגען זיך אויסגעדרייט צו עמעליא מיט א שפעטישן שמייכל. „דער דורכגעפאלענער עקזאמען לעצטן זמן? דאס בין איך געווען. די סטיפענדיע וואס דו האסט פארלוירן? יא, דאס בין אויך איך געווען. יעדע שטראף, יעדע פאסטקע, יעדע פאלשע אנטשולדיגונג דערנאך. דו האסט מיר אזוי גרינג געגלייבט. דאס האט עס געמאכט אזוי לוסטיג."

„מעגען," האט עמעליא געשושקעט, „ווייסטו וואס די סטיפענדיע האט באדייט פאר מיר?"

„זיכער. זי וואלט געהאלפן דיין נעבעכדיגע ארעמע משפחה זיך האלטן נאך א ביסל. נישט מיין פראבלעם. דו ביסט ארעם, דו ביסט נאריש, און ווי דו ארבעטסט שטענדיג אזוי שווער, מאכט מיר נישט גוט. אויב נישט קעמערן, וואלט קיינער נישט געווען דיין חבר." זי האט זיך אויסגעדרייט צו די אנדערע. „איך גיב א נייעם טעלעפאן פאר דעם וואס שלעפט ארויס די צוויי! ארויס! איר געהערט נישט דא. גייט צוריק אין אייער שמוציגן קעלער!"

„לאז שוין, מאמע," האט עמעליא געזאגט, מיט א שווערן קול. „לאמיר גיין."

„איך וועל אייך אלע באצאלן דאפלט פאר דעם," האט עלענאר געזאגט ביים ארויסגיין.

„יעצט אז זי האט נישט וואו זיך צו איבן, לאמיר זען ווי זי וועט אויפטרעטן," האבן זיי געלאכט הינטער זיי.

„מאמע, וואס זאל איך טון?" האט עמעליא געפרעגט. „דער באלעט־פארמעסט איז שטענדיג געווען דער חלום פון מיין לעבן."

„האב נישט קיין מורא, מיין קינד. איך האב א פלאן." עלענאר האט אנגערופן. „שיקט א מאנשאפט צו דער באלעט־שולע יעצט. איך וויל אז דער בעסטער טאנץ־סטודיא זאל ווערן געבויט גלייך פאר אירע פיס."

„מאמע, מיט וועמען רעדסטו?"

„גארנישט, מיין טייערע. איך וועל זיך זארגן אז קיינער זאל דיר קיינמאל מער נישט שטיין אין וועג."

דער סטודיא וואס איז געוואקסן אין א פאר שעה

א שטיקל צייט שפעטער האבן די תלמידים אויפן גרויסן פעלד פון דער אקאדעמיע אויפגעהויבן די אויגן מיט שרעק. מאשינען און ארבעטער האבן זיך באוויזן פון אלע זייטן, און פאר זייערע אויגן איז אויפגעוואקסן א גאנצער בנין, שטיק נאך שטיק, ווי א חלום.

דער בנין וואקסט אויף אויפן פעלד

„וואס איז דאס?“ האט מען געשריגן. „איז דאס די נייע שנעלע בוי־טעכנאלאגיע? האט עמעצער פון דער פארוואלטונג געשיקט מענטשן צו בויען א טאנץ־סטודיא?“

„א טאנץ־סטודיא? דאס איז אוממעגליך. קען איר מאמע טאקע זיין...“

„וואוּרט. איז דאס נישט דער פארזיצער'ס רייע אויטאס?“

„מאמע, וואס איז דאס אלעס?“ האט עמעליא געפרעגט.

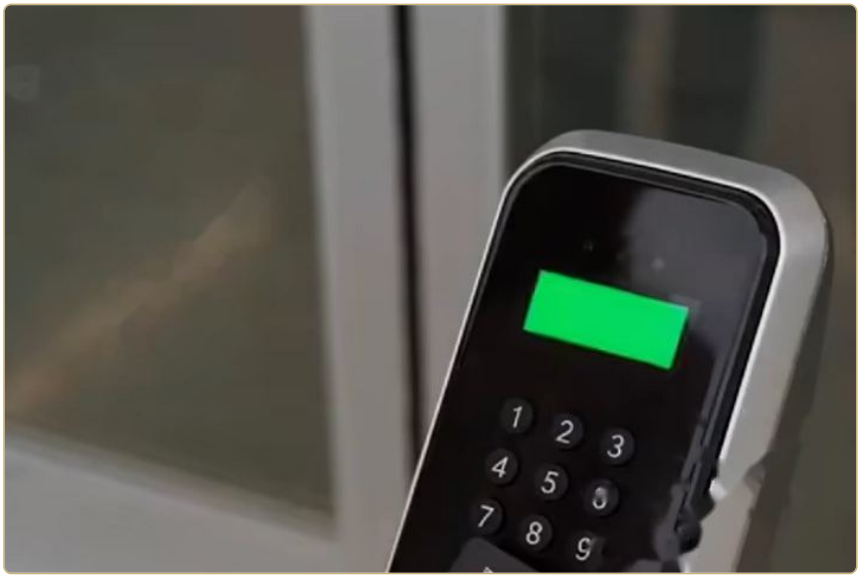
„א מתנה.“

„דאס זעט אויס שרעקליך טייער. מאמע, קענען מיר זיך דאס בכלל ערלויבן?“

„מיין קינד, דו וועסט זיך מער קיינמאל נישט דארפן זארגן וועגן געלט.“

„דו ביסט די בעסטע מאמע אויף דער וועלט!“

דער הויפט פון די ארבעטער איז צוגעקומען און זיך געבויגן. „אייער מאיעסטעט, דער סיסטעם פון אריינגאנג איז פארטיג. נאר אייער פינגער־אפדרוק און מיס עמעליא'ס קענען עפענען דעם בנין.“

נאר צוויי פינגער־אפדרוקן קענען עפענען די טיר

„גוט געארבעט.“

„אייך צו דינען איז אונזער כבוד.“

„מאמע, ווי האבן זיי דיך יעצט געפונען?“ האט עמעליא געפרעגט מיט ברייטע אויגן. „מאמע, וועט ביסטו?“

„מיין קינד, דער פארמעסט הייבט זיך באלד אן. ווילסטו נישט ערשט זען דיין נייעם סטודיא?“

אינעווייניג איז געווען שיינער ווי אלעס וואס עמעליא האט אמאל געזען. „דער פלאץ עפנט זיך נאר פאר דיר,“ האט עלענאר געזאגט.

„וואו! אפילו דער הויפט־סטודיא פון דער אקאדעמיע איז נישט אזוי שיין.“

„ווי לאנג עס געפעלט דיר, איז דאס גענוג פאר מיר.“ עלענאר האט זיך אראפגעזעצט לעבן איר און געזומען איר ווייך־געטוענעם פוס. „גלייב מיר.“

„מאמע, ווער דאס ווי טון?“

„נאר גלייב מיר.“

א שנעלער דריי, און עמעליא האט א געשריי געטון, אבער נאך א רגע האט זי זיך אויפגעשטעלט און ארומגעדרייט, און דער פוס איז געווען ווי פריער. „פארטיג.“ זי האט אנגעהויבן טאנצן, און זיך דורכגעדרייט ווי א פויגל.

אינדרויסן, דורך די גרויסע פענצטער, האבן די אנדערע תלמידים צוגעקוקט. „זי טאנצט ווידער אינגאנצן גוט!“ „זי איז יעצט אויף מעגען'ס מדרגה!“ מעגען'ס פנים איז ווייס געווארן. „מיט וואס פארדינט זי אזא סטודיא? עמעליא, קום ארויס! ברעכט אויף די טיר!“

אבער ווען איינער האט אנגערירט די טיר, האט ער אויפגעשפרונגען צוריק. „די ווענט זענען עלעקטריפיצירט! וואס פאר א משוגענער שוץ־סיסטעם איז דאס?“

קעמערן האט אנגערופן זיין טאטע, ראבערט, א מיטגליד פון דער שול־פארוואלטונג. „טאטע, עמעצער האט געבויט א פריוואטן טאנץ־סטודיא גלייך אויפן פעלד. קענסטו בויען איינעם פאר מעגען אויך?“

„וואס? מיינסטו אז איך קען ארויסציען א גאנצן בנין פון קעשענע? נוץ א מאל דיין קאפ!“

„טאטע, דו פארשטייסט נישט. די מאמע פון מיין געווען חבר האט עס געבויט אין א פאר שעה, און זי איז סתם א רייניגונגס־פרוי.“

„אוממעגליך. די שנעלע בוי־סיסטעם געהערט נאר צו דער מאפיע־מלכה. קיינער אנדערש האט נישט קיין צוטריט צו דער טעכנאלאגיע, נאר דער פארזיצער און די מלכה.“

„אויב אזוי, האבן זיי עס געגנב'עט.“

„נארישע! אויב די מלכה געפינט אויס אז עמעצער האט געגנב'עט איר סיסטעם, זענען מיר אלע פארלוירן. איך קום אליין אהין.“

„רואיג, מענטש,“ האט קעמערן געזאגט. „וועל מיין טאטע קומט, זענען זיי פארטיג.“ און ער האט אנגעקלאפט אויף דער גלאז. „עפן די טיר, עמעליא!“

„זיי זענען אויס אויפגערעגט,“ האט עלענאר געזאגט. „א שאד אז די וועלט לאזן נישט דורך קיין קול.“

„דו האסט געגנב'עט די טעכנאלאגיע פון דער מאפיע־מלכה,“ האט קעמערן געשריגן. „דו האסט זיך אפילו פארשטעלט פאר איר. וועל מיין טאטע קומט, איז אייער גאנצע שפיל פארטיג!“

„קעמערן,“ האט עמעליא געשושקעט.

„עמי, נישט.“

„מאמע, איך דארף עס הערן פון אים אליין. איך פארגיב אים נישט. איך וויל נאר וויסן.“ זי האט געעפנט די טיר. „קעמערן, וואס דו האסט פריער געזאגט, איז דאס געווען אמת?“

„אויווי. דו ביסט טאקע אבגעהאנגען אין מיר, האַ? נאך אלעס וואס איך האב דיר געזאגט, עפנסטו מיר נאך די טיר.“ ער איז אריינגעגאנגען, און מען נאך אים. „גאנץ גוט. דער פלאץ איז יעצט מיינער.“

„מיין מאמע האט דאס געבויט פאר מיר.“

„און איך זאג אז עס געהערט יעצט צו מען. מיין טאטע פארמאגט כמעט די שולע.“

„מיין קינד,“ האט עלענאר געזאגט, „דיין טאטע וואלט נישט געווואגט עס צו זאגן אין מיינע אויגן.“

„קעמערן, ביטע,“ האט עמעליא געבעטן. „עס מוז זיין עפעס א טעות צווישן אונז.“

„א טעות? ניין, עמעליא. איך בין פשוט קיינמאל נישט געווען דיין אמת'ער חבר.“

עמעליא האט אראפגעלאזט דעם קאפ. „מאמע, ביסטו פארטיג מיטן איבן? יא. גוט, דאן לאמיר גיין.“

„קוק, סוף כל סוף ווייסן זיי וואו זייער פלאץ איז,“ האבן מען'ס חברטעס געלאכט.

„מאמע, מיר געבן עס זיי טאקע אוועק?“

„קוק נאר צו.“

„ווילסט אז איך זאל פארמאכן פאר דיר די טיר?“ האט עלענאר געפרעגט. „וואס פאר א טרעפלעכקייט, אז די רייניגונגס־פרוי האט זיך אויסגעלערנט איר פלאץ! יא, מאך צו נאך זיך!“

„ווייל עס געפעלט אייך אזוי גוט, בלייבט א ווייל.“ און די טיר האט זיך פארמאכט מיט א קליק.

מעגען און קעמערן האבן זיך ארומגעקוקט פריילעך. „דער פלאץ איז אומגלייבליך!“ — „מיט אזא סטודיא וועסטו באזיגן אלעמען.“ — „וואו. וואס איז געווען דער קלאנג?“ זיי זענען געלאפן צו דער טיר. „מיר זענען פארשלאסן! מיר זענען פארשלאסן!“

„מאמע, דו האסט זיי איינגעשלאסן!“

„א מיליטערישער שוץ־סיסטעם. נאר מיין פינגער־אפדרוק און קארטל קענען עפענען די טיר.“

„די מאמע איז דאך נישט קיין פשוטע רייניגונגס־פרוי,“ האט עמעליא געטראכט. „וער איז זי?“

„לאז אונז ארויס!“ האבן די אינעווייניג געשריגן. „ווען מיין טאטע קומט, ביסטו פארלוירן!“

„אנטשולדיגט, די וועגט לאזן נישט דורך קיין קול. איך הער גארנישט,“ האט עלענאר געזאגט. „אפשר וועלן זיי צום צווייטן מאל טראכטן איידער זיי פייניגן מיין טאכטער. קום, עמעליא. נישט יעדע טיר דארף זיך עפענען פאר די וואס פרעסן אנדערע.“

קאפיטל זעקס

דאס קלייד פון אריאנא

„מיר לאזן זיי טאקע דארט, מאמע?“

„יא. יעצט, לאמיר זיך צוגרייטן צו דיין אויפטריט.“

„דו גייסט טאקע ארויף אויף דער בינע אין דעם?“ האבן מעגען'ס חברטעס געלאכט ווען זיי האבן געזען עמעליא'ס פשוטע קליידער.

„ס'איז גוט, אבי איך קען טאנצן.“

„מיין קינד, וואספארא קלייד ווילסטו?“ האט עלענאר געפרעגט.

„ס'דארף נישט, מאמע. איך בין פרייליך אז דו ביסט דא.“

„דאס איז דאס וויניגסטע. איך האב צו פיל יארן געשטעלט די ארבעט פאר דיר. איך וועל עס אלעס גוט מאכן.“

„און הער אויף אויסגעבן געלט אויף מיר. דער סטודיא אליין האט מסתמא געקאסט מיליאנען.“

„ער האט מיך נישט געקאסט קיין גראשן.“

„מאמע, ווער ביסטו? פארוואס באהאנדלט דיך יעדער ווי א מלכה? און די מענער פריער, פארוואס האבן זיי דיך געפון מלכה?“

„עמי, הער מיך אויס. וועי איך זאל נישט זיין, האב איך דיך ליב. איך האב באהאלטן דעם אמת ווייל איך האב געוואלט אז דו זאלסט זיין זיכער. איך האב דיך געוואלט האלטן ווייט פון מיין וועלט.“

אין דער זעלבער צייט האט זיך אין סטודיא געהערט א קול: „די צייט איז אויס. דער שוץ־סיסטעם איז אפגעשטעלט.“ די טיר האט זיך געעפנט, און קעמערן און מעגען זענען ארויס מיט רויטע פנימער. „די נישטיגע האבן אונז טאקע איינגעשלאסן. זיי וועלן באצאלן.“

קעמערן איז צוגעקומען צו עמעליא מיט א פריינדלעכן קול. „עמי, איך האב פארגעסן מיין רעקל אינעווייניג. קענסטו עס מיר ברענגען?“

וועו עמעליא האט זיך אויסגעדרייט, האט ער געכאפט א פושקע פארב און עס אויסגענאסן אויף איר איינציג אויפטריט־קלייד. „דו ווילסט אזוי שטארק טאנצן? גיי ארויף אויף דער בינע אזוי.“

„מיין קליידו!“

„אוי, דאס איז געווען דיין איינציג קלייד, נישט אמת?“ האבן די אנדערע געלאכט. „וואס יעצט? וועסטו טאנצן באשמירט מיט פארב?“

„קעמערן, פארוואס האסטו דאס געטון?“

„דו האסט מיך פארשעמט פאר אלעמען, האב איך דיר צוריקבאצאלט.“

קעמערן הינטער דער בינע

באלד דערנאך האט מען געהערט מעגען שרייען פון דעם אנטו־צימער: „וואו זענען מיינע קליידער? ווייסטו וויפיל דאס קלייד האט געקאסט?“ איר טייער קלייד איז אויך געווען צעשטערט. עלענאר האט נאר שטיל צוגעקוקט.

„גוט,“ האט קעמערן געזאגט. „יעצט קען קיינע פון אייך נישט אויפטרעטן.“

„דו וואלסט אזוי געוואלט!“ האט מעגען געשריגן. „איך קען א דיזיינערין וואס קען מיר מאכן א נייעם קלייד אין עטליכע מינוט. יא, זי איז באקאנט אויף דער גאנצער וועלט, האט געוואונען אינטערנאציאנאלע פרייזן. מענטשן ווי איר וועלן זי קיינמאל נישט קענען באצאלן.“

„טאקע? ווי הייסט זי?“

„דו דארפסט נישט וויסן. אריאנא.“

„ווי אזוי קענסטו דעם נאמען?“

„ווייל זי מאכט קליידער נאר פאר איין מענטש,“ האט עלענאר געזאגט. „פאר מיר. ווייל זי ארבעט פאר מיר.“

אלע האבן זיך צעלאכט. „זי איז אינגאנצן משוגע געווארן! אריאנא איז איינע פון די גרעסטע דיזיינערס אויף דער וועלט. זי מאכט קליידער פאר דער מאפיע־מלכה אליין!“

„מאמע, ביטע, הער אויף. איך וועל אנטון עפעס אנדערש.“

„דו מיינסט אז איך בלאף? קוק צו,“ האט מעגען געזאגט, און אנגערופן. „אריאנא, דא רעדט מעגען, די טאכטער פון א שותף פון דער אקאדעמיע. איך דארף א באלעט־קלייד גלייך. געלט שפילט נישט קיין ראלע.“

„מיס מעגען,“ האט מען געהערט אויפן טעלעפאן, „חוץ דער מאפיע־מלכה, מאך איך נישט קיין שנעלע ארבעט.“

„ווייסטו ווער מיין טאטע איז? מיין משפחה קען אויפקויפן צען פון דיינע סטודיאס!“

„די איינציגע וואס מעג רעדן צו מיר אזוי, איז די מאפיע־מלכה.“ און זי האט אראפגעלייגט.

עלענאר האט ארויסגענומען איר טעלעפאן. „היי, ארי. ווי גייט עס דיר?“

„אייער מאיעסטעט! וואס קען איך פאר אייך טון?“

„אוממעגליך! זי קען טאקע די דיזיינערין?“ האבן די תלמידים געשושקעט.

„ארי, ברענג דאס קלייד צו דער אקאדעמיע. מאך שנעל.“

„שוין באזארגט. דער פארזיצער וויליאם האט אליין געבעטן איך זאל צוגרייטן אן איינציגארטיג באלעט־קלייד פאר מיס עמעליא. ווען זי טרעט ארויף אויף דער בינע, וועט קיינער נישט קענען אוועקקוקן.“

„איר זענט אלע צו גוט צו מיין טאכטער.“

„איר זענט די מלכה. צו זארגן פאר אייער טאכטער איז א כבוד.“

מענען האט אבער נאך נישט אויפגעגעבן. זי האט געכאפט פון עמעליא'ס הענט דאס פשוטע איבונג־קלייד וואס עמעליא האט אליין געמאכט. „דאס האב איך אליין געמאכט,“ האט עמעליא געבעטן. „עס האט מיר געגומען דריי חדשים.“ מענען האט עס צעריסן אין צוויי. „וועק זיך אויף, עמעליא. דער גאלדענער מעדאל איז שטענדיג געווען באשטימט פאר מענען.“

„האט עמעצער אן איבריג קלייד?“ האט עמעליא געבעטן. „איך וועל עס גלייך צוריקגעבן נאכן פארמעסט.“

„עמי, בעט קיינמאל נישט ביי אזעלכע לייט,“ האט עלענאר געזאגט.

„בעט נישט,“ האט מענען געלאכט. „ווי לאנג איך בין דא, העלפט דיר קיינער נישט.“

אין יענעם מאמענט איז אריין אריאנא, די באקאנטע דיזיינערין, מיט איר מאנשאפט און א גרויסע שאכטל. „אריאנא, איך האב געוואוסט אז דו וועסט קומען!“ האט מעגען אויסגערופן. „קומט, מיר גייען אנטון.“

אבער אריאנא איז פארביי געגאנגען מעגען און זיך געבויגן טיף פאר עלענאר.

„פארוואס בויגסטו זיך פאר אירי? זי איז דאך א רייניגונגס־פרוי!“

„מאכט צו אייערע מיילער. קיינער פון אייך איז נישט ווערט צו רעדן וועגן איר.“

„אנטשולדיגט אז איך האב דיך אהער געשלעפט, ארי.“

„אייך צו דינען איז קיינמאל נישט קיין לאסט.“ זי האט געעפנט די שאכטל, און אלע האבן געשטוינט פון דעם שיינעם קלייד.

„דאס איז פאר מיר,“ האט מעגען געזאגט און אויסגעשטרעקט די האנט.

„רירט נישט אן,“ האט אריאנא געזאגט. „דאס קלייד איז נישט פאר אזעלכע ווי דו. די מלכה האט עס אליין באשטעלט פאר מיס עמעליא.“

„וואס? פאר מירי? טאקע?“

„יעדער שטעך דערפון.“

„און וואס וועט זיין וען די מלכה וועט אויסגעפינען אז דו האסט געמאכט פאר אן אנדערע?“ האט מעגען געשריגן.

„איך האב עס געמאכט פאר מיין יונגער באלעבאסטע. מיש דיך נישט אריין.“ און צו עמעליא: „מיס עמעליא, קומט מיט מיר.“

וועז עמעליא איז ארויסגעקומען אנגעטון אין דעם נייעם קלייד, איז דער גאנצער צימער געווארן שטיל. קעמערן האט געקוקט מיט חרטה: „דאס איז די מיידל וואס איך האב אוועקגעווארפן?“

„א דאנק, מאמע. דאס האט מסתמא געקאסט א פארמעגן.“

„דו ביסט מער ווערט.“

„יונגע באלעבאסטע, דאס קלייד איז געמאכט נאר פאר אייך,“ האט אריאנא געזאגט.

„א דאנק. אבער פארוואס רופט איר מיך אלץ ,יונגע באלעבאסטע‘?“

„גענוג, אריאנא,“ האט עלענאר געזאגט מיט א שמייכל. „א דאנק פארן קומען.“ דאן האט איר טעלעפאן געקלונגען. „עמי, איך מוז נעמען דעם רוף.“

אין קעלער פון בנין ב

ווי נאר עלענאר איז אוועק, איז מענען צוגעקומען צו עמעליא מיט א טרויעריג פנים. „עמי, עס טוט מיר אזוי באנג. איך האב דיך נישט געדארפט אזוי באהאנדלען. איך האב נישט געוואוסט אז דיין משפחה האט פארבינדונגען. קענען מיר עס פארריכטן?“

„איך ווייס נישט צי איך קען דיר מער גלייבן.“

„איך פארשטיי. אבער קעמערן ווייל שטארק רעדן מיט דיר. ער האט געזאגט אז ער האט פריער פארלוירן די קאנטראל. אויב דו קומסט נישט יעצט, וועסטו קיינמאל נישט וויסן וואס ער טראכט באמת.“

עמעליא האט זיך געקלערט. „איך ווייס אז דאס קען זיין נאך א פאסטקע. אבער איך מוז הערן דעם אמת פון אים אליין.“ זי איז נאכגענאנגען מענען אראפ אין קעלער פון בנין ב. „מענען? קעמערן? וואס גייט דא פאר?“

די טיר פון דעם שפייכלער־צימער האט זיך פארהאקט הינטער איר. „בלייב דארט. דאס מאל קומט קיינער נישט דיך ראטעווען.“

ווען עלענאר איז צוריקגעקומען, איז דער צימער געווען ליידיג. „עמי, די מאמע איז צוריק. מיר דארפן זיך צוגרייטן. עמי? עמי?“ זי האט אנגערופן איר טעלעפאן, אבער קיין ענטפער. „עפעס איז נישט גוט. עמי וואלט מיך קיינמאל נישט איגנארירט.“

„יענע וועט היינט נישט ארויף אויף דער בינע,“ האט מען געהערט מעגען שושקען צו ברענדא. „קעמערן האט זי איינגעשלאסן. אן דעם שליסל־קארטל קען זי נישט ארויס.“

„גוט געטון, מעגען. אן איר געהערט דער גאלדענער מעדאל דיר.“

„וואס האסטו יעצט געזאגט?“ עלענאר איז געשטאנען הינטער זיי. „וואו איז עמעליא?“

„היט דיין טאן. ווער מיינסטו אז דו ביסט?“

„לעצטע געלעגנהייט. וואו איז מיין טאכטער?“

„דו ווילסט וויסן?“ האט קעמערן געזאגט. „קני אראפ. בעט מחילה פאר דער שפיל מיט די קליידער. דאן וועל איך דיר אפשר זאגן.“

עלענאר האט נישט געענטפערט. זי האט נאר אנגערופן. „געפינט עמעליא'ס טעלעפאן. א פולע סקאן פון בנין ב. איך וויל וויסן פונקט וואו זי איז.“

„יא, אייער מאיעסטעט. מיר סקאנירן שוין.“

„הערט גוט צו,“ האט עלענאר געזאגט צו זיי. „אויב עמי פארלירט אפילו איין האר, וועט קיינער פון אייך נישט ארויסגיין פון דאנען.“

„גרויסע רייד. אפילו אויב דו געפינסט זי, קענסטו נישט אריין. אונזער שוץ־סיסטעם קען מען נישט ברעכן. זעסט? דאס איינציגע קארטל אויף דער וועלט.“

„אייער מאיעסטעט, מיס עמעליא געפינט זיך אין בנין ב, דער צווייטער קעלער, אין שפייכלער־צימער.“

„פארשטאנען.“

וועו זי האט זיך געלאזט גיין, איז איר אנטקעגן געקומען קעמערן'ס טאטע, ראבערט, מיט זיינע מענטשן. „טאטע, דאס איז זי! זי האט ג'ענב'עט די בוי־טעכנאלאגיע פון דער מלכה!“

„אהא, דו ביסט דער גנב. דער טאנץ־סטודיא איז דער באווייז. ווייסטו וואס עס טרעפט מיט די וואס גנב'ענען פון דער מלכה?“

ראבערט, קעמערן'ס טאטע

„מאך פלאץ. איך האב נישט קיין צייט.“

„איך האב שוין אנגערופן פארזיצער ווילִיאם. ער איז דער מלכה'ס נאנטסטער משרת. ווען ער קומט, וועט דיר קיין בעטן נישט העלפן.“

„קאמיש. ווי ווייסטו אז נישט איך האב אנגערופן ווילִיאם?“

„דו? א ריינִיגונגס־פרוי קענט פארזיצער ווילִיאם? מענער, כאפט זיך!“

„דער באלעט־פארמעסט הייבט זיך אן אין פינף מינוט,“ האט מען געהערט דורכן רעדנער. „די אנטיילנעמער ביטע גייט הינטער דער בינע.“

„איך גיב אייך א לעצטע געלעגנהייט. גייט אוועק פון וועג.“

„אין דיינע חלומות.“

די מענער האבן זיך געווארפן אויף איר, און איינער נאכן אנדערן זענען זיי געפאלן אויף דער ערד. „ווי אזוי? ווי איז דאס מעגליך?“

„איך האב שוין גענוג געשפילט.“ זי האט געכאפט קעמערן ביים ארעם און אים פארדרייט הינטער זיין רוקן. „זאג אלעמען זיי זאלן אפטרעטן, אדער איך צעברעך אים דעם ארעם.“

„דו וועסט נישט וואגן!“ האט ראבערט געשריגן. קעמערן האט א געשריי געטון, און ראבערט האט באפוילן: „טרעט אפ! אלע טרעט אפ!“

„וואו איז דער קעלער?“

„אראפ די טרעפ, דאן רעכטס," האט קעמערן געקרעכצט.

אונטן האט עלענאר אנגעקלאפט אויף דער טיר. „עמי, ביסטו דארט?"

„מאמע! מאמע, איך קען נישט ארויס! די טיר עפנט זיך נישט!"

„האב נישט קיין מורא, מיין קינד. די מאמע איז דא. איך נעם דיך באלד ארויס."

„ניין, דו נעמסט איר נישט ארויס," האט ראבערט געלאכט, ווען ער איז אנגעקומען נאך איר. „די טיר לויפט מיט דער מלכה'ס טעכנאלאגיע. אן דעם קארטל קען מען נישט אריין. דיין קינד איז דארט פארשלאסן אויף אייביג. די סיסטעם איז באשטעטיגט געווארן פון דער מלכה אליין. דאס איז דער שטארקסטער שלאס אין דער שולע."

„מאמע, איך האב מורא," האט עמעליא געוויינט פון הינטער דער טיר.

„האב נישט קיין מורא, עמי. די מאמע וועט דיך ארויסנעמען."

„ווייס דיין פלאץ. רייניגונגס־פרויען רייניגן קלאזעטן, זיי שפילן נישט קיין גיבורים. דו ביסט פארטיג. פארזיצער וויליאם איז אויפן וועג."

עלענאר האט זיך אויסגעדרייט צו זיי. „זאגט מיר עפעס. האט אמאל עמעצער פון אייך זיך אפגעשטעלט צו טראכטן, ווער האט אייך בכלל געגעבן די סיסטעם?"

און זי האט זיך דערמאנט אין א טאג מיט יארן צוריק. וויליאם איז געשטאנען פאר איר מיט א בקשה: „אייער מאיעסטעט, איך וויל בויען א הויכע קונסט־אקאדעמיע, א פלאץ וואו טאלאנטירטע קינדער קענען נאכיאגן זייערע חלומות. איך בין געקומען בעטן רשות צו נוצן אייער שוץ־טעכנאלאגיע.“

„פארוואס?“

„ווייל טאלאנט זאל נישט געהערן נאר צו די רייכע. קינדער פארדינען א פלאץ וואו זיי פילן זיך זיכער.“

„באשטעטיגט. נוץ עס בחנם. איין תנאי: ווען און וואו עס זאל נישט זיין, האלט איך דעם העכסטן צוטריט. מיין פינגער־אפדרוק עפנט יעדן שלאס.“

„איר האט געזאגט אז די סיסטעם געהערט צו דער מאפיע־מלכה, ריכטיג?“ האט עלענאר געפרעגט.

„זיכער! יעצט האסטו מורא? ווייל דו קענסט עס נישט עפענען.“

„טאקע? און וואס אויב די מלכה אליין וועט עס עפענען?“

„אוי, ווידער. זי הייבט ווידער אן.“

עלענאר האט ארויפגעלייגט איר פינגער אויף דעם שלאס. „דער פינגער־אפדרוק איז דערקענט,“ האט געזאגט א קול. „דער העכסטער צוטריט איז באשטעטיגט. ברוך הבא, באלעבאסטע.“

די טיר האט זיך געעפנט. „מאמע!“ עמעליא איז ארויסגעלאפן אין אירע ארעמס.

„דו ביסט אין ארדענונג. די מאמע האט דיך. קיינער וועט דיך מער נישט אנרירן. קיינמאל. יעצט, ווישט אפ די טרערן. דו האסט א פארמעסט צו געווינען.“

„ווי אזוי האט זי אזא צוטריט?“ האט ראבערט געשושקעט. „ניין, דאס קען נישט זיין. די מלכה קען נישט זיין א ריניגונגס־פרוי. ס'איז א פעלער אין סיסטעם. איך האב שוין געהאט געשעפטן מיט דער מלכה, זי איז צו פארנומען צו ארומגיין דא ווי א ריניגונגס־פרוי.“

„עמי, עס טוט מיר לייד,“ האט עלענאר געזאגט צו איר טאכטער. „איך האב שטענדיג געזאגט אז איך בין פארנומען מיט ארבעט, און איך בין נישט געווען דא פאר דיר. אבער דאס איז פארבייי. פון היינט אן, וועט קיינער נישט אנרירן מיין קליין מיידעלע.“

„זי בלייבט פארט א טאכטער פון א ריניגונגס־פרוי,“ האט מענען געזאגט. „שלעכט בלוט קען מען נישט אפוואשן.“

„פארטיג? גוט. מיין טאכטער האט וואו צו גיין.“ עלענאר האט אנגערופן: „שיקט א העליקאפטער. בנין ב. יעצט.“ און באלד האט זיך געהערט דער רעש פון א העליקאפטער איבער דעם דאך, מיט דעם צייכן פון דער מלכה אויף זיין זייט.

קאפיטל אכט

דער אויסגעמעקטער נאמען

„אפילו אויב איר גייט, וועט איר נישט אריינקומען אין זאל,“ האט מעגען נאכגעשריגן. „נאר מיין מעגען קען געווינען דעם גאלדענעם מעדאל,“ האט מען געהערט מעגען'ס מאמע זאגן צו ברענדא. „דירעקטארין, איר מוזט גלייך ארויסווארפן עמעליא פון דער טאנץ־גרופע.“

ביי דער טיר פון דעם גרויסן זאל איז געהאנגען א טאוול מיט די נעמען פון די אנטיילנעמער. „מאמע, קוק! דאס בין איך. איך בין ערשטע!“

„איך זע, מיין קינד. דו געהערסט דארט.“

אבער אין דער מינוט האט זיך דער טאוול געטוישט. „וואס? מאמע, מיין בילד, מיין נאמען, עס איז נישטא!“

ברענדא איז ארויסגעטראטן. „עמעליא, דו ביסט ארויסגעווארפן פון דער באלעט־גרופע. דיין רעכט אנטיילצונעמען אינעם פארמעסט איז צוגענומען. טאלאנט איז נישט גענוג. באלעט פאדערט ייחוס, גלעט, פארבינדונגען, א שטעלע. און דו האסט גארנישט פון דעם.“

„איר... איר קענט דאס נישט טון.“

„נישט קענען? איך בין די קונסט־דירעקטארין. וועז עס קומט צו באלעט אין דער שולע, מאך איך די כללים.“

„הערסט? קריך צוריק אין דיין לאך,“ האבן די אנדערע געלאכט. „אלעס געהערט צו מענען.“

„איך האב זיך געאיבט אכט יאר,“ האט עמעליא געזאגט, מיט א ציטערדיג קול. „איך בין אויפגעשטאנען יעדן פרימארגן פינף אזייגער, איך האב זיך געאיבט אליין יעדן סוף וואך. איר זאגט אז אלעס דאס איז גארנישט?“

„ריכטיג. גארנישט פון דעם ציילט, ווייל דו ביסט די טאכטער פון א ריינינגונגס־פרוי.“

„איר האט צעריסן מיין איינשרייבונג, אויסגעמעקט מיין נאמען, צוגענומען מיין געלעגנהייט. אבער באלעט קענט איר מיר נישט צונעמען. וואס עס איז אין מיין הארץ, קענט איר נישט צונעמען.“ זי האט זיך אויסגעדרייט צו איר מאמע. „מאמע, איך האב געוואלט אז דו זאלסט זען ווי איך טאנץ. איך האב שטענדיג געמיינט, אז אויב איך וועל גוט גענוג טאנצן, וועל איך סוף כל סוף באווייזן אז איך געהער אויף דער בינע.“

„דו דארפסט גארנישט באווייזן,“ האט עלענאר געזאגט. „איך בין שוין שטאלץ מיט דיר.“

„גייט אוועק יעצט, אדער איך רוף די פאליציי,“ האט ראבערט געזאגט, וואס איז אנגעקומען. ער האט אנגערופן: „טשיף מאריסאן, מיר האבן געכאפט איינע וואס נוצט ג'ענב'עטע טעכנאלאגיע פון דער מלכה, און אומגעזעצליך געבויט אויפן

שול־געלענדער. זי מאכט צרות אינעם זאל. קענט איר שיקן עמעצן?“

„איך בין נאענט. פינף מינוט.“

„הערסט?“ האט ראבערט געלאכט. „טשיף מאריסאן איז א נאנטער פון דער מלכה. דו האסט געוואגט זיך פארשטעלן פאר איר, גנב'ענען פון איר. וועו ער קומט, וועסטו נישט אנטלויפן, נישט דו און נישט דיין טאכטער.“

„עמעליא, ווייסטו וואס איז ערגער ווי זיין די טאכטער פון א רייניגונגס־פרוי?“ האט מעגען געשושקעט. „זיין די טאכטער פון א ארעסטאנטקע.“

נאך פינף מינוט איז אריין דער פאליציי־קאמיסאר מאריסאן מיט זיינע מענטשן. „טשיף, דאס איז זי!“ האט ראבערט געשריגן. „זי פארשטעלט זיך פאר דער מאפיע־מלכה, זי האט גע'גנב'עט איר טעכנאלאגיע, זי האט געסטראשעט תלמידים און לערער. זי איז געפערלעך!“

„קאמיסאר מאריסאן,“ האט עלענאר געזאגט רואיג, „לאנג נישט געזען.“

קאמיסאר מאריסאן

מאריסאן איז געבליבן שטיין. „אייער מאיעסטעט? וואס טוט די מלכה דא?“

„טשיף, די פרוי האט געמאכט א בהלה פון דער רגע וואס זי איז איין אין אונזער שולע...“

„מיסטער ראבערט, ביסטו פארטיג?“

„טשיף, איך...“

„איך האב דיך געפרעגט, ביסטו פארטיג?“ מאריסאן האט אים א שטארקן פאטש געגעבן. „דאס איז געווען אין נאמען פון דער מלכה.“ און ער האט זיך געבויגן פאר עלענאר. „אייער מאיעסטעט, מען האט אייך געטון אן עוולה.“

„מאריסאן, איך בין היינט דא פאר מיין טאכטער. איך וויל נאך נישט אנטפלעקן ווער איך בין. איך דארף עפעס.“

„זאגט נאר א ווארט.“

„זיי האבן צוגענומען עמעליא'ס פלאץ אין פארמעסט. איך וויל אז זי זאל צוריק אריין.“

„מיסטער ראבערט.“

„יא?“

„פון יעצט אן, ווערט עמעליא'ס מיטגלידשאפט און איר רעכט אנטיילצונעמען צוריקגעשטעלט.“

„אבער דער פארמעסט האט זיך שוין אנגעהויבן, די רשימה איז פארטיג.“

„איך האב געזאגט ‚גלייך‘.“

ראבערט האט אנגערופן מיט א בלאסן פנים: „דא רעדט ראבערט פון דער שול־פארוואלטונג. שטעלט צוריק עמעליא'ס מיטגלידשאפט און איר רעכט צום פארמעסט. יעצט!“ און אויפן טאוול האט זיך ווידער באוויזן איר נאמען.

„דאס קענט איר נישט טון!“ האט מעגען געשריגן. „די פאליציי פירט נישט קיין שול־פארמעסטן!“

„ווער עס וועט נאך אמאל אנרירן עמעליא, האט צו טון מיט מיר,“ האט מאריסאן געזאגט. „און גלייבט מיר, דאס ווילט איר נישט. מיס עמעליא, קומט מיט מיר, איך וועל אייך אליין

באגלייטן הינטער דער בינע.“ דאן האט ער זיך געבוינגן: „אייער מאיעסטעט, אויב איר דארפט נישט מער, נעם איך זיך מיין רשות.“

„גוט געטון. נעם דיינע מענטשן. איך וועל רופן אויב איך דארף.“

וועו זיי זענען געבליבן אליין, האט עמעליא אנגעכאפט איר מאמע'ס האנט. „מאמע, פארוואס האט דער קאמיסאר דיך גערופן ,אייער מאיעסטעט‘? ביטע, הער אויף באהאלטן. ער האט דיך גערופן די מאפיע־מלכה. איך האב עס געהערט.“

עלענאר האט טיף אטעם געכאפט. „איך האב דיר נישט געזאגט דעם אמת. איך בין נישט קיין רייניגונגס־פרוי. איך בין די מלכה פון דער אונטערוועלט.“

„אבער יעדן פרימארגן האסטו אנגעטון דיינע ארבעטס־קליידער. דו האסט געזאגט אז דו רייניגסט ביורא־געביידעס.“

„נישט פונקט. איך האב געטראגן די מונדיר ווייל איך האב נישט געוואלט אז מענטשן זאלן פרעגן שאלות. איך האב נישט געריניגט קיין ביורא־געביידעס. איך האב געריניגט די אונטערוועלט.“

„פארוואס האסטו מיך אזוי לאנג נישט געזאגט דעם אמת?“

„יענע וועלט איז מיאוס. פול מיט שלעגעריי און פינצטערניש. איך האב געוואלט אז דו זאלסט אויפוואקסן נארמאל. גיין אין שולע, האבן חברטעס, טאנצן. זיין פשוט א קליין מיידל. איך האב נישט געטראכט אז דאס וועט דיך מאכן ,די טאכטער פון

דער רייניגונגס־פרוי'. איך האב נישט געטראכט אז איך וועל לאזן מענטשן דיר וויי טון אזוי לאנג. עמי, עס טוט מיר אזוי לייד."

„ניין, מאמע. דו דארפסט נישט בעטן מחילה. דו האסט דאס געטון מיך צו באשיצן."

„פאר דיר בין איך נאר א מאמע וואס לערנט זיך נאך אלץ, וויידער און וויידער, ווי אזוי צו באשיצן איר טאכטער."

„דער באלעט־פארמעסט הייבט זיך באלד אן," האט מען געהערט דורכן רעדנער. „דער ערשטער אנטיילנעמער, ביטע קומט צו דער זייט פון דער בינע."

„גיי, געווין דיין גאלדענעם מעדאל. די מאמע וועט צוקוקן."

„איך וועל."

קאפיטל ניין

דער גע'גנב'עטער טאנץ

הינטער דער בינע האט מעגען זי שוין געווארט. „דו ווילסט דעם גאלדענעם מעדאל? ס'וועט נישט זיין אזוי גרינג. דער לעצטער פלאץ איז מיינער.“

„אבער עס שטייט אז איך טרעט אויף לעצט.“

„שוין נישט. אויב דו זאגסט ניין, וועל איך דיך נאכאמאל לאזן ארויסווארפן, און דאס מאל וועט קיין קאמיסאר נישט קומען דיך ראטעווען.“

„גוט. איך וועל טוישן.“

„דער קומענדיגער אנטיילנעמער: עמעליא.“

עמעליא האט געטאנצט, און דער עולם איז געזעסן שטיל. „זי איז אויסגעצייכנט!“ „דאס איז א מדרגה פון א פראפעסיאנאל!“

„ווי אזוי איז זי אזוי גוט?“ האט מעגען'ס מאמע געשושקעט.

„רואיג. אלעס איז שוין צוגעגרייט,“ האט ברענדא געזאגט.

„אונזער לעצטע אנטיילנעמערין: מעגען.“

מעגען האט אנגעהויבן טאנצן, און באלד האט מען געשושקעט אין זאל: „ווארט. דער טאנץ... ער איז פונקט דער זעלבער ווי וואס עמעליא האט יעצט געטאנצט!“

„דאס איז מיין טאנץ," האט עמעליא געשושקעט.

„שטעלט אפ די מוזיק!" האט איינער פון די ריכטער געזאגט. „מעגען'ס טאנץ גלייכט זיך אינגאנצן צו עמעליא'ס, באוועגונג נאך באוועגונג. מיר האבן א פראבלעם פון גניבה. ביז עס וועט ווערן אויסגעפארשט, וועט מען נישט אנזאגן קיין נומערן."

„דאס איז מיין טאנץ!" האט עמעליא אויסגעשריגן, און איז ארויף אויף דער בינע.

„עמעליא, וואס טוסטו? ביסטו משוגע געווארן, מאכן א סצענע פאר אלעמען?" האט ברענדא געשריגן.

„איך האב געמאכט דעם טאנץ א גאנץ יאר. יעדע באוועגונג, יעדער אטעם, יעדע סעקונדע. מעגען, וועט האט דיר געגעבן דאס רעכט צו גנב'ענען מיין ארבעט?"

„ביטע. איך בין מעגען. מיין משפחה דינגט פראפעסיאנאלע טאנץ־מייסטערס. פארוואס זאל איך דארפן עפעס פון דיר?"

„ניין, לאזט זי רעדן," האט איינער פון די ריכטער געזאגט. „איך בין נייגעריג. לאמיר הערן וואס פאר א מייסטערווערק די טאכטער פון דער רייניגונגס־פרוי האט געמאכט."

„גוט. איר ווילט וויסן? איך וועל אייך זאגן," האט עמעליא געזאגט. „דער אנהייב איז געקומען פון מיין מאמע. יעדן פרימארגן האט די זון געשיינט אויף איר רוקן וועו זי איז ארויס צו דער ארבעט. די ערשטע אויסשטרעקונג, אזוי האט זי

שטענדיג אויפגעעפנט די הענט וועו זי איז אהיימגעקומען מיך ארומצונעמען.

„די דרייונגען אין מיטן זענען געקומען פון אן אלט פּאר באלעט־שיך. איך האב געשפארט דריי חדשים זיי צו קויפן. די זוילן זענען געווען צעפאלן. איך בין געפאלן זיבעצן מאל ביז איך האב זיך אויסגעלערנט די דרייונגען. דעריבער האב איך געמאכט זיבעצן דרייונגען. איינע פּאר יעדעס מאל וואס איך בין געפאלן, און יעדעס מאל וואס איך בין ווידער אויפגעשטאנען.

„און דער סוף? דער קניענדיגער שטעל? דאס איז געקומען פון דיר, מענען. פון יעדעס מאל וואס דו האסט מיך איינגעשלאסן אין וואשצימער, באגאסן מיט וואסער, צעריסן מיינע קליידער. און יעדעס מאל וואס איך האב געקוקט אין שפיגל און געזאגט צו זיך: ‚עמעליא, שטיי אויף. הייב אויף דעם קאפּ.' יעדע באווענונג אין דעם טאנץ געהערט צו מיר."

„הער אויף!" האט מענען געשריגן. „עמעליא, איך קען נישט גלייבן אז דו טוסט דאס. איך האב זיך געטיילט מיט מיין פריוואטן סטודיא מיט איר זעקס חדשים, יעדן טאג, ווייל זי האט געזאגט אז זי קען זיך נישט ערלויבן איינעם. איך האב געמיינט אז מיר זענען חברטעס. און די גאנצע צייט ביסטו געשטאנען לעבן מיר און זיך אויסגעלערנט מיין טאנץ?"

„ארונטער פון דער בינע!" האט דער עולם געשריגן.

„מאכט צו אייערע מיילער!“ האט עלענאר געזאגט מיט א שטארק קול. „ווארט אויף די פאקטן איידער איר ווארפט שטיינער.“

„מאמע, דאס בין נישט איך געווען. דאס איז מיין טאנץ.“

„איך ווייס. שטיי גלייך, עמי. ווייַן נישט פאר מענטשן וואס זענען נישט ווערט דיינע טרערן.“

„קעמערן, דו קענסט זיי זאגן,“ האט עמעליא געבעטן. „דו ווייסט אז איך האב געמאכט דעם טאנץ. דו האסט געזען ווי איך ארבעט דערויף, איינמאל נאכן אנדערן. דו ביסט שטענדיג געזעסן אין ווינקל און צוגעקוקט. דו האסט מיר געזאגט אז איך בין די טאלאנטירטסטע טענצערין וואס דו האסט אמאל געזען.“

„נעם אראפ דיינע הענט פון מיר. איך קען זי נישט אזוי גוט. פארוואס זאל איך וויסן עפעס פון איר טאנץ?“

„קעמערן?“

„יעצט געדענק איך. איך געדענק ווי איינע האט ג'גנב'עט א טאנץ, גאנץ קלאר. און דער גנב איז געווען דו. אין דעם איבונג־צימער האסטו בסוד נאכגעמאכט מענען'ס באוועגונגען.“

„איך האב שוין לאנג געזען אז עפעס איז נישט ריכטיג,“ האט ברענדא צוגעלייגט. „איך האב זי נאר נישט געוואלט אנטפלעקן. זי איז מיר נעבעך געווען. אלס קונסט־דירעקטארין, נעם איך אויף מיך א טייל פון דער פאראנטווארטליכקייט.“

„איר ליגט! איר האט מיך געפיניגט! איר האט אוועקגענאסן וואסער אויף דער ערד כדי איך זאל פאלן!“

„געגנוג! וואו איז דיין באווייז?“

„איך האב עס גלייך,“ האט עלענאר געזאגט. „ציט ארויס די פילמען פון די קאמערעס אין די טאנץ־סטודיאס. קאמערעס ליגן נישט.“

„מיינסט אז יעדער קען סתם ארויסציען די פילמען פון דער שולע? ווער מיינסטו אז דו ביסט?“

„אויב אזוי, וועל איך רופן דעם דירעקטאר פון דער שוץ־אפטיילונג.“

„די פרוי לעבט אין א חלום!“ האט מען געלאכט. „דער דירעקטאר פון דער שוץ־אפטיילונג איז נישט עמעצער וועמען מענטשן ווי דו רופן אן. דער איינציגער וואס קען אים רופן גלייך, איז די מאפיע־מלכה.“ און ראבערט האט אנגעזאגט: „לויט די כללים פונעם פארמעסט, איז א גלייכער טאנץ א גרויסע עבירה. אלס פארוואלטער פון דער שולע, וועלסט עמעליא פסול.“

„טשיק, לאנג נישט געזען,“ האט עלענאר געלעדט אין טעלעפאן. „ציט ארויס אלע פילמען פון די באלעט־סטודיאס פון די לעצטע חדשים. ערשט עמעליא און מעגען.“

„פארשטאנען. איך באזארג עס גלייך.“

נאך א פאר מינוט: „אייער מאיעסטעט, מיר האבן עס געפונען. מיר האבן די באווייזן.“

„שפילט עס אויף. שיקט עס גלייך צום גרויסן עקראן אין זאל.“

אויפן עקראן האט דער גאנצער עולם געזען ווי מענען שטייט בסוד ביי דער טיר מיט א טעלעפאן, און פילמט עמעליא ווען זי איבט זיך. און מען האט אויך געזען ווי מענען און אירע חברטעס פייניגן איר.

„זי פילמט בסוד עמעליא!“ „זי גנב'עט דעם טאנץ!“ „דאס איז פייניגן!“ „דו ביסט דער גנב!“

„ניין! זיי זענען פאלש! עס איז געמאכט פון א קאמפיוטער!“ האט מענען געשריגן.

א מאן אין שווארצן אנצוג איז ארויסגעטראטן. „איך בין דער דירעקטאר פון דער שוץ־אפטיילונג. יעדער פילם וואס מען האט געוויזן איז געפרואווט געווארן פון אונזער אפטיילונג, בילד נאך בילד. זיי זענען אמת.“

דער דירעקטאר פון דער שוץ־אפטיילונג

„דירעקטאר," האט עלענאר געזאגט, „כדי עס זאל זיין יושר, פארשליסט אלע פארבינדונגען אין דער שולע. און פון יעצט אן, טראגט אריבער דעם פארמעסט פארן גאנצן לאנד. קיין באהאלטענע שפילן מער. לאזט אלע זען."

„יא, אייער מאיעסטעט."

„ווער איז זי?" האט מען געשריגן. „ווי אזוי באפעלט זי דעם שוץ־דירעקטאר? ווי אזוי האט זי מאכט איבער די פארבינדונגען פון לאנד? דאס קען נאר די מאפיע־מלכה! ווער ביסטו?"

„מיין נאמען איז עלענאר," האט זי געזאגט. „די וואס איר רופט די מאפיע־מלכה, דאס בין איך."

קאפיטל צען

די פאסטקע אויף דער בינע

„די מאפיע־מלכה? ניין, דאס איז אוממעגליך!“ האט מעגען'ס מאמע געשריגן. „פארזיצער וויליאם איז דער מלכה'ס נאנטסטער משרת. וועג ער קומט, וועט ער באווייזן אז זי איז א שווינדלערין.“

„וועג וויליאם וועט אריינקומען,“ האט עלענאר געזאגט, „וועט ער באגריסן מיך ערשט, נישט אייך.“

פון אלע זייטן האבן עלטערן געשריגן: „ווארפט ארויס מעגען! ווארפט ארויס די קונסט־דירעקטארין! זיי האבן געפיניגט די טאכטער פון דער מלכה! ווי אזוי קענען אונזערע קינדער זיין זיכער מיט אזעלכע?“

„מיסטער ראבערט, ביטע העלפט מיר,“ האט מעגען געבעטן. „איר קענט מיין טאטע.“

„מען דארף אביסל אפקילן,“ האט ראבערט געשושקעט. „מיר וועלן נעמען מעגען ארויס פון דער צווייטער רונדע, און שפעטער וועלן מיר עפעס אויסטראכטן.“ און הויך: „לויט דער היינטיגער לאגע, איז מעגען'ס רעכט צו דער צווייטער רונדע צוגענומען.“

„ניין! איך האב געדארפט געווינען!“

„לאז עס פארבייגיין," האט ראבערט געשושקעט. „מיין טאטע'ס פריינט וועלן געפינען א סיבה דיך צוריקצוברענגען. דער גאלדענער מעדאל וועט פארט זיין דיינער."

„נאך א פולע איבערקוק," האט מען אנגעזאגט, „איז דער ערשטער פלאץ פון דער ערשטער רונדע: עמעליא."

„מאמע, איך האב געוואונען דעם ערשטן פלאץ! איך האב עס באמת געטון!"

„דו האסט עס פארדינט."

„אבער ס'איז נאך דא א רונדע. נאר דער ערשטער פלאץ פון אלעס געווינט גאלד, און קומט אריין אין דער וועלט־טאנץ־גרופע."

„עמי, אויב דו ווילסט אריין אין סיי וועלכע טאנץ־גרופע, זאג נאר א ווארט, און מארגן אינדערפרי וועלן ליגן הויפנס איינלאדונגען ביי דיין טיר."

„ניין, מאמע. איך וויל עס פארדינען מיט מיין אייגענער מי. איך האב זיך צוגעגרייט צו דער בינע אזויפיל יארן, נישט כדי צו אריינקומען דורך פארבינדונגען."

„אויב אזוי, גיי און געווין. איך וועל עס נישט געווינען פאר דיר. אבער איך וועל צעשטערן יעדע זאך וואס וועט פרובירן דיר צו שטערן."

מעגען האט אבער געפונען א ארבעטער אין א זייט. „שנעל. איך וויל אז דו זאלסט באהאלטן שארפע מעסערלעך אונטער דעם

טייל פון דער בינע.“ און זי האט געטראכט: „עמעליא, די מעסערלעך וועלן דיר צעשניידן די פיס. דו וועסט זיך פארשעמען פאר אלעמען, און נאך היינט וועסטו קיינמאל מער נישט טאנצן. אויב איך קען נישט האבן די בינע, וועסטו זי אויך נישט האבן.“

„ערשטע אויף דער בינע, אונזער ערשטער פלאץ פון דער ערשטער רונדע: עמעליא.“

„נאך שענער ווי די ערשטע רונדע!“ האט מען געשושקעט. „זי נעמט זיכער דעם גאלדענעם מעדאל!“

אינמיטן טאנץ האט עמעליא געפילט א שטארקן ווייטאג אין די פיס. „איך קען נישט אפשטעלן,“ האט זי געטראכט. „די מאמע קוקט צו. צום ערשטן מאל קוקט זי צו דעם גאנצן טאנץ. איך וועל נישט אפשטעלן.“

„וואס, וואס איז אונטער אירע פיס?“ האט מען געשריגן. „זי איז פארוואונדעט!“

„עמי, הער אויף!“ האט עלענאר געשריגן, און איז ארויפגעלאפן אויף דער בינע.

„מאמע, מיין פוס טוט אזוי ווייי. וועל איך קיינמאל מער נישט טאנצן?“

„קוק אויף דער מאמע. האב נישט קיין מורא.“

„פארגעס טאנצן,“ האט מעגען געלאכט, „זי וועט אפשר אפילו נישט קענען גיין גלייך.“

„וער זאגט אז באלעט געהערט צו די רייכע?“ האט עלענאר געזאגט. „יעדער וואס האט עס ליב, פארדינט צו טאנצן.“ און אין טעלעפאן: „ברענגט מיר די בעסטע דאקטוירים אין לאנד, אלע. פופציג מינוט, קיין אויסרייד.“

„יא, אייער מאיעסטעט.“

„יעצט דאקטוירים?“ האבן די אנדערע געלאכט. „פון וועלכן הינטערגעסל?“

באלד איז אנגעקומען א מאנשאפט דאקטוירים. „מיס עמעליא'ס צושטאנד איז צו שווער זי צו באוועגן. מיר אפערירן דא, גלייך.“

„טוט וואס איר דארפט. היילט איר פוס אינגאנצן. אז עס זאל נישט שאטן איר טאנצן.“

עלענאר האט זיך אויסגעדרייט צו מעגען. „דו האסט דאס געטון.“

„וואס? איך האב גארנישט געטון. דו קענסט גארנישט באווייזן.“

עלענאר האט איר געגעבן א שטארקן פאטש איבערן פנים, און מעגען איז געפאלן מיט א געשריי. „אלעס וואס דו האסט געטון צו מיין טאכטער, קומט צוריק צו דיר צען מאל ערגער. און דאס איז נאר דער אנהייב.“

נאך א שטיק צייט איז ארויס דער הויפט־דאקטער. „אייער מאיעסטעט, די אפעראציע איז פארטיג. א פולע הצלחה. מיס עמעליא'ס פוס איז אינגאנצן אויסגעהיילט, און די כח אין איר פוס וועט זיין נאך שטארקער ווי פריער.“

„ניין! דאס איז אוממעגליך!“

„מאמע, איך קען ווידער טאנצן!“

עמעליא האט זיך אויפגעשטעלט און פארענדיגט איר טאנץ, און די ריכטער האבן געזאגט: „זי איז נאך בעסער ווי פריער!“ און באלד: „נאך דעם לעצטן איבערקוק פון די ריכטער, איז דער געווינער פונעם גאלדענעם מעדאל: עמעליא!“

„טאטע,“ האט מענען געשריגן אין טעלעפאן, „ווארף ארויס עמעליא! מאך אז זי זאל פארשווינדן! יעצט!“

באלד האט מען געהערט א נייע מעלדונג: „א דרינגענדע מעלדונג: די תלמידה עמעליא איז אפיציעל ארויסגעווארפן פון דער אקאדעמיע.“

„מיסטער ראבערט, פארוואס? וואס האב איך געטון?“

„א גנב וויל א דערקלערונג?“ האט ראבערט געלאכט. און מענען האט געשושקעט צו אירע מענטשן: „פארפלייצט די בילדער פון דער שידור מיט שלעכטע ווערטער אויף איר.“ אויף די עקראנען זענען באוויזן געווארן הונדערטער שנאה'דיגע מעלדונגען. „זיי זענען פאלש,“ האט עמעליא געזאגט. „מענען האט פאר זיי באצאלט.“

„מיר נעמען זיי ביידע,“ האט ראבערט געזאגט. „דער מלכה'ס מאנשאפט האט אויסגעארבעט דעם שטארקסטן שוץ־סיסטעם אויף דער וועלט. א גוטע צייט אים צו פרובירן.“ און א רייע

אייזערנע שוץ־ראבאטן איז ארויסגעמארשירט. „ציל געפונען. מען הייבט אן דעם ארעסט.“

„כאפט זיי!“ האט ראבערט געשריגן. „לאזט דאס גאנצע לאנד זען וואס עס טרעפט ווען א רייניגונגס־פרוי פארשטעלט זיך פאר דער מאפיע־מלכה!“

אבער עלענאר האט זיך דערמאנט אין די ווערטער פון אירע אינזשענירן: „אייער מאיעסטעט, דער באפעל־טשיפ איז איינגעשטעלט. איר האט שטענדיג דעם העכסטן צוטריט.“ און זי האט געזאגט צו זיך: „די ראבאטן זענען דא צו באשיצן תלמידים. איך וועל נישט לאזן קיינעם זיי מאכן פאר וואפן.“

„דער העכסטער צוטריט איז באשטעטיגט,“ האבן די ראבאטן געזאגט. „ברוך הבא צוריק, אייער מאיעסטעט.“ און זיי האבן זיך אפגעשטעלט, אויסגעדרייט, און געשטעלט א רינג ארום עמעליא.

„מאמע, די זענען אויך דיינע?“

„איך האב עס געהאלטן פאר דיר. מיט דעם, הערט דער גאנצער שוץ־סיסטעם פון דער שולע צו דיר.“

„רירט זיך! כאפט זיי!“ האט ראבערט געשריגן. „פארוואס הערן זיי נישט? קיינער האט נישט אזא צוטריט! קיינער חוץ... ווער ביסטו?“

ראבערט קען נישט גלייבן וואס ער זעט

„מיין נאמען איז עלענאר, די הערשערין פון דער אונטערוועלט. די וואס איר רופט די מאפיע־מלכה.“

„ליגנערין! וועג פארזיצער וויליאם קומט, ביסטו פארטיג!“

„וועג ער קומט, וועט ער באגריסן מיך ערשט.“

קאפיטל עלף

די באמבע אין זאל

„פירט אונז ארויס," האט עלענאר געזאגט צו איר מאנשאפט.

„יא, אייער מאיעסטעט."

אבער פאר זיי זענען ארויס, האט איר טעלעפאן געקלונגען. „באס, א פיינטליכע באנדע האט באהאלטן א שטארקע באמבע אינעם זאל. זיי האבן געוואוסט אז היינטיגער פארמעסט וועט צוזאמענברענגען וויכטיגע לייט און פאליטיקער. זיי ווילן אומברענגען אזויפיל מענטשן ווי מעגליך."

„וויפיל צייט?"

„דרייסיג מינוט."

„מאמע, מיינע חברים פון קלאס זענען נאך אינעווייניג!" האט עמעליא אויסגעשריגן. „איך מוז צוריקגיין!"

עלענאר האט נישט געווארט. „מעלדט פאר דעם מעיאר'ס אפיס, דער שוץ־אפטיילונג, דער פאליציי און די פייער־לעשער. דער ציל: דער זאל פון דער אקאדעמיע. באוועגט זיך יעצט!" און זי איז צוריק אריין אינעם זאל. „עס איז דא א באמבע אין דעם זאל! זי וועט אויפרייסן אין ווייניגער ווי דרייסיג מינוט! אלע מוזן ארויס יעצט!"

„געגוג!“ האט ראבערט געשריגן. „איר צוויי משוגענע נארט קיינעם נישט! איר ווילט נאר צעשטערן דעם פארמעסט!“

„באס, אכט און צוואנציג מינוט. מיר רעקאמענדירן מען זאל גלייך ארויסגיין.“

„מאמע,“ האט עמעליא געזאגט, „נאר ווייל זיי זענען שלעכט, מיינט נישט אז אומשולדיגע מענטשן זאלן שטארבן מיט זיי.“

„איך בלייב צוליב מיין טאכטער,“ האט עלענאר געזאגט צו אלעמען. „איך זאג עס נאר איין מאל: עס איז דא א באמת'ע באמבע אין דעם בנין. ווער עס גלייבט מיר, זאל ארויסגיין דורך די נויט־טירן יעצט.“

„ביטע, גלייבט נאר דאס איין מאל,“ האט עמעליא געבעטן. „איך ווייל נישט אז מיינע חברים זאלן ווערן געשעדיגט.“

„נו, וואו איז די באמבע?“ האבן זיי געלאכט. „ווייז אונז!“

עלענאר איז צוגעגאנגען צו דער גרויסער סטאטוע אינמיטן זאל. „עפנט דעם אונטערשטן טייל. נאר די זייטן.“ אינעווייניג איז געלעגן א מאשין מיט א זייגער וואס האט געציילט אראפ. „א שטארקע באמבע. אויב זי רייסט אויף, פארשווינדט דער גאנצער בנין.“

„ביסטו משוגע? די סטאטוע איז געבויט צו כבוד פון פארזיצער וויליאם! ווער ביסטו אז דו רירסט זי אן?“

„זי איז אמת, מאמע. צוויי און צוואנציג מינוט, און עס ציילט נאך אלץ.“

„קיינער רירט זיך נישט," האט ראבערט באפוילן. „אלס מיטגליד פון דער פארוואלטונג, באפעל איך אז אלע זאלן בלייבן ביז פארזיצער וויליאם קומט. אונזער שוץ־סיסטעם וועט אייך באשיצן." און ער האט בסוד פארשלאסן אלע טירן.

„שטעלט אויף א דריי־פאכיקן רינג ארום דעם בנין," האט עלענאר געזאגט אין טעלעפאן. „ליידיגט אויס אלעס אין א ראדיוס פון הונדערט מעטער." און מען האט געהערט די ענטפערס איינס נאכן אנדערן: „די שוץ־אפטיילונג: דער רינג איז אויפגעשטעלט." „די פאליציי: אלע איינהייטן זענען ביים רינג." „די פייער־לעשער: זעקס מאנשאפטן קעגן באמבעס שטייען גרייט." „דער מעיאר'ס אפיס: די גאנצע שטאט איז אין א נויט־צושטאנד."

די מאנשאפטן שטעלן זיך ארום דער אקאדעמיע

„נאך אלץ א טעאטער?“ האט מעגען געלאכט. „ערשט פארשטעלסטו דיך פאר דער מלכה, יעצט פארשטעלסטו דיך אז דו פירסט די גאנצע שטאט.“

אין דעם מאמענט האבן זיך געעפנט די טירן פון דער ערשטער ריי, און אריין איז פארזיצער וויליאם. „מיסטער פארזיצער, ברוך השם אז איר זענט דא!“ האט ראבערט אויסגערופן. „איינע פארשטעלט זיך פאר דער מאפיע־מלכה! זי האט אפילו געגנב'עט די מלכה'ס טעכנאלאגיע!“

„מיסטער פארזיצער,“ האט מעגען געווייגט, „זי האט מיר צעשלאגן דאס פנים!“

„זי האט פארכאפט דעם פארמעסט,“ האט ברענדא צוגעלייגט, „פארכאפט די שידור פארן לאנד, און יעצט שרעקט זי עלטערן און תלמידים מיט א פאלשער באמבע!“

„מיסטער פארזיצער, וואס פאר א שטראף זאל זי באקומען?“

וויליאם איז דורכגענגען צווישן זיי אלע, און זיך געבויגן טיף פאר עלענאר. „אייער מאיעסטעט, איך האב נישט געוואוסט אז איר זענט דא. איך בין געקומען צו שפעט. ביטע פארגיבט מיר. איך וועל אליין זארגן פאר זייער שטראף.“

פארזיצער וויליאם קומט אריין

„מיסטער פארזיצער, פארוואס? פארוואס בויגט איר זיך פאר איר?“

„פון יעצט אן, ווערט ראבערט און יעדער מיטגליד פון מעגען'ס משפחה אראפגענומען פון יעדער שטעלע און מאכט אין דער שולע. און אלס פארזיצער פון דער אקאדעמיע, זאג איך אן דעם אמת: די פרוי איז די מאפיע־מלכה.“

דער זאל איז געווארן ווי א קאך. „איך האב געהייסן די מלכה'ס טאכטער ריניגן מיינע שיך!“ האט איינע געשריגן. „איך האב געגנב'עט איר טאנץ און איר געשעדיגט דעם פוס!“ „איך האב זי איינגעשלאסן אין קעלער!“

„הערט אויף צו פארלירן דעם קאפ,“ האט עלענאר געזאגט. „איר האט זעקס מינוט ביז די באמבע רייסט אויף.“

„העלפט אונז!“ האבן זיי געשריגן. „אייער מאיעסטעט, ראטעוועט אונז! איך בין געווען בלינד, איך בין געווען נאריש!“

„אייער מאיעסטעט, איך האב נישט געדארפט גנב'ענען עמי'ס טאנץ,“ האט מענען געבעטן. „איך האב איר נישט געדארפט וויי טון. ביטע, איך וויל נישט שטארבן.“

„עמעליא קען באקומען אלעס!“ האט דער פרינציפאל געשריגן. „א פריוואטן סטודיא, א פולע סטיפענדיע, א פלאץ אין דער וועלט־גרופע!“

„וואס האט איר וואס איך קען איר נישט געבן אליין?“ האט עלענאר געזאגט. „פריער האט איר געזאגט אז איר האט אונז נישט פארשלאסן. איר האט יא. איר האט פארשלאסן יעדן מענטש אין דעם זאל לעבן א באמבע.“

„אייער מאיעסטעט, ביטע ראטעוועט מיין קינד,“ האבן עלטערן געבעטן.

„איך האב שוין געזאגט, איך גיב נאך נישט דעם באפעל.“

„דו ווילסט נאר זען ווי מיר שטארבן!“ האט ראבערט געשריגן. „אויב מיר שטארבן, שטארבסטו אויך!“

„מיין מאמע קען ראטעוועו יעדן איינעם דא,“ האט עמעליא געזאגט מיט א שטארק קול. „אבער קיינער פון אייך האט אונז

נישט געוויזן קיין גוטס, נישט איין מאל. און אפילו יעצט, אטאקירט איר זי נאך.“

„אויב מיר שטארבן סיי ווי סיי, כאפט זי!“ האט איינער געשריגן. „איר בראסלעט, דאס איז דער שליסל צום סיסטעם! די מאמע פירט דעם סיסטעם, די טאכטער האלט אונזערע לעבנס!“ זיי האבן זיך געווארפן צו עמעליא, אבער ווילִיאם איז געשטאנען פאר איר. „ווער עס רירט אן מיס עמעליא, מוז ערשט דורכגיין דורך מיר!“

קאפיטל צוועלף

א גאלדענער מעדאל און א מאמע

„הערט אויף! אלע הערט אויף!“ קעמערן איז ארויסגעשפרונגען פאר עמעליא. „עמי, איך האב געטון א טעות. מעגען האט מיך געצוואונגען. דו ביסט שטענדיג געווען מיין בעסטער פריינט. געדענקסטו דעם טאנץ־סטודיא? איך האב דיר געזאגט אז דו שיינסט. איך האב געמיינט יעדעס ווארט. ביטע פארגיב מיר. לאמיר אנהייבן פון דאס נייַ. עפן די טירן.“

עמעליא האט אים אנגעקוקט רואיג. „ווען ביסטו געווען מיין פריינט? ווען די גאנצע שולע האט מיך אויסגעלאכט? ווען איך בין געווען איינגעשלאסן אין קעלער? ווען מיינע פיס זענען געווען פארוואונדעט אויף דער בינע? קעמערן, איך דארף נישט דיין מחילה. איך האס דיך נישט. איך פיל גארנישט פאר דיר. דו ביסט קיינמאל נישט געווען מיין פריינט. דו האסט ליב געהאט מאכט, געלט, כבוד.“

„עמי, גלייב מיר! מעגען האט מיך געפירט. זי האט מיר געהייסן טון אלעס!“

„דו ליגנער! דו אליין האסט געזאגט: צעשטער עמעליא, און דו ווועסט באקומען א חלק אין מיין משפחה'ס געשעפט!“ האט מעגען געשריגן.

„דו האסט זי צעשטערט, נישט איך! איך בין נאר נאכגעגאנגען דיין פלאן!“

„טאקע? ווער האט געזאגט פארשליס זי אין קעלער, און מאך זיכער אז זי קומט קיינמאל נישט ארויס? דו!“

ראבערט האט זיך אויסגעדרייט צום קאמערע. „לאנד, קוקט! זי קען אונז ראטעווען און זי ווייל נישט! זי איז א שותף אין דער שולע, זי האט פארדינט געלט פון אונזער שכר־לימוד!“

„דו מיינסט אז איך האב פארדינט געלט פון דיין שולע?“ האט עלענאר געפרעגט.

וויליאם האט ארויסגענומען א פאפיר. „ווען די אקאדעמיע איז געגרינדעט גע ווארן, האט די מלכה נישט גענומען קיין איין דאלאר. זי האט געשאנקען דעם גאנצן שוץ־סיסטעם, ווערט מיליאנען, בחנם. דאס איז דער אפמאך וואס איך האב צוגעגרייט: איך האב איר אנגעבאטן דרייסיג פראצענט פון דער שולע, און זי האט עס אפגעזאגט.“

וויליאם דערציילט דעם אמת וועגן דער שולע

„איך האב נישט געבויט די שולע פאר געלט," האט עלענאר געזאגט. „וויליאם און איך האבן זי געבויט פאר קינדער וואס האבן ליב די קונסט. און וואס האט איר דערפון געמאכט? א פלאץ וואו דערוואקסענע שטעלן זיך קעגן א זעכצן־יעריג מיידל."

„איך בין דא פרינציפאל צוואנציג יאר," האט דער פרינציפאל געזאגט, „איך האב קיינמאל נישט געטון קיין עוולה!" „און איך האב אויסגעלערנט אזויפיל טאלאנטירטע טענצער," האט ברענדא געזאגט. „איך פארדין כבוד, נישט שטראף."

„וויליאם, ווייז זיי וואס איך האב דיך געבעטן צו געפינען."

אויפן עקראן האט מען געהערט ראבערט'ס קול: „מיר האבן היי־יאר פארקויפט צוועלף פלעצער אין דער שולע.“ און ברענדא'ס קול: „מען קאפירט עמעליא'ס טאנץ. איך האב שוין געדרעדט מיט די ריכטער. דער גאלדענער מעדאל גייט צו מען.“

„טאטע,“ האט קעמערן געשושקעט, „דו און די דירעקטארין? איר זענט געווען צוזאמען אין די שווינדלעריייען?“ און ער האט אויסגעשריגן: „דו האסט צעשטערט אונזער משפחה, און מיך אריינגעשלעפט צו שעדיגן עמעליא!“

„איך האב עס געטון פאר דיר,“ האט ראבערט געזאגט. „פאר דיין צוקונפט.“

ראבערט פאר זיין זון

„איך קען אייך העלפן,“ האט עלענאר געזאגט, „אבער מיט איין תנאי. יעצט, פאר זיבעציג מיליאן מענטשן, וועט יעדער איינער פון אייך בעטן מחילה ביי מיין טאכטער. די וואס האבן געלאכט, די וואס האבן געפיניגט, די וואס האבן געמוטיגט, און די וואס זענען געשטאנען און צוגעקוקט. דריי מינוט. יעצט דארפט איר נישט טראכטן ווי אזוי צו בעטן מחילה. איר דארפט באשליסן צי איר ווילט ראטעווען אייער שטאלץ אדער אייערע לעבנס.“

א תלמיד איז ערשט ארויסגעטראטן. „עמעליא, איך בין דיין חבר פון קלאס. יעדעס מאל וואס מען האט דיך געפיניגט, האב איך געלאכט דאס הויכסטע. איך האב געמיינט אז דו פארדינסט עס. איך האב זיך געטעות. עס טוט מיר לייד.“ און נאך אים אנדערע, איינער נאכן אנדערן.

„מאמע, ס'איז גענוג,“ האט עמעליא געזאגט. „זיי האבן זיך געטעות, אבער זיי פארדינען נישט צו שטארבן.“

„צוליב מיין טאכטער, וועל איך עס דא ענדיגן.“ און אין טעלעפאן: „אלע איינהייטן, גייט אריין!“

די טירן האבן זיך געעפנט, און די פאליציי און די ראטעווער האבן ארויסגעפירט די תלמידים און עלטערן, צוויי שוטרים ביי יעדער טיר, און זעקס אמבולאנסן האבן געווארט אינדרויסן. נאר פיר מענטשן זענען געבליבן אינעווייניג: מעגען, ראבערט, ברענדא און קעמערן. „לאזט מיך ארויס!“ האבן זיי געשריגן. „איר האט א פליכט צו באשיצן בירגער!“

„מיר טוען לויט באפעל,“ האט א שוטר געזאגט. „אייערע נעמען זענען נישט אויף דער רשימה.“

„עמעליא, ביטע,“ האט קעמערן געבעטן.

„איר האט געוואלט יושר?“ האט עלענאר געזאגט. „גוט.“ זי האט זיך אויסגעדרייט צו איר טאכטער. „דאס שלעכטס וואס זיי האבן געטון האט געמאכט אז דאס גאנצע לאנד זאל זיי פיינט האבן. דו באשליסט. איין ווארט פון דיר, און איך שוין זיי.“

„איך האב געוואלט אז די אומשולדיגע זאלן ווערן גערעטעוועט, און זיי זענען גערעטעוועט,“ האט עמעליא געזאגט. „אבער די פיר זענען די סיבה פארוואס דאס אלעס איז געשען. איך וויל אז דאס שלעכטס זאל סוף כל סוף באצאלן.“

„גוט. דאס איז מיין טאכטער.“

אין די לעצטע מינוטן זענען די מאנשאפטן קעגן באמבעס אריין, און די באמבע איז אפגעשטעלט געווארן. די פיר האט מען ארויסגעפירט אין קייטן, איבערגעגעבן אין די הענט פון דער פאליציי, צו שטיין פאר געריכט פאר אלעס וואס זיי האבן געטון.

„מאמע, זענען מיינע חברים פון קלאס און די עלטערן טאקע בשלום?“ האט עמעליא געפרעגט.

„זיי זענען שוין ווייט פונעם זאל. זארג זיך נישט.“

„מאמע, היינט האסטו מיר געוויזן עפעס: שלעכטע מענטשן באקומען טאקע זייער שטראף.“

שפעטער אין אוונט, אין א גרויסן זאל, האט מען אנגעזאגט: „דער מייסטער פונעם לאנד־באלעט־פארמעסט, די געווינערין פונעם גאלדענעם מעדאל: עמעליא!“

„מיס עמעליא,“ האט געזאגט דער דירעקטאר פון דער וועלט־טאנץ־גרופע, „עס וואלט געווען א כבוד פאר אונז אייך אויפצונעמען אלס אונזער נייע הויפט־טענצערין.“

„א דאנק. איך וועל באווייזן מיט מיין טאנצן אז איר האט געמאכט די ריכטיגע ברירה.“

א פרינץ פון א ווייטן לאנד, וואס איז געזעסן אין דער ערשטער ריי, איז צוגעקומען צו עלענאר. „אייער מאיעסטעט, איך האב געזען אסאך אויפטריטן, אבער אייער טאכטער האט נישט נאר געטאנצט. זי האט געראדט.“

„א דאנק,“ האט עלענאר געזאגט מיט א שמייכל, און צו עמעליא האט זי געשושקעט: „וען דו וועסט זיין גרייט, איז דא נישט קיין מאנגל אין גוטע שידוכים פאר א מלכה'ס טאכטער.“

„מאמע,“ האט עמעליא געלאכט, „דאס קען ווארטן. היינט, צום ערשטן מאל אין מיין לעבן, האב איך געטאנצט א גאנצן טאנץ און קיינער האט מיך נישט אפגעשטעלט. און אויף אזא נאכט, ווי איך זיין נאר מיט דעם מענטש וואס איז מיר דער טייערסטער.“

„און היינט ביינאכט,“ האט עלענאר געזאגט, און ארומגענומען איר טאכטער, „זענען מיר נאר מיר צוויי.“

די מלכה וואכט אויף

דער טאג ווען מען האט אנגעריט איר טאכטער

א מעשה פון א שטילער מאמע וועמען קיינער האט נישט געקענט,
ביז מען האט ווייַ געטון איר טאכטער

נאכדערציילט אויף אידיש

אינהאלט

הקדמה	3
קאפיטל איינס: די באלעבאסטע פון וואנס קארפ	4
קאפיטל צוויי: די שווארצע קארטל	10
קאפיטל דריי: א פלאטעזש וואס גייט נישט דורך	17
קאפיטל פיר: צען מיליאן אויפן טיש	24
קאפיטל פינף: א נאמען וואס קלינגט באקאנט	34
קאפיטל זעקס: מיסטער הערריסאן קומט אן	40
קאפיטל זיבן: די אמת קומט ארויס	45
קאפיטל אכט: א מקח אויף לילי'ס לעבן	52
קאפיטל ניין: דאס זעלטענע בלוט	58
קאפיטל צען: לילי וואכט אויף	66
נאכווארט	73

הקדמה

די מעשה וואס מיר ברענגען דא איז נאכדערציילט אויף אידיש, אין אייגענע ווערטער, לויט דער ענגלישער דראמע „דעם טאג ווען מען האט וויי געטון איר טאכטער, האט די מלכה זיך אויפגעווען“, פונעם יוטוב קאנאל Queen's Reel, בערך פיר און פופציג מינוט לאנג.

עס איז א מעשה פון עלענאר וואנס, די שטילע באלעבאסטע פון דער גרעסטער פירמע אין ניו יארק, וואס האט זיך אפגעטראטן הינטער די קוליסן און געלאזט איר מאן שפילן דעם גרויסן פרעזידענט. אבער ווען א פרעכער יונג טרעפט מיט זיין אויטא איר איינציגע טאכטער לילי, און זיין מאמע פרובירט אפצוקויפן די עלטערן מיט געלט און סטראשעס, קומט די מאמע ארויס פון שאטן, און די גאנצע שטאט זעט ווער עס האט באמת דעם כח.

מיר האבן געהאלטן אלע געשעענישן פון דער מעשה לויט דער ארדענונג, נאר מיר האבן אויסגעלאזט אדער פארמילדערט דאס וואס פאסט נישט פאר א אידישן לייענער, און אנגעפאסט די שפראך.

קאפיטל איינס

די באלעבאסטע פון וואנס קארפ

עס איז געווען א פינצטערע נאכט אויפן ברעג פון שטאט. א העליקאפטער האט געזשומעט נידעריג איבער אן אלטן, פארלאזטן מאגאזין, און אין אים איז געזעסן א פרוי מיט א שטרענגן, רואיגן פנים. איר נאמען איז געווען עלענאר וואנס, די הויפט־באלעבאסטע פון „וואנס קארפ", די גרעסטע און רייכסטע פירמע אין ניו יארק.

„באלעבאסטע," האט איינער פון אירע מענער געזאגט, „מיר דערנענטערן זיך צום ארט פון די כאפער. מיסטער מילער געפינט זיך גראד אונטער אונז."

אין מאגאזין אונטן איז געזעסן א מאן צוגעבונדן צו א שטול. דאס איז געווען דעיוויד מילער, עלענאר'ס מאן. ארום אים זענען געשטאנען עטליכע ראובער, און זייער פירער האט זיך צעלאכט.

„איך הער אז די באלעבאסטע פון וואנס קארפ איז משוגע נאך איר מאן," האט ער געזאגט. „לאמיר זען וויפיל זי וועט באצאלן כדי דיך צוריקצובאקומען."

די טיר האט זיך אויפגעריסן. עלענאר איז אריינגעקומען מיט אירע מענער, און אן א סך ווערטער האט זי אוועקגעווארפן א שווערע טאש אויף דער ערד.

„עלענאר, געלט,“ האט דער פירער אויסגעשריגן מיט פרייד, „איז דאס גענוג?“

„איך מיין אז ס'איז נישט גענוג,“ האט עלענאר קאלט געענטפערט. „איר האט אנגעריט מיין משפחה. דאס קען מען נישט אפקויפן מיט געלט.“

אין איין רגע האבן אירע מענער ארומגערינגלט די ראובער און זיי אראפגעלייגט אויף דער ערד. מען האט זיי צוגעבונדן און ארויסגעשלעפט, און זיי וועלן שוין מער קיינעם נישט כאפן. עלענאר איז צוגעלאפן צו איר מאן און אים אפגעבונדן.

„ביסטו אין ארדענונג?“

„יא, איך בין אין ארדענונג,“ האט דעיוויד געזאגט און אפגעאטעמט. „א דאנק דיר וואס דו האסט מיך גערעטעוועט.“

אבער פונקט דעמאלט האט זיין טעלעפאן א ציטער געטון אין קעשענע. ער האט א קוק געטון אויפן עקראן, און עלענאר האט באמערקט ווי זיין פנים ווערט רויט. אויפן עקראן איז געשטאנען א בריוו: „אונזער זון וויינט און פרעגט נאך דיר. פארוואס קומסטו נאך נישט?“ ער האט שנעל באהאלטן דעם טעלעפאן.

„פארוואס ביסטו אזוי צעטומלט?“ האט עלענאר געפרעגט מיט א האלבן שמייכל. „שרייבסטו זיך שוין מיט עפעס א פרעמדע פרוי הינטער מיין רוקן?“

„נו, וואס רעדסטו?“ האט דעיוויד געלאכט, אביסל צו הויך. „דו ביסט די הויפט־באלעבאסטע פון וואנס קארפ. ווי אזוי וואלט

איך אמאל געוואגט צו טון אזא זאך הינטער דיין רוקן? דו ווייסט דאך אז איך לעב נאר פאר דיר און פאר לילי.“

„דו רעדסט זייער ערנסט,“ האט זי געזאגט. „נו גוט. גיי, נעם דעם רוף.“

דעיוויד איז אוועקגענאנגען אין א זייט. עלענאר האט נאכגעקוקט אויף אים א רגע, און דערנאך האט זיך איר אייגענער טעלעפאן אנגערופן. אויפן עקראן איז געשטאנען „לילי“, איר איינציגע טאכטער. א וואראמער שמייכל האט באלויכטן איר פנים.

„העלא, מיין טייערע. ביסטו דען נישט אין קלאס? פארוואס רופסטו מיך?“

אבער אויפן צווייטן עק איז נישט געווען לילי'ס קול. „העלא, איז דאס לילי'ס מאמע? דא רופט מען פון ניו יארק שטאטישן שפיטאל. אייער טאכטער איז שווער פארוואונדעט געווארן אין אן אויטא־עקסידענט. זי ליגט יעצט אן באוואוסטזיין.“

דער טעלעפאן איז ארויסגעפאלן פון עלענאר'ס האנט.

„באלעבאסטע! באלעבאסטע!“ האט שרה, איר געטרייסע געהילפין, געשריגן און צוגעלאפן.

אין שפיטאל איז עלענאר געשטאנען פאר א גלאז־פענצטער פון דער אפטיילונג פאר שווער־קראנקע. הינטער דעם גלאז איז געלעגן איר לילי, מיט באנדאזשן און רערלעך און מאשינען ארום איר בעט. שרה איז צוגעקומען מיט א פאפקע אין האנט.

דער שפיטאל אין ניו יארק

„דאס זענען די בילדער פונעם ארט וואו דער עקסידענט איז געשען," האט זי שטיל געזאגט. „איר דארפט דאס זען."

„לילי, מיין לילי," האט עלענאר געמורמלט. „דאקטאר, וואס איז מיט מיין טאכטער?"

„זי איז אריינגעקומען מיט א בלוטונג אינעם קאפ און מיט עטליכע שוועריע צעבראכענע ביינער," האט דער דאקטאר געזאגט מיט א שווערן קול. „איר דארפט זיך גרייטן. אפילו אויב זי וועט זיך אויפכאפן, איז מעגליך אז זי וועט מער קיינמאל נישט קענען גיין."

עלענאר האט זיך אויסגעדרייט און אנגעהויבן גיין מיט שנעלע טריט צו דער טיר.

„באלעבאסטע, וואוהין גייט אירי?“ האט שרה נאכגעלאפן.

„מיין טאכטער איז אלעס וואס איך האב,“ האט עלענאר געזאגט, און איר קול האט געציטערט פון כעס. „זי איז אזא גוט, ווייך קינד, און יעצט איז זי צעבראכן. איך וועל געפינען דעם רשע וואס האט זי איבערגעפארן, און ער וועט באצאלן פאר יעדן טראפן וווייטיק וואס זי ליידט.“

„באלעבאסטע, באמערט אייך,“ האט שרה זי געבעטן. „לילי וועט אייך דארפן וועו זי וועט זיך אויפכאפן. איר טארט נישט פארלירן די קאנטראל. איך האב שוין אנגערופן די פאליציי. דער וואס האט דאס געטון וועט זיכער גיין אין תפיסה.“

„אין תפיסה?“ האט עלענאר איבערגעחזרט. „וועט די תפיסה אויפשטעלן לילי אויף די פיס? זוכט אים. דורכזוכט יעדן ווינקל אין שטאט אויב מען דארף. איך וויל אים האבן, יעצט.“

א פאר מינוט שפעטער האט זיך ווידער אנגערופן איר טעלעפאן. דאס איז געווען א פאליציאנט פון דער ערשטער פאליציי־סטאנציע.

„העלא, מיסעס מילער? די עלטערן פון דער צווייטער זייט ווילן זיך טרעפן און אויסגלייכן די זאך פון אייער טאכטער'ס עקסידענט. קענט איר אהערקומען?“

„אויסגעצייכנט,“ האט עלענאר געזאגט מיט א קאלטן קול. „איך האב שוין לאנג געוואלט זיי טרעפן.“

שרה האט נאכגעקוקט ווי איר באלעבאסטע גייט ארויס, און האט אראפגעלאזט דעם קאפ. „גאט זאל העלפן אז יענע עלטערן זאלן זיין קלוג," האט זי געשושקעט פאר זיך. „אויב זיי רייצן איצט אט דעם לייב, וועט גאנץ ניו יארק ברענען."

די שווארצע קארטל

אין דער ערשטער פאליציי־סטאנציע איז געזעסן ביי א טיש א פרוי אין טייערע קליידער, מיט גאלדענע רינגען אויף די פינגער און א הויכע נאז. זי האט אויפגעהויבן די אויגן ווען עלענאר איז אריינגעקומען, און זי פון קאפ ביז די פיס אפגעמאסטן.

די ערשטע פאליציי־סטאנציע

„נו, היי. אזוי, דו ביסט לילי׳ס מאמע, יא?“

עלענאר האט גארנישט געענטפערט.

„זעץ דיך,“ האט די פרוי געזאגט, און אוועקגעשטופט א בלאט פאפיר איבערן טיש. „הער, מיין בראנדאן איז נאך א יונגל, און ער האט געמאכט א קליינעם טעות. דאס איז דער אפמאך פאר אויסגלייכן. אונטערשרייב עס, און מיר קענען אלע ווייטער גיין. מיין זון האט א גלענצנדע צוקונפט פאר זיך. לאז נישט אז אזא קליין שטיינדל אויפן וועג זאל אים אלעס צעשטערן.“

„חלומט ווייטער,“ האט עלענאר געזאגט. „דיין זון גייט אין תפיסה, און ער וועט פון דארט מער נישט ארויסקומען.“

„וואס ערלויבסטו דיר?!“ האט די פרוי אויסגעשריגן, און ס'איז געווארן א גרויס געפילדער. עלענאר איז געשטאנען צעהיצט פאר איר.

„מיסעס וואנס, באמערט אייך!“ האט דער פאליציאנט זיך אריינגעמישט. „דאס איז א פאליציי־סטאנציע. ווילט איר אז מען זאל אייך פארשרייבן פאר א קלאפעריי?“ ער האט זיך אויסגעדרייט צו דער צווייטער פרוי. „מיס הייעס, איז אלעס אין ארדענונג? זי איז נאר א צעבראכענע מאמע. ביטע, האט רחמנות.“

„איך פארשטיי,“ האט טיפאני הייעס געזאגט מיט א שפעטישן שמייכל. „א הונט בילט אמהעכסטן וועג מען שטופט אים אין א ווינקל. איך האב זיך שוין אויסגעפארשט. דיין טאכטער גייט אין א פשוטער עפנטלעכער שולע, אן קיין גוטע פארזיכערונג. און דו ביסט א פשוטע אמטס־ארבעטערין, נישט אזוי? איך קען די

געזעצן. אפילו ווען איינער שטארבט, איז די העכסטע באצאלונג עטליכע מיליאן. און דיין טאכטער איז נאך אפילו נישט טויט.“

זי האט ארויסגענומען א טשעק און עס אוועקגעלייגט אויפן טיש. „אט האסטו, א טשעק אויף א מיליאן דאלאר. עס וועט צודעקן די שפיטאל־רעכענונגען, און נאך לאזן מענטשן ווי דיר גיין פריער אויף פענסיע. אונטערשרייב דעם פאפיר, און מיר זענען פארטיג.“

„קיינמאל נישט,“ האט עלענאר געענטפערט. „דיין זון איז געפארן שיכור אין א געגנט וואו מענטשן גייען צו פוס. דאס איז א שוועכע פארברעכן. ער געהערט אין א שטייג אויף זיין גאנץ לעבן.“

„געלט רעדט, מיין טייערע,“ האט טיפאני געלאכט. „וואס מיינסטו, פארוואס איז מיין זון אינגאנצן פריי נאך אזא גרויסע זאך? איך זאג דיר, אפילו דער הויפט פון דער פאליציי עסט פון מיין האנט.“

זי האט ארויסגענומען פון איר בייטל א גלאנציגע שווארצע קארטל און זי אויפגעהויבן אין דער לופט ווי א קרוין. „קענסטו דאס? די העכסטע שווארצע קארטל פון וואנס קארפ. מיט דעם געהער איך די גאנצע שטאט.“

עלענאר האט א קוק געטון אויף דער קארטל, און איר הארץ איז געבליבן שטיין. זי האט זי גלייך דערקענט. דאס איז געווען די צוגאב־קארטל וואס זי אליין האט אוועקגעגעבן פאר איר מאן.

זי האט געדענקט יענעם אוונט, נישט לאנג צוריק. זי האט אריינגעלייגט די קארטל אין דעיווידס האנט און געזאגט: „דיין געבורטסטאג קומט אין עטליכע טעג ארום. איך האב געהערט אז דו ווילסט קויפן א באזונדערן מערצעדעס. גיי, קויף אים.“

און דעיווידס האט זיך געשטעלט באשיידן. „מיר זענען דאך איין משפחה, איך דארף דאס נישט. מיין איינציגער וואונטש איז א רואיגע סעודה מיט דיר און מיט לילי.“

יעצט איז די קארטל געווען אין די הענט פון א פרעמדער פרוי. און פלוצלינג איז אלעס געווארן קלאר פאר עלענאר: דעיווידס האט געהאט א צווייטע שטוב, באהאלטן פון איר. די פרוי פאר איר איז געווען זיין באהאלטענע צווייטע פרוי, און דער יונג וואס האט צעבראכן לילי'ס לעבן איז געווען דעיווידס באהאלטענער זון.

„גוט,“ האט זי געזאגט שטיל, „זייער גוט.“

„וואס? פארגליווערט פון דער קארטל?“ האט טיפאני געשפעט. „נו, שרייבסטו אונטער פאר דעם מיליאן אדער נישט?“

עלענאר האט אויפגעהויבן די אויגן. „וויפיל קאסט דאס לעבן פון דיין זון?“

„וואס זאגסטו?“

„זאג א פרייז. איך קויף עס.“

„אוי, מיסעס וואנס,“ האט טיפאני געזאגט מיט א פארקרימטן מויל. „איך פארשטיי אז דאס וואס דיין טאכטער ליגט אין

שפיטאל האט דיר צעמישט דעם קאפ, אבער גרויסע ווערטער וועלן נישט באצאלן די רעכענונגען. און חוץ דעם, קוק דיך נאר אן. קאסט דיין גאנצע קליידונג אפילו צוויי הונדערט דאלארן?“

די פאליציאנטן ארום האבן זיך צעלאכט.

„זאג א פרייז,“ האט עלענאר איבערגעחזרט.

„נו גוט, צוויי מיליאן. מער איז דיין טאכטער נישט ווערט.“

„איך האב געזאגט אז איך וויל קויפן דאס לעבן פון דיין זון. זאג א פרייז.“

„אלעמען הערט, א גרויסע רעדנערין!“ האט טיפאני אויסגערופן. „איך וועל דיר זאגן וואס. צען מיליאן מזומנים. ברענג ארויס צען מיליאן, און מיין זון'ס לעבן געהערט צו דיר. אבער לאמיר זיין ערליך, מענטשן ווי דו וועלן נישט זען אזויפיל געלט אין צען גלגולים.“

„צען מיליאן?“ האט עלענאר געזאגט. „ס'איז אביסל טייער פאר אזא יונג, אבער איך קויף עס.“ זי האט ארויסגענומען דעם טעלעפאן. „שרה, נעם צען מיליאן מזומנים און ברענג עס גלייך צו דער ערשטער פאליציי־סטאנציע. און נאך עפעס: פארפרויר יעצט גלייך אלע צוגאב־קארטלעך אויף דעיוויד מילער'ס נאמען.“

„צען מיליאן מזומנים? פארפרירן מיין מאנ'ס קארטלעך?“ האט טיפאני זיך צעלאכט. „דו ביסט קלאר אראפ פון זינען פון צער.“

„מיס וואנס, איר דארפט זיך בעסער אויסגלייכן," האט דער פאליציאנט געזאגט צו עלענאר. „איר קענט זיך נישט שטעלן קעגן איר. אפילו אונזער הויפט נעמט אויף דעיוויד מילער'ס רוף ביים ערשטן קלינג. אויב איר וועט אזוי ווייטער טון, קענט איר פארלירן אלעס."

„ס'מאכט נישט אויס," האט עלענאר געענטפערט. „טיפאני, איך האב אויפגענומען אלעס וואס דו האסט יעצט געזאגט. צען מיליאן פאר בראנדאן הייעס'עס לעבן. דער אנדל איז געשלאסן."

„אך, דו!" האט טיפאני זיך אויפגעבלאזן. „דו ווילסט שפילן שווער? גוט. אויב דו שרייבסט נישט אונטער, וועסטו נישט באקומען קיין אייניציגן פעני. איך זאג דיר, מיין מאן האט שוין געשיקט דעם הויפט־אדוואקאט פון וואנס קארפ, מיסטער העררישאן. ער האט נאך קיינמאל נישט פארלוירן א קעיס. ווען ער וועט אנקומען, וועט מיין זון נישט נאר ארויסגיין ריין, נאר מיר וועלן דיך נאך פארקלאגן פאר סחיטה. איך וועל זען אז דו זאלסט פוילן אין תפיסה."

„מיסטער העררישאן?" האט עלענאר כמעט געשמייכלט. „אז ער וועט מיך דערזען, וועט ער נישט וואגן צו רירן דיין קעיס."

טיפאני האט זיך אויסגעדרייט צום פאליציאנט. „די פרוי איז זיכער משוגע געווארן פון איר טאכטער'ס קאמא. ווי נעבעכדיג. זי האט נישט קיין אנונג מיט וועמען זי שפילט זיך. אין דער

שטאט איז וואנס קארפ דער גרעסטער כח. א פרוי אן קיין יחוס, זי איז פארטיג.“

קאפיטל דריי

א פלאטעזש וואס גייט נישט דורך

די טיר פון דער סטאנציע האט זיך אויפגעעפנט, און אריינגעלאפן איז א פארלאפענע פארפאלק, א מאן און א פרוי מיט רויטע, פארווייטע אויגן.

„ווער איז דער רשע וואס האט איבערגעפארן מיין טאכטער מאיא?“ האט די מאמע אויסגעשריגן. „זי איז נאר זעכצן יאר אלט, און זי ליגט אין שפיטאל באדעקט מיט רערלעך! ווער האט דאס געטון?“

„דאס איז געווען מיין זון, בראנדאן,“ האט טיפאני געזאגט גלייכגילטיג, ווי זי וואלט געריידט וועגן א צעבראכענעם גלאז.

דער טאטע, מיסטער דזשאנסאן, האט א זיפץ געטון שווער.

„ווייסט איר ווער איך בין?“ האט טיפאני ווייטער געזאגט. „איך בין די פרוי פונעם פרעזידענט פון וואנס קארפ. מיין זון איז דעיוויד מילער'ס איינציגער יורש, די צוקונפט פון דער גאנצער אימפעריע. זייט קלוג און שרייבט אונטער דעם פאפיר. איך וועל צודעקן די שפיטאל־רעכענונגען פון אייער טאכטער. און אויב נישט, נו, קענט איר שוין אנהייבן זיך גרייטן צו א לוויה.“

מיסעס דזשאנסאן האט אנגעכאפט איר מאן ביי דער האנט. „מיר קענען דאס נישט אונטערשרייבן. אויב מיר שרייבן

אונטער, גייט יענער רשע ארויס פריי. איך קען נישט לאזן אז ער זאל ארומגיין פריי בשעת אונזער קינד ליידט.“

„און וואס פאר א ברירה האבן מיר?“ האט מיסטער דזשאנסאן געזאגט מיט א צעבראכן קול. „מאיא דארף דאס געלט כדי צו בלייבן לעבן. יעדע נאכט אין שפיטאל קאסט טויזנטער דאלאר, און די אפעראציעס קאסטן א הון־תועפות. אין עטליכע טעג וועלן מיר זיין אינגאנצן אויסגעליידיגט. ווי אזוי קענען מיר זיך שלאגן מיט אזעלכע מענטשן?“

„נו, איז געלט דען וויכטיגער ווי דאס לעבן פון אונזער טאכטער?“ האט די מאמע געווייגט.

עלענאר איז צוגעגאנגען צו זיי. „ארימע מאמע,“ האט זי שטיל געזאגט. „שרייבט נישט אונטער.“

„זי קען אייך גארנישט באצאלן,“ האט טיפאני געלאכט. „זי האט נישט קיין געלט. איך, אבער, האב א שווארצע קארטל, מיין טייערע. איך קען אוועקווארפן צען מיליאן אין א הארצקלאפ.“

„מיסעס וואנס,“ האט דער פאליציאנט געזאגט צו עלענאר, „אויב איר ווילט נישט דאס געלט, גוט. אבער שטערט נישט די אנדערע צו באקומען זייערס.“

„ריכטיג,“ האט טיפאני צוגעגעבן. „מיסטער און מיסעס דזשאנסאן, הערט נישט צו איר. אונטערשרייבן און נעמען דאס געלט איז די ריכטיגע זאך. דאס קינד קען נישט ווארטן.“

„אזוי זיכער ביסטו?“ האט עלענאר געזאגט. „דאן שיק אריבער דאס געלט. באצאל מיסטער און מיסעס דזשאנסאן יעצט, אויפן ארט. אויב נישט, ביסטו נאר ליידיגע רייד.“

„גוט! גוט!“ האט טיפאני זיך אויפגעהויבן. „דו ווילסט זען געלט? איך וועל דיר ווייזן געלט! פאליציאנט, ברענג מיר א קאמפיוטער. איך וועל יעצט גלייך אריבערשיקן דאס געלט. א מיליאן דאלאר. איך וויל אז זיי זאלן זען ווי עס גייט דורך.“

מען האט געברענגט א קאמפיוטער. טיפאני האט אריינגעקלאפט די נומערן מיט שטאלץ. „איר דארפט מיר א דאנק זאגן,“ האט זי געזאגט צו די דזשאנסאנס. „דאס איז מער געלט ווי איר וועט זען אין אייער גאנצן לעבן.“

זי האט געדריקט דעם קנעפל. אויפן עקראן איז ארויסגעשפרונגען א רויטע ידיעה: „דער אריבערפיר איז אפגעווארפן.“

„עס קען נישט זיין! די פארבינדונג איז מיסט. לאמיך פרובירן נאכאמאל.“

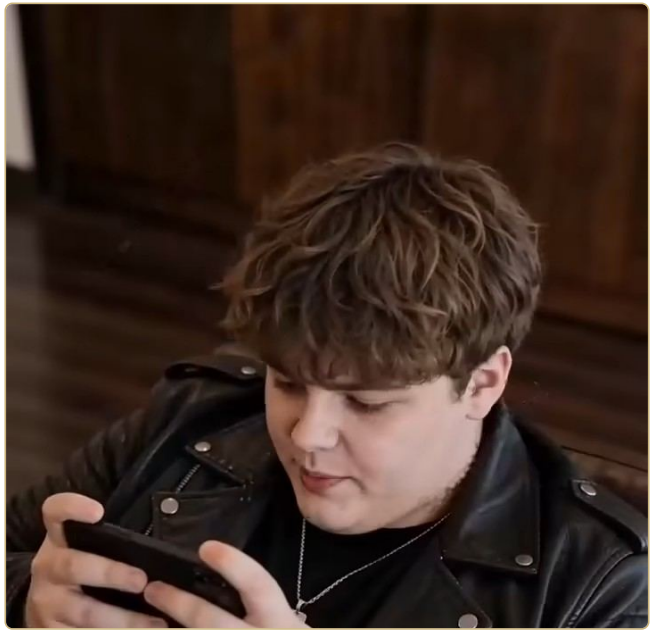
זי האט געדריקט נאכאמאל, און נאכאמאל. יעדעס מאל די זעלבע רויטע ידיעה.

„עס איז טאקע נישט דורכגעגאנגען,“ האט מיסטער דזשאנסאן געזאגט מיט פארווואונדערונג. „די פרוי פונעם פרעזידענט פון וואנס קארפ האט נישט קיין געלט.“

„דאס איז אוממעגליך,“ האט טיפאני געמורמלט, בלאס. „אינגאנצן אוממעגליך.“

„א דאנק אייך,“ האט מיסעס דזשאנסאן געזאגט צו עלענאר. „אויב נישט פאר אייך, וואלטן מיר געבליבן אן א פעני, און יענער רשע וואלט ארומגענגען פריי.“ זי האט זיך אויסגעדרייט צו טיפאני. „שפיל ווייטער די שטארקע. דו האסט אונז געוואלט אפנארן מיט אונזער טאכטער'ס לעבן. נו, וואו איז דיין געלט, דו גרויסע גבירטע? פרוביר נאך א קארטל!“

טיפאני'ס טעלעפאן האט זיך אנגערופן. אויפן צווייטן עק איז געווען איר זון, בראנדאן.

בראנדאן רופט זיין מאמע

„היי, מאמע, ביסטו נאך אלץ דארט? דער מערצעדעס איז אינגאנצן צעבראכן. איך און טאטע ווארטן אויף דיר צו גיין נעמען דעם לאמבארגיני. וואס, די ארעמע לייט זענען גיריג? אזא באנדע בלוטזויגער.“

„הער אויף פלאפלען,“ האט טיפאני געשריגן. „גיב מיר דעם טאטן. עפעס איז נישט אין ארדענונג.“

א רגע שפעטער האט זיך געהערט דעיווידס קול. „טיפאני, וואס איז? ס׳איז דאך גענוגן א קלייניגקייט צו פארענטפערן. נאך נישט פארטיג?“

„דעיווידּ! דו ביסט עס טאקע! איך בין אין צרות. די נעבעכלעך באפאלן מיך, און אלע קארטלעך ווערן אפגעווארפן. דו מוזט אהערקומען מיט מזומנים יעצט. זיי באהאנדלען מיך ווי א פארברעכערין!“

„אפגעווארפן? ווי אזוי? די שווארצע קארטל האט נישט קיין גרענעץ. האסטו עפעס פארגרייזט מיטן קאד?“

„נישט! עס שטייט: קארטל פארפרוירן. זיי פארלאנגען דאס געלט יעצט גלייך, און די פאליציי קוקט אויף מיר ווי אדלערס. קום אהער!“

דעיוויד איז געבליבן א רגע שטיל. „די קארטל איז פונעם העכסטן ראנג,“ האט ער געטראכט פאר זיך. „נאר די הויפט־אייגנטימערין קען זי פארפרירן. סיידן עלענאר... ניין, עס איז אוממעגליך. איך האב באלד באפוילן מיין מאנשאפט צו פארמעקן די גאנצע מעשה פון בראנדאן׳ס עקסידענט. עלענאר

קען נישט קיינעם פון די עלטערן פון די געטראפענע. עס מוז זיין א טעות אינעם סיסטעם, אדער טיפאני האט ווידער עפעס צעקאכט.“

„איך פארשטיי,“ האט ער געזאגט אין טעלעפאן. „זאלסט נישט פאניקן. איך פאר שוין אהין מיט די טשעקס.“

„טאטע, וואס איז די גרויסע זאך?“ האט בראנדאן געבורטשעט אין צימער. „איך בין אינמיטן א שפיל.“

„דיין מאמע איז אין צרות אין דער פאליציי־סטאנציע צוליב דיין קליינעם עקסידענט. גיי אריין אין אויטא, יעצט!“

„אזוי נודנע. ס'איז נאר א צוזאמענשטויס. פארוואס קען מען זיי נישט סתם באצאלן און פארטיג?“

אין דער סטאנציע האט טיפאני זיך ווידער אויפגעשטעלט מיט נייעם מוט. „מיין מאן קומט מיט געלט. שרייבט אונטער דעם פאפיר יעצט, און מיר קענען אלע גיין אהיים. מאכט עס נישט שוועךער ווי עס דארף צו זיין.“

„מיר שרייבן גארנישט אונטער,“ האט מיסטער דזשאנסאן געזאגט פעסט. „אונזער טאכטער קעמפט פאר איר לעבן, בשעת דיין זון קויפט מסתמא שוין אן אויטא. ווי אזוי וואלטן מיר איר אמאל געקענט קוקן אין די אויגן?“

„פונקט אזוי,“ האט זיין פרוי צוגעגעבן. „מאיא איז אונזער טייער קינד. זי איז נישט קיין שמאטע וואס מען קען אפקויפן און אוועקווארפן.“

„מיסעס דזשאנסאן,“ האט עלענאר געזאגט ווארעם, „איך נעם אויף זיך די פולע אחריות פאר אלע שפיטאל־קאסטן פון אייער טאכטער. איך זאג אייך צו אז זי וועט באקומען די בעסטע באהאנדלונג אין לאנד.“

„דו? אחריות? מיט וואס?“ האט טיפאני זיך צעלאכט. „מיט פארקויפן דיין אייגענע ביינער? הער, אויב דו ווילסט שפילן דעם גיבור, גוט. מיין אדוואקאט איז כמעט דא. ווען ער קומט אריין, וועט איר נישט באקומען קיין פעני.“

„איך וועל אייך זאגן ערליך,“ האט דער פאליציאנט געזאגט צו די דזשאנסאנס. „איר קענט נישט געווינען קעגן אזעלכע מענטשן. מיס הייעס גיט אייך א וועג ארויס. נעמט עס.“

„ער איז געראכט,“ האט א צווייטער צוגעגעבן. „אויב דאס גייט צום גאריכט, וועט איר זיך דארפן שלאגן מיט וואנס קארפ'ס גאנצע ארמיי אדוואקאטן. איז אייער שטאלץ וויכטיגער ווי דאס לעבן פון אייער טאכטער?“

„שטאלץ?“ האט מיסטער דזשאנסאן אויסגעשריגן. „ס'גייט מיר נישט אין קיין שטאלץ! איך האב געזען מיין קינד אויפן וועג, ווי זי ליגט צעבראכן. זי איז אונזער איינציגע. איך וועל זיך שלאגן ביזן לעצטן אטעם, אז יענער רשע זאל באצאלן.“

קאפיטל פיר

צען מיליאן אויפן טיש

פונקט דעמאלט איז אריינגעקומען א מאן אין א טייערן גרויען אנצוג, מיט א לעדערנער טעקע אין דער האנט.

„מיסטער הערריסאן, ענדליך!“ האט טיפאני אויסגעשריגן מיט פרייד. „דער הויפט־אדוואקאט פון וואנס קארפ. א דאנק גאט. יעצט, זאגט די מענטשן אין וואספארא צרות זיי זיצן.“

„איר מוזט זיין מיסעס הייעס,“ האט דער מאן געזאגט. „דעיוויד מילער האט מיך געבעטן אייך צו העלפן.“

„זעט אירי?“ האט טיפאני זיך אויסגעדרייט צו אלעמען. „מיין אדוואקאט איז דא. קיינער פון אייך באקומט נישט קיין איינציגן גראשן.“

„מיסעס הייעס,“ האט דער מאן געזאגט העפלעך, „מיין נאמען איז קינג סמיט. דער אדוואקאט מיסטער הערריסאן, וועמען איר האט דערמאנט, איז טאקע באוואוסט אין דער גאנצער וועלט פון געזעץ, אבער ער נעמט באפעלן נאר גלייך פון דער הויפט־באלעבאסטע פון וואנס קארפ. דערפאר האט מיסטער מילער געשיקט מיך.“

דער אדוואקאט קינג סמיט

„נו, ס'מאכט נישט אויס. איר זענט אלע אדוואקאטן פונעם העכסטן מדרגה. מיין פארלאנג איז פשוט. ערשטנס, איך וויל אז מען זאל אויסמעקן בראנדאן'ס רעקארד, אינגאנצן, קיין שום אנקלאגע. צווייטנס, איך באצאל זיי גארנישט. פארקערט, איך וויל זיי פארקלאגן. בראנדאן'ס באזונדערער מערצעדעס איז צעבראכן. זיי זאלן באצאלן פארן שאדן.“

„א פולע באפרייאונג איז שווער,“ האט סמיט געזאגט, „אבער ווייל זיי זענען פשוטע לייט, האבן מיר א סך כח איבער זיי. וואס שייך דער קלאגע קעגן זיי, האט נישט קיין זארג, איך וועל טון מיין בעסטעס.“

„גאט זאל אונז העלפן,“ האט מיסעס דזשאנסאן געקרעכצט. „איז שוין נישטא קיין יושר אויף דער וועלט? דער וואס האט געטראפן אונזער קינד גייט ארויס פריי, און מיר דארפן אים נאך באצאלן?“

טיפאני האט זיך צעלאכט און געטייטלט אויף עלענאר. „זעט אויר? דאס איז אלעס איר שולד! וועג זי וואלט זיך נישט ארײַנגעמישט, וואלט איר כאטש באקומען עפעס געלט פון רחמנות. יעצט באקומט איר גארנישט. גייט אהיים און הייבט אן שפארן פאר א לוויה.“

„דער וואס דארף זיך גרייטן צו א לוויה,“ האט עלענאר געזאגט שטיל, „ביסטו.“

„פון וואו נעמסטו אזא בטחון?“ האט טיפאני געזאגט. „ערנסט. מיין מאן איז אויפן וועג. וועג ער קומט, גייט בראנדאן ארויס פריי, און דו בלייבסט מיט גארנישט חוץ חובות. דו וועסט מיך נאך בעטן רחמים.“

„דיין מאן קומט?“ האט עלענאר געענטפערט. „פרעכטיג. דאס איז פונקט וואס איך האב געוואלט.“

א פאר מינוט שפעטער האט זיך די טיר ווידער געעפנט. אריינגעקומען זענען עטליכע שטארקע מענער אין שווארצע אנצוגן, און יעדער האט געטראגן א שוועריע זילבערנע טשעמאדאן. זיי האבן זיך געשטעלט אין א רייע פאר עלענאר.

„ווער זענט אויר? ווער האט אייך אריינגעלאזט?“ האט דער פאליציאנט געשריגן.

„א גוטן נאכמיטאג, מיס וואנס,“ האט דער ערשטער פון זיי געזאגט, און זיך פארנייגט פאר עלענאר.

אין דער זעלבער צייט איז דעיוויד געפארן אין זיין שווארצן אויטא, אנטרייבנדיג דעם שאפער. „שנעלער! מען מוז דאס פארענטפערן יעצט, איידער עס ווערט צו גרויס. די זאך טאר קיינמאל נישט דערגרייכן צו עלענאר'ס אויערן. אויב יא, זענען מיר אלע פארפאלן.“

אין דער סטאנציע האבן די מענער אויפגעמאכט די טשעמאדאנען. זיי זענען געווען פול מיט פעקלעך פון גרינע באנקנאטן, איינס נעבן דאס אנדערע.

צען מיליאן מזומנים אין די טשעמאדאנען

„רבונו של עולם," האט מיסעס דזשאנסאן געשושקעט, „אזויפיל געלט! איך האב קיינמאל אין מיין לעבן נישט געזען אזויפיל געלט. וויפיל איז דא אינעווייניג?"

„צען מיליאן מזומנים," האט עלענאר געזאגט. „אלעס דא. יעצט געהערט דאס לעבן פון דיין זון צו מיר."

די פאליציאנטן האבן זיך אנגעקוקט. „צען מיליאן מזומנים... דער טעלעפאן־רוף פריער איז טאקע נישט געווען קיין שפיל. ווער איז די לילי'ס מאמע?" האט איינער געשושקעט. „אוי וויי, מיר האבן זיך פון איר אויסגעלאכט. וועט זי עס געדענקען?"

„פאלש!" האט טיפאני אויסגעשריגן. „עס איז אלעס פאלש! דאס זענען שפיל־געלט! דו ביסט משוגע, צו קויפן מיין זון'ס לעבן מיט געפעלשטע באנקנאטן! מיסטער סמיט, דאס איז שווינדל. ארעסטירט זי!"

סמיט האט אויפגעהויבן א פעקל און עס דורכגעקוקט. „מיסעס הייעס, דאס זענען אלע ריכטיגע, כשר'ע באנקנאטן, מיט נומערן נאכאנאנד."

„וואס? נו, און אז זיי זענען אמת? צען מיליאן איז גארנישט! מיין מאן דעיוויד איז דער פרעזידענט פון וואנס קארפ. דיין קליין געלט איז פאר אים ווי א שטויב. לאמיך דיר זאגן עפעס: אין דער שטאט האט קיינער נישט מער כח ווי וואנס קארפ. מיר ארט נישט וויפיל מזומנים דו האסט. אז דו שטעלסט דיך קעגן מיין מאן, ביסטו פארפאלן."

„נו, לאמיר ווארטן און זען," האט עלענאר רואיג געזאגט. „ווען דיין מאן וועט אנקומען, וועלן מיר זען וועמען איז פארפאלן."

אין קארידאר האבן זיך געהערט שנעלע טריט. א יונגער בחור, באקלייד אין טייערע מאדנע קליידער, איז אריינגעשפאצירט מיט די הענט אין די קעשענעס.

„מאמע, פארוואס ביסטו נאך נישט פארטיג? איך בין שוין מיד פון ווארטן."

„בראנדאן! פארוואס ביסטו געקומען אליין? וואו איז דער טאטע?"

„הינטן, ער שלעפט זיך."

עלענאר האט אויסגעדרייט דעם קאפ און געקוקט אויפן בחור. „אט איז ער," האט זי געטראכט. „דער וואס האט כמעט אומגעבראכט מיין לילי."

„דו ביסט דער רשע וואס האט געטראפן מיין טאכטער!" האט זי געזאגט, און איז צוגעגאנגען צו אים.

„אלטע שמאטע!" האט בראנדאן אויסגעשריגן. „דיין טאכטער איז געגאנגען אן קוקן און אליין אריינגעלאפן אין מיין אויטא! איך וועל דיר ווייזן!" און ער האט מיט כח א שטופ געטון עלענאר, אזוי אז זי איז געפאלן אויף דער ערד.

„אט איז מיין יונג!" האט טיפאני אויסגעשריגן מיט פרייד. „א גוטער שטופ! ווען דו וואלסט נישט געקומען, וואלט מען דיין מאמע געהאט אויפגענעסן לעבעדיג."

„שרה!“ האט עלענאר געזופן.

אין איין רגע האבן די מענער אין די שווארצע אנצוגן ארומגעכאפט בראנדאן פון ביידע זייטן און אים פעסט געהאלטן. שרה איז צוגעלאפן צו איר באלעבאסטע און איר אויפגעהאלפן. „איז אלעס גוט?“

„יא, איך בין אין ארדענונג. נאר מיין טאכטער ליגט נאך אין שפיטאל, און דער פרעכער שטייט דא און שטעלט זיך נאך אויף.“

„לאזט מיך אפ!“ האט בראנדאן געשריגן. „ווייסט איר וועט איך בין? ווייסט איר וועט מיין טאטע איז?“ דערנאך האט ער דערזען די טשעמאדאנען. „וואו! פארוואס איז דא אזויפיל געלט? מאמע, זאג נישט אז דאס איז דאס געלט וואס דו גייסט געבן פאר די בעטלער. הונדערט טויזנט יעדן איינעם איז מער ווי גענוג.“ ער האט זיך אויסגעדרייט צו עלענאר מיט א פרעכן שמייכל. „דו מוזט זיין יענע לילי'ס מאמע. האסטו געדינגען די מענטשן? איך ווארן דיך, מיין טאטע איז דער פרעזידענט פון וואנס קארפ. מיט אים קענסטו זיך נישט שפילן. לאז מיך גיין, יעצט!“

„מיט דיין טאטן קען איך זיך נישט שפילן? איך מיין אז יא. די צען מיליאן, איך האב זיי געברענגט.“

„דו האסט ארויסגענומען צען מיליאן? וועמען נארסטו?“

„נישט נאר האב איך עס ארויסגענומען, נאר מיט דעם געלט קויף איך דיין לעבן.“

עלענאר האט געגעבן א צייכן. מיט א שטארקן קלאפ האבן אירע מענער אראפגעווארפן בראנדאן אויף דער ערד, און ער האט א געשריי געטון. „מיין פוס! מאמע, מיין פוס איז צעבראכן!“

„בראנדאן! בראנדאן, וואס איז מיט דיר?“ האט טיפאני געקוויטשעט.

„גוט, גוט,“ האט מיסעס דזשאנסאן געזאגט מיט טרערן. „זאל דער יונג אויך וויסן ווי עס טוט וויי.“ זי האט זיך געבויגן איבער אים. „דו רשע, דו קענסט זיך נאך רירן און שרייען, אבער מיין מאיא, וואס איז געטראפן געווארן פון דיין אויטא, זי הערט נישט, זי רעדט נישט, זי ליגט אין בעט ווי א שטיין.“

„יא,“ האט עלענאר געזאגט שטיל. „לילי וועט אפשר קיינמאל נישט עפענען די אויגן און מיך רופן מאמע.“ זי האט ווידער אויפגעהויבן די האנט צו אירע מענער.

„וואס טוסטו?“ האט טיפאני געשריגן. „הער אויף! מיין זון! הער אויף!“

„פאר וואס זאל איך אויפהערן? טיפאני, דו אליין האסט עס דאך געזאגט: צען מיליאן, און דיין זון'ס לעבן געהערט צו מיר.“

בראנדאן האט אויפגעהויבן א בלאס פנים. „מאמע? האסטו טאקע געזאגט אז דו האסט מיין לעבן פארקויפט פאר אירן?“

„זון, איך האב נאר געמאכט א חוזק! ווי אזוי האב איך געקענט ווייסן אז די ארעמע פרוי קען טאקע ארויסנעמען אזויפיל געלט?“ זי האט זיך אויסגעדרייט צום אדוואקאט. „איר זענט דאך אן

אדוואקאט! טוט עפעס! האט איר פארגעסן מיין מאנ'ס באפעלן?“

„מיסעס וואנס, ביטע באמערט אייך,“ האט סמיט געזאגט. „איר דארפט וויסן אז דאס איז קעגן געזעץ.“

„קעגן געזעץ?“ האט עלענאר געענטפערט. „אבער וועז איך בין ערשט אהערגעקומען, האט מיס הייעס אליין געזאגט אז לויטן געזעץ איז א מענטשנס לעבן וועדט בלויז א מיליאן. איר אליין האט באשטימט דעם פרייז, איך האב נאר באצאלט.“

„מיסעס הייעס, האט איר טאקע אזוי געזאגט?“

„נו, דאס איז דער פרייז פאר ארעמע לייט! מיין בראנדאן איז דער איינציגער יורש פון דער משפחה מילער. ער איז דער צוקונפטיגער יורש פון וואנס קארפ. קען מען אים דען פארגלייכן מיט אזעלכע ביליגע לעבנס?“

„גוט,“ האט סמיט געזאגט צו עלענאר, „אבער אפילו אז איר האט גערעכט, טאר מען דאס נישט טון. צען מיליאן איז גארנישט קעגן וואנס קארפ'ס כח. איר שלאגט דעם איינציגן זון פון מיסטער מילער, דער פרעזידענט פון וואנס קארפ. און איך בין א שפיץ־אדוואקאט אין ניו יארק. הערט אויף יעצט און רעדט פון באצאלונג ווי עס געהער צו זיין. עס איז נאך דא א וועג צוריק. אויב נישט, גייט איר אליין צו אייער אונטערגאנג.“

„און ווייסט איר וער איך בין?“ האט עלענאר געפרעגט.

„מיר ארט נישט וועט איר זענט. אין ניו יארק שטעלט זיך קיינער נישט קעגן וואנס קארפ.“

„הערסטו?“ האט טיפאני געשריגן. „אויב דו רירסט נאך אמאל אן מיין זון, וועט מיין מאן דיך פארניכטן! ער וועט פון דיר נישט איבערלאזן קיין זכר!“

„ווייבל, דאס איז א פאליציי־סטאנציע,“ האט א פאליציאנט פרובירט.

„וואס? דו ווילסט העלפן די דא? מיין מאן גיט דיין הויפט דריי מיליאן א יאר! אויב דו רייצסט מיך, וועסטו מארגן מער נישט זיין קיין פאליציאנט!“

„דיין מאן, דעיווידּ?“ האט עלענאר געזאגט. „זאל ער קומען. איך קען שוין נישט ווארטן אים צו זען.“

קאפיטל פינף

א נאמען וואס קלינגט באקאנט

„וער וויל מיך זען?“ האט זיך געהערט א הויך קול פון קארידאר. „וער וויל מיך זען?“

אריינגעקומען איז דעיוויד מילער, אין א גלאנציגן אנצוג און מיט א שטאלצן גאנג, און הינטער אים צוויי באדינער. טיפאני איז אים אנטקעגן געלאפן.

„ענדליך ביסטו דא! דיין זון און דיין פרוי וואלטן כמעט געווען אויפגעגעסן פון די פאר עלטערן.“

„דו מיינסט די עלטערן פון די צוויי מיידלעך וואס זענען געטראפן געווארן?“ האט דעיוויד געפרעגט. „זענען זיי דען נישט פשוטע לייט? ווי וואגן זיי זיך אנצורירן אין דיר? זיי זוכן צרות, אט וואס.“

„קוק, קוק וואס זיי האבן געטון מיט אונזער זון!“ האט טיפאני געווייזט אויף בראנדאן, וואס איז געלעגן אויף דער ערד און געקרעכצט.

„ווי אזוי איז דאס געשען? ווער האט דאס געטון? און דאס גאנצע געלט, פון וואו נעמט זיך עס?“

„די מאמע פון דעם מיידל וואס איז געטראפן געווארן האט עס געברענגט. זי האט געזאגט אז זי וויל קויפן בראנדאן'ס לעבן, און דערנאך האט זי אים צעשלאגן."

„יא, טאטע," האט בראנדאן געווויינט. „די אלטע האט מיר כמעט צעבראכן דעם פוס. דו מוזט זי באשטראפן!"

„גוט," האט דעיוויד געזאגט און זיך אויסגעגלייכט. „איך, דעיוויד, בין דער פרעזידענט פון וואנס קארפ. מיין ווארט איז געזעץ אין ניו יארק. ווער עס וואגט צו באליידיגן מיין פרוי און מיין זון, וועט עס באצאלן טייער."

עלענאר איז געשטאנען אין אווינקל פונעם צימער, מיטן רוקן צו אים. שרה האט זיך צוגעבויגן צו איר. „באלעבאסטע, דער מענטש איז עקלהאפט. לאזט מיך זיך מיט אים אפגעבן."

„וואס איז די איילן?" האט עלענאר געשושקעט. „איך וויל זען ווי וויט די שפיצפינדיגקייט פון דעם פחדן וועט גיין."

דעיוויד האט זיך אויסגעדרייט צו טיפאני מיט א פארקרימט פנים. „אבער טיפאני, האב איך דיר נישט געזאגט אז די זאך איז ערנסט? מיר דארפן עס פארענטפערן שטיל, און שנעל באצאלן די עלטערן. פארוואס האסטו עס אויפגעבלאזן אזוי גרויס?"

„איך האב ענוי געפאלגט!" האט טיפאני זיך פארענטפערט. „איך האב צוגעגרייט דעם אפמאך, און געווען גרייט צו באצאלן די שמוציגע פויערים. ווער האט געוואוסט אז זיי וועלן זיין אזוי חוצפה'דיג און בעטן די לבנה פון הימל?"

„יא, טאטע. ארעמע לייט זענען אזוי עקלהאפט.“

דעיוויד האט א קוק געטון אין די פאפירן אויפן טיש, און זיין בליק איז געבליבן שטיין אויף א נאמען.

„לילי,“ האט ער געמורמלט. „דאס מיידל וואס בראנדאן האט צעבראכן הייסט לילי?“

„יא,“ האט טיפאני געזאגט גלייכגילטיג. „אונזער זון האט דאס מאל געטראפן צוויי ביליגע מיידלעך. מאיא און לילי. וואס איז, מאן? עפעס נישט גוט?“

דעיוויד איז געבליבן שטיין. אין זיין קאפ האט זיך אויפגעכאפט א בילד פון פילע יארן צוריק. עלענאר איז געזעסן נעבן א ווינגעלע מיט א קליין בעיבי אין די הענט, און אים געפרעגט מיט א שמייכל: „דעיוויד, האסטו שוין אויסגעטראכט א נאמען פאר אונזער טאכטער?“ און ער האט געענטפערט: „ווי איז מיט לילי?“

און ער האט געדענקט נאך א בילד, פון היינט אינדערפרי. זיין געהילף האט אים איבערגעגעבן א פאפקע. „מיסטער מילער, דא זענען די פרטים פון די געטראפענע. ביטע קוקט עס איבער.“ און ער האט עס אוועקגעשטופט. „ס'איז נישט נייטיג. די נעמען פון די געטראפענע מאכן נישט אויס. וואס מאכט אויס איז אז מען זאל עס פארענטפערן ריין. פארשטאנען?“

„קען זיין,“ האט ער יעצט געטראכט, און א קאלטער שווייס האט אים באדעקט, „אז איינע פון די מיידלעך וואס בראנדאן האט צעבראכן איז מיין טאכטער, לילי?“

„לילי? וועלכע לילי?“ האט ער געפרעגט הויך.

טיפאני האט אים אנגעקוקט ווי ער וואלט פארלוירן דעם שכל.

„ניין,“ האט ער געזאגט צו זיך. „אוממעגליך. אויב עס וואלט טאקע געווען לילי, מיט עלענאר'ס כעס, וואלט זי אונז שוין לאנג פארניכטעט. ווי אזוי וואלט איך ביז יעצט גארנישט געהערט? א צופאל, נישט אזוי? עס מוז זיין א צופאל.“

דעיוויד: „עס מוז זיין א צופאל“

ער האט זיך אויפגעכאפט און זיך אויסגעדרייט צו די דזשאנסאנס. „איר מוזט זיין מאיא'ס עלטערן. טיפאני איז געוועכט. זי האט שוין צוגעגרייט דעם אפמאך, שרייבט נאר אונטער אייערע נעמען. איך וועל באצאלן א מיליאן אויף איינמאל, און מיר זענען גלייך.“

„מיר שרייבן נישט אונטער,“ האט מיסטער דזשאנסאן געזאגט.

„ריכטיג,“ האט זיין פרוי צוגעגעבן. „לילי׳ס מאמע האט געזאגט אז זי וועט צודעקן אלע שפיטאל־קאסטן. אזוי לאנג ווי מאיא׳ס הוצאות זענען פארזיכערט, וועלן מיר קיינמאל נישט לאזן דעם רשע ארויסגיין פריי.“

„זי וועט צודעקן אלע שפיטאל־קאסטן?“ האט דעיוויד איבערגעחזרט, און זיין קול האט געציטערט. „די לילי׳ס מאמע קען סתם אזוי ארויסנעמען צענדליגער מיליאנען מזומנים, און צודעקן צוויי אזעלכע ריזיגע רעכענונגען? קען עס זיין...?“

„איר צוויי אלטע!“ האט בראנדאן אויסגעשריגן פון דער ערד. „שרייבט אונטער, אדער איך וועל אייך...“

„טאטע, קוק, זיי באליידיגן מאמע און וואגן נאך מיך צו שעלטן! ווייסט איר ווער מיין טאטע איז? מיין טאטע איז וואנס קארפ!“

„בראנדאן!“

„טאטע!“

„אפילו אויב די אנדערע מיידל האט א משפחה מיט יחוס,“ האט דעיוויד געזאגט, זיך פארשטארקנדיג, „ביי מיין שטעלע דארפן מיר נישט פארלירן קיין וועדטער מיט זיי.“

„ווי רייך לילי׳ס עלטערן זאלן נישט זיין,“ האט דער אדוואקאט סמיט צוגעגעבן, „קענען זיי זיך נישט פארגלייכן מיט וואנס קארפ׳ס שטעלע אין ניו יארק. אז מיסטער מילער גיט אייך א געלעגנהייט, איז דאס פון זיין גרויסקייט. איך ראט אייך צו

שרייבן אונטער שנעל. אויב נישט, וועט איר נישט באקומען קיין פעני, און איר וועט נאך באקומען א קלאגע.“

עלענאר האט זיך נישט אויסגעדרייט. „שרה,“ האט זי געזאגט שטיל, „דו ווייסט, אז איך האס גארנישט מער ווי ווען מענטשן שפילן פאר מיר א קאמעדיע.“

„באלעבאסטע.“

„גיב מיר איין מינוט. איך וויל אז מיסטער העררישאן זאל זיך באווייזן אין דעם צימער.“

„יא.“

מיסטער הערריסאן קומט אן

עס איז נישט אוועק קיין סך צייט, ווען די טיר האט זיך געעפנט, און אריינגעקומען איז אן עלטערער מאן מיט גרויע האר און א שטרענגן, קלוגן פנים.

„איך האב געהערט אז עמיצער דא באווייזט זיינע קונצן אין געזעץ,“ האט ער געזאגט.

מיסטער הערריסאן, דער הויפט־אדוואקאט פון וואנס קארפ

„מיסטער הערריסאן?“ האט סמיט אויסגערופן, און זיין מויל איז געבליבן אפן. „וואס?“

אלע אין צימער האבן זיך פארשטומט. סמיט האט געטראכט שנעל: „מיסטער הערריסאן איז דער פריוואטער אדוואקאט פון דער הויפט־באלעבאסטע פון וואנס קארפ, וואס נעמט באפעלן נאר פון עלענאר. פארוואס זאל ער קומען? אפשר האט די פירמע זיך דערוואוסט פון דער צרה, און ספעציעל געשיקט מיסטער הערריסאן צו העלפן?“

ער איז צוגעלאפן מיט אן אויסגעשטרעקטער האנט. „איר מוזט זיין מיסטער הערריסאן! איך האב געהערט אייערע רעדעס אין דער שולע פאר געזעץ. מסתמא האט אייך מיסטער מילער אנפארטרויט צו העלפן מיט דער זאך, יא? עס איז מיר א גרויסער כבוד צו ארבעטן מיט אייך.“

„איר קומט פונקט אין דער צייט!“ האט טיפאני געשריגן. „דארט שטייט א משוגענע פרוי. זי ווייל זיך נישט אויסגלייכן, און זי האט צעשלאגן מיין זון. גייט, פארקלאגט זי, זי זאל פוילן אין תפיסה!“

„נעמט אוועק די הענט,“ האט הערריסאן געזאגט צו סמיט, און אוועקגעשטופט זיין האנט. „עקלהאפט.“

„וואס? מיסטער הערריסאן, האט אייך דען נישט אהערגעבעטן מיסטער מילער?“

„דעיווייד?“ האט הערריסאן געזאגט מיט פאראכטונג. „וואס פאר א שטעלע האט ער, אז ער זאל זיין וועדט מיך צו בעטן?“

„און וועט האט אייך דען געשיקט?“

„איך, הערריסאן, בין דער הויפט־אדוואקאט פון וואנס קארפ. דער איינציגער מענטש וואס קען מיך שיקן איז, פארשטייט זיך, די אמת'ע באלעבאסטע, עלענאר וואנס.“

דעיוויד איז געווארן וויים ווי די וואנט. „וואס? עלענאר וויסט פון דעם?“ האט ער געטראכט. „ווער זי זיך אויך דערוויסן פון טיפאני און בראנדאן?“

„מיסטער הערריסאן, זענט איר א נאר?“ האט טיפאני געזאגט. „מיין מאן איז דער פרעזידענט פון וואנס קארפ! אפילו אויב יענע אלטע באלעבאסטע האט אייך געשיקט, האט זי אייך זיכער געשיקט צו העלפן מיין מאן.“

„יא, מיין טאטע איז דאך דער פרעזידענט.“

„ער מוז זיין דער מענטש וואס די באלעבאסטע שעצט אמערסטן,“ האט טיפאני וויטער געזאגט. „איר זענט זיכער געשיקט געווארן אונז צו העלפן.“

דעיוויד האט זיך אביסל באמערט. „זיי זענען געראכט,“ האט ער געטראכט. „ווען עלענאר וואלט געוואוסט אלעס, וואלט זי שוין לאנג געווען דא. עלענאר האט מסתמא זיך דערוואוסט אז איך בין אין צרות, און געשיקט מענטשן מיר צו העלפן.“ ער האט זיך אויפגעשטעלט גראד. „מיסטער הערריסאן, איר וויסט דאך גוט וואס פאר א שייכות איך האב מיט דער באלעבאסטע. זי איז מיין פרוי. איז דאך זיכער אז זי האט אייך געשיקט מיר צו העלפן פארענטפערן די זאך, נישט אזוי?“

„ווער האט דאס געזאגט?“

עלענאר האט זיך פלוצלינג אויסגעדרייט, און איר קול איז געווען קאלט ווי אייז.

„איך האב געפון הערריסאן אהער, אז ער זאל אריינזעצן דיין זון אין תפיסה, און ער זאל פון דארט מער נישט ארויסקומען.“

„פרוי?“ האט טיפאני געקוקט פון איינעם צום אנדערן. „מאן, דו קענסט די פרוי? זי איז דאך די וואס האט צעשלאגן אונזער זון!“

דעיוויד האט געשטאמלט, אבער איידער ער האט געקענט עפעס זאגן, האט טיפאני זיך אליין געענטפערט. „אה, דערפאר האט זי געקענט ארויסנעמען אזויפיל מזומנים. זי מוז אויך זיין אן ארבעטערין ביי וואנס קארפ. פון וועלכן אפטייל איז זי? אזוי אן דרך ארץ.“

„אזוי, זי איז איינע פון טאטע'ס אונטערגעבענע,“ האט בראנדאן געזאגט מיט א שמייכל. „דאן זענען מיר אלע באקאנטע, און מיט באקאנטע קען מען זיך גרינג אויסרעדן.“ ער האט אנגעקוקט עלענאר מיט א פרעכן בליק. „מומע, הער צו. איך האב א פארשלאג. דו קומסט ארבעטן ביי מיר אין שטוב ווי א דינסט, וואשן מיינע אויטאס און מיר פוצן די שיך, און איך וועל געבן דיין טאכטער נאך צוואנציג טויזנט פאר די שפיטאל־רעכענונגען. נו, ווי איז?“

„ווי וואנסטו!“ האט מיסעס דזשאנסאן אויסגעשריגן.

עלענאר האט זיך אויסגעדרייט צו דעיוויד. „מיסטער מילער, דיין זון וויל אז איך זאל ווערן זיין דינסט. וואס מיינסטו?“

„וואס קען מיין טאטע מיינען?“ האט בראנדאן געלאכט. „ער טוט מיר אלעס וואס איך וויל. נישט אזוי, טאטע? דו ווילסט זיכער אז זי זאל ארבעטן פאר מיר.“

דעיוויד האט אויפגעהויבן די האנט און געגעבן בראנדאן א פאטש אין פנים.

בראנדאן האט זיך אנגעכאפט ביי דער באק. „פארוואס האסטו מיך געשלאגן? איך האב נאר געוואלט אז די פרוי זאל ארבעטן פאר מיר. וואס האב איך שלעכטס געטון?“

„פונקט אזוי, מאן!“ האט טיפאני געשריגן. „ווי אזוי קענסטו שלאגן אונזער קינד? און פאר וועמען, פאר דער מאמע פון יענער ביליגער וואס ליגט אין שפיטאל?“

„וואס האסטו געזאגט?“ האט דעיוויד געפרעגט, און זיין קול האט זיך געבראכן.

„איך... איך האב געזאגט, די מאמע פון דעם מיידל וואס ליגט אין שפיטאל.“

„דאס מיידל וואס ליגט אין שפיטאל,“ האט דעיוויד איבערגעחזרט, און זיך אויסגעדרייט צו עלענאר. „אזוי, דער וואס בראנדאן'ס אויטא האט געטראפן... איז טאקע געווען ליליי?“

„יא,“ האט עלענאר געזאגט. „דו האסט געטראפן. אבער שאד, ס'איז שוין צו שפעט.“

קאפיטל זיבן

די אמת קומט ארויס

עלענאר האט אנגעקוקט איר מאן גלייך אין די אויגן. „דעיוויד. פון היינט אן האט לילי נישט קיין טאטן ווי דיך.“

„וואס?“ האט דעיוויד א צי געטון מיט דער לופט. „ניין, דו קענסט דאס נישט טון!“

טיפאני האט געקוקט צעמישט. „לילי האט נישט דעיוויד פאר א טאטן? וואס מיינט דאס?“

„מאמע, איז עס נאך נישט קלאר?“ האט בראנדאן געזאגט מיט כעס. „דאס מיינט אז טאטע איז אויך דער טאטע פון יענער לילי.“

„היט אפ דיין שמוציג מויל,“ האט עלענאר געזאגט מיט א שטימע וואס האט געמאכט ציטערן די וועגט. „אדער דו וועסט עס באדויערן.“

„ניין! פאלש! אוממעגליך!“ האט טיפאני אויסגעשריגן. „דו ביסט עס! דו האסט אים צוגענומען פון מיר! דו ביסט די באהאלטענע, און דיין לילי איז דאס קינד וואס האט נישט קיין רעכט! זי פארדינט וואס איר איז געשען!“

עלענאר האט זיך נישט געירט. „דעיוויד," האט זי געזאגט רואיג, „זאג זיי אליין ווער עס איז די אמת'ע פרוי, און ווער עס איז די באהאלטענע."

אין צימער איז געווארן אזוי שטיל אז מען האט געקענט הערן ווי א מוך פליט. דעיוויד האט אראפגעלאזט דעם קאפ.

„טיפאני," האט ער געזאגט מיט א הייזעריג קול, „דו ביסט די פרוי וואס איך האב געהאלטן באהאלטן, אין א צווייטער שטוב, הינטער עלענאר'ס רוקן. און בראנדאן איז דער זון פון יענער באהאלטענער שטוב."

„וואס?" האט טיפאני געשושקעט, און זיך אנגעכאפט ביים טיש.

די פאליציאנטן האבן זיך אנגעקוקט. „אזוי, די הויכע גבירטע טיפאני, וואס האט זיך דא ארומגעדרייט ווי א רייכע מלכה, איז בכלל נאר א באהאלטענע צווייטע פרוי וואס מען טאר אפילו נישט דערמאנען?" האט איינער געשושקעט. „א חוצפה אן א שיעור."

„דער זון פון דער באהאלטענער שטוב צעברעכט די אמת'ע טאכטער, און די באהאלטענע סטראשעט די אמת'ע פרוי," האט א צווייטער צוגעגעבן. „ווי דיק קען זיין א הויט? דאס איז די גרעסטע מעשה פונעם יאר."

דעיוויד איז צוגעגאנגען א טריט צו עלענאר. „פרוי, איך ווייס אז דו ביסט באזארגט וועגן לילי. אבער וואס געשען איז געשען. בראנדאן איז שוין צעשלאגן פון דיר. דו האסט שוין גענוג אויסגעגאסן דיין כעס. אפשר לאמיר עס פארגעסן און פארטיג?"

„דעיוויד, ביסטו אראפ פון זינען?“ האט טיפאני אויסגעשריגן. „פארגעסן און פארטיג? נו, וואס דען אז זי איז דיין פרויי? זי לעבט דאך אויך פון דיר און עסט פון דיין ברויט! מיט וואס איז זי בעסער פון מיר? מיין זון האט סתם געכאפט קלעפ? שעמסט זיך נישט? דו קענסט נישט באשיצן דיין אייגענעם זון! ביסטו בכלל א מאן? איך וועל עס זאגן: איך פארקלאג די ביליגע פרוי פאר באוואוסטזיניגן אנפאל. איך וועל זי אריינזעצן אין תפיסה!“

„איך האב דיר געזאגט שווייגן!“ האט דעיוויד אויסגעשריגן, און ער האט איר געגעבן א פאטש.

„דו... דו האסט מיך געשלאגן?“

„דו האסט עס פארדינט! ווייסט וואס? ווייסטו ווער זי איז? זי איז עלענאר, די הויפט־באלעבאסטע פון וואנס קארפ! אויב דו רייצסט זי, איז אונזער גאנצע משפחה פארפאלן אין ניו יארק!“

„וואס? זי איז עלענאר?“ האט טיפאני געשושקעט. „די הויפט־באלעבאסטע פון וואנס קארפ? אזוי, נישט זי לעבט פון דיר, נאר דו לעבסט פון איר?“

„אט האסטו,“ האט איינער פון די פאליציאנטן געזאגט צו זיין חבר. „דער גרויסער און מעכטיגער דעיוויד איז בכלל נאר אן איידעם וואס די משפחה וואנס האלט אויס. א שמארעצער וואס לעבט פון דער באלעבאסטע'ס חסד.“

„אן אויסגעהאלטענער איידעם,“ האט סמיט איבערגעחזרט, בלאס.

„פונקט אזוי," האט הערריסאן געזאגט. „די באלעבאסטע האט זיך שוין לאנג אפגעטראטן הינטער די קוליסן. כדי צו היטן דעיווידס כבוד, האט זי נישט געוואלט עס פארעפנטלעכן. נאר ס'איז א שאד, דעיוויד איז צו ווייט געגאנגען." ער האט זיך אויסגעדרייט צו עלענאר. „באלעבאסטע, איך האב צוגעגרייט אלע מאטעריאלן. איך גאראנטיר אייך אז דער בראנדאן וועט פארברענגען דעם רעשט פון זיין לעבן אין תפיסה."

„זייער גוט."

„און אויב איר דארפט, וועל איך אייך צוגרייטן א גט־אפמאך, אז דער אומדאנקבארער דעיוויד זאל ארויסגיין מיט גארנישט."

„קיין וואונדער, קיין וואונדער אז ליליס מאמע איז אזוי שטארק," האט מיסעס דזשאנסאן געשושקעט. „זי איז דער אמת'ער כח אין וואנס קארפ."

„יא! ענדליך וועט מאיא באקומען יושר!" האט איר מאן געזאגט.

דעיוויד איז אראפגעפאלן אויף די קני. „עלענאר," האט ער געזיפצט, „איך האב געזינדיגט. איך האב טאקע געזינדיגט. ביטע, מוחל מיר. עלענאר, איך ווייס אז איך בין שולדיג. ביטע, וועסטו מיר נישט מוחל זיין?"

דעיוויד בעט מחילה

„מוחל זיין?“ האט עלענאר געזאגט. „דעיוויד, ווייסטו אז ווי דו זעסט יעצט אויס, ווערט מיר אומעטום נישט גוט?“

„נישט גוט?“

„יא. נישט גוט פון דיין חוצפה. פון דעם וואס דו האסט אזויפיל יארן געטון שמוציגע זאכן, און יעצט ליגסטו דא און בעטסט ווי א בעטלער. נישט גוט פון דעם, וואס איך האב צוואנציג יאר געלייגט די בעסטע מיטלען און פארבינדונגען אויף דיר, און דיך אויפגעהויבן פון אן ארעם יונגל צו דעם מיסטער מילער וועמען אלע רעדן פון. נישט גוט פון דעם, וואס דו האסט מיט מיין געלט אויסגעהאלטן א צווייטע באהאלטענע שטוב. אזוי, דעיוויד, זאג אליין, ביסטו עקלהאפט אדער נישט?“

העררי־סאן האט ארויסגענומען פון זיין טעקע א בלאט פאפיר. עלענאר האט עס אוועקגעווארפן פאר דעיווי־ד.

„אויב דו ווייסט וואס איז גוט פאר דיר, שרייב עס אונטער. מיר שיידן זיך. דו גייסט ארויס מיט גארנישט.“

„ניין, עלענאר! מיר זענען שוין אזויפיל יארן חתונה געהאט. אין דער הויכער געזעלשאפט רעכנט מען אונז פאר א שלום־בית'דיגע פארפאלק. מיר קענען זיך נישט שיידן!“

„א שלום־בית'דיגע פארפאלק?“ האט עלענאר איבערגעחזרט, און א ביטערער שמייכל איז אריבער איר פנים. „וועו־ן דו האסט אויסגעהאלטן א באהאלטענע צווייטע שטוב, האסטו דעמאלט געטראכט פון שלום בית? וועו־ן דו האסט מיט מיין געלט געקויפט פאר דעם יונג דעם אויטא וואס האט געטראפן מיין טאכטער, האסטו דעמאלט געטראכט פון שלום בית? וועו־ן לילי איז געלעגן אין שפיטאל און זיך געראנגלט פאר איר לעבן, בשעת דיין משפחה פון דריי האט געפלאנט צו גיין עסן א גרויסע סעודה אין א פיינעם האטעל, האסטו דעמאלט געטראכט פון שלום בית?

איך פרעג דיך נישט וואס דו מיינסט. איך מעלד דיר. פון היינט אן, דעיווי־ד, ביסטו מער נישט מיין מאן, און מער נישט דער פרעזידענט פון וואנס קארפ.“

„עלענאר, דו קענסט דאס נישט טון!“ האט ער געבעטן, און זיך געכאפט צו איר. „איך האב געפירט די פירמע פאר דיר אזויפיל

יארן! אויב נישט קיין זכות, איז דאך כאטש דא שווערע ארבעט! דו קענסט מיך נישט סתם אזוי ארויסווארפן!“

„אויב דו וועסט וואגן מיך אנצורירן,“ האט עלענאר געזאגט קאלט, „וועסטו עס באדויערן.“ שרה'ס מענער האבן אים אפגעשטופט צוריק.

קאפיטל אכט

א מקח אויף ליליס לעבן

מיסטער און מיסעס דזשאנסאן זענען צוגעגאנגען צו עלענאר מיט טרערן אין די אויגן.

„א דאנק אייך, מיס וואנס. אויב נישט פאר אייך, וואלטן פשוטע לייט ווי מיר נישט געווואוסט וואו צו זוכן יושר וועג מען טוט אונז אונרעכט.“

„ריכטיג. צוליב אייך האבן מיר געזען ווי דער פרעכער בראנדאן באקומט וואס ער פארדינט.“

„פונקט ווי איר, בין איך אויך אן עלטערן,“ האט עלענאר געזאגט ווייך. „איך פארשטיי וואס איר שפירט. איך האב שוין פאראויס באצאלט אלע מאיאס שפיטאל־קאסטן, און איך וועל זיך אפגעבן מיט איר וויטערדיגער באהאנדלונג ביזן סוף.“

„א דאנק! א דאנק אייך!“

„באלעבאסטע,“ האט שרה געפרעגט, „וואס זאלן מיר טון מיט די צען מיליאן מזומנים?“

„פארשטייט זיך, מיר קענען עס נישט טאקע איבערגעבן פאר טיפאני,“ האט עלענאר געזאגט. „דאס לעבן פון דעם יונג איז נישט וועלט אזויפיל. איך בין א גערעכטער מענטש. יונג, דיין לעבן איז צו ביליג, איך וועל עס נישט קויפן. דאס געזעץ וועט

דיך באשטראפן.“ זי האט אריסגענומען א קליין פעקל באנקנאטן און עס אוועקגעווארפן נעבן בראנדאן. „אט האסטו צען טויזנט. רעכן עס פאר דיינע דאקטוירים.“

„עלענאר!“ האט טיפאני אויסגעשריגן. „ווייל דו האסט געלט, מיינסטו אז דו מעגסט טון וואס דו ווילסט! דו האסט מיט געלט באליידיגט מיין בראנדאן! האסטו נישט קיין מורא פאר א שטראף פון הימל?“

„פון הימל?“ האט עלענאר געענטפערט. „טיפאני, ביסטו עס דען נישט געווען וואס האט דא פריער זיך געשטעלט העכער אלעמען, און געדריקט די שוואכע, מיט דיין געלט און מיט מיין נאמען פון וואנס קארפ? איך גיב דיר נאר צו פארזוכן פון דיין אייגענער מעדיצין. פארוואס ביסטו בכלל אזוי אויפגערעגט?“

„דו... וואס ווילסטו? קום נישט נענטער!“

„און חוץ דעם,“ האט עלענאר געזאגט שטיל, „פון דער סעקונדע וואס איך האב געזען לילי ליגן אין שפיטאל, צעבראכן, בין איך גרייט פאר אלעס.“ זי האט זיך אויסגעדרייט צו די דזשאנסאנס. „געלט קען אמאל טאקע איבערשטארקן דאס געזעץ, ספעציעל ווען דער הויפט פון דער פאליציי איז אזוי פארדארבן ווי אייערער. ער וועט באצאלן דעם פרייז. ווען איך וועל פארענטפערן אלעס און זען אז דער פארברעכער גייט אין תפיסה, וועל איך אים איבערגעבן אין אייערע הענט.“

עלענאר'ס טעלעפאן האט זיך אנגערופן. דאס איז געווען דזשעק, דער דאקטאר וואס האט זיך געקימערט מיט לילי.

„דזשעק, איז דא עפעס נייעס וועגן לילי?“

„באלעבאסטע, ס'איז שלעכט. לילי'ס מצב איז פלוצלינג געווארן פיל ערגער. איר מוזט קומען אהער, יעצט גלייך. באלעבאסטע? הערט איר מיך?“

„איך קום באלד. ביטע, טוט אלעס וואס איר קענט זי צו ראטעווען.“ זי האט אראפגעלייגט דעם טעלעפאן און אנגעווייזט אויף דעיוויד, טיפאני און בראנדאן. „נעמט זיי.“

„לאזט מיך! וואס טוט איר? עלענאר, וואוהין פירסטו אונז?“

„פארשטייט זיך, צוזאמען אין שפיטאל. וועז לילי'ס לעבן איז אין סכנה, וועט די גאנצע משפחה פון דיר שטיין דארט און ווארטן.“

אין שפיטאל איז דזשעק ארויסגעלאפן אנטקעגן. „באלעבאסטע, לילי'ס בלוט באקומט נישט גענוג לופט. מיר מוזן מאכן א טראנספלאנטאציע פון ביין־מארך, תיכף ומיד. די באנק פון ביין־מארך זוכט נאך א פאסיגן, אבער ס'איז מער נישטא קיין צייט. מיר רעקאמענדירן צו פרובירן נאענטע קרובים, ביי זיי איז די בעסטע הצלחה.“

„נו, דזשעק? קען איך געבן ביין־מארך פאר לילי?“

„ניין. די רעזולטאטן זענען שוין דא. די איינציגע דא אויפן ארט וואס פאסן צו לילי זענען מיסטער מילער און בראנדאן.“

„וואס? מיין מאן און מיין זון?“ האט טיפאני געזאגט.

בראנדאן האט זיך אויפגעהויבן אויף איין עלנבויגן. „איך... איך קען זי ראטעווען! מומע, איך קען ראטעווען דיין טאכטער!“ ער האט געריידט שנעל. „איך האב דאס פאראורזאכט, איך האב אן אחריות עס צו פאררעכטן. און חוץ דעם, לילי איז מיין שוועסטער, מיר זענען פון איין בלוט. ווי אזוי קען איך זיך צוקוקן ווי זי שטארבט?“

„ניין! בראנדאן, ביסטו משוגע?“ האט טיפאני אים אנגעכאפט. „עלענאר באהאנדלט אונז אזוי, און דו גייסט ראטעווען איר טאכטער? ביין־מארך געבן טוט אזוי וויי דעם קערפער! דו ביסט יונג, וואס אויב עס לאזט דיך איבער קראנק אויף דיין גאנץ לעבן?“

„מאמע, וואס ווייסטו? אויב איך ראטעווע איר טאכטער'ס לעבן, וועט זי מיך נאך קענען פארקלאגן?“ ער האט זיך אויסגעדרייט צו עלענאר. „מומע, ביסטו נישט מסכים? אויב איך גיב מיין ביין־מארך, וועט דאך אלעס פון פריער זיין אויסגעגלייכט?“

„צי דו גיבסט צי נישט,“ האט עלענאר געזאגט, „גייסטו אין תפיסה.“

„גוט, איך... ניין! דעיוויד, דו טארסט אויך נישט געבן, הערסטו?“ האט טיפאני געשריגן.

„טיפאני, וואס פאר א משוגעת איז דאס ווידער? דאס איז לילי, מיין אייגענע טאכטער!“

„ביסטו א נאר? חוץ דעם וואס זי איז דיין טאכטער, איז לילי עלענאר'ס גאנץ לעבן. און נאך וויכטיגער, זי איז אונזער קארט

אין דער אנט. דו מוזט מיט דעם ביין־מארך מאכן א מקח מיט עלענאר. זי זאל אפלאזן די קלאגע, באפרייען בראנדאן, און דיך לאזן בלייבן פרעזידענט פון וואנס קארפ. אויב זי איז נישט מסכים, וועט לילי שטארבן."

דעיוויד האט זיך אפגעהוסט און איז צוגענאנגען צו עלענאר. „עלענאר, איך קען געבן דעם ביין־מארך, אבער איך האב תנאים. ערשטנס, לאז אפ אלע קלאגעס קעגן בראנדאן. צווייטנס, פון היינט אן טארסטו מער נישט מאכן קיין צרות פאר טיפאני און בראנדאן. דריטנס, איך בלייב דער פרעזידענט פון וואנס קארפ."

„דעיוויד, ביסטו בכלל א מענטש?" האט שרה אויסגעשריגן. „דו עסט פון דער משפחה וואנס'עס טיש, האלסט אויס א באהאלטענע שטוב, און יעצט מאכסטו א מקח מיטן לעבן פון דיין אייגענער טאכטער?"

„עלענאר האט ליב לילי אזוי שטארק, זי וועט זיכער מסכים זיין," האט טיפאני געשושקעט.

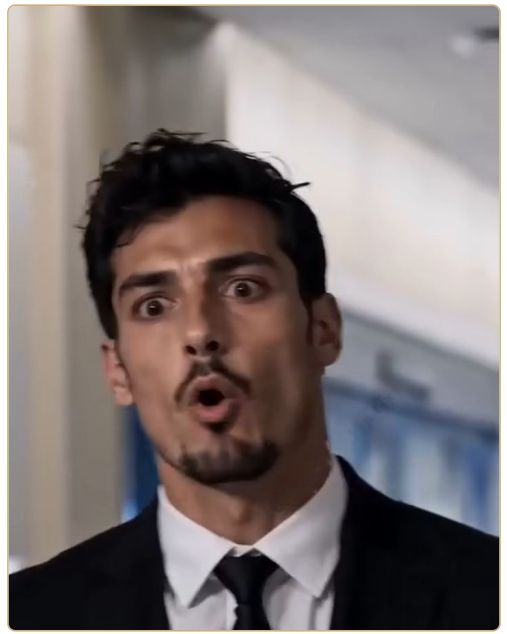
עלענאר האט לאנג געקוקט אויף דעיוויד. „דעיוויד, זענען דאס אלע דיינע תנאים? גארנישט מער צוצולייגן?"

„באלעבאסטע, וואס זאגט אירי? זענען זיינע תנאים נישט חוצפה'דיג געגוג?"

„נישט גענוג," האט עלענאר געזאגט. „ווייל דאס איז די ערשטע מאל אין מיין לעבן וואס איך זע אז איך האב זיך טאקע געטוישט אין א מענטש. איך האב געמיינט, דעיוויד, אז דו ביסט נאר שוואך און אן בושה. אבער איך האב קיינמאל נישט געגלייבט אז

דו קענסט אראפפאלן אזוי טיף. יעצט ליגט דיין אייגן בלוט, לילי, הינטער דער וואנט און ווארט אויף אן אפעראציע, און דו שטייסט דא, פונקט הינטער דער טיר, און מאכסט מיט מיר א מקח אויף איר לעבן. דעיוויד, דו האסט מיט דיינע אייגענע הענט צעשטערט די לעצטע געלעגנהייט וואס איך האב דיר געגעבן."

„עלענאר, וואס מיינסטו דערמיט?"

„עלענאר, וואס מיינסטו דערמיט?"

„איך מיין אז איך ווייל מער נישט דיין ביין־מארך."

קאפיטל ניין

דאס זעלטענע בלוט

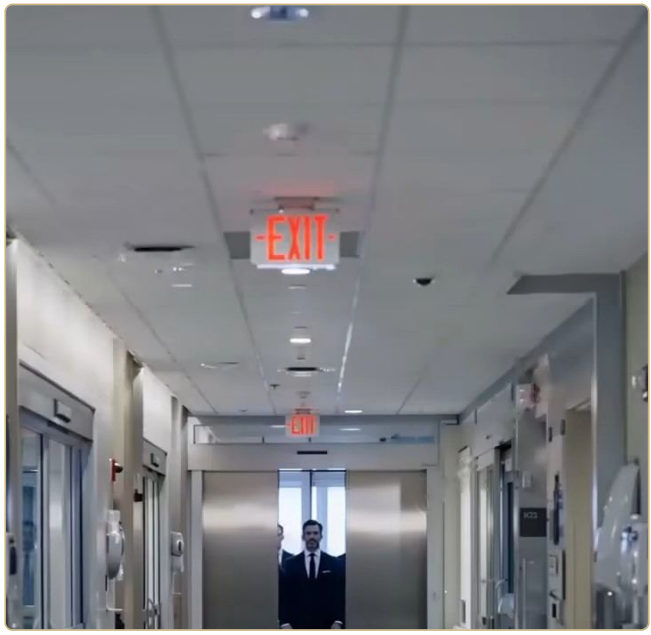
„עלענאר, ביסטו אראפ פון זינען?“ האט דעיווּיד אויסגעשריגן. „אן ביין־מארך וועט דיין טאכטער ווארטן אויף איר סוף!“

„יא, שפיל ווייטער די גרויסע,“ האט בראנדאן צוגענעבן. „יעצט זענען די איינציגע אויפן ארט וואס קענען ראטעווען לילי, נאר איך און מיין טאטע. אויב דו נעמסט נישט אונזער ביין־מארך, וועט זי שטארבן.“

„עלענאר, ס'איז נישט די צייט צו זיין עקשנות'דיג. ס'גייט אין לילי'ס לעבן!“

„אין מיין גאנץ לעבן,“ האט עלענאר געזאגט פעסט, „האט מיך נאך קיינער נישט געסטראשעט.“

פונקט דעמאלט האט זיך געעפנט די טיר פון קארידאר, און אריינגעקומען איז א גרויסע גרופע מענער.

דער קאריזאר אין שפיטאל

„מיס וואנס," האט דער ערשטער געזאגט, „אלע קרובים פון דער משפחה וואנס זענען אנגעקומען. מיר ווארטן אויף אייערע באפעלן, גרייט אין יעדן מאמענט צו געבן ביין־מארך פאר לילי."

„יעדער זאל געבן בלוט צום פרובירן," האט עלענאר באפוילן. „ווער עס וועט ברענגען מיין טאכטער בשלום דורך דער סכנה, דעם וועל איך, עלענאר, געבן דרייסיג פראצענט פון אלע פארמעגנס אויף מיין נאמען, ווי א באלוינונג."

„יא!"

זי האט זיך אויסגעדרייט צו דעיוויד. „עס זעט אויס אז איך בין צו לאנג געווען שטיל. אזוי לאנג, אז דו האסט פארגעסן אז אין

ניו יארק, ווי נאר איך עפן דאס מויל, שטעלן זיך צענדליגער מענטשן אין א רייע צו העלפן.“

„ווּעמען ווילסטו איבערשרעקן מיט אזא גרויסע פּארשטעלונג?“ האט טיפאני געשפּעט. „ווּאס איז דא צו באווייזן?“

„באלעבאסטע, זעצט אייך אוועק און ווארט,“ האט שרה געבעטן. „איר שטייט שוין אזוי לאנג.“

„ניין. דאס איז ליליס לעצטע האפענונג. מען טאר מער נישט מאכן קיין שום טעות.“

נאך א לאנגער, שוועריקער שעה איז דזשעק ארויסגעקומען מיט א ביטער פנים. „באלעבאסטע, עס טוט מיר זייער באנג.“

„זאג קלאר. ווּאס איז דער מצב?“

„די זעקס קרובים פון דער משפּחה ווּאנס ווּאס איר האט געפון, און אלע רעזערוו בלוט־פּראבעס ווּאס מען האט אין דער אייל געברענגט פון שפּיטאל'ס בלוט־באנק, האבן אלע נישט געפּאסט.“

„ווי אזוי קען דאס זיין?“

„די פּראבלעם איז נישט די געווענליכע פּאסיגקייט. עס איז, אז לילי האט א זייער זעלטענע סארט בלוט, ר־ה נעגאטיוו.“

„א שטראף!“ האט טיפאני אויסגעשריגן מיט שמחה לאיד. „עלענאר, דאס איז דיין שטראף!“

„יא, דו פארדינסט עס. יעצט קען שוין קיינער נישט ראטעווען דיין טאכטער," האט בראנדאן געלאכט.

עלענאר איז געבליבן שטיין. „קען איך טאקע נישט ראטעווען ליליי?" האט זי געשושקעט. „וואלט מיין טאכטער טאקע נאר אויף איר סוף? ניין. ניין!" זי האט זיך אויסגעדרייט צו שרה, און איר קול איז געווען ווי א דונער. „שרה, נעמט דעיוויד און בראנדאן גלייך צו די דאקטוירים, זיי זאלן געבן ביין־מארך, צי זיי ווילן צי נישט!"

„וואס? עלענאר, ביסטו אראפ פון זינען? אונז צווינגען צו געבן ביין־מארך איז קעגן געזעץ!"

„ריכטיג! דו וועסט גיין אין תפיסה!"

„עלענאר, האסטו נישט קיין מורא צו פוילן אין תפיסה?"

„אויב אזוי ווייט איז שוין געקומען, האב איך מער נישט קיין כח צו רעכענען וואס איז רעכט און וואס איז אומרעכט," האט עלענאר געזאגט. „אזוי לאנג ווי מיין לילי וועט זיך אויפכאפן, בין איך גרייט צו געבן מיין לעבן, ניט צו רעדן פון גיין אין תפיסה."

„מיס וואנס," האט זיך פלוצלינג געהערט א שטיל קול. „איך האב ר־ה נענאטיוו בלוט."

אלע האבן זיך אויסגעדרייט. דאס איז געווען מיסטער דזשאנסאן, מאיא'ס טאטע.

„ריכטיג," האט זיין פרוי געזאגט. „מיין מאן קען פאסן צו אייער טאכטער."

„איז דער אלטער משוגע?" האט טיפאני אויסגעשריגן. „ביין־מארך געבן איז אן ערנסטע זאך! אינדזשעקציעס, באטויבונג, ארויסציען די פליסיגקייט פון די ביינער, און נאך דער אפעראציע קען מען כאפן אן אנשטעקונג! פארוואס העלפסטו איר בכלל, ווען איר זענט אינגאנצן פרעמד?"

„ווען מאיא'ס עקסידענט איז געשען," האט מיסטער דזשאנסאן געזאגט, „האבן אונז אלע געזאגט צו נעמען דאס געלט און שווייגן אויף אייביג. נאר איר, א פרעמדע, האט אונז געשטיצט און אונז געהאלפן."

„פונקט אזוי," האט זיין פרוי צוגעגעבן. „יעצט איז מאיא שוין ארויס פון סכנה, און איר דארפט הילף. פארשטייט זיך אז מיר מוזן העלפן. און וואס הייסט הכרת הטוב, דאס וועלן מענטשן אן הארץ ווי איר קיינמאל נישט פארשטיין."

עלענאר'ס אויגן זענען געווארן נאס. „א דאנק אייך. צי לילי וועט זיך אויפכאפן צי נישט, זאג איך אייך צו אז איך וועל אייך קיינמאל נישט פארגעסן."

„קודם ראטעוון דאס קינד. מאכט גלייך די פראבע. שנעל!"

„יא."

בשעת מיסטער דזשאנסאן איז אריין מיט די דאקטוירים, האט עלענאר זיך אויסגעדרייט צו די דריי. „כאפט זיי."

„עלענאר, וואס ווילסטו נאך?“

„ביז לילי וועט זיך אויפכאפן, ווייל איך אז איר דריי זינדיגע זאלט שטיין אין א קרייז און געבן איינער דעם אנדערן פעטש. און ביים שלאגן, זאלט איר זיך מתוודה זיין אויף אייערע חטאים. הייבט אן.“

און אזוי זענען זיי געשטאנען, די דריי, אין א קרייז אינמיטן קאריידאר.

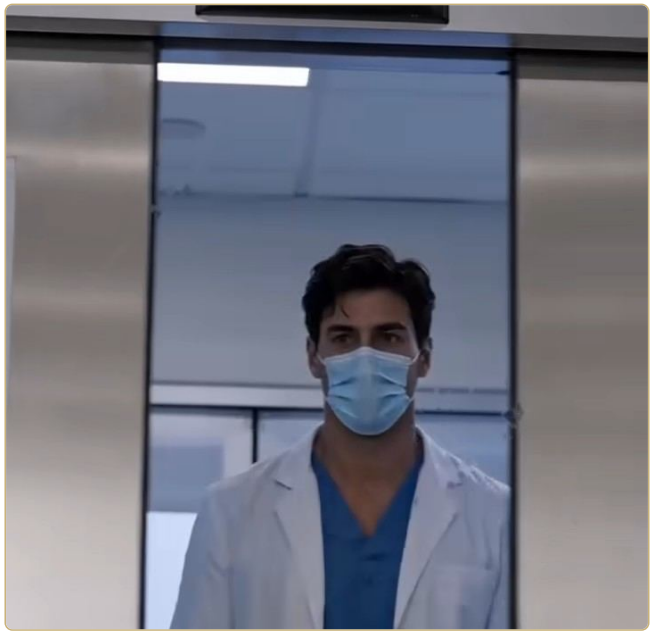
„איך בין שולדיג,“ האט דעיוויד געזאגט ביים שלאגן. „איך האב נישט געטארט אפנארן. איך האב נישט געטארט נעמען פון דער משפחה'ס געלט אויסצוהאלטן א צווייטע שטוב.“

„איך בין אויך שולדיג,“ האט טיפאני געווויינט. „איך האב נישט געטארט זיך לאזן פארבלענדן פון גירקייט. און איך האב נישט געטארט אויפציען א ווילדן זון וואס טרעפט מענטשן און אנטלויפט.“

„און איך בין נאך מער שולדיג,“ האט בראנדאן געשריגן. „איך האב נישט געטארט פארן משוגע, נישט אנטלויפן נאכן טרעפן, און ערגער פון אלעס, צו האבן אייך צוויי פאר עלטערן!“

„איך בין שולדיג. איך בין שולדיג. איך בין שולדיג...“

נאך א לאנגער צייט איז דזשעק ארויסגעקומען פון דער אפעראציע־צימער.

דער דאקטאר דזשעק ברענגט די בשורה

„דזשעק, ווי איז מיין טאכטער?“

דזשעק האט אפגעאטעמט. „באלעבאסטע, איר קענט זיין רואיג. די טראנספלאנטאציע איז געגאנגען גלאטיג, און לילי איז שוין ארויס פון סכנה.“

„גוט. זייער גוט. קען איך אריינגיין זי זען?“

„פארשטייט זיך. אבער די באטויבונג איז נאך נישט אריבער. איר קערפער איז שוואך, און זי דארף צייט זיך אויפצוכאפן. איר דארפט זיך גרייטן.“

עלענאר האט זיך אויסגעדרייט צו מיסטער און מיסעס דזשאנסאן. „א דאנק אייך ביידע. איך, עלענאר, וועל האלטן די טובה אין מיין הארץ מיין גאנץ לעבן.“

„ביטע, נישט אזוי. אזוי לאנג ווי די קינדער זענען געזונט, מאכט גארנישט אנדערש אויס.“

„פירט מאיא'ס עלטערן אין די בעסטע צימער, זיי זאלן זיך אפרוען.“

קאפיטל צען

לילי וואכט אויף

„עלענאר, ס'איז וואונדערבאר!“ האט דעיוויד אויסגעשריגן, וועז די דזשאנסאנס זענען אוועק. „ברוך השם אז לילי איז געזונט. הער, מיר ווייסן אויך אז מיר זענען געווען שולדיג. קענסטו נישט סתם...“

„מיין טאכטער'ס לעבן איז געראטעוועט געווארן,“ האט עלענאר אים איבערגעהאקט. „אזוי איז יעצט די צייט צו מאכן דעם לעצטן חשבון.“

„עלענאר, איך בין שולדיג. איך ווייס באמת אז איך בין שולדיג. לכבוד דעם וואס לילי איז געזונט, און לכבוד אונזערע צוואנציג יאר צוזאמען, גיב מיר נאך א געלעגנהייט. איך וועל ארבעטן ווי א פערד צו פארגיטיגן אלעס. איך בעט דיך, טרייב מיך נישט אוועק.“

„דעיוויד, דו ביסט אפיציעל ארויסגעווארפן פון וואנס קארפ, פון דער מינוט אן. פאק איין דיינע זאכן, גיי צוריק אין דיין ליידיגער געדונגענער דירה, און פארזוך נאכאמאל ווי עס איז צו האבן גארנישט.

טיפאני, אלע הייזער, אויטאס און צירונג אויף דיין נאמען, וואס זענען געקויפט געווארן מיט דעיוויד'ס געלט, וועל איך דורכקוקן

און צוריקנעמען, יעדע איינציגע זאך, אין צוויי און זיבעציג שעה.“

„ניין! דאס איז מיינס! דעיוויד האט מיר עס געגעבן מיט גוטן ווילן! מיט וואספארא רעכט נעמסטו עס צו?“

„אלעס אויף דעיוויד'ס נאמען איז געקומען פון מיר. אויב איך וויל עס צוריק, קענסטו עס נישט אפהיטן. און געדענק: גיי ארויס פון ניו יארק אויף אייביג. אויב איך זע דיך נאכאמאל, וועסטו טראגן די פאלגן. און דו, בראנדאן...“

„וואס ווילסטו?“

„געפערליכע פארן, אנטלויפן נאכן טרעפן, און פאראורזאכן שווערע וואונדן. איך וועל זען אז יעדע איינציגע פארברעכן פון דיר זאל האבן פעסטע באווייזן, און דער אורטייל זאל זיין אזוי שווער ווי מעגליך. פארברענג דיין לעבן אין א תפיסה־צעל.“

„טאטע! טאטע, ראטעוו מיך! איך וויל נישט גיין אין תפיסה!“

„דיך ראטעווען?“ האט דעיוויד געזאגט פארלוירן. „וער קען דיך ראטעווען? עס איז אויס. זענען מיר אלע אינגאנצן פארפאלן?“

עטליכע וואכן שפעטער איז דער געריכט־זאל געווען איבערגעפולט. דער ריכטער האט אויפגעהויבן א פאפיר און געלייענט מיט א קלארן קול:

דער ריכטער לייענט דעם אורטייל

„דער באשולדיגטער בראנדאן הייעס, פאר די פארברעכנס פון געפערליכן פארן, פאראורזאכן שוועדע קערפערליכע וואונדן, אנטלויפן פונעם ארט נאכן טרעפן, און שטערן עדות, ווערט פאראורטיילט צו צען יאר תפיסה, מיט גלייכער ווירקונג.“

„צען יאר תפיסה,“ האבן די מענטשן אין זאל געשושקעט. „דער שטראף איז געקומען שנעל. ער פארדינט עס. דאס געזעץ איז געווען, און די רשעים באקומען וואס זיי פארדינען.“

אין שפיטאל איז עלענאר געזעסן ביי ליליס בעט, האלטנדיג איר האנט.

„לילי, הערסטו מיך? מאמע האט שוין אריינגעזעצט דעם שלעכטן אין תפיסה פאר דיר. ווען וועסטו זיך אויפכאפן?“

לילי'ס פינגער האבן זיך א ריר געטון. איר אויגן האבן זיך פאמעלעך געעפנט.

„מאמע?"

„לילי! דו ביסט אויף! לילי, דו ביסט אויף!"

„מאמע, האב איך געשלאפן לאנג?"

„מאמע, ווייַן נישט," האט לילי געשושקעט.

„דער דאקטאר זאגט אז דו ביסט שוין געזונט. אלעס איז אריבער."

„מאמע, דו ביסט מסתמא שוין געווען דא מיט מיר א לאנגע צייט, יא? וואו איז טאטע? וואו איז ער?"

עלענאר האט אראפגעלאזט די אויגן. „ווי אזוי זאל איך דערציילן פאר לילי," האט זי געטראכט, „אז דער וואס האט זי געטראפן איז איר האלבער ברודער, פונקט אין איר עלטער? ווי אזוי קען איך איר זאגן אז די לעצטע יארן האט איר טאטע געהאט א צווייטע משפחה, און אז ער האט נאך געפרובירט צו האנדלען מיט איר לעבן, כדי צו באפרייַען יענעם זון?"

אבער לילי האט שוין געהאלטן אין די הענט דעם טעלעפאן, און געקוקט אויף די נייַעס. „מאמע, קוק אליין," האט זי געזאגט שטיל. „דער וואס האט מיך געטראפן איז געווען טאטע'ס זון פון א באהאלטענער שטוב. און טאטע האט נאך געפרובירט צו העלפן פארמעקן די נייַעס." זי האט אויפגעהויבן די אויגן. „מאמע, פארוואס האט טאטע אונז אזוי באהאנדלט?"

„פארוואס?“ האט עלענאר געזאגט, און זי צוגעדריקט די האנט. „לילי, דו האסט נאך דיין מאמע. מאמע וועט שטענדיג זיין מיט דיר.“

פלוצלינג האט זיך די טיר אויפגעריסן, און אריינגעלאפן איז דעיוויד, צעשויבערט און פארמאטערט, אין אן אלטן אנצוג.

„לילי! לילי! טאטע האט דיך אזוי געבענקט!“

„גיי אוועק פון דאנען,“ האט עלענאר געזאגט קאלט.

„ניין, איך גיי נישט אוועק. איך בין געקומען בעטן מחילה פון לילי. לילי, טאטע ווייסט באמת אז ער איז געווען שולדיג. יעדן טאג די גאנצע צייט האב איך זיך געמוטשעט: וואס האב איך דיר אנגעטון? לילי, יעצט האט בראנדאן שוין באקומען זיין שטראף. דו דארפסט שוין זיין צופרידן, נישט אזוי? קענסטו מיר געבן נאך א געלעגנהייט? איך בין דאך סוף כל סוף דיין טאטע.“

שרה האט זיך צוגעבויגן צו עלענאר. „באלעבאסטע, דעיוויד חרט נישט באמת. ער קען נאר נישט אויסהאלטן דאס ארעמע לעבן, און וויל צוריקקומען צו דער משפחה וואנס.“

„איך ווייס,“ האט עלענאר געשושקעט. „אבער סוף כל סוף, איז ער לילי'ס טאטע. לילי איז שוין פון קליינווייז אן א ווייך, גוט קינד. אז זי זעט איר טאטן אזוי נעבעכדיג און בעטן, וועט זי זיך מסתמא ערווייכן.“ זי האט זיך אויסגעדרייט צו איר טאכטער. „לילי, דו ווייסט שוין אלעס. אויב דו ווילסט אים מוחל זיין, האט מאמע נישט קיין טענות.“

לילי האט אנגעקוקט איר טאטן לאנג. „ניין. טאטע, דו ווייסט נישט אז דו ביסט געווען שולדיג. דו ביסט נאר צוגעוואוינט צו לעבן פיין און רייך, און ווען דו ביסט ארויס, אן דער שוץ פון דער משפחה וואנס, און געווארן ווי א פארלוירענער הונט אין גאס, איז דער פאל צו טיף, און דו קענסט עס נישט אויסהאלטן.“

„לילי, דו גייסט מיר נישט מוחל זיין?“

„ס'איז נישט קיין שאלה פון מוחל זיין אדער נישט. ווייל אין מיינע אויגן ביסטו יעצט נישט מיין טאטע. אין דעם מאמענט וואס דו האסט געמיינט אז מאיא און איך זענען פשוטע מיידלעך, אין דעם מאמענט וואס דו האסט געפרובירט מיט דיין כח צו פארמעקן די זאך, אין דעם מאמענט וואס דו האסט זיך געשטיצט אויף דיין שטעלע צו דריקן די ארעמע, האסטו געדארפט וויסן: אין מיינע אויגן ביסטו נישט ווערט קיין רחמנות. דערפאר האסטו נישט קיין רעכט צו שטיין דא און בעטן מאמע'ס מחילה. מומע שרה, איך בין דא. פירט אים ארויס. פון היינט אן, זאל ער זיך נישט דערנענטערן צו מיין מאמע.“

„זיכער,“ האט שרה געזאגט מיט א שמייכל.

„לילי, לילי, דו קענסט נישט אזוי באהאנדלען דיין טאטן!“ האט דעיוויד געשריגן, בשעת מען האט אים ארויסגעפירט.

שרה האט זיך אויסגעדרייט צו עלענאר. „באלעבאסטע, לילי האט טאקע אייער כח, אזוי ווי איר זענט געווען אין אייערע יונגע יארן.“

„מאמע,“ האט לילי געזאגט ווייך, „אנשטאט צו פארלירן כח אויף אזא מענטש, לאמיר בעסער טראכטן ווי אזוי מיר קענען אין דער צוקונפט העלפן נאך מיידלעך ווי מיר, וואס מען האט זיי אומגערעכט באהאנדלט.“

עלענאר האט געשמייכלט דורך די טרערן, און צוגעדריקט איר טאכטער'ס האנט צו איר הארץ.

„גוט, מיין טייערע. אזוי וועלן מיר טון.“

נאכווארט

דא ענדיגט זיך די מעשה. עלענאר האט פארטיידיגט איר טאכטער, געהאלפן די ארעמע משפחה דזשאנסאן, און געזען ווי די וואס האבן געדריקט די שוואכע באקומען זייער שטראף.

און לילי, וואס איז אויפגעשטאנען פון איר קראנקן בעט, האט באוויזן אז זי האט געירשנט פון איר מאמע נישט נאר דעם כח, נאר אויך דאס הארץ: צו שטיין פאר די וואס מען טוט זיי אונרעכט.

די מלכה פון די שאטנס

די מאמע וואס איז געקומען צוריק ווען מען האט אנגעריט אירע קינדער

א מעשה פון א מאמע מיט א באהאלטענעם כח,
וואס קומט צוריק צו ראטעווען איר זון און איר טאכטער

נאכדערציילט אויף אידיש

אינהאלט

הקדמה	3
קאפיטל איינס: דער טעלעפאן פון לאנדאן	4
קאפיטל צוויי: די מאמע קומט אהיים	10
קאפיטל דריי: „אין דעם הויף בין איך דאס געזעץ“	15
קאפיטל פיר: די צייכנס אויף לעא'ס ארעם	22
קאפיטל פינף: אין שפיטאל	29
קאפיטל זעקס: די פארזאמלונג פונעם שאטן־בונד	35
קאפיטל זיבן: דער סוד פון דער שמעקעדיגער נארדע	41
קאפיטל אכט: עלענא לעבט	47
קאפיטל ניין: די פאלע	53
קאפיטל צען: אין קעלער פון דער אלטער פאבריק	59
קאפיטל עלף: מארקוס'עס טעלעפאן	65
קאפיטל צוועלף: די לעצטע נאכט פון די שווארצע האבעך	71

הקדמה

די מעשה וואס מיר ברענגען דא איז נאכדערציילט אויף אידיש, אין אייגענע ווערטער, לויט דער ענגלישער דראמע „זיי האבן פארשעמט אירע קינדער, אבער זייער מאמע איז געווען די מלכה פון דער אונטערוועלט“, פונעם יוטוב קאנאל EmeraldKissStories, בערך פיר און אכציג מינוט לאנג.

עס איז א מעשה פון העלענא ווינטערס, א מאמע וואס איז בסוד די מלכה פונעם שאטן־בונד, די שטארקסטע מאכט אין דער אונטערוועלט פון צפון־אמעריקע. בשעת זי איז ווייט אוועק פון דער היים, נעמען איר מאן מאלקאלם און די אנגענומענע טאכטער מיא איבער איר הויז, מוטשען איר זון לעא, און באהאלטן פון איר א שרעקלעכן סוד וועגן איר פארלוירענער טאכטער עלענא. ווען די מאמע קומט צוריק, וואכט אויף די מלכה.

מיר האבן געהאלטן אלע געשעענישן לויט דער ריי, אבער די מעשה איז אנגעפאסט פאר א היימישן לייענער: מיא קומט פון א יתומים־הויז; מאלקאלם און מיא ווערן דערציילט נאר אלס צוויי שותפים אין א שלעכטן פלאן, פאר געלט און מאכט; די הארבע שטראפן און שלעגרייען ווערן דערציילט קורץ, אן פרטים; און שלעכטע ווערטער זענען אויסגעלאזט אדער אפגעשוואכט.

קאפיטל איינס

דער טעלעפאן פון לאנדאן

אין א הויכן ביורא אין לאנדאן, הינטער גרויסע פענצטער וואס האבן געקוקט אויף דעם נאסן, גרויען שטאט, איז געזעסן א פרוי מיט א שטרענגן, רואיגן פנים. איר נאמען איז געווען העלענא ווינטערס. די וועלט האט זי געקענט אלס א רייכע געשעפטס־פרוי פון סיעטל, אבער אין דער אונטערוועלט פון גאנץ צפון־אמעריקע האט מען איר נאמען געזאגט מיט א שטילן קול און מיט מורא: זי איז געווען די מלכה פונעם שאטן־בונד, די באלעבאסטע איבער אלע מאכטן וואס ארבעטן אין דער פינצטער.

פיר און צוואנציג שעה א טאג האט זי געהאלטן דעם בונד אין איר האנט. נאר איין זאך איז איר געווען טייערער פון דער גאנצער מאכט: איר משפחה. איר זון לעא, א פיינער, קלוגער בחור וואס האט געלערנט אין אוניווערסיטעט, און איר טאכטער עלענא, וואס איז פארלוירן געגאנגען מיט זעקס יאר צוריק, און זינט דאן האט זיך העלענא'ס הארץ קיינמאל נישט באזעצט.

„העלענא, ווי גייט עס מיט דער איבערגאב פון דער לאנדאנער געגנט?“ האט זיך געהערט די שטימע פון איר מאן מאלקאלם אינעם טעלעפאן.

„כמעט פארטיג," האט זי געענטפערט. „מאלקאלם, ווי גייט עס אין דער היים? ווי האלט לעא?"

פאר מאלקאלם האט נאך געקענט ענטפערן, האט זיך אינעם טעלעפאן געהערט נאך א קול, א יונג מיידלש קול, מיט א שפעטישן געלעכטער: „טאטעשי, ווער רופט דיך אזוי שפעט?"

העלענא האט דערקענט דאס קול. עס איז געווען מיא, די אנגענומענע טאכטער.

„מאלקאלם, וואס טוט מיא ביי דיר אזוי שפעט ביינאכט?"

„העלענא, דו פארשטייסט נישט," האט מאלקאלם זיך געאיילט. „ביי איר אין צימער האט געריגען א רער, איך בין געגאנגען קוקן. ס'איז פלוצלינג עפעס דרינגענדיג ארויסגעקומען, איך רוף דיך מארגן." און ער האט אפגעשניטן דעם שמועס.

העלענא איז געבליבן זיצן מיטן טעלעפאן אין דער האנט. עפעס אין מאלקאלם'ס קול איז נישט געווען ריכטיג.

אין יענעם מאמענט האט מען אנגעקלאפט אין טיר, און אריין איז אן אלטע באקאנטע פון סיעטל, קלארא, וואס איז געקומען צו פארן קיין לאנדאן.

„קלארא, אזא איבערראשונג," האט העלענא זיך אויפגעשטעלט.

„העלענא," האט קלארא געזאגט אן לאנגע הקדמות, „זינט ווען האסטו אנגעהויבן מיט דער שטרענגער ערציאונג? איך בין היינט פארטאגס פארביי ביי דיין הויז. לעא איז ארומגעגאנגען אין צעריסענע קליידער. ביסטו אים מחנך צו ווערן א הארטער?"

„שטרענגע ערציאונג?“ העלענא האט נישט פארשטאנען. „איך האב קיינמאל נישט געמיינט צו ערציען לעא אויף אזא אופן.“

„הייסט עס, מען באהאלט פון דיר זאכן,“ האט קלארא געזאגט און ארויסגענומען איר טעלעפאן. „איך האב געכאפט עטליכע בילדער. איך שיק זיי דיר יעצט. איך מוז לויפן.“

די בילדער זענען אנגעקומען איינס נאכן אנדערן. אויף איינעם איז געשטאנען לעא, איר זון, דער יורש פון דער גאנצער משפחה ווינטערס, אין שמוציגע קליידער פון א גערטנער, מיט א שער אין דער האנט, אינמיטן פון די בלומען־בייטן פונעם הויף. אויף דעם צווייטן בילד איז געשטאנען מיא, אנגעטון אין דעם אנצוג וואס העלענא האט ספעציעל געלאזט נייען פאר לעא צו זיין ניינצנטן געבורטסטאג, און אויף איר ברוסט האט געבלישטשעט דער בלויער סאפיר־שפילקע, דער עלטערער ירושה־שמוק פון דער משפחה ווינטערס, וואס געהערט נאר צום יורש.

„פאר וואס איז לעא אנגעטון ווי א גערטנער? זיין שאפע איז דאך פול מיט די בעסטע קליידער,“ האט העלענא געשעפטשעט. „און ווי וואגט זי צו טראגן דעם שפילקע פון מיין משפחה?“

זי האט פארמאכט די אויגן און זיך דערמאנט אין דעם טאג מיט פינף יאר צוריק.

מאלקאלם איז אריינגעקומען אינעם זאל מיט א שוואך, דאר מיידל פון אכצן יאר, מיט אראפגעלאזטע אויגן.

„העלענא, דו האסט דאך שטענדיג געזאגט אז דו בענקסט נאך א טאכטער,“ האט ער געזאגט. „דאס איז מיא, ווענן וועמען איך

האב דיר דערציילט. זי איז אויפגעוואקסן אין א יתומים־הויז, א פיין, שטיל מיידל. זי וועט זיין א גוטע חברטע פאר לעא.“

העלענא, וועמענס הארץ איז נאך געווען צעבראכן נאך עלענא, האט זיך אראפגעבויגן צו דעם מיידל. „מיא, האב נישט קיין מורא. פון היינט אן זענען מיר דיין משפחה.“

„מיא, דו ביסט יעצט מיין שוועסטער,“ האט לעא געזאגט מיט א שמייכל. „קיינער אין סיעטל וועט זיך נישט וואגן דיך אנצורירן.“

„קיינער איז קיינמאל נישט געווען אזוי גוט צו מיר,“ האט מיא געזאגט מיט טרערן. „מעג איך דיך רופן מאמע?“

„אוודאי, מיא. מיר זענען יעצט איין משפחה.“

„טאטע, מאמע, לעא, א דאנק אז איר האט מיר געגעבן א היים. איך וועל אייך אלעמען אמאל צוריקצאלן.“

העלענא האט געעפנט די אויגן און ווידער געקוקט אויף די בילדער. „מיא, איז דאס דיין אופן פון צוריקצאלן? צו בארויבן מיין זון?“ האט זי געזאגט צו זיך. „און מאלקאלם לאזט א פרעמדע טאכטער אזוי מוטשען לעא'ן? וואס טראכט ער?“

זי האט גלייך אנגערופן דעם אוניווערסיטעט. „דא רעדט העלענא ווינטערס. פראפעסאר הריסאן, איך וויל וויסן ווי עס שטייט מיט לעא'ס לימודים.“

„פרוי ווינטערס,“ האט דער פראפעסאר געענטפערט, „לעא האט זיך אפגעשריבן פון די לימודים שוין אנהייב טערמין. ווייסט איר נישט דערפון? די פאפירן זענען שוין לאנג פארטיג.“

„אפגעשריבן?“ העלענא'ס האנט האט זיך פארקלעמט ארום דעם טעלעפאן. „לעא האט אויפגעהערט צו לערנען, און קיינער האט מיר נישט געזאגט? וואס נאך באהאלט מאלקאלם פון מיר?“

זי האט זיך אויפגעשטעלט. „בראד,“ האט זי געפרעגט איר געטרייען שומר, א הויכן מאן מיט ברייטע פלייצעס וואס איז שטענדיג געשטאנען הינטער איר. „גרייט צו דעם עראפלאן. מיר פליען צוריק קיין סיעטל, היינט.“

בראד, העלענא'ס געטרייער שומר

„יא, באס.“

ווייט אוועק, אין דעם גרויסן הויף פון דער משפחה ווינטערס אין סיעטל, האט מיא געכאפט א ידיעה און איז געלאפן צו מאלקאלם.

„מאלקאלם, העלענא'ס פריוואטער עראפלאן פליט גלייך קיין סיעטל. צי זי האט עפעס אויסגעפונען?“

„זיי רואיג,“ האט מאלקאלם געזאגט, זיך אנגעלענט אין זיין שטול. „דער גאנצער ווינטערס הויף איז שוין אין אונזערע הענט. אלעס איז אונטער קאנטראל.“

קאפיטל צוויי

די מאמע קומט אהיים

דער שווארצער אויטא איז אפגעשטעלט געווארן פאר דעם גרויסן אייזערנעם טויער פונעם ווינטערס הויף. העלענא איז ארויסגעשטיגן, און א יונגער וועכטער, וועמען זי האט קיינמאל פריער נישט געזען, האט זיך אוועקגעשטעלט אין וועג.

דער ווינטערס הויף אין סיעטל

„דאס איז א פריוואטער באזיץ. גייט אוועק גלייך.“

„קוק גוט,“ האט העלענא געזאגט רואיג. „ווייסטו ווער איך בין?“

„אן דער ערלויבעניש פון פרייליין מיא קומט קיינער נישט אריין.“

העלענא האט אפילו נישט געהויבן איר קול. „בראד, ווייז אים ארויס. לאז אלע זען קלאר ווער ס'האט דאס לעצטע ווארט אינעם ווינטערס הויף.“

בראד האט אנגעכאפט דעם וועכטער ביים ארעם און אים ארויסגעשטופט פונעם טויער, און די אנדערע וועכטער האבן זיך גלייך אפגעקוקט אויף א זייט.

העלענא איז אריינגעגאנגען אינעם גארטן. ביי א לאנגער ריי קוסטעס איז געשטאנען א בחור אין שמוציגע גרינע ארבעטס־קליידער און געשניטן די צווייגן. ער האט זיך אויסגעדרייט, און די שער איז אים ארויסגעפאלן פון דער האנט.

„מאמע?“

„מיין זון,“ האט העלענא געזאגט, און איר קול האט געציטערט. „לעא, דער זון פון העלענא ווינטערס, א פשוטער ארבעטער אין זיין אייגענעם הויף. איך בין צוריק, לעא. ווער ס'האט דיך געמוטשעט, וועט דאס טייער באצאלן.“

לעא האט אראפגעלאזט די אויגן און נישט געענטפערט.

„לעא, דער רויטער שפארט־אויטא וואס שטייט ביים וועג, דאס איז דאך דער וואס דו האסט אזוי געוואלט פאריאר. איך האב אים געקויפט פאר דיר.“

לעא האט נאך אלץ נישט געקוקט אויף איר. העלענא האט אים באטראכט. „לעא איז אמאל געווען א העלד, ער האט פאר קיינעם נישט מורא געהאט. פאר וואס ציטערט ער יעצט אזוי? ווער האט אים צעבראכן?“

„לעא, זאג די מאמע, פאר וואס האסטו אזוי מורא?“

פאר ער האט געקענט עפענען דאס מויל, האט זיך הינטער זיי געהערט א הויך, שארף קול: „ווער איז דער חוצפה'דיגער וואס איז אריין אן ערלויבעניש אינעם ווינטערס הויף?“

„איך,“ האט העלענא געזאגט און זיך אויסגעדרייט. „איך בין צוריקגעקומען צו מיין אייגענער היים. האסטו עפעס דערקענען?“

מיא'ס פנים האט זיך גלייך געביטן. „מאמע! ווי קען איך? איך פריי מיך אזוי אז דו ביסט צוריק!“ זי האט אנגעכאפט דעם שליסל פונעם רויטן אויטא. „מאמע, האסטו דאס געקויפט ספעציעל פאר מיר? עס געפעלט מיר זייער!“

„א מיידל פון א יתומים־הויז שפילט די באלעבאסטע פונעם פאלאץ,“ האט העלענא געטראכט. בקול האט זי געזאגט: „דאס איז די מתנה וואס איך האב געבראכט פאר לעא. מיא, ווי וואגסטו אנצורירן דעם אויטא?“

„מאמע, לעא און איך זענען אזוי נאענט, מיר טיילן זיך מיט אלעס,“ האט מיא געזאגט מיט א זיס שמייכל, און זיך געווענדט צו לעא. „לעא, דו לאזט דאך דיין שוועסטער האבן וואס זי ווייל, נישט אמת?“

„מאמע, מיין שוועסטער איז געראכט," האט לעא געזאגט שטיל. „זאל זי פארן מיטן אויטא. איך וועל גיין שניידן יענע ריי קוסטעס."

„ארבעטן?" האט העלענא זיך געוואונדערט. „מיר האבן צענדליגער גערטנער. זינט וועלן איז דאס דיין ארבעט?"

„מאמע, לעא האט לעצטנס ליב געקראגן די גערטנעריי," האט מיא זיך אריינגעמישט. „איך האב אים נישט געקענט אפהאלטן, כאטש איך האב פרובירט. לאז אים."

„מאמע, איך בין געווען אונטער דרוק," האט לעא געזאגט. „די ארבעט אין גארטן בארואיגט מיך. זיי נישט ברוגז אויף מיא. זי האט מיר אפילו געזאגט איך זאל זיך נישט איבערמאטערן. איך האב עס אליין אויסגעקליבן."

„זעסטו? לעא זארגט פאר מיר," האט מיא געלאכט, און מיטן שליסל אין דער האנט איז זי אוועק צום אויטא.

„לעא," האט העלענא געזאגט שטרענג, „גיי אריין אין דיין צימער. איך דארף מיט דיר רעדן."

לעא האט זי געפירט, אבער נישט צו זיין שיינעם צימער אין דעם אויבערשטן שטאק. ער האט זי געפירט צו א קליין, טונקל קעמערל הינטער דער קיך, וואו עס איז געשטאנען בלויז א שמאל בעט און א צעבראכענער שטול.

„פאר וואס שלאפסטו אין אזא לאך?“ האט העלענא געפרעגט, און איר הארץ האט זיך פארקלעמט. „און פאר וואס האסטו אויפגעהערט צו לערנען?“

„מאמע, די לימודים זענען געווען צו שווער. איך בין געווען אומגליקלעך יעדן טאג, האב איך מיך אפגעשריבן.“

„לעא איז שטענדיג געווען דער ערשטער אין זיין קלאס,“ האט העלענא געטראכט. „וי אזוי קען אים דאס לערנען זיין צו שווער? עמעצער סטראשעט אים.“

לעא האט געקוקט אויף זיין מאמע, און אינעווייניג האט ער געשריגן: „מאמע, ס'טוט מיר באנג. מיין שוועסטער, דיין אמת'ע טאכטער, זי ליידט. אויב איך זאג נאר איין פאלש ווארט, וועט זי שטארבן.“

„לעא, זאג מיר דעם אמת.“

„מאמע...“ האט לעא אנגעהויבן, אבער פונעם קארידאר האט זיך געהערט א קלאפ אין טיר און א קול: „יונגער באלעבאס לעא, פרייליין מיא רופט אייך!“

לעא איז אויפגעשפרונגען ווי א געיאגטער, און העלענא איז געבליבן שטיין אינעם קליינעם קעמערל.

„וואס פונקטליך האט מיא געטון,“ האט זי געטראכט, „אז לעא זאל אזוי ציטערן?“

קאפיטל דריי

„אין דעם הויף בין איך דאס געזעץ“

אין גרויסן זאל האט מיא צוזאמענגערופן אלע דינסטן. זי איז געשטאנען אויף די טרעפ ווי א מלכה אויף א טראן.

„הערט מיך גוט,“ האט זי געזאגט מיט א קאלט קול. „זינט די מאמע איז צוריק, אויב איך הער אז איינער פון אייך רעדט שלעכטס פאר איר, אדער שטעלט זיך איין פאר דעם נישט־גוטניק לעא, גאראנטיר איך אז ער וועט מארגן מער נישט ארבעטן אין דער שטאט. פארשטאנען?“

„יא, פריילייין,“ האבן אלע געענטפערט מיט אראפגעלאזטע קעפ.

א יונגער דינער, אוען, איז דורכגענאנגען מיט א טאץ און א טעפל הייסע קאווע.

„אוען, וואוהין גייסטו מיט דעם טאץ?“

„פריילייין, דאס איז די קאווע וואס פרוי העלענא טרינקט שטענדיג. איך האב זי געטראגן צו איר.“

מיא האט א שלאג געטון דעם טאץ, און דאס טעפל איז געפלויגן אויף דער ערד און זיך צעבראכן אויף שטיקלעך. „וועי ס'פאלגט מיך נישט, דאס נעקסטע מאל וועט זיך נישט צעברעכן נאר דאס טעפל. איז קלאר?“

„גאנץ קלאר.“

„אוען, דו ביסט ארויסגעווארפן. גיי ארויס פונעם ווינטערס הויף, יעצט!“

„מיא,“ האט זיך געהערט א רואיג קול פון אויבן. העלענא איז געשטאנען ביים געלענדער. „זינט ווען פירסטו מיין הויף?“

מיא איז געווארן בלאס. „מאמע... מאמע, איך האב נאר געהאלטן סדר פאר דיר.“

„מיא, געדענק דאס,“ האט העלענא געזאגט, אראפנייענדיג פאמעלעך פון די טרעפ. „אין דעם הויף בין איך דאס געזעץ.“

„מאמע, דו ביסט גערעכט,“ האט מיא געזאגט, און זיך געדרייט צו די דינסטן. „אלע, צוריק צו דער ארבעט, און שלעפט ארויס דעם מיסט פון מיין הויף.“

„גיב אהער דעם גאלדענעם זייגער,“ האט העלענא געזאגט, „און דעם שליסל פון דעם אויטא אינדרויסן.“

„מאמע, לעא האט מיר דאס געגעבן מיט זיין גוטן ווילן.“

„דער זייגער איז געווען לעא'ס מתנה פון מיר צו זיין ניינצנטן געבורטסטאג, מיט זיין נאמען אויסגעקריצט אויף הינטן. דו ערווארטסט אז איך זאל גלייבן אז ער האט אים דיר אוועקגעגעבן מיט א גוטן ווילן?“

מיא האט ארויסגענומען דעם זייגער און דעם שליסל און זיי אוועקגעלייגט אויפן טיש מיט א בייזן בליק. „נא, מאמע. דא האסטו וואס דו ווילסט.“

אין דעם מאמענט איז אריינגעלאפן מארטא, די אלטע באלעבאסטע פון די דינסטן. „פרוי העלענא, איר זענט צוריק! זייט מוחל, איך האב נאר יעצט געהערט דעם טומל.“

„מארטא, פון יעצט אן: נעם צו פון מיא אלע רעכטן אין דעם הויף.“

„יא, פרוי העלענא,“ האט מארטא געזאגט, אבער פריער האט זי א קוק געטון אויף מיא, ווי זי וואלט געווארט אויף איר ערלויבעניש.

„זי קוקט אויף מיא פאר זי פאלגט מיך,“ האט העלענא באמערקט.

„מאמע, דער טאטע האט מיר איבערגענעבן צו פירן דעם הויף,“ האט מיא זיך געקרימט. „דו קענסט דאס נישט צונעמען מיט איין ווארט.“

„העלענא, הער אויף!“ איז אריינגעקומען מאלקאלם מיט שנעלע טריט.

מאלקאלם שטעלט זיך איין פאר מיא

„מאלקאלם, וועט האט דיר ערלויבט איבערצוגעבן די פירונג פונעם הויף צו מיא?“

„ס'איז דא צו פיל ארבעט. מיא איז פעאיג צו טראגן די לאסט מיט מיר. וואס איז דער פראבלעם?“

„האסטו זיך געעצהט מיט מיר פאר דו האסט איר געגעבן די קאנטראל?“

„זינט וועו ענטפערט די שטוב נאר צו דיר אליין? העלענא, איך בין דיין מאן. האב איך נישט קיין וואורט צו זאגן? מיא איז אונזער טאכטער. קענסטו איר נישט געטרויען?“

„מאמע, איך באוועג מיך שוין יארן צווישן די הויכע לייט, און היט דעם נאמען פון אונזער משפחה,“ האט מיא געזאגט.

„מיא, אויב נישט אז דו ביסט מיין אנגענומענע טאכטער, וואלסטו נישט באקומען אפילו א איינלאדונג צו א שמחה.“

„העלענא, מיא האט מיר שטארק געהאלפן די לעצטע יארן. דו טארסט נישט רעדן אזוי וועגן איר.“

העלענא האט אנגעוויזן אויף דער ברוסט פון מיא. „מיא, דער שפילקע איז דער ירושה־שמוק פון דער משפחה ווינטערס. פארוואס איז ער געווען אויף דיר?“

„העלענא, דו קריגסט זיך מיט מיא איבער א פשוטן שפילקע?“

„מאלקאלם, דער שפילקע געהערט נאר צום יורש פון דער משפחה ווינטערס.“

„מאמע, איך האב געפירט דעם הויף צוזאמען מיטן טאטן אזויפיל יארן,“ האט מיא געשריגן. „דו קומסט צוריק און נעמסט מיר צו אלעס. מיט וואספארא רעכט?“

„מיא, איך וועל דיר זאגן פונקטליך מיט וואספארא רעכט,“ האט העלענא געזאגט מיט א קאלטן קול. „דער נאמען אויף דעם פאלאץ איז מיינער, העלענא. אלעס וואס דו זעסט דא האב איך אויפגעבויט מיט די אייגענע הענט. וואס דו רופסט ‚פירן‘ איז גארנישט אנדערש ווי צונעמען א פרעמדן נעסט.“

מיא האט זיך דערנענטערט צו איר מיט א חוצפה'דיגן פנים, און העלענא האט איר געגעבן א פראסק אין פנים.

„דו האסט מיך געשלאגן!“ האט מיא געקוויטשעט. „איך האב אוועקגעגעבן אלעס פאר דער משפחה ווינטערס, און דו שלאגסט מיך איבער אזא קליינ׳גקייט!“

„מיא, דו האסט ג׳ענב׳עט לעא׳ס זאכן און געטראגן דעם ירושה־שמוק אן ערלויבעניש. דאס רופסטו א קליינ׳גקייט? איך לערן דיך יעצט די כללים.“

„ג׳ענוג!“ האט מאלקאלם געשריגן. „העלענא, ווילסטו זי טייטן? דו קומסט צוריק און הייבסט אן צו שלאגן? האסטו בכלל דרך ארץ פאר מיר, דיין מאן?“

„אויב זי איז דיר אזוי טייער,“ האט העלענא געזאגט, „נעם זי און גייט ביידע ארויס פונעם ווינטערס הויף. יעצט.“

„מאמע, נישט!“ איז לעא אריינגעלאפן און זיך אוועקגעשטעלט צווישן זיי. „מאמע, וואוהף זיי נישט ארויס!“ אינעווייניג האט ער געטראכט: „מאמע, ס׳טוט מיר באנג. איך קען נישט לאזן מאלקאלם און מיא ווערן ארויסגעווארפן. אויב זיי ווערן ברוגז, שטארבט מיין שוועסטער.“

„מאמע, דער טאטע און מיא זענען גוט צו מיר. זיי האבן מיר געגעבן א היים־יש וואראמקייט. ביטע, לאז זיי נישט אוועקגיין.“

„לעא, ביסטו משוגע געווארן? מאלקאלם האט געלאזט מיא דיך מוטשען, און דו בעטסט פאר אירן?“

„העלענא, קוק,“ האט מאלקאלם געזאגט מיט א שמייכל. „לעא איז אזוי פארשטענדיג. איך האב געוואוסט אז ער איז ווערט מען זאל זיך מיט אים פלאגן.“

„שווייג, מאלקאלם. גיי ארויס.“

קאפיטל פיר

די צייכנס אויף לעא'ס ארעם

וועז מאלקאלם און מיא זענען ארויס, האט העלענא אנגעכאפט לעא'ס האנט. „דו ביסט מיין זון. דער זון פון העלענא ווינטערס. ווי אזוי קענסטו לאזן מענטשן טרעטן אויף דיר און נישט זאגן קיין ווארט?“

דער ארבל פון לעא'ס העמד האט זיך ארויפגעשארט, און העלענא האט דערזען לאנגע רויטע שטרייפן אויף זיין ארעם.

„לעא, וואס איז דאס? ווער האט דיר דאס געטון?“

לעא האט זיך דערמאנט אין יענעם טאג, וועז ער איז צופעליג אנגעשטויסן אין מיא'ס קלייד און עס צעריסן. „לעא, דו וואגסט מיר צו צעריסן דאס קלייד?“ האט זי געשריגן. „האלט אים!“ צוויי פון אירע מענטשן האבן אים אנגעכאפט, און מען האט אים געשלאגן מיט א רימען ביז ער איז געפאלן. „לעא, באטראכט דאס ווי א לעקציע,“ האט זי געלאכט. „דאס נעקסטע מאל וועסטו נישט אוועקקומען אזוי גרינג.“

„מאמע, קיינער האט מיך נישט געשלאגן,“ האט לעא געזאגט צו זיין מאמע. „איך האב מיך פארקראצט אויף א דארן פון א רויז מיט עטליכע טעג צוריק, ביים שניידן.“

„העלענא, איך האב אים געזאגט ער זאל טראגן הענטשקעס ביי דער ארבעט," האט מאלקאלם זיך אומגעקערט אינעם צימער. „ער האט נישט געפאלגט, זיך פארקראצט, און מורא געהאט דו וועסט אים אנשרייען."

„מאלקאלם, איך קען אונטערשיידן צווישן א קראץ פון א דארן און א צייכן פון א רימען." זי האט זיך געווענדט צו מארטא. „מארטא, לעא איז געווען פארוואונדעט, און דו האסט מיר נישט געמעלדעט, און נישט באהאנדלט זיינע וואונדן. אזוי טוסטו דיין ארבעט אלס באלעבאסטע פון די דינסטן?"

„פרוי העלענא, איך... איך..." מארטא האט געקוקט אויף מאלקאלם.

„וואס קוקסטו אויף אים? רעדן!"

„מאמע, איך האב געבעטן מארטא זי זאל דיר נישט זאגן," האט לעא זיך אריינגעמישט. „איך האב נישט געוואלט אז דו און דער טאטע זאלט זיך זארגן. ס'איז א קליינער קראץ, אין א פאר טעג וועט עס זיין געהיילט."

„מארטא און לעא קוקן ביידע אויף מאלקאלם און מיא פאר זיי רעדן," האט העלענא געטראכט. „וואס באהאלטן זייך?" בקול האט זי געזאגט: „מארטא, ברענג די קעסטל מיט רפואות. אויב לעא שפירט זיך אפילו א ביסל נישט גוט, גייסטו ארויס פונעם הויף אויפן ארט."

„יא, פרוי העלענא."

פלוצלינג איז אריינגעלאפן א דינער, אן אטעם. „פרוי העלענא, הער מאלקאלם, א צרה! מען האט באפאלן פריילייך מיא!“

„מיא איז געשלאגן געווארן? ווער האט דאס געטון?“ האט מאלקאלם אויסגעשריגן.

„די באנדע פון דער גרויער שלאנג. ווען פריילייך מיא איז ארויסגעלאפן פונעם הויף, איז זי געפארן צו דער ראוון באר, און דארט האט זי זיך אנגעקריגט מיט זיי.“

אין דער באר, א שעה פריער, איז מיא געזעסן ביים טיש מיט א פארברענט פנים. „העלענא, די פראסק וועל איך געדענקען,“ האט זי געמורמלט. „ווען איך וועל ווערן די מלכה פונעם שאטן־בונד, וועסטו באדויערן אז דו ביסט געבוירן געווארן.“

זי האט פארלאנגט א געוויסע טייערע משקה, און דער קעלנער האט געענטפערט אז עס איז אויסגעפארקויפט. זי האט פארלאנגט א צווייטע, און אויך די איז שוין געווען פארקויפט. „גארנישט וואס איך וויל איז נישטא? איר שפילט זיך מיט מיר אויף צולאכעניש!“ און זי האט אנגעהויבן צו צעווארפן די גלעזער פונעם טיש.

דער באלעבאס פון דער באר, א שווערער מאן מיט א ברייט פנים, איז צוגעקומען. „האלט זי. זי צעשטערט אונזער ארט. זי זאל זיך אנטשולדיגן און באצאלן פאר דעם שאדן.“

„עפן די אויגן און קוק!“ האט מיא געשריגן. „איך בין די יורשטע פונעם שאטן־בונד! לאזט מיך גלייך, אדער איך וועל אייך אויסווישן פון דער ערד!“

„דער שאטן־בונד? שיין," האט דער באלעבאס געלאכט. „אבער דאס גיט דיר נישט קיין רעכט צו צעשטערן מיין באר און שלאגן מיינע מענטשן אן פאלגן. וואס זי אריין אין קעלער. זאגט דעם ווינטערס הויף זיי זאלן ברענגען דריי מיליאן דאלאר, אויב זיי ווילן זי צוריק."

„מאכט גרייט דעם אויטא," האט מאלקאלם געשריגן אין זאל. „איך פאר גלייך ראטעווען מיא."

„מאלקאלם," האט העלענא אים אפגעשטעלט. „ווער האט דיר ערלויבט צו באצאלן מיא'ס אויסלייזגעלט?"

„העלענא, מיא איז אין די הענט פון דער גרויער שלאנג! די שלעגער זענען פעאיג צו אלעס!"

„האט מיא נישט ליב געהאט צו נוצן איר שטעלע צו מוטשען אנדערע? זאל זי דאס מאל לערנען א לעקציע."

„העלענא, דאס איז ווייל זי איז נישט דיין אייגענע טאכטער. דו האסט זי קיינמאל נישט באהאנדלט ווי א טאכטער. אין דיינע אויגן איז זי שטענדיג געווען א פרעמדע."

„מאלקאלם, פינף יאר האט מיא געהאט יעדע לוקסוס וואס איך האב איר געגעבן. אבער ווען לעא איז געווען פארוואונדעט, האסטו אפילו געפרעגט ווי ער שפירט זיך?"

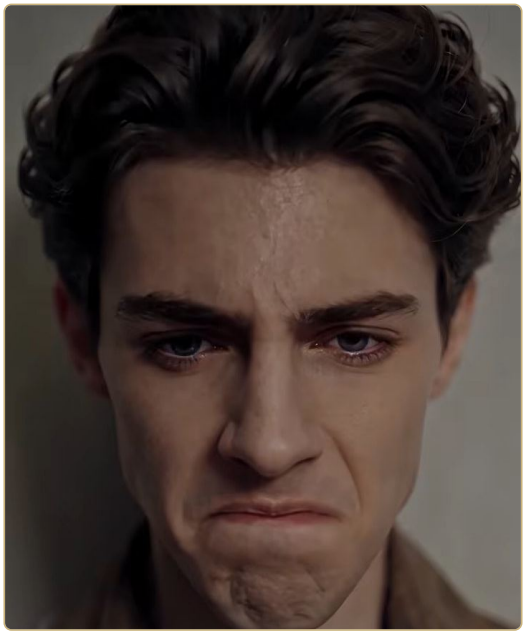
„איך האב גענוג גוט באהאנדלט לעא'ן. מיא איז אויפגעוואקסן אין א יתומים־הויז, זי האט מיך געדארפט. דו האסט קיין אנונג וויפיל זי האט געליטן."

„אויב דו זארגסט אזוי פאר מיא, נעם זי אוועק פון מיינע אויגן גלייך. מארגן, ווען דער געריכט עפנט זיך, גייען מיר זיך גט'ן. אויב דו וועסט זיך פארשפעטיגן אפילו איין סעקונדע, וועסטו מער נישט האבן קיין ארט אין דער שטאט. גיי ארויס.“

„נישט, מאמע!“ האט לעא געשריגן. „דו קענסט זיך נישט שיידן פונעם טאטן!“

„לעא, זיי באהאנדלען דיך ווי מיסט. פאר וואס שטעלסטו זיך איין פאר זיי? פון וואס האסטו אזוי מורא?“

„מאמע, דער טאטע און מיא האבן זיך שטענדיג גוט געזארגט פאר מיר. איך האב זיי ליב. ביטע, צעברעך נישט אונזער משפחה.“ אין זיך האט ער געטראכט: „איך קען נישט זאגן. מיין שוועסטער איז נאך אין זייערע הענט. אויב מאלקאלם גייט אוועק, וועט זי שטארבן.“

לעא, וואס טאר נישט זאגן דעם אמת

„זעסטו? לעא האט א הארץ," האט מאלקאלם געזאגט. „העלענא, אויב דוווילסט נישט ראטעווען מיא, וועל איך." און ער איז ארויס.

„מארטא, שמיר גוט אן לעא'ס וואונדן מיט דער סאלב, און מאך גרייט פאר אים א אנשטענדיגן צימער." העלענא איז געבליבן שטיין ביים פענצטער. „לעא'ס אויפפירונג איז צו אומנאטירלעך. וואס איז דא געשען אין דעם הויף די לעצטע פינף יאר?"

שפעט ביינאכט, וען מאלקאלם האט אויסגעלייזט מיא און זי צוריקגעבראכט, איז מיא אריינגעקומען אין לעא'ס צימער.

„לעא, העלענא איז אזא וואונדערבארע מאמע. זי האט מיך אפילו געשלאגן פאר דיר," האט זי געזאגט מיט א גיפטיגן

שמייכל. „דו האסט היינט גוט געשפילט. געדענק, האלט דאס מויל פארמאכט וועגן זאכן וואס מען טאר נישט רעדן."

„מיא, איך וועל נישט זאגן קיין זאך וואס איך טאר נישט."

„פארגעס נישט, ס'איז נאך דא איינער וואס ווארט אויף דיר. אויב דו וועסט ארויסלאזן א ווארט, וועסטו זי מער קיינמאל נישט זען לעבעדיג."

„מיא, אויב דו וועסט נישט אנרירן זי און די מאמע, וועל איך טון אלעס וואס דו זאגסט. זאג מיר נאר, ווי אזוי קען איך זי באפרייען?"

„ווען איך וועל זיצן אויף דער מלכה'ס שטול, וועל איך זי לאזן גיין. אבער אויב דו שטעלסט זיך מיר אין וועג, וועט זי באצאלן אנשטאט דיר."

קאפיטל פינף

אין שפיטאל

פון הינטער דער טיר האט העלענא געהערט יעדעס ווארט. זי האט אויפגעעפנט די טיר. מאלקאלם האט געהאלטן לעא ביים קאלנער.

„מאלקאלם, לאז לעא.“ זי האט זיך געוועגדט צו מיא. „מיא, מיט וועמענס לעבן סטראשעסטו מיין זון?“

מיא האט נאר געלאכט. און פלוצלינג האט העלענא געשפירט ווי די ערד ווערט ווייך אונטער אירע פיס. איר קאפ האט זיך געדרייט, און זי איז געפאלן אויף דער ערד.

„מאמע! וואס איז מיט דיר?“ לעא איז צוגעלאפן. „מיא, רוף גלייך א אמבולאנס!“

„וען העלענא האט מיך געשלאגן, האט קיינער נישט גערופן קיין אמבולאנס, יא?“ האט מיא געענטפערט קאלט.

„טאטע, פיר די מאמע צום שפיטאל! זי דארף א דאקטער!“

„העלענא איז געפאלן פון זיך אליין,“ האט מאלקאלם געזאגט, די הענט אין די קעשענעס. „ס'האט נישט מיט מיר צו טון.“

„מאלקאלם, מיא, אלעס וואס איר פארמאגט האט איר באקומען פון דער מאמע, און אזוי באהאנדלט איר זי? איך נעם די מאמע צום שפיטאל. גייט מיר אווק פון וועג!“

„לעא, דו נעמסט זי נישט ערגעץ. מארטא, וועכטער! יעדער אין דעם הויף ענטפערט צו מיר. קיינער וועט נישט קומען.“ מיא האט זיך אראפגעבויגן צו דער פרוי וואס איז געלעגן אן באוואוסטזיין. „אויב העלענא וואכט אויף, זאג איר: דער ווינטערס הויף געהערט יעצט צו מיר.“

אין דעם מאמענט איז אריינגעקומען אוען, דער דינער וועמען מיא האט ארויסגעווארפן. ער איז נישט אוועקגעגאנגען פון הויף.

„ווער האט דיר ערלויבט אריינצוקומען? גיי ארויס!“

„יונגער באלעבאס, גייט!“ האט אוען געשריגן, זיך אוועקגעשטעלט צווישן לעא און די וועכטער. לעא האט אויפגעהויבן זיין מאמע אויף די הענט און איז ארויסגעלאפן, און אוען האט אפגעהאלטן די וועכטער.

„מיא,“ האט מאלקאלם געזאגט שפעטער, „אויב העלענא בלייבט לעבן, וועט דער שאטן־בונד אונז צעריסן.“

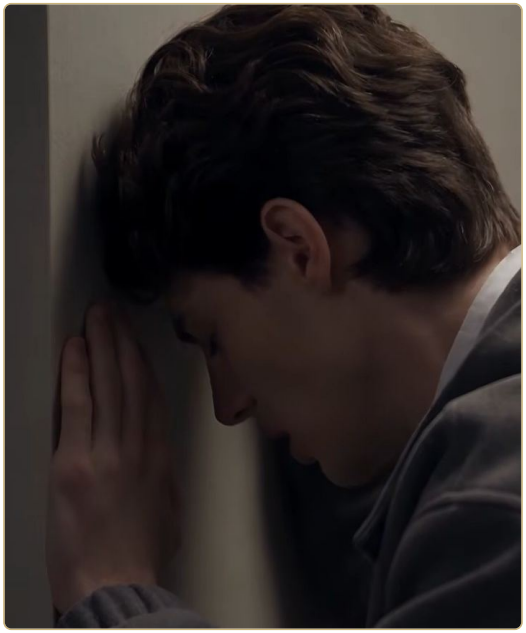
„אויב מיר וועלן זי שעדיגן דא, וועלן מיר זיין די ערשטע וואס מען וועט חושד זיין. איך האב אנדערע וועגן צו מאכן זיכער אז זי וועט מער נישט אויפשטיין.“

אין שפיטאל איז לעא געשטאנען פארן דאקטער. „דאקטער, וואס איז מיט מיין מאמע?“

„דער מצב איז יעצט סטאביל, אבער דאס נערוון־סיסטעם איז שטארק געשעדיגט. זי ליגט אין א טיפן שלאף. ווען וועט זי זיך אויפוואכן? שווער צו זאגן. איר דארפט זיך גרייטן.“

באלד איז געקומען מאלקאלם מיט צוויי שומרים. „לעא, דו מיינסט אז העלענא איז זיכער נאר ווייל זי ליגט אין שפיטאל? פון יעצט אן, האלט זיך ווייט פון דער טיר.“

„דאס איז מיין מאמע! ווי ווואגסטו מיך נישט אריינלאזן?“

לעא בייַ דער פארמאכטער טיר אין שפיטאל

„אויב דו ווועסט עפענען די טיר, גאראנטיר איך אז נישט העלענא און נישט יענע מיידל ווועלן איבערלעבן ביז מארגן.“

אינעווייניג אין צימער האט העלענא געעפנט די אויגן. בייַ איר בעט איז געשטאנען מיא.

„ענדליך אויפגעוואכט. העלענא, אזוי ענדיגסטו דיך.“

„מיא," האט העלענא געזאגט מיט א שוואך קול, „דער נארישסטער טריט וואס דו האסט געטון, איז אז דו האסט מיך נישט פארטיג געמאכט אין הויף."

„העלענא, לעא איז גלייך אינדרויסן. איין ווארט פון מיר און ער וועט נישט איבערלעבן די נאכט."

„פרוביר נאר אים אנצורירן."

„ווילסט אז איך זאל שוינען לעא'ן? גיב מיר דעם צייכן פון דער מלכה, דאס גאלדענע זיגל פונעם שאטן־בונד."

העלענא האט א ווייל געשווינגן. „דער מעטראפאליטאן באנק פון סיעטל, קאסטן נומער ניין. דער קאד איז לעא'ס געבורטסטאג. דארט איז עס."

מיא האט גלייך אנגערופן. „קאסטן ניין אין מעטראפאליטאן באנק, באשטעטיג אז ער איז אויף העלענא'ס נאמען." – „פריליין מיא, קאסטן ניין איז טאקע איינגעשריבן אויף פרוי העלענא."

„העלענא, דאס מאל ביסטו געווען קלוג," האט מיא געזאגט, און ארויסגענומען איר טעלעפאן צו רעקארדירן. „זאג אז דו גיבסט איבער מיט דיין גוטן ווילן דעם טיטל פון מלכה צו מיא. יעצט."

„איך, העלענא, גיב איבער מיט מיין גוטן ווילן דעם טיטל פון מלכה פונעם שאטן־בונד צו מיא." און שטיל האט זי צוגעלייגט: „איך האף אז דו וועסט לעבן לאנג גענוג אים צו האלטן."

מיא איז ארויס פונעם צימער, און אינעם קאריאדאר האט זי געזאגט צו מאלקאלם: „מארגן נאכמיטאג. דער דאקטער איז מיט אונז. מען זאל עס מאכן ריין.“

דעמאלט האט זי צוזאמענגערופן אירע אנהענגער פון די עלטערע אינעם בונד. „רבותי, די היינטיגע פארזאמלונג באשליסט צי איך וועל די מלכה. גארנישט טאר דורכפאלן.“

„פרייליין מיא, מיר שטייען הינטער אייך ביזן טראן.“

שפעטער, אינעם הויף, האבן מאלקאלם און מיא געזעסן איינער אנטקעגן דעם אנדערן ביי א גלאז וויין. „מיא, די עלטערע זענען גרייט. וואס מיטן שפיטאל? עס וועט דאך גארנישט פאסירן מיט העלענא, ניין?“

„זיי רואיג. די נערס און די דאקטוירים זענען גרייט. מארטא האט געטון וואס איך האב איר געהייסן: זי האט אריינגעשטעלט די שמעקעדיגע נארדע אין איר צימער. א טאפלטע פארזיכערונג. זי וועט נישט אנטלויפן.“

„און ווען דו וועסט פארנעמען די שטול פון דער מלכה, וועסטו מיר געבן די צווייטע שטעלע אינעם בונד?“

„אוודאי. מיר וועלן טיילן העלענא'ס פארמעגן העלפט אויף העלפט. נאך היינט ביינאכט וועט דער גאנצער הויף זיין אונזערער.“

„ענדליך,“ האט מאלקאלם זיך צעלאכט, „דארף איך מער נישט ענטפערן צו העלענא. פון יעצט אן בין איך דער אמת'ער באלעבאס פונעם הויף.“

קאפיטל זעקס

די פארזאמלונג פונעם שאטן־בונד

„עפנט די טיר! איך מוז זען מיין מאמע!“ האט לעא געשריגן אין שפיטאל־קאריאדאר.

„די פאציענטין איז אונטער שטרענגער אויפזיכט. קיין באזוכער. קיינער קומט נישט אריין אן ערלויבעניש.“

א מאן אין א שווארצן אנצוג איז צוגעגאנגען. „הער מאלקאלם האט מיר געהייסן אייך צו מעלדן: איר מוזט קומען צו דער פארזאמלונג פונעם שאטן־בונד היינט נאכמיטאג. אויב איר וועט זיך אפזאגן, ווערט אייער מאמע'ס באהאנדלונג אפגעשטעלט אויפן ארט.“

„איר נוצט דאס לעבן פון א קראנקער ווי א כלי צו סטראשען! אויב עפעס וועט פאסירן מיט מיין מאמע, וועט איר מיר באצאלן!“

אינעם הויפט־זאל פונעם שאטן־בונד זענען געזעסן די עלטערע ארום א לאנגן טיש. מיא איז געשטאנען בראש.

„רבותי, מיין מאמע, די מלכה העלענא, איז אין א געפערלעכן מצב און ליגט אונטער שטרענגער אויפזיכט. כדי די ארבעט פונעם שאטן־בונד זאל ווייטער גיין, האט מיין מאמע

רעקארדירט א מעלדונג מיט וועלכער זי גיט מיר איבער דעם טיטל. האט עמעצער עפעס דערקענען?“

„איך שטיץ פרייליין מיא. דער בונד דארף א נייע מלכה צו האלטן סדר.“

„פונקטליך. פרייליין מיא האט געהאלפן דער מלכה יארן לאנג. קיינער איז נישט מער פאסיג.“

„מיא'ס אויפשטייגן האט העלענא'ס פולע הסכמה,“ האט מאלקאלם געזאגט. „איך שטעל אוועק מיין נאמען דערויף.“

מיא האט געלאזט שפילן די רעקארדירונג: „איך, העלענא, גיב איבער מיט מיין גוטן ווילן דעם טיטל פון מלכה פונעם שאטן־בונד צו מיא.“ אין זאל האט מען אפלאדירט.

דאס גאלדענע זיגל פון דער משפחה ווינטערס

די טירן האבן זיך געעפנט, און לעא איז אריינגעלאפן. „מיא, איך האב געטון אלעס וואס דו האסט געזאגט! פאר וואס פרובירסטו נאך אלץ צו שעדיגן מיין מאמע?“

„וועכטער, האלט אפ דעם משוגענעם. לעא, דאס איז דער הויפט־קווארטיר פונעם שאטן־בונד, נישט קיין ארט פאר דיינע קינדערשע געשרייען.“

„פינף יאר האב איך געפירט דעם הויף פאר העלענא, מיך באוועגט צווישן די הויכע לייט פאר דער משפחה, און באזארגט אומצאליגע ענינים פאר דעם בונד,“ האט מיא געזאגט פאר אלעמען. „יעצט פאדער איך דעם טיטל פון מלכה.“

„און דערפאר האסטו געשעדיגט מיין מאמע? דערפאר ליגט זי אין שפיטאל?“ לעא האט זיך געוועגדט צו די עלטערע. „אלעס וואס איר האט, אייער שטעלע, אייער רייכטום, אלעס איז געקומען פון מיין מאמע! און יעצט, וועו זי ליגט אין בעט, קענט איר נישט זאגן קיין וואורט? איר קענט מיר נישט אפילו קוקן אין די אויגן!“

„שפאר דיר די כוחות,“ האט איינער פון זיי געענטפערט קאלט. „מיר דינען דעם וואס פירט דעם בונד פאראויס.“

„לעא, איך גיב דיר א ברירה,“ האט מיא געזאגט. „קני אוועק דא און יעצט, און אנערקען מיך אלס מלכה פונעם שאטן־בונד. אויב נישט, וועט מאלקאלם אפשטעלן העלענא'ס באהאנדלונג.“

לעא האט זיך נישט געירט. „אז דער יונגער באלעבאס וויל נישט קניען פון זיך אליין, העלפט אים.“ צוויי וועכטער האבן אים אראפגעדריקט אויף די קני.

„איך, לעא,“ האט ער געזאגט מיט א צעבראכן קול, „אנערקען מיא אלס די מלכה פונעם שאטן־בונד.“

„לעא, געדענק דאס. איך, מיא, בין ארויף אויפן טראן פונעם בונד דורכן טרעטן אויף דיר.“ זי האט אויסגעשטרעקט די האנט. „און יעצט גיב מיר דעם סאפיר־שפילקע וואס געהערט נאר צום יורש פון דער משפחה ווינטערס.“

„העלענא'ס לעבן ליגט אין דיינע הענט, און דו רעדסט מיט מיר וועגן ירושה? מיא, דו האסט שוין דעם טיטל פון מלכה. איז דאס נישט גענוג?“

„דער טיטל איז איין זאך. דער שפילקע באדייט די ירושה פון דער משפחה ווינטערס. דאס וויל איך אויך.“

„מיא, איך וועל דיר געבן דעם שפילקע, אבער דו מוזט צוזאגן אז די מאמע'ס באהאנדלונג ווערט נישט אפגעשטעלט.“

„גיב מיר דעם שפילקע, דעמאלט וועלן מיר רעדן וועגן אלעס. און זאג עס מיט דיין אייגן מויל: אז איך, מיא, בין די יורשטע פון דער משפחה ווינטערס.“

„איך, לעא, אנערקען מיא אלס די יורשטע פון דער משפחה ווינטערס.“

„מיט מיין רעכט אלס מלכה," האט מיא געזאגט הויך, „נעם איך צו פון לעא אלע זיינע רעכטן אינעם שאטן־בונד. און אלס יורשטע פון דער משפחה ווינטערס, ווארף איך לעא ארויס פונעם ווינטערס הויף, פון יעצט אן."

„מיא," האט זיך אויפגעשטעלט איינער פון די אלטע מענטשן, „די מלכה העלענא לעבט נאך. מיט וואספארא רעכט באהאנדלסטו איר זון אזוי?"

„וועכטער, שלעפט אים ארויס. פון היינט אן איז ער מער נישט קיין טייל פונעם שאטן־בונד. ווער ס'איז מסכים, זאל אויפהויבן די האנט."

מאלקאלם האט זיך צוגעבויגן צו לעא. „לעא, איך האב פאר דיר א שלעכטע ידיעה. העלענא דארף שוין יעצט אויסהויכן איר לעצטן אטעם."

„מאלקאלם, וואס מיינסטו מיט דעם?"

„נאך אלץ נישט פארשטאנען, לעא? מיר האבן דיך אהערגעבראכט כדי צו געווינען צייט."

„איר האט מיך אוועקגעלאקט פונעם שפיטאל מיט כוונה!"

„לעא, דו ביסט נישט אזוי נאריש ווי דו זעסט אויס. ביז יעצט, דארף העלענא'ס הארץ שוין האלטן ביים אפשטעלן."

לעא האט זיך ארויסגעריסן און זיך געווארפן אויף מיא, און די וועכטער האבן זיך אויף אים געווארפן און אים אנגעהויבן צו שלאגן.

„איר וואגט צו שלאגן לעא'ן?“ האט זיך געהערט א קול פון דער טיר. „איר זוכט דעם טויט!“

אלע האבן זיך אויסגעדרייט. אין דער טיר איז געשטאנען העלענא ווינטערס, גלייך און שטארק, און הינטער איר בראד. אין עטליכע רגעס זענען די וועכטער געלעגן אויף דער ערד.

„מאמע!“

„ס'איז פארביי, לעא. שטעל דיך הינטער מיר.“

קאפיטל זיבן

דער סוד פון דער שמעקעדיגער נארדע

מאלקאלם איז צוגעלאפן מיט אויסגעשטרעקטע הענט. „העלענא, א גליק אז דיר איז גארנישט געשען! דער שפיטאל האט געזאגט אז דיין מצב איז ערגער געווארן, איך בין כמעט משוגע געווארן!“

„מאלקאלם, מיט דיר און מיט מיא וועל איך זיך אפרעכענען שפעטער.“

אין דעם ווינטערס הויף האט העלענא צוזאמענגערופן אלע דינסטן. מארטא איז געשטאנען אין זייט, בלאס.

„מארטא, דו האסט אריינגעשטעלט די שמעקעדיגע נארדע אין מיין ביורא און אין מיין צימער אין שפיטאל, נישט אמת?“

„פרוי העלענא, דאס איז געווען מאלקאלם! ער האט געזאגט, אויב איך פאלג נישט, וועט מיין משפחה ליידן!“

„העלענא, הער נישט צו צו אירע שקרים,“ האט מאלקאלם געשריגן.

„בראד, ווייז דעם פילם.“

אויף דעם עקראן האט מען געזען מארטא און מאלקאלם אין א טונקלן ווינקל פונעם הויף. „הער מאלקאלם, די נארדע איז גרייט. ווען זי אטעמט עס איין בשעת זי איז אויפגערעגט, און

דערנאך שפריצט איר דעם שפריץ, וועט זי אויפהערן צו אטעמען אין פיר און צוואנציג שעה.“ – „מארטא, וען ס'וועט זיין פארטיג, וועלן פופציג מיליאן אנקומען אויף דיין חשבון.“

„בראד, ווייטער.“ אויפן עקראן זענען ארויסגעקומען פאפירן אין מארטא'ס אייגענער האנטשריפט, מיט דעם גאנצן רעצעפט פון דער נארדע און דעם שפריץ. „מארטא האט זיי באהאלטן ווי א פארזיכערונג, אויב מאלקאלם וועט זי אפנארן.“

„איך האב זיי אזוי גוט באהאלטן! ווי אזוי האט איר זיי געפונען?“

„גארנישט בלייבט באהאלטן אינעם ווינטערס הויף, אויב איך באשליס צו זוכן. מארטא, איך האב דיר געטרויט אכט יאר. אזוי צאלסטו מיר צוריק?“

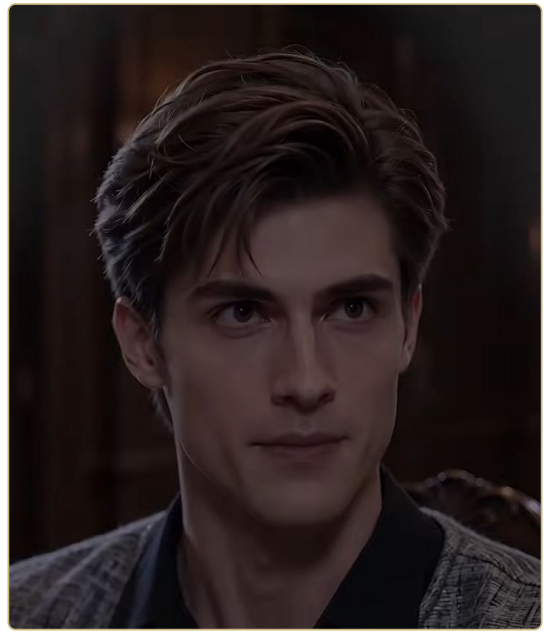
„איך האב אריינגעלייגט די שטארקסטע מאס אין שפיטאל־צימער!“ האט מארטא געשריגן. „איר זענט געלעגן אן באוואוסטזיין! ווי אזוי לעבט איר?“

„מארטא, האסטו טאקע געמיינט אז אכט יאר אין מיין הויז הייסט אז דו ווייסט אלעס וועגן מיר?“

העלענא האט זיך דערמאנט. מיט עטליכע טעג צוריק, וען זי איז אנגעקומען, האט אוען, איר באהאלטענער מענטש, אונטערזוכט איר ביורא. „באס, די נארדע איז אנגעפילט מיט א שטארקן גיפט.“ – „ווער איז געווען אין מיין ביורא?“ – „באס, מארטא רייניגט דא אליין.“ – „לאז זיי שפילן זייער שפיל. איך וויל זען וויפיל ווייט זיי וועלן גיין. אוען, קענסטו עס אויפהייבן?“ אוען

האט ארויסגענומען א קליין פלעשל. „דאס איז דער לעבנס־רעטער וואס איך האב געבראכט פון דרום־אמעריקע. מיר האבן נאר איין מאס. באס, אויב נישט איר, וואלט איך לאנג נישט געלעבט. איך וועל געבן אלעס צו ראטעווען אייך.“

„אוען איז דאך בלויז א דינער וואס מאכט קאווע,“ האט מארטא געשטאמלט. „וי אזוי האט ער געקענט אויפהייבן דעם גיפט?“

אוען, דער שטילער דינער

„א דינער? אוען האט פארבראכט פינף יאר אין די וועלדער פון אמאזאן. ער האט איבערגעלעבט די ערגסטע גיפטן. דיין קליינער גיפט איז פאר אים א שפיל. אוען, ווייז מארטא דעם פרייז פון פארראט.“

אוען איז צוגעטרעטן, און מארטא איז געפאלן אויף די קני. „פרוי העלענא, זייט מיר מוחל! איך וועל אייך דערציילן אלעס וואס איך ווייס!“

„מארטא, אויב די ידיעה וועט זיין נוצלעך, וועל איך שוינען דיין משפחה.“

„דער גאנצער שמוציגער געלט־שפור פון מאלקאלם און מיא ליגט אין קאסטן נומער זיבן און דרייסיג אין דער מעטראפאליטאן באנק!“

„מארטא, דו פארעטערין!“ האט מאלקאלם געשריגן.

מאלקאלם, וועו זיין סוד קומט ארויס

„אוען, נעם זי ארויס. און יעצט, מאלקאלם, ביסטו אין דער ריי.“

„העלענא, האסטו טאקע געמיינט אז איך בין געקומען אן הכנה?“ מאלקאלם האט א פייף געטון, און אינעם זאל זענען אריינגעלאפן א טוץ געדונגענע שלעגער. „נעמט העלענא לעבעדיג! א מיליאן פאר יעדן!“

בראד איז ארויסגעטרעטן פאר זיין באלעבאסטע. דער קאמף איז געווען קורץ. איינער נאכן אנדערן זענען די געדונגענע מענטשן געפאלן, ביז קיינער פון זיי איז מער נישט געשטאנען. אינעם טומל זענען מאלקאלם און מיא ארויסגעשלייכט דורך א זייטיגער טיר.

לעא איז צוגעגאנגען צו זיין מאמע מיט אראפגעלאזטן קאפ. „מאמע, צוליב מיין שוואכקייט האב איך כמעט געלאזט מאלקאלם און מיא דיך הרג'ענען.“

„לעא, דו האסט זיך אנטקעגנגעשטעלט צו זיי פאר מיר. דאס באווייזט אז דו ביסט נישט קיין פחדן.“

העלענא האט דעמאלט צוזאמענגערופן אלע עלטערע פונעם בונד. „פון דעם מאמענט אן רעכענען מיר זיך אפ מיט יעדן וואס האט זיך פאראיניגט מיט מיא און מאלקאלם.“

„מאמע, די צוויי זענען געווען די ערשטע וואס האבן געשטיצט מיא,“ האט לעא אנגעוויזן.

„מלכה, מיא האט אונז געצוואונגען! זייט אונז מוחל!“

„אויף מיין געביט דארף פארראט נישט קיין תירוצים. בראד, נעם זיי אוועק.“

זי האט זיך געווענדט צו איר זון. „לעא, אין דער וועלט איז שוואכקייט א סכנה. אויב איינער טרעט אויף דיר, מוזטו אים ווייזן אז ס'קאסט טייער. אן שיעור געדולד לייזט גארנישט. אמאל מוזטו זיין שטרענגער ווי זיי, נאר דעמאלט וועלן די וועלף אראפלאזן די ציין."

„מאמע, איך פארשטיי. נאר שאד אז מיא און מאלקאלם זענען אנטלאפן."

„היינט ביינאכט אנטלויפט קיינער נישט פון מיינע הענט אין סיעטל. מיא און מאלקאלם וועלן באצאלן זייער חוב."

קאפיטל אכט

עלענא לעבט

אויף דעם פליפעלד, אין א פריוואטן ווארטע־זאל, האט מאלקאלם געקוקט נערוועז אויף זיין זייגער. „מיא, זענען די בילעטן גרייט?“

„גרייט. אין פופצן מינוט פליען מיר קיין לאס אנדזשעלעס. דארט וועל איך העלענא לאזן באצאלן.“

מאלקאלם האט אויסגעטרונקען א גלאז וואסער, און באלד האט ער געשפירט ווי זיין קאפ ווערט שווער. „וואס... וואס איז דאס? דאס וואסער...“

„מזל טוב, דו האסט געטראפן,“ האט זיך געהערט א קול פון א מאן אין שווארצן אנצוג. „דאס וואסער איז געווען צוגעגרייט. דיין באלוינונג? איך פיר דיך צו דער באלעבאסטע.“

ווען מאלקאלם האט זיך אויפגעוואכט, איז ער געזעסן אין א פינצטערן צימער, און ארום אים זענען געשטאנען מענטשן אין שווארץ, וועמען ער האט קיינמאל נישט געזען.

„העלענא, נאך אזויפיל יאר חתונה געהאט, האב איך קיינמאל נישט געווואוסט אז דו האסט אזעלכע כוחות.“

„מאלקאלם, דו האסט געמיינט אז ווייל דו ביסט מיט מיר פארהייראט, ווייסטו שוין אלע מיינע סודות? דאס זענען די

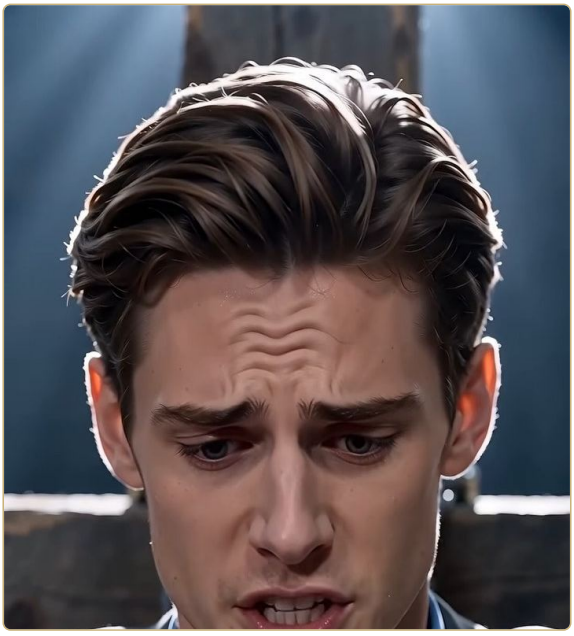
שאטן־אפטיילונג. פאר דער וועלט זענען זיי קיינער. אבער וועו איך רוף, ווערן זיי מיינע שארפסטע שוועדן.“

„העלענא, אלע די יארן האב איך געשפילט א ראלע פאר א פרעמדער.“

„געשפילט? מאלקאלם, דו האסט נישט געשפילט. דו האסט געשפילט בלינד. יעצט ליגן די קארטן אויפן טיש, און דו האסט פארלוירן.“

העלענא האט זיך געוועגדט צו לעא, וואס איז געשטאנען ביי איר זייט. „לעא, זאג מיר, מיט וואס פונקטליך האבן זיי דיך געסטראשעט, אז דו זאלסט איבערגעבן די משפחה?“

לעא'ס אויגן האבן זיך אנגעפילט מיט טרערן. „מאמע, מיין שוועסטער עלענא... זי לעבט.“

לעא דערציילט דער מאמע וועגן עלענא

„עלענא לעבט?“ העלענא האט זיך אנגעכאפט פאר דער שטול. „עלענא לעבט!“

„מיא האט מיר געוויזן בילדער פון איר יעדן חודש. זי האט מיך געסטראשעט מיט איר לעבן, אז אויב איך פאלג נישט, וועט זי זי טייטן. איך האב נישט געקענט שפילן מיט איר לעבן, האב איך געמוזט פאלגן. מאמע, איך האס מיך אליין. איך האב כמעט איבערגעגעבן דיין גאנצע לעבנס־ארבעט צו מיא, און כמעט געלאזט דיך הרג'ענען. איך בין נישט וועדט צו זיין דיין זון.“

„הער מיך, לעא. דו האסט געהאלטן עלענא לעבעדיג, און דו האסט זיך געשטעלט קעגן דיינע טעותים. דאס איז גענוג.“ זי האט אים ארומגענומען ווי א מאמע. „און געדענק: מען טאר

נישט געטרויען גיריגע מענטשן. זיי וועלן דיך נישט שוינען נאר ווייל דו פאלגסט זיי.“

„נאקס,“ האט זי געזופן א שטארקן, שטילן מאן פון דער שאטן־אפטיילונג, „פרעג אויס מאלקאלם'ן.“

נאקס האט אים גוט צוגעדריקט, ביז מאלקאלם האט געשריגן: „הער אויף! ביטע! איך וועל רעדן! די שווארצע האבעך! מיא האט מיר געזאגט אז עלענא איז ביי דער באנדע פון די שווארצע האבעך!“

„די שווארצע האבעך,“ האט העלענא געזאגט, און איר פנים איז געווארן הארט ווי שטיין. „הייסט עס, זיי זענען עס. ווי אזוי האט מיא זיך פארבינדן מיט זיי? וועלכע נעמען האט זי דערמאנט?“

„איך ווייס נישט! מיא האט מיר קיינמאל נישט געלאזט אנרירן יענע ענינים. זי האט געזאגט איך דארף נאר פירן דעם הויף און דאס געלט. איך בין נאר געווען איר שפילצייג! העלענא, שוין מיר, איך שוועך אז איך וועל קיינמאל מער נישט אריינטרעטן אין סיעטל!“

„באס,“ האט זיך געמעלדעט סלאון, די טעכניקער פון דער אפטיילונג, „מיר האבן געכאפט פארשלאסענע שמועסן פון די שווארצע האבעך. מיר עפענען זייער ארט.“

דעמאלט האט מען אריינגעפירט מיא. „פונקט צו דער צייט,“ האט העלענא געזאגט. „איך האב פראגעס אויך פאר דיר. זאג מיר, וואו איז עלענא?“

„גיי אוועק, העלענא. איך וועל דיר גארנישט זאגן.“

„איך האב שוין געזען א סך שטארקע רעדער,“ האט העלענא געזאגט רואיג, און איר שאטן־אפטיילונג האט ארומגערינגלט מיא. „לאמיר זען וויפיל דו קענסט אויסהאלטן. איך האב צייט.“ זי האט איר באשריבן מיט קאלטע ווערטער וואס עס ווארט אויף איר, און מיא'ס חוצפה איז צעפאלן ווי א הייזל פון קארטן.

„איך וועל רעדן! איך וועל אלעס דערציילן!“

זי האט דערציילט. מיט זעקס יאר צוריק האט די פירערין פון די שווארצע האבעך, קעטרין, געזעסן מיט אירע מענטשן. „מיר האבן פארבראכט צען יאר צו בויען אונזער געביט, און העלענא האט צוגענומען העלפט אין צוויי יאר. זי איז שטארק און האט אן אייזערנעם ווילן, אבער זי האט צוויי שוואכקייטן: איר טאכטער און איר זון. איר טאכטער עלענא לערנט יעצט אין פארטלאנד. מארקוס, נעם מענטשן, כאפ עלענא, און מאך א פארשטעלטן אומגליק. איך וויל אז העלענא זאל גלייבן אן קיין ספק אז איר טאכטער איז טויט.“

און צו מיא, א יונג מיידל פון דער גאס, האט קעטרין געזאגט: „מיא, איך האב דיך אויפגעהויבן פון דער גאס און דיך אויסגעהאלטן אלע יארן. ווייסט פאר וואס? ווייל איך האב געדארפט א מעסער. קוק אויף עלענא, לערן ווי זי רעדט, ווי זי גייט, דעם שטאלץ פון א יורשטע. דערנאך וועל איך דיך צוזאמענברענגען מיט מאלקאלם. דו וועסט געווינען זיין צוטרוי מיט זיסע ווערטער, ביז ער וועט בעטן העלענא זי זאל דיך

אננעמען. נאר דורך מאלקאלם קענסטו אריינקומען אינעם ווינטערס הויף. און ווען די משפחה און דער בונד וועלן זיין אין דיינע הענט, וועסטו פארטיג מאכן העלענא'ן."

„זיי האבן געהאלטן עלענא אין לאס אנדזשעלעס, אבער זיי האבן זי איבערגעפירט עטליכע מאל," האט מיא געענדיגט. „נאר קעטרין ווייסט וואו זי איז יעצט."

קאפיטל ניין

די פאלע

„דער חוב פון בלוט וועט באצאלט ווערן ביזן לעצטן גראשן,“ האט העלענא געזאגט. „איך וויל אז די שווארצע האבעך זאלן פארשווינדן פון צפון־אמעריקע. אבער מיר שלאגן נישט ערשט. מיר ווארטן ביז זיי כאפן דעם בייסן.“

„באס, מיט דער כח פון דער שאטן־אפטיילונג קענען מיר ארויסנעמען די יונגע פרייליין גלייך,“ האט בראד געזאגט. „פאר וואס ווארטן?“

„העלענא, דו קענסט נישט קעטרין,“ האט מיא געזאגט. „אויב זי וועט שפירן אז עפעס איז נישט ריכטיג, וועט זי גלייך הרג'ענען עלענא.“

„קעטרין האט זעקס יאר געוועבט די נעץ. זי איז גיריג. כל זמן זי מיינט אז זי האט נאך א שאנס אויפן שאטן־בונד, וועט זי נישט אפלאזן. זי האט מיך געסטראשעט זעקס יאר ווייל זי האט זיך באהאלטן אין שאטן. אין דעם מאמענט וואס זי קומט ארויס, ליגט די אינציאטיוו ביי מיר.“ זי האט זיך געוועגדט צו סלאון. „סלאון, ברענג די עלעקטרישע האנטשעלן מיט די קליינע מיקראפאנען.“

די האנטשעלן זענען פארמאכט געווארן ארום מאלקאלם'ס און מיא'ס הענט. „וואס איז דאס, העלענא?“

„האנטשעלן וואס קענען געבן א שמערצליכן עלעקטרישן קלאפ. פון דעם מאמענט אן הער איך יעדעס וואָרט וואס איר זאגט. פאלגט, אויב איר ווילט לעבן.“

„העלענא, איך וועל טון אלעס וואס דו זאגסט,“ האט מאלקאלם געציטערט.

מיא האט אראפגענומען דעם סאפיר־שפילקע. „דער שפילקע איז דער ירושה־שמוק פון דער משפחה ווינטערס. ער איז נישט מיינער. ביטע, גיב אים צוריק צו לעא.“

„מיא, ענדליך האסטו זיך דערמאנט אין דיין ארט. האלט אים אבער נאך. קעטרין וואָרט אויף דיין מעלדונג, ער וועט העלפן זי אפצונארן.“

מיא האט אנגערופן קעטרין, און העלענא האט צוגעהערט צו יעדעס וואָרט. „באס, דער פלאן איז געלונגען. איך וויר באלד די מלכה פונעם שאטן־בונד. העלענא איז אונטער מיין קאנטראל. ברענגט עלענא קיין סיעטל.“

„פאר וואס נישט סתם פארטיג מאכן העלענא? איך וועל שיקן מענטשן איבערצונעמען דעם בונד. פאר וואס ברענגען עלענא?“

„באס, די שאטן־אפטיילונג ענטפערט נאר צו העלענא. אויב מיר וועלן נעמען מיט כח, וועלן זיי קעמפן ביזן סוף. אבער אויב איר ברענגט עלענא, וועלן זיי איבערגעבן די מאכט כדי צו ראטעווען איר טאכטער.“

„גוט געטון, מיא. איבערמארגן, צען אזייגער ביינאכט, ברענג מאלקאלם. איך וועל שיקן די פלאץ.“

צוויי טעג שפעטער זענען מיא און מאלקאלם אנגעקומען צו א פארלאזטן אינדוסטריע־געגנט. בראד און די שאטן־אפטיילונג זענען געווען באהאלטן אין דער פינצטער. קעטרין האט געפרופן אויפן טעלעפאן: „מיא, ווער איז דער הינטער דיר? שיק אים אוועק. ברענג נאר מאלקאלם.“ מיא האט אוועקגעשיקט נאקס. „הייב אויף מאלקאלם'ס לינקע האנט, איך וויל זי זען.“ ער האט געווויזן זיין צעשלאגענע האנט. „גוט. גיי לינקס ביזן דריטן מאגאזין. מיינע מענטשן ווארטן.“

בראד וואַרט באהאלטן אין דער פינצטער

„באס," האט סלאון געמעלדעט, „מיא און מאלקאלם זענען אין א פרעמדן אויטא. זיי פארן ארויס פון דעם געגנט."

„בראד, ציט זיך צוריק," האט העלענא באפוילן. „קעטרין האט אוועקגעשיקט נאקס, הייסט עס אז אירע אויגן זענען שוין דא. א טריט פון אונז וועט זי נאר דערשרעקן."

אין א פינצטערן צימער איז קעטרין געזעסן קעגן מיא. „מיא, וועז איך האב געכאפט דיין טעלעפאן, בין איך געקומען קיין סיעטל מיט מענטשן. צוויי טעג קוקן מיר אויף דעם הויף און אויף דעם הויפט־קוואַרטיר. דו און מאלקאלם זענט נישט ארויס פונעם הויף. און פאר וואס איז די וועכטער ביים בונד געטאפלט?"

„באס, איך האב פארשטארקט די וועכטער כדי צו האלטן רואיג פאר אייער איבערנעמונג."

„מיא, איך מיין אז דו האסט זיך פארשטארקט קעגן מיר. וואס באהאלטסטו?"

„באס," האט מיא געזאגט, אזוי ווי העלענא האט זי געלערנט, „איך האב נישט קיין שטעלע ביי די שווארצע האבעך. יעדער באפעלט מיר. איך וויל וויסן ווי עס שפירט זיך צו זיין אויבן. איך וויל זיין גלייך מיט אייך."

קעטרין האט זיך צעלאכט. „א גיריגע. גוט. דאס איז נאר געווען א פרוב. וועז דו וועסט ווערן די מלכה, וועסטו באקומען אמת'ע מאכט."

„א דאנק, באס. כדי צו האלטן די שאטן־אפטיילונג, דארף איך עלענא. וואו איז זי?“

„אין דער פארלאזטער פארם אין בלעקסטאון. מאגאזין צוועלף.“

„באס, לאמיר גלייך גיין!“ האט בראד געזאגט.

„וואוי,“ האט העלענא געזאגט. „קעטרין האט באהאלטן עלענא זעקס יאר. זי וועט נישט אזוי גרינג ארויסגעבן דעם ארט. סלאון, שיק די קליינע פליער־קאמערעס.“

באלד איז געקומען די ידיעה: „באס, מאגאזין צוועלף איז ליידיג. אבער זעקס באהאלטענע וועכטער קוקן אויף אלע וועגן.“

„זי פרובירט צי מיא האט זי פארראטן. קיינער גייט נישט נאענט צו בלעקסטאון.“

דעם זעלבן נאכט האט קעטרין געזאגט צו מיא: „מארגן ברענג לעא. ער זאל איבערגעבן דאס גאלדענע זיגל און די פאפירן פונעם בונד. און ברענג אויך העלענא.“

„לעא,“ האט העלענא געזאגט צו איר זון, „דאס זיגל און די פאפירן זענען געפעלשט. גיב קעטרין וואס זי פאדערט, אבער פאדער פריער צו זען עלענא.“

„מאמע, זארג נישט. איך וועל איר לאזן מיינען אז זי האט שוין געוואונען.“

„בראד, בלייב ביי לעא'ס זייט.“

„באס, איך שווער ביי מיין לעבן, איך וועל נישט לאזן דעם יונגן באלעבאס שעדיגן.“

„אוען, גיב מיר די מעדיצין.“ אוען האט איר געגעבן א שפריץ.
„באס, א שעה לאנג וועט איר זיין שוואך אין די מוסקלען, דערנאך וועט עס אוועקגיין.“

קאפיטל צען

אין קעלער פון דער אלטער פאבריק

„לעא, האסטו געבראכט דאס גאלדענע זיגל און די פאפירן?“ האט מיא געפרעגט.

„מיא, אלעס וואס דו האסט געוואלט איז דא. וואו איז מיין שוועסטער?“

פון דער פינצטער איז ארויסגעטרעטן א פרוי מיט א שארפן פנים און קאלטע אויגן. קעטרין האט גענומען דאס זיגל אין די הענט. „זעקס יאר. זעקס יאר האב איך געווארט. דער שאטן־בונד איז ענדליך מיינער.“

זי האט זיך געוועדט צו העלענא, וואס איז געזעסן שוואך אין א רעדער־שטול, נישט פעאיג זיך צו רירן. „העלענא, אזוי ענדיגסטו דיך. דער בונד וועט זיין מיינער, און דו וועסט זיצן געלאמט און צוקוקן ווי איך נעם אלעס.“

„קעטרין,“ האט העלענא געזאגט שטיל, „דו ביסט נאך אלץ ווי א מויז אין א קאנאל, און נוצט די זעלבע נידעריגע טריקס.“

„העלענא, מיינסטו נאך אז דו ביסט די מלכה? דערווינטערס הויף און דער בונד וועלן באלד געהערן צו די שווארצע האבעך.“ זי האט זיך געוועדט צו מאלקאלם. „מאלקאלם, היט העלענא, און איך וועל דיך מאכן א הויכן קאמאנדיר.“

„א דאנק, באס! איך וועל זי האלטן אונטער שלאס און ריגל.“

מיא האט זיך געקרימט. „זעקס יאר בין איך געקראכן צו דער שטעלע, און ער באקומט א העכערונג מיט איין ווארט.“

„מיא, נעם דאס זיגל און די פאפירן, און נעם איבער דעם הויף און דעם בונד. מארקוס, פיר לעא און העלענא צום באהאלטענעם הויז.“

„באס, ווארט,“ האט מיא געזאגט. „מען קען נאך נישט נעמען העלענא. איך האב נאר וואס בארואיגט די עלטערע. אויב זי וועט פלוצלינג פארשווינדן, וועט די שאטן־אפטיילונג זיך וועגן קעגן אונז.“

„גוט. לאז זי נאך לעבן א ביסל. מארקוס, פיר לעא צו זיין שוועסטער.“

„באס, נעם אויך דעם מאן. בראד איז לעא'ס שומר. איך האב אויסגעגעבן א סך צו קויפן זיין טריישאפט. ער וועט אונז זיין נוצלעך.“

„א שטארקער. מארקוס, נעם ביידע.“

„באס,“ האט סלאון געמעלדעט באלד דערנאך, „דער סיגנאל פונעם יונגן באלעבאס איז סטאביל. דער קעלער פון דער פארלאזטער שטאף־פאבריק אין צפון סיעטל.“ העלענא האט זיך שוין געקענט רירן. „נאקס, קוק אויף מאלקאלם. סלאון, רוף צונויף די שאטן־אפטיילונג. מיר גייען אין צען מינוט.“

אין קעלער, אין א טונקלן ווינקל, איז געזעסן א דאר מיידל, בלאס פון די יארן אן זון.

„עלענא!“

„לעא? דו האסט נישט געדארפט קומען!“

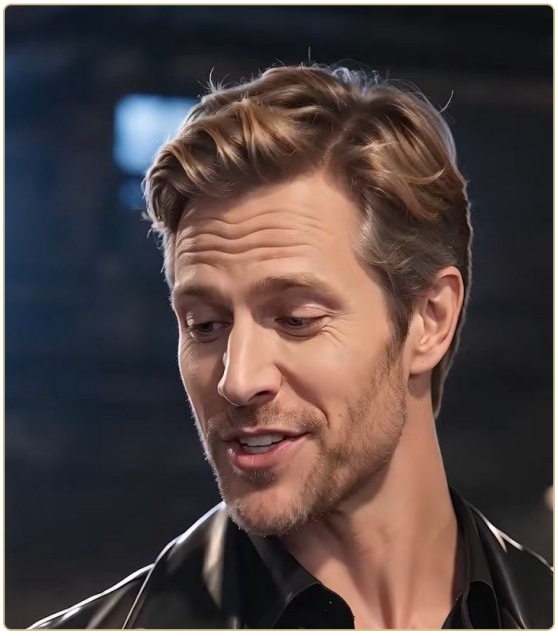
„האב נישט קיין מורא, שוועסטער. איך נעם דיך אהיים.“

„אהיים?“ האט קעטרין געלאכט, וואס איז אראפגעקומען אויף די טרעפ. „לעא, איך האב קיינמאל נישט געמיינט אז איינער פון אייך זאל ארויסגיין פון דא לעבעדיג.“

„קעטרין, דו האסט דאס זיגל און די פאפירן. פאר וואס לאזסטו אונז נישט גיין?“

„דאס איז די אונטערוועלט, נישט קיין צדקה־הויז. נאר ווען אייער גאנצע משפחה וועט זיין פארטיג, קען איך זיין זיכער מיטן בונד. מיא, מארקוס, האלט דעם ארט. איך גיי צוזאמענרופן אונזערע כוחות.“ זי איז ארויס. „בינדט צו לעא'ן.“

מארקוס האט זיך צעלאכט. „מיא, דער קעלער איז נודנע. לאמיר זיך אביסל אמוזירן מיט די דאזיגע איידעלע ברודער און שוועסטער.“

מארקוס אין קעלער פון דער אלטער פאבריק

„לעא," האט ער געזאגט, צוגייענדיג צו עלענא, „איך וועל אנהייבן מיט דיין שוועסטער."

„רירט זי נישט אן!" האט לעא געשריגן. „קום צו מיר, אויב דו האסט מוט! לאז מיין שוועסטער!"

„דער בחור האט א שדרה, הא? גוט. איך וועל אנהייבן מיט דיר." און ער האט אנגעהויבן צו שלאגן לעא, בשעת עלענא האט געשריגן.

„לייגט א האנט אויף דעם יונגן באלעבאס אדער אויף דער יונגער פרייליין," האט זיך געהערט בראד'ס קול, „און איר וועט באדויערן." ער האט זיך ארויסגעריסן פון די שטריק, און מארקוס'עס מענטשן האבן זיך געווארפן אויף אים. „מיט

אזעלכע אנפענגער? קומט אלע צוזאמען, פארלירט נישט מיין צייט.“

איינער נאכן אנדערן זענען זיי געפאלן. מארקוס האט געשריגן: „לויפט, ווארנט די באלעבאסטע!“ און מיא, וואס איז געשטאנען בייזייט, האט פארשטעלט דעם וועג פאר זיינע מענטשן.

דער קאמף אין קעלער

„מיא, ווי וואגסטו פארראטן די שווארצע האבעך?“ האט מארקוס אויסגעשריגן, אבער ער איז שוין געווען אין בראד'ס הענט.

די טיר האט זיך אויפגעריסן, און העלענא איז אריינגעלאפן.

„עלענא! עלענא!“

„מאמע!“ האט עלענא אויסגעשריגן. „איך האב געמיינט איך וועל דיך קיינמאל מער נישט זען!“

„עס איז פארביי, עלענא. די מאמע איז דא. מיר גייען אהיים.“ העלענא האט זיך געוועגדט צו לעא, און טרערן זענען איר געלאפן איבערן פנים. „לעא, דו האסט באשיצט עלענא. איך בין שטאלץ מיט דיר.“

קאפיטל עלף

מארקוס'עס טעלעפאן

„קעטרין, וועט ס'רירט אן מיין משפחה, באצאלט," האט העלענא געזאגט, נעמענדיג מארקוס'עס טעלעפאן פון בראד. „סלאון, עפן דעם טעלעפאן."

„מאמע, מיר האבן עלענא צוריק. וואס פלאנירסטו?" האט לעא געפרעגט.

„לעא, די שטארקסטע וואפן קעגן א שונא איז נישט קיין קויל. עס איז צו מאכן אז זיי זאלן זיך נישט געטרויען איינער דעם אנדערן, אז זיי זאלן זיך וועגדן איינער קעגן דעם אנדערן. סלאון, נוץ מארקוס'עס קול און רוף קעטרין."

סלאון האט צוגעגרייט א מאשין וואס האט נאכגעמאכט מארקוס'עס קול, און די שטימע אינעם טעלעפאן האט געקלונגען אזוי ווי ער אליין.

„מארקוס, וואס הערט זיך אין דער פאבריק?" האט קעטרין געפרעגט.

„עלענא און לעא זענען פארזיכערט אין קעלער. קעטרין, איך מיין אז מיר דארפן איבערשמועסן מיין טיייל."

„מארקוס, ביסטו משוגע געווארן? וואס ווילסטו?"

„צען יאר האב איך געקעמפט פאר דיר. איך האב אויסגעקעמפט העלפט פון דער באנדע'ס געביט. יעצט שלינגסטו איין דעם שאטן־בונד, און מיר גיבסטו נאר פינף פראצענט? דאס איז א בזיון. איך האב אליין געכאפט עלענא מיט זעקס יאר צוריק. איך וויל העלפט פונעם בונד'ס געביט און פארמעגן.“

„העלפט? דו קענסט שוין נעמען מיין גאנצן טראן!“

„נישט צופרידן? גוט. איך וועל נעמען עלענא און לעא און זיי איבערגעבן צו העלענא אליין. אויב העלענא וועט וויסן אז איך האב גע‌ראטעוועט איר טאכטער, שטעל דיר פאר וואס זי וועט מיר געבן.“

„מארקוס, זאג דאס נאכאמאל.“

„איך וועל עס זאגן טויזנט מאל. קעטרין, קוק ווי די שווארצע האבעך פארשווינדן.“

קעטרין האט ארויסגעווארפן דעם טעלעפאן. „גרייט דעם אויטא צו דער צפון־פאבריק!“

„סלאון,“ האט העלענא ווייטער באפוילן, „פעלש שמועסן צווישן מיר און מארקוס און לייג זיי אריין אין זיין טעלעפאן. מאך א רעקארדירונג פון א פארהאנדלונג, מיטן דאטום פון נעכטן.“

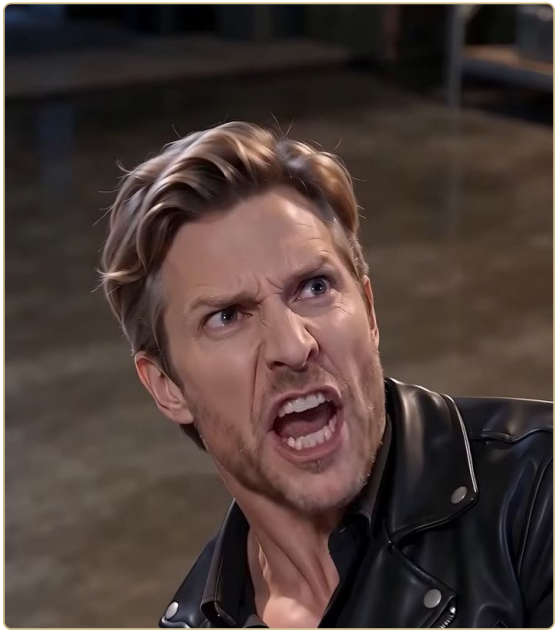
„באס, די רעקארדירונג איז פארטיג. ווער ס'וועט קוקן אין מארקוס'עס טעלעפאן, וועט זען זיינע שמועסן מיט אייך.“

„מארקוס, צען יאר האסטו געדינט קעטרין אין שאטן. דו האסט קיינמאל נישט געמיינט אז דו וועסט פאלן פון אירע הענט, ניין?“ זי האט געלייגט אין זיין קעשענע א גאלדענעם צייכן פון די הויכע פירער פונעם שאטן־בונד. „בראד, זעץ אים אוועק אויף א שטול, ער זאל אויסזען ווי א שיכור וואס איז איינגעשלאפן. אוען, וועק אים אויף אין צוויי מינוט. מיר גייען ארויס דורכן הינטערשטן טיר.“

דריי מינוט שפעטער איז קעטרין אריינגעלאפן מיט אירע מענטשן. מארקוס האט זיך פונקט אויפגעוואכט, צעמישט. „באס, וואס טוט איר דא?“

קעטרין האט ארויסגעצויגן פון זיין קעשענע דעם גאלדענעם צייכן. „א צייכן פון די פירער פונעם שאטן־בונד. מארקוס, דו וואגסט מיך פארראטן?“

„באס, איך ווייס נישט ווי דאס איז אהין געקומען! איך שווער אז ס'איז נישט מיינס!“

מארקוס, וועמען קעטרין גלייבט מער נישט

זי האט געלאזט שפילן די רעקארדירונג פון זיין טעלעפאן: „מלכה העלענא, גיט מיר א פלאץ צווישן די הויכע פירער פונעם בונד און א שיינע סומע, און איך וועל אייך ברענגען מאלקאלם און קעטרין.“

„באס, דאס איז העלענא'ס פאלע! איך האב אייך געדינט צען יאר! איך וואלט אייך קיינמאל נישט פארראטן!“

„מארקוס, צען יאר האסטו מיר געדינט. דו ווייסט ווי איך האס פארעטער. איך גלייב נישט קיין ווארט.“ און אין איר גרויסן כעס האט קעטרין אוועקגעשאסן איר אייגענעם געטרייסטן מאן, דא אויפן ארט.

מיא איז צוגעלאפן, אן אטעם, אזוי ווי העלענא האט איר געהייסן. „באס, מארקוס'עס מענטשן האבן באפרייט לעא און עלענא! איך בין קוים אנטלאפן פונעם קעלער! באלד וועט העלענא וויסן וואס איז געשען, און זי וועט זיך נוקם זיין. העלענא איז נאך שוואך. מיר מוזן שלאגן היינט ביינאכט. רופט צונויף די עלטערע פונעם בונד, זיי זאלן מיך אויסרופן אלס די נייע מלכה.“

„דו ביסט גערעכט, מיא. רוף זיי צוזאמען גלייך אינעםווינטערס הויף. היינט ביינאכט ענדיגן מיר די איבערגאב.“

מאלקאלם'ס טעלעפאן האט געקלונגען, און נאקס האט אים צוגעשטופט: „ענטפער, און היט דיין צונג.“

„מאלקאלם, ווי שטייט עס מיט העלענא?“ – „באס, העלענא איז זייער שוואך, זי קען קוים שטיין. די דינסטן און די וועכטער ענטפערן נאר צו מיר און מיא. אין א שעה רופט מיא צונויף די פארזאמלונג.“ – „מאך זיכער אז העלענא קומט נישט.“

„בראד, רוף צונויף די שאטן־אפטיילונג ביים ווינטערס הויף אין א האלבע שעה,“ האט העלענא באפוילן. „נאקס, ווען קעטרין קומט אריין, פארשליס אלע טירן. סלאון, לאז אלע דינסטן ארויסגיין דורכן הינטערשטן טיר.“

„העלענא,“ האט מאלקאלם געזאגט שטיל, „איך האב דאס גוט געטון, נישט אמת? ווען דו וועסט פארטיג ווערן מיט די שווארצע האבעך, קענען מיר זיך אפשר איבערבעטן?“

„מאלקאלם, האסטו געמיינט אז איך וועל דיר נאכאמאל געטרויען? וועז דו האסט זיך פאראיניגט מיט מיא קעגן מיר, געמוטשעט לעא'ן און מיר געגעבן גיפט, האסטו דעמאלט געטראכט פון שאנסן?“

זי האט זיך געוועדט צו מיא. „מיא, איך הער אז דו ווילסט מיין טראן.“

„באס, לאזט מיך ערקלערן! איך האב דאס געטון כדי צו עפענען א טיר פאר אייך. נאר אזוי וועט קעטרין אליין קומען צום ווינטערס הויף.“

„מיא, אויב דו וועסט היינט ביינאכט טון איין פאלשן טריט, וועל איך לאזן קעטרין אנטלויפן, אבער דיך וועל איך פריער אפשטראפן.“

„איך פארשטיי. איך וועל זיך נישט וואגן.“

קאפיטל צוועלף

די לעצטע נאכט פון די שווארצע האבעך

אינעם גרויסן זאל פונעם ווינטערס הויף זענען געזעסן די עלטערע פונעם שאטן־בונד. מיא איז געשטאנען בראש, און ביי איר זייט קעטרין מיט אירע מענטשן.

„רבותי,“ האט קעטרין אנגעהויבן, „העלענא'ס מצב לאזט איר נישט פירן. כדי צו האלטן סדר אינעם שאטן־בונד, שלאג איך פאר מיא אלס די נייע מלכה. האט עמעצער עפעס דערקעגן?“

„פרייליין מיא, הער מאלקאלם,“ האבן די עלטערע געענטפערט, „מיר האבן גארנישט דערקעגן.“

„א קלוגע ברירה. מיא איז די נייע מלכה פונעם...“

„מיר האבן גארנישט דערקעגן,“ האט איינער פון זיי ווייטער געזעדט, זיך אויפשטעלנדיג, „וויל די איינציגע מלכה פונעם שאטן־בונד איז העלענא.“

„מיא, דו האסט געזאגט אז דו האלטסט די עלטערע אין האנט!“

„באס, איך פארשטיי נישט! זיי זענען פריער מסכים געווען!“

„האסטו געמיינט אז געפעלשטע פאפירן און א נאכגעמאכט זיגל וועלן דיך מאכן פאר א מלכה?“ האט דער אלטער געזאגט. „דאס זיגל איז אן אפמאך וואס איז געמאכט געווארן ספעציעל צו לאקן דיך אין דער פאלע, אויפן באפעל פון דער מלכה.“

„מיך ארט נישט צי עס איז עכט! וועט ס'שטעלט זיך קעגן, שטארבט דא היינט ביינאכט!“

„מאלקאלם, דו האסט געזאגט אז העלענא קען נישט שטיין!“

„באס, איך ווייס נישט וואס איז געשען...“

פון דער טיר איז אריינגעגאנגען העלענא, גלייך און רואיג. „קעטרין, איך האב פאר דיר געשפילט א טעאטער. האסטו טאקע געגלייבט?“

„מאלקאלם, דו האסט מיך אפגענארט? דו האסט געהאלפן העלענא מיך פאנגען? איך האב געשיקט אלע מיינע מענטשן אין סיעטל. זיי וועלן דא זיין יעדע מינוט. העלענא, נישט דו און נישט מאלקאלם וועט ארויסגיין פון דא לעבעדיג.“

„אזוי? קעטרין, ווילסט טרעפן פאר וואס דיינע מענטשן זענען נאך נישט אנגעקומען? דיינע כוחות זענען צעשפאלטן אויף פיר טיילן. זיי קענען זיך אפילו נישט צונויפקלייבן ביי זייערע אייגענע הייזער.“

„דו בלאפסט! כאפט זי!“

„בראד, נאקס,“ האט העלענא געזאגט, „ווייזט קעטרין די וועלט ווי זי איז.“

אין עטליכע מינוט זענען אלע קעטרין'ס מענטשן געלעגן אויף דער ערד. „קעטרין, דיינע מענטשן זענען געפאלן. מיט וואס נאך ווילסטו קעמפן קעגן מיר?“

„העלענא, דו מיינסט אז דו האסט געוואונען?“ קעטרין האט אנגעכאפט מאלקאלם און אים צוגעהאלטן א מעסער צום האלדז. „נאך איין טריט און איך שניד אים.“

„העלענא, ראטעווע מיך! איך וויל נישט שטארבן!“

„קעטרין, טו וואס דו ווילסט,“ האט העלענא געזאגט קאלט. „דו וועסט מיר שפארן א קויל.“

זי האט אויפגעהויבן איר טעלעפאן. „אלע קאמף־גרופעס פונעם שאטן־בונד: הייבט אן אן אנפאל אויף אלע ערטער פון די שווארצע האבעך אין סיעטל.“ – „יא, מלכה!“

קעטרין האט ארויסגעריסן פון איר מאנטל א קליין קעסטל מיט א קנעפל. „העלענא, אויב איך קען נישט ארויסגיין, וועסטו אויך נישט ארויסגיין! לאז מיך דורך, אדער איך דריק דאס און מיר גייען אלע אונטער צוזאמען!“

„נישט! איך וויל נישט שטארבן!“ האט מאלקאלם געשריגן.

„דריק, קעטרין,“ האט העלענא געזאגט. „לאמיר הערן.“

קעטרין האט געדריקט, אבער גארנישט איז נישט געשען. זי האט נאכאמאל געדריקט, און נאכאמאל. „פאר וואס האט עס נישט אויפגעריסן? וואס גייט דא פאר?“ זי האט אויפגעעפנט דעם מאנטל. „ליידיג! אלעס איז ליידיג!“

„קעטרין, אויב מיא און מאלקאלם וואלטן מיר נישט איבערגעגעבן אלעס, וואלט דער נצחון נישט געווען אזוי גרינג. און דיין רעכטע האנט, מארקוס, האט שוין לאנג פריער

ארויסגענעבן אלע דיינע באהאלטענע הייזער אין סיעטל, און דו האסט אפילו נישט באמערקט.“

„ניין, העלענא! די שווארצע האבעך פארלירן נישט! איך פארליר נישט צו דיר!“

„בראד, נעם קעטרין, מאלקאלם און מיא צום חדר פונעם שאטן־בונד. איך וויל אז זיי זאלן זען מיט די אייגענע אויגן ווי די שווארצע האבעך פאלן.“

אין דעם פארשלאסענעם צימער האט העלענא געזאגט: „קעטרין, איך וועל דיך נישט טייטן. איך וועל נוצן דיינע אייגענע הענט צו אויסווישן די שווארצע האבעך פון דעם מערב־ברעג. סלאון, פארבינד מיך מיט זייער סודות־קאנאל.“

מיט קעטרין'ס אייגענע סימנים האט סלאון ארויסגעשיקט א באפעל צו אלע גרופעס פון די שווארצע האבעך: „אלע זאלן זיך גלייך צונויפקלייבן אין די באשטימטע הייזער.“ בראד האט אנגעזאגט אלע אפטיילונגען פונעם שאטן־בונד ארום דעם מערב־ברעג צו ארומרינגלען יעדעס הויז. „וואלט ביז זיי זענען אלע צונויפגעקומען, דעמאלט שלאגט.“

אינדערפרי איז געקומען די ידיעה: „באס, אלע גרופעס פון די שווארצע האבעך זענען אויפגעלייזט. דער מערב־ברעג איז אינגאנצן ריין.“

„העלענא, דו האסט געוואונען,“ האט קעטרין געזאגט, צעבראכן. „עס איז פארביי. איך האב גארנישט מער. גיב מיר א שנעלן סוף.“

„דו ביסט נישט ווערט מיין קויל. דו ווסט שטיין פארן געזעץ.“

„העלענא, איך וועל זיך אליין איבערגעבן צו דער פאליציי,“ האט מאלקאלם געבעטן. „נאר ווארף מיך נישט ארויס, איך קען נישט זיין אן דיר.“

„מאלקאלם, פון דעם טאג וואס דו האסט מיך פארראטן, איז נישט געווען קיין ארט פאר דיר אינעם ווינטערס הויף. בראד, פארשליס מיא אין דעם פארהאלט־צימער. קיינער לאזט זי נישט ארויס אן מיין באפעל. אוען, צונויפשטעל מאלקאלם'ס געלט־חשבונות און די גיפטיגע נארדע, און גיב עס איבער צו די פעדעראלע אגענטן. סלאון, די אדוואקאטן זאלן צוגרייטן די פאפירן פון גט. איך בין פארטיג מיט מאלקאלם.“

באלד איז געקומען דער משפט: מאלקאלם איז געפונען געווארן שולדיג אין פרובירן צו הרג'ענען, אין פארהאלטן מענטשן מיט כח, און אין שמוציגע געלט־געשעפטן. ער וועט פארברענגען דאס רעשט פון זיין לעבן אין א פעדעראלע תפיסה.

„בראד, נאקס, סלאון,“ האט העלענא געזאגט, „בשעת איך בין אוועק, איז דער שאטן־בונד אין אייערע הענט. שטערט מיך נישט, סיידן ס'איז זייער נייטיג. אוען, דער ווינטערס הויף איז אין דיינע הענט.“

„באס, איר פארט אוועק פון סיעטל?“

„עלענא דארף צייט זיך צו ערהוילן. לעא דארף זיך היילן פון די שאטנס. און איך מוז זיין מיט זיי.“

„מאמע,“ האט לעא געפרעגט פון דער טיר, א שמייכל אויפן פנים צום ערשטן מאל אין א לאנגער צייט, „די טשעמאדאנעס זענען אנגעפאקט. לאמיר גיין.“

העלענא האט ארומגעקוקט אויף דעם הויז וואס זי האט אויפגעבויט, דערנאך אויף איר זון און איר טאכטער, וואס זענען געשטאנען צוזאמען ביי דער טיר. „עלענא, לעא, לאמיר גיין אהיים.“

די שטילע ריינמאכערין

די מאמע וואס איז געווען די מלכה פון דער אונטערוועלט

א מעשה פון א שטילער מאמע וועמען קיינער האט נישט געשעצט,
ביז מען האט אנגעריט איר טאכטער

נאכדערציילט אויף אידיש

אינהאלט

הקדמה	3
קאפיטל איינס: די ריינמאכערין אין שפיטאל	5
קאפיטל צוויי: די אפעראציע ווערט אפגעזאגט	10
קאפיטל דריי: דער קלינגל וואס קיינער האט נישט געהערט	15
קאפיטל פיר: די מלכה וואכט אויף	20
קאפיטל פינף: אין דער גרויסער זאל	25
קאפיטל זעקס: „קני און ראם אויף!“	30
קאפיטל זיבן: דער אויפשטאנד פון די קראנקע	37
קאפיטל אכט: דער דירעקטאר קניט	43
קאפיטל ניין: די מתנות	49
קאפיטל צען: דער באלעבאס פון דער פארזיכערונג	56
קאפיטל עלף: דריי מינוט	62
קאפיטל צוועלף: די מלכה פון דער אונטערוועלט	67
קאפיטל דרייצן: דער אויסגעשטרעקטער ביקס	71
קאפיטל פערצן: די נייע באס	77
נאכווארט	82

הקדמה

די מעשה וואס מיר ברענגען דא איז נאכדערציילט אויף אידיש, אין אייגענע ווערטער, לויט דער ענגלישער דראמע „זי איז געווען נאר א ריינמאכערין... ביז מען האט געסטראשעט איר טאכטער", פונעם יוטוב קאנאל Alice Theater, בערך איין שעה און פינף און צוואנציג מינוט לאנג.

עס איז א מעשה פון מילדרעד, א מאמע וואס איז אמאל געווען די מעכטיגסטע און מערסט געפערליכע פרוי אין דער אונטערוועלט, דער „סקארפיאן". זי האט אוועקגעלייגט אלעס און זיך באהאלטן הינטער א בעזעם און אן עמער, אלס א פשוטע ריינמאכערין אין א שפיטאל, נאר כדי איר שווער קראנקע טאכטער אנשעלא זאל קענען לעבן רואיג און זיכער. אבער וען א שלעכטער דאקטאר און די באאמטע פון א פארדארבענער פארזיכערונג־פירמע גנב'נען די זעלטענע מעדיצין וואס זאל ראטעווען איר טאכטער'ס לעבן, און פייניגן און פארשעמען דאס קינד, וואכט אויף די מאמע וואס אלע האבן אונטערגעשאצט.

מיר האבן געהאלטן אלע געשעענישן לויט דער ריי, אבער די מעשה איז אנגעפאסט פאר א היימישן לייענער: דער יונגער בחור ליעם ווערט דערציילט נאר אלס א געטרייער חבר פון שפיטאל, און די שול־פייערונג אלס א פשוטע סיום־פייערונג; די מיאוסע ליגנס און באליידיגונגען וואס די רשעים רעדן אויף דער מאמע זענען אויסגעלאזט; שלעכטע ווערטער און שבועות זענען אויסגעלאזט

אדער אפגעשוואכט; און די שלעגערייען, די שיסעריען און דער טויט פון דעם רשע ווערן דערציילט קורץ, אן פרטים.

דער ווידעא ענדיגט זיך מיט אן אפענעם סוף, און דארט ענדיגט זיך אויך די מעשה.

קאפיטל איינס

די ריינמאכערין אין שפיטאל

אין א גרויסן שפיטאל אין שטאט, אין די לאנגע קאריդארן וואו עס שמעקט פון ריינקייט און פון מעדיצין, האט געארבעט א פשוטע ריינמאכערין מיטן נאמען מילדרעד. זי האט געטראגן א גרויען פארטעך, געשטופט א וועגעלע מיט עמערס און בעזעמס, און יעדן טאג אויסגעוואשן די זאלן, די טרעפ און די וועגט. די דאקטוירים זענען פארביי געגאנגען אן א קוק, די באזוכער האבן אויף איר געשפרייזט ווי אויף א שאטן, און קיינער האט נישט געטראכט אז הינטער דעם מידן פנים באהאלט זיך א סוד.

איין אינדערפרי, וועו מילדרעד איז געשטאנען ביי א הינטערשטן אויסגאנג און אויסגעקוועטשט א שמאטע, זענען צוגעקומען עטליכע מענער אין שווארצע קליידער. זיי האבן אראפגעלאזט די קעפ, ווי פאר א קעניג.

„באס, באס,“ האט איינער פון זיי געזאגט מיט א ציטערדיג קול, „דאס איז נישט פאר אייך. איר האט אויפגעבויט אן אימפעריע, און יעצט שטייט איר דא און ראמט אויף נאך מענטשן וואס באהאנדלען אייך ווי מיסט. קומט צוריק, באס. נעמט צוריק דעם טראן. מיר דארפן אונזער פירער.“

מילדרעד האט אוועקגעלייגט די שמאטע און געקוקט אויף זיי מיט א שטרענגן בליק. „איך האב אייך געזאגט מען זאל זיך

האלטן שטיל. איר ווייסט אלע פארוואס איך האב אויסגעקליבן דאס לעבן. מיין טאכטער איז קראנק, שוין פון ווען זי איז געווען א קינד. די דאקטוירים זאגן אז איר צושטאנד איז געפערליך. איך וועל זי מער נישט אריינשלעפן אין יענעם בלאטע.“

„אבער באס, אויב איר נעמט צוריק דעם טראן, וועט איר האבן גענוג כח צו ראטעווען איר לעבן.“

„און איך וועל איר אנהענגען א ציל אויפן רוקן,“ האט מילדרעד געענטפערט. „דערפאר בין איך דא און וואש די פאדלאגעס. כדי איך זאל קענען באהאלטן ווער איך בין, און זי האלטן אין זיכערהייט. דער שפיטאל האט איר מעדיצין. זי האט א צוקונפט. און איך וויל דאס באשיצן מיט ריינע הענט.“

די מענער האבן זיך אנגעקוקט צווישן זיך. „פארשטאנען, באס. אבער אויב איר וועט אמאל עפעס דארפן, זענען מיר אייערע.“

וועו זיי זענען אוועק, האט מילדרעד גענומען דאס וועגעלע און זיך אומגעקערט צום קינדער־אפטייל. דארט, אין א קליין צימער מיט א פענצטער צום הויף, איז געלעגן איר טאכטער, אנזשעלא, א פיינע, שטילע מיידל וואס האט שוין יארן נישט געקענט שטיין אויף אירע אייגענע פיס. זי איז געזעסן אין א רעדל־שטול, און וועו מילדרעד איז אריין, האט זי איר דערזען ווי זי פרובירט זיך אליין אויפצושטעלן, האלטנדיג זיך אן דעם בעט.

„הארציקע מיינע!“ האט מילדרעד אויסגעשריגן און צוגעלאפן. „דו האסט מיר כמעט דערשראקן ביזן טויט. פארוואס האסטו נישט געקלינגען צום קנעפל?“

„איך האב געוואלט אליין, מאמע," האט אנזשעלא געזאגט מיט א שמייכל. „דו האסט שוין נישט געהאט קיין מינוט רואיגקייט א גאנצע אייביגקייט."

„רעד נישט קיין נארישקייטן. מיר איז גלייך צי דו ניסט, צי דו האסט זיך א ביסל אנגעקלאפט אן א נאגל. דו רופסט מיך, הערסטו?"

„יא, מאמע."

אין יענעם מאמענט איז אריין דער דאקטאר וואס האט זיך געקימערט מיט אנזשעלא, דאקטאר דעניעל, א יונגער מאן מיט א ווייסן מאנטל און א פריינטליכן שמייכל. „לאמיר קוקן אויף דער גוטער זייט," האט ער געזאגט. „מיר האבן דאס וואונדער־מיטל, דעם מעדעקס, גרייט פאר איר. אויב אלעס גייט גוט, וועט זי אין א וואך ארום שוין גיין."

מילדרעד'ס אויגן האבן געגלאנצט. זי האט ארויסגענומען פון איר טאש א פעקל און עס דערלאנגט איר טאכטער. דארט זענען געלעגן נייע, שיינע יום־טוב'דיגע בגדים. „דאס האב איך דיר געקויפט," האט זי געזאגט, „כדי דו זאלסט קענען גיין צו דער גרויסער סיום־פייערונג אין שול, ווי אלע אנדערע קינדער."

„איך גיי טאקע?" האט אנזשעלא געפרעגט, נישט גלייבנדיג.

„יא, הארציקע. ווי יעדעס אנדערע קינד."

אין צימער איז אויך געווען ליעם, א יונגער בחור וואס איז געלעגן אין דעם זעלבן אפטייל מיט א שווערער קראנקהייט, און וואס

איז געווארן אנשטאלא'ס גוטער חבר אין די לאנגע חדשים אין שפיטאל. ער האט זיך צעלאכט און געזאגט אז ער וועט אויך קומען צו דער פייערונג, צו זען ווי זי גייט אריין אויף אירע אייגענע פיס.

„איך האב געהערט אז דו נעמסט נישט דיין מעדיצין," האט מילדרעד אים געזאגט מיט א האלב־ערנסטן פנים. „אויב דו ווילסט זיין דארט, מוזטו זיין געזונט."

„יא, מיסעס מילדרעד," האט ליעם געענטפערט. „איך וועל זיך באווייזן שיין און פריש." און אלע האבן זיך צעלאכט.

דאקטאר דעניעל האט געקוקט אויפן זייגער. „אנשטאלא'ס אפעראציע איז מארגן. מיר דארפן זי יעצט אראפנעמען צו די פאר־אונטערזוכונגען."

„צו בעסערע טעג," האט מילדרעד געזאגט, און אנשטאלא האט איבערגעחזרט: „צו בעסערע טעג."

שפעטער, אין א שטילן ווינקל פונעם שפיטאל, האט מילדרעד זיך באגעגנט מיט איר געטרייסטער העלפערין, פיאנא, א שטרענגע פרוי אין א שווארצן אנצוג, וועלכע האט פאר דער וועלט פארגעשטעלט די פירערין פון דער מעכטיגער גרופע „סקארפיאן". קיינער אויף דער וועלט האט נישט געוואוסט אז פיאנא נעמט באפעלן פון א ריינמאכערין.

„פיאנא," האט מילדרעד געזאגט, „די פריים העלטקעיר האט געטון אזויפיל פאר מיין טאכטער. איך וויל אז דו זאלסט

אריינלייגן פינף ביליאן דאלאר אין זייער פירמע. באטראכט עס ווי א געשאנק פון דאנקבארקייט.“

„פינף ביליאן,“ האט פיאנא איבערגעחזרט. „פון דעם מאמענט אן זענט איר דער גרעסטער אקציאנער פון דער גאנצער פירמע.“

„זאלן זיי לייגן יעדן סענט צו פארבעסערן די באהאנדלונג פון די קראנקע,“ האט מילדרעד געזאגט. „און האלט אן אויג אויף אנזשעלא'ס אפעראציע. פון יעדן ווינקל.“

„יא, באס.“

קאפיטל צוויי

די אפעראציע ווערט אפגעזאגט

אין דער זעלבער צייט, ווען מילדרעד האט אויסגעוואשן א פלעק אין קארידאר, האט זיך אויפגעטון די טיר פון אנזשעלא'ס צימער, און אריין איז א יונגע פרוי אין א טייערן אנצוג, מיט א הויכן נאז און א קאלטן בליק. איר נאמען איז געווען גרעטא. זי איז געווען די פארוואלטערין פון די פאדערונגען ביי דער פריים העלט פארזיכערונג, און איר פעטער איז געווען דער דירעקטאר פונעם שפיטאל.

„אלס דער פארוואלטער פון די פאדערונגען," האט זי געזאגט, אפילו נישט געקוקט אויפן קינד, „בין איך געקומען אייך מודיע זיין אז אייער אפעראציע און אייער מעדיצין פאסן מער נישט צו אונזערע כללים. פאראגראף פערצן, אונטער־פאראגראף ב. דאס הייסט, די פארזיכערונג צאלט מער נישט."

אנזשעלא איז געווארן בלאס. „אבער מען האט עס שוין באשטעטיגט. די פארזיכערונג האט געזאגט אז זיי וועלן צאלן."

„די כללים האבן זיך היינט געטוישט," האט גרעטא געזאגט מיט א שמייכל. „דו מיינסט אז מיט עטליכע פענעס קויפט מען נסים?"

„דאקטאר דעניעל," האט אנזשעלא זיך געווענדעט צום דאקטאר, „איז דאס אמת?"

גרעטא האט זיך אוועקגעזעצט אויפן ראנד פונעם טיש. „קום שוין, דעניעל. דער מעדעקס איז ווערט מיליאנען. פארוואס זאל מען עס אוועקווארפן אויף א טאכטער פון א ריינמאכערין?“

„וואס פונקטליך שלאגסטו פאר?“ האט דעניעל געפרעגט.

דאקטאר דעניעל

„א געשעפט. לאמיר עס פארקויפן צו די רייכע און מעכטיגע, די וואס פארדינען באמת צו לעבן. זאג מיר, וויפיל פארדינסטו פון לאטען די ארעמע? פענעס. פארקויף עס, און דו קענסט האבן וואס דיין הארץ גלוסט. ווי קלינגט א לוקסוס־שיף?“

דער דאקטאר האט א ווייל געשוויגן, און דערנאך האט ער לאנגזאם א נייג געטון מיטן קאפ. „מיר מוזן געבן פארצוג צו די וואס פארדינען באמת די באהאנדלונג.“

„אן דעם מעדעקס וועל איך שטארבן,“ האט אנזשעלא געזאגט מיט א שטילן קול.

„פונקט,“ האט גרעטא געענטפערט. „דו און דיין מאמע זענט א לאסט אויף דער וועלט. מיר העלפן נאר די וועלט אויפראמען.“

„ביטע,“ האט אנזשעלא געבעטן, „איך וויל אז מיין מאמע זאל זיין שטאלץ מיט מיר.“

גרעטא האט דערזען דעם פעקל מיט די נייע בגדים אויפן בעט. זי האט עס אויפגעכאפט און ארויסגעשלעפט. „וואס איז דאס? א מתנה פון מאמען? פון א בעסערער קראם, נאך דערצו. פון וואו האט א ריינמאכערין אזעלכע געלט?“ און זי האט ארויסגעלאזט פון איר מויל מיאוסע ליגנס אויף דער מאמע, אזעלכע ווערטער וואס מען טאר נישט איבערחזרן.

„רעד נישט אזוי וועגן מיין מאמע!“ האט אנזשעלא אויסגעשריגן.

גרעטא האט זיך צעלאכט, געווארפן די בגדים אויף דער ערד און זיי צעטראטן מיט אירע הויכע שיך. „דיין מאמע איז גארנישט מער ווי א נעבעכדיגע ריינמאכערין. איך רעד וואס איך וויל.“ זי האט זיך אנגעבויגן צו דער מיידל און געשעפטשעט: „גיב א קוק אויף זיך, ביינער מיט הויט. דו וועסט קיינמאל נישט גיין אויף דיינע פיס אין דעם גאנצן לעבן.“

ווען זיי זענען ארויס, איז אנזשעלא געבליבן זיצן אליין, מיט טרערן אין די אויגן, און געקוקט אויף די צעטראטענע בגדים.

אבער באלד האט זיך די טיר ווידער געעפנט, און אריין איז א גאנצע חבורה מיט באלאנען און א טארט. „סורפרייז!“ האבן זיי אלע געשריגן. דאס זענען געווען אירע פריינד פון שפיטאל: רעד, אן אלטער מאן מיט א ווייסער בארד וואס איז געווען קראנק פון א שווערער קראנקהייט און האט געחלומט צו דערלעבן זיין ערשטן אייניקל; דזשאזעף, אן עלטערער קראנקער וואס האט געהאפט צו דערלעבן זיין חתונה־יארטאג; ליעם, דער יונגער חבר; און מילדרעד'ס מיטארבעטער פון דער ריינמאכער־מאנשאפט, מיט סארא אין שפיץ.

„מיר האבן זיך געגרייט דערצו שוין לאנג,“ האט רעד געזאגט. „דו ביסט נישט די אייניציגע וואס האט ליב דאס קינד. דיין אפעראציע איז ערשט מארגן, אבער ס'שאדט נישט צו פייערן פון פריער.“

אנזשעלא האט פארווישט די טרערן און געשמייכלט. זי האט נישט דערציילט פאר קיינעם וואס עס איז פאסירט.

אין דער זעלבער צייט, אינעם קארידאר, האט גרעטא געכאפט דעניעל ביים ארבל. „איך האב יעצט באקומען א ידיעה פון מיין פעטער וויקטאר. דער סקארפיאן האט יעצט אריינגעלייגט פינף ביליאן דאלאר אין פריים! און ער מאכט א גרויסע אונטערשרייבונג־צערעמאניע צו באגריסן מיס פיאנא. מיר מוזן זיין דארט. אויב מיר וועלן געפינען חן ביי פיאנא...“

„און וואס מיט דער מאמע?“ האט דעניעל געפרעגט. „וואס זאגן מיר אירי?“

„דערצייל איר עפעס א מעשה. איך שליס יעצט איין דעם מעדעקס. מיר קענען נישט לאזן אז א פארצווייפלטע נעבעך זאל אונז קאליע מאכן.“

„אפגעמאכט. היינט ביינאכט ברענג איך דעם מעדעקס, און דו ברענגסט מיין קליינע מתנה.“

קאפיטל דריי

דער קלינגל וואס קיינער האט נישט געהערט

מילדרעד האט געארבעט אין אן אנדער פליגל פונעם שפיטאל, ווען זי האט פלוצלינג דערזען אויף דער טאוול ביי די קראנקן־שוועסטערס אז אנזשעלא'ס קלינגל ברענט. איר הארץ האט א קלאפ געטון. זי האט אוועקגעווארפן דעם בעזעם און געלאפן.

„מיסעס, איר טארט נישט אריין,“ האט א קראנקן־שוועסטער זי אפגעשטעלט ביי דער טיר. „דאקטאר דעניעל איז אינמיטן א פאר־אונטערזוכונג.“

„עפעס איז נישט אין ארדענונג! זי האט געקלינגען!“

אינעווייניג, הינטער דער פארמאכטער טיר, האבן דעניעל און גרעטא געהערט די מאמע'ס קול. „זי איז עס, די מאמע,“ האט דעניעל געשעפטשעט. „מאך איר צו דאס מויל.“ און גרעטא האט צוגעדריקט איר האנט אויף אנזשעלא'ס מויל, כדי זי זאל נישט קענען שרייען.

דאקטאר דעניעל הינטער דער פארמאכטער טיר

„איך האב געהערט מיין טאכטער שרייען!“ האט מילדרעד געקלאפט אין דער טיר. „עפנט שוין די טיר!“

וועז די טיר האט זיך געעפנט, איז דעניעל געשטאנען מיט א רואיגן שמייכל. „מיר זענען פונקט געהאלטן ביים אנהייבן די פאר־אונטערזוכונג. איר זענט געקומען אין דער ריכטיגער צייט צו ווינטשן איר הצלחה.“

„הארציקע,“ האט מילדרעד זיך צוגעבויגן, „דו האסט געקלינגען. איז עפעס נישט גוט?“

אנזשעלא האט געעפנט דאס מויל, אבער איידער זי האט געקענט ארויסזאגן א ווארט, האט גרעטא זיך צוגעבויגן צו איר אויער און געשעפטשעט: „הער מיך גוט אויס, דו קליינע. מיר

האבן די מאכט צו פארניכטן דיין מאמע פון קאפ ביז פיס. אבער אויב דו שווייגסט און פאלגסט, וועלן מיר געבן דיין מאמע א מיליאן דאלאר.“

און דעניעל האט צוגעלייגט, שטיל און קאלט: „הער, קינד, לאמיר רעדן גלייך. קיין שום מעדיצין האט דיך נאך נישט געראטעוועט. דער מעדעקס איז נאך א פרואוו. דו גייסט סיי ווי שטארבן. אבער טראכט וועגן דיין מאמע. זי האט זיך מוסר נפש געווען פאר דיר, מיט אלע שווערע חשבונות און די שמוציגע ארבעט. א מיליאן דאלאר. ווילסטו טאקע זען ווי זי ליידט ווייטער?“

אנזשעלא האט געקוקט אויף איר מאמע'ס מידע הענט, אויף דעם אלטן פארטעך. זי האט איינגעשלונגען די טרערן. „זארג זיך נישט, מאמע. אלעס איז גוט.“

„ביסטו זיכער?“

„רואיג, מילדרעד,“ האט גרעטא געזאגט. „אייער טאכטער איז נאר א ביסל אנגעשטרענגט געווען. מיר וועלן זיך שוין קימערן מיט איר.“

„הער צו די דאקטוירים, גוט?“ האט מילדרעד געזאגט, און געקושט איר טאכטער אויפן שטערן. „איך האב דיר געבאקן מאפינס. זיי ווארטן אויף דיר ווען דו ביסט פארטיג.“

ווען מילדרעד איז ארויס, האט גרעטא זיך אומגעדרייט צום קינד מיט א פארביסענעם פנים. „דו האסט כמעט געכאפט. זעסט, די

מאמע איז אוועק. קיינער קומט דיך נישט ראטעווען.“ און זיי האבן געזארגט אז די מיידל זאל מער נישט קענען רופן קיינעם.

מילדרעד איז געגאנגען דורכן קאריידאר מיט א שוועך הארץ. דארט האט זי באגעגנט דעם דירעקטאר פונעם שפיטאל, וויקטאר קלארק, א מאן מיט גרויע האר, וואס האט באמת געוואוסט ווער זי איז, ווייל ער האט פאר יארן געארבעט אונטער פיאנא.

„זארגט זיך נישט, באס,“ האט ער שטיל געזאגט. „דאקטאר דעניעל איז איינער פון אונזערע מערסט דערפארענע דאקטוירים. אנזשעלא איז אין גוטע הענט, איך זאג אייך צו. מיר טראכטן צו מאכן א קליינע באגריסונג־צערעמאניע לכבוד אייער אינוועסטירונג. מיין פלימעניצע, גרעטא, קען שוין נישט אפווארטן אייך צו באגעגענען.“

„איך האלט מיך ווייט פון ליכט,“ האט מילדרעד געענטפערט. „פיאנא וועט נעמען מיין פלאץ. איך וויל אז מיין אידענטיטעט זאל בלייבן באגראבן.“

שפעטער, אין א פארמאכטן צימער, האט פיאנא זיך בארואטן מיט קעיט, נאך א געטרייע העלפערין פון דער באס. „איך האב געהאט א שלעכטע געפיל וועגן פריים העלטקעיר פונעם ערשטן טאג,“ האט פיאנא געזאגט. „אבער איך מוז פליען קיין אייראפע צו א דרינגענדע זיצונג. היט אפ די באס און אנזשעלא וועו איך בין נישטא.“

נאר א שעה שפעטער האט קעיט געכאפט עפעס אויפן קאמפיוטער וואס האט איר געמאכט בלאס. „פיאנא, דו מוזט דאס זען,“ האט זי גערופן אויפן טעלעפאן.

„די זיצונג אין אייראפע איז וויכטיג. האנדל דו דערמיט. ברענג עס צו דער באס.“

„מיר לאזן דאס נישט אדורך,“ האט קעיט געזאגט, און זיך אוועקגעלאזט.

קאפיטל פיר

די מלכה וואכט אויף

אין אוונט האבן די פריינד זיך פארזאמלט אין דעם קליינעם צימער ארום אנזשעלא'ס בעט. מילדרעד האט אריינגעברענגט א טאץ מיט פרישע מאפינס, נאך ווארעם פונעם אויוון.

„איך האב יעצט געבאקן די בעסטע מאפינס אויף דער וועלט," האט זי געזאגט מיט א שמייכל.

רעד האט אויפגעהויבן א מאפין ווי א בעכער. „לכבוד דער שטארקסטער און זיסטער מיידל, אנזשעלא, און לכבוד אירע מאפינס!"

„פיל בעסער ווי שפיטאל־עסן," האט ליעם צוגעלייגט, און אלע האבן זיך צעלאכט.

אנזשעלא האט געשמייכלט, אבער אירע אויגן זענען געווען מיד און טרויעריג. נאר זי אליין האט געוואוסט וואס איז געשען אין יענעם צימער. פריער, איידער גרעטא און דעניעל זענען אוועק צו דער צערעמאניע, האט גרעטא איר נאכגעשריגן: „מיר גייען זיך איינשמייכלען ביי דער צערעמאניע. דו זיי א גוטע מיידל, הערסטו? ליג שטיל און טראכט נישט אפילו זיך צו רירן."

אין דער גרויסער זאל פון דער צערעמאניע האט גרעטא שוין געפירט די ארבעטער ווי א געווראל. „העכער! העכער! א ביסל

ארויף, אויף רעכטס! ניין, עס דארף זיין אראפ און אויף לינקס!“ האט זי געשריגן צו די וואס האבן אויפגעהאנגען דעם גרויסן שילד. „ביסטו קראנק, אדער אויך בלינד? אראפ, אויף יענער זייט!“ ביז דער שילד איז געהאנגען פונקט ווי זי האט געוואלט, און זי איז געשטאנען צופרידן, ווי אלעס געהערט צו איר.

צוריק אין שפיטאל, ווען די פריינד זענען אוועק, האט מילדרעד צוגעדעקט איר טאכטער. „צייט צו שלאפן, הארציקע.“

אינעם קארידאר האט זי געטראפן וויקטאר קלארק. „איר קענט רואיג שלאפן, מיס מילדרעד,“ האט ער געזאגט. „איך האב יעצט באקומען א ידיעה אז אנשעלא'ס פארׂאונטערזוכונג איז פארטיג. אלעס איז גוט. זי דארף זיך נאר רוען.“

„נו, וויקטאר...“

„הערט נישט צו צו דעם אלעם!“ האט פלוצלינג אויסגעשריגן א קול. דאס איז געווען קעיט, וואס איז אריינגעלאפן אנגעצויגן, מיט א טעלעפאן אין האנט. „באס, איר זענט קלוג, אבער דא זענט איר בלינד. דער מענטש האט געלאזט פיאווקעס אויסזויגן אנשעלא, און געמאכט ווי אלעס איז אין ארדענונג!“

„וואס מיט דער פארׂאונטערזוכונג?“ האט מילדרעד געפרעגט.

„די פארׂאונטערזוכונג איז אפגעזאגט. די אפעראציע אויך. מען האט זי אראפגעשלעפט פונעם טיש. דעניעל איז איינס מיט די פארזיכערער. ער פארקויפט אנשעלא'ס לעבנסׂמעדיצין צו דעם וואס צאלט מער. קוקט אליין.“

מילדרעד האט גענומען דעם טעלעפאן. זי האט געזען די צעטלען, די באווייזן, די שמוציגע אפמאכן. איר פנים איז געווארן הארט ווי שטיין. „די מענטשן," האט זי געזאגט שטיל, „וועלן באצאלן דערפאר."

זי איז געלאפן צוריק צו איר טאכטער'ס צימער. „אנזשעלא! רעד צו מיר, הארציקע! זאג עפעס!" אבער די מיידל האט קוים געעפנט די אויגן. א דאקטאר איז צוגעלאפן, אנגעקוקט די מאשינען, און זיין פנים איז געפאלן.

„אירע צייכנס פאלן," האט ער געזאגט. „אן דעם מעדעקס קען זיין אז זי וועט נישט איבערלעבן די נאכט."

מילדרעד האט זיך אומגעדרייט צו ויקטאר קלארק, און אירע אויגן האבן געברענט. „ניין. וואגט נישט! ערשט צונעמט איר פון מיין טאכטער די מעדיצין, און דערנאך האט איר די חוצפה צו זאגן אז זי וועט עס נישט איבערלעבן? פאר וועמען האלט איר זיך?"

„מיס מילדרעד, איך האב נישט געוואוסט, איך שוועור אייך! איך האב קיינמאל נישט געגלייבט אז דאקטאר דעניעל קען טון אזא זאך."

„איך האב נישט געוואוסט, איך שווער אייך!“

„איר האט בכלל נישט געטראכט! איר זענט א פיאווקע וואס זויגט געלט פון א פארדארבענער סיסטעם, נעמט שוחד, מאכט כיטרע אפמאכן. ווען איך וואלט באמת געווען נאר א ריינמאכערין, וואלט מיין טאכטער שוין געווען טויט, און קיינער וואלט נישט א בליק געטון.“

„באס, באס, איך ווייס אז עס איז מיין שולד,“ האט ויקטאר געבעטן, „אבער לאזט מיך עס פאריכטן. איך וועל ארויסווארפן יעדן איינעם וואס איז געווען דערבייַ.“

„צו שפעט. מיר דארפן די מעדיצין. וואו זענען די צוויי?“

„איך מיין אז זיי זענען געפארן צו דער אונטערשרייבונג־צערעמאניע, זיך איינשמייכלען בייַ... בייַ אייך.“

„זיי זענען פארפאלן,“ האט מילדרעד געזאגט. „קעיט, רוף פיאנא. איך גיי צו דער צערעמאניע מיט איר. איך וועל אליין ברענגען די מעדיצין. און אויב זיי וועלן זי נישט אפגעבן, זאלט איר מאכן א סוף פון דעם ארט.“

„יא, באס.“

„נאך עפעס,“ האט קעיט געפרעגט מיט א קליין שמייכל. „פיאנא האט מיר געהייסן פרעגן: הייסט עס אז מיר זענען צוריק?“

„אוודאי,“ האט מילדרעד געענטפערט, און אויסגעטון דעם גרויען פארטעך. „לאזט וויסן יעדן איינעם: די מלכה פון דער אונטערוועלט איז צוריק.“

קאפיטל פינף

אין דער גרויסער זאל

אין דער פראכטפולער זאל, אונטער גלאנצנדיגע קרוינלייכטער, זענען געשטאנען די גרויסע לייט פון שטאט: באלעבאטים פון גרויסע פירמעס, פאליטיקער און באוואוסטע אדוואקאטן. אויפן טיש אין פראנט איז געשטאנען א גרויסער שטול, אנגעצייכנט פאר דער כבוד־געסט, מיס פיאנא.

גרעטא און דעניעל זענען געשטאנען אין א זייט מיט גלעזער אין די הענט.

„לכבוד דער צוקונפט פון פריים!“ האט גרעטא אויפגעהויבן איר גלאז. „און לכבוד דיר, דעניעל. דו האסט זיך פארזיכערט א גאלדענעם פלאץ ביים טיש.“

„אך, ביטע. איך בין נאר א באשיידענער דינער פון דער סיסטעם.“

„לאז די באשיידנקייט. דו און איך, מיר זענען די סיסטעם.“ גרעטא האט זיך צעלאכט. „און ווען פיאנא וועט זיין אויף אונזער זייט, וועל איך אפשר נאך לייגן א בלום אויף אנזשעלא'ס קבר. און איך וועל זיצן אויף מיין שיף, טרינקען און הערן די ים־כוואליעס.“

„דאס איז די זאך מיט די ארעמע,“ האט דעניעל צוגעלייגט מיט א קאלטן שמייכל. „זיי ארבעטן, זיי ליידן, זיי שטארבן.“

„און מיר קלייבן איין. דאס איז דער סדר פון דער וועלט.“

דאקטאר דעניעל ביי דער צערעמאניע

גרעטא האט ארויסגענומען פון איר טאש א קליין קעסטל. „דא, א קליינע מתנה פאר מיין באליבטן דאקטאר.“ אינעווייניג איז געלעגן א גאלדענער שליסל פון א לוקסוס־שיף. „שטעל דיר נאר פאר: א ים־ווינטל, קאלטע געטראנקען...“

„ווי גוט דו ביסט צו מיר. און ווי איז מיין מעדעקס?“

„איינגעשלאסן אינעם זיכערהייטס־קאסטן,“ האט דעניעל געענטפערט. „און וואס אויב מילדרעד וועט זיך דערוויסן?“

„די ריינמאכערין?“ האט גרעטא אויסגעשפרייט די הענט. „קיינער הערט זיך נישט צו צו א נעבעך אן א גראשן. דאס איינציגע וואס זי וועט באקומען איז א פלאץ אין דער ערשטער ריי צו זען ווי איר טאכטער אטעמט דעם לעצטן אטעם.“

אין דעם מאמענט האבן זיך די טירן פון דער זאל אויפגעריסן מיט א קראך. אריינגעקומען איז מילדרעד, נאך אלץ אין איר ארבעטס־קלייד, מיט א פנים ווי א שטורעם. זי האט אוועקגעשטופט דעם קעלנער אויפן וועג, צוגעגאנגען גלייך צו דעניעל, און מיט איין באוועגונג ארויסגעשלאגן דעם גאלדענעם שליסל פון זיין האנט. ער איז געפלויגן אין א זייט און זיך צעבראכן אויף דער מארמאר־פאדלאגע.

„דער שליסל איז געווען מער ווערט ווי דיין גאנץ לעבן, דו שמוציגע!“ האט גרעטא געשריגן.

„אזוי,“ האט מילדרעד געזאגט שטיל, „דו ביסט די וואס האלט מיין טאכטער'ס מעדיצין ווי א געפאנגענע.“

„אה, דו ביסט די מאמע פון יענער האלב־טויטער קליינער?“ האט גרעטא געשמייכלט. „זאג נישט אז זי איז שוין אוועק.“

„דו האסט יעצט געמאכט דיין לעצטן טעות. וואו איז מיין מעדיצין?“

„איך... איך ווייס נישט וואס איר רעדט,“ האט דעניעל געשטאמלט.

„איר צוויי האט צוגענומען מיין טאכטער'ס מעדיצין. שפילט זיך נישט מיט מיר. איך וויל צוריק דעם מעדעקס, און איך וויל אים יעצט!“

„מעדעקס?“ האט גרעטא געלאכט. „דאס איז די זעלטנסטע מעדיצין אויף דער וועלט. עס זענען דא נאר דריי דאזעס, און צוויי זענען שוין געגעצט געווארן. די מעדיצין איז אונטער שטרענגע כללים. די וואס גנב'עט זי איז א פארברעכער. וואו איז דער באווייזן? זעסטו עפעס מעדיצין ביי מיר? נישטא. די ריינמאכערין מאכט ווילדע באשולדיגונגען. זי וויל מסתמא א נדבה. די ארעמע היינט האבן שוין קיין בושה נישט.“

זי האט אנגעוויזן מיטן האנט אויף דער זאל. „קוק זיך ארום. דא שטייען די גרעסטע באלעבאטים, פאליטיקער, אדוואקאטן. אזא ווי דו געהערט נישט דא. קאליע מיר די צערעמאניע פון מיס פיאנא, און איך וועל זארגן אז דו און דיין טאכטער זאלט שטארבן אין ארעמקייט.“

„די צערעמאניע פון מיס פיאנא?“ האט מילדרעד איבערגעחזרט.

„יא. מיס פיאנא פירט אימפעריעס. זי נעמט באפעלן נאר פון איין מענטש אויף דער וועלט: פונעם גרינדער פון סקארפיאן, דער מלכה פון דער אונטערוועלט. דו ווייסט אפילו נישט ווי זי הייסט.“

„איך וויל נישט פארלירן צייט,“ האט מילדרעד געזאגט, און ארויסגעצויגן פון איר קלייד א ביקס. „דו גיבסט מיר די מעדיצין, אדער דו וועסט באצאלן דערפאר.“

א שטילקייט איז געפאלן אויף דער זאל. גרעטא האט אבער נישט געציטערט. „וואגסטו מיר דראען? איך בין דער פארוואלטער פון די פאדערונגען ביי פריים העלט! מיין טאטע איז דער ויצע־פרעזידענט, און מיין פעטער איז דער דירעקטאר פון דעם שפיטאל!“

„מיר איז גלייך וער דיין משפחה איז. ווען זיי וועלן אנקומען, וועלן זיי אויך קניען.“

„אין דיינע חלומות! מיר פירן די גאנצע מעדיצינישע סיסטעם אין דער שטאט. איין טעלעפאן פון מיר, און דו און דיין טאכטער וועט מען ארויסווארפן אויף דער גאס.“

קאפיטל זעקס

„קני און ראם אויף!“

פון דער זייט האט זיך צוגעשטופט א פעטער מאן אין א גלאנצנדיגן אנצוג. „לאז זי גיין! דאס איז די אונטערשרייבונג־צערעמאניע פון מיס פיאנא. ווי וואגסטו דא מאכן א סקאנדאל? ווילסטו שטארבן?“

„און ווער ביסטו?“

„דער ראיאן־פארוואלטער פון פריים העלט, טרעווער פארד.“

„קיינמאל נישט געהערט פון דיר. גיי מיר אוועק פון די אויגן.“

„משוגענע! איך וועל דיך גלייך ארויסווארפן פון דער ארבעט!“

טרעווער פארד, דער ראיאן־פארוואלטער

צו מילדרעד איז צוגעלאפן סארא, איר מיטארבעטערין פון דער ריינמאכער־מאנשאפט, וואס איז געקומען הינטער איר. „מילדרעד, בארואיג דיך. דו דארפסט דיין ארבעט. טראכט וועגן אנזשעלא.“

„סארא, די וואס האבן געפיניגט מיין טאכטער און באליידיגט מיינע חברים, וועלן באצאלן.“

„דו ביסט צעמישט,“ האט דעניעל געזאגט. „מילדרעד, אויב דו טוסט עפעס, ווערט דיין טאכטער ארויסגעווארפן אויף דער גאס. קיין אטעם־מאשין, קיין רעדל־שטול. לאמיר זען ווי לאנג זי האלט זיך.“

„דו וועסט נישט וואגן, דעניעל.“

„מילדרעד, קום, לייג אוועק דעם ביקס,“ האט סארא געבעטן מיט טרערן. „מיר קענען דאס נישט געווינען.“

מילדרעד האט ארויסגענומען איר טעלעפאן. „גוט. איך מאך יעצט דעם טעלעפאן.“

אין א זייט האט קעיט, וואס איז געקומען הינטער איר, אנגערופן וויקטאר קלארק. „יא, מיס קעיט,“ האט ער געענטפערט, „איך גיי יעצט באגריסן מיס פיאנא ביים לופט־פעלד.“

„פארגעס דעם לופט־פעלד. קום יעצט צו דער צערעמאניע. די באס דארף הילף צו באקומען די מעדיצין, און דו מוזט לערנען דיין פלימעניצע ווי מען פירט זיך.“

„יא, מיס קעיט. איך בין דארט אין א מינוט.“

„מילדרעד,“ האט סארא ווייטער געבעטן, „איך ווייס אז דו ביסט אויפגערעגט, אבער די מענטשן זענען די מאכט. מיר קענען זיך נישט שטעלן קעגן זיי.“

„זעסט? אפילו דיין שמוציגע חברטע ווייסט וואו איר פלאץ איז,“ האט גרעטא געלאכט. „מיין פעטער איז דער דירעקטאר פונעם שפיטאל. ווען ער וועט אנקומען, וועט ער אייך ביידע ארויסווארפן פון דעם געביידע. וועכטער! נעמט ארויס די משוגענע!“

די וועכטער האבן זיך דערנענטערט, אבער וועו מילדרעד האט אויף זיי א קוק געטון, האבן זיי זיך אפגעשטעלט, ווי עפעס אין איר בליק האט זיי איבערגעשראקן.

גרעטא האט געזומען א גלאז מיט רויטן וויין פון א טאץ, און עס אויסגעגאסן אויף דער ריינער פאדלאגע. „דאס באקומסטו פאר נישט קענען טון דיין ארבעט. קוק נאר וויפיל שמוץ עס איז דא. קני אוועק און ראם עס אויף, ריינמאכערין!“

„מיר האבן שוין אויסגעוואשן דעם גאנצן זאל דריי מאל,“ האט סארא געזאגט. „די זאל איז געווען ריין ווי גאלד.“

„יעצט שוין נישט. קני אוועק און ראם אויף. דאס איז דאך דיין ארבעט, ניין? אויפראמען נאך מענטשן ווי מיר.“

„מיר זענען אפשר נישט רייך,“ האט מילדרעד געזאגט, „אבער מיר האבן כבוד. און דו קענסט אונז נישט אזוי פארשעמען.“

„כבוד? דו ווילסט רעדן פון כבוד? אויב דו ווילסט כבוד, מוזטו זיין מעכטיג, ווי איך.“

„גאנץ ריכטיג,“ האט טרעווער פארד צוגעשטימט. „די ריינמאכערין דארף וויסן איר פלאץ.“

און דעניעל, דער דאקטאר וועמען מילדרעד און אנזשעלא האבן אזוי געטרויט, האט אויך געזומען א גלאז און עס אויסגעגאסן איר צו די פיס. „אופס,“ האט ער געזאגט, און אלע האבן געלאכט.

„א בושה פאר דיר, דעניעל,“ האט מילדרעד געזאגט שטיל. „אנזשעלא און איך האבן דיר געטרויט.“

„גיב מיר נישט קיין מוסר, מילדרעד. דו קענסט קיינעם נישט באשולדיגן נאר זיך אליין פאר דיין פלאץ אויף דער וועלט.“

„ראם אויף! ראם אויף! ראם אויף!“ האבן די געסט אנגעהויבן שרייען, ווי א מאסע ביי א שפיל.

„מיר טוען נאר א טובה פאר דער וועלט,“ האט גרעטא געזאגט. „מיר געבן דעם מעדעקס פאר די וואס פארדינען באמת צו לעבן, נישט פאר מענטשן אן כח ווי דו און דיין טאכטער. איר וואלט עס נאר פארשוועגדעט. איבערהויפט, ריינמאכערין, דאס לעבן פון די ארעמע איז גארנישט ווערט.“

מילדרעד האט נישט געקניט. זי איז רואיג אריבערגעגאנגען צום גרויסן שטול אין פראנט, און זיך אוועקגעזעצט.

„היי! גיי אוועק פון דארט!“ האט גרעטא געקוויטשעט. „דער שטול איז אפגעהאלטן פאר מיס פיאנא, פאר דער מלכה פון דער אונטערוועלט אליין! יעצט ביסטו שוין פארפאלן. האסט אמאל געהערט פון דער ,נאכט פון חשבון‘? יעדער איינער וואס האט זיך געשטעלט קעגן איר, יעדער גרויסער באלעבאס, יעדער פאליטיקער, אלע אויסגעווישט אין איין נאכט!“

„די נאכט פון חשבון איז געמאכט געווארן פאר פיאווקעס ווי דו,“ האט מילדרעד געענטפערט. „רוף זי. איך וועל דא זיצן. און ווען זי ווערט קומען, וועלן מיר זען צו וועמען זי קומט.“

אין דעם מאמענט איז אריין א הויכער מאן מיט א שטרענג פנים. „ליבע טאכטער, דו ביסט פונקט צו דער צייט,“ האט ער געזאגט צו גרעטא. דאס איז געווען עדווארד, איר טאטע, דער וויצע־פרעזידענט פון דער פארזיכערונג. „וואס איז דא? ווער וואגט זיצן אויף מיס פיאנא'ס שטול?“

עדוואַרד, דער וויצע־פּרעזידענט, קומט אן

„טאַטע, די ריינמאכערין האט מיך אטאקירט! און זי האט באַלייַדיגט מיס פּיאַנאַ, און געזאגט אז דו זאלסט קניען און בעטן רחמנות!“

„מיר וועלן האפן אז עמיצער העכער אין דער פּירמע האט נאך א געוויסן,“ האט מילדרעד געזאגט. „פּרעג דיין טאכטער וואס זי האט געטון. זי האט צוגענומען מיין טאכטער'ס לעבנס־מעדיצין, און זי האט זי געפּייניגט. אויב דו האסט א האלבן מוח, וועסטו איר הייסן אפּגעבן דעם מעדעקס און ראטעוועז דאס לעבן פון אן אומשולדיג קינד.“

„וער ביסטו מיר צו געבן באפעלן? דער מעדעקס איז טייער פון אלע טייערע זאכן. אייערע מענטשן זענען נישט ווערט.“

„אייערע מענטשן?“

„די אן כח, די שמוציגע פון דער שטאט. נאר די אמת'ע מאכט פארדינט דעם מעדעקס. מענטשן מיט מיליאנען. מענטשן ווי מיס פיאנא.“

מילדרעד האט אנגערופן אויפן טעלעפאן. „פיאנא, איך דארף דיך דא אין צען מינוט.“

„איך בין אויפן וועג, באס,“ האט מען געהערט פון דער צווייטער זייט. „דער עראפלאן איז געווען אין א שטורעם, איך האב ערשט יעצט געקראגן א פארבינדונג.“

„קוק נאר, זי שפילט זיך ווי זי קען מיס פיאנא,“ האט גרעטא געלאכט.

„לאך וויפיל דו ווילסט. ווען פיאנא וועט קומען, וועט זי קניען פאר מיר, און דערנאך וועסטו מיר אפגעבן מיין מעדיציין,“ האט מילדרעד געזאגט.

קאפיטל זיבן

דער אויפשטאנד פון די קראנקע

„מיס פיאנא בייגט זיך פאר קיינעם נישט, נאר פאר איר אלטן באס, די אמת'ע מלכה פון דער אונטערוועלט," האט גרעטא געזאגט. „א מענטש וואס דו וואלסט נישט געטארט אטעמען די זעלבע לופט ווי זי."

„פארוואס קומסטו נישט צו מיר אין ביורא אויסוואשן די פאדלאגע," האט עדווארד צוגעלייגט, „אפשר וועסטו זי דאן זען פון דער ווייטנס." און אלע האבן געלאכט.

„גוט," האט עדווארד געזאגט אין זיין טעלעפאן. „ברענגט זי אריין."

עדווארד ביים טעלעפאן: „ברענגט זי אריין“

די טירן האבן זיך געעפנט, און צוויי מענער האבן אריינגעשטופט א רעדל־שטול. אין אים איז געזעסן אנזשעלא, בלאס און דערשראקן, אין א דינעם שפיטאל־קלייד. גרעטא'ס מענטשן האבן זי צוגענומען פון איר בעט און זי געבראכט אהער.

„וואס האט איר געטון מיט מיין טאכטער?“ האט מילדרעד געשריגן און אויפגעשפרונגען.

„זי וויל נישט אנטשולדיגן,“ האט גרעטא געזאגט. „מיר וועלן זי שוין מאכן.“

„רירט זי אן, און איר זענט פארטיג!“

„רעד העכער! זאג דיין מאמע ווי שטארק דו באדויערסט!“ האט גרעטא געשריגן צו דער מיידל.

„מאמע," האט אנזשעלא געווייגט, „עס טוט מיר אזוי באנג."

„ניין, הארציקע. מיר טוט באנג. איך האב געדארפט פארשטיין פריער. אבער זארג זיך נישט, וואס זיי זאלן נישט טון, איך וועל זיי מאכן באצאלן."

גרעטא האט ווייטער געזעדט מיאוסע ליגנס וועגן דער מאמע, ווי אזוי זי האט באקומען די מעדיצין, ביז אנזשעלא האט אויסגעשריגן: „מיין מאמע איז נישט אזוי! רעד נישט אזוי וועגן איר!"

פלוצלינג האט אנזשעלא אנגעהויבן שוואר אטעמען. „אנזשעלא, וואו איז דיין אינהאלער?" האט מילדרעד געפרעגט מיט שרעק.

גרעטא האט אויפגעהויבן דעם קליינעם אינהאלער אין דער לופט. „דו ווילסט דאס? גיב צוריק! ווילסטו עס צוריק? דאן קני אוועק און וויש אפ מיינע שיך, ווי די ריינמאכערין וואס דו ביסט. אדער איך צעברעך דעם אינהאלער אויף שטיקלעך."

„ווילסטו ראטעווען דיין טאכטער? קני אוועק און בעט רחמנות," האט עדווארד צוגעלייגט.

„מאמע, ניין!"

„גוט," האט מילדרעד געזאגט מיט א צעבראכן קול. „איך וועל עס טון."

„ניין! קני נישט פאר די אכזרים!" האט אנזשעלא געשריגן, און מיט די לעצטע כוחות האט זי זיך ארויסגעריסן פון די הענט

וואס האבן זי געהאלטן, און געכאפט גרעטא ביי דער האנט. „רירט נישט אן מיין מאמע!“

„ווי די מאמע אזוי די טאכטער,“ האט עדווארד געזאגט. „עמיצער דארף דיך לערנען א לעקציע.“ און ער האט אויפגעהויבן די האנט אויף דעם קראנקן קינד.

אבער איידער ער האט זי געקענט אנרירן, האט א פויסט אים געטראפן אין פנים. דאס איז געווען ליעם, וואס איז אריינגעלאפן מיט די אנדערע פריינד פון שפיטאל. „ניין! דו וועסט נישט אנרירן אפילו איין פינגער פון איר!“

הינטער אים זענען געשטאנען רעד, דזשאזעף, סארא און נאך קראנקע פון דעם אפטייל, עטליכע אין שפיטאל־קליידער, עטליכע מיט שטעקנס.

„פארוואגסטו נאך אמאל צו רירן אנזשעלא אדער ליעם,“ האט רעד געזאגט, „וועסטו מוזן גיין דורך אונז ערשט. מיר זענען מיד צו זען ווי איר פייניגט די מענטשן וואס איר דארפט היטן.“

„אה, ווי נעבעכדיג,“ האט עדווארד אפגעווישט דאס פנים. „ווער זענט איר, האפענונגסלאזע? האלב פון אייך וועט נישט איבערלעבן די וואך.“

„איך שטארב אפשר,“ האט דזשאזעף געזאגט, „אבער א שטול קען איך נאך אויפהייבן. מיר האבן גארנישט צו פארלירן. און דאס דארף דיך שרעקן.“

„שרעקן? מיך? דער איינציגער פון וועמען איך האב מורא איז מיס פיאנא אליין. איר זענט גארנישט. איין טעלעפאן פון מיר, און אייער פארזיכערונג פארשווינדט.“

„דו ווילסט רעדן פון פארזיכערונג?“ האט רעד אויסגעשריגן. „צום שווארץ־יאר מיט דיין פארזיכערונג! מיט אייער אפהאלטן, אפזאגן, אפשטויסן‘! מיט אייערע אויסגעטראכטע פרייזן, מיט אייער גאנצער צעבראכענער סיסטעם!“

„איר ארעמע זענט אלע די זעלבע. איר באשולדיגט די סיסטעם, די רייכע, אבער גארנישט טוישט זיך. אן געלט, אן פארזיכערונג, וועט איר אלע פארפוילן אין די געסלעך ווי מיסט.“

„דער ווירׂ איז אויף דיר,“ האט רעד געענטפערט. „איך שטארב סיי ווי.“

„איך אויך,“ האט א צווייטער צוגעלייגט.

„גוט, ליעם,“ האט עדוארד זיך געוועדעט צום יונגן בחור. „דיין פארזיכערונג איז אפגעשאפט.“

„איך האב זעקס חדשים צו לעבן,“ האט ליעם געענטפערט רואיג, „און איך האב זיך יעצט אויפגעשטעלט פאר מיין גוטער חבר'טע. איך קען זיך נישט פארשטעלן א בעסערן סוף.“

„אנזשעלא'ס אפעראציע האט איר אפגעזאגט!“ האט סארא געשריגן. „איר האט צוגענומען איר לעבנס־מעדיצין! ווי קען מען אזוי באהאנדלען אן אומשולדיג קינד?“

„גיט אפ די מעדיצין!“ האבן אלע געשריגן. „מיר זענען מיד צו זיין געשטופט!“

„א רעוואלוציע פון די קראנקע און די שטארבנדיגע,“ האט עדווארד געלאכט. „גוט. איך וועל אפשאפן אייער אלעמענס פארזיכערונג. לאמיר זען ווי לאנג איר האלט זיך אן מעדיצין און אן דאקטוירים.“ ער האט זיך אומגעקוקט אויף זיי איינס נאכן אנדערן. „רעד, דו האסט פארגעסן? דו האסט געוואלט דערלעבן צו זען דיין אייניקל. דזשאזעף, דו האסט געוואלט דערלעבן דיין חתונה־יארטאג. און דו, סארא, דו האסט געהאפט אויף א העכערע שטעלע, כדי דיין טאכטער זאל מער נישט מוזן ארבעטן צוויי שיכטן אין יענעם שמוציגן רעסטאראן. נו, זענט איר נאך גרייט אוועקצוואַרפן אייער לעבן פאר דער מעשה פון דער מאמע און דער טאכטער?“

קאפיטל אכט

דער דירעקטאר קניט

„מיינסטו אז דער טיטל ,וויצע־פרעזידענט' מאכט דיך פאר א גאט?“ האט רעד געפרעגט. „מיינסטו אז דו קענסט אונז צונעמען די פארזיכערונג?“

„וויצע־פרעזידענט?“ האט עדווארד זיך אויסגעהוסט. „דאס איז געווען נעכטן. קוק גוט.“ ער האט ארויסגענומען פון זיין טאש א בריוו מיט א גאלדענעם זיגל. „פון היינט אן בין איך דער הויפט־פארוואלטער פון אלע פאדערונגען.“

„טאטע! אוי, מיר קריכן ארויף אויף דער וועלט!“ האט גרעטא געקלאפט מיט די הענט.

„יעצט פארשטייט איר אלע? איך האלט די שליסלען פון לעבן און טויט. איך בין דער באלעבאס אין דעם געביידע. ווילט איר בלייבן ביי אייער ארבעט? ווילט איר לעבן ביז אייער לעצטער וואונטש גייט מקוים? דאן לאזט מיך אליין מיט דער ריינמאכערין.“ ער האט געשטופט דעם בריוו פאר מילדרעד'ס פנים. „קוק, ריינמאכערין. אוי, ווארט, קענסטו בכלל לייענען? דער בריוו גיט מיר די מאכט דיך ארויסצוווארפן, אויב דו טרעטסט נישט אפ.“

„הער אויף מיט דעם צירק,“ האט מילדרעד געענטפערט. „שאף אפ מיין פארזיכערונג, מיר איז גלייך. אבער דו גיבסט אנזשעלא די מעדיצין.“

„און איך,“ האט סארא געזאגט, „איך טרעט אויך נישט אפ. ווארף מיך ארויס.“

„גוט! קיינער פון אייך האט מער נישט קיין פארזיכערונג! איר זענט אלע ארויסגעווארפן!“

„פאר וועמען האלטסטו זיך?“ האט סארא געשריגן. „אפילו אלס הויפט־פארוואלטער מוזטו אלעס דורכגיין דורך מיסטער וויקטאר קלארק.“

„די העכערונג איז געקומען פון גאר הויך, נישט פון מיסטער קלארק. פון מיס פיאנא אליין. אזוי ווי איך האב געזאגט: איך בין דער באלעבאס דא.“

מילדרעד האט געכאפט דעם בריוו פון זיין האנט, אים א קוק געטון, און אים צעריסן אויף צוויי, און דערנאך אויף פיר, און געלאזט די שטיקלעך פאלן אויף דער ערד.

„ניין, ניין, ניין!“ האט עדווארד געשריגן. „ווייסטו וואס דו האסט געטון? דו האסט צעריסן א בריוו מיטן אונטערשריפט פון מיסטער קלארק! ער וועט צונעמען דיין קינד'ס פארזיכערונג אויף אייביג!“

„מיר וועלן זען ווען ער קומט,“ האט מילדרעד געזאגט. „אבער ביז דאן, ביסטו ארויסגעווארפן.“

„הערט אויר? די ריינמאכערין מיינט אז זי קען מיך ארויסווארפן! זי מיינט נאך אז מיסטער קלארק ארבעט פאר אויר!“

„ער ארבעט טאקע פאר מיר. און ער מיינט ביי מיר גארנישט.“

„איך קען נישט גלייבן,“ האט מילדרעד ווייטער געזאגט, „אז די גרעסטע געזונטהייט־פירמע אין לאנד איז אזוי שלעכט און פארדארבן. ווען מיין טאכטער וועט פארטיג זיין מיט איר אפעראציע מארגן, וועל איך אייך צעלייגן שטיקל ביי שטיקל. און די אלע מענטשן וואס איר האט געפיניגט, זיי וועלן באקומען א שכר.“

„א שכר מיט וואס? מיט א בעזעם?“ האט גרעטא געלאכט. „מיט אן עמער בלייכעכץ? טאטע, פיאנא וועט באלד אנקומען. לאז די וועכטער שוין אפרעכענען מיט אויר.“

אין דעם מאמענט איז אריינגעלאפן א וועכטער. „מיסטער עדוואַרד, דער דירעקטאר פונעם שפיטאל, מיסטער וויקטאר קלארק, איז דא.“

וויקטאר קלארק איז אריין, אויסגעפוצט אין א שווארצן אנצוג, א ביסל אויסער אטעם. „קעיט האט מיר געהייסן קומען צו מיס מילדרעד. וואו איז זי?“

וויקטאר קלארק קומט אן אין זאל

„פעטער וויק! דו ביסט סוף כל סוף דא! די נעבעכלעך האבן מיך געפייניגט!“ האט גרעטא צוגעלאפן.

„נישט יעצט, גרעטא. איך האב יעצט באקומען א ידיעה אז א גאר גרויסער מענטש קומט אין שטאט.“

„מיס פיאנא?“

„נאך גרעסער.“

„וער קען זיין גרעסער ווי מיס פיאנא?“

„איינער וואס אויב מען פארשעמט זי, מאכט זי אז פיאנא זאל אויסזען ווי א מוחל'דיגע.“

„אה, גוט," האט עדווארד געזאגט. „מיר וועלן אויסשפרייטן דעם רויטן טעפעך פאר דעם גרויסן מענטש, און זי באהאנדלען ווי א מלכה. מיר דארפן אויפראמען דא. ריינמאכערין, דו וועסט קערן."

„דו ביסט פארפאלן, ריינמאכערין," האט גרעטא געזאגט. „האסט נישט געזאגט אז דער דירעקטאר וועט קניען פאר דיר? פארוואס קניסטו נישט ערשט?"

וויקטאר קלארק האט זיך אומגעדרייט, דערזען וועך עס זיצט אויף פיאנא'ס שטול, און זיין פנים איז געווארן ווייס ווי קאלך. ער איז צוגעלאפן, אראפגעפאלן אויף די קני פאר מילדרעד, און אראפגעלאזט דעם קאפ.

„מיסטער קלארק?" „פעטער וויק?" האבן גרעטא און עדווארד אויסגעשריגן אין איין קול.

„דיין שטאב," האט מילדרעד געזאגט צו וויקטאר מיט א קאלטן קול, „האט אוועקגעכאפט מיין טאכטער און צוגענומען איר מעדיצין. און זיי האבן געוואלט מיך שלאגן. נו, וואס איז דיין כלל דערויף?"

„איר... איר האט גענומען דעם מעדעקס?" האט וויקטאר זיך געווענדעט צו זיין פלימעניצע.

„קום שוין, פעטער וויק. מיר ווילן עס נישט פארשווענדן אויף א קינד פון א ריינמאכערין."

„שווייג! שווייג!"

„נו, און וואס אויב איך האב עס געגומען?“ האט גרעטא זיך אויפגעבלאזן. „מיין פעטער ארבעט פאר מיס פיאנא. אויב מיס פיאנא וויל אז עמיצער זאל פארשווינדן, פארשווינדט ער. בעט ביי מיין פעטער רחמנות, אפשר וועט פיאנא דיך שוינען.“

„אדער מיר קענען יעצט ארויסווארפן דיין טאכטער אויף דער גאס,“ האט עדווארד צוגעלייגט, און אויפגעהויבן די האנט קעגן מילדרעד.

אבער וויקטאר איז אויפגעשפרונגען און האט אים אפגעשטופט מיט כח. „נארן! איר ווייסט נישט אפילו וואס איר האט געטון! מיר זענען פארטיג!“

„פארוואס האסטו מיך געשטופט? זי איז נאר א שמוציגע פון דער גאס!“

„דו ביסט יעצט דער שמוציגער. דו דארפסט זיך אנטשולדיגן ביי איר, יעצט!“

„פארוואס? פארוואס?“

„איך וועל דיר זאגן פארוואס. ווייל דו האסט אריינגעשלעפט מיין משפחה אין א טיפער גרוב. איין ווארט פון איר, און אונזער גאנצע משפחה קען ווערן אויסגעמעקט פון דער מאפע!“

קאפיטל ניין

די מתנות

„ניין, ניין, ניין,“ האט עדווארד געשטאמלט. „מיסטער קלארק, הערט מיך אויס, דא מוז זיין א טעות. וואס איר זאלט נישט מיינען, זי איז נאר א נעבעך וואס קען זיך נישט ערלויבן אז איר אייגן קינד זאל לעבן.“

„וואס ווארט איר?“ האט וויקטאר געשריגן. „גיט אפ דעם מעדעקס!“

„פעטער, נעמסטו באמת די זייט פון דער פרויִ?“ האט גרעטא אויסגעשריגן. „זי איז א ליגנערין! זי האט צוגעזאגט די נעבעכלעך א שכר. וואו איז ער? זי בילט נאר, זי בייסט נישט!“

אין דעם מאמענט האבן זיך די טירן פון דער זאל ווידער געעפנט. אריין זענען א ריי מענער אין שווארצע אנצוגן, יעדער טראגנדיג א קעסטל אדער א טאַש, און הינטער זיי איז אריין קעיט.

„אה, דער שכר,“ האט מילדרעד געזאגט. „פונקט צו דער צייט.“

„ווער זענען די?“ האט עמיצער געשעפטשעט. „פארוואס האב איך מורא?“

„זי האט מסתמא אויפגעהויבן מיסט און עס איינגעוויקלט אין שיין פאפיר,“ האט גרעטא געלאכט.

„גיט איר שוין דעם מעדעקס, איידער עס ווערט מיאוס,“ האט וויקטאר געבעטן. „אנדערש קען איך אייך נישט ראטעווען.“

„ניין, פעטער! איך וועל זיך נישט בייגן פאר א משוגענע מיט א בעזעם! אויב זי איז אמת'דיג, וועל איך זיך אנטשולדיגן און אפגעבן. אבער ביז דאן, וועל איך זיך קיינמאל נישט אנטשולדיגן ביי א ריינמאכערין. מיר ווארטן צו זען דיינע מתנות. וואס וועט זיין וועט עס וועט זיך ארויסווייזן אז עס איז מיסט?“

„מיינע מתנות וועלן דיך דערשרעקן,“ האט מילדרעד געזאגט. „ברענגט די מתנות.“

„יא, באס.“

מילדרעד האט זיך אומגעדרייט צו איר טאכטער אין רעדל־שטול, און איר קול איז געווארן ווייך. „איך זע אז מען קען שוין נישט באהאלטן. אנזשעלא, דו וועסט יעצט זיך דערוויסן אז דיין מאמע איז נישט קיין פשוטע ריינמאכערין.“

דערנאך האט זי זיך געווענדעט צו אירע פריינד. „פריינד, איר האט זיך אויפגעשטעלט קעגן די מעכטיגע. איר האט געקעמפט פאר מיין טאכטער. מיינט נישט אז איך נעם דאס פאר זעלבסטפארשטענדליך. דאס איז נישט קיין מתנה, דאס איז א רעטונג־שטריק.“

זי איז צוגעגאנגען צו רעד, און א מאן האט געעפנט פאר אים א קאפער פול מיט פאקן געלט. „רעד, דיינע דאקטאר־חשבונות האבן דיך אויסגעזויגן. דיין פארזיכערונג האט דיך אפגעווארפן.

דא זענען פינף מיליאן דאלאר. נעם זיך אין אכט אויף דיין געזונט. און איך וויל אז דו זאלסט באגריסן דיין נייעם אייניקל.“

„פינף מיליאן אין מזומנים,“ האט עמיצער אין זאל געשעפטשעט. „דאס איז גענוג פאר פופציג אפעראציעס.“

„חלום איך?“ האט רעד געפרעגט, מיט טרערן אין די אויגן. „דאס איז צו פיל.“

„רעד, דאס איז גארנישט קעגן דעם וואס דו האסט געטון פאר מיין טאכטער.“

צו סארא האט זי דערלאנגט א בריוו. „סארא, א דאנק פאר דעם וואס דו האסט געטון פאר אנזשעלא. דאס איז אן אנשטעלונג־בריוו פון נעקסוס, איינע פון מיינע פינאנץ־פירמעס. איך וויל אנשטעלן דיין טאכטער אלס א הויכע באאמטע ביים הויפט פון דער פירמע. די געהאלט איז א מיליאן דאלאר א יאר.“

„איך... איך קען נישט אננעמען אזא גרויסע זאך...“

„דו קענסט, און דו וועסט.“ דערנאך האט זי זיך געווענדעט צו דזשאזעף. „דזשאזעף, האסטו נישט באלד דיין חתונה־יארטאג? א קליינע זאך פאר דיין ווייב.“ און מען האט געעפנט פאר אים א שאכטל מיט א טייערן צירונג־שטיק, ווערט מיליאנען.

„א דאנק, מילדרעד,“ האט דזשאזעף געזאגט מיט א ציטערדיג קול. „דאס וועט מאכן מיין ווייב די גליקליכסטע אויף דער וועלט.“

„און דו, ליעם. דער קלאפ וואס דו האסט פריער געגעבן איז געווען גאר מוטיג. איך האב געהערט אז דו האסט ליב שנעלע אויטאס.“ און דורך די גרויסע טירן האט מען געזען אינדרויסן א בליצנדיגן ספארט־אויטא, איינער פון די טייערסטע אויף דער וועלט.

„דאס איז א בוגאטי!“ האט ליעם געשריגן. „מיסעס מילדרעד, חלום איך?“

„ניין. און איך ערווארט אז דו זאלסט נאך פירן אנזשעלא און אלע פריינד צו דער סיום־פייערונג פון דער שול.“

„מילדרעד,“ האט רעד געזאגט, „דו דארפסט נישט פארשוועכן דיין געלט אויף אונז, שטארבנדיגע מענטשן. מיר האבן באשיצט אנזשעלא ווייל מיר האבן זי ליב. נעם עס צוריק. היט עס פאר אנזשעלא ווען זי וועט געזונט ווערן.“

„איר זענט געשטאנען ביי מיין טאכטער און ביי מיר ווען קיינער אנדערש האט נישט געוואלט. אויסגעשלאסן. איר נעמט עס.“

אין זאל האבן זיך די געסט אנגעהויבן אנקוקן. „ווארט,“ האט איינער געזאגט, „ווער איז די ריינמאכערין? אפשר איז עס נאר א פארשטעלונג? אפשר איז זי דער גרויסער מענטש וועגן וועמען מיסטער קלארק האט געערדט?“

טרעווער פארד איז געווארן בלאס. „דאס הייסט, די פרוי וואס איך האב געשאלטן דעם גאנצן טאג... איז דער גרויסער באס?“

„יעצט פארשטייסטו,“ האט וויקטאר געזאגט. „אבער צו שפעט.“

עדווארד איז צוגעלאפן מיט א פארשוויצט פנים. „מיס מילדרעד, עס טוט מיר באמת באנג וואס איך בין געווען גראב צו אייך און צו אייער שיינער טאכטער. איך בין געווען א נאר. ערגער פון דעם.“ ער האט זיך אראפגעבויגן און אנגעהויבן אויפהייבן די צעריסענע שטיקלעך פאפיר פון דער ערד. „קוקט, איך הייב עס אויף, ווייל דאס בין איך, א מיסט! ביטע, שוינט אונז! איך וועל טון אלעס!“

דאקטאר דעניעל איז צוגענאנגען מיט אראפגעלאזטע אויגן. „מיס מילדרעד, איך בעט אייך מחילה. איך האב אייך אנטוישט אלס דאקטאר. אבער איך וועל זיך מיין בעסטע באמיען אז אנזשעלא זאל באקומען די בעסטע באהאנדלונג פון היינט אן.“

„נאר!“ האט וויקטאר געשריגן. „דאס אלעס איז גארנישט ווערט אויב דו גיבסט נישט צוריק דעם מעדעקס יעצט!“

„איך גיי עס ברענגען יעצט,“ האט דעניעל געזאגט, און ארויסגעלאפן.

דאקטאר דעניעל בעט מחילה

„מאמע," האט אנזשעלא געשעפטשעט, „דו האסט טאקע באהאלטן סודות פון מיר."

„יא, הארציקע. מיר וועלן האבן אסאך צו רעדן. אבער נאך דיין אפעראציע."

פלוצלינג האט אנזשעלא אנגעהויבן הוסטן, און איר קאפ איז געפאלן אויף א זייט. „אנזשעלא! אנזשעלא!" האט מילדרעד געשריגן. „קעיט! רוף דעם אמבולאנס, יעצט!"

א דאקטאר צווישן די געסט איז צוגעלאפן. „זי דארף די אפעראציע מיטן מעדעקס תיכף. אויב מיר הייבן נישט אן אין א שעה ארום, וועט זי עס נישט איבערלעבן. איך וועל אליין אפעריר‌ן."

„רירט זיך! רירט זיך יעצט!“

קאפיטל צען

דער באלעבאס פון דער פארזיכערונג

אין שפיטאל האט מען אריינגעפירט אנזשעלא אין דעם אפעראציע־צימער, און די דאקטוירים האבן זיך געגרייט. „ווי נאר די מעדיצין קומט אן, ברענגט זי גלייך אריין," האט דער דאקטאר געזאגט. „מיר האבן נאר צוואנציג מינוט."

מילדרעד איז געשטאנען אינעם קארידאר און געבעטן שטיל: „גאט אין הימל, לאז זי באקומען דעם מעדעקס. לאז מיך נעמען איר ווייטאג אנשטאט איר."

אין דער זעלבער צייט, אין א שווארצן אויטא, איז געזעסן א מאן אין א טייערן אנצוג און גערעדט אויפן טעלעפאן. דאס איז געווען ברייען דזשעקסאן, דער הויפט־באלעבאס פון דער פריים העלט פארזיכערונג. „יא, מיסטער קלארק, איך בין שוין כמעט דארט," האט ער געזאגט, און ווען ער האט אוועקגעלייגט דעם טעלעפאן, האט ער געמורמלט: „די נארן! געבן דעם מעדעקס פאר א ריינמאכערין! איך האב אים שוין פארקויפט פאר א הויכן קונה. די ריינמאכערין טאר אים נישט באקומען."

דעניעל איז אריינגעלאפן אין דעם שפיטאל־פליגל, אויסער אטעם, מיט א קליין קעסטל אין די הענט. „איך האב עס! די מעדיצין איז דא!"

אבער פון ערגעץ איז ארויסגעשפרונגען גרעטא, אים ארויסגעכאפט דאס קעסטל פון די הענט, און עס איבערגעגעבן דעם מאן וואס איז געקומען הינטער איר: ברייען דזשעקסאן.

„גוטע מיידל," האט ער געזאגט.

„גיב עס צוריק!" האט מילדרעד געשריגן און צוגעלאפן. „מיין טאכטער שטארבט!"

„מיסטער דזשעקסאן," האט דעניעל געזאגט, „די מעדיצין געהערט צו מילדרעד. איר דארפט זי צוריקגעבן."

„דאס איז נישט דיין געשעפט, דעניעל. גיי אוועק."

מילדרעד האט ווידער ארויסגענומען איר ביקס. „לעצטע געלעגנהייט. גיב אפ די מעדיצין."

„וואס? די ריינמאכערין דראט מיר? ווייסטו ווער איך בין? איך בין ברייען דזשעקסאן, דער הויפט פון פריים העלט!"

„איך ווייס געניו ווער דו ביסט. דו ביסט דער וואס האט אויפגעבויט א שעכטהויז פון א ביליאן דאלאר און עס אנגערופן ‚געזונטהייט'. איינס פון יעדע דריי פאדערונגען זאגסטו אפ. וואס איז דאס, א שפיל? דו זאגסט נישט אפ פאדערונגען, דו זאגסט אפ לעבנס."

„ניין. איך פארבעסער די רעזולטאטן. ווען דו זעסט א פארצווייפלטע מאמע, זע איך א פוילע נעבעך וואס האט נישט פלאנירט פון פריער. אויב דו קענסט זיך נישט ערלויבן צו לעבן, זאגט דיר אפשר די נאטור אז דיין צייט איז אויס."

ברייען דזשעקסאן, דער הויפט פון דער פארזיכערונג

„ווייסטו וואס די נאטור זאגט מיר?“ האט מילדרעד געזאגט, און אים געגעבן א קלאפ אין פנים מיט אלע כוחות, אז ער האט זיך אנגעכאפט פארן מויל.

„דו משוגענע! מיין צאן!“

„הער אויף צו קוועטשן און גיב אפ דעם מעדעקס.“

„נו, ריינמאכערין,“ האט ברייען געזאגט מיט א שלעכטן שמייכל, „איך האב פרובירט זיין איידל. אבער אויב דו ווילסט ווילד, לאמיר זיין ווילד.“ ער האט אויפגעהויבן דאס קליינע גלעזל מיט דער מעדיצין און עס געלאזט טאנצן אין דער לופט. „דער טייערער מעדעקס. ווי וועסטו אויסזען ווען ער פאלט אויף דער ערד? אוי, ער פאלט! אה, ניין, נאך אלץ זיכער.“

„היי, ברייען, גיב מיר, איך וויל אויך שפילן,“ האט גרעטא געלאכט.

אין דער צייט האבן ברייען'ס מענטשן ארומגערינגלט מילדרעד און סארא, און זיי געהייסן אוועקלייגן די וואפן. מילדרעד האט געמוזט פאלגן, כדי די מעדיצין זאל בלייבן גאנץ.

„גוט,“ האט ברייען געזאגט. „יעצט זאלסטו וויסן: איך האב שוין פארקויפט דעם מעדעקס צו אן אמת'ער מאכט, פרענקלין הייל. דו באקומסט גארנישט.“

„פרענקלין הייל איז דער גרויסער מאכער פון סיליקאן וועלי,“ האט עמיצער געשעפטשעט. „מען זאגט אז ער איז א פריינט פונעם פרעזידענט.“

„גיב מיר דעם מעדעקס. געלט איז נישט קיין שאלה, איך האב געגנוג.“

„עס איז מער נישט קיין שאלה פון געלט. פרענקלין הייל האט אמת'ע מאכט. עס איז דא נאר איין מענטש מעכטיגער פון אים: מיס פיאנא, די פירערין פון סקארפיאן.“

„מיס מילדרעד איז פיאנא'ס באס!“ האט סארא אויסגעשריגן. „זי איז די מלכה פון דער אונטערוועלט!“

„יא, אוודאי,“ האט גרעטא געלאכט. „און זי האט אויך געזאגט אז מיס פיאנא וועט קניען פאר אירי! אויב מען ליגט, זאל מען כאטש ליגן גלייבלעך.“

„גוט, ריינמאכערין," האט ברייען געזאגט. „אויב דו ווילסט אזוי שטארק דעם מעדעקס, באווייז אז דו ביסט די מלכה. לאמיר עס מאכן אינטערעסאנט: ווער עס ברענגט די בעסטע אנבאט צום טיש, באקומט דעם מעדעקס. אבער אויב דו פרובירסט עפעס שווינדלען, צעברעך איך אים אויף שטיקלעך."

„קעיט," האט מילדרעד געזאגט אין טעלעפאן, „ברענג מיין זאמלונג. אלעס."

ברייען'ס מענטשן האבן אריינגעשלעפט זיינע אוצרות. „ערשטנס, א מיליאן דאלאר, קאלט געלט." און זיי האבן אויסגעשיט א בארג פון געלט־פאקן אויפן טיש. „צווייטנס," האט ער ווייטער געזאגט, און ארויסגענומען א שאכטל, „א זייגער פון פאטעק פיליפ, ווערט א האלבן מיליאן. און צום סוף: א פאלאץ מיט זיבן צימערן אין בעווערלי הילס, ווערט צוועלף מיליאן."

„די ארעמע קענען ארבעטן א גאנץ לעבן," האט גרעטא געזאגט, „און זיך נישט ערלויבן אפילו א שאנק אין יענעם הויז. גיב צו, ריינמאכערין. נישט אז מיר ווילן דיר נישט געבן די מעדיצין, דו קענסט זיך נאר נישט ערלויבן אז דיין טאכטער זאל לעבן."

מילדרעד איז צוגעגאנגען צום בארג געלט, געגומען א פאק, און עס געווארפן אין א שיסל וואסער וואס איז געשטאנען אויפן טיש. „דאס האלסטו פאר ווערט צו ווייזן? דאס איז מיסט. און ווען מען שטעלט אויס מיסט, זעט מען אויס נאך ביליגער."

„מיין געלט! דו האסט יעצט קאליע געמאכט צען טויזנט דאלאר!“

„זעץ זיך אוועק. ווייל וואס איך וועל דיר יעצט ווייזן, וועט דאס אויסזען ווי קליין געלט.“

קאפיטל עלף

דריי מינוט

„נו, ריינמאכערין," האט בריין געשפעט. „אויב מיין פאלאץ פון צוועלף מיליאן איז נישט גוט גענוג, ווייז אונז. וואס באהאלטסטו אין יענעם אלטן קליד? אפשר א ביכל קופאנען?"

„אדער אירע אלטע שמאטעס," האט גרעטא צוגעלייגט, און אלע האבן געלאכט.

„ברענגט עס אריין," האט מילדרעד געזאגט.

ערשט האבן מילדרעד'ס מענטשן אריינגעטראגן קעסטלעך, איינס נאכן אנדערן, און זיי געעפנט. דאס גאנצע צימער איז אנגעפילט געווארן מיט א געלן שיין. „פינף טויזנט אונצן פון ריניקן גאלד," האט קעיט געזאגט. „ווערט פופציג מיליאן דאלאר."

„פופציג מיליאן! צען מאל מער ווי בריין'ס אנבאט!"

„די צווייטע אנבאט," האט קעיט ווייטער געזאגט, און אויפגעדעקט א גלעזערנע קאסטן: „די קעניגליכע קרוין פון ענגלאנד."

„די קרוין פון די ענגלישע קעניגן!" האט איינער אויסגעשריגן. „ווי‌פיל איז אזא זאך ווערט?"

„פינף הונדערט מיליאן. מער ווי אלע ברייען'ס אנבאטן צוזאמען."

„און צום סוף," האט קעיט אויפגעהויבן א מאפע מיט צייכענונגען און פאפירן, „א גרויסע מלחמה־שיף פאר עראפלאנען, ווערט פופציג ביליאן דאלאר."

„וואס האב איך געהערט? א מלחמה־שיף?" אלע האבן זיך געכאפט פאר די קעפ. ברייען איז געווארן בלאס. „ניין, ניין, דאס איז נישט מעגליך! נאר דער באס פון סקארפיאן, מיס פיאנא, האט אזא מאכט! נישט קיין נידעריגע ריינמאכערין!" ער האט אנגעקוקט די פאפירן. „דאס... דאס איז אמת'דיג. ווי איז דאס מעגליך?"

„מען זאל קיינמאל נישט אונטערשאצן וואס א מאמע וועט טון פאר איר קינד," האט מילדרעד געזאגט.

„מיין פעטער האט געהאט רעכט," האט עמיצער געשעפטשעט. „זי איז נישט נאר רייך. זי איז געפערליך, און מעכטיג. זי מוז זיין דער גרויסער באס."

„מיס מילדרעד, עס טוט מיר אזוי באנג," האט ברייען'ס געהילף געזאגט. „מיר האבן אייך נישט דערקענט. מיר וועלן אייך צוריקגעבן די מעדיצין."

אבער גרעטא האט זיך פלוצלינג אנגעשטעלט. „וואוו! איר האט מיך כמעט אפגענארט, אבער יעצט זע איך קלאר! א נידעריגע ריינמאכערין האט פלוצלינג א מלחמה־שיף? עס איז

דא נאר איין ערקלערונג: זי האט דאס אלעס געגנב'עט פון מיס פיאנא!"

„אך, ווי האב איך כמעט געגלייבט!" האט ברייען זיך דערפרייט. „די מעדיצין בלייבט ביי מיר. ווי וואגסטו גנב'נען פון מיס פיאנא? דו געהערסט אין תפיסה! וועכטער, כאפט זי! מיס פיאנא וועט אונז דאנקען וואס מיר האבן געכאפט א גנב."

מילדרעד'ס טעלעפאן האט געזומט. „באס, פיאנא איז דריי מינוט אוועק."

„גוט," האט מילדרעד געזאגט, בשעת די וועכטער האבן זי געהאלטן ביי די הענט. „איך קען שוין נישט אפווארטן נאך א רגע."

„פארוואס מיינסטו אז דו קענסט באפעלן מיס פיאנא?" האט גרעטא געלאכט.

„אויב איך זע זי נישט אין דריי מינוט," האט ברייען אויפגעהויבן דאס גלעזל, „צעברעך איך דעם מעדעקס אויף דער ערד. קיינער באקומט אים נישט."

פון שפיטאל האט מען אנגערופן. „מיר לויפן אויס פון צייט! וואו איז די מעדיצין?"

„ווי איז אנזשעלא?" האט מילדרעד געפרעגט מיט א ציטערדיג הארץ.

„זי וועט נישט זיין גוט אויב די מעדיצין קומט נישט."

ברייען האט זיך דערנענטערט צו מילדרעד און איר געגעבן א שטויס און א פראסק. „דאס איז פאר אנזשעלא," האט ער געשפעט. „צוויי מינוט זענען אוועק. וואו איז מיס פיאנא? נאך איין מינוט. און וועז דער זייגער קומט צו נול, צעברעך איך דאס גלעזל, און דיין מיידל קען אנהייבן אטעמען אירע לעצטע אטעמס."

„דאס איז רציחה!" האט סארא געשריגן.

„ניין, דאס הייסט: דער רייכסטער בלייבט לעבן."

„אין צען סעקונדעס," האט מילדרעד געזאגט רואיג, „וועסטו צוריקבאקומען סיי דעם שטויס און סיי דעם פראסק."

„פינף סעקונדעס," האט ברייען געציילט. „וואו איז מיס פיאנא? דריי, צוויי, איינס..."

„לייג אראפ דאס גלעזל!" האט א שטרענג קול געדונערט פון דער טיר.

אלע האבן זיך אומגעדרייט. אין טיר איז געשטאנען א פרוי אין א שווארצן מאנטל, מיט א גרופע מענער הינטער איר: מיס פיאנא.

„מיס פיאנא! מיס פיאנא איז סוף כל סוף אנגעקומען!" האט גרעטא אויסגעשריגן. „יעצט ביסטו פארפאלן, ריינמאכערין, און דיין טאכטער אויך."

פיאנא האט נישט געענטפערט. זי איז צוגעגאנגען גלייך צו ברייען. „גיב מיר דעם מעדעקס."

„מיס פיאנא, א כבוד אז איר געדענקט מיין נאמען..."

„לאז מיך נישט איבערחזרן.“

ברייען האט געציטערט און איר איבערגעגעבן דאס גלעזל. פיאנא האט עס גלייך דערלאנגט א קראנקן־שוועסטער. „ברענג דאס צום אפאראציע־צימער, יעצט! לויף!“

קאפיטל צוועלף

די מלכה פון דער אונטערוועלט

„מיס פיאנא, איך פארשטיי נישט," האט גרעטא געזאגט. „פארוואס גיט איר דעם מעדעקס פאר דעם קינד פון א ריינמאכערין? זי האט פון אייך געגנב'עט! מיר האבן זי געכאפט פאר אייך! זי האט קאליע געמאכט אייער צערעמאניע, זיך געזעצט אויף אייער שטול, און געגנב'עט אייער מלחמה־שיף!"

„מיס פיאנא, ווילט איר אז מיר זאלן איר אויסלערנען א לעקציע?" האט עדוואַרד געפרעגט. „טאטע, קוק, מיס פיאנא שטייט מיט אונז. זי וועט אונז זיכער באלוינען."

„מיר וועלן טון אלעס פאר אייך, מיס פיאנא," האט עדוואַרד צוגעלייגט. „מיר וואלטן געשטארבן פאר אייער כבוד."

„איר ווילט א באלוינונג?" האט פיאנא געפרעגט.

„יא, מיס פיאנא."

„גוט." זי האט א ווינק געטון צו אירע מענער, און זיי האבן געכאפט עדוואַרד און גרעטא און זיי אוועקגעשטעלט אויף די קני פאר מילדרעד, און זיי געגעבן דעם לוין וואס זיי האבן פארדינט, אז זיי האבן געשריגן און געבעטן רחמנות.

„מיס פיאנא, איך פארשטיי נישט," האט בריען געשטאמלט. „פארוואס באשיצט איר די ריינמאכערין? זי האט פון אייך

געגנב'עט, און מיר האבן אייך געהאלפן. מיר האבן צוגענומען די מעדיצין פון איר קינד, זי ארויסגעווארפן, זי שטיל געמאכט...“

„נאר פאר אים,“ האט פיאנא געזאגט צו אירע מענטשן, און אנגעווויזן אויף ברייען, „גיט אים א גוטע לעקציע.“

פלוצלינג איז אריינגעלאפן וויקטאר קלארק, אויסער אטעם. „עס טוט מיר באנג, באס, איך בין שפעט געקומען.“

„באס?“ האט גרעטא געשעפטשעט, מיט אויפגעריסענע אויגן. „ניין, ניין, ניין... האט מיין פעטער טאקע געזאגט דעם אמת?“

„באס,“ האט פיאנא זיך געווענדעט צו מילדרעד און אראפגעלאזט דעם קאפ, „איך וועל אפרעכענען מיט זיי אזוי ווי איר באפעלט.“

„זי... זי איז דער באס פון סקארפיאן,“ האט ברייען געשטאמלט.

„יא,“ האט מילדרעד געזאגט, און זיך אויפגעשטעלט. „איך בין די וועמען איר אלע האט געדינט. מיין טאכטער איז קראנק פון ווען זי איז געווען א קינד. דערפאר האב איך געוואלט לעבן א שטיל לעבן. און וואס האב איך באקומען? איר גייער האט צוגענומען איר מעדיצין, און זי געלאזט שטארבן.“

„מיסעס מילדרעד, ביטע, האט רחמנות,“ האט עדווארד געבעטן. „מיר האבן נישט געוואוסט. מיר האבן געמיינט אז איר זענט א ריינמאכערין.“

„און דאס איז פונקט די פראבלעם,“ האט מילדרעד געענטפערט. „איר פאשעט זיך פון מענטשנס וויייטאג. איר זויגט אונז אויס,

מענטשן ווי מיך, מענטשן ווי זיי.“ זי האט אנגעוויזן אויף רעד, דזשאזעף, סארא און ליעם. „איר האלט אז דאס לעבן פון אן ארעמען איז ווייניגער ווערט. איר וועט באצאלן פאר יעדן איינעם.“

„ביטע, ביטע, איך בעט אייך,“ האט ברייען געווויינט. „מאכט עס נישט עפנטליך! דאס איז א תפיסה אויף א גאנץ לעבן!“

„א גאנץ לעבן תפיסה איז נאך צו גוט פאר דיר,“ האט מילדרעד געזאגט. „אבער מיט דיר וועל איך שפעטער אפרעכענען. יעצט מוז איך ראטעוון מיין טאכטער. פיאנא, נעם זיך אן מיט זיי. און זיי נישט צו ווייך.“

„אוודאי, באס.“

מילדרעד איז געלאפן צום אפעראציע־צימער. ביי דער טיר איז געלעגן אנזשעלא אויף א בעט אויף רעדער, גרייט צו ווערן אריינגעפירט.

„מאמע,“ האט זי געשעפטשעט.

„יא, הארציקע.“

„קען איך דיך עפעס פרעגן? זאג מיר צו, אז אויב די אפעראציע וועט נישט גוט אויסגיין, וועסטו ווייטער לעבן און זיין גליקליך.“

„רעד נישט אזוי,“ האט מילדרעד געזאגט, און געהאלטן איר האנט. „הער מיך אויס, דו וועסט עס איבערלעבן. דו קענסט. דו ביסט די שטארקסטע וואס איך קען.“

„און דו ביסט די בעסטע מאמע אויף דער וועלט. איך האב שטענדיג געוואלט געזונט ווערן, כדי דו זאלסט זיין שטאלץ מיט מיר.“

„דו האסט מיך געמאכט אזוי שטאלץ,“ האט מילדרעד געווייגט. „פונעם טאג וואס דו ביסט געבוירן געווארן. ווען דו וועסט אויפוואכן, וועל איך האבן פאר דיר א גאנצע טאג מאפינס. איך זאג דיר צו.“

„עס איז נישטא קיין צייט,“ האט דער דאקטאר געזאגט. „מיר מוזן זי יעצט אריינפירן.“

„דו וועסט זיין גוט,“ האט מילדרעד נאכגערופן, ווען די טירן האבן זיך פארמאכט. „דו וועסט זיין גוט.“

קאפיטל דרייצן

דער אויסגעשטרעקטער ביקס

די אפעראציע איז געלונגען. אין די טעג וואס זענען געקומען דערנאך האט אנזשעלא לאנגזאם צוריקגעקראגן כח, און מילדרעד איז נישט אוועק פון איר בעט.

איין טאג איז פיאנא געקומען מיט א בריוו. „באס, מען האט זיך אנגענומען מיט זיי. גרעטא און איר טאטע זענען ארויסגעשיקט געווארן פון לאנד. דעניעל איז אראפגענידערט געווארן. און דא," האט זי איבערגעגעבן א דיקע טעקע, „איז יעדער באווייז קעגן ברייען דזשעקסאן און דער גאנצער פירונג פון פריים העלט. נעמען, צעטלען, געשעפטן, אלעס איינגעפאקט און גרייט פאר די צייטונגען."

„וון אנזשעלא וועט זיין שטארק," האט מילדרעד געזאגט, „וועלן מיר זיי אלע אראפברענגען."

„יא, באס."

עטליכע וואכן שפעטער, אויף א פעלד הינטער א שטילן הויז, האט מילדרעד געלערנט איר טאכטער ווי אזוי מען האלט א ביקס. „נישט אזוי שטייף. אטעם אריין. ס'איז נישט קיין גרויסע זאך."

„מוז איך דאס לערנען, מאמע?"

„יא, הארציקע. דו מוזט וויסן ווי זיך צו באשיצן.“

„אפשר א צווייטע מאל,“ האט אנזשעלא געזאגט, און אוועקגעלייגט דעם ביקס. „איך קען דאס נישט.“

מילדרעד האט געשמייכלט. „דו ביסט צו גוט פאר דער וועלט. איך האב אויך קיינמאל נישט געוואלט. דער איינציגער גרונט פארוואס איך וואלט אמאל געצויגן דעם האן, איז אויב דו וואלסט געווען אין סכנה.“

אבער ברייען דזשעקסאן האט נישט פארגעסן. אין א פינצטערער נאכט האבן זיינע מענטשן אויפגעפאסט מילדרעד, זי געכאפט און פארבונדן, און זי געבראכט אין א פארלאזטן מאגאזין. ברייען איז געשטאנען פאר איר, מיט א פארבאנדאזשירטן פנים.

„נו, נו, נו,“ האט ער געזאגט. „דער לעגענדארער סקארפיאן אליין. קוק דיך נאר אן יעצט, פארבונדן ווי א הונט. נאר נעכטן האסטו זיך געהאלטן אזוי הויך, און געזאגט אז איך וועל קניען פאר דיר. קוק וער עס האט יעצט די מאכט.“

אין דעם פארלאזטן מאגאזין

„דאס הייסטו מאכט?“ האט מילדרעד געענטפערט. „איך בין דער סקארפיאן. אפילו אין קייטן פיר איך דאס שפיל.“

„צום סוף ביסטו נאר א שמוציגע פון דער גאס. מיר פירן דאס לאנד: די רייכע, די וואס האבן דאס געלט. מיר האבן די פאליציי, די געריכטן, די אדוואקאטן. מאך א טריט, און די פאליציי וועט זיין אויף דיינע מענטשן אין א רגע.“

„איך ווייס אלעס וועגן דיינע געשעפטן מיט דער רעגירונג, דיינע שטריקלעך הינטער די קוליסן. און ווייסטו וואס? איך קום נאך דיר. און איך בין נישט אליין.“

„פרעג ליבער וואס מיט דיין טאכטער. אוי, אנזשעלא. האט זי בכלל איבערגעלעבט די אפעראציע?“

„אויב דו רירסט אן מיין טאכטער," האט מילדרעד געזאגט שטיל, „ווועסטו באדויערן דעם טאג וואס דו ביסט געבוירן געווארן."

„קוק וואס דו האסט געטון! צייטונגען, רעדנער, פארהערן אינעם סענאט! מיינסטו טאקע אז דו קענסט אראפברענגען מענטשן ווי אונז? רוף אפ די צייטונגען. פארברען די באווייזן. אדער..." און ער האט ארויסגעצויגן א ביקס און עס אויסגעשטרעקט צו איר.

„טו עס," האט מילדרעד געענטפערט, נישט מיט אן אויג צוגעמאכט. „איך וועל נישט מאכן קיין אפמאך אויף מיין טאכטער'ס חשבון, נישט אויף די קראנקע'ס חשבון, נישט אויפן חשבון פון קיינעם וואס דו האסט פאראטן. איך וועל ארויסברענגען יעדן איינעם פון דיינע שמוציגע סודות."

„דו שמוציגע...!" האט בריען געשריגן.

„לייג אראפ דעם ביקס!" האט פלוצלינג א קול געשריגן פון דער טיר.

דאס איז געווען אנזשעלא. זי איז געשטאנען אויף אירע אייגענע פיס, ציטערנדיג, מיט א ביקס אין די הענט. „איך האב געזאגט, לייג אראפ דעם ביקס, יעצט!"

„דו קליינע..." האט בריען זיך אומגעדרייט צו איר, אויפגעהויבן זיין וואפן, און אין יענער רגע האט אפגעקלונגען א שאס. בריען איז געפאלן אויף דער ערד און מער נישט אויפגעשטאנען.

אין דער ווייטנס האבן זיך שוין געהערט די סירענעס פון דער פאליציי.

אנזשעלא איז געשטאנען בלאס, דער ביקס איז ארויסגעפאלן פון אירע הענט. מילדרעד האט זיך באפרייט פון די שטריק און צוגעלאפן צו איר. „אנזשעלא, עס איז גוט, עס איז גוט. די פאליציי קומט. איך מוז דיך היטן. פיאנא וועט דיך נעמען.“

„וואס מיינסטו, מאמע? פארוואס קומסטו נישט מיט אונז?“

„איך וועל דיך שפעטער כאפן.“

„מיר לעבן! פארוואס קענסטו נישט קומען?“

„עמיצער מוז נעמען די אחריות. און דאס וועל איך זיין.“

„ניין! מאמע, טו דאס נישט! קום מיט מיר!“

„הארציקע, דו מוזט גיין ווייטער. דו מוזט לעבן דיין לעבן. זיי שטארק. דו קענסט עס.“ זי האט זיך צוגעבויגן און געשעפטשעט: „אויב עמיצער פרעגט, בין איך עס געווען. פארשטאנען?“

„אבער עס איז נישט געווען דו! איך האב...“

„שא. פיאנא, נעם זי.“

„אנזשעלא, קום, מיר מוזן אנטלויפן!“ האט פיאנא זי אוועקגעצויגן, בשעת די מיידל האט געשריגן און זיך געריסן צו איר מאמע.

א מינוט שפעטער זענען אריינגעלאפן די פאליציאנטן.
„פאליציי! הייבט אויף די הענט!“

מילדרעד איז געשטאנען אליין אינמיטן דעם פינצטערן מאגאזין, און לאנגזאם אויפגעהויבן די הענט.

קאפיטל פערצן

די נייע באס

אין א באהאלטענער דירה, ווייט פון שטאט, האט ליעם געשטעלט א טעלער הייסע זופ פאר אנזשעלא. „דאס האב איך אליין געקאכט," האט ער געזאגט. „נישט ווי אין א רעסטאראן, אבער אלע זאגן אז עס איז געשמאק. אויב דו עסטס נישט, וועסטו באדויערן."

„איך וועל נישט אויסלאזן," האט אנזשעלא געזאגט, אבער זי האט קוים אנגעירט דעם לעפל. „נו, דאס איז שוין א פארשריט," האט ליעם געזאגט. „צוויי לעפל."

אין דער באהאלטענער דירה

שפעטער איז אריינגעקומען סארא מיט א טאץ. „איך האב דיר געבאקן מאפינס.“

„א דאנק,“ האט אנזשעלא געזאגט שטיל. „אבער זיי זיער נישט אויס אפילו האלב אזוי גוט ווי מאמע'ס.“

פיאנא האט זיך אוועקגעזעצט נעבן איר. „הער, איך ווייס אז דו ביסט אויף מיר אויפגעבראכט.“

„מיר האבן זי נישט געטארט לאזן,“ האט אנזשעלא אויסגעשריגן. „מיר האבן געדארפט זיין מיט איר!“

„מיינסטו אז איך האב געוואלט זי לאזן? מיינסטו אז איך וואלט נישט אוועקגעגעבן מיין לעבן פאר אירן?“

„אבער דו האסט נישט! און דערפאר בין איך אויפגעבראכט! איך בין אזוי אויפגעבראכט!“

„לאז עס ארויס,“ האט פיאנא געזאגט, און זי געלאזט ווייטער. „עס איז גוט. עס איז גוט. איך ווייס.“ און וועט די מיידל האט זיך א ביסל בארואיגט, האט זי געזאגט: „יעצט שטייען מיר קעגן א ריזיגער פארדארבענער סיסטעם. אבער דו מוזט געדענקען: דו ביסט א סקארפיאן. מיר לייגן זיך נישט אוועק. און מיר פארגעסן קיינמאל נישט.“

„וואס זאגסטו?“

„איך זאג אז מיר זענען נאך נישט פארטיג.“

„דו האסט א פלאן?“

„מיר ברענגען צוריק דיין מאמע.“

אין דער זעלבער צייט, אין א גרויסן געריכט־זאל, איז מילדרעד געשטאנען פאר די ריכטער. „מילדרעד דוקא, באקאנט אלס דער סקארפיאן,“ האט דער הויפט־ריכטער געלייענט פון א בלאט, „דו ביסט געפונען שולדיג אין רציחה, אין טעראר, און אין א קשר קעגן דער רעגירונג פון די פאראייניגטע שטאטן. צוליב דער שווערקייט פון דיינע פארברעכנס, פסק'נט דאס געריכט אויף דיר א טויט־אורטייל. האסטו א לעצט וואורט פאר דעם געריכט?“

דער ריכטער אין געריכט

מילדערעד האט אויפגעהויבן דעם קאפ, רואיג ווי שטענדיג. „יא. די וואס האבן געזויגט דאס בלוט פון די קראנקע און די ארעמע, האבן פארדינט וואס זיי האבן באקומען. און איך באדויער גארנישט.“

און אין דער באהאלטענער דירה האבן זיך פארזאמלט אלע מענער און פרויען פון דער גרופע סקארפיאן. פיאנא איז ארויסגעטראטן פאר זיי. „אויפן באפעל פון דער באס,“ האט זי געזאגט, „ווער אנזשעלא זיין אונזער נייע באס ביז די מאדאם קומט צוריק. אלע באפעלן קומען דורך איר. אן אויסנאם.“

„יא, באס,“ האבן אלע געענטפערט אין איין קול.

אנזשעלא איז געשטאנען פאר זיי, די מיידל וואס האט פאר א פאר חדשים נישט געקענט שטיין אויף אירע פיס. אין אירע אויגן האט מען געזען דעם זעלבן שטילן פייער וואס האט געברענט אין די אויגן פון איר מאמע. זי האט געוואוסט איין זאך: זי וועט נישט רוען ביז איר מאמע, די ריינמאכערין וואס איז געווען א מלכה, וועט קומען אהיים.

נאכוואָרט

דא ענדיגט זיך דער ווידעא, מיט אן אפענעם סוף: די מאמע זיצט אין תפיסה, און די טאכטער שטייט אויף איר פלאץ און גרייט זיך צו ברענגען איר מאמע אהיים. ווי אזוי דאס וועט אויסגיין, דערציילט דער ווידעא שוין נישט.

עס איז א מעשה פון א מאמע וואס האט אוועקגעלייגט אלע אירע עשירות און כבוד, און געוואשן פאדלאגעס אין א שפיטאל, נאר כדי איר קראנקע טאכטער זאל האבן א רואיג לעבן; און פון פשוטע, קראנקע מענטשן וואס האבן זיך אויפגעשטעלט פאר א קינד, ווען די רייכע און מעכטיגע האבן אויף איר געטראטן.